Гары Потэр і Прынц-Паўкроўка

Макензі, маёй прыгажуні-дачцы, прысвячаю яе сястрычку-двайнятку з паперы і чарнілаў

РАЗДЗЕЛ 1. ІНШЫ МІНІСТР

Было каля поўначы, і прэм'ер-міністр сядзеў адзін у сваім кабінеце, чытаючы доўгі мемарандум, сэнс якога праходзіў паблізу яго, не пакідаючы ў галаве ні следу ад таго, што ён чытаў. Прэм’ер-міністр чакаў званка ад прэзідэнта адной далёкай краіны, і паміж жаданнем ведаць, калі патэлефануе гэты гнюсны чалавек, і спробамі падушыць прыкрыя ўспаміны аб тым, што адбылося за гэты неверагодна доўгі, стомны і цяжкі тыдзень, у яго галаве было не занадта шмат месца дзеля чаго-небудзь яшчэ. Чым больш ён спрабаваў засяродзіцца на тым, што было надрукавана ў лісце, што ляжаў перад ім, тым больш ясна першы міністр бачыў зларадны твар аднаго з яго палітычных сапернікаў. Гэты асаблівы сапернік з'явіўся ў навінах у той самы дзень, не толькі дзеля таго, каб пералічыць усе жудасныя рэчы, якія здарыліся на мінулым тыдні (як быццам хтосьці патрабаваў напаміну), але таксама дзеля таго, каб растлумачыць, што ўсё гэта было памылкамі ўрада.

Пульс прэм'ер-міністра пачашчаўся менавіта на думках аб гэтых абвінавачваннях, хоць праўды ў іх было столькі ж, колькі і хлусні. Як мог яго ўрад спыніць то крушэнне моста? Абуральна лічыць, што яны выдзялялі недастаткова сродкаў

на падтрымку мастоў. Таму мосту было менш за дзесяць гадоў, і самыя лепшыя эксперты не маглі растлумачыць, чаму ён разламаўся на дзве часткі, і тузін машын звалілася ў раку. І як можна лічыць, што з-за недахопу паліцыянтаў адбыліся тыя два жудасных, раскручаных рэпарцёрамі забойствы? Або як урад мог прадбачыць звар'яцелы ўраган над часткай краіны, які нанёс так шмат шкоды і людзям, і будынкам? І ці была яго віна ў тым, што адзін з яго малодшых памагатых, Герберт Чорлі, вылучыў менавіта гэты тыдзень, каб абʼявіць, што ён зараз збіраецца праводзіць больш часу са сваёй сям'ёй?

"У краіне наступілі змрочныя часіны," - скончыў яго апанент, ледзь хаваючы ўсмешку.

І, на вялікі жаль, гэта была чыстая праўда. Прэм'ер-міністр адчуваў гэта сам, людзі сапраўды падаваліся больш бездапаможнымі, чым звычайна. Нават надвор'е было прыгнятальным, гэтая халодная смуга ў сярэдзіне ліпеня…Гэта было няправільна, ненармальна.

Ён адкрыў другую старонку мемарандума і, ўбачыўшы, наколькі яна даўжэйшая, кінуў чытаць. Пацягнуўшыся, ён панура агледзеў свой кабінет. Гэта быў прыгожы пакой з цудоўным мармуровым камінам, размешчаным насупраць вокнаў, шчыльна зачыненымі з-за холаду. Прэмʼер-міністр сцепануўся, падняўся і падышоў да вакна, узіраючыся ў смугу, якая спрабавала пракрасціся ў пакой. І менавіта ў той момант, калі ён павярнуўся спіной да дзвярэй, ён раптам пачуў ззаду мяккае пакашліванне.

Ён замёр, нос да носу са сваім спалоханым адлюстраваннем у цёмным шкле. Ён пазнаў гэты кашаль. Ён чуў яго раней. Міністр вельмі павольна павярнуўся, каб агледзець пусты пакой…

- Так? - сказаў ён, імкнучыся гаварыць адважней, чым ён сябе адчуваў.

У нейкі момант яму здалося нерэальным, што хто-небудзь адкажа яму. Аднак голас нарэшце адказаў. Ён гучаў так, як быццам чытаў загадзя падрыхтаваны тэкст. Ён даносіўся - прэм'ер-міністр пазнаў яго па кашлі - ад маленькага, падобнага на жабу, чалавека ў доўгім

серабрыстым парыку, які быў намаляваны на маленькай, бруднай, пісанай алеем карціне, якая вісела ў далёкім куце пакоя.

- Прэм'ер-міністру маглаў. Тэрмінова неабходна сустрэцца. Прашу вас адказаць неадкладна. З павагай, Фадж.

Чалавек у карціне чакальна глядзеў на прэм'ер-міністра.

- Э-э, - сказаў прэм'ер-міністр,- паслухайце... Зараз не вельмі прыдатны час... Ці бачыце, я чакаю тэлефонны званок... ад прэзідэнта з...

- Гэта можа пачакаць, - тут жа адказаў партрэт. У прэм'ер-міністра звалілася сэрца. Менавіта гэтага ён і баяўся.

- Але я сапраўды вельмі спадзяваўся пагаварыць...

- Мы паклапоцімся, каб прэзідэнт забыўся патэлефанаваць. Замест гэтага ён патэлефануе заўтра ўначы, - сказаў маленькі чалавечак. - Прашу вас неадкладна адказаць містэру Фаджу.

"Я... Ох... Добра, - слаба сказаў прэм'ер-міністр.- Так, я ўбачуся з Фаджам.

Ён паспяшаўся назад да стала, па шляху выпростваючы гальштук. Ледзь ён заняў сваё месца і надаў свайму твару, як ён спадзяваўся, расслаблены і безуважны выраз, як ярка зялёныя языкі полымя ўспыхнулі ў пустым каміне. Ён глядзеў, імкнучыся не паказваць здзіўлення і трывогі, як сярод полымя, шалёна круцячыся, з'явіўся чалавек шчыльнага целаскладу. Праз імгненне ён выбраўся на даволі сімпатычны старажытны дыван, стрэсваючы прысак з рукавоў свайго доўгага ў тонкую палоску плашча, трымаючы ў руках светла-зялёны капялюш-кацялок.

- А...Прэм'ер-міністр, - сказаў Карнэліўс Фадж, працягваючы руку, - Рады зноў бачыць вас.

Прэм'ер-міністр наўрад ці мог бы адказаць тым жа, таму вырашыў прамаўчаць. Ён зусім не быў рады бачыць Фаджа, чые раптоўныя з'яўленні, вывадзіўшыя яго з раўнавагі, звычайна значылі, што ён хутка пачуе дрэнныя навіны. Да таго ж Фадж выглядаў устрывожаным. Ён

схуднеў, палысеў, пасівеў, і яго твар быў стомлены. Прэм'ер-міністр раней бачыў палітыкаў у такім стане, і гэта не гаварыла ні аб чым добрым.

- Чым магу дапамагчы? - спытаў ён, хутка паціснуўшы руку Фаджа і паказаўшы госцю на самае цвёрдае крэсла за сталом.

- Нават не ведаю, з чаго пачаць, - прамармытаў Фадж, выдвінуў крэсла, сеў і размясціў свой зялёны кацялок на каленах. - Ну і тыдзень, ну і тыдзень…

- У вас таксама цяжкі? - суха спытаў прэм'ер-міністр, спадзеючыся, што гэтым ён дасць зразумець, што ў яго і без візіту Фаджа спраў безліч.

- Зразумела, - сказаў Фадж, стомлена паціраючы вочы і панура гледзячы не прэм'ер-міністра, - У мяне быў такі жа тыдзень, як і ў вас, прэм'ер-міністр. Бракдэйлскі мост… Забойствы Боўнса і Ванса… Не гаворачы ўжо пра тое, што робіцца на захадзе…

- Вы…эээ…вашы…Я хачу сказаць, некаторыя з вашых людзей былі…былі замешаныя ў гэтых…гэтых падзеях?

Фадж сурова паглядзеў на прэм'ер-міністра.

- Вядома былі, - адказаў ён. - Напэўна вы ўжо і самі зразумелі, што адбываецца?

- Я… - запнуўся прэм'ер-міністр.

Гэта было менавіта тое, што так раздражняла яго ў візітах Фаджа. Ён, урэшце рэшт, быў прэм'ер-міністрам і не цярпеў, каб да яго ставіліся, як да някемлівага школьніка. Але, зразумела, гэта паўтаралася з той першай сустрэчы з Фаджам у першую ноч, як ён стаў прэм'ер-міністрам. Ён памятаў гэта так, як быццам гэта здарылася ўчора і ведаў, што гэта будзе працягвацца да канца яго дзён.

Ён стаяў адзін у гэтым самім кабінеце, атрымліваючы асалоду ад сваёй перамогі, да якой ішоў столькі гадоў, аб якой так марыў. Раптам ён пачуў кашаль ззаду сябе, такі жа, як і сёння ўначы, і звярнуўся, каб убачыць, як маленькі пачварны партрэт гаворыць з ім, папярэджваючы, што міністр магіі зараз прыбудзе і прадставіцца.

Натуральна, ён падумаў, што гэта доўгая кампанія і перанапружанне, звязанае з выбарамі, пашкодзілі яго розум.

Ён быў жудасна напалоханы, пачуўшы, што партрэт гаворыць з ім, хоць гэта яшчэ было дробяззю ў параўнанні з тым, што ён адчуў, калі толькі што прадстаўлены чараўнік выскачыў з каміна і паціснуў яму руку. Ён страціў дарунак прамовы, у той час як Фадж спакойна тлумачыў, што ёсць чараўнікі і чараўніцы, якія дагэтуль жывуць па ўсім свеце ў таямніцы ад астатніх, і запэўніў, што аб гэтым не варта турбавацца, таму што Міністэрства магіі бярэ на сябе адказнасць за ўсё тое, што адбываецца ў грамадстве чараўнікоў, і сочыць за тым, каб нечараўніцкае насельніцтва ніколі не пазнала аб іх існаванні. Як сказаў Фадж, гэтая няпростая справа - ахапіць усё, пачынаючы ад кантролю над выкарыстаннем мёцел і канчаючы рэгуляваннем папуляцыі драконаў (тут, памятаецца, прэм'ер-міністр схапіўся за стол, каб не зваліцца). Затым Фадж пабацькоўску папляскаў па плячу ўсё яшчэ знямелага прэм'ер-міністра.

- Не варта турбавацца, - сказаў ён, - хутчэй за ўсё, вы ніколі больш мяне не ўбачыце. Я патурбую вас, толькі калі з нашага боку здарыцца што-небудзь сапраўды сур'ёзнае, нешта, што можа паўплываць на маглаў - нечараўніцкае насельніцтва. Іншымі словамі, жывіце як жывеце. І я павінен сказаць, вы трымаецеся значна лепш, чым ваш папярэднік. Ён паспрабаваў выштурхнуць мяне ў акно, вырашыўшы, што мяне падаслалі яго сапернікі, каб разыграць.

І тут нарэшце прэм'ер-міністр змог вымавіць:

- Вы… Значыць вы не разыгрываеце мяне?

Гэта была яго апошняя адчайная надзея.

- Не, - мякка адказаў Фадж. - Не, я баюся, што не. Паглядзіце.

І ён ператварыў шалю прэм'ер-міністра ў пацука.

- Але, - ледзь чутна сказаў прэм'ер-міністр, гледзячы, як яго шаля жуе куток яго наступнай прамовы, - Але чаму… Чаму ніхто не сказаў мне?

- Міністр магіі расчыняецца толькі дзеючаму прэм'ер-міністру маглаў, - адказаў Фадж, хаваючы чароўную палачку зваротна ў пінжак, - Мы лічым, што гэта лепшы спосаб захавання сакрэтнасці.

- Але тады, - умольным голасам праенчыў прэм'ер-міністр, - Чаму былы прэм'ер-міністр не папярэдзіў мяне?

Фадж на гэта толькі засмяяўся.

- Дарагі мой прэм'ер-міністр, а вы збіраецеся гаварыць аб гэтым каму-небудзь?

Усё яшчэ пасмейваючыся, Фадж кінуў у камін трохі парашка, ступіў у смарагдавае полымя знік са свісцячым гукам. Прэм'ер-міністр стаяў нерухома і разумеў, што ён ніколі ў жыцці нікому не распавядзе пра гэта, таму што ніхто ва ўсім свеце не паверыць яму.

Нервовае ўзрушэнне патроху праходзіла. Некаторы час ён спрабаваў упэўніць сябе, што Фадж на самай справе быў галюцынацыяй, выкліканай недасыпаннем падчас вымотвальнай перадвыбарнай кампаніі. У дарэмнай спробе пазбавіцца ад усяго, што нагадвала бы яму аб прыкрай падзеі, ён падарыў пацука сваёй каханай пляменніцы і даручыў сакратару зняць партрэт пачварнага маленькага чалавечка, які папярэдзіў аб прыбыцці Фаджу. Аднак, да жаху прэм'ер-міністра, прыбраць партрэт апынулася немагчыма. Пасля таго, як некалькіх цесляроў, адзін або два будаўніка, гісторык жывапісу і канцлер казначэйства беспаспяхова спрабаваліададраць яго ад сцяны, прэм'ер-міністр пакінуў спробы ў надзеі, што гэтая штука не будзе рухацца і не выдасць ні гуку да канца яго знаходжання ў гэтым кабінеце. Ён мог паклясціся, што часам ён бачыў бокам вока, як насельнік карціны пазяхаў або калупаўся ў носе, і нават, адзін або два разу, проста сыходзіў з карціны, пакідаючы пасля сябе толькі брудна-карычневае палатно. Тым не менш, прэм'ер-міністр імкнуўся не глядзець на карціну занадта часта, і штораз, калі здаралася нешта падобнае, упэўніваў сябе, што гэта ўсяго толькі гульня яго ўяўлення.

Затым, тры года назад, у ноч, вельмі падобную на сённяшнюю, калі прэм'ер-міністр знаходзіўся адзін у сваім кабінеце, партрэт ізноў абвясціў яму аб хуткім візіце Фаджу, які выскачыў з каміна, змоклы да ніткі, у стане поўнай панікі. Не паспеў прэм'ер-міністр спытаць, навошта той замачыў яго дыван, як Фадж выліўся цэлай прамовай аб

нейкай турме, пра якую прэм'ер-міністр ніколі не чуў, аб чалавеку, якога клікалі Сірыўс Блэк, пра нейкі "Хогвартс", і пра хлопчыка па імі Гары Потэр, словам, аб тым, што не гаварыла прэм'ер-міністру роўным рахункам нічога.

- Я толькі што з Азкабана, - задыхаўшыся, гаварыў Фадж, пераліваючы ваду са свайго капелюша ў кішэню, - Гэта пасярод Паўночнага мора, ці ведаеце, агідна даляцеў... Дзяментары хвалююцца, - ён пацісnuў плячамі. - Ад іх яшчэ ніхто ніколі не ўцякаў. Увогуле, я прыйшоў да вас, прэм'ер-міністр. Блэк - вядомы забойца маглаў, і, магчыма, ён збіраецца далучыцца да Самі-Ведаеце-Каго... Але вы, вядома, не ведаеце, хто такі Самі-Ведаеце-Хто! - Імгненне ён з надзеяй глядзеў на прэм'ер-міністра, а потым сказаў: - Ну, садзіцеся, садзіцеся, я вас увяду ў курс справы... Віскі будзеце?

Прэм'ер-міністр быў відавочна абураны тым, што яго папыталі сесці ў яго ўласным кабінеце, не гаворачы ўжо аб тым, што яму прапаноўваюць яго ўласныя віскі, але ён не стаў супрацівіцца. Фадж выцягнуў палачку, стварыў з паветра дзве вялікіх шклянкі, напоўненыя бурштынавай вадкасцю, саўгануў адзін з іх у руку прэм'ер-міністра і апусціўся ў крэсла.

Фадж гаварыў больш гадзіны. Ён адмовіўся прамаўляць услых адно імя, замест гэтага напісаў яго на лапіку пергаменту і саўгануў яго ў іншае руку прэм'ер-міністра. Калі Фадж нарэшце ўстаў, каб сысці, прэм'ер-міністр устаў разам з ім.

- Так вы лічыце, што... - ён скрыва зірнуў на імя ў яго левай руцэ. - Лорд Вол...

- Самі-Ведаеце-Хто! - абарваў яго Фадж.

- Прабачыце... Вы лічыце, што Самі-Ведаеце-Хто дагэтуль жывы?

- Ну, Дамблдор гаворыць, што так і ёсць, - адказаў Фадж, зашпіліўшы свой паласаты плашч пад падбародкам. - Але мы ніколі не бачылі яго. Я думаю, што ён не небяспечны датуль, пакуль яго ніхто не падтрымлівае, таму зараз мы павінны турбавацца аб Блэке. Такім чынам, вы папярэдзіце,

каго варта? Выдатна. Ну, я спадзяюся, што мы больш не сустрэнемся, прэм'ер-міністр! Дабранач!

Але яны сустрэліся. Менш, чым праз год устрывожаны Фадж прама з паветра з'явіўся ў кабінеце, каб распавесці прэм'ер-міністру, што адбылася нейкая заварушка на чэмпіянаце свету па Квідзішу (падаецца, так ён гэта назваў) і што ў яе былі залучаныя некалькіх маглаў, але што прэм'ер-міністру не варта турбавацца, а тое, што ізноў бачылі пазнаку Самі-Ведаеце-Каго, бо гэта яшчэ ні аб чым не гаворыць. Фадж быў упэўнены, што гэта быў адзінкавы выпадак, і кіраванне па сувязях з магламі ўладзіла ўсе пытанні з зменай памяці.

- Ой, я ледзь не забыў, - дадаў Фадж, - Мы прывязем трох замежных драконаў і сфінкса для турніру трох чараўнікоў. Звычайная справа, але ў Дэпартаменце па кіраванні і кантролю над магічнымі істотамі мне сказалі, што, паводле правіл, мы павінны апавясціць вас, што мы ўвозім у краіну вельмі небяспечных жывёлін.

- Я... што... драконы? - захваляваўся прэм'ер-міністр.

- Так, тры штукі, - адказаў Фадж. - І сфінкс. Ну, усяго добрага.

Прэм'ер-міністр усёй душой спадзяваўся, што драконы і сфінксы будуць горшым, што можа здарыцца, але няма. Меней, чым праз два года, Фадж зноў з'явіўся з агню, гэтым разам з навінамі аб масавых уцёках з Азкабана.

- Масавыя ўцёкі? - сіпатым голасам паўтарыў прэм'ер-міністр.

- Не трэба турбавацца, не трэба турбавацца! - пракрычаў Фадж, ступіўшы адной нагой у полымя. - Мы схопім іх, вокам не паспееце міргнуць. Проста я падумаў, што вам трэба гэта ведаць!

Не паспеў прэм'ер-міністр крыкнуць: "Гэй, пачакайце хвіліначку!", як Фадж знік у слупе зялёных іскраў.

Што бы ні гаварыла прэса і апазіцыя, прэм'ер-міністр быў недурным чалавекам. Ад яго ўвагі не выслізнула, што, нягледзячы на гарантыі Фадж падчас іх першай сустрэчы, зараз яны бачаць адзін аднаго досыць часта, і што з кожным візітам Фадж становіцца ўсё больш устрывожаным. Хоць

прэм'ер-міністру і не дастаўляла адмысловага задавальнення думаць аб міністру магіі (або, як ён заўсёды пра сябе зваў Фадж, "сябрам міністру"), ён баяўся, што наступны раз Фадж з'явіцца з яшчэ больш пагрозлівымі навінамі. Таму момант, калі растрапаны і раздражнёны Фадж зноў з'явіўся ў агні, жудасна здзіўлены, што прэм'ер-міністр не ведае, чаму ён знаходзіцца тут, было горшым, што здарылася на працягу гэтага надзвычай змрочнага тыдня.

- Адкуль мне ведаць, што адбываецца ў ...э-э-э... грамадстве чараўнікоў? - раздражнёна сказаў прэм'ер-міністр гэтым разам. - Мне трэба краінай кіраваць, у мяне зараз шмат спраў і без...

- У нас з вамі адны і тыя жа клопаты, - перапыніў яго Фадж, - Бракдэйлскі мост абрынуўся не сам па сабе. І ураган насамрэч не быў ураганам. Забойствы не былі справай рук маглаў. І сям'я Герберта Чорлі будзе ў большай бяспецы без яго. Мы рыхтуемся перавесці яго ў лякарню магічных хвароб і траўм імя Святога Мунга. Перавозіць будзем сёння ўначы.

- Што вы... Я баюся, што я... Што?! - ускіпеў прэм'ер-міністр.

Фадж глыбока ўздыхнуў і сказаў:

- Прэм'ер-міністр, я з вялізным шкадаваннем змушаны сказаць вам, што ён вярнуўся. Самі-Ведаеце-Хто вярнуўся.

- Вярнуўся? Калі вы сказалі "вярнуўся"... Ён жывы?.. Я маю ў выглядзу...

Прэм'ер-міністр перабіраў у сваёй памяці дэталі той жудаснай гутаркі тры гады назад, калі Фадж распавёў яму пра чараўніка, якога ўсё баяліся, чараўніка, які здзейсніў тысячу жудасных злачынстваў, пасля чаго загадкава знік пятнаццаць гадоў назад.

-Так, ён жывы, - сказаў Фадж, - Гэта значыць... Я толкам не ведаю... ці можа быць жывым чалавек, якога нельга забіць? Я не зусім разумею гэта, а Дамблдор не жадае нічога тлумачыць... Але ў любым выпадку, у яго ёсць цела, ён ходзіць, гаворыць і забівае, таму, я мяркую, у рамках нашай гутаркі, так, ён жывы.

Прэм'ер-міністр не ведаў, што і адказаць на гэта, але звычка падавацца выдатна дасведчаным па любым пытанні

прымусіла яго ўчапіцца за некаторыя дэталі, якія ён мог успомніць з іх папярэдніх гутарак.

-А Шэрывус Блэк разам з эээ… Самі-Ведаеце-Кім?

- Блэк? Блэк? - мармытаў Фадж, хутка круцячы свой кацялок. - Вы маеце ў выгляду Сірыўса Блэка? Клянуся барадой Мерліна, не, Блэк мёртвы. Як апынулася, мы … эээ… памыляліся наконт Блэка. Ён не быў вінаваты. І ён не быў у змове з Самі-Ведаеце-Кім. Я маю ў выгляду, - дадаў ён, нібы апраўдваючыся, і стаў круціць кацялок яшчэ хутчэй, - Усё доказы былі ў наяўнасці - мы маем больш пяцідзесяці відавочцаў - але ў любым выпадку, як я ўжо сказаў, ён мёртвы. Забіты насамрэч. У будынку Міністэрствы Магіі. Хоць гэта яшчэ пытанне наогул-то…

Да ўласнага здзіўлення. прэм'ер-міністр адчуў жаль да Фаджу. Але яе тут жа выцесніла цёплае пачуццё самаздаволення: хай сам ён не ўмее матэрыялізавацца ў камінах, затое на тэрыторыі даручаных яму дзяржаўных устаноў забойстваў не было… па крайняй меры пакуль.

Прэм'ер-міністр неўзаметку пастукаў па драўлянай стальніцы, а Фадж тэм часам працягваў:

- Зараз Блэк - справа дзесятае. Галоўнае, што мы знаходзімся ў стане вайны і неабходна прымаць адпаведныя меры.

- Вайна? - трывожна перапытаў прэм'ер-міністр. - Не ці занадта моцна сказанае?

- Самі-Ведаеце-Хто зноў сустрэўся са сваімі прыхільнікамі, якія вырваліся з Азкабана ў студзені. - Фадж гаварыў усё хутчэй і хутчэй і так люта круціў свой кацялок, што той падаваўся размытай светла-зялёнай плямай. - Яны больш не хаваюцца і дзеюць немаведама што. Бракдэйлскі мост - гэта яго рук справа, прэм'ер-міністр, ён пагражаў масавым забойствам маглаў, калі я не адыду ў бок, адкрыўшы яму дарогу…

- Божа ты мой, так гэта па вашай віне загінулі людзі, а мне прыходзіцца адказваць на пытанні аб пржавелай арматуры і карозіі апорных канструкцый і не ведаю ўжо аб чым яшчэ! - гнеўна выклікнуў прэм'ер-міністр

- Па маёй віне?! - успыхнуў Фадж. - Жадаеце сказаць, вы бы пагадзіліся саступіць падобнаму шантажу?

- Можа быць, і не, - адказаў прэм'ер-міністр, устаючы і прымаючыся расхаджваць па пакоі. Аднак я бы прыклаў усе намаганні, каб злавіць шантажыста, перш чым ён здзейсніць такое злачынства!

- Вы думаеце, я не прыкладваю намаганняў? - з жарам выклікнуў Фадж. - Усё міністэрскія Аўроры да адзінага кінутыя на гэтую задачу, яны дагэтуль спрабуюць знайсці яго і адлавіць яго саўдзельнікаў, але бо гаворка ідзе аб адным з самых магутных чарадзеяў усіх пор, аб чарадзею, якога амаль тры дзесяцігоддзі нікому не атрымоўвалася адалець!

- Мяркую, зараз вы мне скажыце, што і ўраган на паўднёва-захадзе таксама ён выклікаў? - спытаў прэм'ер-міністр, з кожным крокам усё больш раз'юшваючыся. Ён быў па-за сябе ад думкі, што зараз яму вядома прычына гэтых жудасных бед, але ён не можа адкрыць яе грамадскасці; лепш ужо хай бы насамрэч урад быў ва ўсім вінават, ці што!

- Гэта быў не ўраган, - прагаварыў Фадж няшчасным голасам.

- Прашу прабачэння! - зароў прэм'ер-міністр, ці ледзь не тупаючы нагамі. -   Вывернутыя з коранем дрэвы, сарваныя з хат страхі, пагнутыя ліхтарныя слупы, чалавечыя ахвяры…

- Гэта зрабілі Пажыральнікі смерці, - сказаў Фадж. - прыхільнікі Самі-Ведаеце-Каго. І яшчэ… мы падазраем, што ў справе ўдзельнічалі волаты.

Прэм'ер-міністр спыніўся на ўсім ходу, як быццам наляцеў на нябачную сцяну.

- Хто ўдзельнічаў?!

Фадж зрабіў грымасу:

- У мінулы раз ён выкарыстаў волатаў , калі жадаў дасягнуць большага эфекту. Сектар дэзінфармацыі працуе кругласутачна, каманды Сцірацелей памяці заняты мадыфікацыяй памяці маглаў, якія ведалі, што сапраўды, адбывалася. Аддзел Рэгуляванні магічных папуляцый і кантролю над імі носіцца па Самерсэце, але волатаў так дагэтуль і не могуць знайсці… Проста катастрофа нейкая!.

- Ды што Вы гаворыце! - у шаленстве раўнуў Прэм'ер-міністр.

- Я не буду адмаўляць, што настроі ў Міністэрстве падушаныя, - сказаў Фадж. - А тут яшчэ і пагібель Амеліі Боўнс.

- Пагібель каго?

- Амеліі Боўнс. Яна кіравала Аддзелам забеспячэння магічнага заканадаўства. Мы думаем, што Той-Каго-Нельга-Зваць, магчыма, забіў яе асабіста, таму што яна была вельмі адоранай чараўніцай і... і судзячы па ўсім, дужалася да канца.

Фадж кашлянуў і з відавочным высілкам спыніў нарэшце круціць свой кацялок у руках.

- Але ж гэтае забойства было ў газетах, - сказаў Прэм'ер-міністр, на імгненне пазабываўшы аб сваім гневе. - У нашых газетах. Амелія Боўнс ... толькі там сказана, што яна была жанчынай сярэдніх гадоў, якая жыла адна. Гэта, сапраўды, было зверскае забойства, ці не так? Гэтае злачынства мела занадта вялікую галоснасць. Расследаванне зайшло ў тупік.

Фадж уздыхнуў.

- Яшчэ бы яно не зайшло ў тупік! Забітая ў пакоі, які быў зачыненая знутры, ці не так? З іншага боку, мы сапраўды ведаем, хто зрабіў гэта, але гэта ніяк не дапамагае злавіць яго. І затым Эмеліна Вэнс. Магчыма, Вы чулі аб гэтым.

- Аб ды, я чуў! - сказаў Прэм'ер-міністр. - Гэта здарылася недалёка адгэтуль, фактычна за кутом. Газеты паўтаралі аб гэтым цэлы дзень - "парушэнне грамадскага парадку на заднім двары Прэм'ер-міністра..."

- І як быццам гэтага нядосыць, - сказаў Фадж, слухаючы Прэм'ер-міністра. - У нас яшчэ ёсць дзяментары, паўсюду нападаюць на людзей ...

Раней, у болей шчаслівыя поры, гэтае выказванне было бы незразумела Прэм'ер-міністру, але зараз ён ведаў, аб чым прамова.

- Я думаў, што дзяментары ахоўваюць зняволеных у Азкабане, - сказаў ён асцярожна.

- Ахоўвалі, - сказаў Фадж стомлена. - Але зараз не. Яны пакінулі турму і далучыліся да Тома-Каго-Нельга-Зваць. Я не буду прыкідвацца, што гэта не было ўдарам.

- Але, - з нарастальным жахам сказаў Прэм'ер-міністр, - вы гаварылі мне, што гэта - істоты, якія высмоктваюць надзею і шчасце з людзей?

- Правільна. І яны размножваюцца. Адгэтуль і ўся гэтая смуга.

Прэм'ер-міністр, адчуўшы слабасць у каленах, апусціўся на самае блізкае крэсла. Магчымасць прысутнасці нябачных істот, якія перамяшчаюцца па гарадах і вёскам, распаўсюджваючы роспач і безнадзейнасць сярод яго выбіральнікаў, адымала ў яго сілы.

- Зараз паслухайце сюды, Фадж! Вы павінны зрабіць што-небудзь! Гэта - Ваш абавязак, як Міністра Магіі!

- Мой дарагі Прэм'ер-міністр, Вы што жа думаеце, што я ўсё яшчэ Міністр Магіі пасля ўсяго гэтага? Я быў звольнены тры дня назад! Уся чароўная супольнасць крычала аб маёй адстаўцы на працягу двух тыдняў. За ўвесь час, праведзены мной на пасту, я не памятаю такой аднадушнасці! - сказаў Фадж, адважна спрабуючы ўсміхнуцца.

Прэм'ер-міністр на імгненне страціў дарунак прамовы. Нягледзячы на ўсё яго абурэнне з нагоды становішчы, у якое ён быў пастаўлены, ён спачуваў чалавеку, які сядзіць насупраць яго.

- Я вельмі шкадую, - сказаў ён нарэшце. - Ці магу я што-небудзь для Вас зрабіць?

- Гэта вельмі ласкава з Вашага боку, Прэм'ер-міністр, але ці ледзь. Мяне паслалі сюды сёння ўвечар, каб увесці Вас у курс справы аб нядаўніх падзеях і прадставіць Вас майму пераемніку. Я меркаваў, што ён ужо павінен быць тут, але, вядома, ён зараз вельмі заняты, так што працягнем.

Фадж азірнуўся на партрэт выродлівага маленькага чалавека ў доўгім павойным срэбным парыку, з які тырчыць за вухам пяром. Злавіўшы погляд Фадж, партрэт сказаў: " Ён будзе тут праз імгненне, ён заканчвае ліст Дамблдору".

- Я жадаю яму поспеху, - сказаў Фадж з упершыню прарэзаўшыся разлютаванасцю. - Я пісаў Дамблдору па два

разу на дзень на працягу мінулых двух тыдняў, але ён не ссунуўся з месца. Калі бы ён толькі ўпэўніў хлопчыка, я мог бы ўсё яшчэ быць... Што ж, магчыма, Скрымджар будзе больш удачлівы.

Фадж абвяў. Пакой пагрузілася ў сумную цішыню, якая была неадкладна парушаная партрэтам, які раптам загаварыў сваім сухім, афіцыйным голасам.

- Прэм'ер-міністру маглаў. Просьба аб сустрэчы. Тэрмінова. Калі ласка, адкажыце неадкладна. Руфус Скрымджар, Міністр Магіі.

- Так, так, добра, - сказаў Прэм'ер-міністр устрывожана і здрыгануўся, паколькі агонь у каміне зноў стаў смарагдава-зялёным, падняўся і праз імгненне няміласцяў, выпускаючы чараўніка, праз хвіліну ступіўшага на старажытны дыван.

Фадж падняўся на ногі і, пасля секунднага вагання, Прэм'ер-міністр зрабіў тое ж самае, назіраючы, як ізноў прыбылы атрасаецца, чысцячы сваю доўгую чорную вопратку, і аглядаецца.

Першай дурной думкай Прэм'ер-міністра было, што гэты Руфус Скрымджар пахадзіў на старога льва. Шэрыя палосы ў грыве жаўтлява-карычневых валасоў і густых броў; вострыя жаўтлявыя вочы за акулярамі і сухарлявая фігура, пульсавалая вытанчанасцю нават пры тым, што ён трохі кульгаў. Ад яго фігуры зыходзіла адчуванне ўстойлівасці і спакойнай пранікліваcці. Прэм'ер-міністр падумаў, што, падаецца, ён зразумеў, чаму чароўная супольнасць упадабала, каб Скрымджар стаў лідэрам у гэтыя небяспечныя поры.

- Як Вашы справы? - ветліва спытаў Прэм'ер-міністр, працягваючы руку.

Скрымджар сцісла пацісnуў яму руку, яго вока аглядалі пакой. Затым ён выцягнуў палачку з-пад вопратка.

- Фадж распавёў Вам усё? - спытаў ён, ступіў да дзвярэй і крануў палачкай замка. Прэм'ер-міністр пачуў, як пстрыкнуў замак.

- Э-э-э... так, - сказаў Прэм'ер-міністр. - І, калі Вы не пярэчыце, я ўпадабаў бы, каб дзверы заставалася адчынены.

- Я не жадаў бы, каб нас перапынілі, - сцісла адказаў Скрымджар, - або назіралі за намі, - дадаў ён, паказваючы палачкай на вокны, пасля чаго фіранкі самі зашмаргнуліся. - Што ж, я - заняты чалавек, так што давайце пяройдзем адразу да справы. Першым чынам мы павінны абмеркаваць Вашу бяспеку.

Прэм'ер-міністр глыбока ўдыхнуў і адказаў: - Я цалкам задаволены сваёй бяспекай, дзякуй вялікае, але…

- А мы не, - адрэзаў Скрымджар. - Гэта будзе дрэнна для маглаў, калі іх Прэм'ер-міністр будзе змешчаны пад заклён Імперывус. Новы сакратар у Вашым знешнім офісе…

- Я не пазбаўлюся ад Кінгслі Шэклболта, калі гэта тое, што Вы прапаноўваеце! - горача сказаў Прэм'ер-міністр. - Ён вельмі старанны, выконвае ўдвая больш працы, чым іншыя.

- Справа ў тым, што ён - чараўнік, - сказаў Скрымджар без ценю ўсмешкі. - Добра навучаны Аўрор, які быў прызначаны дзеля Вашай абароны.

- Пачакайце хвілінку! - выклікнуў Прэм'ер-міністр. - Вы не можаце змяшчаць сваіх людзей у мой офіс! Я сам вырашаю, хто будзе працаваць на мяне!

- Я думаў, што Вы былі задаволеныя Шэклболтам? - холадна сказаў Скрымджар.

- Я… так…гэта значыць, я быў…

- Тады няма ніякай праблемы? - спытаў Скрымджар.

- Я … добра, пакуль Шэклболт будзе … э-э-э … цудоўна спраўляцца са сваімі абавязкамі, - непераканаўча сказаў Прэм'ер-міністр, але Скрымджар, падавалася, не чуў яго.

- Цяпер аб Герберце Чорлі, вашым памагатым, - працягваў ён. - Той, хто забаўляў публіку, паказваючы з сябе качку.

- Што з ім? - спытаў Прэм'ер-міністр.

- Гэта была яго рэакцыя на дрэнна накладзены заклён Імперывус, - сказаў Скрымджар. - Гэта звяло яго з розуму, але ён можа ўсё яшчэ быць небяспечны.

- Але ён жа ўсяго толькі кракае! - слаба сказаў Прэм'ер-міністр. - Трохі адпачынку… Магчыма, лёгкая выпіўка …

- Лекары Лякарні Чароўных Захворванняў і Пашкоджанняў святога Мунга абследуюць яго. Ён паспрабаваў

забіць трох з іх, - сказаў Скрымджар. - Я думаю, будзе лепш, калі мы ізалюем яго ад маглаўскага грамадства на некаторы час.

- Я ... добра... Ён паправіцца, ці не так? - спытаў Прэм'ер-міністр з трывогай.

Скрымджар пацiснуў плячамі, ужо адыходзячы да каміна.

- Добра, гэта ўсё, што я павінен быў сказаць. Я буду трымаць Вас у курсе падзей, Прэм'ер-міністр, або, прынамсі, я, верагодна, буду занадта заняты, каб прыбыць асабіста, тады я пашлю Фадж сюды. Ён пагадзіўся застацца на пасады кансультанта.

Фадж паспрабаваў усміхнуцца, але няўдала; ён проста стаў выглядаць, як калі бы ў яго балелі зубы. Скрымджар ужо рыўся ў кішэні ў пошуках таямнічага парашка, які рабіў агонь зялёным. Прэм'ер-міністр безнадзейна паглядзеў на двух чараўнікоў, а потым словы расчаравання, з якімі ён дужаўся ўвесь вечар, нарэшце, сарваліся з яго мовы:

- Але, дзеля ўсяго святога, вы ж чараўнікі! Вы можаце чараваць! Вядома, вы зможаце разабрацца... ну... з чым заўгодна!

Скрымджар павольна звярнуўся і абмяняўся недаверлівым поглядам з Фаджам, які гэтым разам здолеў усміхнуцца, і ласкава адказаў:

- На жаль, нашы сапернікі таксама валодаюць магіяй.

З гэтымі словамі два чараўніка ступілі адзін за іншым у яркі зялёны агонь і зніклі.

РАЗДЗЕЛ 2. ПАВУКОВЫ ТУПІК

За шмат міль адгэтуль смуга, якая надыходзіла на акно Прэм'ер-міністра, слалася па бруднай рэчцы, якая вілася паміж зарослымі і засмечанымі берагамі. Велічэзная дымавая труба, пакінутая ад закінутага млына, узносілася ў неба прывідна і злавесна. Там нельга было ўчуць ні гуку, акрамя шэпту цёмнай вады, там не было ні адной прыкметы жыцця, акрамя хударлявай лісы, якая кралася па беразе ў надзеі знайсці ў траве старое пакаванне ад рыбных чыпсаў.

Але раптам, з вельмі слабай пстрычкай, худая, пакрытая плашчом фігура паўстала з ніадкуль на далёкім боку ракі. Ліса замерла на месцы, яе асцярожны погляд спыніўся на гэтым дзіўным здарэнні. Фігура вычакала пару секунд, потым уздыхнула з палягчэннем і зрабіла пару крокаў, а яе плашч ціха прашамацеў па траве.

Прайшло яшчэ імгненне, і з трохі галаснейшай пстрычкай другая фігура матэрыялізавалася побач.

- Пачакай!

Ліса выдала рэзкі крык, выскачыла з свайго сховішча і, прыхіліўшыся да зямлі, пабегла ў кірунку ўверх па рацэ. Раздалася выбліск зялёнага святла, і ліса звалілася на зямлю.

Другая фігура чаравікамі перавярнула забітую жывёлу.

- Проста ліса, - сказала жанчына, - А я падумала можа, гэта Аўрор... Цісі, пачакай!

Але тая каго яна прасследавала, азірнуўшыся было пры выбліску святла, ужо зноў караскалася па схіле, адкуль толькі што скацілася лісіца.

- Цісі! Нарцыса! Паслухай мяне.

Другая жанчына схапіла першую за руку, але тая выдрала яе.

- Ідзі зваротна, Бэлла!

- Ты павінна выслухаць мяне!

- Я ўжо чула. Я прыняла рашэнне. Пакінь мяне!

Жанчына па імені Нарцыса забралася па стромкім схіле наверх, дзе доўгі шэраг загароддзя адлучаў раку ад вузкай брукаванай вуліцы. Бэлла рушыла ўслед за ёй адразу жа. Час ад часу яны спыняліся паглядзець на шэрагі паўразбураных цагляных хат, вышыхаваных уздоўж дарогі, на іх няясныя і бляклыя ў цемры акенцы.

- Ён жыве тут? - спытала Бэла з відавочнай пагардай у голасе. - Тут? У гэтай маглаўскай гнаявой кучы? Напэўна, мы першыя ...

Але Нарцыса не слухала. Яна праскальзвала праз шчыліну ў іржавай агароджы і ўжо спяшалася па дарожцы.

- Цісі, пачакай!

Бэлла рушыла ўслед за ёй, яе плашч віўся ззаду. Яна ўбачыла, як Нарцыса накіравалася праз алею паміж хатамі на іншую вуліцу, якая нічым не адрознівалася ад першай вуліцы. Некалькі ліхтароў былі паламаныя. Дзве жанчыны прабіраліся праз участкі цемры і святла. Другая жанчына, нарэшце, дасягнула сваёй мэты: калі яны паварочвалі за кут, яна паспела дужа схапіць за руку Нарцысу і тузанула яе так, што яны апынуліся тварам сябар да сябра.

- Цісі, ты не павінна гэтага рабіць, ты не можаш давяраць яму.

- Цёмны Лорд давярае яму, не ці так?

- Цёмны Лорд ...я думаю... памыляецца, - цяжка дыхаючы, сказала Бэлла, і яе вока бліснулі з-пад каптура, калі яна азірнулася, каб праверыць, ці сапраўды яны былі сам-насам. - Нам загадалі ні ў якім разе не апавяшчаць нікому нашы планы. Гэта здрада Цёмнаму Лорду!

- Сыйдзі, Бэла! - адгыркнулася Нарцыса і дастала палачку з-пад мантыі, пагрозліва накіроўваючы яе ў твар Бэлы, але тая проста засмяялася ў адказ.

- Цісі, сваю ўласную сястру? Ты гэтага не зробіш.

- Няма больш нічога, што я не зраблю! - Нарцыса сказала гэта ўжо трохі дрыготкім голасам, і, калі яна апусціла сваю палачку, як быццам гэта быў нож, раздаўся іншы выбліск святла. Бэлла адпусціла руку сястры, быццам абпаленая.

- Нарцыса!

Але тая кінулася далей, у лабірынт цагляных хат. Праследвальніца, паціраючы руку, пайшла за ёй, аднак цяпер трымалася на адлегласці. Нарцыса дабегла да завулка пад назвай “Павуковы тупік”, над хатамі якога гіганцкім пагражальным пальцам навісалі драбы млына, і гулка загрукала абцасамі па маставой. Абмінуўшы шэраг будынкаў з забітымі або выбітымі вокнамі, яна падышла да самай апошняй хаты. З-за запавес на першым паверсе прабівалася ледзь бачнае святло.

Нарцыса пастукала ў дзверы - Бэла, бесперапынна, якая бубніла нешта напаўголасу, не паспела яе спыніць. Жанчыны замерлі на парозе, чакаючы, пакуль ім адчыняць. Абедзве часта дыхалі. Начны вецер даносіў пах бруднай рачной вады. Вельмі хутка ў хаце прычуўся шум, і дзверы ледзь-ледзь прыадчыніліся. Скрозь шчыліну на сясцёр глядзеў мужчына з чорнымі вачамі і доўгімі чорнымі кудламі, якія былі падзеленыя праборам і звісалі па баках жаўтлявага твару.

Нарцыса адкінула каптур. Яна была так бледная, што, здавалася, свяцілася ў цемры; доўгія светлыя валасы, якія струменіліся па спіне, надавалі ёй выгляд тапельніцы.

- Нарцыса! – выклікнуў мужчына і адчыніў дзверы шырэй, так што святло палілося на госцю і яе сястру. – Які прыемны сюрпрыз!

- Сэверус, - напружаным шэптам адказала яна. – Можна з табой пагаварыць? Гэта тэрмінова.

- Зразумела.

Ён адступіў назад, прапускаючы Нарцысу ў хату. Яе сястра, не здымаючы каптура, увайшла без запрашэння.

- Снэйп, - кінула яна ў якасці прывітання, праходзячы міма гаспадара.

- Белатрыса, - адклікнуўся той, выгнуўшы тонкія вусны ў саркастычнай усмешцы, і зачыніў уваходныя дзверы.

Яны прайшлі ў малюсенькую цёмную гасціную, падобную на бальнічную палату з аббітымі сценамі. Уся прастора была занятая кнігамі ў чорных і карычневых скураных вокладках; пасярэдзіне, у крузе бляклага святла,

адкіданага люстрай са свечкамі, згрудзілася выцертая канапа, старое крэсла і хісткі столік. Пакой выглядаў закінутым, амаль нежылым.

Снэйп жэстам прапанаваў Нарцысе сесці на канапу. Яна скінула плашч, адшпурнула яго ў бок, села, счапіўшы на каленах белыя рукі, якія зараз калаціліся, і ўтаропілася на іх. Белатрыса павольна зняла каптур. Яна была поўнай супрацьлегласцю сястры – цёмнавалосая, з цяжкімі павекамі і моцным падбародкам. Не зводзячы вока з гаспадара, яна прайшла і ўстала за спіной у Нарцысы.

- Такім чынам, чым магу служыць? – Снэйп сеў у крэсла насупраць наведвальніц.

- Мы… адны? – ледзь чуваць спытала Нарцыса.

- Так, вядома. Не лічачы Хваста, але жывёлы ў лік не ідуць, так?

Ён накіраваў палачку на стэлаж у сябе за спіной. Адразу з грукатам расхінуліся патаемныя дзверы, і ў праёме паказалася вузкая лесвіца, а на ёй – маленькі чалавечак.

- Відавочна, ты ўжо ведаеш, Хвост, што ў нас госці, - гультаявата працадзіў Снэйп.

Чалавечак, горбячыся, спусціўся на некалькі прыступак і прайшоў у пакой. У яго былі маленькія, вадзяністыя вочкі, востры носік і непрыемны, хлуслівы твар. Левай рукой ён нястомна калыхаў правую, якую нібы абліпала ярка блішчалая срэбная пальчатка.

- Нарцыса! – прарыпеў ён. – Белатрыса! Як міла…

- Калі жадаеце, Хвост прынясе нам выпіць, - сказаў Снэйп. – А затым паднімецца да сябе.

Хвост зморшчыўся, нібы яму чымсьці плюхнулі ў твар.

- Я вам не служка! – піснуў ён, пазбягаючы погляду Снэйпа.

- Праўда? А мне здавалася, Цёмны Лорд даслаў цябе дапамагаць мне.

- Дапамагаць, так… але не падаваць напоі і… не прыбірацца ў тваёй хаце!

- Я не ведаў, Хвост, што ты марыш аб больш гераічнай дзейнасці, - салодкамоўна вымавіў Снэйп. – Гэта лёгка задаволіць: я абавязкова пагавару з Цёмным Лордам…

- Я і сам магу з ім пагаварыць, калі трэба!

- Зразумела, можаш, - ашчэрыўся Снэйп. – А пакуль што прынясі нам выпіць. Скажам, эльфійскага хатняга віна.

Хвост у замяшанні памаўчаў, быццам намерваючыся спрачацца, але затым павярнуўся і накіраваўся да другога патаемнага ходу. Прычуўся грукат дзверцаў, брызгат шкла. Прайшло ўсяго некалькі секунд, і ён вярнуўся з пыльнай бутэлькай і трыма фужэрамі на падносе. Хвост кінуў паднос на хісткі столік і імкліва выдаліўся, пляснуўшы напрыканцы дзвярамі, замаскіраванымі пад кніжную шафу.

Снэйп разліў крывава-чырвонае віно па куфлях і перадаў сёстрам. Нарцыса падзякавала, а Белатрыса нічога не сказала, працягваючы свідраваць поглядам гаспадара хаты. Зрэшты, здавалася, яго гэта ніколькі не бянтэжыла, а наадварот, бавіла.

- За Цёмнага Лорда, - абвясціў ён, падняўшы куфель, і асушыў яго.

Сёстры рушылі ўслед яго прыкладу. Снэйп прапанаваў яшчэ віна.

Прымаючы куфель, Нарцыса хутка загаварыла:

- Сэверус, прабач, што мы без запрашэння, але я павінна была цябе ўбачыць. Ты адзін можаш мне дапамагчы…

Снэйп жэстам спыніў яе і яшчэ раз ткнуў палачкай у бок патаемных дзвярэй. Там нешта грухатнула, піснула, і стала чуваць, як Хвост уцякае ўверх па лесвіцы.

- Мае выбачэнні, - сказаў Снэйп. – Ён апошні час заахвоціўся падслухоўваць, ужо не ведаю, навошта… так пра што ты, Нарцыса?

Тая сутаргава ўздыхнула і пачала зноў:

- Сэверус, я ведаю, што не павінна была прыходзіць, мне загадалі нічога не распавядаць, але…

- Вось і трымай язык за зубамі! - раўнула Белатрыса. – Асабліва тут!

- “Асабліва тут”? – сарданічна паўтарыў Снэйп. – Як загадаеце гэта разумець, Белатрыса?

- Так, што я вам не давяраю, Снэйп, пра што вы выдатна ведаеце!

Нарцыса дзіўна, без слёз, усхліпнула і закрыла твар рукамі. Снэйп паставіў фужэр на столік, сеў, паклаў рукі на падлакотнікі крэсла і з усмешкай утаропіўся ў гнеўны твар Белатрысы.

- Нарцыса, думаю, у пазбяганне наступных пярэчанняў мы павінны выслухаць Белатрысу, ёй, відавочна, не цярпіцца нешта сказаць. Гаварыце жа, Белатрыса, - прапанаваў Снэйп. – Чаму вы мне не давяраеце?

- У мяне ёсць сотня прычын! – гучна выклікнула тая, выйшла з-за канапы і з грукатам паставіла куфель на столік. – Не ведаю, з чаго і пачаць! Растлумачыце, дзе вы былі пасля падзення цёмнага Лорда? Чаму не спрабавалі знайсці яго, калі ён знік? Чым займаліся ўсе гэтыя гады, пакуль жылі ў Дамблдора за пазухай? Чаму перашкодзілі нашаму спадару займець філасофскі камень? Чаму не вярнуліся адразу пасля адраджэння Цёмнага Лорда? Дзе былі некалькі тыдняў назад, калі мы спрабавалі адваяваць прадказанне? І чаму, Снэйп, дагэтуль жывы Гары Потэр, які вось ужо пяць гадоў знаходзіцца ў поўнай вашай уладзе?

Яна спынілася перавесці дух. Яе грудзі хутка ўздымаліся і апускаліся, шчокі палалі. Нарцыса сядзела нерухома, не здымаючы далоняў ад твару.

Снэйп усміхнуўся.

- Перш чым адказаць…. так-так, Белатрыса, я адкажу! Можаце перадаць мае словы ўсім аматарам шаптацца за чужой спіной, а заадно пераказаць брудныя выдумкі аб маёй здрадзе Цёмнаму Лорду! Толькі я ў сваю чаргу таксама задам пытанне. Вы і праўда лічыце, што Цёмны Лорд не здагадаўся спытаць мяне пра тое ж? І што мы размаўлялі бы з вамі, калі яго не задаволілі мае адказы?

Белатрыса змяшалася.

- Я ведаю, ён верыць, але…

- Думаеце, што ён памыляецца? Што я нейкім чынам яго абдурыў? Абвёў вакол пальца Цёмнага Лорда, найвялікшага з чараўнікоў, неперасягненнага легіліментара?

Белатрыса маўчала. На яе твару ўпершыню адбілася збянтэжанасць. Але Снэйп не стаў развіваць гэтую тэму. Ён зноў узяў куфель, зрабіў глыток і працягнуў:

- Вас цікавіць, дзе я быў пасля падзення Цёмнага Лорда? Там, куды ён мяне паставіў – у “Хогвартсу”, школе вядзьмарства і чараўніцтва. Спадар загадаў мне шпіёніць за Альбусам Дамблдорам. Лічу, вы ў курсе, што я прыняў пасаду па распараджэнні Цёмнага Лорда?

Белатрыса ледзь прыкметна кіўула і адкрыла рот, збіраючыся нешта сказаць, але Снэйп апярэдзіў яе:

- Вам жадаецца ведаць, чаму я не спрабаваў яго адшукаць? Таму жа, чаму гэтага не рабілі Эйверы, Гнуслі, Карроўз, Уолк, Люцыўс, - Снэйп кіўну у бок Нарцысы. – І шматлікія іншыя. Я лічыў яго мёртвым. Нікольні не ганаруся сваёй памылкай, але так ужо яно было… калі бы спадар не прабачыў тых, хто тады страціў веру, у яго бы зараз засталося вельмі мала прыхільнікаў.

- У яго заўсёды была я! – горача выклікула Белатрыса. – Я, якая столькі гадоў правяла дзеля яго ў Азкабане!

- Беспрэцэдэнтная гераічнасць, - нудна адклікнуўся Снэйп. – Праўда, толку ад вас у турме было мала, але жэст безумоўна прыгожы…

- Жэст! – завішчала Белатрыса у нейкай вар’яцкай лютасці. – Мяне раздзіралі дзяментары, а ён сядзеў у “Хогвартсу”, як ручны звярок Дамблдора, і ў вус не дуў!

- Не зусім, - спакойна запярэчыў Снэйп. – Ён не згаджаўся зрабіць мяне выкладчыкам абароны ад цёмных мастацтваў…. спакусіць на старыя фокусы.

- Вось вы чым, значыць, ахвяравалі дзеля Цёмнага Лорда – любімым прадметам? – здзеклiва запыталася Белатрыса. – Што жа вы там тырчалі гэтулькі часу? Шпіёнілі за Дамблдорам па заданні спадара, якога лічылі нябожчыкам?

- Не, - сказаў Снэйп. – Урэшце, Цёмны Лорд быў вельмі рады, што я не пакінуў пост: я змог падаць яму звесткі пра Дамблдора за цэлых шаснаццаць гадоў, што несумнеўна было больш каштоўным падарункам ад вяртання, чым бясконцыя ўспаміны аб жахах Азкабана…

- Але вы засталіся там…

- Так, Белатрыса, застаўся, - адказаў Снэйп, упершыню выяўляючы ледзь прыкметнае раздражненне. – Упадабаў

добрую працу Азкабану. Калі вы памятаеце, Пажыральнікаў Смерці хапалі аднаго за другім. Дзякуючы заступніцтву Дамблдора я пазбег турмы – удалы збег акалічнасцяў. Паўтараю: Цёмны Лорд не ў прэтэнзіі, і я не разумею, што не ўладкоўвае вас.

- Яшчэ, здаецца, вас займала пытанне, - гучней працягнуў Снэйп, паколькі Белатрысе, відавочна, не цярпелася запярэчыць. – Чаму я перашкодзіў Цёмнаму Лорду атрымаць філасофскі камень. Гэтаа лёгка растлумачыць. Цёмны Лорд, як і вы, не ведаў, ці можна мне давяраць, лічыў, што я ператварыўся ў хатнюю сабачку Дамблдора. Спадар быў у бездапаможным стане; вельмі слабы і змушаны туліцца ў целе бездапаможнай пасродкавасці. Ён не вырашаўся адкрыцца былому прыхільніку – быццам я здаў бы яго Дамблдору або Міністэрству? Шчыра шкадую, што ён не даверыўся мне – мог бы вярнуцца да ўлады на тры гады раней. А так я бачыў толькі нявартага смоўжня, які жадаў сцягнуць камень, і, прызнаюся, зрабіў усё, каб не дапусціць гэтага.

Белатрыса скрывілася, нібы ад горкіх лекаў.

- Але вы не далучыліся да нас, калі ён вярнуўся, не з’явіліся адразу жа, па першай пякоце Смяротнай Пазнакі….

- Дакладна. Я вярнуўся двума гадзінамі пазней. Па распараджэнні Дамблдора.

- Дамблдора?! – абурана ўскрыкнула яна.

- Падумайце! – адказаў Снэйп, зноў пачынаючы гарачыцца. – Раскіньце мазгамі! Пачакаўшы дзве гадзіны, усяго дзве гадзіны, я забяспечыў сабе магчымасць застацца ў “Хогвартсу” інфарматарам! Прыкінуўшыся, быццам вяртаюся да Цёмнага Лорда выключна па загаду Дамблдора, я і зараз магу перадаваць звесткі пра яго і Ордэн Фенікса! Разважце, Белатрыса: Смяроткая Пазнака ярчэла кожны дзень; я, як усе Пажыральнікі Смерці, разумеў, што Цёмны Лорд вось-вось вернецца! У мяне быў час падумаць, як паступіць, разлічыць наступны крок, выкруціцца падобна Каркараву, так жа? Паверце, Цёмны Лорд, хоць спачатку і раззлаваўся на маё спазненне, змяніў гнеў на літасць, ледзь я запэўніў яго, што адданы свайму спадару, як раней, хай

нават мяне лічаць чалавекам Дамблдора. Так, Цёмны Лорд думаў, што я назаўжды ад яго адступіўся, але ён памыляўся.

- Але што карыснага вы зрабілі? – зло ўсміхнулася Белатрыса. – Якую каштоўную інфармацыю прыдабылі?

- Гэтую інфармацыю я перадаў асабіста Цёмнаму Лорду, - сказаў Снэйп. – Калі ён злічыць магчымым з вамі падзяліца…

- Ён дзеліцца са мною ўсім! – імгненна пырснула Белатрыса. – Заве мяне сваім самым верным, самым адданым…

- Вось як? – запытаўся Снэйп з лёгкім адценнем недаверу ў голасу. – Дагэтуль, нават пасля фіяска ў Міністэрству?

- Але я не вінаватая! – Белатрыса счырванела. – Раней Цёмны Лорд давяраў мне самыя патаемныя… Калі бы Люцыўс не…

- Не смей… не смей перакладаць віну на майго мужа! – ціхім і страшым голасам вымавіла Нарцыса, гледзячы на сястру.

- Бессэнсоўна спрачацца, хто вінаваты і наколькі, - прымірэнча сказаў Снэйп. – што зроблена, то зроблена.

- Галоўнае, што не вамі! – крыкнула Белатрыса. – Вы, як заўсёды, адсутнічалі, пакуль іншыя падвяргаліся небяспецы!

- Мне было загадана заставацца на месцы, - холадна адклікнуўся Снэйп. – Магчымы, вы не згодны з Цёмным Лордам і лічыце, што Дамблдор не заўважыў бы, што ў барацьбе з Ордэнам Фенікса я перайшоў на бок Пажыральнікаў Смерці? І, ужо прабачце… да пытання пра небяспеку… наколькі я памятаю, вы мелі справу з шасцю падлеткамі?

- Да іх, як вам выдатна вядома, амаль адразу далучылася палова Ордэна! – ледзь не загыркала Белатрыса. – Дарэчы, каб не забыцца: вы па-ранейшаму сцвярджаеце, што не можаце раскрыць месцазнаходжанне іх штаб кватэры?

-Я не Хавальнік Сакрэту і не магу назваць адрас. Лічу, вы ў курсе, як працуе заклён? Цёмны Лорд суцэль здаволены тымі звесткамі пра Ордэн якія я перадаў. Дзякуючы ім, як

вы, верагодна, здагадваецеся, атрымалася схапіць і ліквідаваць Эммеліну Ванс, і яны безумоўна дапамаглі пазбавіцца ад Блэка. Урэшце, прызнаю, тут галоўная заслуга прыналежыць вам.

Ён схіліў галаву набок і прыпадняў куфель, нібы абвяшчаючы тост у гонар Белатрысы. Але яна ніколькі не змякчэла.

- Вы забыліся пра маё апошняе пытанне, Снэйп. пра Гары Потэра. Апошнія пяць гадоў вы маглі прыкончыць яго ў любы момант. Але не зрабілі гэтага. Чаму?

- А вы абмяркоўвалі гэта з Цёмным Лордам? – пацікавіўся Снэйп.

- Ён… у апошні час мы… я пытаю вас, Снэйп!

- Забі я Гары Потэра, Цёмны Лорд не змог бы ўзяць яго кроў, адрадзіцца і зрабіцца непераможным…

- Гэта значыць, вы прадбачылі, што ён мае намер выкарыстаць хлапчука? – ухмыльнулася Белатрыса.

- Не, не меў ні найменшага падання; яя ўжо прызнаўся, што лічыў Цёмнага Лорда загінулым. Я ўсяго толькі спрабую растлумачыць, чаму Цёмнага Лорда, ва ўсякім разе яшчэ год назад, ніколькі не засмучала тое, што Потэр застаўся жыць…

- Але чаму ён жыве зараз?

- Вы мяне не слухаеце? Я не патрапіў у Азкабан выключна дзякуючы заступніцтву Дамблдора! Вам не здаецца, што смерць любімага вучня магла бы наладзіць яго супраць мяне? Але ёсць і нешта большае. Нагадаю, што калі Потэр толькі з’явіўся ў Хогвартсу, пра яго хадзілі розныя слыхі: нібы ён сам – вялікі чорны вядзьмак, таму і перажыў напад Цёмнага Лорда. У той час шматлікія нашы паплечнікі лічылі, што Потэр стане тым сцягам, вакол якога мы аб’яднаемся. Прызнаюся. мне было цікаўна, я не гарэў жаданнем прыкончыць хлапчука, ледзь той пераступіць парог замка.

- Аднак неўзабаве мне стала ясна, што ў яго няма ніякіх экстраардынарных здольнасцяў. Яму атрымоўвалася выблытвацца з боек дзякуючы выключнай удачлівасці і дапамогі адораных сяброў. Потэр – пасродкавасць да мозгу костак, хоць ганарысты і самаўпэўнены, як яго бацька. Я

рабіў усё, каб яго вышпурнулі з Хогвартсу, дзе, па маім перакананні яму зусім не месца, але… забіць або дазволіць яго забіць у мяне на вачах? Пры Дамблдору? Я быў бы ідыётам, калі бы пайшоў на такі рызык.

- Стала быць, мы павінны верыць, што Дамблдор ніколі вас ні ў чым не падазраваў? – запыталася Белатрыса. – Ён не здагадваецца пра вашы праўдзівыя перакананні і цалкам вам давярае?

- Я добра гуляю сваю ролю, - адказаў Снэйп. – А вось вы не зразумелі, у чым слабое месца Дамблдора: ён аддае перавагу думаць пра людзей добра. Калі я, учорашні Пажыральнік Смерці, прыйшоў працаваць у школу, мне было досыць адлюстраваць вялікае раскаянне, і Дамблдор прыняў мяне з распрасцёртымі абдымкамі – хоць, як я ўжо казаў, ён не дазваляў мне займацца чорнай магіяй. Дамблдор быў адным з самых вялікіх чараўнікоў… так-так, - звяртаючыся да Белатрысы, якая зашыпела, - сам Цёмны Лорд гэта прызнае. Аднак, я рад паведаміць, што Дамблдор пачаў здаваць. Двубой з Цёмным Лордам яго падкасіў. Ён атрымаў цяжкую рану – рэакцыя не тая, што рану – рэакцыя не такая, як раней. Але, як бы там ні было, усе гэтыя гады ён верыў Сэверусу Снэйпу, у чым, па меркаванні Цёмнага Лорда, і складаецца мая вялікая каштоўнасць.

Белатрыса па-ранейшаму глядзела скептычна, але відавочна не ведалі, чым яшчэ падчапіць Снэйпа. Той, скарыстаўшыся яе маўчаннем звярнуўся да Нарцысы:

- Але… ты, здаецца, прыйшла прасіць аб дапамозе?

Нарцыса падняла да яго журботы твар.

- Так. Сэверус, ты… адзіны, хто можа дапамагчы, больш мне не да каго звярнуцца. Люцыўс у турме і… Яна закрыла вочы. З-пад веек павольна выпаўзлі дзве вялікія слязы.

- Цёмны Лорд забараніў мне казаць пра гэта, - працягвала Нарцыса, не падымаючы вачэй. – Ён не жадае, каб хтосьці пазнаў пра яго план. Гэта…. страшны сакрэт. Але…

- Калі ён забараніў, ты не павінна казаць, - перабіў Снэйп. – Слова Цёмнага Лорда – закон.

Нарцыса сцісла ўскрыкнула, быццам яе аблілі халоднай вадой. У Белатрысы упершыню з моманту прыходу зрабіўся задаволены твар.

- Бачыш? – пераможна крыкнула яна, звяртаючыся да сястры. – Нават Снэйп кажа: нельга, значыць, маўчы!

Снэйп, паміж тым, устаў, падышоў да акенца, вызірнуў на вуліцу, злёгку адсунуўшы фіранку і тут жа яе завесіўшы. Потым з хмурным выглядам павярнуўся да Нарцысы.

- Так здарылася, што я ведаю пра план, - ціха сказаў ён. – Я – адзін з нешматлікіх, каго Цёмны Лорд прысвяціў у свае намеры. Тым не менш, Нарцыса, не ведай я сакрэту, ты здзейсніла бы жахлівую здраду.

- Я так і думала, што ты ведаеш! – Нарцыса ўздыхнула вальней. Ён так табе давярае, Сэверус…

- Ведаеце пра план? – Радасць Белатрысы імгненна змянілася абурэннем. – Вы?

- Зразумела, - пацвердзіў Снэйп. – Але пра якую дапамогу прамова, Нарцыса? Калі ты думаеш, што я змагу пераканаць Цёмнага Лорда, то на гэта не варта і спадзявацца.

- Сэверус, - прашаптала Нарцыса, і па яе шчокам пацяклі слёзы. – Гэта ж мой сын… мой адзіны сын…

- Драка павінен ганарыцца, - раўнадушна вымавіла Белатрыса. – Цёмны Лорд аказаў яму вялікі гонар. І я вось што скажу: Драка не спрабуе сысці ад выканання абавязку, ён рад, нават шчаслівы выявіць сябе…

Нарцыса зарыдала, не зводзячы ўмольнага погляду са Снэйпа.

- Яму ўсяго шаснаццаць, ён не ўяўляе, што яго чакае! Чаму, Сэверус? Чаму менавіта мой сын? Справа занадта небяспечная! Гэта помста за памылку Люцыўса, я ўпэўнена!

Снэйп маўчаў. Ён адвярнуўся ад рыдаючай Нарцысы, як ад чагосьці непрыстойнага, але не мог прыкідвацца, быццам не чуе яе.

- Таму ён абраў Драка, так? – настойвала яна. – Каб пакараць Люцыўса?

- Калі Драка атрымае поспех, сказаў Снэйп, паранейшаму гледзячы ў бок, - яго ўзнагародзяць лепш астатніх.

- Але ён не зможа! – усхліпнула Нарцыса. – Як, калі сам Цёмны Лорд…

Белатрыса ў жаху ахнула: Нарцыса перайшла ўсе межы.

- Я толькі жадала сказаць… што яшчэ нікому… Сэверус… калі ласка… ты заўсёды быў любімым настаўнікам Драка…. ты стары сябар Люцыўса…. умольваю… Цёмны Лорд шануе цябе больш усіх, ён вельмі давярае… ты пойдзеш да яго, угаворыш яго?..

- Я не настолькі дурны, - бескаляровым голасам адказаў Снэйп. – Цёмнага Лорда нельга ўгаварыць. І ён, не стану хаваць, злосны на Люцыўса. На твайго мужа была пакладзена вялікая адказнасць. А ён

трапіўся разам з іншымі і не здолеў расстарацца прадказання. Так, Нарцыса, Цёмны Лорд злы на яго, вельмі злы.

- Значыць, я права, ён абраў Дака ў адплату! – задушылася Нарцыса. – Ён не жадае, каб Драка выканаў заданне, ён жадае, каб мой сын загінуў пры спробе!..

Снэйп не адказаў, і Нарцыса страціла астаткі самавалодання. Яна ўстала, няслушнымі крокамі падышла да Снэйпа і схапіла яго за адзежу каля шыі. Стоячы да яго вельмі блізка – яе слязы падалі яму на грудзі – яна хрыпла зашаптала:

- Ты можаш гэта зрабіць! Замест Драка, Сэверус! У цябе атрымаецца, абавязкова, і ён цябе ўзнагародзіць, узнясе да нябёсаў…

Снэйп схапіў Нарцысу за запясці і адвёў ад сябе яе рукі. Гледзячы ўніз на яе заплаканы твар ён павольна сказаў.

- Думаю, у канчатковым выніку ён разлічвае менавіта на мяне. Але спачатку жадае выпрабаваць Драка. Разумееш, у тым неверагодным выпадку, калі Драка зладзіцца з заданнем, я змагу яшчэ ненадоўга застацца ў Хогвартсу у якасці выведніка.

- Іншымі словамі, яму ўсё роўна, калі Драка загіне!

- Цёмны Лорд вельмі злосны, - ціха паўтарыў Снэйп. – Ён не пачуў прадказання. Ты ведаеш не горш мяне, Нарцыса, як нялёгка заслужыць яго прабачэнне.

Нарцыса, якочучы і ўсхліпваючы, кінулася Снэйпу ў ногі.

- Адзіны сын… Мой адзіны сын…

- Ты павінна ганарыцца! – умяшалася бязлітасная Белатрыса. – Будзь у мяне сыны, я была бы шчаслівa, што яны служыць Цёмнаму Лорду!

Нарцыса выдала ціхі крык і ўчапілася сабе ў валасы. Снэйп нахіліўся, схапіў яе за рукі, падняў і адвёў да канапы. Затым наліў віна і прымусіў яе ўзяць куфель.

- Хопіць, Нарцыса. Выпі вось гэта. І паслухай мяне.

Яна трохі супакоілася і дрыготкімі рукамі паднесла да вуснаў віно, расплюхаўшы трохі сабе на грудзі.

- Думаю, я змагу дапамагчы Драка.

Яна села прамей і падняла да яго твар, белы як папера, з велізарнымі, адчайнымі вачамі.

- Сэверус…. о, Сэверус… ты дапаможаш яму? Прыгледзіш за ім, прасочыш, каб нічога не здарылася?

- Паспрабую.

Яна рэзкім рухам адставіла куфель: той скаціўся са століка. Нарцыса звалілася перад Снэйпам на калены, схапіла аберуч яго руку і прыціснулася да яго вуснамі.

- Ты будзеш з ім, каб абараніць яго… Сэверус, так? Ты згодзен даць Непарушны зарок?

- Непарушны зарок? – Твар Снэйпа нічога не выражала, было немагчыма штосьці па ім прачытаць, аднак Белатрыса непрыемна, пераможна разрагаталася.

- Ты, падобна, не слухала, Нарцыса? О, вядома, ён паспрабуе, як жа… пустыя словы, звычайнае жаданне ні ў што не ўмешвацца… Па загадзе Цёмнага Лорда, зразумела!

Снэйп нават не зірнуў на Белатрысу. Яго чорныя вочы былі прыкаваныя да блакітных, поўных слёз вачам Нарцысы. Яна не выпускала яго рукі.

- Вядома, я дам Непарушны зарок, - ціха прагаварыў ён. – Спадзяюся, твая сястра пагадзіцца змацаваць нас?

Белатрыса разявіла рот. Снэйп апусціўся на калены перад Нарцысай, і яны, пад здзіўленым поглядам Белатрысы, сашчапілі правыя рукі.

- Вам спатрэбіцца палачка, Белатрыса, - холадна нагадаў Снэйп.

Яна, усё яшчэ ва ўзрушэнні, выцягнула яе.

- І вы павінны падысці бліжэй, - сказаў Снэйп.

Яна зрабіла некалькі крокаў наперад, устала над імі і прыставіла кончык чарадзейнай палачкі да іх счэпленых рук.

Нарцыса загаварыла:

- Ці клянешся ты, Сэверус, не пакідаць увагай майго сына Драка ўвесь той час, што ён будзе выконваць заданне Цёмнага Лорда?

- Клянуся, - адказаў Снэйп.

Тонкі язычок алмазна-яркага полымя стрэліў з чарадзейнай палачкі і апавіў іх рукі, быццам распаленая правалока.

- Ці клянешся ты абараняць яго да апошняй магчымасці?

- Клянуся, - адказаў Снэйп.

Палачка зноў выпусціла язычок полымя, той пераплёўся з першым, і разам яны утварылі тонкі, бляклы ланцужок святла.

- А калі будзе неабходна.. калі стане ясна, што Драка не здолее… - прашаптала Нарцыса(рука Снэйпа завагалася, але ён не адняў яе), - ці клянешся ты скончыць справу, якую Цёмны Лорд даручыў майму сыну?

Павісла маўчанне. Белатрыса, не хаваючы чарадзейнай палачкі ад іх далоняў, шырока раскрытымі вачамі сачыла за тым што адбывалася.

- Клянуся, - сказаў Снэйп.

Узрушаны твар Белатрысы бляклa асвятліўся чырвоным: палачка выпусціла трэці язычок полымя. Ён пераплёўся з двума першымі і моцна звязаў счэпленыя рукі Нарцысы і Снэйпа – як вяроўка, як агністая змяя.

РАЗДЗЕЛ 3.
БУДЗЕ – НЕ БУДЗЕ

Гары Потэр гучна хроп у сябе ў пакоі. Ён амаль чатыры гадзіны прасядзеў у крэсле ў акна, гледзячы, як згушчаецца змярканне, і ў рэшце рэшт заснуў, прыпаўшы шчакой да халоднай рамы. Акуляры з'ехалі набок, рот адкрыўся; ад дыхання на шкле з'явілася каламутная пляма, якая бліскацела аранжавым у святле вулічнага ліхтара. Змярцвелае асвятленне абясколерыла твар Гары; пад шапкай чорных валасоў яно здавалася васковым.

Увесь пакой быў закіданы рэчамі і нейкім смеццем. На палу валяліся савіныя пёры, яблычныя недагрызкі, абгорткі ад цукерак; на ложку бязладнай кучай – вопратка і кнігі заклёнаў; у крузе святла на пісьмовым стале – куча газет. На адной з іх ярка вылучаўся загаловак:

ГАРЫ ПОТЭР: АБРАНЫ?

Не ціхэе слых пра вельмі непрыемнае і загадкавае здарэнне ў Міністэрстве Магіі – якое, як сцвярджаецца, было адзначана раптоўным паяўленнем Таго-Каго-Нелька-Называць.

"Нам забаронена гэта абмяркоўваць, так што без каментарыяў", - сказаў учора ноччу адзін з тых людзей, якія сціраюць памяць, пакідаючы Міністэрства. Ён быў відавочна ўсхваляваны і пажадаў захаваць ананімнасць.

Паміж тым, наша вельмі высокапастаўленая крыніца ва ўрадзе пацвярджае, што вышэйзгаданае здарэнне на прамую звязана з легендарнай Залай прадказанняў. Прэс служба Міністэрства адмаўляе факт існавання Залы, аднак сярод простага насельніцтва расце перакананасць у тым, што банда Пажыральнікаў Смерці – зараз яны змешчаныя ў Азкабане – пракраліся ў будынак з мэтай выкрасці нейкае прадказанне. У чым яго сутнасць, пакуль няясна, але яно

нібы дакранаецца Гары Потэра, адзінага чалавека, якому атрымалася пераржыць заклён Смерці; судзячы па ўсім, сам Потэр таксама стаў удзельнікам азначаных падзей. Некаторыя нават завуць гэтага юнака "абраным": прадказанне быццам бы абвяшчае, што менавіта яму прыйдзецца пазбавіць мір ад Таго-Каго-Нельга-Называць.

Цяперашняе месцазнаходжанне прадказання, калі такое існуе, невядома, хоць (працяг гл. стар. 2 калонка 5)

Побач з гэтай газетай ляжала іншая, з артыкулам, азагалоўленым:

ФАДЖ САСТУПАЕ ПОСТ СКРЫМДЖАРУ

Амаль усю першую старонку займала чорна-белая фатаграфія чалавека з густой грывай валасоў і тварам, які нічога не выказваў. Ён вельмі нагадваў льва. Малюнак рухаўся – чалавек махаў камусьці наверсе.

Руфус Скрымджар, у нядаўнім мінулым – глава кабінета Аўрораў дэпартамента магічнага правапарадку, змяніў Карнэліўса Фаджа на пасту міністра магіі. Большасць чараўнікоў сустрэла гэтую падзею з вялікім запалам, нягледзячы на тое, што літаральна праз пару гадзін пасля назначэння папоўз слых пра рознагалоссях паміж Скрымджарам і Альбусам Дамблдорам, які зноў заняў месца Вярхоўнага ведзьмака Візенгамота.

Прэс-сакратарыят Скрымджара пацвярджае факт сустрэчы, але адмаўляецца каментаваць абмеркаваныя ў яе ходзе пытанні. Альбус Дамблдор вядомы як… (працяг гл. стар 3 калонка 2).

Злева ляжала яшчэ адна газета, разгорнутая на артыкуле:

"МІНІСТЭРСТВА ГАРАНТУЕ ПОЎНУЮ БЯСПЕКУ ВУЧНЯЎ".

Новы Міністр Магіі Руфус Скрымджар сёння распавёў пра строгія меры, якія дапамогуць забяспечыць бяспеку вучняў Хогвартса ў гэтым вучэбным годзе.

"Міністэрства распрацавала вельмі жорсткі план дзеянняў, у падрабязнасці якога мы, па відавочных

прычынах, удавацца не станем", - заявіў Скрымджар. Пры гэтым крыніца ў Міністэрстве пацвердзіла здагадку рэдакцыі, што згаданыя меры ўключаюць у сябе ахоўныя заклёны, складаны комплекс контрзаклёнаў, а таксама падразумеюць стварэнне аператыўнага атрада Аўрораў, занятага выключна аховай Хогвартсу.

Грамадкасць у цэлым здаволеная жорсткай пазіцыяй Міністэрства па пытанні бяспекі школьнікаў. вось што сказала нам місіс Аўгуста Даўгапупс:

"Мой унук Нэвіл – дарэчы, добры сябар Гары Потэра, з якім яны ў чэрвені змагаліся супраць Пажыральнікаў Смерці..."

Канчатак артыкула хаваўся пад вялікай птушынай клеткай, дзе сядзела прыгожая белая сава. Яна з царскім выглядам аглядала памяшканне янтарнымі вачамі, а часам паварочвала галаву да гаспадара, які гучна храп, і незадаволена пстрыкала дзюбай, але Гары спаў вельмі крэпка і нічога не чуў.

Пасярод пакоя стаяў адкрыты куфар. Паміж тым унутры ён быў амаль пусты, калі не лічыць старой бялізны, пары цукерак, некалькі пустых бутэлечак з-пад чарнілаў і зламаных пёраў на самым дне. Каля куфры на палу валяліся фіялетавы напамінак з добра выдзеленым тэкстам:

Па замове Міністэрства Магіі

ЯК АБАРАНІЦЬ АД ЗЛЫХ ЧАР СВАЮ ХАТУ І РОДНЫХ

Ц цяперашні час чараўнікам пагражае арганізацыя, якая носіць назву "Пажыральнікі Смерці". Ніжэй прыведзеныя простыя правілы, якія дапамогуць вам абараніць ад нападу сябе, сваю сям'ю і жыллё.

1. Не пакідайце хату без нагляду.

2. Выконвайце адмысловую асцярогу ў цёмны час сутак. Па магчымасці, імкніцеся завершыць усе справы да заходу сонца.

3. Праверце, наколькі добра абаронена ваша хата; пераканайцеся, што ўсе члены сям'і дасведчаныя пра такія экстраныя меры абароны, як Заклён Шчыта і

Дэзілюмінацыйны заклён, а непаўналетнія члены сям'і валодаюць навыкамі парнай трансгрэсіі.

4. Прадумайце ўмоўныя знакі з сябрамі і блізкімі, каб выключыць магчымасць выкарыстання іх аблічча Пажыральнікамі Смерці пры дапамозе Адваротнага зелля (гл. Стар. 2)

5. Калі хтосьці з членаў вашай сям'і, калегаў, знаёмых або суседзяў паводзіць сябе дзіўна, тэрмінова звяжыцеся з дэпартаментам магічнага правапарадку. Гэтыя людзі могуць знаходзіцца пад дзеяннем заклёну Імперыўс (гл. Стар. 4)

6. У выпадку паяўлення над хатай альбо іншым будынкам Смяротнай Пазнакі, НІ Ў ЯКІМ РАЗЕ НЕ ЎВАХОДЗЬЦЕ ТУДЫ і неадкладна звяжыцеся з кабінетам Аўрораў.

7. Па непацверджаным звесткам, Пажыральнікі Смерці пачалі выкарыстоўваць інферній (гл. Стар. 10). Аб усіх выпадках паяўлення інферній і сутыкненнях з імі ТЭРМІНОВА паведамляйце ў Міністэрства.

Гары забурчаў у сне. Яго шчака з'ехала ніжэй па шклу, акуляры яшчэ больш перакасіліся, але ён не прачнуўся. На падваконніку стаяў будзільнік, папраўлены ім некалькі гадоў назад, ён гучна цікаў і паказваў без адной хвіліны адзінаццаць. Побач ляжаў пергамент, спісаны тонкім касым почыркам; Гары затуляў яго змяклай рукой. Ліст прыйшоў тры дня назад, але перачытваўся столькі разоў, што пруткі скрутак цалкам распрастаўся.

Дарагі Гары,

Спадзяюся, што не прычыню асаблівай нязручнасці, калі ў пятніцу ў адзінаццаць гадзін вечара прыбуду на Цісавую вуліцу, хату №4. Я жадаў бы сам праводзіць цябе ў Нару, куды ты запрошаны да канца школьных вакацый.

Калі ты не супраць, я таксама быў бы рады тваёй дапамогі ў адной справе, якою я спадзяюся заняцца па дарозе ў Нару. Падрабязней растлумачу пры сустрэчы.

Вялікая просьба прыслаць адказ з той жа савой. Спадзяюся сустрэцца з табой у пятніцу.

З павагай, Альбус Дамблдор.

Гары даўно вывучыў пасланне на памяць, але ўсё роўна з сямі вечара – як толькі заняў пост каля свайго акна пакоя, адкуль нядрэнна праглядалася ўся Цісавая вуліца – без перапынку ў яго зазіраў, хоць і аддаваў сабе справаздачу ў бессэнсоўнасці ўласных дзеянняў. Ён адказаў “так” той жа савой, як яго і прасілі; цяпер заставалася толькі чакаць, паявіцца Дамблдор або не.

Але складаць рэчы Гары не стаў. Прабыць у Дурсляў усяго два тыдня і з’ехаць? Шчасце здавалася непраўдападобным, і Гары раздзіралі ўсялякія асцярогі. Што-небудзь абавязкова пойдзе не так: або яго адказ згубіцца, або Дамблдор не зможа прыехаць, або наогул высветліцца, што ўсё гэта – нейкі дурны жарт. Гары ведаў, што папросту не перажыве, калі яму прыйдзецца зноў разбіраць рэчы, а таму здолеў зрабіць толькі адно – замкнуў у клетцы беласнежную Буклю.

Хвілінная стрэлка будзільніка пераскочыла на лічбу дванаццаць, і ў тое ж імгненне ліхтары за акном дружна загаслі.

Гары адразу прачнуўся, нібы раптоўная цемра была сігналам трывогі. Ён паправіў акуляры, адляпіў ад шкла шчаку, прыціснуў да яго нос і, прыжмурыўшыся, утаропіўся ўніз, на вуліцу. На садовай дарожцы паявілася высокая фігура ў доўгім плашчы.

Гары быццам токам стукнула. Ён ускочыў, перакуліўшы крэсла, і прыняўся падбіраць з падлогі ўсё падрад. У той момант, калі ў куфар паляцелі адзежа, два падручніка заклёнаў і пакет чыпсаў, раздаўся званок.

На першым паверсе, у гасцінай, дзядзька Вернан закрычаў:

- Што за асёл на ноч гледзячы?

Гары замёр з медным тэлескопам у адной руцэ і красоўкамі ў іншай. Кашмар – ён жа не сказаў сваякам пра Дамблдора! Душачы нервовы смех, Гары пералез праз куфар, расхінуў дзверы і пачуў:

- Добры вечар. Вы павінна быць, містэр Дурсль? Спадзяюся ваш пляменнік папярэдзіў, што я за ім заеду?

Гары велізарнымі праскокамі збег па лесвіцы, але рэзка спыніўся за пару прыступак да падножжа: багаты жыццёвы досвед навучыў яго трымацца далей ад дзядзькі далей. На парозе стаяў высокі худы чалавек з доўгімі, да пояса, серабрыстымі валасамі і барадой. Ён быў у чорнай дарожнай мантыі і востраканцовым капелюшы; на кручкаватым носу сядзелі акуляры са шклом у форме паўмесяца. Вернан Дурсль, у чырванавата-карычневым халаце, аслупянела пазіраў на Дамблдора малюсенькімі ліхімі вочкамі. Яго чорныя вусы сваёй пышнасцю зусім не былі менш вусоў госця.

- Судзячы па вашым здзіўленні, гары забыўся паведаміць пра мой візіт. – прыемным голасам сказаў Дамблдор. – Тым не менш, давайце прадставім, што вы ветліва запрасілі мяне ў хату. У наш клапатлівы час неразумна доўга трымаць дзверы адчыненымі.

Ён спрытна пераступіў парог і зачыніў за сабой дзверы.

- Даўно я тут не быў, - працягваў Дамблдор, пазіраючы на дзядзьку Вернана з-пад кручкаватага носа. - Глядзіце-ка, вашы афрыканскія лілii добра квітнеюць.

Вернан Дурсль упарта маўчаў. Гары не сумняваўся, што здольнасць размаўляць вернецца да яго, і вельмі хутка – на яго скроні з небяспечнай частатой пульсавала жылка, але пакуль што ён ледзь мог дыхаць, або збянтэжыўся з-за відавочнай чароўнасці аблічча Дамблдора, або разумеючы, што перад ім чалавек, якога вельмі цяжка запужаць.

- А, вось і ты! Добры вечар, Гары, - Дамблдор заўважыў Гары і радасна паглядзеў на яго скрозь паўмесяцы акуляраў. – Выдатна, выдатна.

Гэтыя словы вывялі дзядзьку Вернана з ступару. Таму, хто лічыць, што Гары – гэта “выдатна”, у яго хаце не месца.

- Не жадаю паказацца няветлівым… - вельмі хамскім тонам пачаў ён.

- Аднак, на жаль, вам гэта мімавольна атрымоўваецца, прычым далёка не ў першы раз, - сурова скончыў за яго Дамблдор. – Ах, шаноўны вы мой, лепей вам памаўчаць! А вось, здаецца, і Пятуння.

Сапраўды, на парозе кухні з’явілася цётка Пятунне ў халаце паўзверх начной кашулі і гумовых пальчатках – перад адыходам да сну яна заўсёды праціралa ўсе паверхні. Яе конскі твар выяўляў крайняе ўзрушэнне.

- Альбус Дамблдор, - прадставіўся госць, калі зразумеў, што дзядзька Вернан не мае намер знаёміць з ім жонку. – Урэшце, мы знаёмыя – па перапісцы.

Гары падумаў, што вельмі моцна сказана, бо Дамблдор усяго толькі паслаў аднойчы цётцы Пятунне ліст, які можа гаварыць, але цётка Пятунне, відавочна, не збіралася з ім спрачацца.

- А гэта, пэўна, ваш сын Дадлі?

Дадлі, у паласатай піжаме, высунуў з гасцінай вялікую бялявую галаву. Здавалася, што яна вісіць у паветры сама па сабе, разяўляючы рот ад страху і здзіўлення. Дамблдор памаўчаў некалькі секунд, чакаючы нейкіх слоў ад гаспадароў хаты, але паўза відавочна зацягнулася, і ён усміхнуўся:

- Прапаноўваю прадставіць, што вы запрасілі мяне ў гасцінную.

Дадлі паспешна ўбраўся з дарогі, і Дамблдор прайшоў у пакой. Гары, як быў, з красоўкамі і тэлескопам, саскочыў з лесвіцы і накіраваўся следам. Дамблдор сеў у крэсла каля каміна і з добразычлівай цікавасцю закруціў галавой, разглядаючы пакой, у якім выглядаў, дарэчы, дзіўна недарэчна.

- Няўжо... няўжо мы не сыходзім адсюль, сэр? – з трывогай спытаў Гары.

- Так-так, вядома. Але раней я жадаў нешта абгаварыць, - Пераважна ў зачыненым памяшканні. Мы толькі трохі скарыстаемся гасціннасцю тваіх дзядзькі і цёткі.

- Ах, вось, значыць, як?

У пакой уварваўся Вернан Дурсль. З-за яго спіны выглядала Пятунне; ззаду краўся Дадлі.

- Так, - спакойна адклікнуўся Дамблдор. – Трохі затрымаюся.

Ён так хутка ўзмахнуў чарадзейнай палачкай, што Гары ледзь мог улавіць яе рух. Ад гэтага ўзмаху канапа

рванулася наперад і стукнула пад каленкі Дурсляў, і яны кучай паваліліся на падушкі. Яшчэ адзін ледзь прыкметны рух – і канапа гэтак жа імкліва вярнулася на месца.

- А раз ужо так, чаму бы не пасядзець з камфортам, - міла ўсміхнуўся Дамблдор.

Ён стаў прыбіраць палачку ў кішэнь, і Гары заўважыў, што яго рука счарнела і зморшчылася, нібы яна абгарэла.

- Сэр, што з вашай…

- Потым, Гары, - сказаў Дамблдор. – калі ласка, сядзь.

Гары заняў другое крэсла, імкнучыся не глядзець на Дурсляў, якія ад здзіўлення зноў страцілі мову.

- Я чакаў, што вы мне прапануеце што-небудзь выпіць, - сказаў Дамблдор дзядзьке Вернану. – Аднак бачу, што чакаць гэтага ад вас было бы з майго боку аптымізмам, які мяжуе з дурнасцю.

Яшчэ адзін узмах палачкай – і ў паветры паявілася запыленая бутэлька і пяць куфляў. Бутэлька нахілілася, шчодра разліла цёмна-залацісую вадкасць, і напоі разляцеліся да людзей, якія сядзелі ў пакоі.

- Лепшая мёдавуха мадам Размерты, вытрыманая ў дубовай бочкі, - сказаў Дамблдор і падняў куфель, гледзячы на Гары.

Той поймаў у паветры свой куфель і трохі адпіў. Ён ніколі нічога не спрабаваў, але яму вельмі спадабалася. Дурслі, спалохана пераглянуліся, беспаспяхова робячы выгляд, што не заўважаюць свае куфлі, аднак тыя ўпарта тыкаліся ім у шчокі. У Гары з’явілася моцны падазрон, што Дамблдор шчыра атрымлівае асалоду ад таго, што адбывалася.

- Такім чынам, - пачаў Дамблдор, павярнуўшыся да Гары, - мы патрапілі ў няпростую сітуацыю, якую, спадзяюся, ты зможаш вырашыць. “Мы” – гэта Ордэн Фенікса. Аднак раней дазволь паведаміць, што на мінулым тыдні было выяўлена завяшчанне Сірыўса і што ён усе пакінуў табе.

Дзядзька Вернан імгненнем насцярожыўся, але Гары нават не зірнуў у яго бок. Словы не ішлі ў яго з мовы, і ён толькі прамямліў:

- А-а. Зразумела.

- У цэлым, усё проста, - прыняўся распавядаць Дамблдор. – Да твайго рахунку ў Грынгаттсу дадаецца круглая сема, і да цябе жа пераходзіць асабістая маёмасць Сірыўса. Адзіная праблема складаецца ў тым…

- Яго хросны бацька памёр? – раздаўся з канапы гучны голас дзядзькі Вернана. Дамблдор і Гары дружна павярнуліся да яго. Куфель з мёдам патрабавальна стукаў Дурслю ў скронь; ён паспрабаваў збіць яго далонню. – Памёр? Хросны?

- Так, - пацвердзіў Дамблдор, не пытаючы, чаму Гары сам пра гэта не паведаміў, і як ні ў чым не бывала працягнуў: - Праблема ў тым, што хата №12 на Плошчы Грымма таксама дасталася табе.

- Ты ўспадкаваў хату? – прагна павузіўшы вочкі, перапытаў дзядзька Вернан, але яму ніхто не адказаў.

- Хай там застанецца штаб-кватэра, - прамармытаў Гары. – Мне ўсё роўна. Карыстайцеся, мне нічога не трэба. – Яму і пад страхам смерці не жадалася вяртацца ў асабняк Блэкаў, дзе яго бясконца праследавалі бы ўспаміны пра Сірыўса, які лічыў гэтую змрочную, замшэлую хату сваёй турмой.

- Высакароднае рашэнне, - адклікнуўся Дамблдор. – Тым не менш, нам прыйшлося часова выехаць.

- Чаму?

- Ці бачыш, - сказаў Дамблдор, не звяртаючы ўвагі на мармытанне дзядзькі Вернана, якога дзёўб па галаве настырны куфель з мёдавухай. – Па традыцыі фамільны асабняк павінен перайсці да наступнага прадстаўніка роду Блэкаў па мужчынскай лініі. Сірыўс быў апошнім: яго малодшы брат Рэгулус памёр раней, і абодва не мелі дзяцей. У завяшчанні ясна сказана, што хата застаецца табе, аднак не выключна, што яна абаронена заклёнамі, і ўладальнікам можа стаць толькі чыстакроўны Блэк.

Гары жыва ўспомніў партрэт маці Сірыўса, які крычаў і пляваўся і вісеў у холе асабняка.

- Ды ўжо напэўна, - буркнуў ён.

- Вось-вось, - кіўнуў Дамблдор. – І калі абарона існуе, то хата, верагодней усяго, адыдзе старэйшаму сваяку Сірыўса, які зараз жыве: а менавіта, яго стрыечнай сястры Белатрысе Лестрэйндж.

Гары, не ўсведамляючы, што робіць, ускочыў з крэсла; тэлескоп і красоўкі, якія ляжалі ў яго на каленах, пакаціліся на пол. Белатрыса Лестрэйндж, забойца Сірыўса, успадкуе яго хату?

- Не, - прашаптаў Гары.

- Нам бы таксама не жадалася, каб яна яго атрымала, - спакойна прагаварыў Дамблдор. – Але ў справе досыць складанасці. Напрыклад, мы не ведаем, ці ўтрымаецца наша ўласная абарона зараз, калі хата больш не прыналежыць Сірыўсу. у любы момант Белатрыса можа паявіцца на парозе? Вядома, нам прыйшлося выехаць – пакуль становішча не выпагадзіцца.

- Але як пазнаць, мая хата, або не?

- Да шчасця, - адказаў Дамблдор. – Праверыць гэта даволі проста.

Ён адставіў пусты куфель на столік побач з крэслам, але больш нічога зрабіць не паспеў, таму што дзядзька Вернан загарлапаніў:

- Можа прыбярыце гэтыя чортавы штукі?

Гары азірнуўся. Дурслі затулялі галовы рукамі: куфлі вытанцоўвалі ў іх на галовах, распырскваючы ва ўсе бакі змесціва.

- Ах, прабачце, вінаваты, - папрасіў прабачэння Дамблдор і падняў чарадзейную палачку. Куфлі зніклі. – толькі ведаеце, значна ветлівей было бы іх выпіць.

Судзячы па выразе твару дзядзькі Вернана, у яго на мове круцілася мноства атрутных адказаў, але ён толькі мацней уціснуўся ў спінку канапы побач з жонкай і сынам і маўчаў, не зводзячы парасячых вачэй з чарадзейнай палачкі.

- Разумееш, - Дамблдор зноў як ні ў чым не бывала звярнуўся да Гары, - калі ты праўда ўспадкаваў хату, то табе дастаўся і…

Ён у пяты раз узмахнуў палачкай. Раздаўся гучны трэск, і на пушыстым дыване гасцінай паявіўся дамавы эльф у нейкіх брудных анучах, з носам, які вельмі нагадваў свіны лыч. У яго былі вялікія, як у кажана, вушы і велізарныя, у крывавых прожылках, вочы. Цётка Пятуння пранізліва закрычала: такая агіднасць ды на яе дыване! Дадлі імгненна падабраў з падлогі вялікія босыя ногі і падняў іх амаль не вышэй галавы, нібы асцерагаючыся, што гадкая істота ўлезе на яго па піжамным штанам. А дзядзька Вернан гучна загыркаў:

- Што яшчэ за чорт?

- Крычар, - дамовіў нарэшце Дамблдор.

- Крычар не жадае, Крычар не будзе, Крычар не будзе! – прахрыпеў дамавы эльф гэтак жа гучна, як дзядзька Вернан. Ён тупаў доўгімі гузаватымі ступнямі і ашалела цягнуў сябе за вушы. – Крычар прыналежыць міс Белатрысе, о так, Крычар прыналежыць Блэкам, Крычар жадае пайсці да новай гаспадыні, Крычар не будзе служыць гэтаму паганаму Потэру, не будзе, не будзе, не будзе!

- Як бачыш, Гары, - павысіўшы голас, каб заглушыць бесперапыннае “не будзе, не будзе”, - Крычар выяўляе нежаданне пераходзіць пад тваё заступніцтва.

- Ну і напляваць, - буркнуў Гары, з агідай паглядзеўшы на Крычара, які крычаў, тупаючы нагамі. – Мне ён не патрэбен.

- Не будзе, не будзе, не будзе…

- Ты перадаеш перавагу перадаць яго Белатрысе Лестрэйндж? Ведаючы, што ён увесь апошні год жыў у штаб-кватэры Ордэна Фенікса?

- Не будзе, не будзе, не будзе…

Гары паглядзеў на Дамблдора. Ясна, што Крычара нельга аддаваць Белатрысе, але… Стаць гаспадаром таго, хто здрадзіў Сірыўса? Сама думка пра гэта здавалася агіднай.

- Аддай яму які-небудзь загад, - прапанаваў Дамблдор. – Калі ён зараз твой, то будзе змушаны падпарадкоўвацца. А кале не, нам прыйдзецца знайсці спосаб не пусціць яго да законнай гаспадыні.

- Не будзе, не будзе, НЕ БУДЗЕ!

Крыкі перашлі ў скуголенні, і Гары не прыдумаў нічога лепей, акрамя як цыкнуць:

- Крычар, заткніся!

Той нібы здушыўся. Ён выпнуў вочы і, не перастаючы разяваць рот, схапіўся за горла. Некалькі секунд эльф сутаргава спрабаваў праглянуць, а потым кінуўся тварам на дыван (цётка Пятуння гаротна заскавытала) і ў адчайнай, хоць і абсалютна нямой, істэрыцы прыняўся біць па палу рукам і нагамі.

- Што ж, гэта ўсё растлумачыла, - ўзрадаваўся Дамблдор. – Сірыўс ведаў сваю справу. Гары, ты- законны ўладальнік хаты нумар дванаццаць на Плошчы Грыма і Крычара.

- А абявязкова… каб ён жыў са мной? – Гары ў жаху паглядзеў на эльфа, які выгінаўся ў яго пад нагамі.

- Не, раз ты гэтага не жадаеш, - адказаў Дамблдор. – Калі не пярэчыш, прапаноўваю адправіць яго ў Хогвартс, на кухню. Там ён будзе пад наглядам у нашых эльфаў.

- Так, - з палягчэннем пагадзіўся Гары, - так і зробім. Э-м-м-м… Крычар! Жадаю, каб ты адправіўся ў Хогвартс і працаваў на кухні разам з іншымі эльфамі.

Крычар – ён зараз ляжаў на спіне і засяроджана малаціў па паветры адразу ўсімі канечнасцямі – акінуў Гары поглядам, поўным невымоўнай агіды, і, з гучнай пстрычкай, знік.

- Выдатна, - сказаў Дамблдор. – Але ёсць яшчэ гіпагрыф, Клювакрыл. Пасля смерці Сірыўса за ім даглядаў Хагрыд, але цяпер Клювакрыл твой, і калі ў цябе ёсць іншыя меркаванні…

- Не, - адразу адказаў Гары, - хай застаецца з Хагрыдам. Думаю, самому Клювакрыла так лепей будзе.

- Хагрыд будзе ў захапленні, - усміхнуўся Дамблдор. – Ён так цешыўся сустрэчы з былым гадаванцам. Дарэчы, у інтарэсах бяспекі мы вырашылі часова пераклікаць яго ў Куракрыла, хоць ці наўрад у Міністэрству здагадаліся бы, што гэта той самы гіпагрыф, якому калісьці вынеслі смяротны прысуд. Ну-з, Гары, ты спакаваў рэчы?

- Э-э-м…

- Сумняваўся, што я з'ўлюся? – усміхнуўся праніклівы Дамблдор.

- Я зараз... імгненнем... скончу, - выпаліў Гары, кідаючыся паднімаць тэлескоп і красоўкі.

На зборы сышло ледзь больш дзесяці хвілін. Нарэшце Гары дастаў з-пад ложка Плашч-Нябачнік, зашрубаваў бурбалку з рознакаляровымі чарніламі, саўгануў іх у куфар, запхаў кацёл і з працай закрыў крышку. Пасля чаго, адной рукой валакучы куфар, а ў іншай трымаючы клетку з Букляй, спусціўся на першы паверх.

Ён засмуціўся, не знайшоўшы ў холе Дамблдора – прыйдзецца яшчэ раз захадзіць у гасціную.

Там усе маўчалі. Дамблдор паціху напяваў і відавочна адчуваў сябе суцэль камфортна, але ў цэлым атмасфера ў пакоі чымсьці нагадвала застылы заварны крэм. Гары, не адважваючыся зірнуць на сваякоў, сказаў:

- Прафесар, я гатоў.

- Выдатна, - адклікнуўся Дамблдор. Застаецца апошняе. – Ён павярнуўся да Дурсляў. – Вам, без сумневу, вядома, што праз год Гары стане паўналетнім...

- Не, - запярэчыла цётка Пятуння. Гэта было першае, што яна вымавіла за ўвесь час.

- Прабачце? – ветліва перапытаў Дамблдор.

- Не дасягне. Ён на месяц малодшы Дадлі, а таму васемнаццаць толькі праз два гады.

- Вось як, - ветліва прагаварыў Дамблдор. – Але чараўнікі дасягаюць паўналецця ў семнаццаць.

Дзядзька Вернан праігнараваў гэтую заўвагу.

- Далей. Вы ведаеце, што ў краіну вярнуўся маркотна знакаміты Лорд Валан дэ Морт. У чараўніцкім грамадстве ідзе вайна. Гары, якога Лорд Валан дэ Морт неаднаразова спрабаваў забіць, пагражае небяспека – пятнаццаць гадоў назад, калі я пакінуў яго на вашым парозе з лістом, дзе распавядалася пра згубу яго бацькоў. Памятаецца, я выказаў надзею, што вы будзеце клапаціцца аб хлопчыку, як аб уласным сыне.

Дамблдор памаўчаў. Ён казаў мерна і спакойна, без гневу, але зараз ад яго адчувальна падзьмула холадам, і Гары заўважыў, што Дурслі цясней прыціснуліся сябар да сябра.

- Вы не выканалі маю просьбу; ніколі не лічылі Гары сваім. Ён не бачыў ад вас нічога, акрамя грэбавання, а часцяком – жорсткасці. Тым не менш – і гэта ваш лепшы ўчынак – вы не здолелі нашкодзіць яму, гэтак жа страшна, як таму няшчаснаму хлопчыку, што сядзіць паміж вамі.

Цётка Пятуння і дзядзька Вернан інстыктыўна звярнулі галовы да Дадлі, нібы паміж імі мог апынуцца не ён, а хтосьці іншы.

- Мы Дадліку?! Ды што вы такое..? – гнеўна пачаў дзядзька Вернан, але Дамблдор падняў палец, заклікаючы да маўчання, і дзядзьку Вернана нібы ўразілі немата.

Чарадзейная абарона, якую я стварыў пятнаццаць гадоў назад, забяспечвае бяспеку Гары датуль, пакуль ён можа зваць вашу хату сваёй. Ён быў тут няшчасным, непатрэбны, пакрыўджаны, але вы, хай і змацуючы сэрца, давалі яму прытулак. Абарона перастане дзейнічаць у тое імгненне, калі Гары споўніцца семнаццаць: іншымі словамі, як толькі ён стане мужчынам. Я прашу вас аб адным: дазволіць Гары вярнуцца ў вашу хату яшчэ адзін раз, каб абараніць яго хоць бы да семнаццацігоддзя.

Дурслі маўчалі. Дадлі хмурыўся, сапраўды спрабаваў зразумець, калі і ў чым яму нашкодзілі. У дзядзькі Вернана быццам кавалак затрымаўся ў горле, а цётка Пятуння дзіўна расчырванелася.

- Што ж, Гары… нам час ісці, - Дамблдор устаў і расправіў свой доўгі плашч. – Да сустрэчы, - сказаў ён Дурслям, на тварах якіх адбілася гарачае жаданне, каб сустрэча ніколі не адбылася, надзеў капялюш і выйшаў з пакоя.

- да пабачэння, - паспешліва кінуў Гары і паспяшаўся за Дамблдорам. Той затрымаўся ў куфры, на якім стаяла клетка з Букляй.

- Гэта нам будзе мяшаць, - сказаў ён і зноў дастаў палачку. – Я адпраўлю тваі рэчы ў Нару. Урэшце, Плашч-Нябачнік лепш захапіць… на ўсякі выпадак.

Гары не без працы выняў з куфра плашч, паспрабаваўшы, каб Дамблдор не заўважыў бязладзіцы ўнутры. Потым ён схаваў плашч у кішэнь курткі, і Дамблдор узмахнуў палачкай. Куфар і клетка зніклі. Дамблдор павёў палачкай яшчэ раз. Уваходныя дзверы расхінуліся. За ёй чарнела халодная, імглістая імга.

- Ну-з Гары, наперад, у ноч, за гэтай легкадумнай спакусніцай – авантурай.

РАЗДЗЕЛ 4.
ГАРАЦЫЙ СЛАГХОРН

Апошнія некалькі дзён Гары толькі і рабіў, што чакаў сустрэчы з Дамблдорам, але цяпер, калі яны апынуліся адны, вельмі збянтэжыўся. Раней яны мелі зносіны выключна ў школе, і звычайна іх падзяляў пісьмовы стол. А ўспамін пра апошнюю сустрэчу толькі дадаваў няёмкасці: у той раз Гары многа рыкаў і ў дадатак размалаціў шматлікую колькасць каштоўных для Дамблдора рэчаў.

Аднак Дамблдора гэта, відавочна, не турбавала.

- Трымай палачку напагатове, Гары, - жыццярадасна загадаў ён.

- Мне ж нельга чараваць па-за школай…

- Калі на нас нападуць, - сказаў Дамблдор, - дазваляю табе скарыстацца любым контрзаклёнам, які прыйдзе ў галаву. Урэшце, сёння табе ці наўрад варта асцерагацца.

- Чаму, сэр?

- Таму што ты са мной, - проста адказаў Дамблдор. – гэтага досыць.

Ён рэзка спыніўся на куце Цісавай вуліцы і спытаў?

- Ты яшчэ не здаваў на аппарыраванне?

- Не, - пакруціў галавой Гары, - гэта ж толькі з семнаццаці.

- Так, - адклікнуўся Дамблдор. – Тады проста моцна трымайся за маю руку. Левую, калі не пярэчыш; ты, верагодна, заўважыў, што правая ў мяне злёгку не ў парадку.

Гары ўхапіўся за яго руку.

- Выдатна, - вымавіў Дамблдор, - паехалі.

Гары адчуў, што рука Дамблдора вырываецца з яго далоняў, і ўзмацніў хватку. У наступнае імгненне ўсё вакол счарнела; Гары сціснула са ўсіх бакоў. Ён не мог дыхаць,

рэбры нібы сцягнула жалезным абручом; на вочы і вушы жудасна душыла, а потым…

Ён некалькі разоў сутаргава глынуў халоднае начное паветра і адкрыў свае вочы, якія слязіліся. Ён адчуваў сябе так, быццам яго прапхнулі праз вельмі вузкую гумовую трубу, і не адразу ўсвядоміў, што Цісавай вуліцы больш няма. Яны з Дамблдорам апынуліся на пустыннай бязлюднай пляцы, пасярэдзіне якога стаяў стары ваенны помнік і некалькі лавак. Як толькі мазгі Гары ўсталі на месца, ён зразумеў, што трансгрэссіраваў першы раз у жыцці.

- Ты як? – пацікавіўся Дамблдор. – Да гэтага адчування трэба абвыкнуць.

- Добра, - адказаў Гары, паціраючы вушы, якія, відавочна, неахвотна пакінулі Цісавую вуліцу. – Але на мятле усё ж такі лепей.

Дамблдор усміхнуўся, шчыльней захінуў каўнер і сказаў:

- Нам сюды, - ён хуткімі крокамі зрушыўся наперад, міма пустой гасцініцы і нейкіх хат. На гадзінніку царквы, якая стаяла непадалёк, стрэлкі набліжаліся да поўначы.

- А скажы, калі ласка, Гары, - загаварыў Дамблдор, - твой шнар… ён у цябе балеў хоць раз?

Гары машынальна пацёр зігзагападобную метку на лбу.

- Не, - прамармытаў ён, - я яшчэ дзівіўся. Думаў, ад яго цяпер супакою не будзе, раз Валан дэ Морт набірае сілу.

Ён падняў вочы на Дамблдора і ўбачыў, што той задаволены адказам.

- Я як раз думаў інакш, - сказаў Дамблдор. – Лорд Валан дэ Морт нарэшце зразумеў, што ў цябе ёсць шчаслівая магчымасць пранікаць у яго думкі і пачуцці. І, падобна, вырашыў абараніцца ад цябе з дапамогай аклюменцыі.

- Вось і добра, - буркнуў Гары. Ён ніколькі не нудзіўся па начным кашмарам і нечаканым пранікненням у прытомнасць Валан дэ Морта.

Яны загарнулі за кут, прайшлі міма тэлефоннай будкі і аўтобуснага прыпынку. Гары скоса паглядзеў на Дамблдора.

- Прафесар…

- Так, Гары?

- А.. дзе гэта мы?

- У чарадзейнай вёскі пад назвай Бадлі-Бэббертон.

-А навошта?

- Ах так,я жа не сказаў! – выклікнуў Дамблдор. – Я столькі разоў гэта казаў, што страціў рахунак: наша школа ў чарговы раз засталася без настаўніка. Мы з табою тут, каб угаварыць аднаго майго былога калегу пакінуць заслужаны адпачынак і вярнуцца ў Хогвартс.

- А чым я магу вам дапамагчы, сэр?

- Упэўнены, ты абавязкова спатрэбішся, - нявызначана адказаў Дамблдор. – Тут налева, Гары.

Яны ішлі ўверх па вузкай стромкай вулачцы паміж шчыльнымі шэрагамі хат. Святло нідзе не гарэла. Дзіўная смуга, якая вось ужо два тыдня ахутвала Цісавую вуліцу, стаяла і тут. Гары мімаволі ўспомніў пра дзяментараў, небяспечна азірнуўся і мацней сціснуў у кішэні чарадзейную палачку.

- Прафесар, а чаму нельга было аппарыраваць прама ў хату вашага калегі?

- Але гэта ж ўсё роўна што выбіць уваходныя дзверы, - растлумачыў Дамблдор. – Правілы добрага тону патрабуюць падаваць людзям права не прымаць госцяў, калі ім таго не жадаецца. І потым, большасць чарадзейнага жылля абароненыя ад непажаданага ўварвання. Напрыклад, у Хогвартс…

- Нельга аппарыраваць, ні ў будынак, ні на тэрыторыю, - бойка адчаканіў Гары. – Мне Герміёна Грэнджэр казала.

- І яна дасканала права. Тут зноў налева.

Дзесьці ззаду царкоўны гадзіннік прабіў дванаццаць. Гары жадалася спытаць, чаму Дамблдор не лічыць нявеўлівым паяўляцца ў гасцях апоўначы, але зараз, калі ў іх завязалася нармальная гутарка, ён вырашыў абгаварыць важнейшыя пытанні.

- Сэр, я прачытаў у “Штодзённым Прароку”, што Фаджа звольнілі.

- Гэта так, - Дамблдор згарнуў у завулак, які рэзка сыходзіў уверх. – Не сумняваюся, ты ведаеш і пра тое, што

на яго месца прайшоў Руфус Скрымджар, які раней быў главой кабінета Аўрораў.

- А як па-вашаму, ён добры?

- Цікавае пытанне, - вымавіў Дамблдор. – Ён на шматлікае здольны. Асоба, безумоўна, больш рашучая і напорыстая, чым Карнэліўс.

- Так, але я меў у выглядзе…

- Я ведаю, што ты меў у выглядзе. Руфус – чалавек справы. Ён амаль усё свядомае жыццё дужаецца з сіламі зла і не можа недаацэньваць Валан дэ Морта

Гары чакаў, што Дамблдор скажа што-небудзь пра свае рознагалоссі са Скрымджарам, якія былі згаданыя ў “Штодзённым”, але той маўчаў. Сам Гары не адважыўся заводзіць гутарку на гэтую тэму, а таму загаварыў аб іншым.

- А яшчэ, сэр… я прачытаў пра мадам Боўнс.

- Так, - спакойна кіўнуў Дамблдор. – Жудасная страта. Яна была цудоўнай чараўніцай. На маю думку, нам сюды… О! – Ён паказаў шлях хворай рукой.

- Прафесар, а што ў вас з…

- Зараз няма часу тлумачыць, - сказаў Дамблдор. – Не жадалася бы камячыць гэтак халодную гісторыю.

Ён усміхнуўся, даючы зразумець, што зусім не жадаў абсадзіць Гары.

- Сэр… мне даслалі савінай поштай міністэрскі напамінак пра меры бяспецы, якія трэба прадпрымаць супраць Пажыральнікаў Смерці.

- Я і сам такую атрымаў, - зноў усміхнуўся Дамблдор. – Ты заўважыў там нешта карыснае?

- Не, асабліва.

- Я так і думаў. Напрыклад, ты не спытаў, якое варэнне я люблю больш за ўсё, і не пераканаўся, што я сапраўдны прафесар Дамблдор, а не які-небудзь самазванец.

- Я не… - пачаў было Гары, не зусім разумеючы, сур’ёзна яго дакараюць або не.

- Дарэчы, на будучыню – малінавае. Але зразумела, любы Пажыральнік Смерці, перш чым прымаць маё аблічча, паспрабаваў бы высветліць, што мне падабаецца.

- Э-э.. вядома, - кіўнуў Гары. – Але ў напамінку гаварылася пра нейкія інферніі. Хто яны? Там было незразумела.

- Гэта трупы, - абыякава адказаў Дамблдор. – Зачараваныя мерцвякі, якія дзейнічаюць па ўказу цёмных чараўнікоў. Даўно яны не з'яўляліся, з таго часу, калі Валан дэ Морт быў у ўлады ў апошні раз… Сапраўды, ён столькіх пазабіваў, што хопіць на цэлае войска . Вось хата, якая нам патрэбна, Гары, сюды…

Яны падышлі да маленькай акуратнай хаткі з невялікім садком. Гары быў настолькі ўзрушаны аповедам пра інферніі, што нічога не заўважаў, і, калі Дамблдор раптам спыніўся каля брамкі, тут жа на яго наткнуўся.

- О божа. Божа, божа, божа.

Гары прасачыў за яго поглядам, і ў яго абарвалася сэрца. Уваходныя дзверы крыва звісалі з завес.

Дамблдор хутка агледзеў вуліцу з канца ў канец: усюды было пуста.

- Гары, дастань палачку, і ідзі за мной, - ціха загадаў Дамблдор.

Ён адчыніў брамку і моўчкі, імкліва пайшоў па дагледжанай садовай дарожцы. Гары не адставаў. Дамблдор асцярожна адчыніў уваходныя дзверы, трымаючы напагатове чарадзейную палачку.

- Люмас.

Палачка засвяцілася. Яны ўбачылі вузкі калідор і злева – адчыненыя дзверы. Дамблдор, высока трымаючы палачку, прайшоў у гасціную. Гары ішоў за ім па пятах.

Яго погляду адкрылася карціна абсалютнага спусташэння. Прама пад нагамі ляжаў вялікі падлогавы гадзіннік. Корпус у яго быў трэснуты, а цыферблат - расколаты. Ледзь наводдаль валяўсяківач, падобны на ўпушчаны меч. Піяніна было прывернутая на бок, клавішы рассыпаныя вакол. Побач асвятляў іскрынкамі пакарабачаны кандэлябр. Жорстка зраненыя падушкі міналі пёрамі; усё вакол здавалася прыпудраным аскепкамі шкла і парцэляну. Дамблдор падняў палачку вышэй і асвятліў сцены. Шпалеры былі абрызганыя чымсьці клейкім, цёмна-чырвоным. Гары паціху ахнуў. Дамблдор павярнуўся.

- Жудаснае відовішча, - змрочна вымавіў ён. – Тут адбылося нешта страшнае.

Ён павольна выйшаў на сярэдзіну пакоя, уважліва разглядаючы абломкі пад нагамі. Гары ішоў за ім і спалохана азіраўся па баках, нібы чакаў, што за зламаным піянінам або перавернутай канапай вось-вось выявіцца нешта жахлівае, аднак трупа нідзе не было.

- Можа, была бойка, а потым яны яго… уцягнулі? – пралапатаў Гары. Ён імкнуўся не думаць пра тое, якія павінны быць раны, калі сцены абрынданыя крывёй ці ледзь не да сярэдзіны.

- Ці наўрад, - задумлена прамармытаў Дамблдор, узіраючыся ў пухлае крэсла, якое ляжала на боку.

- Вы жадаеце сказаць, што ён…

- Дзесьці тут? Так.

Тут Дамблдор без усялякага папярэджання нахіліўся і ткнуў кончыкам палачкі ў сядзенне крэсла. Яно завішчала.

- Добры вечар, Гарацый, - прывітаўся Дамблдор, выпростваючыся.

У Гары адвісла сківіца. На месцы крэсла ў паставе эмбрыёна ляжаў неймаверна тоўсты, лысы старэча. Ён паціраў ніз жывата, абражана гледзячы на Дамблдора маленькімі вадзяністымі вочкамі.

- Ледзь не праткнуў, - незадаволена прабурчаў ён, цяжка падымаючыся. – Балюча ж!

Яго лысіна, выпуклыя вочы і густыя серабрыстыя вусы шчотачкай глянцава паблісквалі ў святле чарадзейнай палачкі – як і паліраваныя гузікі бардовай аксамітнай курткі, надзетай па-над ліловай шоўкавай піжамы.

- Ну, я чым жа я сябе выдаў? – буркліва пацікавіўся гаспадар хаты і, не перастаючы масажаваць ніз жывата, з крахтаннем падняўся з пола. Галавой ён ледзь даставаў Дамблдору да падбародка, і для чалавек, які толькі што прыкідваўся крэслам, выгляд у яго быў на рэдкасць абякавы.

- Мой дарагі Гарацый, - ледзь кпліва сказаў Дамблдор, - калі бы тут сапраўды пабывалі Пажыральнікі Смерці, над хатай вісела бы Смяротная Пазнака.

Гарацый пляснуў сябе пухлай далонькай па высокім лбу.

- Смяротная Пазнака, - прамармытаў ён. – Так і ведаў, абавязкова што-небудзь… ну ды добра. Часу ўсё роўна не было. Я яшчэ са сваёй абіўкай не скончыў, а вы ўжо ўвайшлі.

Ён выдаў цяжкі ўздых, і кончыкі яго вусоў затрымцелі.

- Дапамагчы прыбрацца? – ветліва прапанаваў Дамблдор.

- Калі не цяжка, - адказаў Гарацый.

Чараўнікі ўсталі спіна да спіны, высокі худы і нізенькі тоўсты, і адначасова ўзмахнулі чарадзейнымі палачкамі.

Мэбля адразу ж разляцелася па месцах; упрыгожванні і іншыя прадметы інтэр'еры зноў паўсталі прама з паветра; пёры напакаваліся ў падушкі; падраныя кнігі склеіліся яшчэ па дарозе да паліц; багатая калекцыя фатаграфій, зіхоцячы знявечанымі сярэбранымі рамкамі, праляцела праз увесь пакой і памкнулася на пісьмовым стале, цэлая і чыстая; разнастайныя дзюры, расколіны і парывы зляталіся і зацягнуліся; сцены ачысціліся.

- Дарэчы, што за кроў? – пацікавіўся Дамблдор. Яму прыйшлося моцна павысіць голас – адноўлены гадзіннік прыняўся гучна біць.

- На сценах? Драконавая, - прагукаў у адказ Гарацый. Тым часам кандэлябр, аглушальна скрыгочучы, ушрубаваўся зваротна ў столь. Напрыканцы блямкнула піяніна, і запанавала цішыня.

- Так, драконавая, - задумлена паўтарыў чараўнік. – Заўважым, апошняя бутэлька, а кошт цяпер ого які! Або яе можна выкарыстаць паўторна?

Ён грузна прайшоў да буфета, узяў у рукі маленькую крыштальную бутэлечку з густой вадкасцю і паглядзеў на святло.

- Хм… мутнаватая…

Гарацый паставіў бутэлечку на месца, уздыхнуў і толькі тады заўважыў Гары.

- Ого, - сказаў ён, і яго вялікія круглыя вочы кінуліся да шнару на лбу Гары. – Ого!

- Гэта, - Дамблдор падышоў бліжэй, каб прадставіць іх адзін аднаму, - Гары Потэр. Гары, пазнаёмся – мой сябар і калега, Гарацый Слагхорн.

Слагхорн пранікліва паглядзеў на Дамблдора.

- Вось, значыць, чым ты разлічваў мяне пераканаць? Усё роўна, мой адказ “не”, Альбус.

Гарацый, пхнуўшы Гары плячом, адышоў у бок з выглядам чалавека, які цвёрда вырашыў не паддавацца спакусе.

- Можа быць, хоць вып’ем па шкляначцы? – прапанаваў Дамблдор. – За старыя добрыя часы?

Слагхорн нерашуча замёр.

- Калі толькі па шкляначцы, - няветліва прабурчаў ён.

Дамблдор усміхнуўся Гары і паказаў на крэсла, вельмі падобнае на то, якім нядаўна прыкідваўся Слагхорн. Яно стаяла каля зноў распаленага каміна; побач ярка гарэла алейная лямпа. Гары сеў, разумеючы: Дамблдору чамусьці трэба, каб ён быў навідавоку. Гаспадар хаты трохі павазіўся з графінамі і куфлямі, павярнуўся тварам да пакоя, наткнуўся поглядам на Гары, чмыхнуў і маментальна адвёў вочы, нібы асцерагаючыся іх абпаліць.

- Прашу, - Слагхорн перадаў напой Дамблдору, які сеў без запрашэння, ткнуў падносам у бок Гары, а затым зваліўся на падушкі аднаўленай канапы і пагрузіўся ў змрочнае маўчанне. Яго кароценькія ножкі трохі не даставалі да падлогі.

- Як пажываеш, дарагі Гарацый? – ветліва пацікавіўся Дамблдор.

- Так сабе, - адразу адказаў Слагхорн. – Слабыя лёгкія. Хрыпы. Яшчэ рэўматызм. Перасоўваюся з працай. Урэшце, чаго чакаць? Старасць. Ператамленне.

- Паміж тым, каб падрыхтавацца да нашага прыходу, табе відавочна прыйшлося памітусіцца, - заўважыў Дамблдор. – У цябе ж было не больш трох хвілін.

Слагхорн раздражнёна і адначасова з гонарам удакладніў:

- Дзве. Я не пачуў чарасігналізацыю – ванну прымаў. Але, - сурова працягнуў ён, спахапіўшыся, - факт застаецца

фактам, Альбус: я – пажылы, стомлены чалавек. Я заслужыў права на ціхае і хоць якое-небудзь жыццё.

“Што-што, а гэта ў яго ёсць” - падумаў гары, акінуўшы поглядам пакой.Яна была вельмі душная і занадта цесна застаўленая, але ніхто не мог бы назваць яе нядосыць зручнай. Тут былі мяккія крэслы, лаўкі для ног, кнігі і розныя напоі, скрынкі з шакаладнымі цукеркамі і мяккія падушкі. Калі бы Гары не ведаў, хто тут жыве, падумаў бы, што гэта багатая і капрызная лэдзі.

- Ты ж маладзей за мяне, Гарацый, - сказаў Дамблдор.

- Так і табе даўно час на супакой, - бесцырымонна адказаў Слагхорн. Яго бледныя агрэставыя вочы спыніліся на хворай руцэ Дамблдора. – Бачыш, рэакцыя ўжо не тая.

- Ты маеш рацыю, - ціхамірна адклікнуўся Дамблдор і скалануў рукавом, каб схаваць абпаленыя, счарнелыя пальцы; пры выглядзе іх Гары перасмыкнула. – Несумнеўна, я стаў марудлівей, чым раней. Але з іншага боку…

Ён паціснуў плячамі і развёў рукі ў бакі: як бы гаворачы, у старасці свае перавагі. Гары раптам заўважыў на яго здаровай руцэ кольца, якога ніколі раней не бачыў: вялікае, не занадта хупавае і накшталт бы залатое, з цяжкім чорным каменем, які трэснуў пасярэдзіне. Слагхорн таксама затрымаўся поглядам на кольцы, і наяго высокім лбу ненадоўга з’явілася тоненькая маршчынка.

- Такім чынам, Гарацый, усе гэтыя засцярогі… накіраваныя супраць Пажыральнікаў Смерці або супраць мяне? – спытаў Дамблдор.

- Навошта Пажыральнікам Смерці бедны стары інвалід? – ускінуўся Слагхорн.

- Напрыклад, каб скарыстацца яго шматлікімі талентамі для гвалту, катаванняў і забойстваў, - спакойна вымавіў Дамблдор. – Жадаеш сказаць, яны дагэтуль не спрабавалі перавабіць цябе на свой бок?

Слагхорн ваяўніча паглядзеў на Дамблдора і прамармытаў:

- У іх не было магчымасці. Вось ужо год, як я не сяджу не месцы больш тыдня. Пераязджаю з аднаго маглаўскага жылля ў другое – скажам, гаспадары гэтай хаты зараз у

адпачынку на Канарах. Тут вельмі ўтульна, будзе шкада з’язджаць. Усё гэта робіцца вельмі проста, калі ведаеш як. Досыць замарозіць звычайным заклёнам дурную сігналізацыю, якая ў іх замест шкоднаскопа, і занесці піяніна так, каб суседзі не заўважылі.

- Геніяльна, - захапіўся Дамблдор. – Але досыць стомна для беднага старога інваліда, які прагне ціхага спакойнага жыцця. Вось калі бы ты пагадзіўся вярнуцца ў Хогвартс…

- Пашануй сілы, Альбус! Можаш не распісваць, якая ў цябе цудоўная школа. Я хоць і жыву ў выгнанні, але пра Далорэс Амбрыдж чуў! Так з вас звяртаюцца з настаўнікамі…

-- Прафесар Амбрыдж не зладзіла з кентаўрамі, - сказаў Дамблдор. – Думаю, ты, Гарацый, не пайшоў бы ў Забаронены лем і не стаў зваць раззлаваны табун бруднымі паўкроўкамі.

- Вось што яна, значыць, зрабіла? Крэтынка. Ніколі яе не любіў.

Гары здушыўся смяшком. Дамблдор і Слагхорн здзіўлена павярнуліся да яго.

- Выбачце, - паспяшаўся растлумачыць Гары. – Проста… я таксама яе не люблю, вось і ўсё.

Дамблдор нечакана ўстаў.

- Ужо сыходіце? – з надзеяй спытаў Слагхорн.

- Не, я бы жадаў наведаць ванную, - адказаў Дамблдор.

- А, - Слагхорн відавочна знерваваўся. – Другія дзверы злева па калідоры.

Дамблдор выйшаў. Дзверы за ім зачыніліся, і ў пакоі павісла маўчанне. Слагхорн устаў, відавочна не ведаючы, што бы такое зрабіць, употай зірнуў на Гары, а затым прайшоў да каміна, устаў спіной да агню і прыняўся абаграваць свой шырокі тыл.

- Не думай, быццам я не разумею, навошта цябе прыцягнулі, - адрывіста кінуў ён.

Гары нічога не адказаў, толькі паглядзеў на Слагхорна. Той, слізгануўшы вадзяністымі вочкамі па зігзагападобным шнары, затрымаў погляд на твару Гары.

- Ты вельмі падобны на бацьку.

- Так кажуць, - сказаў Гары.

- Вось толькі вочы. Яны ў цябе…

- Ад маці, ведаю. – Гары чуў пра вочы столькі раз, што яго гэты пачатак стамляў.

- Хм! Так, выдатна. Вядома, настаўніку не належыць мець любімчыкаў, але яна… Твая мама. – растлумачыў Слагхорн у адказ на пытальны погляд Гары. – Лілі Эванс. Адна з самых здольных. Жывая дзяўчынка, цуд! Я ўвесь час ёй казаў: “Табе трэба было вучыцца ў маім каледжы”. У адказ, вядома, чуў адны грубіянствы.

- Ваш каледж – гэта які?

-Я быў дэканам Слізэрыну, - адказаў Слагхорн і, убачыўшы, як змяніўся твар Гары, пагразіў яму тоўстым пальцам: - Ну-ну! Нічога! Надзьмуўся ён… Ты ж у Грыфіндору, як і яна? Звычайна гэта сямейнае. Не заўсёды, вядома. Чуў пра Сірыўса Блэка? Напэўна… Было ў газетах два гады назад… Ён нядаўна памёр…

Нябачная рука звязала вантробы Гары ў пруткі вузел.

- Усё роўна, галоўнае, у школе яны з вам татам былі сябрамі. Дык вось, уяві сябе: усе Блэкі вучыліся ў маім каледжы, а Сірыўс патрапіў у Грыфіндор! Прама бяда - такі таленавіты хлопчык. Я, зразумела, атрымаў яго бара Рэгулуса, але ж жадалася поўны камплект…

Слагхорн сказаў гэта як заўзяты калекцыянер, якога абышлі на аўкцыёне. Ён пагрузіўся ва ўспаміны і нябачна глядзеў перад сабою, час ад часу гультаявата паварочваючыся, каб спіна прагравалася раўнамерна.

- Вядома, твая маці магланароджаная… Я, калі пазнаў, не паверыў. Быў упэўнены, што яна чыстакроўка, з такімі-то здольнасцямі.

- Мая лепшая сяброўка таксама магланароджаная, - сказаў Гары, - і пры тым лепшая вучаніца ў нашай паралелі.

- Бывае жа… Праўда, дзіўна? – прагаварыў Слагхорн.

- Не вельмі, - суха адказаў Гары.

Слагхорн здзіўлена ўскінуў бровы.

- Толькі не трэба вінаваціць мяне ў маглафобству! – выклікнуў ён. – Не, не, не! Няўжо я не сказаў, што твая мама была адной з маіх любімчыкаў? А яшчэ Дырк Крэссвел,

класам менш – ён зараз глава дэпартаменту па сувязях з гоблінамі – таксама з маглаў і вельмі адораны хлопчык… да таго ж забяспечвае мяне ўсякімі карыснымі звесткамі пра ўнутраныя справы Грынгаттсу!

Гарацый з задаволенай усмешкай пагушкаўся на абцасах і паказаў на буфет. Там зіхацелі рамкамі незлічоныя фатаграфіі, на якіх тоўпілася мноства людзей.

- Усе былыя вучні, і ўсе з аўтографамі. Паглядзі, вось Варнава Кафф, галоўны рэдактар “Штодзённага Прароку”. Заўсёды цікавіцца маім меркаваннях пра бягучыя падзеі. А вось Амброзіўм Флюм, уладальнік Салодкага Каралеўства – на кожны мой дзень нараджэння кошык падарункаў, а ўсё таму, што я пазнаёміў яго з Цыцэронам Харкісам, першым прадаўцом! А ззаду – ледзь-ледзь выцягні шыю і ўбачыш – Гвеног Джонс, капітана “Граахедскіх гарпій”… Людзі проста дзівяцца, што я так блізка знаёмы з “Гарпіямі”! Да таго ж, бясплатныя квіткі калі жадаеш!

Здавалася, думка аб гэтым яго бязмерна пацешыла.

- І ўсе яны ведаюць, дзе вас шукаць і куды адпраўляць падарункі? – здзівіўся Гары. Дзіўна, што Пажыральнікі Смерці дагэтуль не выявілі Слагхорна, раз да яго, мабыць, кожны дзень прыбываюць кошыкі, квіткі і візіцёры, якія цікавяцца яго меркаваннем і радамі.

Усмешка знікла з твару Слагхорна гэтак жа хутка, як кроў са сцен яго хаты.

- Зразумела, не, - буркнуў ён, незадаволена пакрывіўшыся на Гары. – Я ўжо год ні з кім не меў зносіны.

Падобна, Слагхорна непрыемна ўразілі ўласныя словы; нейкі час ён маўчаў. Але затым пацiснуў плячыма.

- Як бы там ні было… у наш час разумна трымацца ў цені. Дамблдору добра казаць, але… Вярнуцца ў Хогвартс зараз – усё роўна што публічна абвясціць пра прыналежнасць Ордэну Фенікса! Вядома, яны малайчыны, храбрацы і іншае, але мне асабіста не па душы адсотак смяротнасці…

- Каб выкладаць у Хогвартсу, не абавязкова быць у Ордэну, - з дрэнна ўтоеным сарказмам сказаў Гары. Ці мог ён спагадаць капрызнаму Слагхорну, памятаючы, што

Сірыўс жыў у пячоры і сілкаваўся пацукамі? – Настаўнікаў у ім мала, і нікога яшчэ не забілі, няўжо што Квірэла, але той сам вінаваты – працаваў на Валан дэ Морта.

Гары быў упэўнены, што Слагхорн з тых, хто баіцца страшнага імя, і сапраўды: таўстун здрыгануўся і пратэставальна ахнуў. Але Гары не звярнуў на гэта увагі і працягнуў:

- Наогул, пакуль Дамблдор дырэктар, настаўнікі школы абароненыя лепш усіх; вядома ж, што Валан дэ Морт толькі Дамблдора і баіцца.

Слагхорн моўчкі глядзеў у прастору, відавочна, абдумваючы пачутае, а потым быццам не жадаючы прамармытаў:

- Так, дакладна, Той-Каго-Нельга-Называць заўсёды пазбягаў Дамблдора… І вось яшчэ што: я жа не далучыўся да Пажыральнікаў Смерці, і Той-Каго-Нельга-Называць ці наўрад лічыць мяне сваім сябрам… Значыць, бяспечней быць каля Альбуса… Не буду хітраваць, смерць Амеліі Боўнс мяне патрэсла… Калі ўжо яна, пры ўсіх знаёмствах і сувязях у Міністэрству…

Вярнуўся Дамблдор. Слагхорн здрыгануўся, быццам цалкам забыўся пра яго.

- А, вось і ты, - сказаў ён. – Што так доўга? Страўнік не ў парадку?

- Не, на маглаўскія часопісы загледзеўся, - адказаў Дамблдор. – Люблю ўзоры для вязання. Гары, мабыць, мы з табой злоўжылі гасціннасцю Гарацыя. Час ісці.

Гары без ценю шкадавання ўскочыў з крэсла. Затое Слагхорн засумаваў:

- Ужо?

- Так, час. Я выдатна бачу, калі справа прайграна.

- Прайграна?

Слагхорн захваляваўся. Ён нерашуча круціў тоўстымі вялікімі пальцамі, гледзячы, як Дамблдор зашпіляе гузікі на дарожнай мантыі, а Гары – маланку на куртцы.

- Ну-з, дарагі Гарацый, вельмі шкада, што цябе не зацікавіла мая прапанова, - Дамблдор, развітаючыся, падняў здаровую руку. – Мы ў Хогвартсу былі бы рады твайму

вяртанню. Але калі жадаеш нас наведаць, літасці просім. Прымем, нягледзячы на ўсю найнавейшую абарону.

- Так… што ж… дзякуй за запрашэнне… вось і я гавару…

- Тады да пабачэння.

- Да пабачэння, - развітаўся і Гары.

Яны ўжо выходзілі, калі ззаду раздаўся крык:

- Ну добра, добра, згодзен!

Дамблдор павярнуўся да Слагхорну. Той, затыхаючыся, стаяў на парозе гасцінай.

- Згодзен вярнуцца на працу?

- Так, так, - нецярпліва заківаў Слагхорн. – Хай я вар'ят, але згодзен.

- Цудоўна, - праззяў Дамблдор. – Тады, Гарацый, спадзяюся ўбачыцца першага верасня.

- Ды ўжо абавязкова, - праварчаў Слагхорн.

Ужо на садовай дарожцы да гары і Дамблдора данеслася:

- Я запатрабую дадатку жалавання!

Дамблдор сцісла усміхнуўся. Брамка зачынілася за імі, і яны, у цемры і смузе, сталі спускацца.

- Малайчына, Гары, - пахваліў Дамблдор.

- Я жа нічога не зрабіў, - здзівіўся Гары.

- Яшчэ як зрабіў. Здолеў паказаць Гарацыю, колькі ён выйграе, вярнуўшыся ў Хогвартс. Ён табе спадабаўся?

- Ну-у…

Гары не мог адназначна адказаць на гэтае пытанне. Слагхорн быў па-свойму прыемны, але занадта напышлівы, і насуперак усім запэўненням, прадузята наладжаны да магланароджаных. Урэшце, Дамблдор пазбавіў Гары ад неабходнасці ўсё гэта выказваць.

- Гарацый, - загаварыў ён, вельмі любіць спакойнае жыццё. А таксама грамадства знакамітых, паспяховых і надзеленых уладай людзей. Яму прыемна ўсведамляць, што ён аказвае на іх уплыў. Сам ён на трон ніколі не імкнуўся; з яго пункта гледжання, зручней сядзець ззаду – можна, вобразна выяўляючыся, выцягнуць ногі. У Хогвартсу ён абавязкова выбіраў сабе любімчыкаў, за мэтанакіраванасць,

розум, абаянне, або талент, прычым валодаў прама такі звышнатуральным нюхам на будучых знакамітасцяў. Гарацый стварыў нешта накшталт клуба фаварытаў і дапамагаў завязаць карысныя знаёмствы, абавязкова з выгадай для сябе, усё роўна якой, будзь то бясплатная скрынка любімых ананасавых цукатаў або магчымасць парэкамендаваць свайго чалавека ў дэпартамент па сувязях з гоблінамі.

Гары жыва прадставіў велізарнага тоўстага павука, які маўкліва пляце сваю сетку і перыядычна тузае за нітачкі, каб падцягнуць бліжэй вялікую сакавітую муху.

- Я распавёў гэта, - працягваў Дамблдор, - не для таго, каб наладзіць цябе супраць Гарацыя – мабыць, зараз яго варта зваць прафесар Слагхорн – але каб ты быў напагатове. Ён, без сумневу, паспрабуе ўлучыць цябе ў сваю калекцыю ў якасці самай галоўнай каштоўнасці: падумаць толькі, сам Хлопчык, які выжыў… або, як цябе сёння завуць, Абраны.

Гары пранялі дрыжыкі, прычым зусім не з-за смугі. Ён успомніў словы, пачутыя некалькі тыдняў назад; прадказанне, напоўненае для яго адмысловым, жудасным гучаннем:

Выжыць наканавана толькі аднаму…

Дамблдор спыніўся каля царквы, міма якой яны праходзілі раней.

- Мабыць, досыць. Будзь добры, вазьмі мяне за руку.

На гэты раз Гары быў маральна гатоў да аппарыравання, і тым не менш яно не даставіла яму ніякага задавальнення. Калі спыніўся ціск, і ён зноў смог дыхаць, то выявіў, што яны з Дамблдорам стаяць на вясковай вуліцы недалёка ад аднаго з двух самых дарагіх яго сэрцу месцаў: Нары. На душы, нягледзячы не нуду, адразу стала лягчэй. Там Рон… місіс Уізлі… і ўсе яе ўзрушаючыя смачнасці…

- Калі не пярэчыш, Гары, - сказаў Дамблдор, калі яны ўваходзілі ў брамку, - то, перш чым мы растанемся, я бы жадаў за табой сёе пра што пагаварыць. Сам-насам. Можа, зойдзем сюды?

Дамблдор паказаў на трухлявы хлеў, у якім Уізлі захоўвалі мётлы. Гары, злёгку здзіўлены, услед за

Дамблдорам прайшоў у скрыпучыя дзверы. Па памерах хлеў быў трохі менш буфета. Дамблдор засвяціў чарадзейную палачку і ўсміхнуўся Гары.

- Спадзяюся, ты не пакрыўдзішся, што я закранаю гэтую тэму, але я вельмі задаволены, і нават ганаруся, тым, як ты добра трымаешся пасля трагедыі ў Міністэрству. Упэўнены, што і Сірыўс вельмі бы табой ганарыўся.

Гары праглянуў і, здавалася, страціў мову. Ён не мог пра гэта казаць. Яму было вельмі балюча, калі дзядзька Вернан сказаў: "Яго хросны памёр?", і яшчэ балючай, калі пра Сірыўса мімаходам ўспомніў Слагхорн.

- Лёс абышоўся з вамі жорстка, - мякка прагаварыў Дамблдор, - не дазволіўшы лепей пазнаць адзін аднаго. Вашы адносіны абяцалі быць доўгімі і шчаслівымі.

Гары кіўнуў, упарта гледзячы на павука, які поўз па капелюшы Дамблдора. Было ясна, што Дамблдор усё разумее. І напэўна здагадваецца, што, пакуль не прыйшоў ліст, Гары шмат дзён праляжаў на ложку, адмаўляючыся ад ежы і бессэнсоўна гледзячы на смугу за акном, і што ў душы ў яго панавала тая халодная пустэча, якую ён абвык звязваць з дзяментарамі.

- Проста цяжка, - вымавіў нарэшце Гары, вельмі-вельмі ціха, - прадставіць, што ён ніколі больш не напіша.

Вочы раптам нясцерпна зашчыпала. Гары залыпаў. Ён сароммеўся свайго прызнання, але ўвесь той нядоўгі час, пакуль у яго быў хросны бацька, яго грэла прытомнасць, што на святле ёсць чалавек, якому ён, Гары, дарагі амаль гэтак жа, як уласным бацькам… а цяпер ад савінай пошты больш не будзе ніякай радасці…

- Сірыўс даў табе шмат такога, чаго ты не ведаў раней, - ласкава сказаў Дамблдор. – Вядома, страта незаменная…

- Але пакуль я сядзеў у Дурсляў, - перабіў Гары ледзь уздужалым голасам . – То зразумеў, што нельга проста замкнуцца ад усіх і… зламацца. Сірыўс бы гэтага не жадаў, так? І наогул, жыццё такое кароткае… вось мадам Боўнс, Эммеліна Ванс…наступным магу стаць я. Але нават калі так, - ваяўніча працягнуў ён, гледзячы прама ў блакітныя вочы Дамблдора, якія бліскацелі ў святле чарадзейнай палачкі, - Я

паспрабую забраць з сабой як мага больш Пажыральнікаў Смерці і Валан дэ Морта заадно.

- Праўдзівы сын сваіх бацькоў і хроснік Сірыўса! – Дамблдор ухвалявана папляскаў Гары па спіне. – Я бы зняў перад табой капялюш… калі бы не баяўся засыпаць цябе павукамі

- А цяпер, Гары, пяройдзем да больш надзённай тэме… Як я зразумеў, апошнія два тыдня ты сачыў за публікацыямі ў “Штодзённым Праку”?

- Так, - адказаў Гары, і яго сэрца забілася хутчэй.

- Тады ты, верагодна, звярнуў увагу на ўцечкі, а дакладней нават, выкіды інфармацыі, датычнай падзей у Зале Прадказанняў?

- Так, - зноў сказаў гары. – Цяпер ужо ўсе ведаюць, што я…

- Не, не ведаюць, - запярэчыў Дамблдор. – У свеце ёсць толькі два чалавека, якім вядома, што абвяшчае прадказанне, і абодва яны стаяць зараз у давольна такі смуродным, заседжаным павукамі хляву. Але шматлікія, сапраўды, здагадаліся, што Пажыральнікі Смерці па загадзе Лорда Валан дэ Морта спрабавалі выкрасці прадказанне і што яно дакранаецца менавіта цябе.

- Далей. Скажы, я маю рацыю – ты нікому не распавядаў пра тое, што ведаеш прадказанне?

- Не, не казаў, - пацвердзіў Гары.

- Надзвычай мудрае рашэнне, - пахваліў Дамблдор. – Урэшце, я лічу, што тваім сябрам, містэру Рону Уізлі і міс Герміёны Грэнджэр, ты можаш зрабіць выключэнне. Так-так, - заківаў ён у адказ на здзіўленне Гары. – Думаю, ім трэба ведаць. Несправядліва хаваць ад іх гэтак важныя акалічнасці.

- Я не жадаў…

- Трывожыць і палохаць іх? – Дамблдор праніклíва паглядзеў на Гары па-над сваімі незвычайнымі акулярамі. – Або прызнавацца, што ты і сам устрывожаны і напалоханы? Твае сябры патрэбны табе, Гары. Як ты цалкам справядліва сказаў, Сірыўс не жадаў бы, каб ты адгароджваўся ад свету.

Гары маўчаў, але Дамблдор, мабыць, не чакаў адказу і працягнуў:

- Ёсць яшчэ і іншае, урэшце, звязанае з першым пытаннем. Я лічу, што сёлета ты павінен займацца са мной індывідуальна.

- Я – з вамі? – ашаламіўся Гары.

- Так. Падобна, мне час прыняць больш актыўны ўдзел у тваёй адукацыі.

- А чаму вы жадаеце мяне вучыць, сэр?

- Так, таму-сяму, - бестурботна адказаў Дамблдор.

Гары спадзяваўся пачуць нейкія растлумачэнні, але Дамблдор маўчаў, і тады Гары спытаў пра іншае, што яго таксама турбавала:

- Калі я буду займацца з вамі, то мне больш не трэба браць урокі аклюменцыі ў Снэйпа?

- Прафесара Снэйпа, Гары… Не, не трэба.

- Выдатна, - палегчана ўздыхнуў Гары. – Таму што гэта было такое…

Ён своечасова запнуўся.

- Думаю, слова “фіяска” падыдзе тут лепш усяго, - сказаў Дамблдор.

Гары засмяяўся.

- Значыць, цяпер мы з прафесарам Снэйпам будзем бачыцца вельмі рэдка! Таму што, калі толькі я не атрымаў за С.А.Ч “Пышна” – а я ведаю, што не атрымаў – зеллеварэнне мне не пагражае.

- Сачэй пасля дастаўкі лічаць, - строга прамовіў Дамблдор. – А яна, калі мы пра гэта загаварылі, адбудзецца ўжо заўтра, дакладней, ужо сёння. А цяпер, Гары, перш чым растацца, абгаворым яшчэ дзве важныя рэчы.

- Па-першае, прашу цябе з гэтага моманту заўсёды мець пры сабе Плашч-Нябачнік. Нават у Хогвартсу. На ўсякі выпадак, разумееш?

Гары кіўнуў.

- І другое. На той час, пакуль ты ў Нары, яго забяспечылі найлепшай абаронай, якую толькі здольна падаць Міністэрства Магіі. Гэта звязана з некаторымі нязручнасцямі для Молі і Артура – напрыклад, уся іх пошта

праглядаецца. Яны нікольki не пярэчаць, таму што першым чынам клапоцяцца аб тваёй бяспецы. Але з твайго боку было бы вялікай няўдзячнасцю рызыкаваць жыццём, знаходзячыся на іх апецы.

- Я зразумеў, - хутка адказаў гары.

- Вось і выдатна, - сказаў Дамблдор, пхнуў дзверы хлява і выйшаў у двор. – Бачу, на кухні гарыць святло. Дадзім нарэшце Моллі магчымасць пабедаваць аб тым, як ты схуднеў.

РАЗДЗЕЛ 5.
ЗАНАДТА ШМАТ ФЛЕГМЫ

Гары і Дамблдор падышлі да задніх дзвярэй Нары. Побач, як заўсёды, валяліся старыя гумовыя боты і іржавыя катлы; з куратніка непадалёк даносілася соннае квахтанне. Дамблдор пастукаў тры разы, і ў кухонным акне зараз жа прамільгнуў нечы сілуэт.

- Хто тут? – сказаў нервовы голас, і Гары пазнаў місіс Уізлі. – Адклічцеся!

- Гэта я, Дамблдор. Мы з Гары.

Дзверы расхінуліся. на парозе ў старым зялёным халаце стаяла маці Рона, маленькая і кругленькая.

- Гары, мілы! Альбус, як жа вы мяне напалохалі, бо вы казалі, што не з’явіцесь раней раніцы!

- Нам павезла, - сказаў Дамблдор, прапускаючы Гары наперад, - Слагхорн апынуўся згаворлівей, чым я думаў. З-за гары, зразумела. А, Німфадора! Прывітанне.

Гары агледзеўся: сапраўды, нягледзячы на познюю гадзіну, місіс Уізлі была ў кухні не адна. За сталом, абдымаючы далонямі вялікую кружку, сядзела маладая чараўніца з бледным тварам у форме сэрца і мышына-бурымі валасамі.

- Добры вечар, прафесар, - прывіталася яна. – Салют, Гары.

- Прывітанне, Тонкс.

Тонкс здавалася стомленай, нават хворай, а яе ўсмешка – нацягнутай. Без звыклых ружовых, колеру жавальнай гумкі, валос яна выглядала нейкай аблезлай.

- Я, мабыць, пайду, - прыспешылася яна, устала і накінула на плечы мантыю. – Молі, дзякуй за гарбату і спагаду.

- Калі ты з-за мяне, то, калі ласка, не турбуйся, - з звычайнай ветлівасцю сказаў Дамблдор. – Я ніяк не магу застацца, мне трэба тэрмінова сустрэцца са Скрымджарам.

- Не-не, час, - Тонкс пазбягала погляду Дамблдору. – Усяго…

- Дарагая, можа павячэраеш з намі ў выхадныя? Будуць Рэм і Аластар…

- Не, Моллі, праўда… але ўсё роўна дзякуй… добрай ночы усім.

Тонкс прашмыгнула міма Гары і Дамблдора, выйшла ў двор, у некалькі кроках ад парога павярнулася на месцы і імгнення знікла. Гары звярнуў увагу на заклапочаны выгляд місіс Уізлі.

- такім чынам, сустрэнемся ў Хогвартсу, - вымавіў Дамблдор. – Усяго табе добрага Моллі, мая павага.

Ён пакланіўся місіс Уізлі, выйшаў і знік там жа, дзе і Тонкс. Місіс Уізлі зачыніла ўваходныя дзверы, узяла Гары за плечы і павяла да стала, у круг святла пад лямпай.

- Зусім як Рон, - уздыхнула яна, агледзеўшы Гары з галавы да ног. – На вас быццам заклён расцяжэння наклалі. Рон вырас цалі на чатыры з тых часоў, як мы ў апошні раз куплялі форму. Жадаеш есці, Гары?

- Так, - адказаў Гары, толькі цяпер разумеючы, да якой ступені галодны.

- Садзіся, дарагі, я зараз што-небудзь прыдумаю.

Гары сеў. На яго калены тут жа ўскочыў касматы руды кот з пляскатай пысай і згарнуўся клубком, гучна варкочучы.

- Так Герміёна тут? – радасна спытаў Гары, чухаючы Касалапуса за вухам.

- Заўчора прыехала, - адказала місіс Уізлі, дакранаючыся чарадзейнай палачкай вялікага жалезнага рондаля. Той з грукатам пляснуўся на пліту і адразу напоўніўся кіпячай вадой. – Зараз усе, вядома, спяць, мы чакалі цябе толькі раніцай. Так, давай-ка…

Яна яшчэ раз стукнула па рондалі, які ўзняўся ў паветра, падляцеў да Гары і перавярнуўся; місіс Уізлі спрытна падставіла талерку і набрала ў яе густога, гарачага супу з цыбулі.

- Хлеба, мілы?

- Дзякуй, місіс Уізлі.

Яна нядбайна ткнула палачкай кудысьці праз плячо; вялікі кавалак хлеба і нож падляцелі да стала. Калі хлеб

самастойна нарэзаўся, а рондаль вярнуўся на пліту, місіс Уізлі села насупраць Гары.

- Значыць, ты здолеў пераканаць Гарацыя Слагхорна вярнуцца ў Хогвартс?

Гары кіўнуў, з гарачым супам у роце казаць было немагчыма.

- Ён вучыў яшчэ нас з Артурам, - сказала місіс Уізлі. – Выкладаў у Хогвартсу з даўніх-даўніх часоў, пачынаў, па-мойму, разам з Дамблдорам. Ён табе спадабаўся?

Зараз у роце Гары быў хлеб, таму ён толькі паціснуў плячыма і нявызначана матнуў галавой.

- Разумею, што ты жадаеш сказаць, - з мудрым выглядам кіўнула місіс Уізлі. – Вядома, Слагхорн умее быць на рэдкасць абаяльным, калі жадае, але Артур, напрыклад, ніколі яго асоба не любіў. У Міністэрству кроку не ступіш без таго, каб не наткнуцца на каго-небудзь з любімчыкаў Слагхорна, ён заўсёды даваў ім усялякія патуранні, затое Артура амаль не заўважаў – відаць, лічыў, што той не здольны высока ўзляцець. Вось вам доказ, што і Слагхорн можа памыляцца. Не ведаю, ці пісаў табе Рон… гэта здарылася зусім нядаўна… Артура павысілі!

Было відаць, што ёй даўно ўжо жадаецца гэтым пахваліцца. Гары спешна праглынуў вельмі гарачы суп – горла як быццам адразу акрылася пухірамі – і прасіпеў:

- Гэта ж выдатна!

- Дарагі мой, - замілавалася місіс Уізлі, няслушна вытлумачыўшы тое, што на вачах у Гары выступілі слёзы. – Так, Руфус Скрымджар для дужання з цяперашнім становішчам стварыў новых дэпартаментаў, і Артур узначаліў аддзел па выяўленні і канфіскацыі фальшывых засцярог. Гэта вялікая пасада, у яго ў падначаленні цэлых дзесяць чалавек!

- А чым менавіта…?

- Разумееш, з-за Сам-Ведаеш-Каго паднялася такая паніка, што паўсюль сталі прадаваць розныя штукі, якія нібы абароняць ад яго і Пажыральнікаў Смерці. Думаю, ты ўяўляеш, пра што прамова: усялякія зеллі, якія завуцца ахавальнымі, а на самай справе гэта варыва з

бубатуберавым гноем; інструкцыі па нкладанні ахоўных заклёнаў, пасля якіх адвальваюцца вушы… У асноўным, гэтым займаюцца ашуканцы накшталт Мундугуласа Флэтчэра, тыя, хто ў жыцці не займаліся сумленнымі справамі і нажываюцца на людскай бядзе, але часам сярод падробак трапляюцца і праўда вельмі нядобрыя рэчы. Толькі на днях Артур канфіскаваў скрынку праклятых гораскопаў – напэўна справа рук Пажыральнікаў Смерці. Так што, бачыш, праца вельмі важная. Я заўсёды паўтараю Артуру: дурна нудзіцца па запальным свечкам, тостэрам і іншай маглаўскай бязгуздзіцы. – Місіс Уізлі скончыла сваю прамову з вельмі суровым выглядам, нібы Гары настойваў, што нудзіцца па запальным свечкам вельмі разумна.

- А містэр Уізлі яшчэ на працы? – спытаў Гары.

- Так. Хоць, дарэчы, ён крышачку спазняецца… абяцаў вярнуцца каля паўночы…

Місіс Уізлі павярнулася і паглядзела на вялікі гадзіннік, якія крыва стаялі на грудзе прасцін у бялізнавым кошыку, прыстаўленай да стала. У гэтых гадзін было дзевяць стрэлак, па ліку членаў сям'і, і звычайна яны віселі ў гасцінай, але, судзячы па ўсім, місіс Уізлі здабыла звычку ўсюды насіць іх за сабой. Зараз усе дзевяць стрэлак паказвалі "смяротную небяспеку".

- Даўно ўжо так, - з зробленай нядбайнасцю сказала місіс Уізлі, - з тых часоў, як Сам-Ведаеш-Хто абвясціўся. Мабыць, усе мы зараз у смяротнай небяспецы.. ці наўрад толькі наша сям'я… але я не ведаю нікога іншага з такім гадзіннікам, таму праверыць немагчыма…. О! – раптам выклікнула яна, паказваючы на цыферблат. Стрэлка містэра Уізлі пераскочыла на дзяленне "у дарозе".

- - Ён зараз будзе!

І сапраўды, праз секунду раздаўся грук. Місіс Уізлі ускочыла і паспяшалася да дзвярэй; узяўшыся за ручку і прыціснуўшы шчаку да драўлянага палатна, яна паціху спытала:

- Артур, гэта ты?

- Так, - Гары ўслыхаў стомлены голас містэра Уізлі. – Але, дарагая Молі, я бы сказаў так, нават калі быў Пажыральнікам Смерці. Задай пытанне!

- Ой, так, так…

- Молі!

- Добра, добра… якая твая самая запаветная мара?

- Пазнаць, якім чынам самалёты ўтрымліваюцца ў паветры.

Місіс Уізлі кіўнула і павярнула дзвярную ручку, але, мабыць, містэр Уізлі моцна трымаў яе з іншага боку – дзверы не адчыняліся.

- Молі! Спачатку я павінен задаць цябе пытанне!

- Артур, на самай справе, гэта проста….

- Як ты любіш, каб я цябе зваў, калі мы адны?

Нават у бляклым святле лямпы было відаць, наколькі моцна счырванела місіс Уізлі; Гары і сам адчуў, як зашугалі яго вушы і шыя. Ён прыняўся паспешліва заглынаць суп, імкнучыся гучней стукаць лыжкай па талерцы.

- Моліпопсік, - пралапатала цалкам знішчаная місіс Уізлі ў дзвярную шчылінку.

- Правільна, - сказаў містэр Уізлі. – Цяпер можаш адчыняць.

Місіс Уізлі упусціла ў хату мужа, худога, лысаватага, рудага чараўніка ў рагавых акулярах і доўгай, запыленай дарожнай мантыі.

- Не разумею, чаму гэта трэба перараблівацъ кожны раз, калі ты вяртаешся дадому! – выклікнула ўсё яшчэ ярка-чырвоная місіс Уізлі, дапамагаючы містэру Уізлі зняць мантыю. – Бо Пажыральнік Смерці, перш чым прыкінуцца табою, спакойна можа выпытаць у цябе адказ.

- Ведаю, дарагая, але гэта прынятая Міністэрствам працэдура, а я павінен падаваць прыклад. Чым гэта так добра пахне – супам з цыбулі?

Містэр Уізлі з надзеяй павярнуўся да стала.

- Гары! Мы чакалі цябе толькі раніцай!

Яны паціснулі адзін аднаму рукі, і містэр Уізлі паваліўся на крэсла побач з Гары. Місіс Уізлі падала яму талерку супу.

- Дзякуй, Молі. Ноч выдалася цяжкая. уяўляеш, нейкі ідыёт задумаў прадаваць метамарф-медалі. Надзенеш на шыю і па жаданні ператворышся ў каго заўгодна! Сто тысяч аблічча, і ўсё за дзесяць галеонаў!

- А на самай справе што?

- У асноўным, людзі афарбоўваюцца ў аранжавы колер, даволі адваротны, але ў парачкі небарак па ўсім целе выраслі барадаўкі, доўгія накшталт шчупальцаў. Быццам св. Мунга няма чым заняцца!

- Штосьці гэта вельмі нагадвае выхадкі нашых двайнят, - няўпэўнена вымавіла місіс Уізлі. – Ты ўпэўнены…?

- Вядома! – выклікнуў містэр Уізлі. – Хлопчыкі ні завошта не сталі бы займацца падобнымі справамі ў такі цяжкі час, калі людзі ў адчаю і не ведаюць, чым абараніцца!

- Так ты з-за метамарф-медаляў затрымаўся?

- Не. Да нас дайшоў слых пра вельмі непрыемны заклён Адскоку ў “Слане і замку”, але, да шчасця, атрад па расчараванню ўладзіў справу раней, чым мы туды дабраліся…

Гары асцярожна пазяхнуў, затуляючыся далонню. Але правесці місіс Уізлі не атрымалася.

- Спаць, - загадала яна. – Я прыгатавала пакой Фрэда і Джорджа, ён цалкам у тваім распараджэнні.

- Як, а яны дзе?

- На Касым завулку. Так занятыя, што начуюць у кватэрцы над крамай, - растлумачыла місіс Уізлі. – Павінна сказаць, я спачатку была супраць, але, здаецца, у іх ёсць дзелавая хватка! Пойдзем, мілы, твой куфар ужо наверсе.

- Добрай ночы, містэр Уізлі, - пажадаў Гары, паднімаючыся з-за стала. Касалапус лёгка саскочыў на падлогу і выслізнуў з пакоя.

- Добрай ночы, Гары, - адклікнуўся містэр Уізлі.

Выходзячы з кухні, Гары заўважыў, што містэр Уізлі паглядзеў на гадзіннік у кухне. Усе стрэлкі зноў паказвалі “смяротную небяспеку”.

Пакой двайнят размяшчаўся на другім паверсе. Місіс Уізлі паказала палачкай на лямпу, тая запалілася, і пакой адразу напоўніўся прыемным залатым ззяннем. Каля акна на пісьмовым стале стаяла вялікая ваза з кветкамі, але іх водар не мог перабіць устойлівага паху пораху. Значнае есца на палу займалі запячатаныя і не надпісаныя кардонныя скрынкі, сярод якіх быў і куфар Гары. У цэлым пакой нагадваў часавы склад.

Букля радасна завухала пры выглядзе гаспадара і прама са шафы вылецела ў акно. Гары зразумеў, што яна жадала дачакацца яго, перш чым адправіцца на паляванне. Ён пажадаў місіс Уізлі добрай ночы, надзеў піжаму, забраўся ў адну з пасцеляў і, намацаваўшы рукой, выцягнуў аднекуль ліпкую фіялетава-рудую цукерку – ванітавую ракавінку. Хмыкнуўшы, Гары перавярнуўся на іншы бок і імгненна заснуў.

Праз некалькі секунд – ва ўсякім разе, так яму здалося – ён прачнуўся ад гарматнага стрэлу: гэта з шумам адчыніліся дзверы. Гары рэзка сеў і пачуў скрыгат запавес, якія хтосьці рассоўваў; асляпляльнае сонечнае святло балюча стукнула па вачах. Засланяючыся далонню, Гары паспрабаваў іншай рукой знайсці свае акуляры.

- Што такое…?

- Мы і не ведалі, што ты ўжо тут! – гучна і радасна выклікнуў хтосьці і балюча пляснуў Гары па галаве.

- Рон, ты што, не трэба яго біць! - упікнуў дзявоцкі голас.

Гары знайшоў акуляры і начапіў іх на нос; урэшце, на такім яркім святле ён усё роўна амаль нічога не бачыў. Над ім, пампуючыся, навіс доўгі цень; Гары залыпаў, і неўзабаве убачыў Рона Уізлі. Ён радасна усміхнуўся Гары:

- Як жыццё?

- Лепш не бывае, - Гары пацёр галаву і зноў адкінуўся на падушкі. – А у цябе?

- Нядрэнна, - Рон падцягнуў бліжэй кардонную скрынку і сеў на яе. – Ты калі прыехаў? Мама нам толькі што сказала!

- Прыкладна ў гадзіну ночы.

- Ну, і як маглы? Не вельмі цябе нервавалі?

- Не больш, чым звычайна, - адказаў Гары. Герміёна акуратна ўладкавалася на краёчку яго пасцелі. – Яны са мной амаль не размаўлялі, але так яно і лепш. А як ты, Герміёна?

- Я? Добра, - сказала Герміёна, разглядаючы Гары так, нібы вышуквала прыкметы хваробы.

Гары адразу западозрыў, у чым справа, і, не маючы ні найменшага жадання абмяркоўваць згубу Сірыўса і іншыя няшчасці, спытаў:

- А колькі зараз часу? Я прапусціў сняданак?

- Не хвалюйся, мама зараз з'явіцца з падносам; ёй здаецца, што ў цябе не кормлены выгляд, - Рон закаціў вочы. – Ну, давай, распавядай, што было і наогул?

- Ды нічога асаблівага, сядзеў у сваячкоў.

- Кінь! – закрычаў Рон. – Ты жа дзесьці быў з Дамблдорам!

- Гэта не занадта цікава. Ён жадаў, каб я дапамог угаварыць аднаго старога настаўніка, Гарацыя Слагхорна, вярнуцца ў школу.

- А-а, - расчаравана працягнуў Рон. – Мы думалі…

Герміёна апякла яго строгім поглядам, і Рон сходу змяніў інтанацыю:

- …так і думалі, што будзе нешта ў гэтым родзе.

- Праўда? – усміхнуўся Гары.

- Ага… калі Амбрыдж больш няма, нам патрэбен новы настаўнік Абароны ад Цёмных Мастацтваў. А… э-м-м… які ён з сябе?

- Падобны на маржа, а раней быў завучам Слізэрыну, - сказаў Гары. – Герміёна, у чым справа?

Яна глядзела на яго так, нібы ў любую хвіліну чакала паяўлення нейкіх жудасных сімптомаў, і вельмі непераканаўча ўсміхнулася:

- Нічога, нічога! Значыць...э-м-м... на тваю думку, Слагхорн добры настаўнік?

- Паняцця не маю, - паціснуў плячыма Гары. – Але горш Амбрыдж ён па азначэнні быць не можа, праўда?

- А вось я ведаю хто горш Амбрыдж, - раздаўся голас з парога. У пакой з надзьмутым выглядам увайшла малодшая сястра Рона. – Прывітанне, Гары.

- Што гэта з табой? – спытаў Рон.

- Яна, - са значэннем вымавіла Джыні і плюхнулася на ложак Гары. – Зусім мяне давяла.

- Што яна яшчэ вытварыла? – спагадліва пацікавілася Герміёна.

- Так са мной размаўляе – можна падумаць, мне тры гады!

- Ясна, - Герміёна панізіла голас. – Яна такая самаздаволеная.

Гары быў узрушаны тым, як яны кажуць пра місіс Уізлі, таму не здзівіўся, калі Рон злосна кінуў:

- Слухайце, дамы, вы можаце забыцца аб ёй хоць на пяць секунд?

- Давай, давай, абараняй, - адгыркнулася Джыні. – Мы выдатна ведаем, як ты ад яе цягнешся.

І гэта пра маці Рона? Гары адчуў, што чагосьці не ўлоўлівае, і спытаў:

- Пра каго вы...?

Адказ на сваё пытанне ён атрымаў, нават не паспеўшы дамовіць. Дзверы зноў адчыніліся, і Гары інстыктыўна нацягнуў коўдру да самога падбародка, так рэзка, што Джыні з Герміёнай зваліліся на падлогу.

На парозе стаяла дзяўчына такой асляпляльнай прыгожасці, што дух захоплівала. Дзяўчына была высокая, стройная, з доўгімі светлымі валасамі; здавалася, ад яе зыходзіць лёгкае серабрыстае святленне. У давяршэнні да ўсяго выдатнае бачанне трымала ў руках паднос, нагружаны ежай.

- Хары! Колькі жа мы не бач'ілісь? – сказала прыгажуня грудным голасам і, пераступіўшы парог, кінулася да яго. За яе спіной паявілася вельмі незадаволеная місіс Уізлі.

- Навошта было цягнуць паднос, я сама магла аднесці!

- Мне зус'ім н'е тгудно, - адказала Флёр Дэлакур, паставіла паднос Гары на калены і кінулася цалаваць яго ў абедзве шчакі: ён адчуў, як успыхнулі тыя месцы, якія кранулі яе губы. – Я жа магыла яхо зноў убачыць. Хары, памятаеш маю сястычгу Габрыэль? Яна толькі і кажа, што пга Хары Потэра. Яна будзе шчаслівa убач'іць цябе зноў.

-А Яна таксама тут? – зрывістым голасам спытаў Гары.

- Што ты, што ты, дурачок! – звонка, як званок, засмяялася Флёр. – Я пга наступна'йэ льета. Калі мі… але здаецца, ты нічога не в'едаеш?

Яе велізарныя блакітныя вочы пашырэлі, і яна з дакорам паглядзела на місіс Уізлі. Тая прамармытала:

- Мы не паспелі яму распавесці.

Флёр, адкінуўшы назад доўгія серабрыстыя валасы – яны хвастанулі місіс Уізлі па твару - павярнулася да Гары:

- Мы з Б'ілом збіраемс'я ажаніцца!

- А-а, - без выраза вымавіў Гары. Ён не мог не заўважыць, што місіс Уізлі, Герміёна і Джыні упарта пазбягаюць яе пагляду. – Выдатна. Э-э… віншую!

Флёр імпэтна нахілілася і зноў пацалавала яго.

-Б'іл зараз велы заняты, вельмі шмат пгацуе, а я ўсяго на паўстаўкі ў "Хгынгаттсу" дзел'я англійскаха, таму ён пгывёз мяе сюды на пагу дзён пазнаёміцца з сям'ёй як трэба. Я так гада, што ты пгыехаў – тут асабліва няма чаго рабіць,

калі не захапляешся хатаваннем і куран'ятамі! Ну… пгыемнага апетыту, Хары!

З гэтымі словамі Флёр грандыёзна разгарнулася і выплыла з пакоя, ціха прычыніўшы за сабой дзверы.

Місіс Уізлі выдала нейкі дзіўны гук накшталт: “Фу”!

- Мама яе цярпець не можа, - ціха паведаміла Джыні

- Нічога падобнага! – рэзкім шэптам запярэчыла місіс Уізлі. – Проста мне здаецца, што яны паспяшаліся з змовінамі, вось і ўсё!

- Яны знаёмы цэлы год, - сказаў Рон. Ён сядзеў з ачмуральным выглядам і глядзеў на зачыненыя дзверы.

- Год – гэта не так і многа! Я разумею, чаму гэта атрымалася. Усё таму, што Самі-Ведаеце-Хто вярнуўся, людзі баяцца, што ў любую хвіліну могуць загінуць, вось і прымаюць паспешлівыя рашэнні, калі перш сто разоў бы падумалі. У апошні раз было то е ж самае, людзі ажаніліся без згоды бацькоў….

- У тым ліку і вы з татам, - хітра заўважыла Джыні.

- Ну, мы з вашым бацькам былі створаны сябар да сябра, чаго нам было чакаць? – адказала місіс Уізлі. – А вось Біл і Флёр… х-м-м… што ў іх агульнага? Ён просты, працаіты чалавек, а яна…

- Карова, - кіўнула Джыні. – Толькі наш Біл не такі ўжо просты. Ён жа працуе Ліквідатарам заклёнаў, так? Ён любіць прыгоды, прыгожае жыццё…. Мабыць, таму і захапіўся сваёй Флегмы.

Гары з Герміёнай разрагаталіся, а місіс Уізлі строга сказала:

- Джыні, перастань яе так зваць. Добра, я лепей пайду… Гары ясі амлет, пакуль не астыў.

Місіс Уізлі з заклапочаным выглядам выйшла з пакоя. Рон па-ранейшаму сядзеў, нібы аглушаны і няўпэўнена матаў галавой, нібы сабака, якая спрабуе вытрасці ваду з вушэй.

- Ты што, яшчэ не абвык да яе? Яна ж ў вас жыве? – здзівіўся Гары.

- У прынцыпе, абвык, - сказаў Рон. – Але калі яна так нечакана накідваецца…

- Проста ганьба! – гнеўна выклікнула Герміёна, адышла ад Рона як мага далей і, толькі ўпёршыся ў процілеглую сцяну, зноў павярнулася да яго з перакрыжаванымі на грудзі рукамі.

- Ты што, жадаеш, каб яна жыла тут заўсёды? – Джыні вытарашчыла вочы на брата. Рон нявызначана паціснуў плячыма. Джыні сказала: - Ну і добра! Мама ўсё роўна паспрабуе гэта спыніць.

- Якім чынам? – зацікавіўся Гары.

- Яна ўсё зазывае на вячэру Тонкс. Калі Біл пераключыўся бы на яе… Я бы і сама яе ўпадабала.

- Разбегліся! – саркастычна кінуў Рон. Ды ні адзін нармальны хлопец не зверне ўвагі на Тонкс, калі побач Флёр. Не, Тонкс, вядома, нічога сабе, калі не здзекуецца над сваімі валасамі і носам, але…

- Яна значна больш прыемная, чым Флегма, - заявіла Джыні.

- І значна разумней, яна ж Аўрор! – падтрымала Герміёна.

- Флёр таксама не дура, яна ўдзельнічала з Турніры Трох Чараўнікоў, - сказаў Гары.

- І гэты туды жа! – адчайна пляснула рукамі Герміёна.

- Табе падабаецца, як яна кажа: “Хары”, так? – з’едліва сказала Джыні.

- Не, - прыняўся апраўдвацца Гары, даўно пашкадаваўшы аб тым, што ўмяшаўся, - я ўсяго толькі меў у выглядзе, што Флегма… гэта значыць лер…

- Увогуле, я бы ўпадабала Тонкс, - перабіла Джыні. – З ёй, прынамсі, весела.

- У апошні час не вельмі, - запярэчыў Рон. – Колькі яе ні бачу, яна падобна Плаксы Міртл.

- Гэта несправядліва, - абурылася Герміёна. – Яна яшчэ не ачулася пасля… сам разумееш… ён быў яе стрыечным братам!

У Гары абарвалася сэрца. Вось і да Сірыўсу дабраліся. Гары схапіў відэлец і прыняўся засяроджана набіваць рот амлетам, разлічваючы такім чынам пазбегнуць удзела ў гутарцы.

- Тонкс і Сірыўс былі ледзь знаёмыя! – закрычаў Рон. – Сірыўс амаль усё яе жыццё прасядзеў у Азкабане, а да гэтага іх сем’і нават не сустракаліся….

- Усё роўна, - адрэзала Герміёна. – Яна лічыць, што ён загінуў па яе віне!

- Адкуль яна гэта ўзяла? – супраць уласнай волі спытаў Гары.

- Яна дзерлася з Белатрысай Лестэйндж, памятаеш? І, мусіць, думае, што калі бы яна прыбіла Белатрысу, то Сірыўс застаўся жывы.

- Дурасці, - сказаў Рон.

- Тых, хто выжыў, заўсёды раздзірае пачуццё віны, - вымавіла Герміёна. – Я ведаю, Люпін спрабаваў з ёй размаўляць, але яна па-ранейшаму вельмі падушаная. У яе нават пачаліся праблемы з метамарфізмам!

- З чым?

- Яна больш не можа змяняць знешнасць, як раней, - растлумачыла Герміёна. – Мабыць, з-за шоку.

- Я і не ведаў, што такое бывае, - здзівіўся Гары.

- Я таксама, - кіўнула Герміёна, - але, мабыць, пры сапраўднай дэпрэсіі..

Дзверы зноў адчыніліся. Місіс Уізлі прасунула галаву ў пакой.

- Джыні, - прашаптала яна, - ідзі хутчэй уніз і дапамажы мне з абедам.

- Я жа размаўляю! – абурылася Джыні.

- Хутка! – прыкрыкнула місіс Уізлі і схавалася.

- Абы не заставацца сам-насам з Флегмай! – праварчала Джыні, адкінула за спіну доўгія рудыя валасы, па-белетнаму развяла рукі ў бакі і, удала пераймаючы Флёр, ганарліва сплыла з пакоя.

- А вы, прыгажуны, таксама не затрымлівайцеся, - сказала яна ўжо на выхадзе.

Гары вырашыў скарыстацца цішынёй, каб даесці сняданак. Герміёна разглядала кардонныя скрыні, але ўпотай пазірала на Гары. Рон узяў з падноса тост і прыняўся жаваць, не адрываючы меланхалічнага погляду ад дзвярэй.

- Што гэты? – спытала праз некаторы час Герміёна, узяўшы ў рукі нейкі прадмет, які нагадваў мініятурны тэлескоп.

- Не ведаю, - пацiснуў плячыма Рон, - але раз Фрэд з Джорджам гэта не ўзялі, то яно, напэўна, недароблена, так што паасцярожней.

- Твая мама казала, што ў іх усё добра, - успомніў Гары. – Што ў іх дзелавая хватка.

- Гэта яшчэ слаба сказана, - заявіў Рон. – Яны прама купаюцца ў галеонах! Мне так жадаецца паглядзець на іх краму, дачакацца не магу! Мы яшчэ не былі на Касым Завулку: мама лічыць, што для дадатковай абароны патрэбен тата, а ён вельмі заняты на працы. Хутчэй бы.

- А што Персі? – пацікавіўся Гары. Трэці па старшынстве брат Уізлі не меў зносін з сям’ёй. – Змірыўся з бацькамі?

- Не-а, - матнуў галавой Рон.

- Ён жа цяпер ведае, што твой бацька меў рацыю наконт Валан дэ Морта…

- Дамблдор кажа, што людзі лягчэй прабачаюць памылкі, чым правасць, - сказала Герміёна. – Я чула, Рон, як ён казаў гэта тваёй маме.

- Мудрагелістая фразачка, суцэль у стылі Дамблдора, - адрэагаваў Рон.

- Ён жадае займацца са мной індывідуальна, - згадаў Гары.

Рон папярхнуўся, а Герміёна ахнула.

- І ты маўчаў? – выклікнуў Рон.

- Я толькі што ўспомніў, - сумленна прызнаўся Гары. – Ён сказаў пра гэта учора ноччу ў вашым хляву для мёцел.

- Ух ты!... Заняткі з Дамблдорам, - узрушана пралапатаў Рон. – Цікава, а чаму ён…?

Рон спыніўся. Гары заўважыў, што яны з Герміёнай пераглянуліся. Гары адклаў нож і відэлец. Ён усяго толькі сядзеў у пасцелі, але сэрца латашылася як ашалелае. Дамблдор раіў ім распавесці… так чаму бы не зараз? Гары ўтаропіўся на відэлец, які ярка бліскацеў на сонцы, і загаварыў:

- Не ведаю сапраўды, чаму ён збіраецца мяне вучыць, але думаю, што гэта з-за прадказання.

Яго сябры маўчалі. Гары нават здалося, што яны скамянелі, але ён працягнуў, па-ранейшаму звяртаючыся да відэльца:

- Якое спрабавалі выкрасці з Міністэрства.

- Ніхто ж не ведае, пра што яно, - паспешна ўставіла Герміёна. – Яно разбілася.

- У “Штодзённым Прароку” пісалі…. – пачаў было Рон, але Герміёна адразу на яго шыкнула.

- У “Штодзённым Прароку” усё праўда. – сказаў Гары і высілкам волі прымусіў сябе падняць вочы: Герміёна глядзела спалохана, Рон – з цікавасцю. – Пабіты шкляны шар – не адзіны запіс прадказання. Я пачуў яго цалкам ад Дамблдора, яно было зроблена яму, і ён мне ўсё распавёў. Судзячы па яго словам, - Гары зрабіў глыбокі ўдых, я і ёсць той чалавек, які павінен забіць Валан дэ Морта… ва ўсякім разе, там гаворыцца, што выжыць наканавана толькі аднаму з нас.

Некаторы час яны моўчкі глядзелі сябар на сябра. Потым раздаўся жудасны грукат, і Герміёна знікла ў клубах дыму.

- Герміёна! – закрычалі Гары і Рон; паднос з сняданкам з шумам зваліўся на падлогу.

Герміёна, кашляючы, паявілася зноў – з тэлескопам у руках і барвовым сіняком пад вокам.

- Я сціснула яго, а ён… мяне стукнуў! – хрыпла ўскрыкнула яна.

Сапраўды, з тэлескопа выскачыла доўгая спружына, на якой боўтаўся маленечкі кулачок.

- Не хвалюйся, - сказаў Рон, прыкладаючы ўсе сілы, каб не разрагатацца, - мама ўсё вылечыць, яна выдатна спраўляецца з маленькімі траўмамі…

- Добра, добра, зараз гэта не важна! – нецярпліва перабіла Герміёна. – Гары, госпадзі, Гары…

Яна зноў апусцілася на бок яго ложка.

- Пасля выпадку ў Міністэрству мы думалі… вядома, табе казаць не жадалі, але… Люцыўс Малфой абмовіўся, што прадказанне пра цябе і Валан дэ Морта, вось мы і думалі нешта падобнае… Гары, Гары… - Яна доўга глядзела на яго, а потым прашаптала: - Табе страшна?

- Не так, як раней, - адказаў Гары. – Калі я толькі пазнаў, то так… а цяпер такое ўражанне, быццам я заўсёды ведаў, што ў канцы нам прыйдзецца змагацца твар да твару…

- Калі Дамблдор памкнуўся цябе праводзіць, мы вырашылі, што ён жадае распавесці пра прадказанне, або, можа, нешта паказаць, - з запалам паведаміў Рон. – І, увогуле-то, апынуліся правы, так? Ён бы не стаў даваць табе ўрокі, калі бы лічыў, што ты ўжо нябожчык, не захацеў бы марнаваць час… Значыць, яму здаецца, што ў цябе ёсць шанец!

- Дакладна, - вымавіла Герміёна. – Цікава, чаму ён будзе цябе вучыць? Мабыць, вышэйшай ахоўнай магіі… самым моцным контрзаклёнам… антышкодзе…

Гары амаль не слухаў. Па яго целу разлілася цеплыня, і зусім не ад сонца; пруткі вузел у грудзі павольна развязваўся.Ён ведаў, што Рон і Герміёна напалоханы больш, чым жадаюць паказаць, але яны ўсё роўна заставаліся побач і імкнуліся падбадзёрыць, а не кідаліся, як ад зачумелага або вар’ята. І гэта дарагога каштавала.

- …а галоўнае, выслізгвалым выкрутам, - скончыла Герміёна. – Цяпер ты ведаеш хоць нешта, чым будзеш займацца ў гэтым годзе, гэта значыць, на адзін прадмет больш, чым мы з Ронам. Цікава, калі прыйдуць вынікі іспытаў?

- Мабыць, хутка, месяц ужо прайшоў, - сказаў Рон.

- Пачакайце-ка, - Гары раптам успомніў яшчэ нешта з учорашняй гутаркі з дырэктарам школы. – Здаецца, Дамблдора казаў, што вынікі прыйдуць сёння!

- Сёння? – завішчала Герміёна. – Сёння? Але чаму ты… госпадзі… трэба было сказаць….

Яна ўскочыла.

- Пайду пагляджу, ці не было пошты…

Праз дзесяць хвілін Гары, апрануты і з пустым падносам, спусціўся ўніз і ўбачыў за кухонным сталом Герміёну. Яна была страшна ўсхваляваная і ледзь не падскоквала, пры гэтым паловай твару нагадвала нейкую панду. Місіс Уізлі рабіла ўсё магчымае, каб паменшыць гэтае падабенства.

- Без вынікаў, - заклапочана мармытала яна, стоячы над Герміёнай з чарадзейнай палачкай і даведнікам “У дапамогу знахару”, адкрытым на раздзеле “Сінякі, парэзы і ранкі”. – Раней заўсёды дапамагала. Нічога не разумею…

- Фрэду з Джорджам здаецца, што гэта смешна, калі сіняк не сходзіць, - сказала Джыні.

- Але ён абавязкова павінен сысці! – завішчала Герміёна. – Не магу жа я так застацца!

- Не застанешся, мілая, не хвалюйся, мы знойдзем праціяддзе, - сцішвала місіс Уізлі.

- Б’іл гасказваў, якія яны смешны’йэ, вашы Фгед з Жоржам! – Флёр ціхамірна ўсміхнулася.

- О так, я затыхаюся ад смеху, - адгыркнулася Герміёна, ускочыла і прынялася хадзіць кругамі, ламаючы пальцы.

- Місіс Уізлі, вы ўпэўнены, што раніцай соў не было?

- Так, дарагая, я бы заўважыла, - цярпліва адказала місіс Уізлі. – Хоць зараз толькі дзевяць, і наперадзе яшчэ шмат часу…

- Я ведаю, што завуліла антычныя руны, - ліхаманкава замармытала Герміёна, - Я ведаю… я зрабіла сур’ёзную памылку ў перакладзе. А вусны экзамен па Абароне ад Цёмных Мастацтваў… таксама нічога добрага не будзе… а пра ператварэнні я спачатку думала, што ўсё нармальна, а цяпер…

- Герміёна, заткніся, а? Ты тут не адна хвалюешся! – крыкнуў Рон. –Нябось атрымала адзінаццаць “пышна”…

- Маўчы, маўчы, маўчы! – Герміёна істэрычна замахала рукамі. – Я ведаю, я ўсё завуліла!

- А што бывае, калі і праўда праваўлішся? – спытаў Гары ў прысутных у цэлым, але адказала зноў Герміёна:

- Прыйдзецца абмяркоўваць сваю будучыню з завучам каледжа, я пытала ў прафесар МакГонагал у канцы года.

У Гары падвяло жывот, і ён пашкадаваў, што столькі з’еў за сняданкам.

- У “Шармбатоне”, - злічыла патрэбным заўважыць Флёр, - усё па другому. Па-мойму, лепш. У нас экзамены пасля шасці гадоў, а не пяці, і потым…

Яе словы патанулі у дзікім крыку. Герміёна паказвала на кухоннае акно. У небе выразна чарнелі тры кропкі, якія з кожнай секундай станавіліся ўсё больш.

- Гэта совы, - прахрыпеў Рон, падскокваючы да Герміёны.

- Іх тры, - Гары паспешна далучыўся да іх.

- Па адной на кожнага, - у паніцы прашаптала Герміёна. – Ой, маці… ой, маці…

Яна моцна схапіла Гары і Рона за локці.

Совы, прыгожыя, рудыя, падляцелі да Нары, спусціліся ніжэй і паляцелі над дарожкай, якая вяла да хаты. Стала відаць, што кожная нясе вялікі канверт.

- Ой, маці! – зноў завішчала Герміёна.

Місіс Уізлі адхіліла хлопцаў і адчыніла акно кухні. Совы, першая, другая, трэцяя, уляцелі ў кухню, стройным шэрагам расселіся на стале і паднялі правыя лапкі.

… Гары падышоў бліжэй. Канверт, адрасаваны яму, быў у сярэдняй савы. Ён стаў адвязваць яго сваімі пальцамі, якія калаціліся. Рон, які стаяў злева, таксама спрабаваў адчапіць ліст; Герміёна, справа, трэслася так моцна, што з-за гэтага дрыжала ўся сава.

Усе маўчалі. Нарэшце Гары атрымалася зняць канверт. Ён хутка яго выцягнуў і разгарнуў пергамент, які ляжаў унутры.

СТАНДАРТНАЯ АДЗНАКА ЧАРАЎНІКА

ВЫНІКІ ЭКЗАМЕНАЎ

Праходныя адзнакі:

Непраходныя адзнакі:

Пышна (П)

Вышэй чаканага (В)

Добра (Д)

Слаба (С)

Агідна (А)

Троль (Т)

ГАРЫ ДЖЭЙМС ПОТЭР АТРЫМАЎ:

Астраномія……………………… Д

Дагляд за чароўнымі істотамі……..В

Заклёны…………………………..В

Абарона ад Цёмных Мастацтваў….П

Прадказанні………………………С

Гербалогія………………………..В

Гісторыя магіі…………………….А

Зеллеварэнне……………………..В

Ператварэнні……………………..В

Гары перачытваў яшчэ і яшчэ. З кожным разам дыхалася ўсё лягчэй. Парадак! Было ясна, што ён праваліць прадказанні і не здасць гісторыю магіі: чаго і чакаць пасля непрытомнасці прама пасярод іспыту. Затое ён здаў усё астатняе! Гары прабег пальцам па сваіх адзнаках… “вышэй чаканага” па ператварэннях, гербалогіі і зеллеварэнню! І, што самае выдатнае, “пышна” па абароне ад сіл зла!

Ён азірнуўся. Герміёна стаяла да яго спіной, нізка нахіліўшы галаву. Рон ззяў.

- Праваліў прадказанні і гісторыю магіі, але яны нікому і не патрэбныя! – шчаслівым голасам паведаміў ён Гары. – Ну-ка… давай памяняемся…

Гары прагледзеў адзнакі Рона: “Пышна” сярод іх не было.

- Так і ведаў, што ты будзеш выдатнікам па Абароне ад Цёмных Мастацтваў, - Рон пхнуў Гары ў плячо. – Мы малайчыны, так?

- Малайчыны! – з гонарам пацвердзіла місіс Уізлі і пакалашмаціла Рона па галаве. – Па сем прахадных адзнак, лепей, чым у Фрэда з Джорджам разам узятых!

- Герміёна? – асцярожна паклікала Джыні, бачачы, што Герміёна не паварочваецца. – Што ў цябе?

- У мяне… нядрэнна, - ціха адказала Герміёна.

- Добра, годзе табе, - Рон падышоў і выхапіў пергамент у яе з рук. – Ага… Дзесяць “пышна” і адно “вышэй чаканага” па Абароне ад Цёмных Мастацтваў. – Ён паглядзеў на яе здзіўлена, але і з раздражненнем: - Спадзяюся, ты не засмучаная?

Герміёна моўчкі паматала галавой. Гары засмяяўся.

- Усё, цяпер нас чакае Ж.А.Б.А! – ухмыльнуўся Рон. – Мам, у нас выпадкова не засталося сасісак?

Гары яшчэ раз паглядзеў на свае адзнакі. На лепшае нельга было і спадзявацца. Засмучала адно: з марай пра кар’еру Аўрора прыйдзецца растацца. Ён не здолеў атрымаць патрэбнай адзнакі па зеллеварэнню. Вядома, ён і не разлічваў, але… нешта абрывалася ў грудзі пры выглядзе гэтага маленькага чорнага “В”.

Дзіўна: тое, ўто ён можа стаць добрым Аўрорам, Гары ўпершыню пачуў з вуснаў Пажыральніка Смерці, хай і замаскіраванага. Але ідэя засела ў галаве, і Гары нават не разглядаў іншыя варыянты. Больш таго, калі месяц назад ён пачуў прадказанне, яму стала здавацца, што гэтая прафесія – яго лёс. Выжыць наканавана толькі аднаму… Як годней сустрэць наканаванае, калі не ў шэрагах высакакласных чараўнікоў, чыя адзіная мэта – знайсці і знішчыць Валан дэ Морта?

РАЗДЗЕЛ 6. ЗІГЗАГ МАЛФОЯ

Наступныя некалькі тыдняў Гары невылазна правёў у Нары. Днём хлопцы звычайна гулялі ў квідыш двое на двое (Гары і Герміёна супраць Рона і Джыні; Герміёна гуляла жудасна, Джыні – вельмі добра, так што сілы былі роўныя), а па вечарах Гары налегаў на ежу місіс Уізлі і з'ядаў па тры порцыі ўсяго, што бы яна не прыгатавала. Усё было бы выдатна, калі бы не бясконцыя паведамленні пра знікнення, загадкавыя здарэнні і нават смерці; яны з'яўляліся ў "Штодзённым Прароку" амаль кожны дзень. А часам Біл з містэрам Уізлі прыносілі навіны перш, чым тыя даходзілі да друку. Святкаванне шаснаццатага дня нараджэння Гары, да вялікага незадавальнення місіс Уізлі, таксама было азмрочанае змрочнай весткаю, якое прынёс Рэмус Люпін. змардаваны і хмурны, як ніколі. Яго каштанавыя валасы яшчэ больш пасівелі, а вопратка зусім здрахлела.

- Дзяменары здзейснілі яшчэ некалькі нападаў, - абвясціў ён, прымаючы ад місіс Уізлі кавалак торта. – А яшчэ ў нейкай халупе на поўначы знойдзена цела Ігара Каркарава. Над хатай вісела Смяротная пазнака… Хоць, сапраўды кажучы, я дзіўлюся, што пасля таго, як ён зрокся ад Пажыральнікаў Смерці, яму атрымалася пражыць амаль цэлы год. Памятаецца, Рэгулус, брат Сірыўса, працягнуў усяго пару дзён.

- Ды ўжо, вось так, - нахмурылася місіс Уізлі, - але, можа быць, мы пагаворым пра нешта інш…

- Рэм, а ты чуў пра Флорана Фортэскью? – спытаў Біл, якога Флер узмоцнена частавала вінoм. – Які быў…

- …уладальнікам кафэ-марозіва на Касым завулку? – умяшаўся Гары. У яго засмактала пад лыжачкай ад непрыемнага прадчування. – Ён мяне бясплатна частаваў… Што з ім здарылася?

- Судзячы па выглядзе кафэ, яго забралі.

- Навошта? – спытаў Рон. Місіс Уізлі гнеўна свідравала поглядам Біла.

- Хто ведае? Відаць, чымсьці ім не дагадзіў. А такі быў прыемны чалавек.

- Дарэчы, пра Касы завулак, - сказаў містэр Уізлі. – Падобна, Алівандэр таксама знік.

- Які рабіў чарадзейныя палачкі? – узрушана вымавіла Джыні.

- Ён самы. У краме пуста. Слядоў дужання ніякіх. Незразумела, ён сам схаваўся або яго выкралі.

- Але… дзе жа цяпер купляць палачкі?

- Ёсць і іншыя вытворцы, - сказаў Люпін. – Але Алівандэр – самы лепшы. Калі ён дастанецца таму боку, нам будзе вельмі цяжка.

На наступны дзень дашлі лісты з Хогвартсу са спісамі неабходных падручнікаў. А Гары яшчэ чакаў сюрпрыз: яго назначылі капітанам квідышнай каманды.

- Цяпер табе належаць тыя ж прывілеі, што ў стараст! – радасна ўскрыкнула Герміёна. – Асабістая ванная і ўсё іншае!

- Глядзі-ка, у Чарлі была такая жа, - Рон любоўна пагладзіў капітанскую нарукаўную павязку. – З розуму сысці, Гары, ты – мой капітан… гэта значыць, вядома, калі возьмеш мяне зваротна ў каманду, ха-ха…

- Настаў час ісці на Касы Завулак, больш цягнуць нельга, - уздыхнула місіс Уізлі, праглядаючы спіс Рона. – Давайце ў суботу, калі толькі вашаму бацьку зноў не прыйдзецца працаваць. Без яго я туды ні нагой.

- Мам, ты праўда думаеш, што Сама-Ведаеш-Хто сядзіць у засадзе ў “Завітуша і Клякца!? – хіхікнуў Рон.

- А Фортэскью і Алівандэр адправіліся на курорт, так? – імгненна ўспыхнула місіс Уізлі. – Калі ты лічыш магчымым жартаваць на гэтую тэму, сядзі ў хаце, я сама куплю ўсё, што табе трэба…

- Не ўжо, я з вамі, я жадаю ўбачыць краму Фрэда і Джорджа! – паспешна дабавіў Рон.

- Тады, малады чалавек, раю вам хутка пасталець, не то я магу вырашыць, што вы яшчэ не паспелі для нашай кампаніі! – злосна кінула місіс Уізлі. Яны схапіла свой гадзіннік – усе стрэлкі нібы прыляпіліся да “смяротнай небяспекі” – і паклала на чарку свежавымытых ручнікоў. – Тое ж дакранаецца вяртання ў Хогвартс!

Рон паглядзеў на Гары. Яго маці падхапіла цяжкі кошык з бялізнай і гадзіннікам і імкліва выйшла з кухні.

- Ачумець… ужо і пажартаваць нельга…

Урэшце, Рон спрабаваў не гаварыць больш дурасцяў пра Валан дэ Морта і здолеў абысціся без новых сутыкненняў з місіс Уізлі. Тым не менш, у суботу за сняданкам яна была вельмі напружаная. Біл, які заставаўся дома з Флер (да вялікай радасці Джыні і Герміёны), працягнуў Гары праз стол кашалёк, прутка набіты грашыма.

- А мне? – тут жа запатрабаваў Рон, вытарашчыўшы вочы.

- Гэта яго грошы, дубень, - сказаў Біл. – Гары, я ўзяў іх з твайго сейфа, а то зараз на атрыманне грошаў сыходзіць гадзін пяць, не менш. Гобліны зусім звар’яцелі на бяспецы. Два дня назад Аркі Філпоту нават засунулі індыкатар шчырасці ў… карацей, можаце мне паверыць, што так прасцей.

- Дзякуй, Біл, - падзякаваў Гары і саўгануў кашалёк у кішэнь.

- Ён у нас такі клапатлівы, - мякка смурлыкнула Флер і пагладзіла Біла па носе. Джыні, за яе спіной, адлюстравала, што яна ванітуе ў талерку з кашай. Гары здушыўся шматкамі; Рон прыняўся латашыць яго па спіне.

Дзень выдаўся хмурны, прыйшлося апранаць плашчы. У двары чакала асабістая міністэрская машына: аднойчы за імі такую ўжо дасылалі. Яны бясшумна ад’ехалі ад Нары. Біл і Флер махалі на развітанне з акна кухні.

- Добра, што таце зноў яе далі, - Рон прывольна раскінуўся на прасторным заднім сядзенні, дзе хапала месца яму, Гары, Герміёне і Джыні.

- Не абвыкай, гэта толькі дзеля Гары, - кінуў праз плячо містэр Уізлі. Яны з місіс Уізлі сядзелі наперадзе побач з

міністэрскім вадзіцелем; сярэдняе пасажырскае сядзенне паслужліва расцягнулася да памераў двухмеснай канапы. – Ён у нас звышсакрэтны аб'ект. У “дзіравым катле” нас чакае дадатковая ахова.

Гары маўчаў; яму зусім не жадалася хадзіць па крамах у асяроддзі батальёна Аўрораў. Ён узяў з сабой Плашч-Нябачнік і лічыў, што калі Дамблдору гэтага досыць, то павінна бы задаволіць і Міністэрства. Урэшце, калі падумаць, яны, мабыць, пра Плашч не ведаюць... Праз дзіўна кароткі час машына зменшыла ход і спынілася на Чарынгкрос-роўд перад “Дзіравым катлом”.

- Прыехалі, - абвясціў вадзіцель, упершыню падаўшы голас. – Мне загадана вас дачакацца. Можаце хоць бы прыкладна сказаць, колькі вам запатрабуецца?

- Думаю, гадзіны дзве, - адказаў містэр Уізлі. – А, выдатна, вось і ён!

Гары ўслед за містэрам Уізлі прымкнуў да акна, і яго сэрца радасна застукала. Каля “Дзіравага катла” не было ніякіх Аўрораў, але затое там у доўгім бабровым футры стаяў велізарны, барадаты Рубеўс Хагрыд, прываротнік і дворнік Хогвартсу. Ён рашуча не заўважаў здзіўленых поглядаў, якія кідалі на яго маглы, але пры выглядзе Гары заззяў.

- Выдатна! – гулка прабасіў ён і кінуўся абдымаць Гары, ледзь не пераламаўшы яму ўсе косткі. – Клювакрыл... у сэнсе, Куракрыл... бычыў бы ты, Гары, як ён раз адкрытаму небу...

- Рады, што ён рад, - сказаў Гары, усміхаючыся і паціраючы рэбры. – Мы і не ведалі, што “ахова” – гэта на самай справе ты!

- Так, сапраўды, прама як у старыя добрыя часы. Разумееш, Міністэрства жадала прысласць брыгаду Аўрораў, але Дамблдор сказаў, што мяне і аднаго хопіць, - Хагрыд ганарліва выпукліў грудзі і засунуў вялікія пальцы ў кішэні футра. – Ну чаго, зрушыліся?... Молі, Артур, пасля вас...

“Дзіравы кацёл” упершыню на памяці Гары пуставаў. Нікога з заўсёднікаў не было, адзін толькі гаспадар, маршчыністы і бяззубы Том. Ён з надзеяй падняў вочы на тых, хто прыйшоў, але нават не паспеў нічога сказаць, таму

што Хагрыд важным голасам абвясціў: - Расседжвацца некалі, Том, сам разумееш. Справы Хогвартса.

Том змрочна кіўнуў і зноў прыняўся праціраць куфлі. Гары, Герміёна, Хагрыд і ўсе Ўізлі прайшлі бар і апынуліся ў маленькім заднім двары, дзе стаялі смеццевыя бакі і было даволі холадна. Хагрыд пастукаў ружовым парасонікам па вызначанай цагліне ў сцяне, і там адразу жа ўтварыўся арачны праём, за якім вілася брукаваная вулачка. Яны прайшлі пад аркай і на хвіліну замерлі, аглядаючыся па баках.

Касы завулак вельмі змяніўся. Прыгожыя вітрыны з кнігамі заклёнаў, інгрэдыентамі для зелляў і катламі былі залепленыя вялікімі плакатамі змрочнага фіялетавага колеру. У асноўным гэта былі вельмі павялічаныя копіі міністэрскай лістоўкі па мерах бяспекі, якую рассылалі летам; але месцамі сустракаліся чорна-белыя фатаграфіі збеглых Пажыральнікаў Смерці. З фасада самай блізкай аптэкі хмылілася Белатрыса Лестрэйндж. Вокны дзе-нідзе былі забітыя – уключаючы кафэ Флорана Фортэскью. Па іншым боку вуліцы, ціснуліся нейкія ўбогія латкі; пешы стаяў перад крамай Завітуша і Клякца. На брудным, паласатым падстрэшку боўталася кардонка з надпісам: Магутныя засцярогі – супраць пярэваратняў, дзяментараў, інферній.

Невысокі, сумнеўнай знешнасці чараўнік трос перад людзьмі прыгаршняй срэбных амулетаў.

- Возьмеце для дачушкі, мэм? – крыкнуў ён місіс Уізлі, таращчачыся на Джыні. – Шкада такую добранькую шыйку.

- Быў бы я на дзяжурстве.... – містэр Уізлі апёк прадаўца гнеўным поглядам.

- Так-так, толькі зараз нікога арыштоўваць не трэба, мы спяшаемся, - прагаварыла місіс Уізлі, вывучаючы спіс. – Думаю, пачаць трэба з мадам Малкін. Герміёне патрэбна новая парадная адзежа, і ў Рона з-пад школьнай формы ногі тырчаць... Гары таксама вельмі вырас... Пайшлі, пайшлі, жывей...

- Моллі, навошта нам усім ісці да мадам Малкін? – спытаў містэр Уізлі. – Гэтыя трое могуць пайсці з Хагрыдам.

А мы тым часам адправімся да “Завітуша і Клякца” і купім падручнікі.

- Не ведаю, не ведаю, - заклапочана прамармытала місіс Уізлі, відавочна раздзіраючыся паміж жаданнем як мага хутчэй пакончыць з купляннем і бояззю выпусціць дзяцей з-пад нагляду. – Хагрыд, як па-твойму…?

- Не хвалюйся, Моллі, нічога з імі не здарыцца, - Хагрыд бесклапотна махнуў далонню памерам з накрыўку смеццевага бака. Місіс Уізлі трохі пасумнявалася, але ўсё ж пагадзілася падзяліцца і разам з мужам і Джыні хутка накіравалася да “Завітуша і Клякцы”. Гары, Рон і Герміёна пад наглядам Хагрыда пайшлі да мадам Малкін.

Гары заўважыў, што ў шматлікіх людзей, якія праходзілі міма, заклапочаны і зацкаваны выгляд, зусім як у місіс Уізлі. Ніхто не спыняўся пабалбатаць са знаёмымі, не шпацыраваў, не хадзіў па крамах адзін: міма дзелавіта крочылі цесныя, згуртаваныя групкі людзей.

Хагрыд спыніўся перад крамай мадам Малкін, нахіліўся і зазірнуў у акно.

- Мабыць, вельмі цесна будзе, калі мы ўсе кучай зойдзем туды, - сказаў ён. – Лепш я тут пастаю, так?

Гары, Рон і Герміёна зашлі ўнутр. Спачатку крама здалася ім пустой, але, як толькі за імі зачыніліся дзверы, аднекуль, з-за вешалкі з параднай адзежай, размалёванай сінімі і зялёнымі бліскаўкамі, данёсся знаёмы голас:

- … ужо не дзіця, калі ты, мама, не заўважыла. Я суцэль здольны купіць усё неабходнае сам.

Хтосьці пацокаў языком, а затым жаночы голас – Гары пазнаў мадам Малкін – вымавіў:

- Што ты, мілы, пры чым тут дзіця, мама цалкам права! Нікому зараз не варта расхаджваць па вуліцах у адзіночку….

- Глядзіце лепш, куды тыкаеце сваёй шпількай!

З-за вешалкі паявіўся юнак з бледным вострым тварам і светлымі, амаль белымі валасамі. На ім была прыгожая цёмна-зялёная адзежа, якая па подле і бакам рукавоў іскрылася шпількавымі галоўкамі. Юнак прайшоў да люстэрка і ўважліва сябе агледзеў; толькі праз некалькі

секунд ён заўважыў адлюстраванне Гары, Рона і Герміёны. Яго светла-шэрыя вочы павузіліся.

- Калі пачуеш смурод, мама, не дзівіся: тут бруднакроўка, - працадзіў Драка Малфой.

- Прашу не ўжываць такія словы ў маёй краме! – Мадам Малкін выскачыла з-за вешалкі з кравецкім метрам і чарадзейнай палачкай у руках. – І не даставаць чарадзейныя палачкі! – паспешна дадала яна, заўважыўшы, што Гары і Рон накіравалі палачкі ў бок Малфоя.

Герміёна – яна стаяла трохі ззаду – прашаптала:

- Вы што, не трэба, ён таго не каштуе…

- Вядома-вядома, як быццам яны адважацца чараваць па-за школай, - ашчэрыўся Малфой. - Дарэчы, хто паставіў табе сіняк, Грэнджэр? Я пашлю яму кветкі.

- Ну-ка хопіць! – гнеўна прыкрыкнула мадам Малкін і азірнулася назад, шукаючы падтрымкі. – Мэм… прашу вас…

З’явілася Нарцыса Малфой.

- Прыбярыце палачкі, - загадала яна Гары і Рону. – Калі вы яшчэ раз нашкодзіце майму сыну, гэта будзе ваш апошні ўчынак, ужо я абяцаю.

- Праўда? – Гары ступіў наперад. Ён не адрываючыся глядзеў на яе гладкі напышлівы твар, які, нягледзячы на ўсю бледнасць, так моцна нагадваў твар сястры. – Заклічаце сваіх сяброў, Пажыральнікаў Смерці, каб яны нас прыкончылі?

Мадам Малкін, завішчаўшы, схапілася за сэрца.

- Прашу, не трэба шпурляцца абвінавачваннямі… небяспечна такое казаць… прыбярыце палачкі, калі ласка!

Але Гары і не падумаў гэта зрабіць. Нарцыса Малфой непрыемна ўсміхнулася.

- Так, Гары Потэр… Ты вядома, любімчык Дамблдора, і таму вельмі самаўпэўнены. Дарма. Дамблдор не заўсёды будзе побач.

Гары з кплівым выглядам закруціў галавой.

- Ой… глядзіце-ка… яго і зараз няма! Так чаму не паспрабавацЬ? Вам знойдуць камеру на дваіх з недарэкай-мужам.

Малфой у лютасці кінуўся на Гары, але спатыкнуўся аб занадта доўгі падол. Рон гучна разгаргатаўся.

- Не смей так размаўляць з маёй маці, Потэр! – раўнуў Малфой.

- Супакойся, Драка, - спыніла сына Нарцыса, паклаўшы тонкія белыя пальцы яму на плячо. – Думаю, Потэр уз’яднаецца з дарагім Сірыўсам раней, чым мы з Люцыўсам.

Гары падняў палачку яшчэ вышэй.

- Не трэба! – узмалілася Герміёна, хапаючы Гары за руку і з высілкам яе апускаючы. – Падумай…. Нельга… у цябе будуць жудасныя непрыемнасці…

Мадам Малкін, з хвіліну патаптаўшыся на месцы, у выніку вырашыла паводзіць сябе так, нібы нічога не здарылася – мабыць у надзеі, што тады і не здарыцца. Яна схілілася да Малфоя, які не пераставаў свідраваць Гары лютым поглядам.

- Мне здаецца, мілы, левы рукаў можна зрабіць яшчэ карацей, дай-ка я…

- А-а! – завыў Малфой і стукнуў яе па руцэ. – Ды глядзіце жа вы, куды колеце! Мама… я ўжо не жадаю гэта купляць…

Ён сарваў з сябе адзежу і шпурнуў яе пад ногі мадам Малкін.

- Правільна, Драка, - сказала Нарцыса, пагардліва гледзячы на Герміёну. – Цяпер, калі я ведаю, на які бруд тут можна наткнуцца… Пойдзем лепш да “Рышэльe і Хламура”.

Яны велічна вышлі з крамы. Малфой напрыканцы паспрабаваў мацней пхнуць Рона.

- Ну, ведаеце! – выклікнула мадам Малкін, падабрала адзежу з падлогі і, як пыласосам, прайшлася па ёй чарадзейнай палачкай.

Увесь астатні час, пакуль Гары і Рон прымяралі новую адзежу, мадам Малкін была вельмі безуважлівая і нават дала Герміёне адзежу для чараўнікоў замест адзежы для чараўніц, а калі з паклонамі выпраўляла рабят у дзвярэй, то ледзь магла схаваць, што ён не трываецца іх праводзіць.

- Усё купілі? – з радасным натхненнем сустрэў іх Хагрыд.

- амаль, - сказаў Гары. – Бачыў Малфоя з матуляй?

- Ага, - бесклапотна адказаў Хагрыд. – Але, Гары, не хвалюйся! Няўжо ім хопіць пораху брыдзіць пасярод Касога завулка?

Гары, Рон і Герміёна абмяняліся поглядамі, але не паспелі развеяць гэтак зручную памылку Хагрыда, таму што да іх падышлі містэр і місіс Уізлі разам з Джыні. Кожны прыціскаў да сабе цяжкі пакет з кнігамі

- Усе цэлыя? – спытаў містэр Уізлі. – Адзежу купілі? Вось і добра. Цяпер, па дарозе да Фрэда з Джорджам, заскочым у аптэку і “Савіную імперыю”... Цясней, цясней не расходзьцеся....

У аптэцы Гары і Рон нічога не купілі, бо з зеллеварэннем было пакончана, але ў “Савінай імпэрыі Лупавока” набылі па вялікай скрыні савінай радасці для Буклі і Сычыка. А затым накіраваліся далей у пошуках “Узрушаючых Ультрафокусаў Уізлі”, магазіна хохмы двайнят. Місіс Уізлі кожную хвіліну глядзела на гадзіннік.

- У нас вельмі мала часу, - казала яна. – Хуценька ўсё паглядзім і ў машыну. Здаецца, амаль дашлі... хата дзевяноста два... дзевяноста чатыры...

- О-Го-Го! – Рон спыніўся на месцы як укапаны.

Сярод сумных, завешаных міністэрскімі аб’явамі фасадаў акна магазіна хохмы выбухалі перад вачыма фантастычным, асляпляльным феерверкам. Выпадковыя людзі мімаволі аглядаліся на іх, а некаторыя нават заміралі ў поўным узрушэнні. Вітрына злева дзівіла бясконцым мноствам тавараў; яны круціліся, круціліся, скакалі, скакалі, зіхацелі і крычалі: ад аднаго толькі погляду на іх у Гары заслязіліся вочы. Вітрыну справа закрываў плакат, фіялетавы, як міністэрскія, але зіготкі неонава-жоўтымі літарамі:

Чаму вас турбуе
САМІ-ВЕДАЕЦЕ-ХТО?
Няхай вас турбует

САМІ-ВЕДАЕЦЕ-ШТО –
Адчуванне запору ўвесь год –
Вось што хвалюе народ!

Гары засмяяўся. Побач з імі хтосьці слаба застагнаў, ён азірнуўся і ўбачыў, што місіс Уізлі ашклянелым поглядам глядзіць на плакат, бязгучна паўтараючы: “Запор”.

- Іх заб’юць ва ўласных пасцелях! – прашаптала яна.

- Вось яшчэ! – запярэчыў Рон, які, як і Гары, вельмі развесяліўся. – Гэта ж проста геніяльна!

Ён і Гары ўвайшлі ў краму першымі. Унутры было не праштурхнуцца; Гары не мог падысці да паліц. Ён агледзеўся: усе стэлажы да самай столі займалі скрынкі, у тым ліку са Злоснымі Закускамі; летась, яшчэ ў Хогвартсу, двайняты давялі іх да дасканаласці, праўда, школу так і не скончылі. Гары заўважыў, што самай вялікай папулярнасцю карыстаецца Кроў з Носа: на паліцы засталася толькі адна мятая скрынка. Тут жастаялі бліскучыя слоікі з фальшывымі чарадзейнымі палачкамі – самыя танныя пра першым жа ўзмаху ператвараліся з гумовых куранятаў, або з трусы, а самыя каштоўныя маглі панадаваць гора-чараўніку па шыі, - і скрынкі з пёрамі, самапіснымі, вельміразумнаадказнымі і з праверкай арфаграфіі. Калі ў натоўпе нарэшце ўтварыўся прасвет, Гары праціснуўся да прылаўка. Там зграйка дзетак гадоў дзесяці захоплена назірала, як малюсенькі драўляны чалавечак паднімаецца на эшафот да сапраўднай мініятурнай шыбеніцы, усталяванай на скрынцы з надпісам: “ Аднаўляльны шыбенік – зачаруй, не то пашкадуеш!”

- “Патэнтаваныя мары наяву…”

Герміёна змагла прайсці да вялікай шкляной вітрыны недалёка ад прылаўка, і яна ўслых чытала інструкцыю на скрынцы з вельмі яркім малюначкам: прыгожы юнак і шчаслівая дзяўчына на борце пірацкага карабля.

- “Усяго адзін просты заклён, і вы пераносіцеся ў трыццаціхвілінную мару, звышвысокай якасці і вышэйшага ўзроўня рэалістычнасці, якая лёгка ўпісваецца ў школьны ўрок сярэдняй працягласці і практычна не ідэнтыфікуецца. Пабочныя дзеянні: адсутны выраз твару і малаважнае

слюнавыдзеленне. Узроставыя адмежаванні: не адпускаецца дзецям да 16 гадоў”. Ведаеш, - сказала Герміёна, паглядзеўшы на Гары, - Гэта магія самага высокага ўзроўня!

- А за гэта, Герміёна, - вымавіў ззаду мужчынскі голас, - ты атрымаеш адзін экземпляр бясплатна.

За імі, ззяючы ўсмешкай, стаяў Фрэд у малінава-фіялетавай адзежы, якая эфектна кантраставала з яго агністымі валасамі.

- Гары! Як жыццё? – Яны пацiснулі адзін аднаму рукі. – Што гэта ў цябе з вокам, Герміёна?

- Што-што? А… гэта ваш тэлескоп, які б’ецца, - уздыхнула яна.

- Чорт, зусім забыўся! – пляснуў сябе па ілбу Фрэд. – Ну-ка…

Ён дастаў з кішэні цюбік і працягнуў Герміёне; тая асцярожна адкрыла цюбік. Унутры быў густы жоўты крэм.

- Намажся, і сіняк на працягу гадзіны сыдзе, - сказаў Фрэд. – Нам проста неабходна мець пры сабе прыстойны гематомараствараальнік, мы жа ў асноўным тэстуем усё на сабе.

Герміёна відавочна занервавалася.

- Гэта хоць бяспечна?

- Вядома, - супакоіў Фрэд. – Пойдзем, Гары, я ўстрою цябе экскурсію.

Герміёна засталася разбірацца з сіняком, а Гары пайшоў за Фрэдам у заднюю частку крамы, дзе стаяў стэнд з картачнымі і вераўчанымі фокусамі.

- Нечарадзейныя фокусы! – радасна паказаў на іх Фрэд. – Ведаеш, для псіхаў накшталт таты, якія памяшаныя на маглах. Грошай асоба не прыносіць, але прыбытак стабільны, як-ніяк навінка… А, глядзі, вось і Джордж…

Брат Фрэда энергічна патрос руку Гары.

- У вас экскурсія? Пайдзе ўнутр, Гары, убачыш, дзе робяцца сапраўдныя грошы… Толькі сцягні што-небудзь, сапля, дорага заплаціш! – крыкнуў ён на нейкага маленькага хлопчыка. Той паспешна выдраў руку з скрынкі з надпісам: “Ядомыя Смяротныя Знакі – занудзіць каго жадаеш!”

Джрордж адсунуў фіранку побач са стэндам маглаўскіх фокусаў, і перад Гары адкрылася памяшканне цямней і зацішней, з таварамі ў менее прыгожых пакаваннях.

- Мы нядаўна пачалі выпускаць сур'ёзную прадукцыю, - растлумачыў Фрэд. – Дзіўна так атрымалася…

- Гары, ты не паверыш, але шматлікія людзі, нават супрацоўнікі міністэрству, не ў стане ладзіцца з рыкашэтным заклёнам, - сказаў Джордж. – Урэшце, яно і зразумела, у іх не было такога настаўніка, як ты.

- Так… Вось мы і падумалі, што капялюшы-рыкашэты – гэта будзе смешна. Напрыклад, папытай прыяцеля навесці на цябе псуту і глядзі, што будзе, калі яна адскочыць. А міністэрства ўзяло і закупіла цэлых пяць сотняў, на ўвесь абслуговы персанал! Заказы паступаюць і паступаюць, да таго ж велізарныя!

- Мы пашырылі серыю, зрабілі плашчы і пальчаткі-рыкашэткі….

- Яны, вядома, ці наўрад дапамогуць пры смяротным заклёне, але ад рознай дробязі і псуты сярэдняй сілы….

- А потым мы наогул падумалі заняцца абаронай ад цёмных мастацтваў, гэта ж залатая жыла, - натхнёна працягнуў Джордж. – Класна! Бачыш, парашок маментальнай цемры, мы яго імпартуем з Пяру. Вельмі зручна, калі трэба хутка знікнуць.

- А вабныя бомбачкі прама такі знікаюць з паліц, - падхапіў Фрэд, паказваючы на чорныя і даволі цудоўныя, падобныя на клаксан прадметы, якія і праўда спрабавалі кудысці ўцячы. – Кідаеш іх непрыкметна, яны адбягаюць у старонку, дзе іх не відаць, і верашчаць. Зручна, калі трэба адцягнуць нейчыю ўвагу.

- Выдатна, - Гары быў узрушаны.

- На-ка, - Фрэд злавіў пару бомбачак і кінуў Гары.

З-за фіранкі высунулася маладая чараўніца з кароткімі светлымі валасамі ў фіялетавай форменнай адзежы.

- Містэр Уізлі і містэр Уізлі, там адзін пакупнік просіць прышпільны кацёл, - паведаміла яна. Зварот “містэр Уізлі” па стаўленні да двайнят здаўся Гары вельмі дзіўным, але самі

яны, падобна, успрымалі гэта як нешта, само сабой зразумелае.

- Дзякуй, Верыці, зараз іду. – адгукнуўся Джордж. – Гары, набірай што жадаеш, добра? Бясплатна.

- Вы што, я не магу! – ускрыкнуў Гары. Ён ужо дастаў кашалёк, каб адплаціцца за вабныя бомбачкі.

- У нас ты ні завошта плаціць не будзеш, - цвёрда сказаў Фрэд, адмахваючыся ад грошай Гары.

- Але…

- Мы не забыліся, хто даў нам грошай на раскрутку, - сур’ёзна вымавіў Джордж. – Таму бяры што падабаецца. Галоўнае, абавязкова адказвай, калі цябе пытаюць, адкуль гэта ўзялося.

Джордж адправіўся дапамагаць пакупнікам, а Фрэд павёў Гары ў галоўную залу. Герміёна і Джыні па-ранейшаму глядзелі на патэнтаваныя мары.

- Дамы, а вы не бачылі нашу ўзрушаючую серыю “Цудоўная чараўніца?” – пацікавіўся Фрэд. – Тады за мной….

Каля акна шэрагамі стаялі ярка-ружовыя слоічкі, а вакол тоўпіліся ўзбуджана ўсміхаючыеся дзяўчынкі. Герміёна і Джыні насцярожана застыглі наводдаль.

- Прашу ўвагі! – ганарліва абвясціў Фрэд. – Самы шырокі асартымент лепшага Зелля Кахання!

Джыні скептычна падняла брыво.

- І дзейнічае?

- Яшчэ як, да дваццаці чатырох гадзін у залежнасці ад вагі хлопчыка…

- …і прывабнасці дзяўчынкі, - перабіў Джордж, раптам з’яўляючыся побач. – Але мы не станем прадаваць Зелле Кахання роднай сястры, - нечакана пасуравеўшы, дадаў ён. – Вакол якой і так уюцца пяцёра, судзячы па…

- Тое, што кажа Рон, нахабная хлусня, - спакойна адказала Джыні і, ледзь падаўшыся наперад, зняла з паліцы маленькі ружовы гаршчочак. – Што гэта?

- Гарантаваны дзесяцісекундны вугоравыдаліцель, - сказаў Фрэд. – Выдатна спраўляецца са ўсімі дэфектамі скуры ад нарываў да вугроў, але не будзем выдаляцца ад

тэмы. Ты сустракаешся або не сустракаешся з тыпам па імі Дын Томас?

- Сустракаюся, - кіўнула Джыні. – Прычым калі я бачыла яго апошні раз, ён абсалютна дакладна быў у адным экземпляры, а зусім не ў пяці. А гэта што за штучкі?

Яна паказала на клетку з круглымі пухнатымі шарыкамі, ружовымі і бэзавымі, якія, тоненька папіскваючы, каталіся на палу.

- Карузлікавыя Пухлянята[1]. Пушыстыя карлікавыя шарыкі. Літаральна выгадоўваць не паспяваем. – растлумачыў Джордж. – А што здарылася з Майклам Корнерам?

- Я яго кінула. Такі балван, - пацiснула плячамі Джыні і прасунула палец паміж дубцамі. Пухлянята дружна пакаціліся да яго – Ой, якія лапанькі!

- І праўда даволі мілыя, - пагадзіўся Джордж. – Нешта ты занадта хутка змяняеш хлопчыкаў, табе не здаецца?

Джыні павярнулася да яго, упёршы рукі ў бакі. Выразам твару яна так нагадвала місіс Уізлі, што Гары нават здзівіўся, чаму Фрэд у жаху не праваліўся скрозь зямлю.

- Гэта не твая справа. А табе, - злосна сказала яна нагружанаму рознымі рознасцямі Рону, які толькі што падышоў да Джорджа. – Я была бы ўдзячная, калі бы ты спыніў распускаць пра мяне плёткі!

- Тры галеона дзевяць сікляў адзін нут, - падлічыў Фрэд, мімаходам зірнуўшы на шматлікія скрынкі. – Выкладвай, Рон!

- Я жа ваш брат!

- А гэта наш тавар, і не трэба яго пёрці. Тры галеона дзевяць сікляў. Адзін нут скідкі.

- Але ў мяне няма трох галеонаў дзевяці сікляў!

- Тады пакладзі ўсё на месца. Глядзі, паліцы не пераблытай.

Рон выпусціў частку скрынак, вылаяўся і, гледзячы на Фрэда, зрабіў непрыстойны жэст рукой. Гэта, да няшчасця,

---

[1] Pygmy Puffs

заўважыла місіс Уізлі, якой уздумалася паявіцца менавіта зараз.

- Яшчэ раз убачу, зачарую, так што пальцы назаўжды склеяцца, - крыкнула яна.

- Мам, можна мы купім Карузлікавага Пухлянятку? – умольна вымавіла Джыні.

- Што купім? – насцярожана перапытала місіс Уізлі.

- Глядзі, якія мілыя…

Місіс Уізлі адышла ад акна, каб разглядзець Карузлікавых Пухлянятак, і перад вачамі Гары, Рона і Герміёны мільгатнуў Драка Малфой. Ён быў адзін і кудысьці вельмі спяшаўся. Праходзячы міма "Узрушаючых Ультрафокусаў Уізлі", Малфой хутка азірнуўся праз плячо, а праз секунду схаваўся з выгляду.

- А дзе жа наша матуля? - нахмурыўся Гары.

- Падобна, ён ад яе збег, - сказаў Рон.

- З чаго бы гэта? – прагаварыла Герміёна.

Гары маўчаў; ён глыбока задумаўся. Па добрай волі Нарцыса Малфой нізавошта не адпусціла бы сына аднаго; значыць, Малфой вельмі пастараўся, каб вышмыгнуць. Гары занадта добра ведаў Малфоя і не верыў, што з гэтым няма нічога падазронага.

Ён зладзеявата агледзеўся. Місіс Уізлі і Джыні буркавалі над Карузлікавымі Пухлянятамі. Містэр Уізлі захоплена разглядаў калоду маглаўскіх карт. Фрэд і Джордж займаліся пакупнікамі. Хагрыд, па іншым боку вітрыны, стаяў да крамы спіной і ўважліва сачыў за вуліцай.

- Жыва да мяне, - сказаў Гары, дастаючы з заплечніка Плашч-Нябачнік.

- Ой, Гары… я нават не ведаю, - Герміёна няўпэўнена азірнулася на місіс Уізлі.

- Хутка! – люта прашыпеў Рон.

Герміёна пахіснулася яшчэ імгненне і нырнула пад Плашч. Ніхто не заўважыў, што сябры зніклі; усе былі занадта адцягненыя. Гары, Рон і Герміёна хутчэй пайшлі да выхаду, але, калі яны выбраліся на вуліцу, Малфой ужо знік.

- Ён накіроўваецца туды, - вельмі ціха, каб не пачуў Хагрыд, сказаў Гары. – Пайшлі.

Яны пацерушылі па вуліцы, імкнучыся скрозь шкло вітрын і дзвярэй разгледзець пакупнікоў у крамах. Раптам Герміёна паказала кудысьці наперад.

- Здаецца, ён! – шапнула яна. – Паварочвае налева.

- Ну вядома! - таксама шэптам адказаў Рон: Малфой, пакруціўшы галавой, схаваўся за кутом Дрэннавулку.

- Хутчэй, не то выпусцім, - Гары паскорыў крок.

- Цішэй, ногі відаць! – устрывожана сказала Герміёна; Плашч-Нябачнік, раздзімаючыся, прыадкрываў ладыжкі рабят; ім стала цяжэй хавацца разам.

- Усё роўна, - нецярпліва адмахнуўся Гары. – хутчэй!

Дрэннавулак, прыстанак цёмных чараўнікоў, нібы змер. Гары, Рон і Герміёна на хаду ўзіраліся ў вокны, але ў крамах не было ні душы. Яно і зразумела, падумаў Гары, у такі трывожны час было бы вельмі неабачліва купляць падобныя рэчы – ва ўсякім разе, адкрыта. Герміёна балюча ўскубнула яго за руку.

- Ой!

- Ш-ш-ш! Глядзі! Вось ён! – ледзь чуваць сказала яна Гары на вуха.

Яны падышлі да “Борджына і Д’Авіла”, адзінай крамы на Дрэннавулку, дзе Гары аднойчы быў і дзе прадавалася ўсялякая жудасць. Там, паміж вітрынамі з чэрапамі і старадаўнімі фіяламі, спіной да вуліцы стаяў Драка Малфой. Яго амаль не было відаць за велізарнай чорнай шафы, той самай, у якой Гары калісьці прыйшлося хавацца ад Малфоя і яго бацькі. Малфой энергічна жэстыкуляваў, з запалам тлумачачы нешта з уладальніку, містэру Борджыну, гарбаватаму чалавеку з тоўстымі валасамі. Ён стаяў тварам да Малфоя, і ў яго вачах чыталіся адначасова абуранасць і страх.

- Вось бы падслухаць, пра што яны кажуць! – уздыхнула Герміёна.

- Гэта можна! – усхвалявана адгукнуўся Рон. – Пачакайце… чорт…

Ён па-ранейшаму трымаў у руках нейкія скрынкі і, пачаўшы адкрываць самую вялікую, выпусціў некалькі іншых.

- Глядзіце: Падаўжальнікі Вушэй!

- Фантастыка! – узрадавалася Герміёна. Рон разгарнуў доўгія, колеру цела вяроўкі і стаў прасоўваць іх пад дзверы крамы. – Спадзяюся, тут не накладзены непранікальны заклён…

- Не! – радасна выклікнуў ён. – Слухайце!

Яны схілілі галовы да вяроўкі. Адтуль гучна і выразна, як з радыёпрымача, даносіўся голас Малфоя.

- … вы здолееце яго выправіць?

- Верагодна, - з поўнай адсутнасці запалу сказаў Борджын. – Трэба паглядзець. Зможаце прынесці яго ў краму?

- Не, - адрэзаў Малфой. – Яго нельга чапаць. Мне важна, каб вы сказалі, як гэта робіцца.

Борджын нервова аблізаў вусны.

- Але без агляду гэта вельмі няпроста, практычна невыканальна. Нічога нельга гарантаваць.

- Нават так? – па інтанацыі стала ясна, што Малфой нахабна хмыліцца. – Выпадкова, гэта не дадасць вам упэўненасці?

Ён прысунуўся да Борджына, цалкам схаваўшыся за вялікай шафай. Гары, Рон і Герміёна перамясціліся ўбок, спадзеючыся зразумець, што адбываецца ў краме, але бачылі толькі гаспадара. Той страшна напалохаўся.

- Скажаце каму-небудзь, пашкадуеце. Ведаеце Фенрыра Грэйбэка? Сябар нашай сям'і. Ён будзе наведвацца сюды час ад часу, сачыць, каб вы як след займаліся нашай справай.

- Гэта зусім лішняе…

- Вырашаць буду я, - заявіў Малфой. – А цяпер мне час ісці. І не забудзьцеся, гэта трэба берагчы як зрэнку вока, ён мне яшчэ спатрэбіцца.

- Не жадаеце забраць зараз?

- Вы што, з розуму сышлі, як я панясу яго па вуліцы? Галоўнае, не прадавайце.

- Зразумела, не… сэр.

Борджын пакланіўся Драка – вельмі нізка, як калісьці кланяўся Люцыўсу Малфою.

- І нікому ні слова, Борджын, у тым ліку маёй маці, ясна?

- Вядома, вядома, - замармытаў Борджын і яшчэ раз пакланіўся.

Гучна бразнуў дзвярны званок. Вельмі задаволены Малфой паявіўся на парозе крамы. Ён прайшоў так блізка ад Гары, Рона і Герміёны, што падол плашча закалыхаўся ад парыву паветра. Борджын нерухома, нібы скамянеўшы, стаяў за прылаўкам; ялейная ўсмешка на яго твару змянілася трывогай.

- Пра што гэта яны? – прашаптаў Рон, згортваючы Падаўжальнікі Вушэй.

- Паняцця не маю, - адказаў Гары і задумаўся. – Малфой жадаў нешта выправіць… і нешта пакінуць не захоўванне… Вы бачылі, на што ён паказваў, калі сказаў: “гэты”?

- Не, ён быў за шафай…

- Так, рабяты, стойце тут, - шапнула Герміёна.

- Што ты…?

Але Герміёна ўжо выслізнула з-пад Плашча, паправіла валасы перад вітрына і рашуча накiравалася ў краму. Тромкнуў званок. Рон паспешліва саўгануў Падаўжальнікі Вушэй пад дзверы і перадаў адзін канец Гары.

- Дабрыдзень! Жудаснае надвор’е, ці не праўда? – бадзёра звярнулася Герміёна да Борджына. Той адказаў падазроным поглядам. Герміёна, вясёла варкочучы сабе пад нос, стала хадзіць па краме.

- Гэтыя каралі прадаюцца? – пацікавілася яна, запавольваючы крок каля шкляной вітрыны.

- Калі ў вас ёсць паўтары тысячы галеонаў, - холадна адклікнуўся Борджын.

- О!… Э-э… не, столькі ў мяне няма, - Герміёна пайшла далей. – А… вось гэты міленькі… м-м-м… чарапок?

- Шаснаццаць галеонаў.

- Ён таксама прадаецца? Яго ніхто не… заказваў?

Борджын прыжмурыўся. Гары ўжо здагадаўся, што задумала Герміёна, і яму стала не па сабе. Тая, мабыць,

таксама зразумела, што яе раскусілі, і раптам адкінула ўсялякае прытворства.

- Ці бачыце, справа ў тым, што… э-э… хлопчык, які ў вас зараз быў, Драка Малфой, ён… э-э… мой сябар… Я жадаю купіць яму падарунак на дзень нараджэння, але можа ён ужо нешта замовіў, навошта мне купляць тое ж самае, таму… кхм…

Па меркаванні Геры, гісторыя атрымалася непраўдападобная – і, здаецца, Борджын лічыў гэтак жа.

- Прэч, - сцісла кінуў ён. – Хутка прэч!

Яму не прыйшлося паўтараць. Герміёна пайшла да выхаду. Борджын крочыў за ёй. Бразнуў званок. Борджын з сілай зачыніў дзверы і тут жа вывесіў таблічку “Зачынена”.

- Так-так-так, - сказаў Рон, закрываючы Герміёну Плашчом. – Паспрабаваць, вядома, трэба было, але каб так у ілоб…

- Ведаеш што, геній шпіянажу, у наступны раз ты пакажаш, як гэта робіцца! – адгыркнулася яна.

Рон з Герміёнай спрачаліся ўсю дарогу, але каля магазіна хохмы двайнят ім прыйшлося замоўкнуць, каб неўзаметку прашмыгнуць міма місіс Уізлі і Хагрыда. Тыя былі вельмі ўстрывожаныя: відавочна, заўважылі іх адсутнасць. Прабраўшыся ўнутр, Геры неўзаметку сарваў Плашч, схаваў яго ў заплечнік і разам з Ронам і Герміёнай прыняўся запэўніваць місіс Уізлі, што яны ўвесь час былі ў задняй частцы крамы, проста іх дрэнна шукалі.

РАЗДЗЕЛ 7. КЛУБ СЛІЗНЯЎ

Апошні тыдзень вакацыяў Гары толькі і думаў, што пра Малфоя. Што ўсёткі ён рабіў на Дрэннавулку і чаму выйшаў з крамы з такім задаволеным выглядам? Гэта не магло не насцярожваць: тое, што радуе Малфоя, небяспечна па азначэнні. На жаль, да засмучэння Гары, Рон і Герміёна не падзялялі яго трывогі; ва ўсякім разе, праз некалькі дзён Гары стала падавацца, што гутаркі пра Малфоя ім надакучылі.

- Так, Гары, я згодна, гэта падазрона, - з лёгкім нецярпеннем сказала Герміёна. Хлопцы сядзелі ў пакоі двайнят; Герміёна прымасцілася на падваконніку, паставіўшы ногі на кардонную скрынку. Яна вельмі неахвотна адарвалася ад “Пашыранага курсу перакладу старажытных рун”. – Але мы жа дамовіліся, што тлумачэнняў можа быць тысяча.

- Можа, ён зламаў сваю Руку Славы?, - задуменна вымавіў Рон, які важдаўся з мятлой, спрабуючы расправіць пагнутыя лазіны. – Памятаеце, у яго была... такая маршчыністая?

- А як жа яго фразачка: “Не забудзьцеся, гэты трэба берагчы як зрэнку вока?” – спытаў Гары ў мільён першы раз?. – Такое ўражанне, што ў Борджына ёсць пара да сапсаванай рэчы, а Малфою патрэбныя абедзве.

- Думаеш? – раўнадушна прамармытаў Рон, саскрабаючы бруд з дзяржальні мятлы.

- Думаю, - пацвердзіў Гары. Ні Рон, ні Герміёна не адказалі, і тады ён дадаў: - Бацька Малфоя ў Азкабану. вам не здаецца, што Малфой жадае за яго адпомсціць?

Рон падняў галаву, здзіўлена лыпаючы.

- Малфой? Адпомсціць? Але як?

- Пра гэта я і кажу – не ведаю! – у адчаі выклікнуў Гары. – Але ён відавочна нешта задумаў, і па-мойму, да

гэтага трэба паставіцца сур’ёзна. Яго бацька – Пажыральнік Смерці і…

Гары замоўк і з раскрытым ротам утаропіўся кудысьці ў акно, за спіну Герміёне. Яму толькі што прыйшла ў галаву жудасная думка.

- Гары? – заклапочана паклікала Герміёна. – Што з табой?

- Шнар захварэў? Ізноў? – устрывожыўся Рон.

- Ён сам Пажыральнік Смерці, - павольна вымавіў Гары. – ЁН заняў месца бацькі!

Павісла маўчанне, але потым Рон разрагатаўся.

- Малфой? Гары, яму ўсяго шаснаццаць! Думаеш, Сам-Ведаеш-Хто яго прыняў бы?

- Гэта вельмі малаверагодна, Гары, - адрэзала Герміёна. – Чаму ты думаеш…?

- Таму што мадам Малкін, калі жадала закатаць рукаў, нават не даткнулася да яго, а ён загарланіў і адшмаргнуў руку. Левую. У яго там Смяротная Пазнака.

Рон і Герміёна пераглянуліся.

- Ну-у… - працягнуў Рон. Па голасе было зразумела, што такога тлумачэння яму не досыць.

- Па-мойму, Гары, ён проста жадаў хутчэй сысці, - сказала Герміёна.

- Мы не бачылі, што ён паказаў Борджыну, - настойваў Гары. – Але Борджын сур’ёзна спалохаўся. Не, сапраўды, гэта была Смяротная Пазнака… Малфой жадаў, каб Борджын зразумеў, з кім мае справу, вы ж бачылі, як той пабялеў ад жаху!

Рон з Герміёнай зноў пераглянуліся.

- Я не ўпэўненая, Гары…

- Я таксама не думаю, што Сам-Ведаеш-Хто ўзяў бы…

Гары быў на сто адсоткаў упэўнены ў сваёй праваце, таму гнеўна схапіў брудную квідышную форму і імкліва выдаліўся; місіс Уізлі даўно паўтарала, каб яны не пакідалі мыццё і збор рэчаў на апошні момант. На лесвіцы ён сапхнуўся з Джыні; тая ішла да сабе з чаркай свежавыпрасаванай адзежай.

- На тваім месцы я бы пачакала захадзіць на кухню, - папярэдзіла яна. – Там зараз вельмі шмат Флегмы.

- Я асцярожна, паспрабую не наступіць, - усміхнуўся Гары.

Сапраўды, за сталом кухні сядзела Флёр і бесперапынна баўтала пра іх з Білам вяселле. Місіс Уізлі, падціснуўшы вусны, сачыла за брусельскай капустай, якая хутка і самастойна чысцілася.

- Мі з Б'ілам амаль выгашылі, што будзе толькі дзве сябгоўкі нявесты, Хабгыэль і Джыні разам будуць хлядзецца чагоўна. Я жадаю адзець іх у бледна-залатое…. Гужовы будзе жудасна глядзецца пгы колегу валос Джыні…

- А, Гары! – гучна выклікнула місіс Уізлі, перарываючы маналог Флёр. – Вельмі добра! Я жадала распавесці, як мы заўтра паедзем да цягніка. Нам ізноў дадуць машыны з міністэрства, а на вакзале пастаўяць Аўрораў…

- А Тонкс таксама там будзе? – спытаў Гары, аддаючы місіс Уізлі квідышную форму.

- Ці наўрад… Артур кажа, яна будзе дзяжурыць у іншым месцы.

- Яна зусім махнула на сябе гукой, ваша Тонкс, - вымавіла Флёр, летуценне разглядаючы ўласнае асляпляльнае адлюстраванне на вонкавым баку чайнай лыжкі. – І вельмі дагма, калі вам цікава маё…

- Так, дарагая, дзякуй, - з'едліва сказала місіс Уізлі, зноў абрываючы Флёр. – Гары, ты лепш ідзі, рэчы пажадана сабраць сёння, каб у нас не было, як заўсёды, мітусні перад ад'ездам.

На самай справе, ад'езд раніцай прайшоў куды гладчэйшы, чым звычайна. Калі міністэрскія аўтамабілі бясшумна падкаціліі да Нары, усе чакалі іх у дварах. Куфры былі спакаваныя; кошык з Касалапсусам і клеткі з Букляй, Сычыкам, Карузлікавым Пухляняткам Арнольдам, новым гадаванцам Джыні - закрытыя.

- Арэвуар, Хары, - грудным голасам вымавіла Флёр, цалуючы яго на развітанне. Рон з надзеяй падаўся наперад, але Джыні зрабіла яму падножку, і небарака расцягнуўся пад

нагамі ў Флёр. Ён страшна раззлаваўся і, увесь чырвоны і ў брудзе, схаваўся ў машыне, ні з кім не развітаўшыся.

На вакзале Кінгс-крос вандроўцаў чакаў не радасны Хагрыд, а два змрочных барадатых Аўрора ў цёмнай маглаўскай адзежы. Ледзь спыніліся машыны, Аўроры наблізіліся, усталі па баках і моўчкі адканварыравалі усю кампанію на вакзал.

- Хуценька, хуценька, за бар'ер, - прыскорыла місіс Уізлі. Яна была трохі збянтэжаная суровасцю аховы. – Гары, ідзі першы з...

Яна пытальна паглядзела на аднаго з Аўрораў. Той сцісла кіўнуў, падхапіў Гары пад локаць і пацягнуў да бар'ера паміж платформамі дзевяць і дзесяць.

- Дзяку, я і сам умею хадзіць, - Гары раздражнёна вырваў руку і, не звяртаючы на свайго маўклівага кампаньёна, пхнуў сваю каляску прама на жалезны бар'ер. Секунду праз ён ужо стаяў у натоўпе на платформе дзевяць і тры чвэрці. Побач палаў парам малінавы Хогвартс-Экспрэс.

Літаральна праз некалькі секунд Герміёна і ўсе Уізлі апынуліся каля яго.

Гары, па-ранейшаму ігнаруючы змрочнага Аўрора, жэстам паклікаў Рона і Герміёну пашукаць купэ.

- Мы не можам, Гары, - збянтэжана сказала Герміёна. – Мы з Ронам спачатку павінны пайсці ў вагон для стараст, а потым трохі падзяжурыць у калідорах.

- Ах, так, я і забыўся, - прамармытаў Гары.

- Садзіцеся-ка лепш у цягнік, - загадала місіс Уізлі, паглядзеўшы на гадзіннік. – Засталося ўсяго некалькі хвілін. Ну, Рон, вучыся добра...

- Містэр Уізлі, можна з вамі пагаварыць? – падпарадкоўваючыся раптоўнаму імпульсу, спытаў Гары.

- Вядома, - некалькі здзіўлена адказаў містэр Уізлі і разам з Гары адышоў у старонку.

Гары добра ўсё абдумаў і прыйшоў да высновы, што, калі каму і распавядаць аб сваіх сумненнях, то менавіта містэру Уізлі; пе-першае, ён працуе ў Міністэрству і пры неабходнасці лёгка зможа правесці дадатковае

расследаванне, а па-другое, ця наўрад стане лаяцца. Місіс Уізлі і хмурны Аўрор падазрона на іх касіліся.

- Калі мы былі на Касым завулку…. – пачаў Гары, але містэр Уізлі апярэдзіў яго прызнанне грымасай.

- Відавочна, я пазнаю, дзе былі вы з Ронам і Герміёнай, калі нібы знаходзіліся ў краме двайнят?

- Адкуль вы…?

- Гары, я цябе ўмольваю: ты маеш справу з чалавекам, які вырасціў Фрэда і Джорджа.

- А…. так… Так і ёсць, мы не былі ў краме.

- Выдатна. А цяпер выкладвай самае горшае.

- Мы… сачылі за Драка Малфоем. З-пад Плашча-Нябачніка.

- Па нейкай асобай прычыне? Або вам проста захацелася?

- Мне здалося, Малфой нешта задумаў, - адказаў Гары, не звяртаючы ўвагі на незадаволены і адначасова кплівы выгляд містэра Уізлі. – Ён уцёк ад сваёй маці, і я вырашыў пазнаць, навошта.

- Зразумела, - пакорліва ўздыхнуў містэр Уізлі. – Ну і як? Пазнаў?

- Ён пайшоў да “Борджына і Д’Авіла”, - адказаў Гары, - і літаральна прымушаў гаспадара нешта паправіць. А яшчэ сказаў, што Борджын павінен нешта для яго захаваць. Падобна, гэта нешта такое жа, пара да таго, што зламалася. І…

Гары глыбока ўздыхнуў.

- Яшчэ адна рэч. Мы бачылі, як Малфой адхіснуўся ад мадам Малкін, калі яна жадала дакрануцца да яго левай рукі. Па-мойму, у яго там Смяротная Пазнака. Мне здаецца, ён стаў Пажыральнікам Смерці замест бацькі.

Гэтыя словы ашаламілі містэра Уізлі. Але, памаўчаўшы імгненне, ён сказаў:

- Гары, я вельмі сумняваюся, каб Сам-Ведаеш-Хто прыняў шаснаццацігадовага хлапчука…

- Адкуль вы ведаеце, каго Сам-Ведаеце-Хто прыняў бы, а каго не? – гнеўна выклікнуў Гары. – Прабачце, містэр Уізлі, але няўжо вы не бачыце тут падставы для расследавання?

Малфою трэба нешта паправіць. Дзеля гэтага ён падрыхтаваны нават запалохаць Борджына. Значыць, гаворка ідзе пра штосьці вельмі небяспечнае, так?

- Сапраўды кажучы, Гары, я не ўпэўнены, - павольна прагаварыў містэр Уізлі. – Ці бачыш, калі Люцыўса Малфоя арыштавалі, мы дбайна абшукалі яго хату і забралі ўсё падазронае.

- Значыць, нешта прапусцілі, - упарта запярэчыў Гары.

- Магчыма, - пагадзіся містэр Уізлі, але, як здалося Гары, проста з нежадання спрачацца.

Раздаўся свісток; усе ўжо селі ў цягнік, дзверы зачыняліся.

- Час, - захваляваўся містэр Уізлі, а місіс Уізлі закрычала: - Гары, хутчэй!

Гары пабег; містэр і місіс Уізлі дапамаглі яму пагрузіць куфар.

- Ну, дарагі, на Каляды ты прыедзеш да нас, з Дамблдорам мы аб усім дамовіліся, так што даволі хутка ўбачымся, - сказала місіс Уізлі у акно, калі Гары ўжо зачыніў за сабой дзверы, а цягнік крануўся. – Калі ласка, будзь уважлівы і асцярожны…

Цягнік набіраў хуткасць.

- Паводзь сябе добра і…

Місіс Уізлі пабегла, імкнучыся не адставаць.

- Не пападай у дрэнныя гісторыі!

Гары махнуў рукой, пакуль цягнік не павярнуў за кут і місіс Уізлі не знікла з выгляду. Тады ён вырашыў паглядзець, дзе астатнія. Рон і Герміёна, мабыць, знаходзіліся ў сваёй рэзервацыі, затое Джыні стаяла наводдаль і размаўляла з сябрамі. Гары, валакучы за сабой куфар, накіраваўся да яе.

Усе бессаромна на яго ўзіраліся; некаторыя нават прыцісканіся тварамі да дзвярнога шкла. Гары, вядома, чакаў, што пасля публікацый у “Штодзённым Прароку” адкрытыя раты і вытарашчаныя вочы будуць суправаджаць яго ўсюды, але ўсё роўна пакутаваў ад празмернай увагі. Ён кранаў Джыні за плячо.

- Пойдзем пашукаем купэ?

- Не магу, Гары, я абяцала знайсці Дына, - весела адказала Джыні. – Да сустрэчы!

- Зразумела, - сказаў Гары. Яму чамусьці было вельмі непрыемна глядзець, як яна сыходзіць, разгойдваючы на хаду доўгімі рудымі валасамі. За лета ён вельмі абвык да яе прысутнасці і амаль забыўся, што ў школе яны амаль не маюць зносім. Гары міргнуў і агледзеўся: са ўсіх бакоў яго атачалі захопленыя дзяўчынкі.

- Прывітанне, Гары! – крыкнуў ззаду знаёмы голас.

- Нэвіл! – з палягчэннем выдыхнуў Гары, павярнуўся і ўбачыў круглатварага хлопчыка, які старанна прабіраўся да яго. За ім ішла дзяўчынка з доўгімі валасамі і вялікімі затуманенымі вачамі.

- Дабрыдзень, Гары, - сказала яна.

- Луна, прывітанне, як ты?

- Вельмі добра, дзякуй, - адказала Луна. Яна прыціскала да грудзі часопіс; на вокладцы вялікім літарамі паведамлялася, што ўнутры знаходзіцца пара бясплатных спектракуляраў.

- Бачу, “Квіблер”[2] квітнее? – спытаў Гары. Пасля свайго эксклюзіўнага інтэрв’ю ён выпрабоўваў да гэтага часопіса вядомую пяшчоту.

- Так, тыражы растуць! – захоплена абвясціла Луна.

- Давайце дзе-небудзь сядзем, - прапанаваў Гары, і яны пайшлі па цягніку пад пільнымі поглядамі маўклівага натоўпу. Нарэшце, знайшлося пустое купэ, і Гары з радасцю накіраваўся туды.

- Яны нават на нас тарашчацца, - Нэвіл паказаў на сябе і Луну, - Таму што мы з табой!

- Яны тарашчацца, таму што вы таксама былі ў Міністэрству, - сказаў Гары, запіхваючы куфар на багажную паліцу. – “Штодзённы Парок” раз сто пісала пра нашу маленькую прыгоду, вы напэўна чыталі.

- Так, прычым я думаў, што бабуля разззлуецца з-за шуміхі, - пашырыў вочы Нэвіл, - а яна, наадварот,

---

[2] Quibbler

узрадавалася. Кажа, я станаўлюся падобным на свайго ўласнага бацьку. Нават купіла мне новую палачку, вось!

Нэвіл дастаў чарадзейную палачку і паказаў Гары.

- Вішня і волас аднарога, - пахваліўся ён. – Мы думаем, што гэта адна з апошніх, што прадаў Алівандэр, ён знік на наступны дзень… Гэй, Трэвар, ну-ка назад!

І Нэвіл нырнуў пад сядзенне за сваёй жабай, якая ў чарговы раз здзейсніла спробу здабыць волю.

- Гары, а АД сёлета будзе? – пацікавілася Луна, вымаючы з часопісу псіхадэлічныя акуляры.

- Без Амбрыдж як-то і сэнсу няма. – Гары сеў.

Нэвіл стаў вылазіць з-пад сядзення і стукнуўся галавой. Выгляд у яго быў засмучаны.

- А мне падабаліся заняткі! Я ад цябе гэтулькі навучыўся!

- Мне таксама падабаліся, - ціхамірна сказала Луна. – Гэта было нават падобна на сяброўства.

Луна часта адпускала фразачкі, ад якіх усім станавілася ніякавата. Вось і зараз Гары збянтэжыўся і адначасова пашкадаваў яе, але не паспеў нічога адказаць: за дзвярамі купэ зашумелі; скрозь шкло было відаць, што там стаяць нейкія чацвёртакурсніцы. Яны шапталіся і хіхікалі.

- Ты спытай!

- Не, ты!

- Я спытаю!

Самаўпэўненая дзяўчына з вялікімі цёмнымі вачамі, даволі вялікім падбародкам і доўгімі чорнымі валасамі рашуча пхнула дзверы ўбок.

- Дабрыдзень, Гары! Я – Рамільда. Рамільда Вейн, - гучна і ўпэўнена абвясціла яна. – Не жадаеш перайсці ў наша купэ? Табе не абавязкова сядзець з імі, - тэатральным шэптам дадала яна і паказала на тоўсты зад Нэвіла, які ўзвышаўся над сядзеннем (Трэвар зноў уцёк) і Луна, якая начапіла бясплатныя спектракуляры і стала падобная на рознакаляровую вар’яцкую саву.

- Гэта мае сябры, - холадна сказаў Гары.

- О! – Рамільда вельмі здзівілася. – А! Тады добра.

Яна выйшла і акуратна зачыніла дзверы.

- Усе ўпэўненыя, што ў цябе павінны быць крутыя сябры, не такія, як мы, - заўважыла Луна з шакавальнай шчырасцю.

- Вы для мяне – крутыя, - проста адказаў Гары. – Яны не былі ў Міністэрству. Не ваявалі побач са мной.

- Вельмі прыемна гэта чуць, - Луна праззяла, паправіла спектракуляры, падапхнуўшы іх вышэй, і прынялася чытаць "Квіблер".

- Але не мы стаялі з ім твар да твару, а ты, - сказаў Нэвіл, паяўляючыся з-пад сядзення з смеццем у валасах. Трэвар пакорліва вісеў у яго ў руках. – Чуў бы ты, як кажа пра цябе мая бабуля. "У аднаго Гары Потэра больш адвагі, чым у цэлага Міністэрства Магіі!" Яна бы аддала ўсё на святле, абы ты быў яе ўнукам…

Гары ніякавата засмяяўся і хутчэй змяніў тэму, загаварыўшы пра вынікі іспытаў. Нэвіл стаў пералічваць свае адзнакі і ўслых разважаць пра тое, ці можна далей вучыцьператварэнні і здаваць на Ж.А.Б.А., калі атрымаў толькі "добра", але Гары глядзеў на яго, не слухаючы.

Нэвіл папакутваў ад Валан дэ Морта не менш Гары, аднак і паняцця не меў, што лёгка мог падзяліць яго лёс. Прадказанне магло ставіцца да іх абоіх, але Валан дэ Морта па нейкай невядомай прычыне абраў Гары.

У адваротным выпадку шнар у выглядзе маланкі і груз прадказання дасталіся бы Нэвілу… або не? Змагла бы маці Нэвіла патупіць, як Лілі, і аддаць сваё жыццё за сына? Вядома… але калі бы ёй не атрымалася ўстаць паміж Нэвілам і Валан дэ Мортам? Наогул не было бы ніякага Абранага? Пустое месца замест Нэвіла і Гары без шнара, якога цалавала бы на развітанне ўласная маці, а не місіс Уізлі?

- Усё нармальна, Гары? Ты нейкі дзіўны, - сказаў Нэвіл.

Гары здрыгануўся.

- Прабач, я…

- Што, Думкасмок[3] мучыць? – спагадліва спытала Луна, пільна гледзячы на Гары скрозь велізарныя каляровыя акуляры.

- Хто?

- Думкасмок… такая нябачная істота. Заскоквае ў вушы і каламуціць мазгі, - растлумачыла яна. – Па-мойму, я толькі што аднаго бачыла… кружыў тут…

Яна замахала рукамі ў паветры, нібы адганяючы вялікіх нябачных матылькоў. Нэвіл з Гары пераглянуліся і паспешна загаварылі пра квідыш.

Надвор’е сёння было няўстойлівае, як, зрэшты, і ўсё лета; астраўкі халоднай смугі за вокнамі прымяжоўваліся сонечнымі прасветамі. У адзін з такіх прасветаў, калі ў зеніце паказалася бледнае сонца, у купэ нарэшце ўвайшлі Рон і Геміёна.

- Калі жа пачнуць развозіць ежу? Паміраю з голаду, - праенчыў Рон, паціраючы жывот, і плюхнуўся побач з Гары. – Прывітанне, Нэвіл, добры дзень, Луна. Ведаеш што? – Ён звярнуўся да Гары. – Малфой напляваў на свае абавязкі і зусім спакойна сядзіць у купэ з сяброўкамі! Мы бачылі, калі ішлі міма.

Гары схамянуўся. Увесь мінулы год Малфой з зачараваннем марнатравіў становішчам старасты, а цяпер раптам адмаўляецца ад такой магчымасці? Дзіўна.

- А што ён рабіў, калі вы яго бачылі?

- Ды як звычайна, - Рон павёў бровамі і зрабіў непрыстойны жэст. – Гэта на яго непадобна. Гэта значыць… гэта, - ён яшчэ раз паказаў тое ж самае, - як раз падобна, але чаму ён не выйшаў папалохаць першакурснікаў?

- Не ведаю, - Гары ліхаманкава разважаў. Няўжо гэта не даказвае, што ў Малфоя ёсць справы больш сур’ёзныя?

- Можа, яму больш падабалася інспекцыйная брыгада? – выказала здагадку Герміёна. – А цяпер абавязкі старасты здаюцца занадта сумнымі?

- Ці наўрад, - сказаў Гары. – Па-мойму, Малфой….

---

[3] Wrackspurt

Ён не паспеў развіць сваю думку: дзверы купэ зноў адчыніліся, і ўвайшла задыханая трэцякурсніца.

- Мне загадалі перадаць вось гэта Нэвілу Даўгапупсу і Гары П-Потэру. – Дзяўчынка сустрэлася вачамі з Гары, яе голас здрадліва завагаўся, і яна густа счырванела. У руках у яе былі два пергаментных скрутка, якія былі перавязаныя фіялетавымі стужкамі. Гары і Нэвіл здзіўлена ўзялі іх, і дзяўчынка, спатыкнуўшыся на парозе, выйшла. Гары разгарнуў скрутак.

- Што гэта? – патрабавальна спытаў Рон.

- Запрашэнне, - адказаў Гары.

Гары!

Буду вельмі шчаслівы, калі Вы наведаеце мяне ў купэ "Ц" і падзеліце са мной ланч.

Шчыра ваш,

прафесар Г. Э. Ф. Слагхорн

- Хто гэта – прафесар Слагхорн? – Нэвіл здзіўлена глядзеў на сваё запрашэнне.

- Новы настаўнік, - растлумачыў Гары. – Я так разумею, трэба ісці?

- А я яму навошта патрэбен? – нервова спытаў Нэвіл. Ён нібы асцерагаўся пакарання.

- Паняцця не маю, - сказаў Гары, не суцэль дакладна: некаторыя меркаванні ў яго меліся, хоць і бяздоказныя. Раптам яго ахінула: - Слухай. давай пойдзем пад Плашчом-Нябачнікам, - прапанаваў ён. – Заадно паглядзім на Малфоя і паспрабуем высветліць, што ён задумаў.

На жаль, з гэтай задумы нічога не выйшла: па калідорах у чаканні каляскі з ежай снаўдаліся школьнікі і прайсці там пад плашчом было зусім немагчыма. Гары засмучана схаваў плашч у заплечнік і ўздыхнуў; шкада, што не атрымаецца пазбегнуць нясціплых поглядаш. На яго зараз таращчыліся яшчэ больш чым у пачатку паездкі; шматлікія нават выбягалі з купэ. Адна Чоў Чанг, убачыўшы Гары, схавалася. Праходзячы міма яе купэ, Гары праз шкло ўбачыў, што яна з дэманстратыўнай захопленасцю гутарыць з

сяброўкай Марыэтай. Твар той пакрываў вельмі тоўсты пласт касметыкі, скрозь якую ўсё жа праступалі вельмі незвычайныя вугры. Гары ўсміхнуўся пра сабе і пайшоў далей.

Ужо перад дзвярамі купэ “Ц” ім з Нэвілам стала ясна, што яны не адзіныя запрошаныя; урэшце, судзячы па захапленні, з якім іх сустрэў Слагхорн, Гары быў самым важным госцем.

- Гары, мой хлопчык!

Слагхорн ускочыў з месца, і яго вялікі , абцягнуты аксамітам жывот запоўніў сабой амаль усю вольную прастору. Яго блішчалая лісіна, серабрыстыя вусы і залатыя гузікі на камізэльцы бліснулі на сонцы.

- Рады цябе бачыць, вельмі рады цябе бачыць! А гэта, павінна быць, містэр Даўгапупс?

Нэвіл спалохана кіўнуў. Слагхорн жэстам паказаў на два вольных месца каля дзвярэй; хлопчыкі селі тварамі сябар да сябра. Гары агледзеўся: яму было цікава ўбачыць іншых госцяў. Ён пазнаў слізэрынца сваіх гадоў, рослага чарнаскурага юнака з высокімі скуламі раскосымі вачамі. Яшчэ ў купэ сядзелі два незнаёмых сямікласніка і, у кутку побач з Слагхорнам, Джыні. Яна азіралася па баках з такім выглядам, нібы не разумела, як тут апынулася.

- Вы са ўсімі знаёмы? – спытаў Слізнар у Гары і Нэвіла. – Блэйз Забіні, дарэчы таксама шасцікурснік…

Забіні нават брывом не павёў, як, урэшты, і Гары з Нэвілам: грыфіндорцы і слізэрынцы не маглі цярпець адзін аднаго з прынцыпу.

- А гэта Кормак МакЛаген, магчыма, вы сустракаліся..? Не?

МакЛаген, здаровы хлопец з цвёрдымі валасамі, падняў руку, вітаючы Гары і Нэвіла; тыя ў адказ кіўнулі.

- Маркус Белбі. Не ведаю, знаёмыя лі вы…?

Белбі, худы і вельмі спалоханы, нацягнута ўсміхнуўся.

- …затое гэтая чароўная юная лэдзі сказала, што даўно вас ведае! – скончыў Слагхорн.

Джыні за яго спіной скурчыла грымасу.

- Цудоўненька, цудоўненька, - утульна завуркатаў Слагхорн. – Выдатны шанец пазнаёміцца з вамі бліжэй. Вось, трымайце сурвэткі. Я тут сабраў сёе-тое ў дарогу; у цягніку, па маіх успамінах, гандлююць аднымі лакрычнымі палачкамі. а такая ежа не для дзядоўскага стрававання.. Трохі фазана, Белбі?

Белбі здрыгануўся і ўзяў прыкладна палову фазана.

- Я зараз распавядаў юнаму Маркусу, што меў задавальненне навучаць яго дзядзьку Дамокла, - сказаў Слагхорн Гары і Нэвілу, перадаючы па крузе кошык з будачкамі. – Выдатны чараўнік, вельмі выдатны; Ордэн Мерліна заслужаны на ўсе сто адстоткаў… Вы з ім часта бачыцеся, Маркус?

Белбі як раз адкусіў вялікі кавалак; прыспешыўшыся з адказам, ён здушыўся і ўвесь пабарвовеў.

- Анапнео, - Слагхорн вельмі спакойна накіраваў на Белбі чарадзейную палачку, і той адазу перастаў затыхацца.

- Не… не, не вельмі, - прасіпеў Маркус. У яго слязіліся вочы.

- Вядома, ён, верагодна, вельмі заняты, - Слагхорн пытальна паглядзеў на Белбі. – Няўжо ён бы вынайшаў Воўчы напой[4], калі бы ён не працаваў, як катаржны!

- Так… – пралапатаў Белбі. Ён не вырашаўся есці далей, асцерагаючыся новых пытанняў. – Э-э.. ці бачыце, яны з маімі бацькамі не занадта добра ладзяць, таму мы, увогуле, толкам не знаёмыя…

Яго словы павіслі ў паветры. Слагхорн холадна ўсміхнуўся і пераключыўся на МакЛагена:

- Цяпер пра цябе, Кормак. Воляй выпадку мне вядома, што ты часа бачышся са сваім дзядзькам Тыберыўсам. У яго ёсць цудоўная фатаграфія: ты і ён палюеце на хвастарыкаў[5]. Здаецца у Норфолке.

- Так, гэта было выдатна, вельмі, - адказаў МакЛаген. – З намі яшчэ ездзілі Берці Хігс і Руфус Скрымджар, ён, вядома, тады яшчэ не быў міністрам…

---

[4] Wolfsbane Potion
[5] Nogtails

- Ах, так ты знаёмы з Берці і Руфусам? – праззяў Слагхорн і передаў гасцям паднос з піражкамі; дзіўнай выявай, Белбі апынуўся абыдзены. – А зараз скажы-ка мне…

Падазроны Гары апраўдаліся. Усіх, акрамя Джыні, запрасілі дзякуючы тым або іншым сувязям з вядомымі, уплывовымі людзьмі. У Забіні, якога распытвалі пасля МакЛагена, маці апынулася знакамітай прыгажуняй (наколькі зразумеў Гары, яна сем разоў выходзіла замуж, і ўсе мужыкі загадкава паміралі, пакідаючы ёй горы золата). Затым падышла чарга Нэвіла. Гутарка доўжылася дзесяць хвілін і атрымалася вельмі нязграбнай: бацькоў Нэвіла, знакамітых Аўрораў, катавалі і давялі да вар'яцтва Белатрыса Лестрэйндж з парачкай іншых Пажыральнікаў Смерці. пад канец у Гары паявілася адчуванне, што Слагхорн не спяшаецца выносіць прысуд Нэвілу, паколькі яшчэ не зразумеў, успадкаваў той таленты сваіх бацькоў ці не.

- А цяпер, - Слагхорн грузна паёрзаў на сядзенні з выглядам канферансье, які аб'яўляў цвік праграмы, - Гары Потэр! З чаго пачаць? Ведаю, што летам, пры першай сустрэчы, мне атрымалася пракрасціся не глыбей паверхні!

З хвіліну ён разглядаў Гары так, нібы перад ім быў асабліва вялікі і акавіты кавалак фазана, а затым выклікнуў:

- Цяпер зараз завуць Абраным!

Гары маўчаў, Белбі, МакЛаген і Забіні збянтэжана на яго вытарашчыліся.

- Гэтулькі гадоў, гэтулькі здагадак… - працягваў Слагхорн, не зводзячы вачэй з Гары. – Памятаю, пасля… м-м-м… той жудаснай ночы… калі Лілі… і Джэймс… а ты выжыў… папоўз слых пра тваё незвычайныя здольнасці…

Забіні пціху кашлянуў, нібы выражаючы сумнеў і ўсмешку. Тут жа з-за спіны Слагхорна раздаўся злосны голас:

- Вядома. Забіні, гэта ў цябе незвычайныя здольнасці… Вылузвацца!

- Бацечкі, гэта што ж такое! – дабратліва пракудахтаў Слагхорн і павярнуўся да Джыні. Яе было ледзь відаць за жыватом Слагхорна, але яна люта прапальвала поглядам Забіні. – Асцярожней, Блейз! Калі я праходзіў міма іх купэ, я

заважыў вельмі выдатны Кажанавы Праклён[6], які выканала гэтая юная лэдзі! На вашым месцы я бы з ёй не спрачаўся!

Забіні адказаў пагардлівым поглядам.

- Аднак, да справы, - Слагхорн зноў звярнуўся да Гары. – Гэты жудасны слых, усё лета. Зразумела, ніхто не ведаў, чаму верыць, "Штодзённы Прарок" можа памыляцца… Але тут, здаецца, ніякіх сумневаў: гэтулькі сведак! Ясна, што ў Міністэрству здарылася нешта вельмі непрыемнае і ты быў у самым цэнтры падзей!

Гары нічога не заставалася, як нахабна зманіць, таму ён кіўнуў, але ўсё такі прамаўчаў. Слагхорн глядзеў на яго, ззяючы.

- Сама сціпласць, сама сціпласць! Не дзіўна, што Дамблдор цябе любіць… Значыць, ты быў там? А наконт астатняга? Усе гэтыя сенсацыйныя гісторыі, ніхто не разумее, дзе праўда, дзе хлусня, напрыклад, тое легендарнае Прадказанне…

- Прадказання мы не чулі, - выпаліў Нэвіл і заружавеў, як герань.

- Гэта праўда, - пацвердзіла Джыні. – Мы з Нэвілам таксама там былі. Гутаркі наконт Абранага – чарговая качка "Штодзённага Прароку".

- Вось як, таксама там былі? – Слагхорн з велізарнай цікавасцю паглядзеў на Джыні і Нэвіла. Тыя сустрэлі яго ўсмешлівы погляд цалкам абыякава. – Так… што жа… "Штодзённны Прарок" часта перабольшвае… - трохі расчаравана прамармытаў ён. – Памятаю, дарагая Гвеног казала… Гвеног Джонс. зразумела, капітан "Грральхедскіх гарпій"…

Ён пусціўся ў бясконцыя ўспаміны. Але Гары адчуваў, што Нэвілу і Джыні не атрымалася пераканаць Слагхорна, і тэма Прадказання яшчэ не вычарпаная.

Час ішоў; Слагхорн сыпаў аповедам пра сваіх праслаўленых вучнях, якія ўсе без выключэння ў школьныя гады былі шчаслівыя лічыцца ў, як ён сам выказаўся, "Клубе Слізняў". Гары не трывалася сысці, але ён баяўся

---

[6] Bat-Bogey Hex

пакрыўдзіць гаспадара. Нарэшце цягнік выехаў з чарговай паласы смугі насустрач чырвонаму заходу, і Слагхорн, падслепавата лыпаючы, агледзеўся па баках.

- Мілыя мае, ужо цямнее! Я і не заўважыў, як запалілі лямпы! Мабыць, вам час ісці пераапранацца. МакЛаген, не забудзься, цябе чакае кніжка аб Хвастарыках! Гары, Блейз – таксама заглядайце, літасці прашу. Тое ж дакранаецца і вас, міс, - ён падміргнуў Джыні. – Ну-з, ідзіце, ідзіце!

Забіні, працiскваючыся міма Гары да выхаду, па-зверску на яго паглядзеў. Гары адказаў тым жа, з адсоткамі, і разам з Джыні і Нэвілам паплёўся ўслед за Забіні па змрочным калідоры.

- Якое шчасце, што ўсё скончылася, - прамармытаў Нэвіл. – Ён нейкі дзіўны, так?

- Ёсць трохі, - пагадзіўся Гары, не зводзячы вока з Забіні. – Джыні, а ты-то як сюды патрапіла?

- Ён бачыў, як я зачаравала Захарыю Сміта, - адказала Джыні, - ідыёта з Хафлпафа, які быў у АД, памятаеце? Ён так дастаў мяне роспытамі пра тое, што здарылася ў Міністэрству, што я ў выніку наслала на яго праклён. Калі ўвайшоў Слагхорн, я падумала, усё, пакаранне гарантавана, а ён толькі пахваліў мой заклён і запрасіў мяне на ланч! Ну не псіх?

- Лепш так, чым з-за матулі-прыгажуні, - сказаў Гары, зласліва жмурачыся на Забіні, - або ўплывовага дзядзькі…

Ён замоўк. Яму толькі што прыйшлі ў галаву адна думка. Вядома, гэта рызыкоўна, затое калі атрымаецца… Забіні зараз вернецца ў купэ слізэрынцаў-шасцікурснікаў, а там – Малфой, які не будзе ведаць, што яго чуюць не толькі свае… Калі неўзаметку, за спіной у Забіні, прабрацца ў купэ, колькі ўсяго атрымалася бы растлумачыць! Праўда, ехаць засталося зусім нядоўга – да Хогсміду, мусіць, менш паўгадзіны, судзячы па бязлюднаму пейзажу за акном – але раз падазронам Гары ніхто не верыць, ён сам павінен шукаць доказы…

- Убачымся пазней, - ледзь чуваць сказаў Гары, накідаючы на сябе Плашч-Нябачнік.

- Што гэта ты…? – пачаў Нэвіл.

- Потым! – шапнуў Гары і кінуўся за Блейзам, імкнучыся ісці зусім бясшумна; урэшце, цягнік так грукатаў, што гэтая засцярога была залішняй.

Калідоры спусцелі; усе разышліся пераапранацца і складаць рэчы. Гары практычна дыхаў у спіну Забіні, і ўсё жа не паспеў своечасова праскочыць у купэ; прыйшлося выставіць нагу, каб не даць дзвярам зачыніцца.

- Што за справы? – злосна кінуў Забіні і патузаў за ручку, некалькі разоў стукнуўшы Гары паназе.

Гары сілком адвёў дзверы ўбок; Забіні, які упарта трымаўся за ручку, зваліўся на калены да Грэгоры Гойла. Услед рушыла блытаніна; Гары нырнуў у купэ, ускочыў на пустое сядзенне Забіні і палез на багажную паліцу. Добра, што з гэты час Забіні і Гойл лаяліся сябар з сябрам, і ўсе погляды былі звернутыя да іх – у нейкі момант нага Гары высунулася з-пад плашча; горш таго, Малфой відавочна заўважыў яго чаравік. Гары спалохана падабраў нагу. Але тут Гойл зачыніў дзверы і скінуў з сябе ўскудлачанага Забіні; той паваліўся на сваё месца; Вінцэнт Крэб вярнуўся да чытання коміксу, а Малфой, гнюсна ўсміхаючыся, зноў паклаў галаву на калены Пэнсі Паркінсон і разваліўся адразу на двух сядзеннях. Гары, згарнуўшыся ў няёмкай фігуры, праверыў, ці добра ён накрыты, і стаў глядзець як Пэнсі перабірае гладкія светлыя валасы Малфоя. На яе твару гуляўла вельмі самаздаволеная ўсмешка: падобна, яна лічыла, што ўсе марадь апынуцца на яе месцы. Лямпы на столі, разгойдваючыся, ярка асвятлілі гэтую ўтульную сцэну; Гары выразна бачыў кожнае слова ў коміксу Крэба, які сядзеў прама пад ім.

- Такім чынам, Забіні, - з агаварыў Малфой, - што ад цябе спатрэбілася Слагхорну?

- Яму патрэбныя людзі з сувязямі, - адказаў Забіні, не перастаючы кідаць зласлівыя погляды на Гойла. – Не то каб такіх шмат.

Малфоя яго словы відавочна не пацешылі.

- Каго ён яшчэ запрасіў? – пажадаў ведаць ён.

- МакЛагена з Грыфіндору, - адказаў Забіні.

- Ах так , яго дзядзька – вялікі чалавек у Міністэрству, - сказаў Малфой.

- … нейкага Белбі з Равенкла…

- Толькі не гэта, ён жа вырадак! – выклікнула Пэнсі.

- … а потым яшчэ Даўгапупса, Потэра і дзяўчынку Уізлі, - скончыў Забіні.

Малфой нечакана сеў, скінуўшы з сябе руку Пэнсі.

- Ён запрасіў Даўгапупа?

- Ну, раз ён там быў, - раўнадушна паціснуў плячамі Забіні.

- Чым гэта Даўгапупс зацікавіў Слагхорна?

Забіні паціснуў плячамі.

- І Потэр, каштоўны Потэр! Як жа не паглядзець на Абранага! – ашчэрыўся Малфой. – Але дзяўчынка Уізлі? У ёй-та што асаблівага?

- Хлопчыкам яна падабаецца, - прамуркала Пэнсі, употай назіраючы за Малфоем. – Нават табе, Блейз, а ўсім

вядома, які ты пераборлівы!

- Я і пальцам не дакрануся да гідкай здрадніцы крыві, хай нават прыгожай, - холадна адклікнуўся Забіні. Пэнсі выслухала гэта з відавочным задавальненнем. Малфой зноў апусціў галаву на яе калены і дазволіў гладзіць сябе далей.

- Шкада, што ў Слагхорна дрэнны густ. Можа, гэта ўжо старэчая прыдуркаватасць? Шкада, бацька заўсёды казаў, што ў свой час той быў добрым чараўнікам. Дарэчы, бацька ў яго быў любімчыкам. Мабыць, Слагхорн не ведае, што я таксама ў цягніку, не то…

- Я бы на тваім месцы не вельмі разлічваў на запрашэнне, - сказаў Забіні. – калі я прыйшоў, ён спытаў мяне пра бацьку Нота. Здаецца, раней яны былі вялікімі сябрамі, але калі Слагхорн пазнаў, што Нот-старэйшы схоплены ў Міністэрству, то жудасна скіс, і Нота не паклікаў, так? Ці наўрад Слагхорн жадае мець справу з Пажыральнікамі Смерці.

Малфой адкрыта разззлаваўся, але ўсё-жа выдушыў з сябе бязрадасны смяшок.

- Каго цікавіць, чаго ён жадае? Калі ўдумацца, хто ён наогул такі? Бездапаможны настаўнішка. – Малфой

знарочыста пазяхнуў. – Можа, у наступным годзе мяне і ў школе-то не будзе! І на што мне тады любоў нейкага тоўстага старыка, усё-роўна яго песенька даўно праспявана!

- Як гэта цябе не будзе? – абурана выклікнула Пэнсі і адразу перастала гладзіць Малфоя.

- Усё бывае… - бледна ўсміхнуўся Малфой. – Можа мяне чакаюць.. э-э… больш хвалебныя і цікавыя справы?

Гары, які ляжаў на багажнай паліцы, адчуў, як часта забілася яго сэрца. Што бы зараз сказалі Рон з Герміёнай? Крэб і Гойл вытарашчыліся на Малфоя; відавочна, яны былі не ў курсе яго хвалебных і цікавых спраў. Нават напышлівы твар Забіні на секунду выказаў цікавасць. Пэнсі, якая нічога не разумела, зноў прынялася павольна перабіраць валасы Малфоя.

- Ты маеш у выглядзе… Яго?

Малфой пацiснуў плячамі.

-- Мама жадае, каб я завяршыў адукацыю, але мне асабіста здаецца, што ў наш час гэта ўсё роўна. У сэнсе… калі Цёмны Лорд прыйдзе да ўлады, ён што, будзе пытаць пра С.А.Ч.ы? Вядома, не… ён спытае, хто і як яму служыў, запатрабуе доказаў пэўнасці і адданасці…

- Па-твойму, ты здольны нешта для яго зрабіць? – уніжальна кінуў Забіні. – У шаснаццаць гадоў і без вышэйшай адукацыі?

- Я жа сказаў: можа, яму ўсё роўна, якая ў мяне адукацыя. Можа, яму ад мяне трэба такое, на што адукацыі наогул не патрабуецца, - ціха прагаварыў Малфой.

Крэб і Гойл сядзелі разявіўшы раты, нібы дзве гаргулі. Пэнсі пазірала на Малфоя з поўным глыбокай пашаны трапятаннем.

- Вось, здаецца, Хогвартс, - сказаў Малфой, атрымліваючы асалоду ад вырабленага эфекту, і паказаў за акно, у цемру. – Даваёце пераапранацца.

Гары настолькі пільна сачыў за Малфоем, што не заўважыў, як Гойл палез за сваім куфрам; сцягваючы яго ўніз, Гойл так моцна стукнуў Гары па галаве, што небарака мімаволі ўскрыкнуў д болю. Малфой нахмурыўшыся, паглядзеў на багажную паліцу. Гары не баяўся Малфоя, але

ўсё жа не жадаў, каб слізэрынцы яго знайшлі. У яго жудасна слязіліся вочы і шчымела шышка на галаве, але ён асцярожна, каб не патрывожыць Плашч, дастаў чарадзейную палачку, затаіў дыханне і прыгатаваўся да нападу. Да шчасця, Малфой вырашыў, што крык яму паказаўся; ён, як і ўсе астатнія, нацягнуў праз галаву адзежу, замкнуў куфар, а калі цягнік запаволіў ход і папоўз рыўкамі, зашпіліў у горла новы дарожны плашч з шчыльнай тканіны.

Калідор зноў напоўніўся народам. Гары спадзяваўся, што Рон з Герміёнай здагадаюцца вынесці яго рэчы на платформу; ён не хутка зможа адсюль выйсці. Цягнік, тузануўшыся напрыканцы, спыніўся. Гойл пхнуў дзверы ўбок і энергічна запрацаваў локцямі, раскідваючы другакурснікаў і расчышчаючы дарогу да выхаду; Крэб і Забіні ішлі за ім.

- Ты ідзі, - загадаў Малфой Пэнсі, якая стаяла, працягнуўшы руку, і, мабыць, чакала, што ён за яе возьмецца. – Я яшчэ павінен сёе-тое праверыць.

Пэнсі сышла. У купэ засталіся Гары і Малфой.Школьнікі натоўпам праходзілі міма і спускаліся на цёмную платформу. Малфой апусціў фіранкі на дзверы, каб ніхто не мог зазірнуць у купэ з калідора, а затым нахіліўся і адкрыў свой куфар.

Гары глядзеў ва ўсе вочы; сэрца забілася вельмі хутка. Што гэта Малфой хавае ад Пэнсі? Можа, той самы загадкавы прадмет, які неабходна паправіць?

- Петрыфікус таталус!

Малфой раптам паказаў чарадзейнай палачкай на Гары, і таго паралізавала. Нібы ў запаволенай здымцы, ён пераваліўся праз бок паліцы і з аглушальным грукатам зваліўся пад ногі Малфою. Плашч-Нябачнік адляцеў у бок, адкрыўшы погляду недарэчна скрукаванага Гары. Ён не мог паварушыць нават пальцам і толькі глядзеў уверх на Малфоя. Той шырока, пераможна ўсміхнуўся і сказаў:

- Я так і думаў. Чуў, як цябе стукнула куфрам. Яшчэ калі вярнуўся Забіні, мне здалося, што ў паветры мільганула

нешта белае… - Яго погляд на імгненне затрымаўся на курсоўках Гары. – Значыць, гэта ты трымаў дзверы?

Некаторы час ён моўчкі разважаў.

- Нічога важнага, Потэр, ты не пазнаў. Але, калі ты патрапіў да мяне…

Малфой са ўсёй сілы наступіў на твар Гары. Той адчуў, як захрумстаў яго нос; кроў пырснула ва ўсе бакі.

- Гэта – за майго бацьку. А цяпер вось яшчэ што…

Ён выцягнуў Плашч-Нябачнік з-пад Гары і накінуў яго зверху.

- Ці наўрад цябе знойдуць да таго, як цягнік вернецца ў Лондан, - ціха сказаў ён. – Убачымся, Потэр… а можа, не…

І Малфой выйшаў, не забыўшыся напрыканцы прайсціся Гары па пальцах.

РАЗДЗЕЛ 8. СНЭЙП СВЯТКУЕ

Гары нерухома ляжаў пад Плашчом-нябачнікам, адчуваючы, як з носу па твару цячэ кроў, гарачая, ліпкая. З калідора даносіліся галасы, тупат. Першай думкай Гары было, што перад адпраўленнем зваротна хто-небудзь абавязкова павінен праверыць усе купэ. Але вельмі хутка ён з упалым сэрцам усвядоміў: калі і так, яго ўсё-роўна ніхто не ўбачыць і не пачуе. калі толькі не ўвойдзе ўнутр і яшчэ раз не наступіць.Гары валяўся на спіне, як дурная чарапаха, і смяротна ненавідзеў Малфоя. Адкрыты рот паступова напаўняўся крывёй… Трэба ж было ўляпацца ў такую ідыёцкую сітуацыю, прычым па сваёй жа віне… Удалечыні заціхалі апошнія крокі; усе ўжо вышлі і цягнуліся па неасветленай платформе, валакучы за сабою куфры і гучна перагаворваючыся.

Рон і Герміёна вырашаць, што ён сышоў раней. Толькі ў Хогвартсу, сеў за грыфіндорскі стол і некалькі разоў агледзеўшы ўсіх прысутных, яны нарэшце зразумеюць, што яго нідзе няма, але тады ён, без сумневу, будзе ўжо на паўдарогі да Лондану.

Гары паспрабаваў замыкаць. На жаль. Потым успомніў, што некаторыя, напрыклад. Дамблдор, умеюць чараваць моўчкі, і паспрабаваў заклікаць чарадзейную палачку, якая выпала з яго рук. Ён стаў разумова паўтараць: “Акцыё палачка!”, “Акцыё палачка!”, але нічога не атрымалася.

Ён, здаецца, чуў, як шамаціць лістота на дрэвах у возера і вухкае ўдалечыні сава, але спалоханых крыкаў: “Дзе жа Потэр”? не было і ў памоўцы. Гары злёгку пагарджаў сябе за такую надзею. Ён прадставіў, як працэсія карэт, запрэжаных фестраламі, грукочучы, пад’язджае да школы; як з карэты, дзе едзе Малфой і распавядае сябрука пра расправу з Гары, нясуцца выбухі рогату, і яго сэрца заныла ад тужлівай безвыходнасці.

Цягнік тузануўся; Гары перакаціўся на бок. Цяпер ён глядзеў не ў столь, а на пыльны ніз сядзенняў. Пол захадзіў ходырам – гэта, зароўшы, уключыўся рухавік. Хогвартс-Экспрэс адпраўляўся ў зваротны шлях, і ніхто нават не здагадваўся, што Гары ўсё яшчэ тут…

Тут ён адчуў, як з яго здымаюць Плашч-Нябачнік, і знаёмы голас зверху сказаў:

- Салют, Гары.

Успыхнула чырвонае святло, цела Гары размарозілася, і ён змог прыняць некалькі больш годнае становішча: сеў і тыльным бокам далоні хутка абцёр кроў з пабітага твару. Затым падняў галаву і паглядзеў на Тонкс, якая стаяла з Плашчом-Нябачнікам у руках.

- Нам лепш паспяшацца, - сказала тая. Вокны запацелі ад пару, цягнік пачаў рух. – Пойдзем хутчэй, паспеем саскочыць.

Гары паспяшаўся ўа ёй. Тонкс адчыніла дзверы цягніка і саскочыла на платформу. якая, здавалася, слізгала ўнізе: цягнік усё мацней набіраў хуткасць. Гары скокнуў следам, трохі спатыкнуўся, прызямляючыся, але выраўнаваўся і паспеў убачыць, як блішчалы малінавы паравоз схаваўся за паваротам.

Начное паветра прыемна халадзіла нос, які пульсаваў ад болю. Тонкс моўчкі глядзела на Гары; ён злаваўся, саромеючыся, што яго знайшлі ў такім недарэчным становішчы. Тонкс, ні слова не кажучы, вярнула яму Плашч-Нябачнік.

- Хто гэта цябе?

- Драка Малфой, - рэзка адказаў Гары. – Дзякуй за… ну…

- Няма за што, - Тонкс нават не ўсміхнулася. Гары дрэнна бачыў у цемры, але, судзячы па ўсім, яна была ўсё такі шэранькай і маркотнай, як летам, у Нары. – Жадаеш, я выпраўлю твой нос, толькі пастой спакойна.

Гары паставіўся да яе прапановы без захаплення; ён разлічваў на мадам Помфры, школьную фельчарку, якой у пытаннях лекаў давяраў больш. Але, зрэшты, прызнацца ў гэтым было бы жорстка, а таму ён закрыў вочы і замер.

- Эпіскей, - сказала Тонкс.

Нос Гары спачатку стаў вельмі гарачым, потым – вельмі халодным. Гары асцярожна пакратаў яго рукой: накшталт бы ўсё ў парадку.

- Дзякуй вялікі!

- Лепш надзень плашч, мы дойдзем да школы пешшу, - прагаварыла Тонкс. Яна так ні разу і не ўсміхнулася. Гары накінуў плашч; Тонкс узмахнула палачкай. З кончыка паявілася нешта велізарнае, серабрыстае, на чатырох лапах і адразу знікла ў цемры.

- Гэта Патронус? – Гары ўжо бачыў, як Дамблдор такім чынам пасылаў паведамленні.

- Так, трэба папярэдзіць, што ты са мной, каб у замку не турбаваліся. Пойдзем, не трэба чакаць.

Яны пайшлі па дарозе, што вяла да школы.

- Як ты мяне знайшла?

- Заўважыла, што ты не выйшаў з цягніка. А ў цябе Плашч. Думаю: мабыць, яму прыйшлося схавацца. Потым гляджу: у адным купэ запавесы апушчаныя, ну, і вырашыла зайсці праверыць.

- Але што ты наогул тут рабіла? – спытаў Гары.

- Мяне накіравалі ў Хогсмід для дадатковай абароны школы, - адказала Тонкс.

- Ты адна або…?

- Не, яшчэ Праўдфут, Сэвідж і Доліш.

- Доліш? Аўрор, якога аглушыў Дамблдор у прошлым годзе?

- Ён самы.

Яны ішлі ўздоўж цёмнай пустыннай алеі па свежых слядах карэт. Гары скоса пазіраў на Тонкс. Летась яна заўсёды была вельмі цікаўная (часам – нават надакучлівая), вельмі шмат смяялася, жартавала. А зараз нібы пасталела, зрабілася больш сур'ёзней. З-за здарэння ў Міністэрству? Гары з няёмкасцю ўспомніў, што Герміёна прапаноўвала яму пагаварыць з ёй, суцешыць, сказаць. што яна не вінаватая ў смерці Сірыўса. На жаль, Гары не мог сябе прымусіць, хоць зусім не вініў яе; ва ўсякім разе, не больш астатніх і значна менш, чым самога сябе. Але ён не любіў без крайняй

неабходнасці казаць пра Сірыўса. Таму яны цягнуліся моўчкі; было холадна, ціха, і толькі доўгі плашч Тонкс шастаў, валакучыся па зямлі.

Раней Гары заўсёды даязджаў да школы ў карэце і не думаў, што Хогвартс так далёка. Нарэшце паказаліся два высокіх слупа з крылатымі кабанамі наверсе. Гары змерз, прагаладаўся, і яму не трывалася растацца з новай, панурай Тонкс. Ён працягнуў руку, збіраючыся адчыніць вароты, але тыя апынуліся зачыненымі.

- Алахамора! – Ён упэўнена паказаў чарадзейнай палачкай на вісячы замок. Заклён не падзейнічаў.

- Не выйдзе, сказала Тонкс. – Іх сам Дамблдор зачараваў.

Гары агледзеўся.

- Я магу пералезці праз агароджа, - прапанаваў ён.

- Нельга, - бескаляровым голасам адклікнулася Тонкс. – Яно абароненае заклёнамі. У гэтым годзе меры бяспекі ўзмацнілі разоў у сто.

Яна быццам знарок не жадала яму дапамагчы! Гары пачаў злавацца.

- Значыць, застануся тут да раніцы, - буркнуў ён.

- За табой ідуць, глядзі, - паказала Тонкс.

Удалечыні, у падножжа замка, бадзёра падскокваў маленькі агеньчык. Гары так ўзрадаваўся, што нават не спалохаўся Філча. Ён, вядома, абавязкова збэсціць за спазненне, а потым пачне распавядаць пра тое, як спрыяе выпрацоўцы пунктуальнасці рэгулярнае ужыванне цiскоў для вялікіх пальцаў, але гэта ўсё глупства. Ліхтар быў ужо на адлегласці дзесяці футаў. Гары зняў плашч, каб стаць бачным – і пазнаў таго, хто падышоў – Сэваруса Снэйпа. Ён з нянавісцю і пагардай паглядзеў на доўгія лоевыя валасы і падсветлены знізу кручкаваты нос.

- Так, так, так, - Снэйп хмыкнуў, дастаў палачку і дакрануўся ёю да замка. Ланцугі распаўзліся; вароты, зарыпаўшы, адчыніліся. – Міла, што ты ўсё такі вырашыў ушанаваць нас сваёю прысутнасцю, Потэр. Але ты, відавочна, палічыў, што школьная форма адцягне ўвагу ад тваёй незвычайнай знешнасці?

- Я не мог пераапрануцца, у мяне не было... - пачаў Гары, але Снэйп яго не слухаў.

- Няма чаго чакаць, Німфадора. Са мной Потэр у поўнай... э-м... бяспецы.

- Я думала, маё паведамленне атрымае Хагрыд, - нахмурылася Тонкс.

- Хагрыд спазніўся на Вячэру, зусім як наш юны сябар Потэр, таму паведамленне атрымаў я. Дарэчы, - дадаў Снэйп, адыходзячы назад, каб прапусціць Гары, - бачыў твайго новага Патронуса.

Ён з грукатам зачыніў вароты прама перад яе носам і яшчэ раз пастукаў палачкай па ланцугах. Тыя, бразгаючы, упаўзлі на месца.

- Па-мойму, стары быў лепш, - з непрытоенай зларадасцю сказаў Снэйп. – Гэты нейкі хліплы.

Ён павярнуўся, каб ісці, і яго ліхтар на секунду асвяціў узрушаны, разгневаны твар Тонкс. Гары закрочыў да школы побач з Снэйпам., потым павярнуўся і крыкнуў:

- Да сустрэчы, Тонкс! Дзякуй за... усё.

- Да сустрэчы, Гары.

Хвіліну-іншую Снэйп маўчаў. Гары так пякуча яго ненавідзеў, што нават дзівіўся: як гэта Снэйп нічога не адчувае? Гары цярпець не мог гэтага чалавека з самай першай сустрэчы, але канчаткова, назаўжды паставіў на ім крыж, калі ўбачыў, як той ставіцца да Сірыўса. Хай Дамблдор кажа што заўгодна, але ў Гары было цэлае лета не разважанне, і ён прыйшоў да высновы, што Сірыўса загубіў Снэйп. Яго атрутныя папрокі – гаварыў, увесь Ордэн Фенікса дужаецца з Валан дэ Мортам, адзін толькі Сірыўс адседжваецца ў цішыні і супакоі – згулялі самую фатальную ролю. Сірыўс кінуўся ў Міністэрства на дапамогу сваім таварышам і загінуў. Такая версія давала Гары маральнае права вінаваціць ва ўсім Снэйпа, што само па сабе было вельмі прыемна, але акрамя таго, ён ведаў: калі ёсць на святле чалавек, які ніколькі не шкадуе аб смерці Сірыўса, то гэты чалавек крочыць зараз у цемры побач з ім.

- Думаю, трэба зняць з Грыфіндора пяцьдзесят балаў за тваё спазненне, - перапыніў маўчанне Снэйп. – І яшчэ

дваццаць за маглаўскую адзежу. Нават не памятаю, каб нейкі каледж быў у такім мінусе у самым пачатку семестра – мы яшчэ і да пудынгу не прыступалі. Гэта безумоўны рэкорд, Потэр.

Лютасць Гары дайшла да лімітавай кропкі, але... лепш было застацца ў цягніку паралізаваным і паехаць зваротна ў Лондан, чым прызнацца, чаму спазніўся.

- Ты, як заўсёды, разлічваў на эфектнае з'яўленне? Зразумела, зразумела, - працягваў Снэйп. – Аўтамабіля, які лятае не знайшлося, вось ты і вырашыў з'явіцца прама на баль.

Гары ўпарта не адказваў, хоць сур'ёзна асцерагаўся, што ў яго разарвуцца грудзі. Ён ведаў: Снэйп прыйшоў менавіта дзеля таго, каб уволю паздзекавацца над ім без сведак.

Нарэшце яны падышлі да велізарныя дубовых дзвярэй замка; тыя адчыніліся, і погляду адкрыўся неабсяжны вестыбюль, выбрукаваны плітамі. З адчыненай Вялікай залы даносіліся зрыўкі гутарак, выбухі смеху, звон посуду. Гары падумаў было надзець Плашч-Нябачнік і прабрацца за грыфіндорскі стол (які, на бяду, стаяў далей усяго ад дзвярэй) неўзаметку, але Снэйп, нібы прачытаўшы яго думкі, сказаў:

- Ніякіх плашчоў, Потэр. Хай усе на цябе паглядзяць – чаго, я не сумняваюся, ты і дамагаўся. Гары павярнуўся на месцы і рашуча увайшоў у Вялікую Залу: усё што заўгодна, абы хутчэй пазбавіцца ад Снэйпа. У паветры над доўгімі сталамі, як заўсёды, плавалі свечкі; посуд іскрыўся прыгожымі блікамі. Але для Гары ўся зала злілася ў адзіную светлавую пляму – ён крочыў так хутка, што праскочыў хафлпафскі стол раней, чым яго паспелі заўважыць, а калі там ўсе паўставалі, каб лепш разгледзець яго, ён ужо адшукаў вачамі Рона і Герміёну, імкліва прабраўся паміж лаўкамі і ўціснуўся паміж імі.

- Дзе цябе... чорт, што з тваім тварам? – Рон, як і ўсе, хто сядзеў паблізу, вытарашчыў вочы на Гары.

- А што? – Гары схапіў лыжку і, прыжмурыўшыся, прыгледзеўся ў скрыўленае адлюстраванне.

- Ты ўвесь у крыві! – ускрыкнула Герміёна. – Звярніся-ка…

Яна падняла чарадзейную палачку і сказала:

- Тэрджэо! – і сабрала засохлую кроў.

- Дзякуй, - падзякаваў Гары, абмацваючы чысты твар. – Як там нос?

- У парадку, - адказала Герміёна, але ўстрывожылася: - А што такое? Гары, у чым справа, мы ледзь з розуму не сышлі!

- Потым распавяду, - адказаў Гары, адчуўшы, як натапырылі вушы Джыні, Нэвіл, Дын і Сімус; нават Амаль Безгаловы Нік, прывід Грыфіндору, падплыў бліжэй.

- Але… - запярэчыла Герміёна.

- Не зараз, - сурова і шматзначна сказаў Гары. Хай усе думаюць, што з ім здарылася нейкая гераічная гісторыя – пажадана з удзелам Пажыральнікаў Смерці і, як мінімум, аднаго дзяментара. Вядома, Малфой не замарудзіць разбалбатаць пра свой подзвіг, але можна ж спадзявацца, што да большасці грыфіндорцаў гэты слых проста не дойдзе.

Гары сцягнуў у Рона дзве курыныя ножкі і жмень бульбы-фры, але не паспеў пакласці іх у рот, паколькі яны зніклі. На стале паявілася салодкае. Рон накінуўся на шакаладнае печыва, а Герміёна сказала:

- Так або інакш, сартаванне ты прапусціў.

- Шапка сказала што-небудзь цікавае? – пацікавіўся Гары і ўзяў кавалак торта з патакай.

- Не, усё тое ж… сам ведаеш… раіла аб’яднацца перад тварам ворага.

- А Дамблдор казаў пра Валан дэ Морта?

- Пакуль не, але яго галоўная прамова звычайна бывае пасля вячэры. Засталося нядоўга.

- Снэйп сказаў, што Хагрыд спазніўся на баль…

- Ты бачыў Снэйпа? Дзе? – спытаў Рон, самазабыўна ўгрызаючыся ў печыва.

- Так, выпадкова наткнуўся, - унікліва адказаў Гары.

- Хагрыд спазніўся ўсяго на пару хвілін, - сказала Герміёна. – Вось ён табе махае.

Гары паглядзеў на настаўніцкі стол і ўсміхнуўся Хагрыду; той і праўда махаў яму рукой. Хагрыд так і не навучыўся паводзіць сябе стрымана, з вартасцю, як, напрыклад, прафесар МакГонагал, завуч Грыфіндора. Яна сядзела побач – яе галава была ледзь вышэй локця Хагрыда – і відавочна не ўхваляла яго паводзін. З іншага боку ад Хагрыду сядзела настаўніца прадказанняў, прафесар Трэлоні. Гары вельмі здзівіўся: яна рэдка пакідала свой пакой у вежы, і раней ён ніколі не бачыў яе на балі ў пачатку новага вучэбнага года. Яна была ўся ў зіготкіх каралях і шматлікіх шалях і выглядала, зазвычай, недарэчна; гіганцкія акуляры павялічвалі яе вочы да неверагодных памераў. Гары заўсёды лічыў Трэлоні трошачкі шарлатанкай, таму ў канцы мінулага вучэбнага года быў проста ўзрушаны, пазнаўшы, што менавіта яе прадказанне наклікалі няшчасце на яго сям’ю. Зараз яму нават глядзець на яе не жадалася; да шчасця, з прадказаннем ён ужо развітаўся… Прафесар Трэлоні звярнула да яго вочы, велізарныя, як агні маяка; ён хутка адвярнуўся, і яго погляд упаў на Малфоя, які, цалкам відавочна, распавядаў пра расправу над Гары. Слізэрынцы, паміраючы ад смеху, ашалела білі ў ладкі. Гары паспешна ўткнуўся ў свой торт. Унутры ў яго ўсё гарэла. Чаго бы ён толькі ні даў, каб пагутарыць з Малфоем па душах сам-насам…

- Дык чаго жадаў прафесар Слагхорн? – спытала Герміёна.

- Пазнаць, што на самай справе адбылося ў Міністэрству, - адказаў Гары.

- Не ён адзін, - чмыхнула Герміёна. – У цягніку нас прама закатавалі пытаннямі, праўда, Рон?

- Ага, - пацвердзіў Рон. – Усе жадаюць ведаць, ці праўда, што ты – Абраны.

- Нават у нас, прывідаў, толькі гэта і абмяркоўваюць, - паведаміў Амаль Безгаловы Нік, даверна схіляючы да Гары галаву, якая дрэнна трымалася на шыі і небяспечна закалыхалася над гафрыраваным каўняром. - Мяне лічаць свайго роду экспертам па Гары Потэру; у зманлівай супольнасці вядома, што мы сябруем. Аднак я наадрэз

адмовіўся даймаць цябе роспытамі. "Гары Потэр ведае, што можа разлічваць на поўную прыватнасць з майго боку", - так я ўсім сказаў, - "я хутчэй памру, чым здраджу яго давер".

- Жудасная пагроза, - заўважыў Рон, - улічваючы, што ты і так нябожчык.

- Прыемны, як тупая сякера, - абразіўся Амаль Безгаловы Нік і, прыпадняўшыся над лавай, слізгануў на іншы канец грыфіндорскага стала. Тым часам Дамблдор падняўся са свайго месца. Смех і гутаркі сціхлі амаль імгненна.

- Добры вечар, сябры! - Дамблдор радасна, шырока развёў рукамі, нібы жадаў абняць усю залу.

- Што ў яго з рукой?! – ахнула Герміёна.

Не толькі яна заўважыла, што правая рука Дамблдора счарнела. Па Вялікай Зале пабег шэпт; Дамблдор усё зразумеў, але толькі ўсміхнуўся і скалануў малінава-залатым рукавом, хаваючы хворую руку.

- Дробязі, не варта ўвагі, - бестурботна прагаварыў ён. – А цяпер… Навічкі, сардэчна запрашаем; дзядкі, з вяртаннем! Наперадзе ў вас год, які абяцае чарадзейныя веды…

- Летам яго рука была такая жа. – шапнуў Гары Герміёне. – Я думаў, ён яе ўжо вылечыў… або хоць бы мадам Помфры.

- Яна як мёртвая, - з жахам на твару адклікнулася Герміёна. – Бываюць раны, якія нельга вылечыць… ад старадаўніх праклёнаў.. а яшчэ ёсць яды без проціяддзя…

- …містэр Філч, наш наглядчык, прасіў мяне дадаткова паведаміць аб абсалютнай забароне на тавары з магазіна хохмы пад назвай “Узрушаючыя Ультрафокусы Уізлі”…

- …жадаючыя запісацца ў квідышныя каманды могуць падысці да завучаў сваіх каледжаў, тое ж ставіцца да патэнцыйных каментатараў, іх мы таксама набіраем…

- Акрамя таго, з радасцю прадстаўляю вам новага настаўніка: прафесар Слагхорн, - таўстун устаў; у лысіне адлюстроўваліся свечкі, а вялікі жывот, абцягнуты камізэлькай, адкідаў цень на стол, - мой былы калега, ветліва

пагадзіўся заняць свой стары пост – пасаду настаўніка зеллеварэння.

- Зеллеварэння?

- Зеллеварэння?

Слова рухам разнеслася па зале – школьнікі не паверылі сваім вушам.

- Зеллеварэння? – разам паўтарылі Рон з Герміёнай. Яны здзіўлена павярнуліся да Гары. – Ты ж казаў…

- Паміж тым, настаўнікам Абароны аб Цёмных Мастацтваў, - Дамблдору прыйшлося падвысіць голас, каб заглушыць шум, - стане прафесар Снэйп.

- Не!- гучна закрычаў Гары, чым прыцягнуў да сябе шмат увагі. Але яму гэта было абыякава; ён абурана глядзеў на настаўніцкі стол. Выходзіць, Снэйп усё-такі займеў жаданае месца? Як? Чаму? Доўгія гады лічылася, што Дамблдор нядосыць яму давярае, і раптам…?

- Але, Гары, ты жа сказаў, што Слагхорн будзе выкладаць Абарону ад Цёмных Мастацтваў! – выклікнула Герміёна.

- Я так думаў! – Гары ліхаманкава рыўся ў памяці, але не змог узгадаць, каб Дамблдор казаў нешта падобнае; здаецца, ён наогул не згадваў пра тое, які прадмет будзе выкладаць Слагхорн.

Снэйп - ён сядзеў справа ад Дамблдора - пры згадванні свайго імя не ўстаў, а толькі гультаявата падняў руку, дзякуючы за апладысменты, якімі выліліся слізэрынцы. Але ўсё жа Гары быў упэўнены, што на ненавісным яму твару напісана імпрэза.

- Адно добра, - са зверскім выразам працадзіў ён. - У наступным годзе Снэйпа ўжо не будзе.

- У якім сэнсе? - не зразумеў Рон.

- Гэтае месца праклятае. Больш года ніхто пратрымацца не можа… Квірэл наогул загінуў. Асабіста я перакрыжую пальцы ў надзеі на яшчэ адну смерць.

- Гары! - упікнула Герміёна.

- Можа, потым ён зноў зоймецца зеллеварэннем, - слушна запярэчыў Рон. - Раптам гэты тып, Слагхорн, не захоча заставацца надоўга? Грум жа не захацеў.

Дамблдор кашлянуў. Размаўлялі не толькі Гары, Рон і Герміёна; вестка пра тое, што запаветнае жаданне Снэйпа нарэшце-то спраўдзілася, вырабіла сенсацыю; Вялікая зала ўсхвалявана гула. Але Дамблдор нібы не заўважаў гэтага. Ён больш ні слова не сказаў пра фантастычныя змены у жыцці школы, вычакаў некалькі секунд, дамагаючыся абсалютнай цішыні, і працягнуў:

- Цяпер пра іншае. Думаю, вам усім добра вядома, што лорд Валан дэ Морт і яго прыхільнікі ізноў паднялі галовы і хутка набіраюць сілу.

Цішыня ў зале зазвінела, як нацягнутая цеціва. Гары зірнуў на Малфоя. Той, ігнаруючы Дамблдора ўвагай, чарадзейнай палачкай утрымліваў у паветры свой відэлец.

- Няма слоў, здольных перадаць, наколькі небяспечная цяперашняя сітуацыя і як важна, каб мы з вамі, вучні і настаўнікі, клапаціліся аб уласнай бяспецы. Улетку чарадзейная абарона замка была ўзмоцненая новымі, больш магутнымі заклёнамі, і ўсё жа нам належыць строга сачыць за парадкам, не дапушчаючы найменшай бестурботнасці. Я настойліва прашу вас сур'ёзна паставіцца да ўсіх загадаў настаўнікаў, якімі бы недарэчнымі яны вам ні здаваліся - у прыватнасці, забаронена знаходзіцца па-за спальняй пасля адбоя. І яшчэ, пераканаўчая просьба: калі вы заўважыце нешта дзіўнае і падазронае ў "Хогвартсу" альбо па-за ім, неадкладна паведамляйце настаўнікам. Я цалкам спадзяюся на ваш розум і што вы будзеце лімітава ўважлівыя і асцярожныя.

Блакітныя вочы Дамблдора слізганулі па тварах прысутных. Ён усміхнуўся.

- Але зараз усіх вас чакаюць цёплыя ўтульныя пасцелі, і ваша галоўная задача - як след выспацца перад заўтрашнім днём. А таму давайце пажадаем адзін аднаму дабранач. Люлі-бай!

Гучна зарыпалі лавы; школьнікі пацягнуліся з Вялікай залы. Гары не спяшаўся ўлівацца ў натоўп, асцерагаючыся разявак і Малфоя, які не праміне выказацца з нагоды пабітага носу. Ён схіліўся, быццам бы ў яго развязаўся шнурок і прапусціў наперад амаль усіх грыфіндорцаў.

Адказная Герміёна кінулася да першакурснікаў, але Рон застаўся чакаць Гары. Потым яны ўсталі ў самы хвост чаргі на выхад, і Рон, пераканаўшыся, што яго ніхто не чуе, спытаў:

- Што на самай справе здарылася з тваім носам?

Гары распавёў. Рон нават не засмяяўся – што даказвала, якое моцнае іх сяброўства.

- Я бачыў, як Малфой нешта адлюстроўвае і паказвае на нос, - змрочна прагаварыў ён.

- Так, але гэта глупства, - маркотна сказаў Гары. – Лепш паслухай, што ён казаў да таго, як зразумеў, што я падслухоўваю…

Гары чакаў ад Рона жаху, узрушэння, але той – вось тупень! – нават не здзівіўся.

- Кінь, ён проста выпузваўся перад Паркінсон… Каб Сам-Ведаеш-Хто даў яму заданне?

- а ты ўпэўнены, што Валан дэ Морту не патрэбен свой чалавек у Хогвартсу? Такое ўжо было…

- Імя-то не казаў бы, а, Гары, - прабасілі ззаду.

Гары абгарнуўся і ўбачыў Хагрыда, які дакорліва качаў галавой.

- Дамблдор не баіцца яго гаварыць, - упарта запярэчыў Гары.

- Ну, так то Дамблдор, - загадкава вымавіў Хагрыд. – Што ж ты спазніўся, а Гары? Я хваляваўся.

- Затрымаўся ў цягніку, - растлумачыў Гары. – А ты чаму?

- Быў у Гроха, - са шчаслівым выглядам паведаміў Хагрыд. - Пра час забыўся. У яго цяпер новая хата ў горах, Дамблдор задаволіў - прыгожая, вялікая пячора. Яму там нават лепш, чым у Забароненым лесе. Мы з ім так добра пабалбаталі…

- Няўжо? - ветліва здзівіўся Гары, імкнучыся не сустракацца вачамі з Ронам. Асноўным талентам Гроха, зводнага брата Хагрыда, было ўменне з каранямі выдзіраць дрэвы з зямлі, і ў апошні раз, калі Гары бачыў гэтага жахлівага гіганта, яго лексікон складаўся з пяці слоў, прычым два Грох не ўмеў прамаўляць правільна.

- Так, так, ён вельмі хутка развіваецца, - ганарліва заявіў Хагрыд. - Не паверыце. Я нават думаю ўзяць яго да сабе памагатым.

Рон кпліва хрукнуў, але своечасова прыкінуўся, што чхнуў. Тым часам яны падышлі да дубовых уваходных дзвярэй.

- Добра, да заўтра! Мой урок першы пасля абеду. Прыходзіце крыху раней, прывітаецеся з Клю… гэта значыць, Куракрылам!

Хагрыд падняў руку, весела развітаўся з рабятамі і выйшаў у цемру.

Гары з Ронам пераглянуліся. Гары бачыў: Рон засмучаны не менш, чым ён сам.

- Ты ж не збіраешся займацца наглядам за магічнымі істотамі?

Рон паматаў галавой.

- А ты?

Гары паматаў галавой.

- А Герміёна, - сказаў Рон, - таксама, так?

Гары яшчэ раз паматаў галавой. Пра тое, што скажа Хагрыд, калі пазнае аб здрадзе трох самых любімых вучняў, нават думаць не жадалася.

РАЗДЗЕЛ 9. ПРЫНЦ-ПАЎКРОЎКА

Раніцай, яшчэ да снедання, Гары і Рон сустрэліся з Герміёнай у агульнай гасцінай. Гары, разлічваючы на падтрымку, адразу распавёў Герміёне пра тое, што яму атрымалася падслухаць у слізэрынскім купэ.

- Ясна, што ён вылузваўся перад Паркінсан, так? – умяшаўся Рон, перш чым Герміёна паспела адказаць.

- Хм-м… - нявызначана прамыкала яна. – Не ведаю… Вядома, Малфой заўсёды важнічае, але… Для пустой балбатні тэма занадта сур'ёзная…

-Менавіта, так, - сказаў Гары, але працягнуць гутарку ім, на жаль, не атрымалася: шматлікія адкрыта спрабавалі падслухаць, а да таго ж тарашчыліся на Гары і шапталіся, затуляючыся рукамі. Гары, Рон і Герміёна ўсталі ў чаргу да адтуліны за партрэтам.

- Паказваць пальцам няветліва, - крыкнуў Рон, звяртаючыся да нейкага асабліва дробнага першакурсніка. Хлопчык, які, адгарадзіўшыся далонькай, паціху размаўляў пра Гары са сваім прыяцелем, пабарвовеў ад жаху іываліўся праз дзіру вонкі. Рон хмыкнуў.

- Як мне падабаецца быць шасцікласнікам! А яшчэ сёлета ў нас будзе вольны час, калі можна сядзець і нічога не рабіць!

- Гэты час для самастойных заняткаў, Рон, - павучальна сказала Герміёна ўжо ў калідоры.

- Так, але не сёння, - адклікнуўся Рон, - сёння будзем лавіць кайф.

- Ну-ка стой! – Герміёна выставіла руку і злавіла чацвёртакурсніка, які нёсся міма, моцна заціснуўшы ў руцэ нейкую кружэлку лаймавага колеру. Хлапчук паспрабаваў прадзерціся праз заслон. – Шыпучыя чмелькі забароненыя, дай сюды, - сурова загадала яна. Чацвёртакурснік надзьмуўся, аддаў Герміёне чмелька, які рыкаў, і, нырнуўшы

ёй пад руку, уцёк разам з прыяцелямі. Рон пачакаў, пакуль яны знікнуць з выгляду, а затым пацягнуў чмелька да сабе:

- Выдатна, даўно такога жадаў.

Абурэнне Герміёны патанула з гучным хіхіканні; заўвага Рона чымсьці моцна насмяшыла Лаванду Браўн. Яна прайшла наперад, але працягвала смяяцца і нават азірнулася на Рона. Той застаўся вельмі задаволены сабой.

Ціхамірна-блакітная столь Вялікай Залы была прачэрчана лёгкімі, напаўпразрыстымі рыскамі аблокаў, як і квадраты неба, якія віднеліся ў высокіх вокнах. Рабяты накінуліся на кашу і яйкі з беконам, і за ежай Гары і Рон распавялі Герміёне пра ўчорашнюю гутарку з Хагрыдам.

- Няўжо ён думаў, што мы працягнем займацца наглядам за магічнымі істотамі? – пакутна выклікнула Герміёна. –У сэнсе, няўжо мы… як бы гэта… выяўлялі хоць нейкі запал?

- У тым-то і справа, - прамыкаў Рон, цалкам запіхваючы ў рот яйка. – Мы імкнуліся на яго ўрокі больш усіх, таму што любім Хагрыда. Як думаеце, каму-небудзь патрэбна Ж.А.Б.А. па яго прадметы?

Гарыі Герміёна прамаўчалі; адказваць не было патрэбна. Яны выдатна разумелі, што іх аднагодкі ўсе будуць толькі рады адкараскацца ад нагляду за магічнымі істотамі. Рабяты пазбягалі магчымасці сустракацца вачамі з Хагрыдам і, калі праз дзевяць хвілін той устаў з-за настаўніцкага стала і вясёла памахаў ім рукой, адказалі на прывітанне з вельмі цяжкім сэрцам.

Пасля снедання грыфіндорцы засталіся на месцах, чакаючы прафесара МакГонагал. Сёлета раздаваць расклады было цяжэй, чым звычайна: для допуску на працяг курсу па тому або іншаму прадмету патрабавалася праверыць, ці атрыманы неабходна прахадны бал на С.А.Ч.

Герміёна адразу атрымала дазвол вывучаць заклёны, абарону ад цёмных мастацтваў, ператварэнні, гербалогію, нумаралогію, старажытныя руны і зеллеварэнне і, не губляючы часу, панеслася на ўрок па старажытным рунам. З Нэвілам справы ішлі складаней; пакуль прафесар

МакГонагал праглядала яго заяву і спраўджвала вынікі іспытаў на С.А.Ч, з яго круглага твару не сходзіла трывога.

- Гербалогія, выдатна, - казала прафесар МакГонагал. – З адзнакай "пышна" прафесар Сцебель з радасцю вас прымет. Абарону ад цёмных мастацтваў з адзнакай "Вышэй чаканага" таксама можаце працягваць. Цяпер ператварэнні... Мне шкада, але адзнакі "здавальняюча" нядосыць, Ж.А.Б.А прад'яўляе адмысловыя патрабаванні, і я проста не ўпэўнена, што вы зладзіцеся з аб'ёмам прац.

Нэвіл павесіў галаву. Прафесар МакГонагал уважліва паглядзела на яго скрозь квадратныя акуляры.

- А ўвогуле, для чаго вам ператварэнні? Мне заўсёды здавалася, што вы не сілкуеце да гэтага прадмета адмысловай прыхільнасці.

Нэвіл з няшчасным выглядам прамармытаў нешта накшталт: "бабуля вельмі жадала".

Прафесар МакГонагал гучна чмыхнула.

- Вашай бабулі даўно трэба ганарыцца сваім унукам, а не думаць пра тое, якім ён павінен быць – асабліва пасля таго, што адбылося ў Міністэрству.

Нэвіл вельмі счырванеў і збянтэжана залыпаў; прафесар МакГонагал ніколі раней яго не хваліла.

- Прабачце, Даўгапупс, але я не магу дазволіць вам працягваць мой курс. Але, як я бачу, па заклёнах вы атрымалі "вышэй чаканага"; чаму бы не паспрабаваць свае сілы там?

- Бабуля лічыць, што гэта вельмі лёгкі шлях, - прамямліў Нэвіл.

- Ідзіце на заклёны, - рашуча сказала прафесар МакГонагал. – А я чыркану пару радкоў Аўгусце і нагадаю, што нельга лічыць прадмет бескарысным толькі таму, што табе не атрымалася здаць яго на С.А.Ч. – Па твару Нэвіла разлілося радаснае здзіўленне. Прафесар МакГонагал ледзь прыкметна ўсміхнулася, пастукала чарадзейнай палачка па пустым бланку і працягнула яго Нэвілу ўжо запоўненым.

Затым яна перайшлі да Парваці Паціл. Тая перш за ўсё спытала пра Фырэнца, прыгажуна-кентаўра, які застаўся выкладаць прадказанні.

- Яны з прафесарам Трэлоі падзялілі абавязкі, - з лёгкім неўхваленнем сказала прафесар МакГонагал; ні для каго не было сакрэтам, што яна пагарджае гэты прадмет. – Шосты курс дастаўся прафесару Трэлоні.

Праз пяць хвілін паніклая Парваці адправілася на прадказанні.

- Потэр, Потэр… - Прафесар МакГонагал звярнулася да Гары і зрахавалася з запісамі. – Заклёны, абарона ад цёмных мастацтваў, гербалогія, ператварэнні… усё выдатна. Павіна сказаць, Потэр, што я была вельмі задаволеная вашымі вынікамі на ператварэннях, вельмі. Але чаму вы не падалі заяўку на зелляварэнне? Мне здавалася, вы марыце стаць Аўрорам?

- Так, прафесар, але вы самі казалі, што для гэтага на іспыце трэба атрымаць “пышна”.

- Так, у прафесара Снэйпа. А прафесар Слагхорн з задавальненнем прымае тых, хто атрымаў “вышэй чаканага”. Такім чынам, вы жадаеце вывучаць зелляварэнне далей?

- Так, - адказаў Гары. – Але я не купіў ні падручніка, ні інгрэдыентаў, нічога…

- Упэўнена, прафесар Слагхорн пазычыць вам усё, што трэба, - сказала прафесар МакГонагал. – Выдатна, Потэр, трымайце ваш расклад. Так, дарэчы… у грыфіндорскую квідышную каманду ўжо запісалася дваццаць юных студэнтаў. Пазней я перадам спіс, каб вы змаглі прызначыць адборачныя выпрабаванні на зручны для вас час.

Яшчэ праз некалькі хвілін Рон атрымаў дазвол займацца тымі жа прадметамі, што і Гары, і яны разам выйшлі з-за стала.

- Глядзі, - Рон захоплена глядзеў на свой расклад, - зараз вольны час.. і пасля змены… і пасля абеду.. кайф!

Яны вярнуліся ў агульную гасціную. Там сядзелі некалькі сямікласнікаў і сярод іх Кэці Бэл – апошняя прадстаўніца той квідышнай каманды, у якую прыйшоў Гары ў першым класе.

- Я ведала, што ты гэта атрымаеш, малайчына! – крыкнула яна, паказваючы на капітанскі значок на грудзі Гары. – Скажы, калі будуць выпрабаванні!

- Не дуры, - адмахнуўся Гары. – Цябе-то навошта? Я ужо пяць гадоў гляджу, як ты гуляеш…

- Не трэба з гэтага пачынаць, - асцерагла Кэці. – Як ведаць, можа, знойдзецца хто-небудзь у сто разоў лепш мяне. Колькі добрых каманд распалася з-за таго, што капітаны пакідалі старых членаў або бралі ў каманду сваіх сяброў…

Рон адчайна збянтэжыўся і прыняўся гуляць з шыпучым чмелькам, адабраным у чацвёртакурсніка. Тая закруціла па гасцінай, рыкаючы на лёце і перыядычна нападаючы на габелен. Касалапус сачыў за чмелькам жоўтымі вачамі і шыпеў, калі яна падлятала зусім блізка.

Праз гадзіну Рон і Гары неахвотна пакінулі сонечную гасціную і адправіліся ў кабінет абароны ад цёмных мастацтваў, размешчаны чатырма паверхамі ніжэй. Герміёна ўжо стаяла ў чарзе ў дзвярэй – з грудай цяжкіх кніг і вельмі заклапочаным выглядам.

- Па рунах столькі задалі, - прамармытала яна, як толькі падышлі Гары і Рон. – Пятнаццаціцалевае сачыненне, два перакладу і яшчэ прачытаць вось гэта да серады!

- Кашмар, - пазяхнуў Рон.

- Пачакай, - пакрыўдзілася яна. – Зараз Снэйп таксама надае кучу.

У гэты час дзверы кабінета расхінуліся, і ў калідор выйшаў Снэйп. Чорныя лоевыя валасы, быццам фіранкі, звісалі па баках зямлістага, бледнага твару. Усе замоўклі.

- Заходзьце, - загадаў ён.

Гары ўвайшоў унутр і агледзеўся. Пакой ужо насіў адлюстраванне асобы Снэйпа. Тут стала значна цямней; запавесы былі захінутыя, гарэлі свечкі. На сценах віселі новыя карціны, якія адлюстроўвалі пакуты людзей: жудасныя раны, зламаныя рукі-ногі і іншыя часткі цела. Вучні, рассаджваючыся, не размаўлялі, толькі са страхам разглядалі змрочныя, тужлівыя малюнкі.

- Я не прасіў даставаць падручнікі, - працадзіў Снэйп, зачыняючы дзверы. Ён прайшоў за свой стол і павярнуўся тварам да класа. Герміёна паспешна кінула “Твар да твару з безаблічным” зваротна ў заплечнік і саўганула яго пад крэсла. – Я маю намер казаць і патрабую вашай непадзельнай увагі.

Ён прабег чорнымі вачамі па тварах прысутных, мімалётна затрымаўшыся на Гары.

- Дагэтуль, наколькі мне вядома, у вас было пяць розных настаўнікаў па маім прадмеце.

“Наколькі вядома… ці не ты, як каршун, сачыў за імі, спадзеючыся заняць іх месца”, - з нянавісцю падумаў Гары.

- Вядома, у кожнага была ўласная методыка, свае перавагі. Пры такой блытаніне застаецца толькі дзівіцца, як вы здолелі наскрэбці прахадны бал на С.А.Ч. Вы здзівіце мяне яшчэ мацней, калі і далей зможаце трымацца на ўзроўні – Ж.А.Б.А патрабуе шмат больш сур’ёзных паглыбленых ведаў.

Снэйп стаў расхаджваць па класе. Ён панізіў голас; усе сачылі за ім, выгінаючы шыі.

- Сілы зла, - казаў Снэйп, - незлічоныя, разнастайныя, зменлівыя… веяныя. Гэтая многагаловая пачвара; на месцы адсечанай галавы кожны раз вырастае новая, хітрэй і страшней ранейшай. Ваш сапернік няўлоўны, ён стала змяняе аблічча і не паддаецца знішчэнню…

Гары не адрываў вока ад настаўніка. Так… Адна справа – паважаць цёмныя мастацтвы як небяспечнага саперніка, і зусім іншае - казаць пра іх вось так, з любоўю і пяшчотай.

- Такім чынам, абараняючыся, - ледзь гучней працягнуў Снэйп, - трэба быць не менш вынаходлівым і гнуткім. Гэтыя карціны, - ён махнуў рукой, паказваючы на сцены, - даюць даволі дакладнае паданне пра ўздзеянне, да прыкладу, катавальнага заклёну, - ён ткнуў пальцам у ведзьму, якая крычала ў агоніі, - выніках пацалунку дзяментара (чараўнік з абсалютна бессэнсоўным тварам, які нямогла прываліўся д сцяны) або напады інферній (крывавая кашыца на зямлі).

- Значыць, інферніі праўда з’явіліся? – тоненькім голасам спытала Парвацi Пацiл. – Ён сапраўды іх выкарыстоўвае?

- Цёмны Лорд выкарыстоўваў інферній у мінулым, - адказаў Снэйп. – а значыць, можа выкарыстаць іх і ў будучыні; вы павінны гэта разумець. а цяпер…

Ён закрочыў уздоўж іншай сцяны кабінета да свайго стала. Усе вочы па-ранейшаму былі прыкаваныя да яго, да яго цёмнай адзежы, якая раздзімалася ззаду.

- …наколькі я разумею, вы зусім не знаёмыя з невербальнымі заклёнамі. Якія іх перавагі?

Руку Герміёны маментальна паднялася ўверх. Снэйп павольна агледзеў клас, пераканаўся. што выбару няма, і сцісла кінуў:

- Вельмі добра – міс Грэнджэр?

- Сапернік не ведае пра тое, што вы жадаеце зрабіць, - сказала Герміёна, - што дае вам фору ў дзель секунды.

- Слова ў слова з “Стандартнай кнігі заклёнаў, шосты клас”, - пагардліва скрывіўся Снэйп (Малфой у куце засмяяўся), - але сапраўды, дакладна. Калі вы авалодалі мастацтвам чараваць, не выкрыкваючы заклёнаў, то ваша магія здабывае элемент нечаканасці. Зразумела, на гэта здольныя далёка не ўсе, тут патрабуецца адмысловая канцэнтрацыя волі і думкі, якой некаторыя, - ён спыніў ліхі погляд на Гары, - абсалютна пазбаўленыя.

Гары выдатна разумеў, што гэта намёк на ганебныя леташнія заняткі аклюменцыей. Ён вырашыў ні завошта не адводзіць погляд і зласліва свідраваў Снэйпа вачамі, пакуль той не адвярнуўся.

- Зараз, - працягваў Снэйп, - вы падзеліцеся на пары. Адзін будзе спрабаваць моўчкі накласці заклён на іншага. Іншы, гэтак жа моўчкі, павінен паспрабаваць адвесці заклён. Прыступайце.

Снэйп не ведаў, што ў прошлым годзе Гары навучыў па меншай меры палову класа (усіх членаў АД) выконваць рыкашэтны заклён, але ніхто ніколі не спрабаваў рабіць гэта моўчкі. Зараз шматлікія жульнічалі, шэпчучы заклёны напаўголаса. Прыкладна праз дзесяць хвілін Герміёна

здолела, не выдаўшы ні гуку, адбіць ватнаножны заклён Нэвіла. Гары маркотна падумаў, што ў любога нармальнага настаўніка яна абавязкова заслужыла бы як мінімум дваццаць балаў для Грыфіндора, але Снэйп, зразумела, цалкам праігнараваў яе дасягнення. Ён імкліва расхаджваў паміж вучнямі, нагадваючы велізарнага кажана, і затрымаўся каля Гары і Рона, каб паглядзець, як яны спраўляюцца з заданнем. Рон спрабаваў зачараваць Гары. Ён стаяў з барвовым тварам і шчыльна сціскаў вусны, каб выпадкова не выпаліць заклён. Гары, падняўшы палачку і пераміналючыся з нагі на нагу, рыхтаваўся адбіць напад, якога не спадзяваўся дачакацца.

- Бездапаможнае відовішча, Уізлі, - сказаў праз некаторы час Снэйп. – Вось… дайце я пакажу….

Ён з вокамгненнай шпаркасцю накіраваў чарадзейную палачку на Гары. Той, начыста забыўшыся пра невербальнасць, інстыктыўна загарланіў:

- Пратэга!

Рыкашэтны заклён апынуўся такім моцным, што Снэйп страціў раўнавагу і паваліўся на стол. Увесь клас з’ярнуўся да іх. Снэйп з раз’юшаным выглядам падняўся.

- Вы памятаеце, што я загадаў трэніравацца з выкарыстанні невербальных заклёнаў, Потэр?

- Так, - буркнуў Гары.

- Так, сэр.

- Вам не абавязкова называць мяне”сэр”, прафесар.

Ён сказаў гэта, не паспеўшы падумаць.Некаторыя, у тым ліку Герміёна, у жаху ахнулі. Затое Рон, Дын і Сімус, якія стаялі за спіной у Снэйпа, ухвалялььна ўсміхнуліся.

- Спагнанне, у суботу вечарам, у мяне ў кабінеце, - скрозь зубы вымавіў Снэйп. – Я нікому не дазволю мне хаміць, Потэр… нават Абранаму.

- Вось выдатн, Гары, малайчына! – з рогатам пахваліў Рон. Урок ужо скончыўся, і яны знаходзіліся на бяспечнай адлегласці ад кабінета Снэйпа.

- Нічога выдатнага, - Герміёна строга паглядзела на Рона. – Гары, што на цябе найшло?

- Калі ты не заўважыла, ён спрабаваў навесці на мяне псую! – узвіўся Гары. – Я гэтага яшчэ на аклюменцыі нахлябаўся! Хай пашукае іншую марскую свінку! І наогул, Дамблдор што, зусім з розуму сышоў? Чаму ён дазволіў яму весці гэты прадмет? Чулі, як Снэйп казаў пра цёмныя мастацтва? Ён іх любіць! “Стала змяняе аблічча, не паддаецца знішчэнню”…

- Мне нават здалося, - спакойна ўсміхнулася Герміёна, - то я чую цябе.

- Мяне?

- Так, калі ты тлумачыў, як значыць стаяць тварам да твара з Валан дэ Мортам. Ты сказаў, што справа не ў тым, каб запомніць дзесятак заклёнаў, а ў табе самім, тваім розуме, душы – няўжо не пра гэта казаў Снэйп? Што ўсё ў канчатковым выніку зводзіцца да адвагі і кемлівасці?

Гары быў цалкам абяззброены тым, што яна запомніла яго словы, быццам цытату з “Стандартнай кнігі заклёнаў”, і не стаў спрачацца.

- Гары! Гэй, Гары!

Гары азірнуўся. Да іх з пергаментным скруткам у руках спяшаўся Джэк Слопер, адзін з Паляўнічых, якія прыйшлі ў каманду ў прошлым годзе. Ён задыхаўся.

- Гэта табе, - сказаў ён. – Слухай, кажуць, ты – новы капітан. Калі адборачныя выпрабаванні?

- Дакладна не ведаю. – адказаў Гары, у глыбіні душы лічачы, што Слоперу вельмі пашанцуе, кал ён застанецца ў камандзе. – Я паведамлю.

- Выдатна. Я спадзяваўся, што, можа, у выхадныя…

Але Гары ўжо не слухаў; ён пазнаў тонкі касы почырк на пергаменце. Слопер яшчэ не скончыў фразу, а Гары ўжо адвярнуўся ад яго і заспяшаўся прочкі разам з Ронам і Герміёнай, на хаду разгортваючы цыдулку.

Дарагі Гары,

Я бы жадаў пачаць заняткі ў суботу.

Калі ласка, прыходзь у мой кабінет у восем гадзін вечара.

Спадзяюся, першы дзень у школе прайшоў удала.

Шчра твой,
Альбус Дамблдор
P.S. Я люблю кіслотныя ледзянцы.

- Што? Кіслотныя ледзянцы? – Рон прачытаў пасланне з-за пляча Гары і прыйшоў у поўнае здзіўленне.

- Гэта пароль ад гаргульі, якая ахоўвае яго кабінет, - панізіўшы голас, растлумачыў Гары. – Ха! Снэйп не ўзрадуецца… яму прыйдзецца адкласці пакаранне!

Увесь перапынак яны з Ронаі і Герміёнай разважалі над тым, чаму Дамблдор будзе яго вучыць. Рон лічыў, што, хутчэй за ўсё, нейкі страшнай псуце і жудасным заклёнам, якія невядомыя Пажыральнікам Смерці. Герміёна запярэчыла, што такія рэчы незаконныя; па яе меркаванню, Дамблдор збіраўся навучыць Гары вышэйшай ахоўнай магіі. Потым змена скончылася, і Герміёна пайшла на нумаралогію. Гары з Ронам вырнуліся ў агульную гасціную і з неахвотай прыступілі да дамашняй работы Снэйпа. Яна апынулася неверагодна складаным. Хлопчыкі ўсё яшчэ сядзелі, робячы яго, калі вярнулася Герміёна (дзякуючы гэтаму справы пайшлі весялей). Ледзь яны скончылі, зазваніў звон, і яны знаёмай дарогай адправіліся на здвоенае зеллеварэнне, у падзямелле, якое да нядаўніх часоў было вотчынай Снэйпа.

У калідоры перад кабінетам выявілася, што ў класе застаўся ўсяго тузін чалавек. Крэб і Гойл, відавочна, не набралі прахадных балаў, але чатыры слізэрынца, у тым ліку Малфой, здалі САЧ як трэба. Акрамя таго, каля дзвярэй стаялі чатыры равенклаўца і хафлпафец Эрні МакМілан, якога Гары недалюбліваў за празмерную напышлівасць.

- Гары, - Эрні важна працягнуў сваю руку для поціску рукі Гары, - не змог падысці да цябе раніцай на абароне ад цёмных мастацтваў. Добры ўрок, па-мойму, але толькі ахоўныя заклёны – старая песенька для тых, хто ведае, што такое АД… Дарэчы, як вы, Рон, Герміёна?

Яны ледзь паспелі сказаць: “Добра”, як дзверы падзямелля расхінуліся і адтуль выйшаў жывот. Следам з’явіўся сам Слагхорн. Вучні сталі праходзіць у клас.

Слагхорн заўсміхаўся, выгінаючы густыя вусы, і з асаблівай радасцб прывітаў Гары і Забіні.

Падзямелле было напоўнена незвычайнамі рознакаляровымі парамі і дзіўнымі пахамі. Гары, Рон і Герміёна з цікавасцю прынюхваліся, праходзячы міма вялікіх кіпячых катлоў. Слізэрынцы занялі асобны стол, тое ж зрабілі і чацвера студэнтаў Равенкла. Гары, Рон і Герміёна селі з Эрні. Яны абралі самы блізкі стол з катломзалатога колеру, які струменіў парам, які неверагодна вабіў. Гары адразу ўспомніў пра торт з патакай і новенькім тронку мятлы, і пра штосьці кветкавае, якое навявала ўспаміну пра Нару. Гары задыхаў павольна, глыбока; яму жадалася напітацца гэтым цудоўным водарам. Па целе разлілася стома; ён расслаблена ўсміхнуўся Рону; той гультаявата ўсміхнуўся ў адказ.

- Ну-з-с, ну-з-с, ну-з-с… - загаварыў Слагхорн, чыя масіўныя фігура смутна маячыла ў клубах рознакаляровага пару. – Дастаём шалі, наборы для прыгатавання зелляў. І “Вышэйшае зелляварэнне” не забудзьцеся….

- Сэр, - паклікаў Гары, падняўшы руку.

- Так, Гары, мой хлопчык?

- У мяне няма ні падручніка, ні шаляў, нічога… у Рона таксама…. разумееце, мы не ведалі, што зможам працягваць зелляварэнне…

- Ах так, прафесар МакГонагал папярэдзіла…. Не хвалюйся, мой хлопчык, ні пра што не хвалюйся. Інгрэдыенты на сёння можаце ўзяць з сховішча, шалі, я ўпэўнены. таксама знойдуцца, і невялікі запас старых падручнікаў маецца… На першы час сыдзе, а вы пакуль напішаце “Завітушу і Клякцу”…

Слагхорн прайшоў у кут да вялікай шафы, парыўся там і выняў два вельмі патрапаных падручніка “Вышэйшага зелляварэння” Вазліянуса Сенны і пару пацьмянелых шаляў. Ён выдаў іх Гары і Рону і вярнуўся да свайго стала.

- Як бачыце, - сказаў Слагхорн і выпукляў грудзі так, што гузікі камізэлькі пагражалі вось-вось адарвацца, - я прыгатаваў некалькі розных зелляў, проста для цікавасці, каб вам паказаць. Па завяршэнні курсу вы павінны іх

асвоіць. Урэшце, вы напэўна пра іх чулі, нават калі ніколі не варылі. Хто ведае, што гэта такое?

Слагхорн паказаў на кацёл побач з слізэрынскім сталом. Гары, ледзь прыпадняўшыся, убачыў, што ўнутры кіпіць, здаецца, самая звычайная вада.

Герміёна вывастраным жэстам ускінула руку ўверх; яна была першай, і Слагхорн павёў далонню ў яе бок.

- Гэта Верытасэрум; бескаляровая вадкасць пазбаўленая паху, якая змушае таго, хто яе вып’е, казаць толькі праўду, - сказала Герміёна.

- Выдатна, выдатна! – узрадаваўся Слагхорн. – Цяпер гэта, - працягнуў ён, паказваючы на кацёл каля стала Равенкла, - таксама вельмі вядомае зелле… Пра яго, дарэчы, нядаўна згадвалася ў загадзе міністэрства… Хто…?

Герміёна зноў усіх апярэдзіла.

- Гэта Адваротнае Зелле, сэр, - выпаліла яна.

Гары таксама пазнаў глейкую вадкасць, якая гультаявата булькала ў другім катле, але нікольк не засмуціўся, што лаўры за правільны адказ, зазвычай, дасталіся Герміёне; у выніку, менавіта яна яшчэ ў другім класе паспяхова прыгатавала гэтае зелле.

- Выдатна-выдатна! Цяпер тут… Так, мая дарагая? – цяпер ужо з некаторым здзіўленнем вымавіў Слагхорн, убачыўшы, што Герміёна зноў цягне руку.

- Гэта Амартэнцыя!

- Цалкам дакладна. Дурна нават пытаць, але ўсё-жа, - сказаў Слагхорн, відавочна ўзрушаны пазнаннямі Герміёны, - якое яе дзеянне?

- Амартэнцыя – наймацнейшае зелле кахання ў свеце! – адказала Герміёна.

- Менавіта так! Лічу, вы пазналі яго па відавочным перламутравым бліску?

- І пару, які паднімаецца ўверх характэрнымі спіралямі, - з натхненнем падхапіла Герміёна, - а яшчэ для розным людзей яно па-рознаму пахне, у залежнасці ад таго, каму што больш падабаецца; я, напрыклад, адчуваю пах свежаскошанай травы і новенькага пергамента і…

Яна ледзь прыкметна паружавела і не скончыла фразу.

- Магу я пазнаць ваша імя, дарагая? – спытаў Слагхорн, не звяртаючы ўвагі на яе збянтэжанасць.

- Герміёна Грэнджэр, сэр.

- Грэнджэр? Грэнджэр? Вы, выпадкова, не сваячка Гектара Дагворта-Грэнджэра, заснавальніка “Экстраардынарнага грамадства зеллеробаў”?

- Наўрад ці, сэр. Я магланароджаная.

Гары ўбачыў, як Малфой нахіліўся да Нотта і нешта шапнуў яму на вуха; абодва гнюсна захіхікалі.

Слагхорн, урэшце, не збянтэжыўся; наадварот, праззяў і перавёў погляд з Герміёны на Гары, які сядзеў побач.

- Ага! “Мая лепшая сяброўка магланароджаная, і пры тым лепшая вучаніца на нашым курсу!” Лічу, Гары, гэта і ёсць тая самая сяброўка?

- Так, сэр, - пацвердзіў Гары.

- Так, так, так... Дваццаць балаў Грыфіндору, міс Грэнджэр, - з пачуццём сказаў Слагхорн.

У Малфоя зрабіўся такі выгляд, нібы Герміёна зноў засвяціла яму па фізіяноміі. А Герміёна з зіготкім тварам павярнулася да Гары і прашаптала:

- Ты праўда сказаў, што я лепшая вучаніца курса? О, Гары!

- І што тут такога незвычайнага? – з незразумелым раздражненнем, але таксама шэптам запытаўся Рон. – Ты і ёсць лепшая – я бы сам так сказаў, калі бы мяне спыталі!

Герміёна ўсміхнулася, але жэстам паказала “цішэй”, пакольки трэба было слухаць настаўніка. Рон нахмурыўся.

- Зразумела, Амартэнцыя не нараджае сапраўднае каханне. Стварыць каханне штучна немагчыма. Не, зелле выклікае ўсяго толькі гарачае захапленне, апанаванасць. Мабыць, гэта самая небяспечная і моцнадзейная рэч тут, у нашым кабінеце... Так, так, - Слагхорн змрочна паківаў, гледзячы на Малфоя і Нота, скептычна скрывіўшы вусны, - калі вы пабачыце столькі, калькі давялося мне на маім жыцці, вы не будзеце недаацэньваць сілу запалу... Урэшце, - перабіў ён сам сябе, - нам трэба прыстцпаць да працы.

- Сэр, але вы не сказалі, што тут, - Эрні МакМілан паказаў на маленькі чорны кацёл, які стаяў на стале

настаўніка. Зелле ў ім весела плёскалася; яно нагадвала вадкае золата, а над паверхняй, нібы залатыя рыбкі, скакалі буйныя кроплі, урэшце, ні адна не пралівалася.

- Ага! – зноў сказаў Слагхорн. Гары быў упэўнены, што настаўнік зусім не забыўся пра зелле, проста для мацнейшай тэатральнасці чакаў, калі пра яго спытаюць. – Так. Тут. Што жа, лэдзі і джэнтльмены, тут знаходзіцца вельмі цікаўны адвар. Ён завецца Фелікс Фелікцыс. – Лічу, міс Грэнджэр, - Слагхорн з усмешкай павярнуўся да Герміёны, паколькі тая гучна ахнула, - вы ведаеце, што гэта такое?

- Вадкі поспех, - усхвалявана пралапатала Герміёна. – Зелле, якое прыносіць поспех!

Усе ў класе, здавалася, селі прамей. Цяпер нават увага Малфоя была цалкам прыкавана да настаўніка; Гары бачыў толькі гладкія светлыя валасы на яго патыліцы.

- Дакладна, дакладна! Яшчэ дзесяць балаў Грыфіндору. Так, Фелікс Фелікцыс… Вельмі пацешнае зелле, - прамармытаў Слагхорн. – Яго вельмі складана рыхтаваць, за любую памылку можна вельмі дорага заплаціць. Аднак, калі зелле настаяць правільна, як зроблена ў нашым выпадку, то, выпіўшы яго, вы адчуеце, што ўсе вашы распачанні асуджаныя на поспех… ва ўсякім разе, пакуль доўжыцца дзеянне напоя.

- Сэр, а чаму людзі яго ўвесь час не п’юць? – з круглымі ад узрушанасці вачамі выпаліў Тэры Бут.

- Калі прымаць яго занадта часта, яно выклікае легкадумнасць, бесшабашнасць і небяспечную самаўпэўненасць, - адказаў Слагхорн. –Ведаеце, як кажуць: добранькага патрошку?… Высокатаксічна ў вялікіх дозах. Але калі піць па трохі, зрэдку…

- А вы яго калі-небудзь прымалі, сэр? – з велізарнай цікавасцю спытаў Майкл Корнер.

- Два разы, - адказаў Слагхорн. – Адзін раз у дваццаць чатыры года, другі – у пяцьдзесят сем. Па дзве сталовыя лыжкі за сняданкам. Два дасканалых, шчаслівых дня.

Ён летуценна ўтаропіўся ў прастору. “Гуляе ён або не, незразумела”, - падумаў Гары, - “але эфект узрушаючы”.

- Менавіта гэтае зелле, - сказаў Слагхорн, вярнуўшыся нарэшце з нябёсаў на зямлю, - стане галоўным прызам нашага ўроку.

Запанавала цішыня. Кожны гук, кожны булькат, здавалася, у дзесяць разоў узмацніліся.

- Бутэлечка Фелікс Фелікцыса, - Слагхорн выняў з кішэні мініятурную склянку з коркам і, прыпадняўшы, паказаў класу. – На дванаццаць гадзін. Поспех ва ўсіх распачынаннях ад світанку да заходу… Але павінен папярэдзіць: на арганізаваных мерапрыемствах ужыванне Фелікс Фелікцыса забаронена… Спартовыя змаганні, напрыклад, іспыты, выбары. Наш пераможац зможа скарыстацца прызам толькі ў самы звычайны дзень… які адразу стае ўнікальным!

- Такім чынам, - бадзёра працягнуў Слагхорн, - як жа выйграць мой незвычайны прыз? Для пачатку трэба адкрыць старонку дзесяць “Вышэйшага зелляварэння”. У нас застаецца прыкладна гадзіна. Гэтага часу павінна запіць на выраб глытку жывой смерці. Ведаю, раней вы не займаліся такімі складанымі настоямі, і не чакаю нічога звышнатуральнага. Але той, хто апынецца лепш іншых, выйграе кропельку фартуны. Прыступаем!

Усе завашдаліся, зашамацелі, прысоўваючы да сабе катлы, загрымелі шалямі і гірамі. Ніхто не размаўляў; напруга адчувалася амаль фізічна. Гары бачыў, што Малфой ліхаманкава гартае “Вышэйшае зелляварэнне”. Відавочна, яму вельмі патрэбен удалы дзень… Гары хутка раскрыў патрапаны падручнік, які яму выдаў Слагхорн.

І адразу абурыўся, убачыўшы, што мінулы ўладальнік змаляваў усю кнігу нейкімі нататкамі; палі былі неадрозныя ад тэксту. Гары прыйшлося нізка нахіліцца над кнігай, каб разабраць, якія патрэбныя інгрэдыенты (нават тут папярэдні ўладальнік нешта пераправіў, а нешта выкрасліў). Ён паспяшаўся да шафы за ўсім неабходным, а прабягаючы назад, бачыў, як Малфой з дзікай хуткасцю рэжа валяр’янавы корань.

Усе пастаянна аглядаліся сябар на сябра; плюс і адначасова мінус зелляварэння складаўся ў тым, што тут

было немагчыма схаваць ад іншых сваю працу. За дзесяць хвілін кабінет напоўніўся сіняватым парам. Герміёна, як водзіцца, апярэджвала астатніх; яе зелле ўжо дасягнула апісанай у падручніку ідэальнай прамежкавай стадыі і ператварылася ў “аднастайную вадкасць чорнапарэчкавага колеру”

Насекшы валяр’яну, Гары зноў схіліўся над кнігай. Яго проста вар’явала, што тэкст ледзь бачны пад ідыёцкімі крамзолямі папярэдняга ўладальніка.Напрыклад, таму чымсьці не спадабалася ўказанне нарэзаць ступафорны боб, і ён напісаў па-над:

Расціснуць плоскім бокам ляха срэбнага нажа, дае больш соку, чым пры наразанні.

- Сэр, вы, мабыць, ведалі майго дзеда, Кабалакса Малфоя?

Гары падняў вочы; Слагхорн як раз праходзіў міма слізэрынскага стала.

- Так, - адказаў Слагхорн, не гледзячы не Малфоя, - і быў засмучаны яго смерцю, хоць, зразумела, нечаканай яе не назавеш. Драконава воспа ў яго веку… - і прайшоў міма.

Гары даволі ўсміхнуўся і зноў сагнуўся над катлом. Малфой відавочна разлічваў на асаблівую ўвагу, а то і на безумоўны фавор, да якога абвык у часы Снэйпа. Але, падобна, зараз, каб выйграць Фелікс Феліцыс, Малфою прыйдзецца спадзявацца толькі на свае здольнасці.

Рэзаць ступафорны боб апынулася вельмі цяжка. Гары павярнуўся да Герміёны:

- Можна ўзяць твой срэбны нож?

Яна нецярпліва кіўнула, не зводзячы вачэй са свайго зелля, усё яшчэ цёмнапурпурнае, хоць па інструкцыі яму даўно належыла здабыць лілаватае адценне.

Гары націснуў на боб плоскім бокам ляза і ўразіўся колькасці соку, які той імгненна выпусціў. Нават незразумела, як такі зморшчаны боб столькі ўмясціў. Гары хутка выліў сок у кацёл і з здзіўленнем убачыў, што зелле неадкладна набыла загаданы ліловы колер.

Незадаволенасць папярэднім уладальнікам падручніка адразу уляцела. Гары, напружана жмурачыся, стаў

учытвацца ў наступныя ўказанні. Аўтар падручніка рэкамендаваў мяшаць зелле супраць гадзіннай стрэлкі, пакуль яно не стане празрыстым як вада. А былы ўладальнік раіў пасля кожных сямі памешванняў супраць гадзіннай стрэлкі адзін раз мяшаць па гадзіннай. Што, калі ён мае рацыю і тут?

Гары памяшаў супраць гадзіннай стрэлкі, затаіў дыханне і адзін раз крутануў лыжкай па гадзіннай. Уздзеянне было неадкладным: зелле зрабілася светла-ружовым.

- Як ты гэта робіш? – патрабавальна спытала Герміёна. Яе твар расчырванеў, валасы з-за пару ўсталі дыбам, але зелле не жадала змяняць колер.

- Памяшаў адзін раз па гадзіннай…

- Не, не, у кнізе сказана “супраць”! – абурана перабіла яна.

Гары паціснуў плячамі і працягнуў сваё справа. Сем разоў супраць гадзіннай, адзін раз па гадзіннай, сем супраць, адзін па…

Рон, які стаяў насупраць, ціха, але бесперапынна лаяўся; варыва ў яго катле нагадвала вадкі саладкакорань. Гары агледзеўся. Ні ў каго зелле не было такім светлым, як у яго. Ён таемна ўзрадаваўся, чаго на зелляварэнні з ім раней ніколі не здаралася.

- Час… выйшаў! – абвясціў Слагхорн. – Спыніце мяшаць, калі ласка!

Слагхорн павольна пайшоў паміж сталамі, уважліва даглядаючыся да змесціва катлоў. Ён нічога не казаў, толькі зрэдку прынюхваўся або дзесьці памешваў. Нарэшце ён дабраўся да стала Гары, Рон, Герміёны і Эрні. Прыгнечана ўсміхнуўся пры выглядзе смалістай вадкасці ў катле Рона. Затрымаўся над сіне-зялёнай жыжкай Эрні. Ухваляльна кіўнуў зеллю Герміёны. Потым зірнуў у кацёл Гары, і па яго твару разлілося здзіўленае захапленне.

- Чыстая перамога! – закрычаў Слагхорн на ўсё падзямелле. – Выдатна, выдатна! Святое неба! Гары, відаць, што ты ўспадкаваў талент сваёй маці, наша Лілі была

майстрыца па зеллях! Што ж, прашу, атрымлівай – бутэлечка Фелікс Фелікцыса, як абяцана! Выкарыстай яе з толкам!

Гары саўгануў бутэлечку з залацістай вадкасцю ва ўнутраную кішэнь. Ён выпрабоўваў дзіўную сумесь эмоцый: захапленне, таму што слізэрнцы былі ў шаленстве, і засмуэнне, таму што Герміёна знервавалася. Рон папросту ачмурэў.

- Як табе атрымалася? – шэптам спытаў ён у Гары на выхадзе з падзямелля.

- Павезла, мабыць, - адказаў Гары; Малфой знаходзіўся зусім блізка.

Урэшце, як толькі яны селі за грыфіндорскі стол і Гары адчуў сябе ў бяспецы, ён распавёў сябрам праўду. З кожным яго словам твар Герміёны ўсё больш камянеў.

- Бачу, ты лічыш, што я змахляваў? – засмучана спытаў ён.

- Гэта ж не было ў прамым сэнсе тваёй працай, - суха вымавіла яна.

- Ён усяго толькі прытрымліваўся іншым інструкцыям, - умяшаўся Рон. – Гэта магло скончыцца правалам. Але Гары рызыкнуў, і рызык сябе апраўдаў. – Рон цяжка ўздыхнуў. – Слагхорн мог даць гэты падручнік мне, так не жа, мне дастаўся зусім чысты, на якім ніхто нічога не пісаў. На яго, праўда, ванітавалі, судзячы па старонцы пяцьдзесят два, але…

- Пачакайце, - сказаў нечы голас над левым вухам Гары і ён нечакана адчуў той жа кветкавы пах, што і ў падзямелле Слагхорна. Гары азірнуўся і ўбачыў Джынні, якая толькі што падышла. – Я дакладна ўчула? Так, Гары?

Яна глядзела злосна, устрывожана, і Гары адразу зразумеў, што маецца ў выглядзе.

- Глупства, - супакоіў ён, панізіўшы голас. – Гэта ж не дзённік Рэддла. Звычайны стары падручнік з нечымі надпісамі.

- Але ты зрабіў тое, што ўказана?

- Проста скарыстаўся падказкамі на палях, Джыні, самамі звычайнымі…

- Джыні права, - Герміёна адразу напружылася. – Гэта яшчэ трэба праверыць. Нейкія дзіўныя адпісы… Хто ведае?

- Гэй! – абурана крыкнуў Гары, убачыўшы, што яна выхапіла з яго заплечніка “Вышэйшае зелеварэнне” і паднесла да яго чарадзейную палачку.

- Спецыаль рэвеліё, - сказала Герміёна і хутка пастукала па вокладцы.

Нічога не адбылося. Кніга спакойна ляжала на стале, старая, брудная, патрапаная.

- Усё? – раздражнёна пацікавіўся Гары. – Або будзеш чакаць, пакуль яна перакуліцца праз галаву?

- Накшталт бы ўсё у парадку, - прамармытала Герміёна, не зводзячы з кнігі падазронага погляду. – У сэнсе гэта, здаецца, сапраўды… проста падручнік.

- Выдатна. Тады я вазьму? – Гары схапіў кнігу са стала, але яна выпала ў яго з рук на падлогу і раскрылася.

Ніхто не звярнуў на гэта ўвагі. Але Гары нахіліўся за кнігай і заўважыў унізе на заднім фарзацы кароткі надпіс. Ён быў зроблены тым жа дробным, цесным почыркам, што і надпісы ўнутры, дзякуючы якім Гары выйграў Фелікс Фелікцыс (зараз зелле было надзейна схавана ў шкарпэтках, у яго куфары). Надпіс абвяшчаў:

Уладальнік гэтага падручніка – Прынц-Паўкроўка

РАЗДЗЕЛ 10.
СЯМЕЙСТВА ГОНТАЎ

Да канца тыдня Гары працягваў прытрымліваццa парадам Прынца- Паўкроўкі там, дзе яны адрозніваліся ад указанняў Вазліянуса Сены, і да чацвёртага ўроку зеллеварэння Слагхорн абвясціў, што ў яго ніколі яшчэ не было такога таленавітага вучня. На жаль, Рона і Герміёну гэта зусім не радавала. Гары прапаноўваў ім свой падручнік, але Рон дрэнна разбіраў крамзолі Прынца, а перапытваць у Гары падчас уроку не мог – гэта выглядала бы падазрона. Герміёна ўпарта прытрымлівалася, як яна гаварыла, “афіцыйнага варыянту” і страшна злавалася, нязменна атрымоўваючы горшыя вынікі.

Гары часам задумваўся, хто жа такі гэты Прынц. З-за вялізнага аб’ёму дамашніх заданняў ён яшчэ не прачытаў сваё “Вышэйшае зеллеварэнне” цалкам, але прагартаў досыць, каб зразумець: у кнізе няма практычна ні адной старонкі, дзе бы загадкавы ўладальнік не пакінуў якіх-небудзь заўваг. Не ўсе яны датычыліся падрыхтоўкі зелляў. Месцамі трапляліся методыкі заклёнаў, якія, напэўна, Прынц вынайшаў сам.

- Або сама, - незадаволена кінула Герміёна, выпадкова пачуўшы гутарку Гары і Рона. Быў суботні вечар, і яны сядзелі ў агульнай гасцінай. – Можа, гэта дзяўчынка. Почырк, па-мойму, хутчэй жаночы.

- Ён жа Прынц-Паўкроўка, - запярэчыў Гары. – З якіх гэта часоў дзяўчынак завуць “Прынц”?

Герміёна не знайшла, што адказаць, надзьмулася і рэзка адшмаргнула сваё сачыненне “Прынцыпы рэматэрыялізацыі” ад Рона, які спрабаваў чытаць яго ўверх нагамі.

Гары паглядзеў на гадзіннік і пахутчэй саўгануў сваё патрапанае “Вышэйшае зелляварэнне” у заплечнік.

- Без пяці восем, трэба ісці, а то спазнюся да Дамблдора.

Герміёна адразу падняла вочы і шумна выдыхнула:

- О-о-о-о! Шчасліва! Мы цябе пачакаем; цікава, чаму ён будзе цябе вучыць?

- Жадаю поспехаў, - сказаў Рон. Яны з Герміёнай праводзілі Гары вачамі да самай адтуліны за партрэтам.

У калідорах было бязлюдна; праўда, адзін раз Гары прыйшлося схавацца за статуяй, калі з-за кута насустрач яму нечакана выйшла прафесар Трэлоні. Яна тасавала брудноватую калоду іграньных карт і, варожачы на хаду, бурчэла нешта сабе пад нос.

- Двойка пік: канфлікт, - мармытала яна, праходзячы паблізу ад месца, дзе затаіўся Гары. – Сямёрка пік: благое прадвесце. Дзясятка пік: гвалт. Валет пік: цёмнавалосы малады чалавек, неспакойны, варагуе з дазнаўцам….

Яна раптам спынілася прама перад статуяй, за якой, сагнуўшыся, стаяў Гары.

- Глупствы нейкія, - раздражнёна буркнула Трэлоні і пайшла далей, энергічнаператасоўваючы калоду і пакідаючы ў паветры пах кулінарнага хераса. Гары дачакаўся, калі яна сыдзе, і паспяшаўся на сёмы паверх, да гаргуллі, якая стаяла каля сцяны ў калідоры

- Кіслотныя ледзянцы, - сказаў Гары. Гаргулля адскочыла; сцяна слізганула ў бок, і за ёй адкрылася шрубавая лесвіца, якая рухалася. Гары ступіў на яе і, плаўна падняўся да дзвярэй з медным малаточкам, якія вялі ў пакой Дамблдора.

Гары пастукаў.

- Увайдзіце, - раздаўся голас Дамблдора.

- Добры вечар, сэр, - павітаўся Гары, уваходзячы ў кабінет дырэктара.

- А, Гары, добры вечар. Садзіся, - усміхнуўся Дамблдор. – Спадзяюся, першы тыдзень у школе прайшоў паспяхова?

- Так, дзякуй, сэр, - адказаў Гары.

- Відаць, ты часу дарма не губляў – паспеў атрымаць пакаранне!

- Э-э… - ніякавата замыкаў Гары. Урэшце, Дамблдор глядзеў на яго не занадта строга.

- Я дамовіўся з прафесарам Снэйпам, што ты адпрацуеш яго ў наступную суботу.

- Ясна, - кіўнуў Гары. Яго зараз займалі куды больш надзейныя пытані; ён чакаў хоць нейкага намёку на тое, чым яны будуць займацца. У круглым пакоі ўсе было як звычайна: хупавыя срэбныя прыборы на танканогіх століках спакойна гулі, выпускаючы клубы пару; былыя дырэктары і дырэктрысы драмалі на сваіх партрэтах; раскошны фенікс Фоўкс сядзеў на тычцы каля дзвярэй і з жывой цікавасцю назіраў за Гары. Увогуле, было непадобна, каб Дамблдор расчысціў тут месца для трэніравальнага двубоя.

- Такім чынам, Гары, - дзелавым тонам загаварыў Дамблдор. – Упэўнены, табе не трываецца пазнаць, што я запланаваў для нашага – за адсутнасцю лепшага слова – уроку?

- Так, сэр.

- Тады слухай. Я зразумеў, што цяпер, калі ты ведаеш, чаму Лорд Валан дэ Морт пятнаццаць гадоў таму спрабаваў цябе забіць, настаў час падзяліцца з табой нейкай інфармацыяй.

Павісла паўза.

- У канцы мінулага года вы сцвярджалі, што распавялі ўсё, - не ўтрываўся ад папроку Гары. – Сэр, - дадаў ён.

- Сапраўды, - ціхамірна пагадзіўся Дамблдор, - усё што я ведаю. Аднак з гэтага моманту мы, так сказаць, пакідаем цвёрдую глебу фактаў і адпраўляемся ў вандраванне па зыбкіх балотах успамінаў, у нетры адважных здагадак. З гэтага часу я настолькі жа не гарантаваны ад сумных памылак, як Хамфры Ікотс, які палічыў, што надышоў час стварыць сырны кацёл.

- Але вы лічыце, што правы? – спытаў Гары.

- Вядома, але… адзін раз я ўжо даказаў, што магу памыляцца, як любы іншы чалавек. А паколькі я – ўжо выбач

– значна разумней шматлікіх, то і памылкі мае могуць мець значна больш сур’ёзныя наступствы.

- Сэр, - асцярожна пачаў Гары, - а тое, што вы збіраецеся мне распавесці, мае нейкае стаўленне да прадказання? Яно дапаможа мне… выжыць?

- Мае, прычым самае непасрэднае, - адказаў Дамблдор настолькі спакойна, як быццам Гары спытаў пра надвор’е на заўтра, - і мне здаецца, што гэта абавязкова дапаможа табе выжыць.

Дамблдор устаў, абмінуў пісьмовы стол і прайшоў міма Гары да дзвярэй. Той, павярнуўшыся на крэсле, з цікаўнасцю сачыў за дзеяннямі дырэктара. Дамблдор схіліўся над шафкай, потым выпрастаўся, трымаючы ў руках знаёмую каменную чашу з загадкавымі пісьмёнамі па баках. Дамблдор паднёс Вір памяці да пісьмовага стала і паставіў яго перад Гары.

- У цябе ўстрывожаны выгляд.

Гары і праўда глядзеў на Вір памяці з асцярогай, ведаючы па папярэдным досведзе, што гэта прадмет, сховішча думак і ўспамінаў, не толькі карысны, але і небяспечны. Апошні раз, пракраўшыся ў яго змесціва, Гары пазнаў нашмат больш, чым жадалася б. Дамблдор усміхнуўся.

- На гэты раз ты пойдзеш са мной… і, што яшчэ больш незвычайна, з майго дазволу.

- Куды, сэр?

- Ва ўспаміны Боба Огдэна, - Дамблдор дастаў з кішэні крыштальную бутэлечку з серабрыста-белай субстанцыяй, якая дзіўна клубілася.

- Хто гэта?

- Працаўнік дэпартамента магічнага правапарадку, - адказаў Дамблдор. –Ён нядаўна памёр, але перад смерцю я паспеў з ім пагутарыць і пераканаў падзяліцца сваімі ўспамінамі. Мы далучымся да яго ў той момант, калі па абавязку службы ён павінен быў зрабіць адзін візіт…. Пачакай хвіліну, Гары…

Але Дамблдор ніяк не мог выцягнуць корак з бутэлечкі; хворая рука не слухалася, відавочна прычыняючы яму боль…

- Дазвольце… дазвольце мне, сэр?

- Не трэба, Гары..

Дамблдор накіраваў на бутэльку чарадзейную палачку; корак імгненна вылецеў.

- Сэр… як усё-такі вы пашкодзілі руку? – зноў паспрабаваў пазнаць Гары, з агідлівай спагадай гледзячы на счарнелыя пальцы.

- Не, Гары, зараз не час для гэтай гісторыі. Пакуль не час… Нас чакае Боб Огдэн.

Дамблдор выліў змесціва бутэлечкі ў Вір памяці. Рэчыва, не газ і не вадкасць, закруцілася, блякла мігочучы.

- Пасля вас, - ветліва сказаў Дамблдор і павёў рукой у бок чашы.

Гары нахіліўся, глыбока ўдыхнуў і апусціў твар ў серабрыстую імгу. Яго ногі адарваліся ад падлогі, і ён стаў падаць, падаць скрозь цемру, якая круцілася…

Раптам яго нешта асляпіла; ён часта залыпаў і яшчэ не паспеў абвыкнуць да яркага сонца, як побач паявіўся Дамблдор.

Яны апынуліся на прасёлкавай дарозе, уздоўж якой рос высокі густы хмызняк. Летняе неба ззяла незабудкавым блакітам. Футах у дзесяці стаяў невялікі чалавек ў неверагодна тоўстых акулярах, якія рабілі яго вочы падобнымі на радзімкі. Ён вывучаў драўляны паказальнік на тычцы, якая тырчала з кустоў па левым баку дарогі. Гары здагадаўся, што гэта Огдэн; па-першае, больш вакол нікога не было, а па-другое, ён дзівіў сваёй адзежай. Менавіта такую адзежу выбіраюць неспрактыкаваныя чараўнікі, калі жадаюць прыкінуцца магламі: у дадзеным выпадку, гетры і сурдут па-над старамодным паласатым купальным касцюмам. Урэшце, у Гары не было часу разглядаць гэтае дзіўнае адзенне, паколькі Огдэн дзелавіта кудысьці закрочыў.

Дамблдор і Гары накіраваліся за ім. Гары зірнуў на драўляны паказальнік. Адна яго стрэлка паказвала назад і

абвяшчала: “Вялікі Уісельтан, 5 міль”. Іншая глядзела ўслед Огдэну, і на ёй было напісана: “Малы Уісельтан, 1 міля”.

Кароткі час яны не бачылі вакол нічога, акрамя кустоў, блакітнага неба і фігуры наперадзе, якая злёгку калыхалася на хаду; затым дарога звярнула налева і нібы абарвалася – так рэзка яна пакацілася ўніз. Перад Гары і Дамблдорам нечакана паўстала ўся даліна: вёска Малы Уісельтан, якая пагнездавалася між двух высокіх грудоў, высокая царква, могільнік. На далёкім грудзе, за далінай, пасярод шырокага аксаміцістага луга стаяў прыгожы асабняк.

Дарога была такой стромкай, што Огдэн нехаця перайшоў на трусцу. Дамблдор закрочыў шырэй; Гары прыспешыўся за ім. Ён лічыў, што яны ідуць у Малы Уісельтан, і, як у той раз, калі яны шукалі Слагхорна, здзіўляўся: навошта падыходзіць настолькі здалёку? Але неўзабаве ён убачыў, што памыліўся: яны ішлі не ў вёску. Дарога павярнула направа. Апынуўшыся за паваротам, Дамблдор і Гары паспелі заўважыць краечак сурдута, які схаваўся ў прасвеце паміж кустамі.

Яны пайшлі ўслед за Огдэнам. Вузкая брудная сцяжынка ішла сярод больш высокіх і дзікіх зараснікаў, чым тыя, што засталіся ззаду. Яна была няроўная, камяністая, уся ў калдобінах і спускалася ўніз да нейкага цёмнага гаю. Дайшоўшы да яго, Дамблдор і Гары рэзка затармазілі за спіной у Огдэна: той раптам спыніўся і дастаў чарадзейную палачку.

Нягледзячы на сонечнае надвор’е, старыя дрэвы адкідалі глыбокі, цёмны, халодны цень, і за нагрувашчваннем ствалоў Гары не адразу разгледзеў хатку. Ён падумаў, што месца для жылля абрана вельмі дзіўна – а можа, дзіўна, што дрэвы не высечаныя і загароджваюць святло і выгляд на вёску. Было незразумела, жыве тут хто-небудзь або не; сцены хаткі параслі мохам, з даху адсыпалася чарапіца, агаліўшы месцамі кроквы. Усё вакол парасло крапівой, мяцёлкі якой даставалі да самых акенцаў, маленькіх і абкуродымленых. Урэшце, толькі Гары канчаткова запэўніўся, што ў такой халупе ніхто жыць не можа, як адно з акенцаў з шумам расхінулася, і адтуль

вырваўся тонкі струменьчык не то дыму, не то пару. Падобна, унутры хтосьці нешта гатаваў.

Огдэн павольна і, як здалося Гары, небяспечна зрушыўся наперад. Апынуўшыся ў густым цені дрэў, ён зноў спыніўся і паглядзеў на ўваходныя дзверы, да якіх была прыбіта дохлая змяя.

Раптам нешта зашамацела, затрашчала, і з самага блізкага дрэва прама пад ногі Огдэну зваліўся нейкі чалавек у зносках. Огдэн спрытна адскочыў назад, наступіў на крысы свайго сурдута і пахіснуўся.

- *Цябе не клікалі.*

Густая шавялюра чалавека, які зваліўся з дрэва, была настолькі бруднай, што вызначыць колер валасоў не было магчымым; у роце адсутнічала некалькі зубоў; маленькія цёмныя вочкі глядзелі ў розныя бакі. Ён мог бы выглядаць камічна, але не, выраз яго твару палохаў, і Гары нікольк не вініў Огдэна за тое, што ён перш чым загаварыць, адступіў яшчэ на некалькі крокаў.

- Э-э... добрай раніцы. Я з Міністэрства Магіі...

- *Цябе не клікалі.*

- Э-э... выбачце... я не разумею, - нервова пралапатаў Огдэн.

Гары падумаў, што Огдэн, мабыць, тупаваты; з яго пункта гледжання, незнаёмец выказваўся зусім ясна, асабліва калі прыняць да ўвагі чарадзейную палачку, якой ён трос, і скрываўлены нож у іншай руцэ.

- А ты, Гары, напэўна разумееш, - ціха сказаў Дамблдор.

- Вядома, - здзіўляючыся, адказаў Гары. – Чаму жа Огдэн...

Тут яго погляд упаў на дохлую змяю, і яго ахінула:

- Ён кажа на парселтонгу?

- Правільна, - усміхаючыся, кіўнуў Дамблдор.

Чалавек у зносках пайшоў на Огдэна з нажом і палачкай.

- Паслухайце... - пачаў Огдэн, але нажаль, занадта позна: раздаўся грукат, ён зваліўся на зямлю і схапіўся за нос. Скрозь пальцы працякала агідная жоўтая жыжка.

- Марфін! – гучна выкрыкнуў хтосьці.

З хаткі выбег стары. Ён зачыніў за сабой дзверы з такой сілай, што змяя кіўнулася і жаласна тузанула хвастом. Стары быў ніжэй ростам, чым чалавек, які саскочыў з дрэва, і няправільна складзены: занадта шыракаплечы і доўгарукі. У спалучэнні з бляшчалымі карымі вачамі, кароткімі цвёрдымі валасамі і маршчыністым тварам гэта рабіла яго падобным на вельмі старую малпу. Ён рэзка спыніўся перад чалавекам з нажом, які глядзеў уніз на Огдэна і смяяўся вельмі непрыемным смехам.

- З Міністэрства, так? – спытаў стары, таксама паглядзеўшы на Огдэна.

- Цалкам дакладна! – злосна кінуў Огдэн, абмацваючы свой твар. – А вы, наколькі я разумею, містэр Гонт?

- Сапраўды, - адказаў Гонт. – Атрымаў па рожы, так?

- Так! – адгыркнуўся Огдэн.

- Трэба было паведаміць пра візіт, ясна? – агрэсіўна заявіў Гонт. – Тут прыватнае ўладарства. А калі прыпёрся, так не чакай, што мой сын і абараняцца не стане.

- Ад каго, скажыце на літасць? – Огдэн з цяжкасцю падняўся на ногі.

- Ад цікаўных насоў. Надакучаў усякіх. Маглаў і іншага бруду.

Огдэн паказаў палачкай сабе на нос, адкуль усё яшчэ ў вялікіх колькасцях выліваўся жоўты гной. Струмень імгненна вычарпаўся. Містэр Гонт скрозь зубы загаварыў з Марфінам:

- Ідзі ў хату. Не спрачайся.

На гэты раз Гары быў гатовы і адразу распазнаў парселтонгу; ён выдатна разумеў, пра што прамова, але ў той час яму было ясна, што Огдэн чуе толькі дзіўнае, непрыемнае шыпенне. Марфін, здавалася, жадаў запярэчыць, але пад пагрозлівым поглядам бацькі раздумаўся, нязграбна паплёўся да хаткі і зачыніў за сабой дзверы. Няшчасная змяя журботна махнула хвастом.

- Значыць, гэта ваш сын, містэр Гонт, - сказаў Огдэн, выціраючы з сурдута астаткі гною. – Марфін, так?

- Так, Марфін, - раўнадушна адклікнуўся стары, але потым спытаў з раптоўнай агрэсіяй: - А ты чыстакроўны?

- Вас гэта не датычыцца, - холадна адказаў Огдэн, і Гары адчуў, што яго павага да гэтага чалавека адразу ўзрасла.

Гонт, відавочна, паставіўся да яго слоў інакш. Ён прыжмурыўся ў твар Огдэну і прамармытаў абразлівым тонам:

- А ведаеш што? Унізе, у вёсцы, я такіх насоў набачыўся.

- Не дзіўна, калі там бывае ваш сын, - парыраваў Огдэн. – Мы маглі бы працягнуць гутарку ў хаце?

- У хаце?

- Так, містэр Гонт. Я жа сказаў: я тут з-за Марфіну. Мы пасылалі саву…

Мне ад соў карысці няма, - адрэзаў Гонт. –Я лістоў не чытаю.

- Тады не трэба жаліцца, што вас не папярэдзілі пра візіт, - з’едліва заўважыў Огдэн. – Я прыбыў, каб разабрацца. ў сур’ёзным парушэнні чараўніцкіх законаў, якое мела месца сёння ноччу…

- Добра, добра, добра! – зароў Гонт. – Заходзі ў маю чортаву хату, раз табе так жадаецца!

У хаце, мабыць, было тры маленькіх пакойчыка: з галоўнага, які служыў адначасова кухняй і гасцінай, вялі яшчэ дзве дзверы. Перад камінам у неверагодна брудным крэсле сядзеў Марфін. Ён круціў тоўстымі пальцамі жывую гадзюку і варкаваў на парселтонгу:

Шыпі, шыпі, ты змейка,
Паўзі ты па палу.
Рабі прыемна Марфіну,
Або павіснеш на цвіку.

У куце каля адчыненага акна раздаўся шум, і Гары зразумеў, што тут ёсць хтосьці яшчэ – дзяўчына ў ірванай сукенцы, якая не адрознівалася па колеру ад бруднай сцяны. Яна стаяла каля катла, які дыміўся на абкуродымленай чорнай пліце, іваждалася з убогімі рондалямі і патэльнямі на паліцы. У яе былі прылізаныя, бляклыя валасы і вельмі

брыдкі бледны твар з цяжкімі рысамі. Вочы, зусім як у брата, глядзелі ў розныя бакі. Яна выглядала ахайней мужчын, але ўсё жа Гары падумаў, што ніколі яшчэ не бачыў такую забітую істоту.

- Дачка, Мярупа, - неахвотна прадставіў Гонт у адказ на пытальны погляд Огдэна.

- Добрай раніцы, - прывітаўся Огдэн.

Яна не адказала, толькі спалохана паглядзела на бацьку, адвярнулася і працягнула важдацца з рондалямі.

- Такім чынам, містэр Гонт, - пачаў Огдэн, - пяройдзем да справы. У нас ёсць падставы лічыць, што мінулай ноччу ваш сын Марфін свыканаў заклён на вачах у магла...

БАМС! Мярупа выпусціла рондаль.

- Падымі! – загарланіў Гонт. – Ага, ага, вазі ручанькамі па падлозе, нібы брудная маглоўка! Палачка табе на што, дурніца ты бескарысная?

- Містэр Гонт, прашу вас! – выклікнуў шакаваны Огдэн. Мярупа, якая ўжо падняла рондаль, пачырванела і зноў выпусціла яе з рук. Потым дрыготкай рукой выцягнула з кішэні палачку, накіравала яе на рондаль і ледзь чуваць, паспешліва прамармытала заклён. Рондаль шпурнулася да процілеглай сцяны, стукнулася аб яе і раскалолася напалам.

Марфін зайшоўся смехам. Гонт закрычаў:

- Папраў, хутка папраў, ідыётка!

Мярупа, спатыкаючыся, прайшла па пакоі, але нават не паспела падняць палачку – Огдэн падняў сваю і цвёрда сказаў:

- Рэпара!

Рондаль маментальна склеілася.

Гонт, падобна, жадаў накрычаць на Огдэна, але раздумаўся і замест гэтага, ашчэрачыся, сказаў дачцэ:

- Пашанцавала, што прыйшоў добры дзядзька з Міністэрства, так? Можа, яму цябе збудзем, раз ён не супраць гідкіх Сквібаў...

Мярупа, ні на каго не гледзячы і не падзякаваўшы Огдэну, дрыготкімі рукамі падняла рондаль, паставіла зваротна на паліцу і ўстала нерухома, прыхінуўшыся спіной

да сценкі паміж брудным акном і плітой, нібы больш за ўсё на свеце марыла ўрасці ў яе і знікнуць.

- Містэр Гонт, - зноў загаварыў Огдэн,- як я сказаў, прычына майго візіту…

- Я выдатна пачуў у першы раз! – рэзка перабіў Гонт, - І што? Марфін задаў маглу перцу, і заслужана – а цяпер што?

- Марфін парушыў чараўніцкі закон, - строга вымавіў Огдэн.

- Марфін парушыў чараўніцкі закон, - здзекліва праспяваў Гонт. Марфін захіхікаў. – Падаў маглу ўрок – цяпер ужо і гэта незаконна, так?

- Так, - кіўнуў Огдэн, - баюся, што так.

Ён выцягнуў з унутранай кішэні невялікі пергаментны світак і разгарнуў яго.

- Што гэта, гэта яго прысуд? – злосна падвысіўшы голас, спытаў Гонт.

- Гэта выклік у Міністэрства на слуханне…

- Выклік? Выклік? Ды хто ты такі, выклікаць майго сына?

- Я – глава дэпартамента магічнага правапарадку, - растлумачыў Огдэн.

- І ты думаеш, мы, значыць, адкіды, так? – завішчаў Гонт, надыходзячы на Огдэна і тыкаючы брудным жоўтым пазногцем яму ў грудзі. – Адкіды, якія павінны бегаць на задніх лапках, як Міністэрства загадае? Ды ты ведаеш, з кім размаўляеш, гідкая ты бруднакроўка, а?

- Па маіх звестках, з містэрам Гонтам, - вымавіў Огдэн асцярожна, але не губляючы самавалодання.

- Усё верна! – прароў Гонт і выставіў сярэдні палец. Гары спачатку вырашыў, што гэта непрыстойны жэст, але потым зразумеў, што Гонт дэманструе Огдэну выродлівае кальцо з чорным каменем. – Відаў? Відаў? Ведаеш, што гэта такое? Ведаеш, адкуль? Яно з нашай сям'і ўжо шмат стагоддзяў, вось адкуль ідзе наш род, і нашчэнт чыстая кроў! Ведаеш, колькі мне за яго прапаноўвалі? На камені-то – герб Певерэллаў!

- Паняцця не маю, - паціснуў Огдэн і міргнуў: кальцо прамільгнула ў цалі ад яго носу, - але гэта не важна. містэр Гонт. Ваш сын здзейсніў…

Гонт з лютым ровам кінуўся да дачкі. Яго рука шпурнулася да яе горла, і Гары спалохаўся, што ён збіраецца прыдушыць няшчасную, але ў наступную секунду Гонт ужо цягнуў Мярупу да Огдэна за залаты ланцуг, які вісеў ў яе на шыі.

- Відаў? – крычаў ён, трасучы цяжкім залатым медальёнам. Мерцпа ў жаху хрыпела і затыхалася.

- Бачу, бачу! – паспешна запэўніў Огдэн.

- Гэта Слізэрына! – крычаў Гонт. – Салазара Слізэрына! Мы – апошнія яго нашчадкі! Што вы на гэта скажаце, а?

- Містэр Гонт, ваша дачка! – у трывозе выклікнуў Огдэн, але Гонт ужо адпусціў Мерцпц; тая, хістаючыся, паплялася ў свой кут. Яна пацірала шыю і хапала ротам паветра.

- Ну? – пераможна выгукнуў Гонт, нібы прывёў абсалютна неабвержны аргумент. – І не трэба размаўляць з намі, быццам мы бруд пад нагамі! Шмат пакаленняў чыстакровак, і ўсе чараўнікі – пра цябе такога не скажаш!

Ён плюнуў на пол пад ногі Огдэну. Марфін зноў захіхікаў. Мярупа ціснулася ў акна, павесіўшы галаву – бляклыя прамыя валасы хавалі яе твар – і маўчала.

- Містэр Гонт, - спакойна загаварыў Огдэн, - баюся, што ні вашы, ні мае продкі не маюць ні найменшага стаўлення да справы. Я тут з-за Марфіна і таго магла, на якога ён напаў учора ноччу. Па нашай інфармацыя, - ён зазірнуў у пергамент, - Марфін навёў псуту на азначанага магла і выклікаў у яго прыступ вельмі хваравітай крапіўніцы.

Марфін хіхікнуў.

- *Цішэй, хлопчык*, - кінуў Гонт на парселтонгу, і яго сын заціх.

- А калі і так, што з таго? – з выклікам сказаў Гонт, звяртаючыся да Огдэна. – Трэба думаць, вы ўжо пачысцілі тварык маглу, заадно з памяццю?

- Прамова не пра гэта, містэр Гонт, - адклікнуўся Огдэн. –Гэта быў нічым не справакаваны напад на безабароннага…

- А я адразу пачуў, што ты любіцель маглаў, ледзь ты ўвайшоў, - гідка ухмыльнуўся Гонт і яшчэ раз плюнуў на пол.

- Такая гутарка ні да чаго не прывядзе, - рашуча заявіў Огдэн. - Паводзіны вашага сына даказваюць, што ён не выпрабоўвае ніякіх згрызотаў сумлення. - Огдэн ізноў зазірнуў у пергамент. - Марфін павінен з'явіцца на слуханне чатырнаццатага верасня і адказаць на абвінавачванне ў выкарыстанні магіі на вачах у магла і прычыненні яму фізічнай і маральнай шко…

Огдэн не закончыў фразу. З вуліцы пачулася звонкае цоканне капытоў і гучныя, вясёлыя галасы. Відавочна, дарога ў вёску праходзіла зусім блізка ад хаты. Гонт шырока раскрыў вочы і замёр, прыслухваючыся. Марфін з нейкім галодным выглядам сыкнуў і павярнуў галаву на гукі. Мярупа падняла галаву. Гары заўважыў, што яна збялела як мел.

- Госпадзі, якое ўбоства! – празвінеў дзявоцкі галасок, так выразна, нібы яго ўладальніца стаяла прама ў пакоі. – Том, няўжо твой бацька не можа загадаць знесці гэтую халупу?

- Яна не наша, - адказаў ёй юнак. – Па тым боку дарогі ўсё прыналежыць нам, але гэта – жыллё старога жабрака Гонта і яго дзяцей. Сынок, дарэчы, поўны псіх. Чула бы ты, што пра яго кажуць у вёсцы…

Дзяўчына засмяялася. Цоканне капытоў станавілася ўсё гучней. Марфін тузануўся, збіраючыся ўстаць з крэсла.

- *Сядзі,* - папярэдзіў яго бацька на парселтонгу.

- Том, - дзявоцкі галасок гучаў вельмі блізка; мабыць, яны знаходзіліся насупраць хаты, - можа, я памыляюся… але, здаецца, да дзвярэй хтосьці прыбіў змяю…

- Божа літасцівы, ты права! – адказаў юнак. – Мабыць, сынок; я ж казаў, у яго не ў парадку з галавой. Не глядзі туды, Сесілія, дарагая.

Цоканне стала выдаляцца.

- *“Дарагая”,* - прашаптаў Марфін на змяінай мове, утаропіўшыся на сястру. – *“Дарагая”, так ён яе назваў. Значыць, усё роўна ён цябе не возьме.*

Мярупа зусім збялела. Гары баяўся, што яна вось-вось страціць прытомнасць.

- *Што такое?* – умяшаўся Гонт. Ён таксама казаў на парселтонгу, перакладаючы погляд з сына на дачку. – *Пра што ты, Марфін?*

- Яна любіць узірацца на таго магла, - зларадна адказаў Марфін, гледзячы на сястру, якая аслупянела ад страху. – *Вечна тырчыць у садзе, калі ён праходзіць, тарашчыцца скрозь загарадзь. А учора ноччу…*

Мярупа ўмольна ўскінула галаву, але Марфін бязлітасна працягваў:

- *Ледзь з акна не вывалілася, усё чакала, калі ён прыедзе дадому!*

- Глядзела з акна на магла? – ціха прагаварыў Гонт.

Гонты начыста забыліся пра Огдэна. Той здзіўлена і некалькі агідліва сачыў за новым воплескам незразумелага шыпення і хрыпу.

- *Гэта праўда?* – памярцвелым голасам спытаў Гонт і зрабіў пару крокаў да спалоханай дачкі. – *Мая дачка… нашчадак Салазара Слізэрына… сохне па бруднакроўнаму маглу?*

Мярупа, не ў сілах вымавіць ні слова, адчайна затрэсла галавой і ўціснулася ў сцяну.

- Але ўжо я яму паказаў, бацька! – захіхікаў Марфін. – *Падпільнаваў, калі ён праязджаў міма! З вуграмі ён ужо не такі прыгажунчык, так, Мярупа?*

- *Ах ты, паршывы маленькі сквіб, ах ты, брудная здрадніца крыві!* – не валодаючы сабой, закрычаў Гонт і абхапіў рукамі горла дачкі:

Огдэн і Гары разам закрычалі: “Не!”; Огдэн падняў палачку і крыкнуў: “Рэласкіё!” Гонт адляцеў ад дачкі, зачапіў крэсла і зваліўся на спіну. Марфін з лютым выццём ускочыў з крэсла і кінуўся на Огдэна, трасучы скрываўленым нажом і палячы ва ўсе бакі заклёнамі.

Огдэну нічога не засталося, як ратаваць сваё жыццё. Дамблдор жэстам паказаў, што трэба ісці за ім; Гары падпарадкоўваўся. Ім услед несліся крыкі Мярупы.

Огдэн, затуляючы рукамі галаву, праляцеў па сцяжынцы, выскачыў на галоўную дарогу і сапхнуўся з ільсняным гнядым скакуном, на якім сядзеў вельмі прыгожы цёмнавалосы юнак. Ён і добранькая дзяўчына, якая ехала побач на шэрым каню, гучна разрагаталіся. Огдэн, з ног да галавы ў пылу, адапхнуўся ад конскага боку і панёсся далей. Ён бег, не разбіраючы дарогі, раздзімаючы крысамі сурдута.

- Думаю, на сёння досыць, Гары, - сказаў Дамблдор, узяў Гары пад локаць і злёгеньку пацягнуў. Яны бязважка праскальзілі скрозь цемру і хутка прызямліліся ў кабінеце Дамблдора. Там ўжо згусцела змяркание. Дамблдор узмахам палачкі запаліў лямпы, і Гары адразу спытаў:

- Што здарылася з той дзяўчынай? Мярупай або як яе там?

- О, нічога страшнага, - адказаў Дамблдор. Ён сеў за пісьмовы стол і жэстам запрасіў Гары рушыць услед свайму прыкладу. - Огдэн апарыраваў у Міністэрства і літаральна праз пятнаццаць хвілін вярнуўся з падмацаваннем. Марфін з бацькам дзерліся, але іх адолелі і забралі з хаты. Пасля Візенгамот прысудзіў іх да зняволення ў Азкабану. Марфін, за якім ужо лічыўся шэраг нападаў на маглаў, атрымаў тры гады. Нарвола раніў, акрамя Огдэна, некалькіх міністэрскіх службоўцаў, і атрымаў шэсць месяцаў.

- Нарвола? - здзіўлена паўтарыў Гары.

- Цалкам дакладна, - Дамблдор ухваляльна ўсміхнуўся. - Рады, што гэта не выслізнула ад тваёй увагі.

- Гэта значыць, гэты стары…

- Дзед Валан дэ Морта, - кіўнуў Дамблдор. - Нарвола, яго сын Марфін і дачка Мярупа былі апошнімі прадстаўнікамі сямейства Гонтаў, вельмі старажытнага чараўніцкага роду, знакамітага рэдкай жорсткасцю і шматлікімі псіхічнымі хваробамі - следствам звычкі складаць шлюбы паміж кузэнамі і кузінамі. Адсутнасць разумнага сэнсу ў спалучэнні з вялікім любоўю да раскошы прывялі да таго, што сямейны стан быў прамотаны яшчэ за

некалькі пакаленняў да Нарвола. Ён, як ты сам бачыў, апынуўся ў поўнай галечы - у дадатак да вельмі благога характару, фантастычнай ганарыстасці і самаўлюбёнасці ды парачцы фамільных каштоўнасцяў, якімі ён ганарыўся не менш, чым сваім сынам, і значна больш, чым дачкой.

- Значыць, Мярупа, - Гары прайшоў наперад і пільна паглядзеў на Дамблдора, -Мярупа… Сэр, значыць, яна… маці Валан дэ Морта?

- Так, - кіўнуў Дамблдор. - І нам пашчасціла мімаходам убачыць яго бацьку. Мне было цікава, зразумееш ты, ці не?

- Магл, на якога напаў Марфін? Чалавек на каню?

- Выдатна, - праззяў Дамблдор. – Так, то быў Том Рэддл-старэйшы, прыгажун-магл, які меў звычай праязджаць міма хаткі Гонтаў. Мерцпа сілкавала да яго таемны, пякучы запал.

- І яны пажаніліся? – спытаў Гары, не ў сілах прадставіць сабе меней падыходнай пары.

- Ты, здаецца, забыўся, - сказаў Дамблдор, - што Мярупа была чараўніцай. Наўрад ці яна магла выгодна прадэманстраваць свае чараўніцкія здольнасці ў прысутнасці тырана-бацькі. Але калі Нарвола і Марфін апынуліся ў Азкабану, яна ўпершыню за васемнаццаць гадоў адчула сябе вольнай і напэўна вырашыла скарыстацца тым, што ўмела, каб змяніць сваё няшчаснае жыццё. Здагадваешся, як Мярупа прымусіла Тома Рэддла забыць сяброўку-маглу і закахацца ў сябе?

- Заклён Імперыўс? - выказаў здагадку Гары. – зелле Кахання?

- Вельмі добра. Асабіста я схіляюся да зелля Кахання. Упэўнены, яна лічыла гэта больш рамантычным. Да таго ж, наўрад ці было цяжка смажаніным поўднем пераканаць Тома, калі ён праязджаў міма адзін, выпіць трохі вады. Так або інакш, ужо праз некалькі месяцаў пасля сцэны, сведкамі якой мы сталі, жыхары Малога Уісельтана горача абмяркоўвалі неверагоднае здарэнне - уцёкі сына сквайра з жабрачкай Мярупай. Можаш уявіць, колькі было плётак.

- Але ўзрушэнне вясковых жыхароў не ішло ні ў якое параўнанне з адчаем Нарвола. Ён вярнуўся з Азкабана,

разлічваючы ўбачыць пакорлівую дачку і гарачы абед на стале, а замест гэтага знайшоў цалевы пласт пылу ды развітальную цыдулку.

- Наколькі я ведаю, ён з тых часоў не прамаўляў імя дачкі і нават не згадваў пра яе існаванне. Здрада Мярупы, верагодна, наблізіла яго смерць - урэшце, не выключана, што ён проста не навучыўся самастойна здабываць сабе пражытак. Пасля Азкабана ён вельмі саслабеў і не дачакаўся вяртання з турмы Марфіна.

- А Мярупа? Яна... памерла, так? Бо Валан дэ Морт выхоўваўся ў прытулку?

- Так, - сказаў Дамблдор. - Вядома, тут мы ізноў звяртаемся да сферы здагадак, але ўсё ж наступны ход падзей не так цяжка вылічыць. Справа ў тым, што праз некалькі месяцаў пасля таемнага вяселля Том Рэддл вярнуўся дадому без жонкі. Папаўзлі слыхі, што яго "абдурылі". Думаю, ён ведаў, што нейкі час знаходзіўся пад уздзеяннем чараўніцкіх чар, але, адважуся выказаць здагадку, не вырашаўся распавядаць пра тое, што адбылося ў такіх выразах, асцерагаючыся быць прынятым за вар'ята. Але людзі вырашылі, што Мярупа зманіла яму, прыкінулася, быццам чакае дзіця, і таму ён на ёй ажаніўся.

- Яна ж сапраўды нарадзіла дзіця.

- Так, але толькі праз год пасля вяселля. Том Рэддл кінуў яе цяжарную.

- Што ж здарылася? - спытаў Гары. - Чаму перастала дзейнічаць зелле Кахання?

- Ізноў жа, застаецца толькі здагадвацца, - адказаў Дамблдор. - Мне здаецца, Мярупа так моцна кахала мужа, што не магла трымаць яго ў прыгоне з дапамогай чараўніцтва і вырашыла адмовіцца ад зелля. Яна была без розуму ад яго і, мусіць, пераканала сябе, што і ён закахаўся ў яе па-сучаснасці. Або лічыла, што ён застанецца з ёй дзеля дзіцяці. У любым выпадку небарака памылялася. Ён кінуў яе, ніколі не шукаў з ёй сустрэч і не папрацаваў пазнаць, што стала з сынам.

Неба за акном зрабілася чарнільна-чорным; лямпы, здавалася, свяцілі ярчэй.

- Мабыць, Гары, на сёння досыць, - ледзь пачакаўшы сказаў Дамблдор.

- Так, сэр, - кіўнуў Гары.

Ён устаў, але не спяшаўся сыходзіць.

- Сэр… а гэта важна – ведаць мінулае Валан дэ Морта?

- Вельмі важна, - адказаў Дамблдор..

- А гэта… мае стаўленне да прадказання?

- Самае прамое.

- Зразумела, - Гары, хоць і здзіўляўся, але ўсё жа супакоіўся.

Ён павярнуўся, каб ісці, але ўспомніў яшчэ нешта і зноў павярнуўся да Дамблдора.

- Сэр, а Рону з Герміёнай можна распавесці?

Дамблдор, падумаўшы, адказаў:

- Так. Лічу, містэр Уізлі і міс Грэнджэр даказалі, што ім можна давяраць. Але, Гары, калі ласка, папытай іх не распавядаць нікому больш. Нядобра, калі пойдзе слых пра тое, колькі мне ўсяго вядома пра таямніцы Лорда Валан дэ Морта.

- Не, сэр, толькі Рону і Герміёне, я абяцаю. Дабранач.

Ён амаль ужо дайшоў да дзвярэй, калі раптам убачыў на адным з танканогіх столікаў, застаўленае далікатнымі срэбнымі прыборамі, выродлівае залатое кальцо з вялікім, надтрэснутым чорным каменем. Гары, утаропіўшыся на яго, прамармытаў:

- Сэр, гэтае кальцо..

- Так? – адгукнуўся Дамблдор.

- Але няўжо гэта не… сэр. няўжо гэта не тое кальцо, якое Нарвола Гонт паказаў Огдэну?

- Тое самае.

- Але як…? Яно заўсёды ў вас было?

- Не, яно патрапіла да мяне зусім нядаўна, - сказаў Дамблдор. – Літаральна за некалькі дзён да таго, як я забраў цябе ад дзядзькі з цёткай.

- Прыкладна тады жа вы пашкодзілі руку. так, сэр?

- Прыкладна, так.

Гары замёр у нерашучасці. Дамблдор усміхнуўся.

- Сэр, а як менавіта…?

- Ужо позна, Гары! Ты пачуеш гэтую гісторыю ў іншы раз. Дабранач

- Дабранач, сэр.

РАЗДЗЕЛ 11. ГЕРМІЁНА ПРЫХОДЗІЦЬ НА ДАПАМОГУ

Герміёна была права: вольныя гадзіны ў раскладзе шасцікласнікаў адводзіліся не для шчаслівага марнавання часу, пра якое так марыў Рон, а для выканання неймавернай колькасці дамашніх заданняў. Хлопцы займаліся столькі, нібы кожны дзень рыхтаваліся да новых іспытаў, ды і самі прадметы патрабавалі значна большай аддачы. На ператварэннях Гары цяпер разумеў толькі палову тлумачэнняў; нават Герміёне іншым разам прыходзілася прасіць прафесара МакГонагал паўтарыць сказанае. Аднак самым дзіўным было тое, што любімым прадметам Гары, дзякуючы прынцу-Паўкроўке і да найвялікшага незадавальнення Герміёны, нечакана стала зеллеварэнне.

Валоданне невербальнымі заклёнамі стала патрабавацца не толькі на Абароне ад Цёмных Мастацтваў, але таксама на Заклёнах і Трансфігурацыі. Гары нярэдка бачыў, як яго аднакурснікі вакол надзімаліся, быццам у іх штосьці затрымалася ў кішках, але ён ведаў, што на самай справе яны спрабуюць чараваць, не прамаўляючы заклёны ўслых. Трохі лягчэй было на занятках па гербалогіі ў цяпліцах; яны цяпер вывучалі значна больш небяспечныя расліны, але, тым, прынамсі, можна было ад душы выказацца, калі ззаду цябе нечакана хапала Атрутная Тэнтакула.

З-за велізарнай колькасці дамашніх заданняў і шматгадзінных знясільваючых трэніровак невербальным заклёнам Гары, Рон і Герміёна ўсё ніяк не маглі знайсці часу, каб наведаць Хагрыда. Ён перастаў прыходзіць за настаўніцкі стол – злавесны знак, а калі яны зрэдку сутыкаліся з ім у калідорах або ў двары, ён таемнай выявай слепнуў і глухнуў.

У суботу за сняданкам Герміёна, зірнуўшы на пустое крэсла Хагрыда, сказала:

- Трэба пайсці да яго і ўсё растлумачыць.

- У нас жа адборачныя выпрабаванні па квідышу! – выклікнуў Рон. – Плюс Агуаменці для Флітвіка! І наогул, растлумачыць што? Што мы заўсёды ненавідзелі яго дурны прадмет?

- Гэта не так! – запярэчыла Герміёна.

- Кажы за сабе, а я пакуль не забыўся Скрутаў[7], - хмурна кінуў Рон. – І вось што табе скажу: невядома, якіх яшчэ няшчасця мы пазбеглі. Ты не чула, як ён размаўляў пра свайго тупога брацікy – калі бы мы засталіся, то зараз, мабыць, вучылі бы Гроўпа[8] шнураваць чаравічкі.

- Мне жудасна непрыемна, што Хагрыд з намі не размаўляе, - засмучана прызналася Герміёна.

- Мы пойдзем да яго пасля квідышу, - паабяцаў Гары. Ён таксама нудзіўся па Хагрыду, хоць, як і Рон, лічыў, што без Гроўпа жывецца лягчэй. – Але выпрабаванні могуць заняць усю раніцу; народа запісалася вельмі шмат. – Гары трохі нерваваўся, сумняваючыся, ці атрымаецца яму зладзіцца з роляй капітана. – Не разумею, адкуль раптам такая павальная цікавасць да квідыша?

- Ой, кінь Гары, - з нечаканым раздражненнем адмахнулася Герміёна. – Не да квідыша, а да цябе! Ты яшчэ ніколі не выклікаў столькі цікавасці – і рамантычнай ў тым ліку.

Рон папярхнуўся селядцом. Герміёна змерала яго кароткім пагардлівым поглядам і зноў павярнулася да Гары:

- Усе цяпер ведаюць, што ты казаў праўду. Што Валан дэ Морт вярнуўся, а ты за апошнія два гады два разы ваяваў з ім і ён не змог цябе перамагчы. Цяпер ты – Абраны… Скажы праўду, няўжо ты не бачыш, што народ ад цябе проста млее?

Гары раптам стала вельмі горача, нягледзячы на зацягнутую хмарамі столь.

---

[7] Skrewts
[8] Grawp

- У дадатак – ганенні Міністэрства, калі цябе спрабавалі выставіць вар'яцкім ілгуном. Тая жудасная жанчына прымушала цябе пісаць уласнай крывёй… вось, на руцэ дагэтуль сляды… а ты не адступіўся…

- У мяне таксама дагэтуль меткі пасля міністэрскіх мазгоў, глядзі, - Рон скалануў рукавом, агаляючы перадплечча.

- А тое , што ты за лета вырас на цэлы фут, таксама цябе не псуе, - закончыла Герміёна, не звяртаючы ўвагі на Рона.

- Я высокі, - чамусьці злічыў паведаміць той.

Прыбыла савіная пошта. Птушкі імкліва ўварваліся ў залітыя дажджом вокны і абрындалі ўсё вакол. У апошні час лістоў прыходзіла вельмі шмат; бацькі турбаваліся за дзяцей і жадалі пераканацца, што з імі ўсё ў парадку, а заадно паведамлялі, што і дома ўсё добра. Гары з пачатку семестра не атрымаў ні аднаго ліста; адзіны яго карэспандэнт памёр; надзеі на ліст ад Люпіна таксама пакуль не апраўдваліся. Таму ён неверагодна здзівіўся, заўважыўшы ў сера-карычневай зграі беласнежную Буклю. Яна прызямлілася каля Гары з вялікім прастакутным скруткам. Праз секунду такі ж скрутак апусціўся перад Ронам, прыціснуўшы сабой мініятурнага паштара – Сычыка.

- Ха! – выклікнуў Гары, разгарнуўшы пасылку і ўбачыўшы там новенькі асобнік "Вышэйшага зеллеварэння", толькі што ад "Завітуша і Клякца".

- Выдатна, - узрадавалася Герміёна. – Зможаш нарэшце аддаць сваю размалёваную старызну.

- З розуму сышла? – абурыўся Гары. – Я пакіну яго сабе! Глядзі, што я прыдумаў…

Ён дастаў з заплечніка патрапанае "Вышэйшае зел-леварэнне" і пастукаў па вокладцы чарадзейнай палачкай, прамармытаўшы: "Дыфінда!" Вокладка адвалілася. Тады ён прарабіў тое ж самае з новай кнігай (абурэнню Герміёны не было мяжы). Потым памяняў воладкі і пастукаў па кожнай са словамі: "Рэпара!"

Так кніга Прынца апынулася замаскіраванай пад новы падручнік, а Вышэйшае зеллеварэнне” ад “Завітуша і Клякца” набыла патрапаны выгляд

- Аддам Слагхорну новы падручнік. Няўжо дрэнна, ён каштуе цэлых дзевяць галеонаў.

Герміёна злосна падціснула вусны, але, да шчасця, адразу адцягнулася, паколькі прыляцела яшчэ адна сава са свежым нумарам “Штодзённага прарока” Герміёна паспешліва разгарнула яго і прабегла вачамі па першай старонцы.

- Загінуў хто-небудзь з знаёмых? – з штучнай нядбайнасцю спытаў Рон; ён задаваў гэтае пытанне кожны раз, як Герміёна адкрывала газету.

- Не, але адзначаны новыя напады дзяментараў, - адказала Герміёна. – І яшчэ арышт.

- Выдатна, хто? – спытаў Гары. Ён падумаў пра Белатрысу Лестрэйндж.

- Стэн Шэнпайк, - сказала Герміёна.

- Што ўразіўся Гары.

- “*Стэн Шэнпайк, кандуктар вядомага чараўніцкага транспартнага сродку “Начны рыцар”, арыштаваны па падазроне ў прыналежнасці да Пажыральнікаў Смерці. 21 гадовы Містэр Шэнпайк быў узяты пад варту ўчора позна ноччу пасля рэйду, праведзенага ў яго хаце ў Клэпеме…”*

- Стэн Шэнпайк – Пажыральнік Смерці? – з сумневам прагатаваў Гары, успамінаючы прышчаватага юнака, з якім упершыню пазнаёміўся тры гады назад. – Ды ніколі!

- Ён мог патрапіць пад заклён Імперыўс, - выказаў здагадку Рон. – Ніколі ж не адгадаеш.

- Наўрад ці, - прамармытала Герміёна, не адрываючы вачэй ад тэксту. – Тут напісана, яго арыштавалі таму, што хтосьці чуў, як ён у пабе размаўляў пра сакрэтныя планы Пажыральнікаў Смерці. – Яна з трывогай паглядзела на Рона і Гары. – Пад заклёнам Імперыё ён наўрад ці стаў бы выдаваць іх планы.

- Па-мойму, ён проста рабіў выгляд, быццам ведае больш, чым на самай справе. – сказаў Рон. – Гэта ж ён спрабаваў закадрыць вейлу і выхваляўся, што стане Міністрам магіі?

- Так, ён, - пацвердзіў Гары. – Не ведаю, пра што яны думаюць? Прымаць сур’ёзна Стэна!

- Мабыць, жадаюць паказаць, што не сядзяць скадуючы рукі, - Герміёна нахмуралася. – Усе ў паніцы… Вы ведаеце, што блізнятак Паціл збіраюцца забраць дадому? А Элойзу Міджэн ужо забралі. Бацька прыехаў за ёй учора вечарам.

- Што?! – Рон, вытарашчыўшы вочы, утаропіўся на Герміёну. – Але ж у Хогвартсу бяспечней, чым у хаце! А як жа: у нас тут Аўроры, і куча ахоўных заклёнаў, і Дамблдор!

- Па-мойму, ён тут не ўвесь час, - ціха сказала Герміёна, зірнуўшы па-над газетамі на настаўніцкі стол. – Не заўважылі? Увесь мінулы тыдзень яго не было прыкладна столькі ж, колькі Хагрыда.

Гары і Рон таксама паглядзелі на настаўніцкі стол. Крэсла дырэктара на самай справе пуставала, і Гары раптам зразумеў, што не бачыў Дамблдора з мінулага тыдня, з часу індывідуальнага занятку.

- Мне здаецца, ён зараз не ў школе, а дзесьці па справах Ордэна, - ледзь чуваць працягнула Герміёна. – У сэнсе… становішча-то, падобна, сур’ёзнае, так?

Гары і Рон не адказалі, але было ясна, што ўсе падумалі пра адно і тое ж. Напярэдадні адбылося страшнае: Ханну Абат выклікалі з гербалогіі і паведамілі пра смерць маці. З тых часоў Ханну ніхто не бачыў.

Праз пяць хвілін Гары, Рон і Герміёна ўсталі з-за стала. Яны выйшлі на вуліцу і скрозь імглістую, халодную імжу адправіліся да стадыёна. Па дарозе ім сустрэлася Лаванда Браўн і Парваці Паціл, якія шапталіся пра штосьці. Нядзіўна, раз Парваці жадаюць забраць з Хогвартсу… Але тут Гары з поўным здзіўленнем заўважыў, што пры выглядзе Рона Парваці раптам пхнула локцем Лаванду. Тая азірнулася і надарыла Рона асляпляльнай усмешкай. Рон залыпаў вачыма, потым няўпэўнена ўсміхнуўся ў адказ і пайшоў далей – вельмі ненатуральным ходам. Гары здушыў рогат: Рон жа не смяяўся, калі Малфой разбіў яму нос. Герміёна, аднак, зрабілася халоднай і ўсю дарогу да стадыёна маўчала,

а потым пайшла шукаць месца на трыбунах, не пажадаўшы Рону поспехаў.

Адборачныя выпрабаванні, як і прадбачыў Гары, працягваліся ўсю раніцу. Пакаштаваць шчасця прыйшла як мінімум палова Грыфіндора, пачынаючы з першакурснікаў, якія нервова цапляліся за патрапаныя школьныя мётлы, і заканчваючы абыякавымі сямікурснікамі, якія ўзвышаліся над астатнімі прэтэндэнтамі і выклікалі нясмеласць адным сваім выглядам. Сярод іх быў і той здаравяка з цвёрдымі валасамі, з якім Гары пазнаёміўся ў Хогвартс-Экспрэсу. Ён упэўнена выступіў з натоўпу, працягваючы Гары руку:

- Мы сустракаліся ў цягніку, у старога Слагхорна. Кормак МакЛаген, Ахоўнік.

- Ты ж не спрабаваўся летась? – спытаў Гары, ацэньвальна гледзячы на квадратную фігуру МакЛагена. Такі, мабыць, не варушачыся зачыніць сабою усе тры тычкі.

- Так, я быў у лякарні, - МакЛаген важна задраў падбародак. – З’еў на спрэчку дванаццаць яек доксі.

- Ясна, - сказаў Гары. – Добра… пачакай пакуль там…

Ён паказаў на бок, туды, дзе сядзела Герміёна. Ад яго не атулілася лёгкае раздражненне, якое скальзнула па твару МакЛагена: відаць, той чакаў да сабе адмысловага стаўлення, калі цяпер яны абодва – улюбёнцы “старога Слагхорна”.

Гары вырашыў пачаць з базавай праверкі і папрасіў усіх тых, хто прыйшоў, падзяліцца на групы па дзесяць чалавек і адзін раз абляцець поле. Рашэнне апынулася верным: адразу стала ясна, што першая дзесятка – адны першакурснікі – мабыць не лётала раней увогуле. пратрымацца ў паветры даўжэй некалькіх секунд здолеў усяго адзін хлопчык; праўда ад здзіўлення ён неадкладна ўрэзаўся ў тычку.

У другой групе былі, падобна, дзесяць самых дурных дзяўчынак на свеце; калі Гары дунуў у свісток, яны толькі расхіхікаліся і прыняліся хапацца адна за адну. Сярод іх была і Рамільда Вэйн. Гары загадаў дурнічкам пакінуць поле; тыя весела выдаліліся, селі на трыбуне і сталі задзіраць усіх вакол.

Трэцяя дзесятка ўстроіла кучу мала дзесьці над цэнтрам поля. У чацвёртай большасць прыйшлі без мёцел. Пятая група складалася з хафлпафцаў.

- Калі ёсць хтосьці яшчэ не з Грыфіндора, - закрычаў Гары, які пачаў жадаць сысці ад таго што адбывалася, - калі ласка, сыходзьце зараз!

Пасля хвіліннай паўзы два маленькіх равенклаўца, рохкаючы ад смеху, уцяклі з поля.

Прайшло дзве гадзіны. Вытрываўшы мноства скарг і бурных істэрык (прычынай адной з іх паслужылі зламаная "Камета 260" і некалькі выбітых зубоў), Гары здолеў абраць трох Паляўнічых: Кэці Бэл, якая паказала выдатныя вынікі і вярнулася ў каманду, Дэмельзу Робінс, сапраўдную знаходку, якая ўмела дзіўна спрытна адлятаць ад Нападалаў, і Джыні Уізлі. Апошняя перасягнула ўсіх супернікаў і да таго ж забіла семнаццаць галоў. Гары быў задаволены выбарам, але жудасна ахрып ад бясконцых спрэчак з скаржнікамі, але ж яму трэба было прарабіць тое ж самае з адпрэчанымі Адбіваламі.

- Гэта маё канчатковае рашэнне! Не перастанеш мяшаць Ахоўнікам, зачарую! – крычаў ён.

Ніхто з новых Адбівалаў не мог параўняцца з Фрэдам і Джорджам, і тым не менш, Гары яны суцэль уладкоўвалі. Джымі Пікс, невысокі, але вельмі шыракаплечы трэцякурснік, так люта адбіў Нападалу, што ў Гары на патыліцы з'явіўся сіняк велічынёй з галубінае яйка; Рычы Праўстак выглядаў хілавата, затое біў на здзіўленне трапна. Адбівалы селі на трыбунах побач з Кэці, Дэмельзай і Джыні, каб паглядзець на выпрабаванні Ахоўнікаў.

Гары адмыслова адкладаў гэта на канец у надзеі, што да таго часу частка народа разыйдзецца інапал запалу будзе менш. Але на жаль, адпрэчаныя гульцы нікуды не сышлі, а да натоўпу дадаліся тыя гультаі, якія толькі нядаўна скончылі снедаць, так што гледачоў на трыбунах стала яшчэ больш, чым спачатку. Сімпатыі падзяліліся; кожнага Ахоўніка падбадзёрвалі крыкамі і адначасова асвіствалі. Гары занепакоена зірнуў на Рона. Той быў вельмі нервовым гульцом; Гары спадзяваўся, што пасля выйгрышу у прошлым

фінальным матчы Рон выгаіцца, але, відаць, дарма: цяпер яго твар набыў бледна-зялёнае адценне.

Ні адзін з першых прэтэндэнтаў не змог адбіць больш двух мячоў запар, затое Кормак МакЛаген, да вялікага засмучэння Гары, узяў чатыры, і толькі на апошнім, пятым, чамусьці шпурнуўся ў процілеглы бок. Гледачы засмяяліся, залюлюкалі; МакЛаген вярнуўся на зямлю, гнеўна сціскаючы сківіцы.

Рон, усаджваючыся на “Чыстую перамогу 11”, быў блізкі да непрытомнасці.

- Поспехаў! – крыкнуў хтосьці з трыбун. Гары азірнуўся, лічачы, што гэта Герміёна, але крычала, як высвятлілася, Лаванда. Яна адразу ж закрыла твар далонямі. Гары таксама з задавальненнем бы так паступіў, але лічыў, што капітан абавязаны быць мужным, і прымусіў сябе глядзець на выпрабаванне Рона.

Хваляваться, паміж тым, не трэба было: Рон узяў адзін, два, тры, чатыры, пяць мячоў запар. Гары, ледзь стрымліваючыся, каб не далучыцца да ўсеагульных захопленых крыкаў, вырашыў сказаць МакЛагену, што, да яго глыбокага шкадавання, Рон, на жаль, перамог. Ён радасна павярнуўся назад – і літаральна ў цалі ад свайго носу ўбачыў чырвоную фізіяномію МакЛагена. Гары ў страху адступіўся.

- Яго сястрыца не вельмі імкнулася, - люта вымавіў МакЛаген. На яго скроні пульсавала жылка, зусім як тая, што зачароўвала Гары пры гутарках з дзядзькам Вернанам. – Яна яму падыгрывала.

- Глупства, - холадна запярэчыў Гары. – Адзін мяч ён ледзь не прапусціў.

МакЛаген пагрозліва ступіў да Гары, але на гэты раз той не адступіў.

- Дай мне паспрабаваць яшчэ.

- Не дам, - сказаў Гары. – У цябе быў шанец. Але Рон узяў пяць мячоў. Ахоўнікам будзе ён, гэта дакладна і справядліва. Сыдзі з дарогі.

На імгненне яму здалося, што МакЛаген збіраецца яго стукнуць, але той толькі скурчыў гідкую грымасу ікінуўся прочкі, вырыгваючы заклёны.

Гары павярнуўся да сваёй новай каманды. Усе яму ўсміхаліся.

- Малайчыны, - хрыпла пахваліў ён. – Выдатна гулялі…

- Ты проста геній, Рон!

Зараз гэта была Герміёна; яна бегла да іх з трыбун. Лаванда Браўн з вельмі незадаволеным выглядам выдалілася пад руку з Парвацi. Рон быў надзвычай ганарлівы і нават, здавалася, стаў вышэй ростам; ён шчасліва круціў галавой, усміхаючыся камандзе і Герміёне.

Гары прызначыў першую трэніроўку на наступны чацвер, паля чаго яны з Ронам і Герміёнай развіталіся з астатнімі і накіраваліся да Хагрыда. Імжа нарэшце спынілася, скрозь аблокі нясмела прагледжвала бледнае сонца. Гары страшна прагаладаўся; ён спадзяваўся, што ў Хагрыда знойдзецца што-небудзь паесці.

- Я думаў, што прапушчу чацвёрты мяч, - радасна казаў Рон. – Бачылі, як хітра Дэмельза яго закруціла…

- Так, ты быў проста пышны, - захоплена раскрыўшы вочы, пацвердзіла Герміёна.

- Ужо лепей, чым МакЛаген, - з непараўнальным самазадавальненнем сказаў Рон. – Бачылі, як ён ірвануў не туды на пятым мячы? Быццам пад заклёнам Канфундус…

Да здзіўлення Гары, Герміёна раптам вельмі счырванела. Рон нічога не заўважыў; ён быў вельмі захоплены апісаннем сваіх подзвігаў.

Перад халупай Хагрыда стаяў прывязаны Клювакрыл, велічэзны шэры гіпагрыф. Убачыўшы рабят, ён павярнуў да іх сваю масіўную галаву і заляскаў вострай, як брытва, дзюбай.

- Жах якой, - нервова пралапатала Герміёна. – Усёткі ён вельмі страшны.

- Кінь, ты ж на ім лётала, - адклікнуўся Рон.

Гары ступіў наперад і нізка пакланіўся гіпагрыфу, гледзячы яму прама ў вочы і не міргаючы. Праз некалькі секунд Клювакрыл таксама апусціўся ў паклоне.

- Як пажываеш? – ціха спытаў Гары і падышоў бліжэй, каб пагладзіць звера па аперанай галаве. – Нудзішся па ім? Але табе ж добра тут з Хагрыдам, так?

- Гэй! – гучна паклікаў нечы голас.

З-за кута халупы выскачыў Хагрыд у вялікім квятчастым фартуху, з мяшком бульбачкі ў руках. Следам паявіўся велізарны нямецкі дог Клык; ён гулка гаўкнуў і кінуўся наперад.

- Адыдзіце! Ён вам зараз пальцы… а-а.. Гэта вы.

Клык скакаў на Рона і Герміёну, спрабуючы лізнуць іх у вушы. Хагрыд секунду пастаяў, гледзячы на рабят, потым рашуча павярнуўся і ўвайшоў у хату, зачыніўшы за сабой дзверы.

- Кашмар! – выклікнула ўзрушаная Герміёна.

- Не хвалюйся, - змрочна кінуў Гары, падышоў да дзвярэй і гучна пастукаў.

- Хагрыд! Адчыні, нам трэба з табой пагаварыць!

Знутры не раздавалася ні гуку.

- Калі не адчыніш, мы яе падарвем! – Гары выцягнуў чарадзейную палачку.

- Гары! – з дакорам выклікнула Герміёна. – Не будзеш жа ты…

- Яшчэ як буду! – адказаў Гары. – Адчыні…

Нічога больш ён сказаць не паспеў: дзверы, як і спадзяваўся Гары, расхінуліся. На парозе стаяў угневаны Хагрыд. Нягледзячы на квятчасты фартух, выглядаў ён грозна.

- Я – настаўнік! – зароў ён, звяртаючыся да Гары. – Настаўнік, Потэр! Ты не смееш выбухаць мае дзверы!

- Выбачце, сэр, - адказаў Гары, падкрэсліўшы апошняе слова, і схаваў палачку ва ўнутраную кішэнь.

Хагрыд збянтэжыўся.

- З якіх часоў ты звяртаешся да мяне “сэр”?

- З тых часоў, як ты завеш мяне “Потэр”!

- Ага, вельмі дасціпна, - прабурчаў Хагрыд, - абхіхікаешся! Злавіў старога дурня, так? Добра ўжо, уваходзьце, маленькія няўдзячныя…

Хмурна бурчучы, ён адступіў назад і даў рабятам прайсці. Герміёна спалохана прашмыгнула ў халупу ўслед за Гары.

- Ну? – буркліва сказаў Хагрыд, калі Гары, Рон і Герміёна расселіся за велізарным драўляным сталом. Клык адразу паклаў галаву Гары на калена і абслініў яму адзежу. – У чым справа? Пашкадавалі мяне? Думалі, я тут з нуды дыхну або што?

- Не, - адказаў Гары. – Проста жадалі цябе пабачыць.

- Мы па табе нудзіліся! – дрыготкім голасам выклікнула Герміёна.

- Нудзіліся, значыць? – чмыхнуў Хагрыд. – А-а... Так-так.

Ён тупаў па халупе, заварваючы гарбату ў велізарным медным імбрычку, і ўвесь час нешта бубніў сабе пад нос. Потым нарэшце кінуў на стол тры вялікія, нібы вёдры, кружкі з гарбатай колеру чырвонага дрэва і талерку з каменнымі кексамі. Гары так прагаладаўся, што ўзрадаваўся і гэтаму, і імгненна схапіў адзін кекс. Хагрыд сеў за стол і прыняўся чысціць бульбу з такой лютасцю, як быццам няшчасныя клубні чымсці жорстка яму дапяклі.

- Хагрыд, - нясмела загаварыла Герміёна, - мы ж праўда жадалі працягваць заняткі...

Хагрыд яшчэ раз гучна чмыхнуў. Гары здалося, што на бульбу звалілася некалькі казюлек, і ён унутрана пацешыўся, што яны не застаюцца да вячэры.

- Сапраўды! – запэўніла Герміёна. – Але гэта ну проста ніяк не ўпісваецца ў расклад!

- Ага, вядома, - упарта сказаў Хагрыд.

Тут нешта дзіўна хлюпнула, і ўсе азірнуліся. Герміёна ціха завішчала, а Рон ускочыў і хутка абабег стол, далей ад вялікай бочкі, якая стаяла ў куце. Спачатку яны яе не заўважылі, а яна была да баккоў поўная слізкіх белых лічынак футавай даўжыні.

- Што гэта, Хагрыд? – Гары, хаваючы агіду, адлюстраваў цікавасць, але ўсё ж адклаў каменны кекс у бок.

- Звычайныя гіганцкія лічынкі, - буркнуў Хагрыд.

- А вырастуць з іх…? – небяспечна спытаў Рон.

- Не вырастуць яны, - праварчаў Хагрыд, - я імі Арагога кармлю, - і нечакана выліўся рыданнямі.

- Хагрыд! – выклікнула Герміёна. Яна ўскочыла, кінулася да яго па доўгім боку стала, каб не падыходзіць да бочкі, і абняла волата за плечы, якія ўздрыгвалі. – Ц чым справа?

- Справа… у… ім, - Хагрыд, сутаргава заглытваючы, абціраў фартухам слёзы, якія струменіліся з яго вачэй, падобных на двух вялікіх жукоў. – У… Арагоге… Ён, здаецца, памірае… захварэў летам і не папраўляецца… не ведаю, што са мною будзе, калі… калі ён… мы з ім усё жыццё…

Герміёна разгублена пляскала Хагрыда па плячу і відавочна не ведала, што сказаць. Гары выдатна яе разумеў. Бо іх велічэзны прыяцель суцэль здольны падарыць дзіцяню дракона плюшавага мішку, самазабыўна буркаваць над жахлівымі скарпіёнамі са страшнымі джаламі, клапатліва выхоўваць дзікуна-гіганта… А зараз гаворка ішла пра, мабыць, самую безразважную прыхільнасць Хагрыда: велізарнага павука Арагогу, які жыве ў Забароненым Лесе і можа размаўляць, ад якога Гары з Ронам цудам выратаваліся чатыры гады таму.

- А мы… можам чымсьці дапамагчы? – спытала Герміёна, не звяртаючы ўвагі на тое, што Рон адчайна грымаснічае і трасе галавой.

- Наўрад ці, Герміёна, - адказаў Хагрыд, душачыся і спрабуючы суняць слёзы. – Разумееш, яго племя… сям’я Арагога… як ён захварэў… сталі такія дзіўныя… неспакойныя нейкія…

- Ага, мы заўважылі, - напаўголасу прабурчаў Рон.

- … так што цяпер нікому з чужых да іх лепш не падыходзіць, толькі мне, - скончыў Хагрыд, гучна высмаркаўся ў фартух і падняў вочы. – Але ўсё роўна дзякуй, Герміёна… Гэта так многа для мяне значыць…

Пасля гэтага становішча істотна разрадзілася: хоць ні Гары, ні Рон не выявілі гатовасці выкормліваць гіганцкімі лічынкамі смяротна небяспечную істоту, Хагрыд, тым не

менш, вырашыў, што яны таксама прапаноўваюць сваю дапамогу, і зноў стаў самім сабой.

- Я так і ведаў, што вам мяне ў расклад не ўціснуць, - буркліва прагаварыў ён, наліваючы рабятам яшчэ гарбату. – Нават калі вам усім даць вяртальнікі часу…

- Нічога бы не выйшла, - сказала Герміёна. – Мы жа разбілі ўвесь міністэрскі запас. Пра гэта пісалі ў “Штодзённым Прароку”.

- Тады добра, - адклікнуўся Хагрыд. –У вас бы ніяк не атрымалася… Прашу прабачэння, што быў… ну, вы разумееце… проста хвалююся за Арагога… а яшчэ падумаў, можа, прафесар Граблі-Плэнк лепеш…

Тут усе трое катэгарычна і абсалютна хлусліва заявілі, што прафесар Граблі-Плэнк, якая некалькі разоў замяняла Хагрыда, самы агідны настаўнік. У выніку, калі Гары, Рон і Герміёна сыходзілі, Хагрыд быў ужо зусім вясёлы. Як толькі дзверы зачыніліся і рабяты паспешліва пайшлі па цёмным пустынным двары, Гары абвясціў:

- Паміраю з голаду – Ён ледзь не зламаў аб кекс карэнны зуб і адразу раздумаўся яго есці. – А ў мяне яшчэ сёння Снэйп са спагнаннем, на вячэру зусім мала часу…

Увайшоўшы ў замак, яны заўважылі на парозе Вялікай залы Кормака МакЛагена. Той патрапіў у дзверы толькі з другой спробы, спачатку уткнуўшыся ў касяк. Рон зларадна хіхікнуў і нядбайным ходам прайшоў за МакЛагенам, а Гары схапіў Герміёну за локаць і затрымаў яе.

- Што? – імгненна натапырылася Герміёна.

- На мой погляд, - ціха сказаў Гары, - хтосьці і праўда наклаў на яго заклён Канфундус. І стаяў ён прама насупраць цябе.

Герміёна ўспыхнула.

- Добра, добра, я гэта зрабіла, - прашаптала яна. – Але ты бы чуў, што ён казаў пра Рона і Джыні! І наогул, у яго гідкі характар! Бачыў, як ён узвар’яваўся, калі яго не ўзялі? Такі чалавек у камандзе не патрэбен.

- Не патрэбен, - пагадзіўся Гары, - ты права. Але ўсё роўна, няўжо гэта так, Герміёна? Ты жа стараста?

- Цішэй, - цыкнула яна. Гары ухмыльнуўся.

- Пра што гэта вы шэпчацеся? – падазрона запытаўся Рон, зноў з’яўляючыся ў дзвярах Вялікай залы.

- Ні пра што, - разам адказалі Гары і Герміёна і пайшлі за Ронам. Ад паху ростбіфа ў Гары падвяло жывот. На жаль, не паспелі яны зрабіць і трох крокаў у кірунку грыфіндорскага стала, як дарогу ім заступіў прафесар Слагхорн.

- Гары, Гары, цябе ж я і жадаў сустрэць! – лагодна загудзеў ён, падкручваючы кончыкі густых вусоў і выпінаючы велізарны жывот. – Спадзяваўся злавіць да ежы! Што скажаш наконт вячэры ў маёй сціплай мясціне? У нас вызначаецца сходка, зусім невялікая, усяго некалькі ўзыходзячых зорак!

МакЛаген, Забіні, чароўная Мелінда Бобін – не ведаю, ці знаёмыя вы? Яе сям’я валодае велізарнай сеткай аптэк… І зразумела, ад душы спадзяюся, што міс Грэнджэр таксама ўшануе нас сваёй прысутнасцю.

Слагхорн злёгку пакланіўся Герміёне. Рона нібыі не было; Слагхорн на яго нават не зірнуў.

- Не магу, прафесар, - не разважаючы адмовіўся Гары. – Мяне чакае прафесар Снэйп. У мяне пакаранне.

- Бацечкі мае! – з камічным адчаем выклікнуў Слагхорн. – А я так на цябе разлічваў! Што ж, прыйдзецца перамовіцца з Северусам, растлумачыць сітуацыю; упэўнены, што здолею ўгаварыць яго адкласці пакаранне. Ну-з, Гары, міс Грэнджэр, да сустрэчы!

Ён энергічна пайшоў да выхаду.

- Яму Снэйпа не ўгаварыць, - сказаў Гары, ледзь Слагхорн адышоў на дастатковую адлегласць. – Пакаранне ўжо адзін раз адкладалі; дзеля Дамблдора Снэйп на гэта пайшоў, але больш ні каго не паслухае.

- Ой, лепш бы ты пайшоў, а то як я там адна, - заныла Герміёна; Гары зразумеў, што яна думае пра МакЛагена.

- Наўрад ці ты будзеш адна; Джыні, нябось, таксама запрасілі, - незадаволена буркнуў Рон, відавочна пакрыўджаны няўвагай Слагхорна.

Пасля ежы яны пайшлі ў грыфіндорскую вежу. У агульнай гасцінай было не прайсці, амаль усе ўжо вярнуліся з

вячэры, але Гары, Рону і Герміёне ўсё ж атрымалася знайсці вольны столік і сесці. Рон пасля сустрэчы з Слагхорнам знаходзіўся ў дрэнным настроі, таму склаў рукі на грудзях і, нахмурачыся, утаропіўся ў столь. Герміёна пацягнулася за свежым нумарам "Штодзённага Прароку", які хтосьці пакінуў у крэсле.

- Што новенькага? – пацікавіўся Гары.

- Ды нічога асаблівага… - Герміёна разгарнула газету і стала ўважліва яе вывучаць. – Ой, Рон, глядзі, твой тата… Усё ў парадку! – пахутчэй запэўніла яна, убачыўшы, што Рон у жаху аглянуўся. – Проста тут сказана, што ён пабываў у хаце Малфоеў. *"Гэта ўжо другіператрос жылля Пажыральніка Смерці, аднак і ён, падобна, не даў ніякіх вынікаў. Артур Уізлі з аддзела па выяўленні і канфіскацыі фальшывых засцярог сказаў, што яго брыгада дзейнічала па сігнале, атрыманаму ад прыватнай асобы".*

- Правільна, ад мяне! – выклікнуў Гары. – Я распавёў яму на вакзале пра Малфоя і тую штуку, якую ён жадаў паправіць! Што ж, раз яе няма ў яго хаце, значыць, ён прывёз яе ў Хогвартс…

- Якім чынам, Гары? – Ад здзіўлення Герміёна нават адклала газету. – Калі мы прыехалі, нас усіх абшукалі, забыўся?

- Праўда? – здзіўлена спытаў Гары. – Мяне – не.

- Ах так, ты жа спазніўся… Дык вось, калі мы праходзілі ў вестыбюль, Філч з галавы да ног адмацаў нас сэнсарамі сакрэтнасці. Любую падазроную рэч абавязкова выявілі бы; я абсалютна дакладна ведаю, што ў Крэба канфіскавалі сушаную галаву. Малфой ніяк не мог нічога працягнуць!

Некаторы час Гары збянтэжана глядзеў, як Джыні гуляе з карузлікавым пухляняткам Арнольдам – пакуль не прыдумаў, што запярэчыць.

- Значыць, яму гэта даслалі савінай поштай, - сказаў ён. – Маці або хтосьці яшчэ.

- Соў таксама правяраюць, - адказала Герміёна. – Філч сказаў, што наторкаў сэнсараў усюды, куды толькі змог дабрацца.

Гары больш не знайшоў, што сказаць, і здаўся. Падобна, Малфой сапраўды не мог працягнуць у школу нічога небяспечнага. У надзеі на падтрымку Гары зірнуў на Рона, але той па-ранейшаму сядзеў, перакрыжаваўшы рукі на грудзях, і глядзеў на Лаванду Браўн.

- Ты можаш прадставіць, як Малфой мог бы…?

- Адстань, - сказаў Рон.

- Слухай, я не вінаваты, што Слагхорн запрасіў нас з Герміёнай на сваю дурную вячэру! Мы цалкам не жадаем туды ісці, ясна? – пырснуў Гары.

- Ну, а мяне ні на якія вячэры не запрашалі, - паднімаючыся, прагаварыў Рон, - таму я іду спаць.

Ён рашуча накіраваўся да дзвярэй, якія вядуць у спальні хлопчыкаў. Гары і Герміёна збянтэжана глядзелі яму ўслед.

- Гары? – Дэмельза Робінс, новы паляўнічы, нечакана паявілася каля яго пляча. – У мяне для цябе паведамленне.

- Ад прафесара Слагхорна? – з надзеяй спытаў Гары і сеў ледзь прамей.

- Не… ад прафесара Снэйпа, - сказала Дэмельза. У Гары звалілася сэрца. – Ён кажа, што сёння вечарам у палове дзевятага ты павінен быць у яго ў кабінеце і адпрацаваць пакаранне…. э-э… нават калі цябе запрасілі на дваццаць пяць вячэраў. А яшчэ ён прасіў сказаць, што ты будзеш сартаваць флобер-чарвей для зеллеварэння, адбіраць пратухаўшых, і яшчэ… табе не трэба прыносіць ахоўныя пальчаткі.

- Зразумеў, - змрочна кіўнуў Гары. – Дзякуй вялікі, Дэмельза.

РАЗДЗЕЛ 12.
СРЭБРА І АПАЛЫ

Але дзе ж Дамблдор, і чым ён заняты? За некалькі тыдняў Гары бачыў дырэктара два разы, ды і то мімаходам. У Вялікай зале той не паяўляўся. Мабыць, Герміёна права: Дамблдора доўга не бывае ў школе. Але як жа ўрокі, якія ён збіраўся даваць Гары? Спачатку сказаў, што яны звязаныя з прадказаннем, супакоіў, а цяпер кінуў…. На сярэдзіну кастрычніка прызначылі першы ў гэтым годзе паход у Хогсмід. Гары баяўся, што з меркаванняў бяспецы іх наогул могуць забараніць, таму вельмі узрадаваўся, пазнаўшы пра прагулкі; заўсёды прыемна на некалькі гадзін вылучацца з замка.

У дзень паходу – ён абяцаў быць непагодлівым – Гары прачнуўся рана і вырашыў да сняданку пагартаць “Вышэйшае зелляварэнне”. Яго рэдка можна было застаць за чытаннем падручніка ў ложку; як справядліва заўважыў Рон, такія паводзіны проста непрыстойныя, калі ты не Герміёна, у гэтым сэнсе хворая на галаву. Але Гары не лічыў “Вышэйшае зелляварэнне” Прынца-Паўкроўкі падручнікам. Чым больш ён яго чытаў, тым ясней разумеў, колькі там разнастайнай каштоўнай інфармацыі – не толькі парады па падрыхтоўцы зелляў, дзякуючы якім Гары атрымалася заслужыць захопленую павагу Слагхорна, але і розных заклёнаў і цікаўных выглядаў псуты, вынайдзеных, судзячы па шматлікіх выкрасленнях і выпраўленнях на палях, самім Прынцам.

Гары ўжо выпрабаваў некалькі заклёнаў: псуту, ад якой пазногці на нагах раслі страшэнна хутка (Гары выпрабаваў яго на Крэбу і атрымаў вельмі пацешныя вынікі); заклён, які прыклейваў язык да нёба (ён два разы наклаў яго на нічога не падазравалага Аргуса Філча, выклікаўшы ўсеагульныя апладысменты). Але самым

карысным апынулася Маффліята – заклён, ад якога вушы людзей у самым блізкім асяроддзі напаўняліся невыразным гудзеннем, і можна было колькі заўгодна размаўляць у класе, не асцерагаючыся, што цябе падслухаюць. Адна толькі Герміёна ўпарта не ўхваляла гэтых забавак і наогул адмаўлялася размаўляць пад Маффліята.

Гары сеў у пасцелі і звярнуў кнігу да святла, каб лепш разглядзець інструкцыі да заклёна, з якім Прынцу, падобна, прыйшлося павазіцца. Шматлікае ён выкрасліў і перапрavіў, але ў самым верху старонкі вельмі дробным почыркам упісаў:

Левікорпус (н-врб)

У шкло біў вецер і мокры снег, Нэвіл гучна хроп, а Гары не адрываючыся глядзеў на літары ў дужках. Н-врб… Мабыць, "невербальнае". Наўрад ці ён зможа гэта выканаць; з невербальнымі заклёнамі ў яго па-ранейшаму былі цяжкасці, пра што Снэйп не забываў згадаць на кожным уроку Абароны ад Цёмных Мастацтваў. З іншага боку, Прынц паказаў сябе больш таленавітым педагогам.

Накіраваўшы палачку ў прастору, Гары злёгеньку падняў яе ўверх і ў галаве вымавіў: "Левікорпус".

- А-а-а-а-а!

Шуганула яркае святло, і пакой напоўніўся галасамі: усіх абудзіў крык Рона. Гары ад жаху адшпурнуў кудысьці "Вышэйшае зелляварэнне". Рон вісеў уніз галавой у паветры, быццам павешаны за шчыкалатку нябачным крукам.

- Прабач – загарланіў Гары, пакуль Дыні Сімус раўлі ад смеху, а Нэвіл, які зваліўся з ложка, паднімаўся на ногі. – Пачакай.. я цябе зніму…

Ён у паніцы зашарыў рукамі, схапіў падручнік і прыняўся гартаць яго, адшукваючы патрэбную старонку; нарэшце знайшоў і разабраў адно з слоў, якое была напісана пад заклёнам. Молячыся, каб гэта апынуўся контрзаклён, Гары сканцэнтраваў волю і падумаў: "Ліберакорпус!".

Яшчэ адзін выбліск. І Рон мяшком паваліўся на свой матрац.

- Прабач, - яшчэ раз пракрычаў Гары. Дын і Сімус працягвалі паміраць са смеху.

- У наступны раз, - глуха прамармытаў Рон, - лепш пастаў будзільнік.

Пазней, калі яны апрануліся, абараніўшыся ад непагадзі адразу некалькімі швэдрамі – тварэннямі місіс Уізлі, і ўзялі з сабой плашчы, шалікі і пальчаткі, узрушэнне Рона саслабла; ён ужо лічыў новы заклён Гары вельмі пацешным, настолькі, што, ледзь сеў за стол, распавёў пра здарэнне Герміёне.

- ....а потым зноў успыхнула святло, і я апынуўся на ложку! – Рон ухмыльнуўся і ўпіўся зубамі ў сасіску.

За ўвесь час гэтага вясёлага апавядання Герміёна ні разу не ўсміхнулася і зараз з халодным неўхваленнем звярнулася да Гары.

- А заклён, выпадкова, не з твайго знакамітага падручніка? – запыталася яна.

Гары нахмурыўся.

- Чаму ты заўсёды адразу думаеш самае горшае?

- З яго?

- Ну… так, а што?

- Значыць, ты вось так папросту ўзяў невядомы, да таго ж напісаны ад рукі, заклён і вырашыў паглядзець, што атрымаецца?

- Якая розніца, ад рукі або не ад рукі? – спытаў Гары, наўмысна ігнаруючы другую частку пытання.

- Таму што яно наўрад ці ўхвалена Міністэрствам Магіі, - адказала Герміёна. – А яшчэ, - дадала яна, убачыўшы, што Гары і Рон закацілі вочы, - таму што мне пачынае здавацца, што ваш Прынц – той яшчэ тып!

Гары і Рон адразу на яе зашыкалі.

- Гэта жарт! – выклікнуў Рон, перагортваючы бутэльку з кетчупам над сасіскамі. – Проста жарт, Герміёна, і ўсё!

- Падвешваць чалавека ўніз галавой за шчыкалатку? – удакладніла Герміёна. – Хто стане марнаваць час і сілы на вынаходства падобных жартачак?

- Фрэд і Джордж, напрыклад, - Рон паціснуў плячамі, - вельмі нават у іх духу. Або, э-э…

- Мой тата, - сказаў Гары. Ён успомніў толькі зараз.

- Што? – дружна звярнуліся да яго Рон і Герміёна.

- Ён карыстаўся гэтым заклёнам, - растлумачыў Гары. – Я… Мне Люпін сказаў

Апошняе не адпавядала ісціне; у рэчаіснасці, Гары сваімі вачамі бачыў, як яго бацька наклаў гэты заклён на Снэйпа, але пра гэтае наведванне Віра Памяці ён Рону і Герміёне не распавядаў. А цяпер яму ў галаву прыйшла адна выдатная думка: што, калі Прынц-Паўкроўка?…

- Можа, і твой тата таксама, Гары, - сказала Герміёна. – але толькі не ён адзін. Калі ты забыўся, нагадваю: мы калісьці бачылі, як гэтым заклёнам скарысталіся адразу некалькі чалавек. Яны падвесілі над зямлёй спячых, безабаронных людзей і прымусілі іх лётаць у паветры.

Гары з упалым сэрцам утаропіўся на яе. Цяпер ён і сам успомніў выхадку Пажыральнікаў Смерці на чэмпіянаце па квідышу. Рон вырашыў яго падтрымаць і палка заявіў:

- Гэта зусім іншае! Яны выкарысталі заклён у зло. А Гары і яго бацька проста жартавалі. Ты не любіш Прынца, Герміёна, - Рон сурова паказаў на яе сасіскай, - таму што ён лепш цябе разбіраецца ў зелляварэнні…

- Якое глупства! – выклікнула Герміёна, счырванеўшы. – Але я лічу, што калі не ведаеш, для чаго прызначаны заклён, карыстацца ім безадказна, і перастань зваць яго “Прынц”, як быццам гэта тытул, я ўпэўнена, што гэта дурная мянушка, і наогул, па-мойму. Ён не вельмі добры чалавек!

- Не разумею, з чаго ты ўзяла! – прыснуў Гары. – Патэнцыйны Пажыральнік Смерці не стаў бы выхваляцца тым, што ён “паў”, дакладна?

Не паспеўшы скончыць фразу, Гары ўспомніў, што яго бацька – чыстакроўны чараўнік, але адразу адкінуў гэтую думку, пра гэта ён падумае пазней….

- Пажыральнікі Смерці не могуць быць усе без выключэння чыстакроўнымі, у свеце не так шмат чараўнікоў, - упарта запярэчыла Герміёна. – Думаю, што большасць – паўкроўкі, якія прыкідваюцца чыстакроўнымі. А ненавідзяць яны толькі магланароджаных і з радасцю прынялі бы цябе і Рона.

- Мяне? Ды ні завошта! – Рон абурана махнуў на Герміёну відэльцам; кавалак сасіскі зляцеў і патрапіў у

галаву Эрні МакМілану. – Уся мая сам’я – так званыя здраднікі крыві! Для Пажыральнікаў Смерці гэта ўсё роўна, што магланароджаныя!

- А мяне, вядома, прынялі бы з распасцёртымі абдымкамі, - саркастычна заўважыў Гары. – Мы наогул былі бы лепшымі сябрамі, калі бы толькі яны ўвесь час не спрабавалі мяне укакошыць.

Рон засмяяўся, і нават Герміёна мімаволі ўсміхнулася, але тут іх адцягнула з’яўленне Джыні.

- Гэй, Гары, мяне прасілі ўручыць табе вось гэта.

Яна працягнула яму пергаментны скрутак, надпісаны знаёмым касым почыркам.

- Дзякуй, Джыні… Гэта пра наступны ўрок з Дамблдорам, - сказаў Гары Рону і Герміёне, разгортваючы скрутак і хутка прабягаючы вачамі ліст. – У панядзелак вечарам! – Яму нечакана стала лёгка і радасна. – Джыні, жадаеш пайсці з намі ў Хогсмід? – прапанаваў ён.

- Я іду з Дынам… можа, там убачымся, - адказала тая і памахала на развітанне рукой.

Філч, як заўсёды, стаяў каля дзвярэй і правяраў па спісу, ці дазволена тым, хто сыходзіць наведванне Хогсміда. Гэта займала больш часу, чым звычайна, таму што кожнага тры разы пераправяралі сэнсарам сакрэтнасці.

- Якая розніца, калі мы нешта ВЫНЕСЕМ? – абурыўся Рон, небяспечна косячыся на доўгі тонкі сэнсар. – Правяраць трэба тое, што ПРЫНОСІЦЦА!

За нахабства яму дасталася пара лішніх штурхялёў сэнсарам; нават выйдучы на вуліцу пад вецер і мокры снег, ён усё яшчэ хваравіта моршчыўся.

Шлях у Хогсмід не даставіў рабятам ніякага задавальнення. Гары закруціў амаль увесь твар шалікам; адкрытая частка неўзабаве здранцвела і забалела ад холаду. Школьнікі натоўпам ішлі па дарозе, згінаючыся ледзь ці не ўдвая, каб выратавацца ад ледзянога ветра. Гары паспеў не адзін раз падумаць, што, магчыма, мела сэнс застацца ў цёплай агульнай гасцінай; калі жа яны дабраліся да Хогсміду і ўбачылі забіты магазін жартаў Зонка, ён успрыняў гэта як знак звыш: прагулка асуджаная на правал. Рон паказаў

рукой ў тоўстай пальчатцы на “Салодкае Каралеўства”, да шчасця, там была адчынена, і Гары з Герміёнай, спатыкаючыся, увайшлі ўслед за ім ў перапоўненую краму.

- Слава Богу, - сцепануўся Рон, удыхаючы цёплае паветра, якое пахла цукеркамі. – Давайце тут увесь дзень прасядзім.

- Гары, мой хлопчык! – гучна раздалося ззаду.

- О не, - прамармытаў Гары. Рабяты павярнуліся і ўбачылі прафесара Слагхорна ў неверагодных памераў футравай шапцы і паліто з такім жа футравым каўняром. У руках ён трымаў вялікую сумку з ананасавымі цукатамі і займаў па меншай меры палову магазіна.

- Ты прапусціў цэлых тры маіх вячэры! – упікнуў Слагхорн і лагодна ткнуў Гары ў грудзі. – Гэта вельмі дрэнна, мой хлопчык, я цвёрда маю намер цябе займець! Міс Грэнджэр у мяне вельмі падабаецца, ці не так?

- Так, - бездапаможна пралапатала Герміёна, - у вас сапраўды вельмі…

- Так чаму жа ты не прыходзіш, Гары? – патрабавальна спытаў Слагхорн.

- Па першае, прафесар, у мяне квідышныя трэніроўкі, - адказаў Гары. Ён і праўда прызначаў трэніроўкі кожны раз, калі атрымліваў хупавыя, перавязаныя фіялетавай стужачкай запрашэнні Слагхорна. Так Рон не адчуваў сябе абыдзеным, і звычайна яны з ім страшна весяліліся, ўяўляючы Герміёну, змушаную трываць грамадства МакЛагена і Забіні.

- Значыць, ты абавязкова выйграеш у першым жа матчы, пасля столькіх высілкаў! – усміхнуўся Слагхорн. – Аднак невялікі адпачынак нікому не пашкодзіць. Як наконт панядзелку: Не будзеш жа ты трэніравацца ў такое надвор’е….

- Не магу, прафесар, у панядзелак у мяне… э-э… сустрэча з прафесарам Дамблдорам.

- Зноў не пашанцавала! – трагічным голасам ускрыкнуў Слагхорн. – Ну што ж, Гары…. Табе не атрымаецца пазбягаць мяне вечна!

Ён царска памахаў рукой і, перавальваючыся, выйшаў з крамы. Рон пры гэтым быў заўважаны не больш, чым вітрына з тараканавымі вусамі.

- Не магу паверыць! Ты зноў выкруціўся! – Герміёна пагушкала галавой. – Але, ведаеш, там не так ужо дрэнна… іншы раз нават пацешна… - Тут яна звярнула ўвагу на выраз твару Рона. – Ой, глядзіце – цукровыя пёры-дэлюкс! Гэта ж на шмат гадзін!

Гары ўзрадаваўшыся, што Герміёна змяніла тэму, выявіў падвышаную цікавасць да новых звышдоўгіх цукровых пёраў. Але Рон усё роўна дзьмуўся і толькі паціснуў плячамі, калі Герміёна спытала, чым бы яму жадалася заняцца далей.

- Пойдзем у “Тры мятлы”, - прапанаваў Гары. – Там хоць цеплыня.

Яны зноў закруцілі твары шалікамі і пакінулі краму. Пасля салодкай цеплыні "Салодкага Каралеўства" віскуцень рэзаў твар, як брытва. На вуліцы было не занадта людна; ніхто не спыняўся пабалбатаць, усе спяшаліся па сваіх справах. Выключэнне складалі двое мужчын, якія тапталіся трохі наперадзе, каля "Трох мёцел". Адзін быў худы і вельмі высокі; Гары, прыжмурыўшыся, прыгледзеўся скрозь залітыя дажджом акуляры і пазнаў бармэна з "Дзіковай Галавы", другога вясковага паба. Калі рабяты падышлі бліжэй, бармэн шчыльней захінуў плашч і выдаліўся, а яго суразмоўца застаўся стаяць, круцячы нешта ў руках. Літаральна ў фуце ад яго Гары раптам зразумеў, хто гэта.

- Мундунгус!

Камлюкаваты крываногі маляня з доўгімі рудымі кудламі здрыгануўся ад нечаканасці і выпусціў з рук бачыўшы выгляды чамадан. Той раскрыўся, і з ягоываліўся, здаецца, цэлы ламбард.

- А, Гары, прывітанне, - сказаў Мундунгус Флэтчэр з ненатуральнай патугай на натуральнасць. - Не буду цябе дарма затрымоўваць.

Ён зашарыў па зямлі, падбіраючы рэчы з выглядам чалавека, якому не трываецца хутчэй змыцца.

- Гандлюеш? - спытаў Гары, гледзячы на барахло Мундунгуса.

- А чаго, жыць-то трэба, - адказаў Мундунгус. - Дай-ка сюды!

Рон нагнуўся і падабраў нейкі срэбны прадмет.

- Хвіліначку, - павольна вымавіў ён. - Гэта нешта знаёмае…

- Дзякуй! – загарланіў Мундунгус, выхопліваючы ў Рона кубак і запіхваючы яго ў чамадан. – Ну, убачымся… ОЙ!

Гары схапіў Мундунгуса за горла і прыціснуў да сцяны паба. Моцна трымаючы яго адной рукой, іншай ён выцягнуў палачку.

- Гары! – завішчала Герміёна.

- Ты сцягнуў гэта з хаты Сірыўса, - працадзіў Гары. Ён стаяў практычна нос да носу з Мундунгусам і ўдыхаў малапрыемны пах застарэлага тытуню і спіртнога. – Там фамільны герб Блэкаў.

- Я… не.. чаго? – захлынуўся Мундунгус, паступова барвавеючы тварам.

- Ты што зрабіў? Забраўся да яго ў хату, як толькі ён памёр, і ўсё абчысціў?

- Я..не…

- Вярні!

- Гары, не трээба! – ускрыкнула Герміёна, убачыўшы, што Мундунгус пачаў сінець.

Раздаўся грукат, і Гары адчуў, што яго рукі самі сабой адляцелі ад горла Мундунгуса. Той, хапаючы ротам паветра і захлёбваючыся сліною, падхапіў упалы чамадан і – ЧПОК! – імгненна дэзапарыраваў.

Гары гучна вылаяўся і павярнуўся вакол сваёй восі, каб зразумець, куды дзеўся Мундунгус.

- ВЯРНІСЯ ЗЛАДЗЮГА!…

- Бескарысна, Гары.

Невядома адкуль паявілася Тонкс з мокрымі ад снегу мышынымі валасамі.

- Мундунгус, мабыць, ужо ў Лондану. Крычаць зусім не трэба.

- Ён выкраў рэчы Сірыўса! Выкраў!

- Так, і тым не менш. – Тонкс, здавалася, зусім не ўсхвалявала гэтае паведамленне, - не трэба тырчаць на холадзе.

Яна прасачыла, каб яны ўвайшлі ў “Тры мятлы”. Апынуўшыся знутры, Гары тут жа выпаліў:

- Ён выкраў рэчы Сірыўса!

- Ведаю, Гары, толькі не крычы, калі ласка, людзі глядзяць, - прашаптала Герміёна. – Ідзі, сядзь, я табе прынясу папіць.

Герміёна вярнулася з трыма бутэлькамі Слівачнага піва, але Гары ніяк не мог супакоіцца.

- Няўжо Ордэн не ў стане прыструніць Мундунгуса? – ціха але вельмі гнеўна запытваў ён. – Прымусіць спыніць красці з штаб-кватэры ўсё, што не прывінчана да падлогі?

- Ш-ш-ш! – у поўным адчаі зашыкала Герміёна, аглядаючыся, ці не падслухоўвае хто; побач сядзела пара чараўнікоў, якія з велізарнай цікавасцю ўтаропіліся на Гары. А непадалёк гультаявата падпіраў калону Забіні. – Гары, на тваім месцы я бы таксама абурылася, бо гэта, увогуле, твае рэчы…

Гары папярхнуўся Слівачным півам; ён зусім забыў, што валодае хатай на плошчы Грымма.

- Так, гэта мае рэчы! – выклікнуў ён. – Нядзіўна, што ён мне не ўзрадаваўся! Добра, пачакай! Вось я скажу Дамблдору! Мундунгус толькі яго і баіцца.

- Добрая думка, - прашаптала Герміёна, відавочна цешачыся таму, што Гары пачынае астываць. – Рон, на што гэта ты ўтаропіўся?

- Ні на што, - Рон імгненна адвёў вочы ад барнай стойкі, але Гары выдатна зразумеў, што яго сябар спрабаваў выглядзець пышнацелую барменку, мадам Размерту, да якой даўно ўжо быў неабыякавы.

- Наколькі я разумею, тваё “нішто” адправілася ў кладоўку за Аневіскі, - атрутна працадзіла Герміёна.

Рон не звярнуў увагі на калючасць і пацягваў свой напой, захоўваючы, як яму здавалася, годнае маўчанне. Гары думаў пра Сірыўса – ён усё роўна ненавідзеў гэтыя

срэбныя кубкі. Герміёна барабаніла пальцамі па стале; яе погляд кідаўся паміж барнай стойкай і Ронам.

Як толькі Гары дапіў апошнія кроплі, яна сказала.

- Можа, на сёння хопіць? Пойдзем у школу?

Хлопчыкі кіўнулі, паход відавочна не задаўся, а надвор'е з кожнай хвілінай станавілася ўсё горш. Яны шчыльна захуталіся ў плашчы, абматаліся шалікамі і надзелі пальчаткі; затым услед за Кэці Бэл і яе сяброўкай вышлі з паба і па змёрзлым брудзе пацяліся ўздоўж Высокай вуліцы. Гары увесь час вяртаўся думкамі да Джыні. Яны яе так і не сустрэлі. Зразумела: яны з Дынам, вядома ж, сядзяць у кафэ мадам Падыфут – гняздзечку ўсіх закаханых…. Ён нахмурыўся, прыхіліў галаву, ратуючыся ад мокры х снежных віхур, і закрочыў далей.

Праз некаторы час Гары заўважыў, што галасы Кэці Бэл і яе сяброўкі, якія данасіў да яго вецер, пачалі рабіцца гучней, пранізлівей. Ён прыжмурыўся, узіраючыся ў іх размытыя фігуры. Дзяўчынкі спрачаліся пра штосьці, што было ў руцэ Кэці.

- Гэта цябе не датычыцца, Ліана! – пачуў Гары.

Дарога павярнула ўбок. Густыя ледзяныя крупы білі насустрач, заляпляючы акуляры Гары. Ён падняў руку ў пальчатцы, каб працерці іх, і тут Ліана паспрабавала вырваць у Кэці скрутак; тая пацягнула яго да сябе, і скрутак зваліўся на зямлю.

У тое ж імгненне Кэці паднялася ў паветра, не камічна, як Рон, якога задрала за шчыкалатку, а грацыёзна, выцягнуўшы рукі ў бакі, быццам збіраючыся ўляцець. Але ў гэтым было нешта няправільнае, жахлівае… яе валасы паласкаліся на жорсткім ветры, вочы закрыліся, твар здаваўся адсутным… Гары, Рон, Герміёна і Ліана замерлі, гледзячы на Кэці.

Затым, футах у шасці над зямлёй, Кэці страшна закрычала. Яна раскрыла вочы, але тое, што яна ўбачыла або адчула, відавочна, прычыняла ёй невымоўныя пакуты. Яна екатала не перастаючы; Ліана таксама закрычала, схапіла Кэці за шчыкалаткі і паспрабавала вярнуць яе на зямлю. Гары, Рон і Герміёна кінуліся дапамагаць і таксама схапілі

Кэці за шчыкалаткі, і тады яна звалілася ім на галовы. Рон з Гары здолелі злавіць яе, але яна так выгіналася, што ім ледзь атрымоўвалася з ёй управіцца. Кэці апусцілі на зямлю. Яна кідалася і крычала, нікога не пазнаючы.

Гары агледзеўся, вакол нікога не было.

- Заставайцеся тут! – загадаў ён, еракрыкваючы скуголенні ветра. – А я пайду за дапамогай!

Ён панёсся да школы; яму ніколі не даводзілася бачыць нічога падобнага, і ён не разумеў, што здарылася з Кэці. Ён імкліва загарнуў за кут і ўрэзаўся ў нейкага мядзведзя, які стаяў на задніх лапах.

- Хагрыд! – хрыпла выдыхнуў Гары, выблытваючыся з жывой загарадзі, у якую яго адкінула.

- Гары! – выклікнуў у адказ Хагрыд, апрануты ў велізарнае і бясформеннае бабровае футра. На яго бровах і барадзе ляжалі мокрыя шматкі снега. – Я толькі што ад Гроўпа! Ты не паверыш, у яго такія поспехі…

- Хагрыд, там з адной дзяўчынкай нешта здарылася… яе ці то пракл
ялі, ці то што…

- Што? – Хагрыд нахіліўся, з-за румза ветра не ўчуўшы Гары.

- Праклялі! – закрычаў Гары.

- Праклялі? Каго? Рона? Герміёну?

- Не, не, Кэці Бэл… ідзі сюды…

Яны разам пабеглі па дарозе і неўзабаве ўбачылі рабят, якія згрудзіліся вакол Кэці. Тая па-ранейшаму ляжала на зямлі, выгіналася і крычала; Рон, Герміёна і Ліана спрабавалі яе супакоіць.

- Адыдзіце! – закрычаў Хагрыд. – Дайце зірну!

- З ёй нешта здарылася! – усхліпваючы, паведаміла Ліана. – Не ведаю што…

Хагрыд секунду глядзеў на Кэці, затым, ні кажучы ні слова, згроб яе ў бярэмя і панёсся да замка. Праз імгненне крыкі Кэці замерлі ўдалечыні; засталося толькі выццё ветра.

Герміёна кінулася да сяброўкі Кэці, якая плакала, і абняла яе за плечы.

- Цябе клічуць Ліана, так?

Дзяўчынка кіўнула.

- Гэта здарылася раптам, або..?

- Калі разарваўся скрутак, - Ліана зноў усхліпнула і паказала на скрутак у змоклай карычневай паперы, які ляжаў на зямлі. З надарванага пакавання працякала зяленаватае святло. Рон нагнуўся і працягнуў руку, але Гары перахапіў яго запясце і адцягнуў назад.

- Не чапай!

Гары прысеў. У скрутку віднеліся вельмі прыгожыя апалавыя каралі.

- Я іх ужо бачыў, - сказаў Гары, гледзячы на ўпрыгожванне. – Даўным-даўно, у вітрыне "Борджына і Баркса". На цэнніку было сказана, што яно праклятае. Кэці, мабыць, да яго дакранулася. – Ён падняў вочы на Ліану. Тая задрыжала дробнай дрыготкай. – Як яно да яе патрапіла?

- Пра гэта мы і спрачаліся! Яна прынесла яго з туалета ў "Трох мётлах", сказала, што гэта неспадзеўка для кагосьці ў Хогвартсу, якую трэба перадаць. Але яна была такая дзіўная… Жах, жах, яна напэўна патрапіла пад заклён Імперыўс, а я нават не зразумела!

Ліана зарыдала з новай сілай. Герміёна спагадліва паляпвала яе па плячу.

- Ліана, а яна не казала, хто ёй яго перадаў?

- Не… адмовілася… тады я сказала, што яна дурніца і што ў школу яго браць нельга, а яна не жадала слухаць і… я паспрабавала яго адабраць… і… і… - Ліана у адчаі застагнала.

- Давайце лепш вернемся ў школу, - сказала Герміёна, працягваючы абдымаць Ліану, - і пазнаем, як яна. Пайшлі…

Гары, пасля секунднага вагання, сцягнуў з шыі шалік і, не звяртаючы ўвагі на спалоханы выкрык Рона, акуратна загарнуў каралі і падняў іх з зямлі.

- Трэба паказаць мадам Помфры, - растлумачыў ён.

Пакуль яны з Ронам услед за Герміёнай і Ліанай ішлі да замку, Гары напружана думаў, а ледзь ступіўшы на тэрыторыю школы, загаварыў, не ў сілах трымаць пры сабе свае думкі:

- Малфой ведае пра гэтыя каралі. Чатыры гады назад яны ўжо былі ў вітрыне "Борджына і Баркса", я бачыў, як

Малфой іх разглядае, калі хаваўся ад іх з таткай. Вось што ён купляў, калі мы з аім сачылі! Ён успомніў пра іх і вырашыў купіць!

- Я… не ведаю, Гары, - з сумневам адклікнуўся Рон. – У "Борджына і Баркса" бывае куча людзей… і потым, няўжо гэтая дзяўчынка не сказала, што Кэці прынесла яго з туалета?

- Яна сказала, што Кэці вярнулася з ім з туалета, але яно не абавязкова адтуль…

- МакГонагал! – папярэдзіў Рон.

Гары падняў вочы. Сапраўды, з замку скрозь мокры снег насустрач бегла прафесар МакГонагал.

- Хагрыд кажа, вы чацвёра бачылі, што здарылася з Кэці Бэл… прашу вас, неадкладна ў мой кабінет! – Што гэта ў вас, Потэр?

- Тое, да чаго яна дакранулася, - адказаў Гары.

- Святое неба, - устрывожана сказала прафесар МакГонагал, забіраючы ў Гары каралі. - Не, не, яны са мной! - паспешліва кінула яна пры выглядзе Філча, які радасна зашкрабаў да іх праз вестыбюль з сэнсарам сакрэтнасці наперавес. - Неадкладна аднясіце гэтыя каралі прафесару Снэйпу, толькі ні ў якім разе не чапайце, трымаеце ў шаліку!

Гары і астатнія ўслед за прафесарам МакГонагал падняліся да яе ў кабінет. Вокны, залепленыя мокрым снегам, бразгаталі пад парывамі ветру, і ў пакоі было холадна, нягледзячы на тое, што ў каміне патрэскваў агонь. Прафесар МакГонагал зачыніла дзверы, імкліва прайшла да пісьмовага стала і ўстала тварам да Гары, Рона, Герміёны і Ліаны, якая ўсё яшчэ плакала.

- Такім чынам, - строга загаварыла яна, - што здарылася?

Запінаючыся і змаўкаючы, каб зладзіцца з рыданнямі, Ліана распавяла, як Кэці пайшла ў туалет у "Трох мётлах" і вярнулася з загадкавым скруткам; што яна выглядала трохі дзіўна і яны спрачаліся, ці можна пранасіць невядомую рэч у замак; што спрэчка скончылася бойкай, а скрутак парваўся. Тут Ліана настолькі расхвалявалася, што больш не магла вымавіць ні слова.

- Добра, Ліана, - не без спагады сказала прафесар МакГонагал, - ідзіце ў бальнічнае крыло і папытаеце мадам Помфры даць вам супакойлівае.

Калі Ліана выйшла, прафесар МакГонагал павярнулася да Гары, Рона і Герміёны.

- Што было, калі Кэці дакранулася да караляў?

- Яна паднялася ў паветра, - першым адказаў Гары. - А потым пачала крычаць і звалілася. Прафесар, прашу вас, можна мне ўбачыць прафесара Дамблдора?

- Дырэктара не будзе да панядзелку, Потэр, - здзіўлена вымавіла прафесар МакГонагал.

- Не будзе? - абурана паўтарыў Гары.

- Так, Потэр, не будзе! - адчаканіла прафесар МакГонагал. - Аднак усе, што вы жадаеце паведаміць пра гэту жудасную справу, не сумняваюся, можна распавесці і мне!

Нейкую дзель секунды Гары вагаўся. Гаварыць адкрыта з МакГонагал не жадалася; Дамблдор, хоць і выклікаў у яго больш нясмеласці, усё такі спакайней ставіўся да любых, самых дзікіх гіпотэз. Але зараз гаворка ідзе пра жыццё і смерць, дурна баяцца здацца смешным.

- Прафесар, мне здаецца, караліі Кэці даў Драка Малфой.

З аднаго боку ад яго Рон збянтэжана пацёр нос; з іншага, Герміёна затапталася на месцы, нібы ёй не трывалася хутчэй падаліцца ад Гары.

- Гэта вельмі сур'ёзнае абвінавачванне, Потэр, - ашарашана памаўчаўшы, вымавіла прафесар МакГонагал. - У цябе ёсць доказы?

- Не, але... - адказаў Гары і распавёў, як яны прасачылі за Малфоем да "Борджына і Баркса" і падслухалі іх гутарку.

Калі ён скончыў, прафесар МакГонагал паглядзела на яго здзіўлена.

- Малфой прынёс нешта на папраўку да "Борджына і Баркса"?

- Не, прафесар, ён жадаў, каб Борджын сказаў яму, як паправіць нейкую рэч, у яго не было яе з сабой. Але гэта ўсё

роўна, галоўнае, у той жа самы час ён нешта купіў, я думаю, каралі…

- Вы бачылі, як Малфой выходзіў з крамы з такім скруткам?

- Не, прафесар, ён загадаў Борджыну захоўваць іх ў краме…

- Але, Гары, - перабіла Герміёна, - Борджын спытаў, ці жадае ён забраць гэта з сабой, і Малфой сказаў: "не"…

- Таму што не жадаў чапаць, няўжо не ясна? - зло кінуў Гары.

- Наогул-то, ён сказаў: "Вы што, з розуму сышлі, як я панясу яго па вуліцы?" - удакладніла Герміёна.

- З каралямі ён бы і праўда выглядаў балванам, - заўважыў Рон.

- Рон, - стомлена сказала Герміёна, - іх бы загарнулі, каб не дакранацца, і яго лёгка было бы схаваць пад плашчом! Па-мойму, тое, што ён пакінуў у "Борджына і Баркса", альбо вельмі шумнае, альбо вялікае, і прыцягвае ўвагу на вуліцы… А потым, - яна падвысіла голас, не даючы Гары перабіць сябе, - я жа спытала ў Борджына пра каралі, не памятаеш? Я жадала высвятліць, што Малфой прасіў захаваць, увайшла і ўбачыла каралі. А Борджын проста назваў кошт, не сказаў, што яно прададзена…

- Так, але ты так сябе вяла, што ён праз пяць секунд здагадаўся, што табе трэба, і не збіраўся ўсё табе распавядаць, і наогул, Малфой сто разоў мог за ім паслаць …

- Ну ўсё, ціха! - гнеўна прыкрыкнула прафесар МакГонагалл, калі Герміёна адкрыла рот, збіраючыся запярэчыць. - Потэр, я шаную вашу шчырасць, але мы не можам абвінаваціць містэра Малфоя толькі таму, што ён наведваў краму, дзе прадаваліся каралі. Там бываюць, мабыць, сотні людзей…

- І я пра гэта ж… - прамармытаў Рон.

- У любым выпадку, пры такіх строгіх мерах бяспекі каралі не маглі патрапіць у школу, мы бы пазналі…

- Але…

- А самае галоўнае, - выклала апошні аргумент прафесар МакГонагал, - містэр Малфой не быў сёння ў Хогсміду.

Гары разявіў рот і садзьмуўся, як паветраны шарык.

- Адкуль вы ведаеце, прафесар?

- Адтуль, што ён адпрацоўваў маё пакаранне. Малфой другі раз не выканаў дамашнее заданне па ператварэннях. Таму дзякуй, што падзяліліся са мной сваімі падазронамі, Потэр, - сказала яна і рашуча прайшла да выхаду, - але зараз мне трэба ў лякарню, праверыць, як сябе адчувае Кэці. Добрага вам усім вечара.

Яна адчыніла дзверы кабінета. Рабятам нічога не заставалася, акрамя як моўчкі выйсці.

Гары сердаваў на сяброў за тое, што яны прынялі бок МакГонагал, і ўсе жа, калі яны сталі абмяркоўваць здарэнне, не мог не падлучыцца да гутаркі.

- А як вы думаеце, каму прызначаліся каралі? - спытаў Рон на лесвіцы. Яны накіроўваліся ў агульную гасціную.

- Хто ведае, - адказала Герміёна. - Але яму або ёй буйна пашчасціла. Разгарнуўшы скрутак, ён абавязкова дакрануўся бы да караляў.

- Яны маглі прызначацца каму заўгодна, - сказаў Гары. - Па-першае, Дамблдору. Пажыральнікі Смерці Смерцю былі бы шчаслівыя ад яго пазбавіцца, ён, мабыць, іх галоўная мэта. Або Слагхорну - Дамблдор кажа, Валан дэ Морт вельмі жадаў займець яго, таму яны наўрад ці рады, што ён устаў на бок Дамблдора. Або...

- Або табе, - занепакоена вымавіла Герміёна.

- Толькі не мне, - пагушкаў галавой Гары, - інакш Кэці досыць было павярнуцца і аддаць яго, так? Я ішоў ззаду яе ўсю дарогу ад "Трох мёцел". Улічваючы праверкі Філча, было бы значна разумней аддаць скрутак па-за Хогвартсам. Цікава, чаму Малфой загадаў ёй пранесці яго ў замак?

- Гары, Малфой не быў у Хогсмідзе! - нагадала Герміёна, прытопнуў нагой ад прыкрасці.

- Значыць, ён дзейнічаў праз пасрэдніка, - пераканана заявіў Гары. - Крэба або Гойла... а калі падумаць, то праз

іншага Пажыральніка Смерці, у яго жа цяпер куча сябрукоў лепш чым Крэб з Гойлам…

Рон і Герміёна абмяняліся поглядамі, якія ясна гаварылі: "спрачацца бескарысна".

- Лабардан, - цвёрда сказала Герміёна, падыходзячы да Поўнай цётцы.

Партрэт расхінуўся і ўпусціў іх у агульную гасціную. Там было досыць народа і пахнула волкай адзежай; з-за дрэннага надвор'я шматлікія рана вярнуліся з Хогсміду. Аднак ніхто нічога не абмяркоўваў; мабыць, навіна пра Кэці сюды яшчэ не дайшла.

- Наогул-то, напад спланаваны так сабе, - Рон паходзячы выкінуў з крэсла ў каміна нейкага першакурсніка і сеў сам. - Праклён нават не пракраўся ў замак. Ненадзейненька.

- Ты маеш рацыю, - адказала Герміёна, нагой выпхнула Рона з крэсла і зноў прапанавала крэсла першакурсніку. - План цалкам не прадуманы.

- А з якіх гэта часоў Малфой у нас галоўны стратэг? - запытаўся Гары.

Ні Рон, ні Герміёна не адказалі.

РАЗДЗЕЛ 13.
НЕВЯДОМЫ РЭДДЛ

На наступны дзень Кэці забралі ў бальніцу святога Мунга. Да гэтага часу вестка пра тое, што яна трапіла пад праклён, разнеслася па ўсёй школе, хоць падрабязнасцей ніхто не ведаў. Здаецца, толькі Гары, Рону, Герміёне і Ліане было вядома, што мэтай замаху была не Кэці.

- Ну, і Малфой, канешне, ведае, - сказаў Гары Рону і Герміёне, якія ўпарта трываліся

новай методыкі – прытвараліся глухімі кожны раз, як Гары заводзіў гаворку аб сваёй тэорыі "Малфой – Пажыральнік смерці".

Гары непакоіла, ці паспее Дамблдор вярнуцца ў школу пад вечар панядзелка, але, паколькі ўрока ніхто не адмяняў, ён прыйшоў да дырэктарскага кабінета роўна ў восем гадзін, пастукаў, і яго запрасілі ўвайсці. Дамблдор сядзеў у сябе за сталом і выглядаў незвычайна стомленым, рука ў яго была ўсё такая ж чорная і апечаная, але ён усміхнуўся Гары і жэстам прапанаваў яму сесці. Вір памяці ўжо стаяў на стале, адкідваючы на столь сярэбраныя блікі.

- У вас тут хапала падзей, пакуль мяне не было, - сказаў Дамблдор. – Наколькі я зразумеў, няшчасны выпадак з Кэці адбыўся ў цябе на вачах.

- Так, сэр. Як яна?

- Усё яшчэ ў цяжкім стане, хоць ёй, можна казаць, пашанцавала. Відаць, яна зусім ледзь- ледзь кранула каралі, кантакт адбыўся на вельмі маленькім участку скуры: у яе ў пальчатцы была малюсенькая дзірачка. Калі б яна надзела каралі або хаця б узяла іх у рукі без пальчатак, наступіла б смерць – хутчэй за ўсё імгненная. На шчасце, прафесар Снэйп здолеў спыніць распаўсюджванне праклёну…

- Чаму ён? – хутка спытаў Гары. – Чаму не мадам Помфры?

- Што за дзёрзкасць! – прагучаў негучны голас аднаго з партрэтаў, і Фінеас Найджалус Блэк, прапрадзядуля Сірыўса, падняў галаву, якую раней апусціў на рукі, прыкідваючыся спячым. – Калі я быў дырэктарам Хогвартса, вучням не дазвалялася ставіць пад сумненне ўчынкі кіраўніцтва.

- Так, дзякую, Фінеас, - спыніў яго Дамблдор. – Гары, прафесар Снэйп ведае пра Цёмныя мастацтвы нашмат больш, чым мадам Помфры. Ва ўсякім выпадку, мне кожную гадзіну прысылаюць з бальніцы справаздачу аб стане Кэці, і ёсць надзея, што з цягам часу яна цалкам паправіцца.

- А дзе вы былі ў гэтыя выхадныя, сэр? – спытаў Гары, задушыўшы настойлівае адчуванне, што ён выпрабоўвае лёс, - адчуванне, якое, відаць, падзяляў і Фінеас Найджалус, мяркуючы па таму, што ён ціхенька зашыпеў праз зубы.

- Я палічыў бы за лепшае пакуль не гаварыць аб гэтым, - сказаў Дамблдор. – Але ў свой час я табе раскажу.

- Раскажаце? – у здзіўленні паўтарыў Гары.

- Мяркую, што так, - адказаў Дамблдор, дастаў з-за пазухі чарговы флакон з серабрыстымі ўспамінамі і адкаркаваў яго рухам чарадзейнай палачкі.

- Сэр, - нерашуча пачаў Гары, - я ў Хогсміду сустрэў Мундунгуса…

- Так, я ўжо ведаю, што Мундунгус вельмі непачціва абышоўся з тваёй спадчынай, - сказаў Дамблдор, нахмурыўшыся. - Пасля вашай размовы каля ўвахода у “Тры мятлы” ён залёг на дно; падазраю, ён баіцца сустрэцца са мной. Ва ўсякім выпадку, можаш быць перакананы, што яму больш не ўдасца цягаць рэчы Сірыўса.

- Гэты шалудзівы паўкроўка параскрадваў спадчыну Блэкаў? - раз’юшыўся Фінеас Найджалус і імкліва ступіў за раму – несумненна, накіраваўся наведаць другі свой партрэт у доме нумар дванаццаць на Плошчы Грыма.

- Прафесар, - загаварыў Гары пасля кароткай паўзы, - прафесар МакГонагал расказвала вам, што я ёй гаварыў пасля няшчаснага выпадку з Кэці? Наконт Драка Малфоя?

- Так, яна распавяла мне пра твае падазроны, - адказаў Дамблдор.

- А вы…

- Я прыму меры для дасканалага расследавання ў сувязі з усімі, хто мог мець дачыненне да здарэння з Кэці, - сказаў Дамблдор. - Аднак зараз, Гары, мы павінны надаць увагі ўроку.

Гары адчуў сябе абражаным. Калі гэтыя ўрокі такія ўжо важныя, чаму паміж першым і другім заняткам такі вялікі прамежак?Але ён не пачаў больш гаварыць аб Малфое і моўчкі глядзеў, як Дамблдор вылівае чарговы Ўспамін у Вір памяці і асцярожна пазыбвае шырокую каменную чашу, прытрымліваючы яе доўгімі пальцамі.

- Ты, канешне, памятаеш, што ў мінулы раз мы перапынілі аповесць пра мінулае лорда Валан дэ Морта ў той момант, калі прыгожы магл Том Рэддл пакінуў сваю чараўніцу-жонку Мяропу і вярнуўся ў фамільную сядзібу ў Літл-Хэнглтоне. Мяропа засталася ў Лондане адна. Яна чакала дзіця, якому наканавана было пазней зрабіцца лордам Валан дэ Мортам.

- Адкуль вы ведаеце, што яна была ў Лондане, сэр?

- Дзякуючы сведчанням нейкага Карактака Бэрка, - адказаў Дамблдор. –Па дзіўнаму сцёку абставін, ён стаў адным з заснавальнікаў таго самага магазіна, дзе былі прададзены каралі, аб якіх мы толькі што размаўлялі.

Гары і раней прыпадала бачыць, як Дамблдор пазыбвае Вір памяці, быццам золаташукальнік на прамыўцы залатога пяску. Над серабрыстым водаваротам у каменнай чашы ўзняўся, круцячыся, лядачы дзядок, сам серабрысты, быццам прывід, але нашмат гусцейшы. Пасма валасоў, якая падала на лоб, амаль зусім закрывала вочы.

- Так, мы набылі яго пры незвычайных абставінах. Яго прынесла маладзенькая чарадзейка незадоўга да Каляд. Ах, як даўно гэта было…Яна сказала, што ёй вельмі патрэбны грошы, ды гэта і так было відаць. Уся ў лахманах, і ўжо вельмі…Словам, яна чакала дзіця. Сказала, што медальён калісьці належыў Слізерыну. Ну, такое нам увесь час даводзіцца выслухваць. ”Ах, гэтая рэч належыла Мерліну, гэта быў яго любы чайнічак”…Але я агледзеў медальён, на ім на самай справе быў знак Слізерына, і некалькі простых заклёнаў дазволілі мне хутка пераканацца ў яго

сапраўднасці. Безумоўна, рэч была практычна неацэнная. Дзяўчына, як бачым, не ўяўляла сабе, колькі гэта можа каштаваць. Аддала за дзесяць галеёнаў, ды яшчэ была вельмі рада. Наша лепшая здзелка!

Дамблдор рэзка страсянуў чашу, і Карактак Баркс зноў кануў у серабрысты водаварот успамінаў.

- Ён даў ёй усяго дзесяць галеёнаў?- з абурэннем спытаў Гары.

- Карактак Бэрк ніколі не адрозніваўся шчодрасцю, - сказаў Дамблдор. - Такім чынам, мы ведаем, што перад самым нараджэннем дзіцяці Мяропа была ў Лондане адна і, адчайна адчуваючы патрэбу ў грошах, прадала адзіную каштоўную рэч, якая ёй належыла, - медальён, адну з двух сямейных рэліквій, якімі так даражыў яе бацька Нарвола.

- Але яна ж умела вядзьмарыць!- нецярпліва ўсклікнуў Гары. - Яна магла начараваць сабе і ежу, і ўсё, што трэба!

- Можа, і магла, - сказаў Дамблдор. - Аднак я перакананы- гэта зноў адні здагадкі, але я ўпэўнены, што не памыляюся, - пасля таго, як муж пакінуў яе, Мяропа перастала карыстацца чараўніцтвам. Я думаю, яна не хацела больш быць чарадзейкай. Магчыма таксама, што непадзеленае каханне і адчай пазбавілі яе чарадзейнай моцы, гэта здараецца. Ва ўсялякім выпадку, як ты зараз убачыш, Мяропа не пажадала узяцца за чарадзейную палачку нават дзеля выратавання ўласнага жыцця.

- Яна не пажадала жыць нават дзеля сына?

Дамблдор узняў бровы:

- Ці не шкадуеш ты ўжо лорда Валан дэ Морта?

- Не, - хутка адказаў Гары, - але ў яе быў выбар, ці не так? Не тое што ў маёй мамы…

- У тваёй мамы таксама быў выбар, - мякка прамовіў Дамблдор. - Так, Мярупа Рэддл аддала перавагу смерці, негледзячы на тое што была патрэбна свайму сыну, але не судзі яе занадта строга, Гары. Яна аслабела пасля доўгіх пакут, да і ніколі не валодала мужнасцю тваёй мамы. А зараз устань сюды, калі ласка…

- Куды мы патрапім?- спытаў Гары, устаўшы побач з Дамблдорам каля пісьмовага стала.

- На гэты раз , адказаў Дамблдор, - мы пабываем у маім успаміне. Я думаю, ты знойдзеш яго дастаткова падрабязным і ў неабходнай меры дакладным. Ты першы, Гары…

Гары нахіліўся над Вірам памяці, апусціў твар у халаднаватую серабрыстую масу, і вось ён зноў падае ў цемру…Цераз некалькі секунд ногі яго дакрануліся да цвёрдай зямлі, Гары расплюшчыў вочы і ўбачыў, што яны з Дамблдорам стаяць на ажыўленай старадаўней лонданскай вуліцы.

- А вось і я, - бадзёра заўважыў Дамблдор, указваючы на высокую постаць, перабегаючую цераз дарогу перад канём, цягнуўшым каляску з малаком.

У маладога Дамблдора былі доўгія каштанавыя валасы і такая ж барада. Апынуўшыся на іх баку вуліцы, ён пакрочыў па тратуару. Прахожыя з цікаўнасцю аглядваліся на чалавека ў цёмна-ліловым аксамітным касцюме вычварнага крою.

- Прыгожы касцюм, сэр, - не ўтрымаўся Гары, але Дамблдор толькі ўсміхнуўся, ідучы следам за самім сабою.

Яны стараліся не адставаць ад маладога Дамблдора і ўрэшце рэшт, прайшоўшы праз чыгунныя вароты, аказаліся ў пустым і голым панадворку перад даволі тужлівым квадратным будынкам, акружаным высокай агароджай. Малады Дамблдор падняўся на ганак і грукнуў у дзверы. Праз хвіліну дзверы адчыніла неахайная дзяўчына ў фартухе.

- Добры дзень. У мяне прызначана сустрэча з місіс Коўл- калі не памыляюся, яна тут начальніца?

- О, - сказала дзяўчына, са здзіўленнем азіраючы экзатычную фігуру Дамблдора. - Х- х- хвіліначку…Місіс Коўл!- закрычала яна цераз плячо.

Чыйсьці голас здалёк штосьці пракрычаў у адказ. Дзяўчына зноў павярнулася да Дамблдора:

- Уваходзьце, яна зараз падыдзе.

Дамблдор увайшоў у прыхожую з падлогай, выкладзенай чорнай і белай пліткай. Усё тут было беднае, але беззаганна чыстае. Гары і пастарэлы Дамблдор таксама

ўвайшлі. Не паспелі за імі зачыніцца парадныя дзверы, як у прыхожую паспешна выйшла вельмі худая , відавочна стаміўшаяся ад клопатаў жанчына. Яе твар з рэзкімі рысамі здаваўся не злым, хутчэй змораным ад мноства клопатаў. На хаду яна штосьці гаварыла яшчэ адной дзяўчыне ў фартуху:

- Ёд занясі Марце наверх, Біллі Стабс увесь час расчэсвае сабе болькі, а ў Эрыка Уоллі ўсе прасціны запэцканы гноем- толькі вятранкі нам не хапала!- вымавіла яна, ні да каго ў асабістасці не звяртаючыся.

Тут яе позірк упаў на Дамблдора, і яна спынілася як укапаная, гледзячы на яго з такім здзіўленнем, быццам да яе прыбыла жырафа.

- Добры дзень, - павітаўся Дамблдор, працягваючы руку.

Місіс Коўл моўчкі вытарэшчылася на яго.

- Маё імя- Альбус Дамблдор. Я даслаў вам ліст з просьбай аб сустрэчы, і вы былі так дабры, што запрасілі мяне наведаць вас сёння.

Місіс Коўл замаргала. Відавочна вырашыўшы, што Дамблдор ёй усё- такі не мроіцца, яна сказала слабым голасам:

- Ах, так. У такім выпадку… у такім выпадку праходзьце, калі ласка. Так.

Яна правяла Дамблдора ў маленькі пакой, ці то гасцёўню, ці то кабінет. Тут было так жа бедна, як і ў прыхожай, мэбля стаяла старая і разнамасная. Начальніца прапанавала Дамблдору хісткі стул, а сама, прыкметна нервуючыся, уселася за пісьмовы стол, завалены ўсялякімі паперамі.

- Як я ўжо паведаміў у лісце, я прыйшоў да вас, каб пагутарыць пра будучыню Тома Рэддла, - сказаў Дамблдор.

- Вы яго сваяк?- спытала місіс Коўл.

- Не, я настаўнік, - адказаў Дамблдор. - Я жадаю прапанаваць Тому месца ў маёй школе.

- І што гэта за школа?

- Яна называецца Хогвартс, - сказаў Дамблдор.

- А чаму вас цікавіць Том?

- Мы лічым, што ў яго ёсць якасці, неабходныя для вучобы ў нас.

- Жадаеце сказаць, што ён атрымае стыпендыю? Як гэта можа быць?Ён нікуды не падаваў заявак.

- Ці разумееце, ён запісаны ў нашу школу з самага нараджэння.

- Хто яго запісаў? Бацькі?

Безумоўна, місіс Коўл занадта добра разумела, і гэта ўскладняла гаворку. Відаць, Дамблдор быў той жа думкі- Гары бачыў, як ён паціху выцягнуў з кішэні чарадзейную палачку і ў той жа час узяў са стала цалкам чысты ліст паперы.

- Вось, - сказаў Дамблдор і, узмахнуўшы чарадзейнай палачкай , перадаў паперу місіс Коўл. - Думаю, зараз вам усё стане зразумела.

Місіс Коўл зірнула на паперку. Вочы яе на імгненне расфакусаваліся і тут жа зноў прыйшлі да нормы.

- Відаць, усё ў парадку, - сказала яна супакоенна, аддаючы Дамблдору паперку. Тут яе позірк упаў на бутэльку джыну і дзве шкляначкі, якіх яшчэ некалькі секунд таму тут не было.

- Э- э...Дазвольце прапанаваць вам шкляначку джыну?- спытала яна з перабольшанай пачцівасцю.

- Вельмі ўдзячны, - сказаў Дамблдор, шчыра ўсміхаючыся.

Вельмі хутка стала ясна, што місіс Коўл зусім не навічок у галіне джынапіцця. Шчодра пляснуўшы ў абедзве шклянкі, яна адным махам прыкончыла сваю порцыю. Без усялякай сарамлівасці прычмокнуўшы губамі, яна ўпершыню усміхнулася Дамблдору, і ён не прамінуў скарыстаць зручны момант.

- Не маглі бы вы распавесці мне што-небудзь пра мінулае Тома Рэддла? Здаецца, ён нарадзіўся тут, у прытулку?

- Правільна, - сказала місіс Коўл і наліла сабе яшчэ джыну. - Я гэта вельмі добра памятаю, таму што сама тады першы год тут працавала. Было пярэдадне Новага года, холад стаяў жудасны, ішоў снег, ці ведаеце. Жудасная ноч. І

тут гэтая дзяўчына, ненашмат старэйшая за мяне, падымаецца на ганак, а сама ледзьве на нагах стаіць. Ды што ўжо там, не яна першая, не яна апошняя. Упусцілі мы яе, і праз гадзіну яно ўжо нарадзіла дзіця. А яшчэ прз гадзіну памерла.

Місіс Коўл паважна кіўнула і ад душы сербанула джыну.

- Яна гаварыла што-небудзь перад смерцю?- спытаў Дамблдор. - Напрыклад, аб бацьку дзіцяці?

- Уявіце сабе, гаварыла, - адказала місіс Коўл. Яна відавочна пачынала атрымліваць асалоду ад размовы са шклянкай джына ў руцэ і з такім удзячным слухачом. - Памятаю, яна сказала мне:”Спадзяюся, ён будзе падобны на свайго тату”, - і, шчыра гаворачы, правільна яна на гэта спадзявалася, таму што сама была зусім не прыгажуня. А потым сказала, каб яму далі імя Том, у гонар бацькі, і Нарвола, у гонар яе бацькі. Дзіўнае імя, ці не так?Мы ўжо меркавалі, ці не з цырка яна часам. А яшчэ яна сказала, што прозвішча ўхлопчыка павінна быць Рэддл. А там хутка і сканала, болей слоўца не вымавіўшы.

Мы ўжо і назвалі яго так, як яна прасіла, небараке гэта, відаць, здавалася вельмі важным, але ні Том, ні Нарвола, ні іншы які Рэддл так за ім і не з’явіліся. Вось ён і застаўся ў прытулку і да гэтай пары тут знаходзіцца.

Місіс Коўл як бы па рассеянасці плёснула сабе яшчэ адну значную дозу. На скулах у яе з’явіліся дзве ярка-ружовыя плямкі. Яна сказала:

- Хлопчык жа з дзівацтвамі.

- Так, - казаў Дамблдор, - я так і меркаваў.

- І грудным дзіцём таксама быў дзіўны. Ведаеце, амаль ніколі не плакаў. А як падрос, стаў… зусім дзіўным.

- У якім сэнсе?- спытаў Дамблдор.

- Ну, ён…

Але тут місіс Коўл запнулася і кінула на Дамблдора ўзверх шклянкі з джынам абсалютна ясны і цвёрдыінквізітарскі позірк.

- Гаворыце, яму ўжо дакладна вызначана месца ў вашай школе?

- Бясспрэчна, - сказаў Дамблдор.

- І ўсё, што я скажу гэтага не зменіць?

- Не зменіць, - пацвердзіў Дамблдор.

- Вы ва ўсялякім выпадку яго забераце?

- Ва ўсялякім, - сур’ёзна паўторыў Дамблдор.

Яна прыжмурылася, як быццам прыкідваючы, ці магчыма яму давяраць. Відаць, вырашыла, што магчыма, і нечакана выпаліла:

- Ён пужае іншых дзяцей.

- Вы жадаеце сказаць:ён крыўдзіць іх?Запалохвае?

- Так, мабыць, - ледзь прыхмурылася місіс Коўл, - але яго вельмі цяжка схапіць за руку. Былі розныя выпадкі…Вельмі нядобрыя…

Дамблдор не стаў яе распытваць , але Гары бачыў, што ён зацікавіўся. Яна зноў зрабіла глыток, і шчокі яе яшчэ больш паружавелі.

- Трус Білі Стабса…Том, вядома, сказаў, што ён гэтага не рабіў, ды я не ўяўляю сабе, як бы ён мог залезці на такую верхатуру. Я ведаю адно-напярэдадне яны з Білі паспрачаліся. А яшчэ…- Місіс Коўл зноў сербанула джыну, прычым тонкі струменьчык пацёк у яе па падбародку, - мы іх, ці ведаеце, раз у год вывозім на прыроду, на вёску ці на ўзбярэжжа…Дык вось, пасля таго выпадку Эмі Бэнсан і Дэнніс Бішоп былі проста да сябе не падобныя, ды гэтак і засталіся быццам прыгнечанныя, але колькі мы іх не распытвалі, яны сказалі толькі, што хадзілі ў пячору з Томам Рэддлам. Ён кляўся і бажыўся, што яны ўсяго толькі аглядвалі навакольную мясцовасць, але штосьці там усё- такі адбылося, я проста перакананa! Ну, і яшчэ былі розныя дзіўнасці…

Яна зноў паглядзела на Дамблдора, і, хоць шчокі яе палалі, позірк быў адкрыты і ясны.

- Я думаю, аб ім тут няшмат якія будуць сумаваць.

- Вы, вядома, разумееце, што мы не можам забраць яго назусім?- сказаў Дамблдор. - Прынамсі, ён павінен будзе вяртацца сюды на лета.

- Добра ўжо, і на тым дзякуй. Усё ж лепей, чым хрась па сапатцы іржавай качаргой, - ікнуўшы, заўважыла місіс

Коўл. Яна ўзнялася на ногі, і Гары захапіўся тым, як яна цвёрда стаіць на нагах, хоць узровень джына ў бутэльцы панізіўся на дзве трэці. - Вы, пэўна, хаціце пагутарыць з ім?

- Вельмі хацеў бы, - сказаў Дамблдор і таксама стаў.

Місіс Коўл правяла яго па калідоры і наверх па каменнай лесвіцы, на хаду выкрыкваючы ўказанні і раздаючы вымовы сваім памочнікам і выхаванцам. Сіраты ўсе былі апранутыя ў аднолькавыя цьмяна-шэрыя куртачкі. Яны выглядалі цалкам здаровымі, але, трэба прызнацца, у гэтым панурым доме дзецям было зусім не месца.

- Прыйшлі, - абвясціла місіс Коўл на другой лесвічнай пляцоўцы і спынілася ў першых дзвярэй у доўгім калідоры. Яна пастукала і ўвайшла.

- Том, да цябе госці. Гэта містэр Данданбор. Ён хоча табе сказаць…наогул, няхай сам і распавядзе.

- Гары і два Дамблдоры ўвайшлі ў пакой, і місіс Коўл зачыніла за імі дзверы. У маленькім пакою амаль не было мэблі, толькі адзежная шафа і жалезны ложак. На ложку ўзверх шэрай коўдры сядзеў хлопчык, выцягнуўшы ногі перад сабой, і трымаў у руках кнігу.

У твары Тома Рэддла не было зусім ніякага падабенства да Мраксаў. Перадсмяротнае жаданне Мяропы споўнілася:хлопчык быў паменшанай копіяй бацькі- красуна. Высокі для сваіх адзінаццаці гадоў, цёмнавалосы і бледны, ён ледзь прыжмурыў вочы, ацэньваюча аглядваючы экзатычны ўбор Дамблдора. Надышла хвілінная паўза.

- Добры дзень, Том, - сказаў Дамблдор і ступіў наперад, працягваючы руку.

Хлопчык пасля кароткага хістання паціснуў яму руку. Дамблдор падсунуў да ложка цвёрды драўляны стул і сеў. Стала падобна на тое, як быццам ён прыйшоў наведаць хворага.

- Я прафесар Дамблдор.

- Прафесар?- засцярожана перапытаў Рэддл. - У сэнсе- доктар?Навошта вы прыйшлі?Гэта яна вас запрасіла паглядзець мяне?

Ён кіўнуў на дзверы, за якімі толькі што знікла місіс Коўл.

- Не- не, - усміхнуўся Дамблдор.

- Я вам не веру, - сказаў Рэддл. - Яна хоча, каб вы мяне агледзелі, так?Гаварыце праўду!

Апошнія два словы ён вымавіў так гучна і ўладарна, што Гары стала не па сабе. Гэта прагучала як загад, прычым адчувалася, што Рэддл ужо шмат разоў паўтараў яго. Вочы Рэддла пашырыліся, ён пільна глядзеў на Дамблдора. Той у адказ толькі працягваў прыемна ўсміхацца. Праз некалькі секунд Рэддл перастаў свідраваць Дамблдора позіркам, хоць глядзеў зараз яшчэ болей насцярожана.

- Хто вы такі?

- Я ўжо сказаў. Мяне завуць прафесар Дамблдор, я працую ў школе, якая завецца Хогвартс. Я прыйшоў прапанаваць табе вучыцца ў маёй школе- тваёй новай школе, калі ты пажадаеш туды паступіць.

Рэакцыя Рэддла на гэтыя словы была зусім нечаканай. Ён ускочыў з ложка і шарахнуўся ад Дамблдора, пазіраючы на яго з лютасцю.

- Не падманеце! Вы з вар'яцкага дому, так?"Прафесар", ага, ну яшчэ бы!Дык вось, я нікуды не паеду, зразумела?Гэту старую мымру саму трэба адправіць у вар'яцкі дом!Я нічога не зрабіў маленькай Эмі Бэнсан і Дэннісу Бішопу, спытайце іх, яны вам тое самае распавядуць!

- Я не з вар'яцкага дому, - цярпліва сказаў Дамблдор. - Я настаўнік. Калі ты сядзеш і супакоішся, я табе раскажу пра Хогвартс. Вядома, ніхто цябе не прымусіць там вучыцца, калі ты не пажадаеш…

- Няхай толькі паспрабуюць!- скрывіў вусны Рэддл.

- Хогвартс, - працягваў Дамблдор, як быццам не чуў апошніх слоў Рэддла, - гэта школа для дзяцей з асаблівымі здольнасцямі…

- Я не вар'ят!

- Я ведаю, што ты не вар'ят. Хогвартс- не школа для вар'ятаў. Гэта школа чараўніцтва.

Стала вельмі ціха. Рэддл застыў на месцы. Твар яго нічога не выяўляў, але позірк мітусіўся, перабягаючы з аднаго вока Дамблдора на другое, як быццам спрабуючы злавіць адно з іх на хлусні.

- Чараўніцтва?- паўтарыў ён шэптам.

- Зусім правільна, - сказаў Дамблдор.

- Дык гэта…гэта чараўніцтва - тое, што я ўмею рабіць?

- Што іменна ты ўмееш рабіць?

- Рознае, - выдыхнуў Рэддл. Яго твар заліло чырванню, пачаўшы ад шыі і ўзнімаючыся да запалых шчок. Ён быў як у ліхаманцы. - Магу перасоўваць рэчы, не датыкаючыся да іх. Магу прымусіць жывёл рабіць тое, што я пажадаю, без усялякай дрэсіроўкі. Калі мяне хтосьці раззлуе, я магу зрабіць так, што з ім здарыцца што-небудзь дрэннае. Магу зрабіць чалавеку балюча, калі пажадаю.

У яго падгіналіся ногі. Спатыкаючыся, ён вярнуўся да ложку і зноў сеў, утаропіўшыся на свае рукі, схіліўшы галаву, як быццам у малітве.

- Я ведаў, што я не такі, як усе, - прашаптаў ён, звяртаючыся да ўласных дрыжачых пальцаў. - Я ведаў, што я асаблівы. Я заўсёды ведаў, што нешта такое ёсць.

- Што ж, ты быў цалкам правы, - сказаў Дамблдор. Ён больш не ўсміхаўся і ўважліва глядзеў на Рэддла. - Ты чараўнік.

Рэддл падняў галаву. Твар яго змяніўся. Зараз на ім адлюстроўвалася ступленая радасць, але чамусьці гэта яго не ўпрыгожвала; наадварот, прыгожыя точаныя рысы сталі як быццам грубей, у выразе твару выступіла штосьці амаль звярынае.

- Вы таксама чараўнік?

- Так.

- Дакажыце!- запатрабаваў Рэддл тым жа ўладарным тонам, якім толькі што загадаў:"Гаварыце праўду!"

Дамблдор узняў бровы.

- Калі, як я спадзяюся, ты згодны паступіць у Хогвартс…

- Канешне, згодны!

- …то ты абавязаны, звяртаючыся да мяне, называць мяне "прафесар" ці "сэр".

На самае кароткае імгненне твар Рэддла зрабіўся жорсткім, але ён зараз жа сказаў ветлівым да непазнавальнасці голасам:

- Прабачце, сэр. Я хацеў сказаць- калі ласка, прафесар, ці маглі бы вы паказаць мне…

Гары быў перакананы, што Дамблдор адмовіцца, скажа Рэддлу, што для практычных дэманстрацый будзе дастаткова часу ў Хогвартсу, што яны знаходзяцца ў будынку, дзе поўна маглаў, і патрэбна захоўваць асцярожнасць. Але, да яго вялікага здзіўлення, Дамблдор выцягнуў з унутранай кішэні сурдута чарадзейную палачку, накіраваў яе на пацёртую адзежную шафу, якая стаяла ў куце, і няўважна ўзмахнуў.

Шафа загарэлася.

Рэддл ускочыў на ногі. Гары не мог яго вінаваціць за працяглы крык жаху і злосці;мабыць, уся яго маёмасць знаходзілася ў гэтай шафе. Але ў гэту ж секунду, як Рэддл кінуўся на Дамблдора, полымя згасла. Шафа стаяла некранутая, без адзінай меты.

Рэддл утаропіўся на шафу, потым на Дамблдора, потым з прагным бляскам у вачах паказаў на чарадзейную палачку.

- Калі я атрымаю такую?

- Усяму свой час, - сказаў Дамблдор. - Па-мойму, з тваёй шафы нешта ірвецца наверх.

На самай справе, з шафы даносілася нейкае брынканне. У першы раз на твары Рэддла прамільгнуў страх.

- Адчыні дзверцы, - сказаў Дамблдор.

Рэддл, павагаўшыся, перасёк пакой і расчыніў дзверцы шафы. Над аддзяленнем, дзе вісела некалькі паношаных касцюмчыкаў, стаяла маленькая кардонная скрынка. Скрынка грымела і падрыгвала, як быццам у ёй калаціліся ашалелыя мышы.

- Дастань яе, - сказаў Дамблдор.

Рэддл з наяўнай апаскай зняў скрынку, якая трэслася, з паліцы.

- У ёй ёсць што-небудзь такое, чаму не належыць быць у цябе?- спытаў Дамблдор.

Рэддл паглядзеў на Дамблдора доўгім разважлівым позіркам.

- Так, напэўна, ёсць, сэр, - сказаў ён нарэшце нічога не выражаючым голасам.

- Адчыні, - сказаў Дамблдор.

Рэддл зняў вечка і, не гледзячы, вытрас змесціва скрынкі на ложак. Гары, які чакаў убачыць нешта ашаламляльнае, убачыў кучку самых звычайных прадметаў, у тым ліку цацку ё- ё, сярэбраны напарстак і пацьмянелы губны гармонік. Вызваліўшыся са скрынкі, яны мігам спынілі падскакваць і зараз нерухома ляжалі на тонкай коўдры.

- Ты вернеш іх уладальнікам і папросіш прабачэння, - спакойна сказаў Дамблдор, хаваючы чарадзейную палачку за пазуху. - Я даведаюся, калі ты гэтага не зробіш. І май на ўвазе:у Хогвартсу крадзяжу не выносяць.

Рэддл ніколькі не засаромеўся;ён усё так жа холадна, ацэньваючы глядзеў на Дамблдора. Нарэшце ён сказаў бескаляровым голасам:

- Так, сэр.

- У нас у Хогвартсу, - працягваў Дамблдор, - вучаць не толькі карыстацца магіяй, але і трымаць яе пад кантролем. Да гэтай пары ты- безумоўна, па няведанню- ужываў свае здольнасці такімі метадамі, якім не навучаюць і якіх не дапускаюць у нашай школе. Ты не першы, каму здарылася не ў меру захапіцца вядзьмарствам. Аднак, да твайго ведама, з Хогвартса могуць і выключыць, а Міністэрства магіі- так- так, ёсць такое Міністэрства - яшчэ больш сурова карае парушальнікаў. Кожны пачынаючы чараўнік павінен зразумець, што, уступаючы ў наш свет, ён абавязуецца прытрымлівацца нашых законаў.

- Так, сэр, - паўтарыў Рэддл.

Немагчыма было ўгадаць, што ён думае. Усё з тым жа нічога не выражаючым тварам ён злажыў жменьку крадзеных прадметаў назад у скрынку. Скончыўшы, ён павярнуўся да Дамблдора і сказаў яму проста:

- У мяне няма грошай.

- Гэта лёгка выправіць, - сказаў Дамблдор і выняў з кішэні скураны мяшэчак з грошамі. - У Хогвартсу існуе спецыяльны фонд для вучняў, якія не могуць самастойна набыць сабе падручнікі і форменныя мантыі. Магчыма, табе давядзецца купляць ужываныя кнігі заклінанняў, але…

- Дзе прадаюцца кнігі заклінанняў?- не даслухаўшы, перапыніў яго Рэддл.

Ён узяў цяжкі мяшэчак з грашыма, не падзякаваўшы Дамблдору, і зараз разглядваў тоўсты залаты галеён.

- У Касым завулку, - сказаў Дамблдор. - Я дапамагу табе знайсці ўсё, што патрэбна…

- Вы пойдзіце са мной?- спытаў Рэддл, узняўшы вочы ад манеты.

- Безумоўна, калі ты…

- Не трэба, - сказаў Рэддл. - Я прывыкнуў усё рабіць сам, я пастаянна хаджу адзін па Лондану. Як патрапіць у гэты ваш Косы завулак…сэр?- дадаў ён, наткнуўшыся на позірк Дамблдора.

Гары думаў, што Дамблдор будзе настойваць на тым, каб пайсці з Рэддлам, але ён зноў памыліўся. Дамблдор уручыў Рэддлу канверт са спісам неабходных рэчаў, растлумачыў, як дабрацца ад прытулку да “Дзіравага катла”, затым сказаў:

- Ты зможаш убачыць шынок, хоць навакольныя табе маглы- значыць нечараўнікі- яго ўбачыць не могуць. Спытай бармэна Тома - лёгка запомніць, яго клічуць так жа, як і цябе…

Рэддл неспакойна тузануўся, як быццам хацеў сагнаць дакучлівую муху.

- Табе не падабаецца імя Том?

- Томаў вакол гаць гаці, - прамармытаў Рэддл. І раптам, быццам не змог устрывацца, як быццам пытанне вырвалася ў яго мімаволі, спытаў:- Мой бацька быў чараўніком? Мне сказалі, што яго таксама звалі Том Рэддл.

- На жаль, гэтага я не ведаю, - мякка сказаў Дамблдор.

- Мая маці ніяк не магла быць чараўніцай, інакш яна б не памерла, - сказаў Рэддл, звяртаючыся хутчэй да самога сябе, чым да Дамблдора. - Відавочна, гэта ён. А пасля таго, як я набуду ўсё, што патрэбна, калі я павінен з’явіцца ў гэтым Хогвартсу?

- Усе падрабязнасці выкладзены на другой паперы пергамента ўканверце, - сказаў Дамблдор. - Ты павінен

выехаць з вакзала Кінгс- Кросс першага верасня. Там жа ўкладзены і білет на цягнік.

Рэддл кіўнуў. Дамблдор устаў і зноў працягнуў руку. Паціскаючы яе, Рэддл сказаў:

- Я ўмею размаўляць са змеямі. Я гэта заўважыў, калі мы ездзілі за горад. Яны самі прыпаўзаюць да мяне і шэпчуцца са мною. Гэта звычайная рэч для чараўніка?

Гары адразу зразумеў, што ён знарок прыхоўваў самую дзіўную сваю здольнасць пад канец, для найбольшага эфекту.

- Не, незвычайная, - сказаў Дамблдор пасля секунднай замінкі, - але гэта сустракаецца.

Ён гаварыў няўважным тонам, але з цікавасцю затрымаў позірк на твары Рэддла. Так яны стаялі, мужчына і хлопчык, гледзячы адзін на аднаго. Затым рукапацісканне распалася. Дамблдор пайшоў да дзвярэй.

- Да пабачэння, Том, да сустрэчы ў Хогвартсу.

- Думаю, дастаткова, - вымавіў сівавалосы Дамблдор.

У наступнае імгненне яны з Гары ўзняліся наверх, у цемру, і зноў прызямліліся ў сённяшнім кабінеце.

- Сядай, - сказаў Дамблдор, моцна устаючы на падлогу побач з Гары.

Гары падпарадкаваўся;ён увесь быў яшчэ поўны тым, што бачыў.

- Ён паверыў значна хутчэй, чым я- ну, калі вы сказалі яму, што ён чараўнік. Я спачатку не паверыў Хагрыду.

- Так, Рэддл быў цалкам гатовы паверыць, што ён, як ён выразіўся, “асаблівы”, - сказаў Дамблдор.

- А вы ўжо ведалі - тады?- спытаў Гары.

- Ці ведаў я, што бачу перад сабой самага небяспечнага чараўніка ўсіх часоў?- спытаў Дамблдор. - Не, я і разумення не меў, што з яго вырасце. Але ён, безумоўна, мяне ззаінтрыгаваў. Я вярнуўся ў Хогвартс з намерам уважліва за ім прыглядаць. Я зрабіў бы гэта ў любым выпадку, бо ён быў адзінокі, без родныхі сяброў, але я адчуў, што гэта неабходна не толькі дзеля яго, але і дзеля іншых.

Як ты чуў, яго здольнасці былі дзіўна моцна развітыя для такога юнага ўзроста, а цікавей за ўсё- і болей усяго

ўнушала апаскі, - што ён у нейкай меры ўжо навучыўся кіраваць сваімі магчымасцямі і карыстаўся імісвядома. Як ты бачыў, гэта не былі бязладныя эксперыменты, характэрныя для большасці пачынаючых чараўнікоў;ён ўжо выкарыстоўваў магію супраць навакольных, каб з яе дапамогай запалохваць, караць, падпарадкоўваць сабе іншых людзей. Гісторыі аб павешанам трусу і аб хлопчыку з дзяўчынкай, якіх ён завабіў у пячору, наводзілі на роздумы…"Магу зрабіць чалавеку балюча, калі пажадаю"…

- А яшчэ ён разумеў мову змей, - уставіў Гары.

- Да, сапраўды. Гэта рэдкая здольнасць, яе звычайна звязваюць з Цёмнымі мастацтвамі, хоць, як мы ведаем, сярод вялікіх і добрых чараўнікоў таксама трапляюцца знаўцы змяінай мовы. На самой справе яго здольнасць размаўляць са змеямі трывожыла мяне значна меней, чым яго наяўная схільнасць да жорсткасці, скрытнасці і тыранства.

- Час, як заўсёды, перахітрыў нас, - заўважыў Дамблдор, паказваючы на пацямнелаенеба за акном. - Але перш, чым мы растанемся, я хачу звярнуць тваю ўвагу на некаторыя моманты той сцэны, якую мы толькі што назіралі, - яны маюць самае прамое дачыненне да таго, што мы будзем абмяркоўваць на наступных уроках.

- Па-першае, спадзяюся, ты заўважыў, як рэагаваў Том на мае словы, што хтосьці іншы таксама носіць яго імя - Том?

Гары кіўнуў.

- Ён паказаў сваю агіду да ўсяго , што набліжае яго да іншых людзей, робіць яго звычайным. Ужо тады ён імкнуўся быць іншым, асобным ад усіх, быць знакамітасцю. Як ты ведаеш, усяго праз некалькі гадоў пасля гэтай размовы ён назаўсёды адмовіўся ад свайго імя і прыдумаў маску лорда Валан дэ Морта, за якой і хаваўся з той пары.

Мяркую, ты заўважыў таксама, што Том Рэддл быў абсалютна самадастатковы, не любіў ні з кім шчыра гаварыць і, відаць, у яго не было сяброў. Яму не патрабавалася дапамога, не патрэбен быў спадарожнік для падарожжа ў Косы завулак. Ён аддаваў перавагу дзеянням у

адзіночку. Дарослы Волан дэ Морт застаўся такім жа. Многія Пажыральнікі смерці сцвярджаюць, быццам карыстаюцца яго даверам, набліжаны да яго і нават- што яны разумеюць яго. Яны памыляюцца. У лорда Валан дэ Морта ніколі не было сяброў. Я мяркую, што яму не патрэбны сябры.

І апошняе…Спадзяюся, Гары, ты яшчэ не занадта сонны, каб уважліва слухаць. У дзяцінстве Том Рэддл любіў збіраць свайго роду паляўнічыя трафеі. Ты бачыў скрынку, якую ён хаваў у сябе ў пакоі. У ёй ён захоўваў дробныя рэчы-калі пажадана, сувеніры- як успамін аб ахвярах асабліва непрыемных праяўленняў сваёй магіі. Запомні гэту асаблівасць, некалькі нагадваючую сарочыя звычкі, - яна будзе вельмі важная для нас у далейшым…А зараз і на самай справе прыйшоў час класціся спаць.

Гары падняўся. Па дарозе да дзвярэй на вочы яму трапіў столік, на якім у мінулы раз ляжала кольца Нарвола. Кольца там больш не было.

- Так, Гары?- сказаў Дамблдор, убачыўшы, што Гары спыніўся.

- Кольца знікла, - сказаў Гары, павярнуўшыся. - Але я падумаў, можа, там будзе ляжаць губны гармонік ці яшчэ што-небудзь. . .

Дамблдор прамяніста ўсміхнуўся, гледзячы на яго ўзверх сваіх акуляраў-палавінак.

- Тонка прыкмечана, Гары, але губны гармонік быў усяго толькі губным гармонікам.

На гэтай загадкавай ноце ён махнуў рукой, і Гары зразумеў, што яму час ісці.

РАЗДЗЕЛ 14.
"ФЕЛІКС ФЕЛІЦЫС"

На наступны дзень першым урокам была гербалогія. Раніцай, за снеданнем, Гары, асцерагаючыся чужых вушэй, не змог распавесці Рону і Герміёне пра занятак з Дамблдорам, але потым, каля яны ішлі праз гарод ля цяпліц, сцісла ўвёў сяброў у курс. Пранізлівы вецер, які не сціхаў усе выхадныя, нарэшце супакоіўся, і вакол зноў вісела дзіўная смуга, з-за якой дарога да цяпліцы заняла некалькі больш часу, чым звычайна. У гэтым семестры шасцікласнікам трэба было вывучаць свірэпней. Хлопцы абралі сабе сучкаваты пень, усталі вакол яго і пачалі нацягваць ахоўныя пальчаткі.

- Фу, нават думаць агідна: маленькі Самі-Ведаеце-Хто, - ўэптам прагаварыў Рон.- Але я ўсё роўна не разумею, навошта Дамблдор табе гэта паказвае. Гэта значыць, яно, вядома, страшна цікавае, але навошта?

- Хто яго ведае, - адказаў Гары, устаўляючы зубны шчыт. – Ён кажа, гэта вельмі важна і дапаможа мне выжыць.

- А па-мойму, выдатна, - сур'ёзна сказала Герміёна. – Табе неабходна пазнаць пра Валан дэ Морта вельмі шмат. Трэба ж ведаць яго слабасці.

- Дарэчы, як прайшла апошняя вячэра з Слагхорна? – пацікавіўся Гары, з-за шчыта невыразна.

- Ведаеш, даволі добра, - Герміёна надзела ахоўныя акуляры. – Ён, вядома, успамінаў пра сваіх знакамітых вучняў і літаральна слаўся перад МакЛагенам з-за яго незвычайных сувязяў, але затое вельмі смачна накарміў і пазнаёміў з Гвенгог Джонс.

- Гвенгог Джонс? – Рон ашалела ўтаропіўся на яе скрозь акуляры. – Тая самая? Капітан "Граальхедскіх гарпій"?

- Цалкам дакладна, - кіўнула Герміёна. – Праўда, я асабіста думаю, што яна занадта задаецца, але…

- Хопіць гаварыць! – строга прыкрыкнула прафесар Спраўт, якая хуткім крокам хадзіла паміж вучнямі. – Вы адстаеце; усе ўжо прыступілі да працы; а Нэвіл здабыў першы стручок!

Рабяты азірнуліся. Сапраўды, Нэвіл, з скрываўленай губой і жудаснымі драпінамі на шчацэ, сціскаў у руках зялёны плод велічынёю з грэйпфрут, які непрыемна пульсаваў.

- Усё, усё, прафесар, прыступаем! – сказаў Рон, а калі Спраўт адвярнулася, ціха дадаў, звяртаючыся да Гары: - трэба было накласці Мафліята.

- Не, не трэба! – тут жа абурылася Герміёна. Яна заўсёды вельмі бурна рэагавала на згадванні Прынца-Паўкроўкі і яго заклёнаў. – Добра, усё… час пачынаць…

Яна асуджальна паглядзела на хлопчыкаў. Усе трое цяжка ўздыхнулі і рашуча кінуліся на сучкаваты пень. Той маментальна ажыў; з верхавіны стрэлілі доўгія калючыя канчукі, падобныя на ажынавыя, і прыняліся ашалела джыгаць па паветры. Адна галіна ўчапілася ў валасы Герміёны, але Рон па-геройску адагнаў яе секатарам. Гары, злаўчыўшыся, захапіў пару сцяблоў і звязаў іх разам; у асяродку галінак, якія выгіналіся і былі падобнымі на шчупальцы. утварылася адтуліна. Герміёна адважна саўганула туды руку па самы локаць, але адтуліна закрылася, злавіўшы яе ў пастку. Гары з Ронам пачалі цягнуць і ламаць галіны, размыкаючы “сківіцы, і Герміёна здолела выдраць руку. У жмені яна сціскала струк, такі ж, як у Нэвіла. Калючыя галіны імгненна прыбраліся ўнутр, і сучкаваты пень адразу ператварыўся ў мёртвы, абсалютна бяскрыўдны на выгляд кавалак дрэва.

- Калі ў мяне будзе свой сад, я такую гадасць заводзіць не буду, - абвясціў Рон, рэзкім рухам зрушваючы акуляры на лоб і выціраючы потны твар.

- Дайце міску, - папрасіла Герміёна. Яна імкнулася трымаць плод, які пульсаваў, як мага далей ад сябе і з агідай кінула яго ў міску, якую працягнуў Гары.

- Не трэба носам вярцець, выціскайце іх, выціскайце, яны лепш за ўсё, калі свежыя! – крыкнула прафесар Спраўт.

- Увогуле, - сказала Герміёна, працягваючы перапыненую гутарку з такой абыякавасцю, нібы бітвы з пнём не было зусім, Слагхорн жадае зрабіць калядную вячэру, і табе, Гары, у гэты раз не адвярцецца: ён парапрасіў мяне высветліць, якія дні ў цябе вольныя, каб ты сапраўды мог прыйсці.

Гары застагнаў. Рон, які спрабаваў раскалоць струк, сціскаючы яго двума рукамі, выпрастаўся і, націснуўшы з усіх сіл, незадаволена буркнуў:

- Гэта вечарынка таксама для любімчыкаў?

- Для Клуба Слізняў, так, - пацвердзіла Герміёна.

Струк выслізнуў з пальцаў Рона, адляцеў, стукнуўся ў акно цяпліцы, адскочыў, патрапіў у галаву прафесара Спраўт і збіў з яе стары залатаны капялюш. Гары пайшоў падабраць струк; калі ён вярнуўся, Герміёна казала:

- Слухай, гэта не я прыдумала назву "Клуб Слізняў"...

- "Клуб Слізняў", - пагардліва паўтарыў Рон з грымасай, годнай Драка малфоя. – Проста ганьба нейкая. Добра, жадаю вам добра павесяліцца. Можа, табе акруціць МакЛагена, тады Слагхорн прызначыць вас каралём і каралевай Слізнякоў....

- Нам дазволілі запрасіць госцяў, - сказала Герміёна і незразумела чаму, пякучы счырванела, - Я жадала паклікаць цябе, але раз, па-твойму, гэта настолькі дурна, то не буду!

Гары раптам пашкадаваў, што струк не паляцеў трохі далей; тады зараз ён не апынуўся бы побач з Ронам і Герміёнай. Яны абодва яго не заўважалі; ён схапіў міску і прыняўся ваяваць са струком, імкнучыся стварыць як мага больш шуму, але, да няшчасця, усё роўна чуў кожнае слова з гутаркі сваіх сяброў.

- Ты жадала паклікаць мяне? – спытаў Рон зусім іншым голасам.

- Так, - гнеўна кінула Герміёна. –Але калі ты больш жадаеш, каб я акруціла МакЛагена...

Павісла паўза. Гары энергічна дзёўб шуфлікам па пруткім струку.

- Зусім не жадаю, - вельмі ціха прамармытаў Рон.

Гары, прамахнуўшыся, патрапіў шуфлікам па місцы; яна разбілася.

- Рэпара, - сказаў ён, бязладна тыкаючы чарадзейнай палачкай у аскепку. Міска хутка сабралася разам. Здарэнне, аднак, прывяло ў пачуццё Рона і Герміёну, нагадаўшы ім пра прысутнасць Гары. Герміёна замітусілася, схапіла кнігу "Пажадлівыя расліны свету" і стала шукаць, як правільна выціскаць сок з струкоў свірэпней; Рон прыцішэў, але пры гэтым надзьмуўся ад гонару.

- Дай-ка сюды, Гары, - дзелавіта загадала Герміёна, - апынулася, яго трэба праткнуць чымсьці вострым…

Гары перадаў ёй міску, і яна занялася струком, а яны з Ронам надзелі акуляры і зноў накінуліся на пень.

Ваююючы з галінай, якая цвёрда памкнулася яго прыдушыць, Гары думаў пра тое, што не так ужо і здзіўлены; яму заўсёды здавалася, што рана або позна гэта здарыцца. Але ён не ведаў, як да гэтага ставіцца… Яны з Чоў саромеліся зараз нават паглядзець сябар на сябра, не то што загаварыць; што, калі Рон і Герміёна ачнуць сустракацца, а потым растануцца? Ці перажыве такое іх сяброўства? Памятаецца, у трэцім класе, калі яго сябры пасварыліся і не размаўлялі, а яму прыйшлося наводзіць паміж імі масты, ён адчуваў сабе няўтульна….З іншага боку, што рабіць, калі яны не растануцца і будуць як Біл і Флёр, а ён пры іх – трэцім лішнім, знемагаючым ад няёмкасці?

- Патрапіў! – загарланіў Рон, здабываючы другі струк. Герміёне як раз атрымалася раскалоць першы, і ў місцы кішэла бледна-зялёнае насенне, падобнае на чарвячкоў.

Да канчатку ўроку пра вечар у Слагхорна яны больш не казалі. Наступныя некалькі дзён Гары пільна назіраў за Ронам і Герміёнай, але яны паводзілі сабе, як звычайна, мабыць сталі трохі ветлівей сябар з сябрам. Гары вырашыў пачакаць і паглядзець, што адбудзецца на вечары ў Слагхорна, пад уплывам Слівачнага піва і пры нязыркім асвятленні, а пакуль прысвяціў сябе больш надзённым клопатам.

Кэці Бэл па-ранейшаму ляжала ў лякарні і пра выпіс прамовы не было, а значыць, у шматспадзеўнай

грыфіндорскай камандзе, якую Гары трэніраваў з самога верасня, не хапала аднаго Паляўнічага. Гары доўга цягнуў з заменай, спадзеючыся на вяртанне Кэці, але ў перадпачатку адкрыцця сезону быў змушаны прызнаць, што ў першым матчы супраць Слізэрына Кэці ўдзельнічаць не зможа.

Гары жахала думка пра новыя адборачныя выпрабаванні, таму аднойчы пасля ператварэнняў ён, з непрыемным пачуццём, якія мелі мала агульнага з квідышам, падышоў да Дына Томаса. У класе амаль нікога не засталося, але пад столлю ўсё яшчэ насіліся жоўтыя птушачкі, якія шчабяталі – стварэнні Герміёны; астатнія не здолелі стварыць з паветра хоць бы пярынкі.

- Ты яшчэ жадаеш быць Паляўнічым?

- Што?... Так, вядома! – захоплена адгукнуўся Дын.

За яго спіной Сімус Фінніган з кіслым выглядам закідваў у заплечнік падручнікі. Гары ведаў, што Сімус пакрыўдзіцца, і ўпадабаў бы не браць Дына, але, з іншага боку, выгода каманды першым чынам, а Дын на выпрабаваннях згуляў лепш Сімуса.

- Выдатна, тады ты прыняты, - сказаў Гары. – Трэніроўка сёння ў сем.

- Зразумеў, - радасна кіўнуў Дын. – Ура, Гары! Чорт, пахутчэй бы распавесці Джыні!

Ён выляцеў з класа. Гары застаўся сама-насам з Сімусам, і гэты сам па сабе непрыемны момант яшчэ больш сапсавала канарка Герміёны, якая, пралятаючы над Сімусам, нагадзіла яму на галаву.

Выбар замены для Кэці засмуціў не толькі Сімуса. У агульнай гасцінай многа бурчалі наконт таго, што цяпер у камандзе цэлых два аднакласніка Гары. Вядома, за школьныя гады ён паспеў прызвачаіцца з намовамі і амаль не звяртаў на іх увагі, аднак разумеў, што выйграць у будучым матчы проста неабходна. Калі Грыфіндор пераможа, усе адразу забудуцца, што калісьці крытыкавалі яго, і пачнуць запэўніваць, быццам ўашсёды лічылі падабраную ім каманду пышнай… Ну, а ў выпадку пройгрышу, змрочна думаў Гары… ён даўно ўжо прызвачаіўся з намовамі…

Вечарам, назіраючы за тым, як лятае Дын, як слажана ён працуе разам з Джыні і Дэмельзай, Гары нікольці не шкадаваў пра свой выбар. Адбівалы, Пікс і Проўстак, таксама кожны дзень гулялі лепш. Адзін толькі Рон выклікаў турботу.

Гары заўсёды ведаў, што Рон – гулец нестабільны, нервовы і няўпэўнены ў сабе. Да няшчасця, надыходзячае адкрыццё сезону вельмі пагоршыла ўсе яго страхі. Ён прапусціў шэсць мячоў – амаль усе былі пасланыя Джыні – і гуляў усё хаатычней, пакуль нарэшце не стукнуў па вуснах падляцеўшую Дэмельзу Робінс. Небарака крывавымі зіззагамі паляцела да зямлі, распырскваючы ва ўсе бакі кроў.

- Я выпадкова, прабач, Дэмельза, прабач! – закрычаў Рон ёй услед. – Я проста…

- Апупеў ад страху, - злосна скончыла за яго Джыні, якая прызямлілася побач з Дэмельзай і аглядала яе распухлую губу. – Вось балван, Рон, глядзі, што нарабіў!

- Я ўсё выпраўлю, - сказаў Гары, апускаючыся каля дзяўчынак, і накіраваў чарадзейную палачку на губу Дэмельзы са словамі: “Эпіксей”. – І наогул, Джыні, не заві Рона балванам, ты не капітан каманды…

- А я ўбачыла, што табе некалі назваць яго балванам, і падумала, хтосьці ж павінен…

Гары з працай здушыў смех.

- Наверх, рабяты, узлятаем…

У цэлым, трэніроўка апынулася адной з горшых за ўвесь семестр, але… матч быў вельмі блізка, і Гары вырашыў, што зараз сумленнасць – не самая лепшая палітыка.

- Дзякуй, усе добра папрацавалі, мы абавязкова размажам Слізэрын, - уцешваючы сказаў ён, і Паляўнічыя з Адбіваламі сышлі з рас распранальні задаволеныя.

- Я лятаў, як мяшок драконавага гною, - бескалярова вымавіў Рон, як толькі за Джыні зачыніліся дзверы.

- Нічога падобнага, - цвёрда запярэчыў Гары. – Ты лепшы Ахоўнік з усіх, хто ў мяне спрабаваўся, Рон. Проста ты вельмі нервовы.

Усю дарогу да замка ён усяляк суцяшаў Рона, і калі яны падняліся на другі паверх, Рон значна павесялеў. Гары

адвёў у бок габелен, каб, як заўсёды, прайсці ў грыфіндорскую вежу кароткім шляхам – і натыкнуліся на Дына і Джыні. Яны стаялі, цесна прыцiснуўшыся сябар да сябра, і цалаваліся з такой разлютаванасцю, што, здавалася, склеіліся ротамі.

У грудзі Гары адразу вырасла велічэзная пачвара і прынялася драць капцюрамі яго ўнутранасці; у галаву лінула гарачая кроў, знішчыўшы ўсе думкі, акрамя адной – навесці на Дына псуту, пертварыць яго ў смоўжня! Зладзіўшыся з гэтым нечаканым вар’яяцтвам, Гары нібы здалёку пачуў крык Рона:

- Гэй!

Дын і Джыні адарваліся сябар ад сябра; азірнуліся.

- Што табе? – спытала Джыні.

- Я не жадаю, каб мая сястра цалавалася ў грамадскім месцы!

Гэтае месца было вельмі абасобленым, пакуль ты не ўпёрся! – парыравала Джыні.

Дын відавочна збянтэжыўся. Ён крыва ўсміхнуўся Гары, але той не змог усміхнуцца ў адказ; навапаказаная пачвара грозна раўло, патрабуючы неадкладна выкінуць Дына з каманды.

- Э-э.. пойдзем, Джыні, - сказаў Дын, - вернемся ў агульную гасцiную.

- Ты ідзі! – закамандавала Джыні. – А я скажу пару ласкавых слоў майму дарагому брацiку!

Дын сышоў. Па яго выгляду было ясна, што ён рад знікнуць.

- Значыць так, - сказала Джыні. Яна адкінула з твара доўгія рудыя валасы і люта паглядзела на Рона. – Давай раз і назаўжды дамовімся. Цябе не дакранаецца, з кім я сустракаюся і што я раблю…

- Яшчэ як дакранаецца! – не меней гнеўна перабіў Рон. – Думаеш, я жадаю, каб маю сястру звалі…

- Як? – крыкнула Джыні, выхопліваючы палачку. – Як, пэўна?

- Ён нічога не меў у выглядзе, Джыні, - аўтаматычна сказаў Гары, хоць пачвара, якая рыкала унутры яго, цалкам падтрымлівала Рона.

- Вельмі нават меў! – Джыні апякла Гары абураным поглядам. – Сам у жыцці ні з кім не цалаваўся, няўжо што з цёткай Мюрыэль, і таму…

- Затыкніся! – зароў Рон, імкліва барвавеючы.

- Не затыкнуся! – крычала Джыні, па-за сябе ад лютасці. – Што я, не бачыла, як ты дранцвееш перад Флегмай, чакаеш, што яна цябе пацалуе ў шчочку? Не сорамна? Пайшоў бы сам і навучыўся цалавацца, можа, і не пакутаваў бы так моцна, што астатнія даўно гэта ўмеюць!

Рон таксама схапіўся за чарадзейную палачку; Гары паспешна ўстаў паміж імі і, растапырыўшы рукі. загарадзіў Джыні сабой.

- Сама не ведаеш, што пляцеш! – закрычаў Рон, спрабуючы абмінуць Гары і зачараваць сястру. – Калі я не раблю гэтага на людзях…

Джыні уніжальна разрагаталася; яна таксама імкнулася адапхнуць Гары.

-А-а, так ты цалаваўся са Сычыкам? Або захоўваеш пад падушкай фота цётачкі Мэрыэль?

- Ах ты…

Аранжавы прамень праляцеў пад левай рукой Гары і ледзь не патрапіў у Джыні; Гары адапхнуў Рона і прыціснуў яго да сцяны.

- Не дуры…

- Гары цалаваўся з Чоў Чанг! – крычала Джыні. У яе голасе гучалі слёзы. – А Герміёна – з Віктарам Крамам! Адзін ты, Рон, паводзіш сябе так, быццам гэта нешта агіднае, а ўсё таму, што досведу ў цябе, як у двухгадовага дзіцяці!

З гэтымі словамі яна ўцякла. Гары адразу адпусціў Рона; твар ў таго быў проста забойны. Так яны стаялі, цяжка дыхаючы, пакуль з-за кута не паявілася місіс Норыс, кошка Філча.

- Пайшлі, - сказаў Гары, учуўшы шоргат Філча. Яны хутка падняліся па лесвіцы і пайшлі па калідоры сёмага паверху.

- Гэй, проч з дарогі! – раўнуў Рон. Маленькая дзяўчынка ў страху адскочыла і выпусціла бутэлечку жабінай ікры.

Гары амаль не заўважыў звону пабітага шкла; ён нічога не разумеў, галава кружылася; так, павінна быць, адчуваюць сябе людзі, якіх стукнула маланкай. “Гэта таму, што яна сястра Рона”,- паўтараў ён сабе. – “Мне не спадабалася, што яна цалуецца з Дынам таму што яна сястра Рона”…

Але перад вачамі паўстала няпрошаная выява: той жа пустынны калідор, але з Джынні цалуецца ён сам, а не Дын… Пачвара з грудзі даволі завуркатала… Раптам габелен расхінуўся; Рон, нацэліўшы на яго палачку, прыняўся крычаць… “здраднік”…”сябар ўавецца”…

- Як ты думаеш, Герміёна праўда цалавалася з Крамам? – раптам спытаў Рон пры падыходзе да Поўнай цётцы. Гары вінавата здрыгануўся і прымусіў сябе не думаць пра калідор, куды не ўрываўся ніякі Рона і дзе яны з Джыні былі зусім адны…

- Што? – неразумеючы прамармытаў ён. – А-а… э-м…

Сапраўды трэба было адказаць “так”, але яму не жадалася гэтага рабіць. Урэшце, па яго твару, Рон і так ўсё зразумеў.

- Сімплакарпус, - змрочна буркнуў ён, звяртаючыся да Поўнай цётцы. Яны пралезлі ў дзіру за партрэтам і патрапілі ў агульную гасціную.

Пра Джыні з Герміёнай яны больш не ўспаміналі і наогул мала размаўлялі і леглі спаць у маўчанні – кожны са сваімі думкамі.

Гары доўга ляжаў, гледзячы ўверх на палог ложка і пераконваючы сябе, што выпрабоўвае да Джыні выключна тратэрскія пачуцці. Яны цэлае лета жылі побач, як брат з сястрой – так? – гулялі ў квідыш, цвялілі Рона, цешаліся над Білам і Флегмай… Ён ведае Джыні вельмі даўно… натуральна, яму жадаецца яе абараняць… апекаваць… адарваць Дыну рукі і ногі затое, што ён цалаваўся з ёй… не… ужо гэты братэрскі парыў трэба стрымліваць…

Рон аглушальна храпануў.

Яна сястра Рона, цвёрда сказаў сабе Гары. Сястра Рона. Забароненая тэрыторыя. Нельга рызыкаваць сяброўствам. Гары ткнуў кулаком падушку і стаў чакаць, калі прыйдзе сон, дбайна пазбягаючы думак пра Джыні.

Пасля бябясконцых сноў пра Рона, які ганяўся за ім з квідышнай бітай, Гары прачнуўся з цяжкай галавой, але да поўдня зразумеў, што ўпадабаў бы Рона з сну сучаснаму – той не толькі дэманстратыўна пагарджаў Лдыні і Дына, але і ўсяляк трэціраваў Герміёну жорсткім, халодным абыякавасцю. Здавалася, за ноч Рон ператварыўся ва агністага дракона і гатоў быў знішчыць усіх і кожнага на сваім шляху. Гары цэлы дзень спрабаваў захаваць мір паміж Ронам і Герміёнай, але яму нічога не атрымалася: Герміёна сышла спаць пакрыўджаная, а Рон перш чым выдаліцца ў спальню, страшна аблаяў нейкіх няшчасных першакурснікаў за тое, што яны адважыліся на яго глядзець.

Да поўнага замяшання Гары, з часам агрэсія Рона не аціхла. Ён стаў горш гуляць, чаму ўзлаваўся яшчэ больш, і на апошняй трэніроўцы перад суботнім матчам не змог узяць ні аднаго мяча, але так на ўсіх крычаў, што давёў да слёз Дэмельзу Робінс.

- Затыкніся і пакінь яе ў супакоі! – прыкрыкнуў на яго Пікс, які па росце складаў прыкладна дзве траціны Рона, але затое трымаў у руках вельмі цяжкую біту.

- ХОПІЦЬ! – зароў Гары. Ён злавіў люты погляд, які Джыні кінула на Рона, успомніў, што яна майстрыца накладваць лятучамышачную псуту, і вырашыў умяшацца, пакль сітуацыя не выйшла з-пад кантролю. – Пікс, ідзі прыбяры Нападал. Дэмельза, супакойся. ты сёння выдатна гуляла. Рон… - Гары дачакаўся, пакуль іншыя адыдуць і працягнуў: - ты мой лппшы сябар, але калі будзеш працягваць у тым жа духу, я цябе выганю.

На імгненне яму здалося, быццам Рон жадае яго стукнуць, але потым здарылася нешта горш: Рон абвіс на мятле, уся яго ваяўнічасць кудысьці улятучылася, і ён пралапатаў:

- Я сам сыду. Я – размазня.

- Нікольні ты не размазня і нікуды ты не сыдзеш! – грозна выклікнуў Гары і схапіў Рона за грудкі. – Калі ты ў форме, то бярэш любы мяч, твае праблемы – чыста псіхалагічныя!

- Гэта значыць, я – псіх?

- Так!

Пару імгненняў яны свідравалі адзін аднаго вачамі, затым Рон стомлена паматаў галавой.

- Я ведаю, што ў цябе няма часу шукаць новага Ахоўніка, і заўтра буду гуляць, але калі мы прайграем – а мы прайграем – я сыходжу.

Ніякія дамаўленні не падзейнічалі. За вячэрай Гары так і сяк спрабаваў падбадзёрыць Рона, але той занадта старанна дзьмуўся на Герміёну і нічога іншага не заўважаў. Вечарам у агульнай гасцінай Гары працягваў хіліць сваю лінію, настойліва запэўніваючы сябра, што пасля яго сыходу уся каманда памрэ ад засмучэння; да няшчасця, яго словам некалькі супярэчыў бачанне самой каманды – яны цеснай купкай сядзелі ў далёкім куце, шапталіся і кідалі на Рона відавочна непрыязныя погляды. Пад канец Гары накрычаў на Рона ў надзеі, што той раззлуецца і гэта ўмацуе яго баявы дух, але нічога падобнага не адбылося; Рон адправіўся спаць падушаны і няшчасны.

Гары доўга ляжаў у цемры без сну. Ён не жадаў прайграць гэты матч, першы, у якім выступаў як капітан, і да таго ж рашуча наладзіўся выцерці нос Малфою – хай нават падазроны наконт яго не даказаныя. Але калі Рон будзе гуляць, як на апошніх трэніроўках, то шанцы перамагчы, мякка кажучы, невялікія…

Калі як-небудзь прымусіць Рона памкнуцца… гуляць на піцы магчымасцяў… зрабіць так, каб у яго быў сапраўды ўдалы дзень…

Адказ прыйшоў раптам, як шчаслівае азарэнне.

Раніцой у Вялікай Зале, як заўсёды перад матчам, панавала ўсеагульная ўзрушанасць; слізэрынцы шыпелі і гучна крычалі “бу-у” усім членам каманды Грыфіндора, ледзь тыя ‘яўляліся ў дзвярах. Гары падняў вочы да столі і ўбачыў яснае блакітнае неба: добрае прадвесце.

Грыфіндорскі стол, увесь чырвона-залаты, згледзеўшы Гары і Рона, радасна зароў. Гары ўсміхнуўся, памахаў рукой; Рон, слаба скрывіў вусны, паматаў галавой.

- Весялей,Рон! – крыкнула Лаванда. – Ты – лепш усіх!

Рон нават не зірнуў на яе.

- Гарбата? – спытаў яго Гары. – Кава? Гарбузовы сок?

- Усё роўна, - трагічна кінуў Рон і тужліва куснуў тост.

Праз пару хвілін ззаду іх спынілася Герміёна. Ён так надакучылі благія паводзіны Рона, што яна цяпер хадзілі на сняданак адна.

- Як справы? – асцярожна спытала яна, гледзячы ў патыліцу Рону.

- Выдатна, - сказаў Гары, які ў гэты час перадаваў Рону гарбузовы сок. – Трымай-ка. Пі.

Рон паднёс шклянку да вуснаў, але Герміёна раптам ускрыкнула:

- Не пей!

Хлопчыкі павярнуліся да яе.

- З чаго гэта? – буркнуў Рон.

Герміёна глядзела на Гары, нібы не верыла.

- Ты туды нешта падліў.

Прашу прабачэння? – холадна вымавіў Гары.

- Ты мяне зразумеў. Я ўсё бачыла. Ты падліў нешта Рону ў сок. У цябе ў руках бутэлька!

- Не ведаю, пра што ты, - Гары паспешна схаваў у кішэнь маленькую бутэлечку.

- Рон, я цябе папярэджваю: не пей! – устрывожана паўтарыла Герміёна, але Рон схапіў шклянку, імгненнем асушаў яго і сказаў:

- Не трэба мною камандаваць, Герміёна.

Тая проста ўскіпела ад абурэння і, нізка нахіліўшыся да Гары, прашыпела:

- За гэта цябе трэба выключыць. Ніколі бы не паверыла, што ты на такое здольны!

- Хто бы казаў, - шэптам адказаў ён. – Сама ж даўно нікога не затлумляла?

Герміёна імкліва адышла на іншы канец стала. Гары без шкадавання глядзеў ёй услед: яна ніколі не разумела ўсёй

сур'ёзнасці квідыша. Потым ён павярнуўся да Рона, які аблізваў вусны, і бадзёра абвясціў:

-Час.

Яны адправіліся на стадыён. Заінелая трава гучна храбусцела пад нагамі.

- Павезла з надвор'ем, так? – павярнуўся Гары да Рона.

- Так, млява адклікнуўся Рон. Ён быў бледны і выглядаў зусім хворым.

У распранальні сядзелі Джыні і Дэмельза; яны ўжо надзелі квідышную форму.

- Умовы проста ідэальныя, - сказала Джыні, не заўважаючы пакут Рона. – І ведаеце што? Слізэрынскага Паляўнічага, Вэйзі, учора на трэніроўцы трэснула па галаве мячом, і сёння ён не можа гуляць! А ёсць навіна яшчэ лепш: Малфой таксама захварэў!

- Што? – Гары рэзка павярнуўся да яе. – Захварэў? Чым?

-Паняцця не маю, але для нас гэта сучаснае шчасце, - радасна адклікнулася Джыні. – Замест яго паставілі Харпера; ён таксама на пятым курсу – клінічны ідыёт.

Гары нявызначана ўсміхнуўся ў адказ, але, пераапранаючыся ў малінавую адзежу, думаў не пра квідыш. Аднойчы Малфой адмовіўся гуляць з-за траўмы, але пры гэтым прыклаў усе сілы, каб матч перанеслі на зручнейшы для Слізэрыну час. А зараз спакойна пагадзіўся на замену. Чаму? Ён сапраўды хворы або прыкідваецца?

- Дзіўна, так? – шапнуў ён Рону. – Тое, што Малфой не гуляе.

- Я бысказаў: "удала", - Рон трохі ажыў. – І вэйзі няма, ён жа ў іх лепшы бамбардзір, мне зусім не ўсміхалася… Гэй! – Ён застыг, не надзеўшы да канца пальчаткі, і ўтаропіўся на Гары.

- Што?

- Я… ты… - Рон панізіў голас; выгляд у яго быў спалоханы, але вочы гарэлі. – Мой гарбузовы сок… ты не…?

Гары падняў бровы, але не сказаў нічога, акрамя:

- Праз пяць хвілін пачатак, апранай-ка лепш чаравікі.

Яны вышлі на поле. Адусэль несліся аглушальныя прывітанні і здзеклівыя выкрыкі. Адзін канец стадыёна быў малінава-залаты; іншы выглядаў як акіян зелёна-срэбны. Сімпатыі хафлпафцаў і равенклаўцаў таксама падзяліліся. Сярод крыкаў і воплескаў Гары выразна адрозніваў далёкі роў знакамітана капелюша са львом Луны Лаўгуд.

Гары падышоў да суддзі мадам Трук, якая стаяла, рыхтуючыся выпусціць мячы з кошыка.

- Капітаны, абмяняйцеся поціскам рукі, - загадала яна, і пальцы Гары тут жа захрумсталі ў далоні новага капітана слізэрынцаў Уркухарта. – Сядлайце мётлы. Па свістку… тры… два.. адзін…

Прагучаў свісток. Гары і астатнія з сілай адапхнуліся ад мерзлай зямлі і ўзляцелі.

Гары парыў над перыметрам поля, вышукваючы поглядам Снітч і адначасова прыглядаючы за Харперам, які насіўся зігзагамі ніжэй. Над стадыёнам нязвыкла загучаў голас новага каментара:

- Такім чынам, яны ў паветры! Мабыць, усе, як і я дзіваяцца дзіўнаму складу каманды Потэра. Улічваючы сумніўны выступ Рональда Уізлі ў прошлым годзе, шматлікія былі ўпэўненыя, што ў камандзе яго не пакінуць, але зразумела, дзякуючы цесным сувязям з капітанам…

Слізэрынскі канец трыбун выліўся здзеклівым рогатам і апладысментамі. Гары, выгнуў шыю ледзь убок, паглядзеў з-за мятлы на каментатарскую пляцоўку. там стаяў высокі і худы кірпаты бландын з чарадзейным мегафонам, які калісь належыў Лі Джордану; Гары пазнаў Захаыю Сміта, гульца хафлпафцаў, вельмі непрыемнага тыпу.

- А вось і першая галявая сітуацыя, Уркухарт імкліва ляціць уніз і…

У Гары падвяло жывот.

- … Уізлі адбівае мяч, што ж, думаю, усім калісьці вязе…

- Правільна думаеш, сміт, - прамармытаў Гары. Ён усміхнуўся сам сабе і рынуўся ўніз, у гушчу Паляўнічых, пільна сочачы, ці не мільгатне дзе залаты праменьчык.

Праз паўгадзіны Грыфіндор лідыраваў з лікам шэсцьдзясят-нуль. Рон узяў некалькі вельмі цяжкіх мячоў, частка іх – літаральна кончыкамі пальчатак; Джыні забіла чатыры з шасці грыфіндорскіх галоў. Пасля гэтага Захарыя перастаў голасна руйнавацца пра тое, што цэлых два Уізлі пракраліся ў каманду выключна дзякуючы асабістым сімпатыям Гары, але затое прычапіўся да Піксу і Проўстаку.

- Вядома, фізічна Проўстак не дацягвае да нармальнага Адбівалы, - напышліва цягнуў Захарыя, - звычайна ў іх лепш развітая мускулатура…

- Заляпі яму Нападалай! – крыкнуў Гары Проўстаку, які пралятаў мім, але той, шырока хмылячыся, запусціў мяч у Харпера, які як раз ляцеў насустрач. Гары з радасцю пачуў глухі ўдар, які азначаў, што Нападала патрапіў у цэль.

Здавалася, у гэтым матчы Грыфіндор проста асуджаны на поспех. Яны забівалі гол за голам, зноў і зноў, зноў і зноў. у той час як на іншым канцы поля Рон з непараўнальнай лёгкасцю лавіў мячы саперніка. Цяпер ён на ўсю моц усміхаўся, а калі публіка ў адказ на ўражлівы манеўр грымнула хорам стары хіт “Уізлі – наш кароль”, Рон зверху адлюстраваў дырыжора.

- Здаецца, ён лічыць сябе героем? – сказаў нечы пагардлівы голас. Гары ледзь не зваліўся з мятлы – у яго наўмысна, са ўсёй сілы ўрэзаўся Харпер. – Твой прыяцель-здраднік…

Мадам Трук у той момант стаяла да іх спіной. Грыфіндорскія заўзятары абурана загарланілі, і яна павярнулася пазнаць, у чым справа, але Харпер ужо памчаўся. Гары, з ныючым ад бою плячом, кінуўся наўздагон, каб адпомсціць…

- Падобна, Харпер з каманды Слізэрына заўважыў Снітч! – крыкнуў у мегафон Захарыя Сміт. – Так, сапраўды! А Потэр і не заўважыў!

Сміт – ідыёт, падумаў Гары, няўжо ён не бачыў, што яны сутыкнуліся? Але з наступнае імгненне яго сэрца абарвалася і правалілася кудысьці ў тартарары – Сміт мае рацыю. Харпер ляцеў уверх не проста так; ён убачыў тое,

што Гары праглядзеў: бескрылы Снітч, які выразна вылучаўся на фоне яснага блакітнага неба.

Гары дадаў хуткасць; вечер, які свісцеў у вушах. заглушаў і каментарыі Сміта і крыкі натоўпу. Але Харпер усё яшчэ юыў наперадзе, а ў Грыфіндора – перавага ўсяго толькі ў сто балаў; калі Харпер апынецца першым, Грыфіндор прайграе… Харпер працягнуў руку да залатога мячыка…

- Гэй, Харпер! – у адчаі крыкнуў Гары. – Колькі ты заплаціў Малфою, каб ты згуляў замест яго?

Ён не вадаў, што прымусіла яго так сказаць, але Харпер замарудзіўся, ніякавата цапнуў Снітч і выпусціў яго з пальцаў. Мячык паляцеў далей. Гары кінузся і схапіў маленечкі камяк, які трапечаў.

- ЁСЦЬ! – загарланіў ён, разгарнуўся і хутка паляцеў на зямлю, трымаючы Снітч высока над галавой. Праз некалькі імгненняў публіка ўсвядомла тое, што здарылася, і над стадыёнам падняўся гучны роў, які амаль заглушыў фінальны свісток.

- Джыні, ты куды? – крыкнуў Гары. Уся каманда кінулася яго абдымаць, але Джыні прамчалася міма і з жахлівым грукатам урэзалася ў каментатарскую пляцоўку. Натоўп завішчаў, зарагатаў.

Грыфіндорскія гульцы прызямліліся каля абломкаў, пад якімі слаба варушыўся Захарыя Сміт; Гары пачуў. як Джыні радасна кажа незадаволенай МакГонагал: - Забылася затармазіць, прафесар, выбачце.

Гары, смяючыся, вызваліўся з абдымак і апавіў рукой плечы Джыні, але адразу жа адпусціў і, пазбягаючы сустракацца з ёй поглядам, пляснуў па спіне радаснага Рона. Грыфіндорцы забілася ўсе звады і сышлі з поля, трымаючыся за рукі. Яны пераможна трэслі кулакамі і махалі сваім заўзятарам.

У распранальні панавала святочная атмасфера.

- Сімум сказаў, зараз будзем святкаваць у агульнай гасцінай! – у поўнай эйфарыі крычаў Дын. – Пайшлі хутчэй, Джыні, Дэмельза!

Рон і Гары засталіся ў распранальні адны. Яны ўжо жадалі ісці, калі на парозе з’явілася Герміёна. Яна трымала ў

руках грыфіндорскі шалік; выгляд у яе быў засмучаны, але рашучы.

- Гары, я жадаю з табой пагаварыць. – Яна набрала пабольш паветра. – Ты не павінен быў так паступаць. Ты жа чуў, што сказаў Слагхорн: гэта незаконна.

- І што ты збіраешся рабіць, выдасі нас? – абурана спытаў Рон.

- Пра што гэта вы? – Гары адвярнуўся, каб павесіць форму і адначасова схаваць усмешку.

- Сам выдатна ведаеш! – пранізліва выкрыкнула Герміёна. – За сняданкам ты падліў Рону зелле поспеху! Фелікс Феліцыс!

- Нічога я не падліваў, - сказаў Гары і павярнуўся да іх тварам.

- Яшчэ як падліваў, таму ўсё і прайшло добра, слізэрынцы захварэлі і Рон узяў усе галы!

- Я нічога нікуды не падліваў! – Гары ўсміхнуўся ўжо адкрыта. Ён сагануў руку ў кішэнь курткі і выцягнуў маленькую бутэлечку, якую Герміёна бачыла ў яго ў руках раніцай. Бутэлечка была даверху напоўненая залацістай вадкасцю, а корак шчыльна запячатаны воскам. – Я жадаў, каб Рон так падумаў, вось і прыкінуўся ў цябе на вачах. – Ён паглядзеў на Рона. – Ты ўзяў усе мячы, таму што быў упэўнены, што ў цябе будзе поспех. Але ты зрабіў усё сам.

Ён зноў схаваў зелле.

- У соку нічога не было? – уразіўся Рон. –Але… добрае надвор’е… і Вэйзі не змог гуляць… Мне праўда нічога не падлівалі?

Гары паматаў галавой. Рон здзіўлена паглядзеў на яго, а затым стромка звярнуўся да Герміёны і сказаў, перадражніваючы яе:

- За сняданкам ты падліў Рону зелле поспеху і таму ён узяў усе галы! З’ела, Герміёна? Я магу браць мячы ез староннняй дапамогі!

-Я ніколі не казала, што не можаш… Рон, ты таксама думаў, што табе падлілі зелле!

Але Рон ужо ўскінуў на плячо мятлу і прайшоў міма Герміёны да дзвярэй.

- Э-м-м, - у раптам насталай цішыні прамыкаў Гары; ён не чакаў, што ўсё так дзіўна абгарнецца, - тады… пойдзем наверх, святкаваць?

- Ідзіце! – выклікнула Герміёна, лыпаючы, каб прагнаць слёзы. – А я жудасна стамілася ад Рона! Не разумею, у чым я яшчэ правінілася…

І яна таксама выляцела з распранальны.

Гары павольна паплёўся да замка, прабіраючыся скрозь натоўп заўзятараў. Шматлікія выкрыквалі віншаванні, але ён адчуваў сябе ашуканым; бо яму здавалася, што калі Рон выйграе, то яны з Герміёна адразу змірацца… Гары не разумеў, як – за даўнасцю злачынства – растлумачыць Герміёне, што яна вінаватая толькі ў тым, што цалавалася з Віктарам Крамам,.

На свяце ў гонар перамогі, якое, калі з'явіўся Гары, ішло поўным ходам, Герміёны не было. Гары сустрэлі радаснымі крыкамі і воплескамі, яго акружылі і прыняліся віншаваць. Ён доўга не мог вырвацца ад братоў Крыві, якія жадалі пачуць штохвілінную справаздачу пра матч, і ад дзяўчынак, якія узмоцнена трапяталі вейкамі і смяяліся над самымі сумнымі яго рэплікамі, таму далёка не адразу пачаў шукаць Рона. Нарэшце, ён вырваўся ад Рамільды Вейн, якая недвухсэнсоўна намякала, што марыць пайсці з ім на калядны вечар да Слагхорна, і, прабраўшыся да століка з напоямі, сутыкнуўся з Джыні. На плячы ў яе сядзеў карузлікавы пухлянятак Арнольд, а ў ног з надзеяй мяўкаў Жываглот.

- Шукаеш Рона? – усміхнулася Джыні. – Вось ён, адваротны крывадушнік.

Гары паглядзеў у кут, куды яна паказвала. Там, навідавоку ў усіх, стаяў Рон і так моцна адымаў Лаванду Браўн, што было немагчыма зразумець, дзе чые рукі.

- Такое ўражанне, што ён жадае з'есці яе губы, праўда? – абыякава спытала Джыні. – Але спадзяюся, з часам адпрацуе тэхніку… Выдатна згулілі, Гары.

Яна пapляскала яго па руцэ – у Гары ўнутры ўсё абарвалася – і пайшла за Слівачным півам. Жываглот пацерушыў за ёй, не зводзячы жоўтых вачэй з Арнольда.

Гары адвярнуўся ад РОна, які відавочна не збіраўся ў хуткім часе выныраць на паверхню, і з непрыемным пачуццём заўважыў у адтуліне за партрэтам, якая зачынялася, пухнатую каштанавую крыву.

Ён кінуўся да выхаду, у чарговы раз вырваўшыся ад Рамільды Вейн, і адапхнуў партрэт. У калідоры было пуста.

- Герміёна?

Ён знайшоў яе ў першым жа незачыненым кабінеце. Яна сядзела на настаўніцкім стале, адна, калі не лічыць зграйку жоўтых птушачак, якія з гучным ціўканнем выпісвалі кругі ў яе над галавой. Герміёна, відавочна, стварыла іх прама з паветра. Гары не мог не захапіцца, што нават у гэтак цяжкую хвіліну яна здольная рабіць такія дзівосныя рэчы.

- А, Гары, прывітанне, - сказала яна надтрэснутым голасам. – Вось, вырашыла папрактыкавацца.

- Так... э-э... выдатна... - прамармытаў Гары.

Ён не ведаў, што сказаць, і толькі смутна спадзяваўся, што яна ўсё такі не бачыла Рона, а сышла з агульнай гасцінай, ратуючыся ад шуму. Але Герміёна ненатуральна тонка вымавіла:

- Рон, падобна, весяліцца на ўсю моц.

- Так? – здзівіўся Гары.

- Не прыкідвайся, што не заўважыў, - сказала Герміёна. – Ён, увогуле ж, не хаваецца...

Дзверы адчыніліся,і, да жаху Гары, у пакой увайшоў Рон; ён, смеючыся, цягнуў за руку Лаванду. Пры выглядзе Гары і Герміёны ён войкнуў і застыг на месцы.

- ОЙ! – ускрыкнула Лаванда, захіхікала і, адыходзячы, выйшла з класа. Дзверы зачыніліся.

павісла цяжкае маўчанне. Герміёна глядзела прама на Рона. Той, упарта не паднімаючы вачэй, з няспраўнай бравадай выпаліў:

- Гары! А я думаю, куды ты дзеўся?

Герміёна саслізнула са стала. Зграйка залатых птушачак па-ранейшаму вілася ў яе над галавой – разам яны нагадвалі апераную мадэль сонечнай сістэмы.

- Не прымушай Лаванду чакаць, - ціха прагаварыла яна. – Яна будзе хваляваўцца, што ты знік.

Герміёна павольна і вельмі прама пайшла да дзвярэй. Гары паглядзеў на Рона. Той відавочна цешыўся, што не здарылася нічога горш.

- Апуньё! – раздаўся раптам крык ад дзвярэй.

Гары стромка павярнуўся і ўбачыў, што Герміёна з вяр'яцкім тварам накіравала палачку на Рона, і да яго, як град з залатых куль, панеслася зграйка птушачак. Рон завішчаў і закрыў твар рукамі, але птушкі бязлітасна атакавалі яго; яны дзяўблі і раздзіралі кіпцюрамі ўсё, да чаго маглі дабрацца.

- Пайшлі ад мяне! – верашчаў Рон. Герміёна з мсцівай лютасцю паглядзела на яго ў апошні раз, з сілай адчыніла дзверы і знікла, але перш чым дзверы зачыніліся, да Гары данесліся рыданні.

РАЗДЗЕЛ 15. НЕПАРУШНЫ ЗАРОК

За абледзянелымі вокнамі зноў кружыўся снег; хутка набліжаліся Каляды. Хагрыд ужо прынёс належныя дванаццаць елак для Вялікай залы; парэнчы лесвіц былі ўвіты гірляндамі з мішуры і востраліса; пад шлемамі рыцарскіх даспехаў свяціліся вечназапаленыя свечкі, а па сценах калідораў праз роўныя інтэрвалы віселі вялізныя вянкі амялы. Пад імі зграйкамі збіраліся дзяўчынкі; яны чакалі Гары, ствараючы заторы; да шчасця, ён, дзякуючы начным падарожжам, выдатна ведаў усе сакрэтныя хады-выхады і мог без працы прайсці да любога кабінета, абыходзячы вянкі.

Рон яшчэ нядаўна зайдросціў бы і раўнаваў, а цяпер проста рагатаў да ўпаду. Гары безумоўна аддаваў перавагу новаму вясёламу Рону хмурнаму і агрэсіўнаму, але за гэта прыйшлося дорага заплаціць: па-першае, трываць амаль пастаянную прысутнасць Лаванды – якая лічыла час, калі не цалавалася з Ронам, патрачаным дарма, - а па другое, змірыцца з становішчам сябра двух трыклятых ворагаў.

На руках Рона яшчэ не зажылі драпіны ад птушыных кіпцікаў; ён быў пакрыўджаны і лічыў сябе пацярпелым бокам.

- Ён не на што жаліцца, - сказаў ён Гары. – Яна цалавалася з Крамам. І раптам выявілі, што са мной таксама хтосьці жадае цалавацца! У нас, паміж іншым, вольная краіна. Я нічога дрэннага не раблю.

Гары не адказаў, прыкінуўшыся, быццам цалкам пагружаны ў чытанне кнігі, якую патрабавалася праштудзіраваць да заўтрашніх заклёнаў (“Квінтэстэнцыя: пошук”). Ён цвёрда вырашыў захаваць адносіны і з Ронам і з Герміёнай, але ў выніку амаль увесь час праводзіў з шчыльна стуленым ротам.

- Я ёй нічога не абяцаў, - бубніў Рон. – Гэта значыць, я, вядома, збіраўся пайсці з ёй вечарам да Слагхорну, але яна ж не казала…. Проста па-сяброўску… я вольны чалавек…

Гары перавярнуў старонку "Квінтэсенцыі", адчуваючы на сабе погляд Рона, прамова якога паступова ператварылася ў невыразнае мармытанне, ледзь адрознае за гучным патрэскваннем агню ў каміне; урэшце Гары, здаецца, улавіў словы "Крам" і "сама вінаватая".

З Герміёнай, з-за яе вельмі шчыльнага раскладу заняткаў, можна было нармальна пагаварыць толькі вечарам, калі Рон, у любым выпадку прыліпаў да Лаванды і пераставаў заўважаць Гары. Герміёна не жадала знаходзіцца ў агульнай гасцінай аднвчасова з Ронам, таму Гары, як правіла, прыходзіў да яе ў бібліятэку, дзе ўсе гутаркі вяліся шэптам.

- Ён мае поўнае права цалавацца з кім заўгодна, - заявіла Герміёна. Мадам Пінс. Бібліятэкар, нячутна хадзіла ззаду за паліцамі. – Мяне гэта не кропелькі не хвалюе.

Яна занесла пяро на сваёй працай і з такой сілай паставіла кроку, што праткнула дзірку ў пергаменце. Гары прамаўчаў. Ён сур'ёзна асцерагаўся, што ў яго хутка знікне голас – за непатрэбнасцю. Ён ніжэй схіліўся над "Вышэйшым зеллеварэннем" і працягнуў канспектаваць інструкцыі па вырабу вечнадзейнічых эліксіраў, зрэдку спыняючычся, каб разабраць надпісы Прынца да тэкста Лібацыўса Барага.

- Так, дарэчы, - сказала Герміёна ледзь пачакаўшы, - будзь асцярожней.

- У апошні раз кажу, - сіпла зашаптаў Гары; пасля сарака пяці хвілін маўчання ён трохі ахрып, - я не збіраюся аддаваць свій падручнік! Ад Прынца-Паўкроўкі я пазнаў больш, чым ад Снэйпа і Слагхорна ра…

- Я не пра твайго самазванага Прынца, - Герміёна паглядзела на злапомны падручнік з такой непрыязнасцю, нібы ён яе чымсьці абразіў, - а усім пра іншае. Перад бібліятэкай я зайшла ў туалет. Там было чалавек шэсць дзяўчынак – у тым ліку Рамільда Вейн, - і яны вырашалі, як бы падсунуць табе Зелле Кахання. Яны дружна мараць

патрапіць на вечар да Слагхорну і, падобна, накуплялі ў Фрэда з Джорджам Зелля Кахання, якое, баюся, дзейнічае…

- Што жа ты яго не канфіскавала? – абурана спытаў Гары. Неймаверна, каб маніякальны запал Герміёны да захавання правіл раптам знік у самы крытычны момант!

- Яны ж не бяруць яго з сабой у туалет, - пакрыўджана адказала Герміёна. – Проста абмяркоўвалі тактыку. А паколькі ці наўрад Прынц-Паўкроўка, - яна яшчэ раз варожа паглядзела на падручнік, - ведае праціяддзе адразу да дзясятка Зелляў Кахання, то я бы на тваім месцы ўжо запрасіла каго-небудзь, каб адсекчы астатніх. Вечарынка заўтра – яны гатовыя на крайнасці.

- Але мне не жадаецца запрашаць, - прамармытаў Гары. Ён па-ранейшаму імкнуўся не думаць пра Джыні, але яна ўпарта пранікала ў яго сны, ды так, што заставалася толькі дзякаваць лёс за няздольнасць Рона да Легіліменцыі.

- Увогуле, у Рамільды выгляд рашучы, так што сачы за тым, што п’еш, - змрочна завяршыла Герміёна.

Яна прасунула наперад доўгі пергаментны скрутак з працай па Нумаралогіі і пачала пісаць далей. Гары сачыў за ёй, вітая думкамі дзесьці далёка.

- Пачакай-ка, - павольна прагаварыў ён. – Філч жа ўвёў забарону на тавары з “Узрушаючых Ультрафокусаў Уізлі”?

- З якіх часоў у нас зважаюць на забароны Філча? – адклікнулася Герміёна, не перастаючы пісаць.

- Але казалі, што ўсіх соў правяраюць? Як жа гэтым дзяўчынкам атрымалася працягнуць у школу Зелле Кахання?

- Фрэд і Джордж рассылаюць іх пад выглядам парфума ці мікстуры ад кашля, - растлумачыла Герміёна. – У іх гэта ўваходзіць у паслугі.

- Ты прам-такі эксперт.

Герміёна паглядзела на яго прыкладна так жа, як на “Вышэйшае зелляварэнне” Прынца-Паўкроўкі.

- Гэта было напісана на бутэлечках, якія яны паказвалі нам з Джыні летам, - холадна сказала яна. –Я, ці ведаеш, нічога нікому не падсыпаю… і не прыкідваюся, быццам падсыпала, што, па-мойму, не лепш…

- Добра, добра, забудземся, - хутка перабіў Гары. – Важна іншае; Філча абдурылі, так? Зелле патрапіла ў школу пад выглядам чагосьці іншага! Чаму ж тады Малфою не працягнуць каралі…?

- Гары… не пачынай…

- Не, ты скажы, чаму? – запатрабаваў Гары.

- Таму, - уздыхнула Герміёна. – Сэнсары сакрэтнасці распазнаюць псуту, праклёны і ўтойлівыя чары. Яны выкарыстоўваюцца супраць чорнай магіі, для выяўлення загавораных прадметаў. Магутную псуту, такую, як на каралях, яны распазналі бы ў пяць секунд. Але тое, што проста пералілі ў іншую бутэльку… А потым, Зелле Кахання не небяспечнае і не мае адносін до чорнай магіі…

- Табе лёгка казаць, - буркнуў Гары, успомніўшы Рамільду Вейн.

- …і зразумець, што гэта не мікстура, мог толькі Філч, а ён не вельмі добры чараўнік і наўрад ці адрозніць адно зелле ад…

Герміёна раптам замоўкла; Гары таксама пачуў шоргат. Хтосьці падкрадаўся да іх ззаду з цемры, уздоўж кніжных стэлажоў. Яны замерлі. Праз імгненне з-за паліцы з’явілася драпежная фізіяномія мадам Пінс; у руках яна несла лямпу, якая вельмі непахвальна асвятляла яе запалыя шчокі і доўгі кручкаваты нос.

- Бубліятэка зачыняецца, - абвясціла яна. – Будзьце добрыя пакласці ўсё, што ўзялі, на… Што ты зрабіў з кніжкай, пачвара?

- Гэта не бібліятэчная, гэта мая! – выкрыкнуў Гары і ўчапіўся ў “Вышэйшае зелляварэнне”, на якой ўжо легла кіпцюрастая рука мадам Пінс.

- Ганьба! – сыкнула яна. – Блюзнерства! Апаганенне!

- Падумаеш, хтосьці нешта напісаў! – запярэчыў Гары, спрабуючы вырваць кнігу.

У мадам Пінс зрабіўся такі выгляд, нібы яна зараз страціць прытомнсць. Герміёна спешна пахапала свае рэчы, учапілася Гары ў руку і павалакла яго да выхаду.

- Будзеш так сябе весці, яна забароніць табе доступ у бібліятэку. Навошта толькі ты прывалок гэтую дурную кнігу?

- Ведаеш, Герміёна, калі яна псіх ненармальны, я не вінаваты. Або, можа, яна ўчула, што ты казала пра Філча? Я заўсёды падазраваў, што паміж імі нешта ёсць…

- О-о, ха-ха…

Гары і Герміёна, цешачыся, што зноў могуць размаўляць нармальна, прайшлі па пустынных, асветленых лямпамі калідорам і вярнуліся ў агульную гасціную, пры гэтым усю дарогу спрачаліся пра існаванне таемнага рамана паміж Філчам і мадам Пінс.

- Цацкі, - сказаў Гары, звяртаючыся да Поўнай цётцы. Гэта быў новы, святочны пароль.

- І вам таго ж, - з хітраватай усмешкай адказала Поўная цётка і кіўнулася наперад, прапускаючы іх.

- Прывітанне, Гары! – крыкнула Рамільда Вейн, ледзь ён ускараскаўся ў дзюру за партрэтам. – Жадаеш горнай вады?

Герміёна, азірнуўшыся праз плячо, паглядзела на Гары, нібы жадала сказаць: “Што я табе гаварыла?”

- Не, дзякуй, - не разважаючы адмовіўся Гары. – Мне не вельмі падабаецца.

- Тады вазьмі вось гэта. – Рамільда шаўганула яму ў рукі каробку цукерак. – “Шакаладныя кацелкі”, яны з агневіскі. Мне бабуля прыслала, а я не люблю.

- А… так… вялікі дзякуй, - прамармытаў Гары, не прыдумаўшы, што бы яшчэ сказаць. – Э-э… мы тут як раз ішлі…

Ён паспяшаўся за Герміёнай, і яго бездапаможны лопат паступова замёр.

- Казала ж, - незадаволена кінула Герміёна, - чым хутчэй каго-небудзь запросіш, тым хутчэй ад цябе адстануць і ты зможаш…

Раптам у яе зрабіўся абыякавы твар: яна ўбачыла Рона і Лаванду, якія, цесна сплятучыся, сядзелі ў адным крэсле.

- Дабранач, Гары, - адрывіста вымавіла Герміёа і, не сказаўшы больш ні слова, выдалілася, хоць было толькі сем гадзін вечара.

Гары пайшоў спаць, суцяшаючы сябе, што засталося перажыць усяго адзін дзень заняткаў і вечар у Слагхорна, а

потым яны з Ронам з’едуць у Нару. Відавочна, што да пачатку вакацый Рон і Герміёна не памірацца, але, магчыма, за час расстання яны як-небудзь супакояцца, падумаюць пра свае паводзіны…

Урэшце, надзея на гэта была не занадта вялікая, а назаўтра, пасля таго, як Гары перажыў урок ператварэнняў з імі абодвума, стала яшчэ менш. Клас толькі пачаў праходзіць неверагодна складаную тэму – чалавечыя метамарфозы; рабяты, працуючы перад люстэркамі, павінны былі змяніць колер уласных броў. Першая спроба Рона апынулася катастрафічнай: ён неспасціжнай выявай адрасці сабе пышныя, ліха закручаныя вусы. Герміёна ліха пасмяялася над ім. Рон не замарудзіў адпомсціць, жорстка, але вельмі дакладна адлюстраваўшы, як Герміёна падскоквае на крэсле пры кожным пытанні прафесара МакГонагал. Лаванда і Парваці знайшлі гэта страшна смешным, а Герміёна ледзь стрымала слёзы і адразу пасля звона выбегла з класа, забыўшыся палову рэчаў. Гары вырашыў, што зараз яна больш патрабуецца ў спагадзе, чым Рон, схапіў яе кніжкі і паспяшаўся следам.

Ён знайшоў яе паверхам ніжэй, на выхадзе з туалета. З ёй была Луна Лаўгуд, якая ніякавата пастуквала яе па спіне.

- Гары, прывітанне, - прывіталася Луна. – Ты ведаеш, што ў цябе адно брыво ярка-жоўтае?

- Прывітанне, Луна. Герміёна, ты забылася..

Ён працягнуў ёй кніжкі.

- Ах, так, - здушаным голасам адказала Герміёна, забіраючы падручнікі і хутка адварочваючыся, каб Гары не заўважыў, як яна абцірае вочы пеналам. – Дзякуй, Гары. Добра, я, мабыць, пайду…

Яна хутка сышла, і Гары нават не паспеў яе суцешыць, хоць, калі дакладна, паняцця не меў, што тут можна сказаць.

- Яна трохі засмучаная, - паведаміла Луна. – Я нават падумала, што гэта Плакса Міртл, але потым апынулася, Герміёна. Нешта там з Ронам Уізлі…

- Так, яны пасварыліся, - кіўнуў Гары, і яны з Луной разам закрочылі па калідоры.

Ён часам смешна жартуе, - прамовіла Луна. – Але можа быць даволі жорсткім. Я заўважыла летась.

- Мабыць, - адклікнуўся Гары. Луна валодала дзіўнай здольнасцю вымаўляць непрыемныя ісціны, і ў чарговы раз гэта прадэманстравала; ён яшчэ ніколі не сустракаў падобнага чалавека. – Ну што… як прайшоў семестр, добра?

- Нармальна, - сказала Луна. – Праўда без АД крышачку самотна. Затое Джыні – вельмі мілая. Нядаўна наператварэннях забараніла двум хлопчыкам з нашага класа зваць мяне Палумнай….

- А жадаеш пайсці са мной на вячэру Слагхорна?

Словы вырваліся нібы самі сабой; для Гары яны прагучалі так, нібы іх вымавіў незнаёмец.

Луна здзіўлена павярнула да яго выпуклыя вочы:

- Да Слагхорну? З табой?

- Так, - пацвердзіў Гары. – Мы маем права прыводзіць госцяў, вось я і падумаў, можа, табе цікава… у сэнсе… - Ён захацеў расставіць усе кропкі над "і". – Як сябры, разумееш? Але калі ты не жадаеш…

Ён амаль ужо спадзяваўся на гэта.

- Не, не, я з задавальненнем, як сябры! – Ён яшчэ не бачыў Луну такой зіготкай. – Мяне пакуль ніхто не запрашаў на вечар як сябра! Ты таму пафарбаваў брыво, для свята? Я таксама павінна?

- Не, - цвёрда сказаў Гары, - гэта выпадкова атрымалася. Я папытаю Герміёну, яна ўсё выправіць… Карацей, сустракаемся ў вестыбюлі ў восем вечара.

- АГА! – закрычалі зверху. Гары і Луна здрыгануліся; яны не заўважылі, што прайшлі прама пад Піўзам, які звісаў уніз галавой з кандэлябра і зласліва лыбіўся, гледзячы на іх.

- Абармотар запрасіў Палумну на вячэру! Абармотар уцюрыўся ў Палумну! Абармотар у-цю-рыўся ў Палумну!

Палтэргейст панёсся прочкі, хіхікаючы і гучна співаючы:

- Абармотар уцюрыўся ў Палумну!

- Прыемна, калі паважаюць тваё права на асабістае жыццё, - з іроніяй заўважыў Гары. І сапраўды, у імгненне

вока ўся школа пазнала, што Гары Потэр запрасіў Луну Лаўгуд на вячэру Слагхорна.

- Ты мог абраць каго заўгодна! – дзівіўся Рон за абедам. – Каго заўгодна! А паклікаў Палумну?

- Не заві яе так, Рон, - рыкнула Джыні, якая ішла да сваіх сяброў і на секунду спынілася за спіной у Гары. – Я вельмі рада, Гары, што ты яе запрасіў, яна па-за сябе ад шчасця.

Джыні прайшла ледзь далей і села з Дынам. Гары жадаў пацешыцца таму, што Джыні рада, але чамусці не мог. На іншым канцы стала ў ганарлівай адзіноце сядзела Герміёна і калупала відэльцам рагу. Гары заўважыў, што Рон асцярожна пазірае ў яе бок.

- Ты мог бы перапрасіць, - без абвінавачвання заявіў Гары.

- Так? І пайсці на корм канаркам? – адклікнуўся Рон.

- Навошта ты яе перадражніваў?

- Яна смяялася над маімі вусамі!

- Я таксама, у жыцці не бачыў нічога больш ідыёцкага.

Але Рон яго ўжо не чуў: з’явілася Лаванда разам з Парваці. Лаванда ўціснулася паміж Гары і Ронам і апавіла рукамі шыю свайго ўмілаванага.

- Прывітанне, Гары, - сказала Парваці. Было відаць, што я на, гэтак жа, як і ён, трохі саромеецца паводзін іх сябраў і ўжо стамілася яго трываць.

- Прывітанне, - адказаў Гары, - як жыццё? Засталася ў Хогвартсу? А то я чуў, бацькі жадалі цябе забраць.

- Пакуль што іх атрымалася адгаварыць, - усміхнулася Парваці. – Пасля гісторыі з Кэці яны проста ашалелі, але, паколькі больш нічога не было… Ой, Герміёна, дабрыдзень!

Парваці выпраменьвала добразычлівасць. Гары разумеў: ёй сорамна, што яна смяялася над Герміёнай на ператварэннях. Ён павярнуў галаву і ўбачыў, што Герміёна ўсміхаецца яшчэ прамянісцей – хоць гэта, здавалася бы, немагчыма. Усёткі часам дзяўчынкі жудасна дзіўныя.

- Дабрыдзень, Парваці! – праспявала Герміёна, цалкам ігнаруючы Рона з Лавандай. – Ты ідзеш сёння да Слагхорну?

- Мяне не запрасілі, - хмурна буркнула Парваці. – Шкада, мне бы жадалася, кажуць, там выдатна… а ты ідзеш?

- Так, мы з Кормакам сустракаемся ў восем і…

Раздаўся гук, падобны на той, з якім выдзіраюць затычку з ракавіны, якая засарылася; Рон вынырнуў на паверхню. Герміёна гэтага нібы не заўважыла.

- …разам ідзем да Слагхорна.

- З Кормака? – паўтарыла Парваці. – Кормакам МакЛагенам?

- Цалкам дакладна, - ветліва пацвердзіла Герміёна. – Той, які ледзь было, - яна моцна падкрэсліла апошнія словы, - не стаў грыфіндорскім Ахоўнікам.

- Вы што, сустракаецеся? – шыорка раскрыўшы вочы, спытала Парваці.

- А? Так.. ты не ведала? – адказала Герміёна і хіхікнула зусім не ўласцівай для сабе выявай.

- Ды ты што! – выклікнула Парваці, па-за сябе ад такой весткі. – Ух ты! ДЫ ў цябе запал да квідышных гульцоў! Спачатку Крам, цяпер МакЛаген…

- Так, добрых квідышных гульцоў, - папраўіла Герміёна, не перастаючы ўсміхацца. – Ну ўсё… трэба ісці рыхтавацца да вячэры…

Яна ганарліва выдалілася. Лаванда і Парваці тут жа схілілі галовы сябар да сябра, каб абгаварыць новы паварот падзей, а таксама ўсё, што чулі пра МакЛагена, і пра што здагадваліся наконт Герміёны. Рон сядзеў да дзівацтва нерухома і адхілена маўчаў. Гары пра сябе дзівіўся, як нізка гатовыя пасці дзяўчынкі дзеля помсты.

У восем вечара ён прыйшоў у вестыбюль і ўбачыў, што там сноўдаецца цэлы натоўп назіральніц. Ён накіраваўся да Луны, адчуваючы на сабе іх абражаныя погляды. Убор яго спадарожніцы – серабрыстая адзежа з бліскаўкамі – таксама відавочна выклікаў кплівую пагарду навакольных, але ў цэлым Луна выглядала суцэль нармальна. Прынамсі, абышлося без завушніц-радысак, спектракуляраў і караляў з коркаў ад Слівачнага піва.

- Салют, - прывітаўся Гары. – Ідзем?

- Так, так, - радасна заківала Луна. – А куды?

- У кабінет Слагхорна, - сказаў Гары і павёў яе ўверх па мурмуровай лесвіцы, далей ад намоў і цікаўных вачэй. – Ты чула, што там будзе вампір?

- Руфус Скрымджэр? – спытала Луна.

- Я… што? – разгубіўся Гары. – Міністр магіі?

- Ну так, ён жа вампір, - абыякава адказала Луна. – Тата напісаў пра гэта даўжэзны артыкул, калі Скрымджэр толькі змяніў Фаджа, але Міністэрства забараніла яго друкаваць. Натуральна, ім не жадаецца, каб праўда выйшла вонкі!

Гары моцна сумняваўся ў тым, што Руфус Скрымджэр – вампір. Але ён абвык да заяў Луны і ведаў, наколькі горача яна верыць у дзіўныя ідэі свайго бацькі, а таму не стаў спрачацца. Яны ўжо падыходзілі да кабінета Слагхорна; адтуль несліся смех музыка, ажыўленыя гутаркі, якія з кожным крокам гучалі ўсё гучней.

Месцазнаходжанне Слагхорна, дзякуючы архітэктурным асаблівасцям, ці то нейкаму чараўніцтву, здавалася нашмат больш звычайнага настаўніцкага покоя. З столі і сцен звісалі ізумрудныя, малінавыя і залатыя тканіны, ствараючы ілюзію велізарнага шатра. Тут тоўпіўся народ, было душна; у цэнтры столі вісела раскошная залатая люстра, якая залівала пакой чырвоным святлом, а вакол яркімі светлавымі кропкамі віліся сапраўдныя феі. У далёкім куце хтосьці гучна спяваў пад акампанемент скрыпак, некалькі пажылых чараўнікоў, глыбока пагружаных у гутарку, амаль цалкам хаваліся пад густой заслонай табачнага дыму; пад нагамі госцяў, папіскваючы, хадзіла цэлае войска дамавых эльфаў. Яны разносілі закускі і былі амаль не бачныя пад цяжкімі срэбнымі падносамі, чым нагадвалі маленькія хадзячыя столікі.

- Гары, мой хлопчык! – загрымеў Слагхорн, калі Гары і Луна праціснуліся ўнутр. – Захадзі, захадзі, мне са столькімі трэба цябе пазнаёміць!

Слагхорн быў у смокінгу і аксамітным капелюшу з пэндзлікамі. Ён учапіўся ў Гары так, быццам жадаў апарыраваць разам з ім, і дзелавіта павёў у натоўп госцяў;

Гары схапіў Луну за руку і пацягнуў за сабой.Элдрэд Уорпл, мой былы вучань, аўтар кнігі “Кроўныя браты: маё жыццё з вампірамі” – і яго, вядома, яго сябар Сангвіні.

Уорпл, маленькі чалавечак у акулярах, энергічна патрос руку Гары; высокі Сангвіні, змардаваны, з цёмнымі кругамі пад вачамі, ледзь прыкметна кіўнуў. У яго быў нудны выгляд. Непадалёк памкнулася зграйка дзяўчынак; яны з прагнай цікаўнасцю глядзелі на вампіра.

- Гары Потэр! Я проста ў захапленні! – выклікнуў Уорпл, блізарука ўзраючыся ў твар Гары. – Я літаральна на днях пытаў прафесара Слагхорна: “Дзе ж біяграфія Гары Потэра, якую мы так даўно чакаем?”

- Э-м-м.. – здзівіўся Гары. – Чакаеце?

- Дзіўны сціплы чалавек, як і распавядаў Гарацый! – захапіўся Уорпл. – Але калі сур’ёзна, - ён нечакана загаварыў дзелавым тонам, - я бы з радасцю напісаў яе сам! Людзі жадаюць пазнаць пра цябе пабольш, дарагі хлопчык, жадаюць! Калі ты падарыш мне пару-тройку інтэрв’ю, скажам, па пяць-шэсць пытанняў, мы можам скончыць кнігу праз некалькі месяцаў! І запэўніваю, з самымі мінімальнымі высілкамі з твайго боку – спытай хоць Сангвіні, ці так ужо гэта… Сангвіні, стаяць! – раптам люта крыкнуў Уорпл, заўважыўшы, што вампір, прагна гледзячы на дзяўчынак, паволі перамяшчаецца да іх. – З’ясі піражнае, - Уорпл схапіў ласунак з падноса эльфа, які праходзіў міма, і саўгануў Сангвіні, пасля чаго зноў звярнуўся да Гары.

- Мой дарагі хлопчык, ты не ўяўляеш, колькі грошаў прынясе кніга.

- Мне гэта зусім не цікава, - цвёрда заявіў Гары. – Дарэчы, выбачце, я заўважыў адну знаёмую…

Ён, пацягнуўшы за сабой Луну, нырнуў у натоўп; там, паміж двума “Чортавымі сястрычкамі”, сапраўды мільганула і знікла доўгая каштанавая грыва.

- Герміёна! Герміёна!

- Гары! Вось ты дзе, хвала нябёсам! Прывітанне. Луна!

- Што з табой? – спытаў Гары. Герміёна была настолькі растрапаная, нібы толькі што выблыталася з Сеткі Д’ябла.

- Ой, ледзь вырвалася ад.. у сэнсе, пакінула Кормака, - Герміёна у адказ на неразумеючы погляд Гары, растлумачыла: - Пад амелай.

- Так табе і трэба, не трэба было з ім ісці, - сварліва буркнуў ён.

- Мне жадалася мацней раззлаваць Рона, - абыякава сказала Герміёна. – Я сумнявалася паміж Кормакам і Захарыі Смітам, але вырашыла, што ў цэлым…

- Ты сумнявалася наконт Сміта? – з агідай скрывіўся Гары.

- Так, і цяпер шкадую, што не абрала яго. У параўнанні з МакЛагенам нават Гроўп – джэнтльмен. Ідзіце сюды, так мы адразу яго ўбачым, ён такі высокі…

Яны прыхапілі па кубку з мёдам, і перабраліся да процілеглай сцяны, занадта позна заўважыўшы, што там стаіць прафесар Трэлані, зусім адна.

- Дабрыдзень, - ветліва прывіталася Луна.

- Добры вечар, дарагая, - сказала прафесар Трэлані, з працай факусуючы погляд на Луне. Гары зноў улавіў пах кулінарнага хераса. – Апошні час я нешта не бачу цябе ў класу…

- У мяне сёлета Фірэнц, - растлумачыла Луна.

- Ах, ну вядома, - з’едліва кінула прафесар Трэлані і хмельна прышчоўкнула языком. – Кляча, як я яго заву. Здавалася бы, цяпер, калі я вярнулася, праыесар Дамблдор мог бы пазбавіцца ад дурнога каня, праўда? Але не… мы выкладаем разам… пакладучы руку на сэрца, гэтая абраза, сучасная абраза. Вы ведаеце, што…

Прафесар Трэлані была так п’яна, што не пазнавала Гары. Той, пад лютыя нападкі на Фірэнца. Прыціснуўся да Герміёны і шапнуў:

- Давай нешта растлумачым. Ты збіраешся распавесці Рону пра абдорачныя выпабаванні?

Герміёна падняла бровы.

- Ты і праўда лічыш, што я здольна пасці так нізка?

Гары пільна на яе паглядзеў.

- Калі ты магла запрасіць МакЛагена…

- Гэта зусім іншае, - з вартасцю заявіла Герміёна. – Я не буду казаць Рону пра тое, што адбылося, або не адбылося, на адборачных выпрабаваннях Ахоўнікаў.

- Правільна, - горача ўхваліў Гары. – А то ён зноў расклеіцца, і мы прайграем наступны матч...

- Квідыш! – незадаволена выклікнула Герміёна. – Больш вас нічога не хвалюе? Пра мяне Кормак не спытаў абсалютна нічога, затое я слухала пра “Сто лепшых мячоў Кормака МакГалена” нон-стоп... о не, вось ён ідзе!

Яна знікла так хутка, быццам дэзапарырывала, толькі што была тут, а ў наступнае імгненне праціснулася паміж двума чараўніцамі, якія хіхікалі, і знікла.

- Герміёну не бачыў? – спытаў МакЛаген, выбіраючыся з натоўпу хвілінай пазней.

- Не, выбач і хутка адвярнуўся да Луны, падлучаючыся да яе гутарцы. Ён не секунду забыўся, з кім яна гаворыць.

- Гары Потэр! – глыбокім голасам, які вібрыраваў, усклікнула прафесар Трэлані, якая заўважыла яго толькі зараз.

- А-а, дабрыдзень, - без запалу прывітаў яе Гары.

- Мой дарагі хлопчык! – вельмі гучным шэптам загаварыла яна. – Столькі слыхаў! Плётак! Абраны! Вядома, я даўным-даўно ведала... ні аднаго добрага знака, Гары... але чаму ты не вярнуўся на прадказанне? Для цябе, як ні для каго іншага, мой прадмет выключна важны!

- Ах, Себіла, усе мы ўпэўненыя, што наш прадмет – найважнейшы! – гучна сказаў хтосьці, і па іншым боку ад прафесара Трэлані вырас Слагхорн з вельмі чырвоным тварам і капелюшы, які з’ехаў набок. У адной руцэ ён трымаў куфель мёда, а ў іншай – велізарны кавалак мяснога пірага. – Аднак я не чакаў, што сустрэчу такі талент! Гэта ж прыроджаны зеллероб! – працягваў Слагхорн, ласкава гледзячы на Гары счырванелымі, у крывавых прожылках, вачамі. – Нюх, разумееце – зусім як у маці! Магу вам прызнацца, Себіла, я ўсяго толькі некалькі разоў сутыкаўся з такімі здольнасцямі... падумайце, нават Сэверус...

Тут, да жаху Гары Слагхорн рэзкім рухам вывудзіў з натоўпу Снэйпа.

- Хопіць хавацца, ідзі да нас, Сэверус! – радасна ікнуў Слагхорн. – Я кажу, у Гары дзіўныя здольнасці па частцы зеллеварэння! У гэтым, зразумела, і твая заслуга, бо ён вучыўся ў цябе цэлых пяць гадоў!

Слагхорн моцна трымаў рукой плечы Снэйпа, і таму было няма куды дзявацца. Павузіўшы чорныя вочы, ён паглядзеў на Гары па-над кручкаватым носам.

- Дзіўна, мне заўсёды здавалася, што ён так нічаму і не вывучыўся.

- Значыць, гэта ад прыроды! 0 выкрыкнуў Слагхорн. – Паглядзеў бы ты, што ён выдаў у самым пачатку! Глыток жывой смерці – ніколі не бачыў, каб школьнік стварыў падобнае з першай спробы! Нават ты, Сэверус…

- Вось як? – ціха вымавіў Снэйп, углядваючыся у Гары. Той занепакоіўся. Не хапала, каб Снэйп пачаў высвятляць, чаму ён абавязаны сваім нечаканым майстэрствам.

- Нагадай. Гары, якія прадметы ты абраў? – папытаў Слагхорн.

- Абарона ад Цёмных мастацтваў, заклёны, ператварэнні, гербалогія…

- Адным словам, усё, што трэба будучаму аўрору, - з лёгкімі кепікамі вымавіў Снэйп.

- Так, менавіта гэтым я бы жадаў займацца, - з выклікам адказаў Гары.

- І ў цябе гэта выдатна атрымаецца! – бухнуў Слагхорн.

- А па-мойму, табе не трэба станавіцца аўрорам, Гары, - нечакана ўмяшалася Луна. Усе павярнуліся да яе. – Аўроры – частка Карыеескай змовы, я думала, гэта ўсім вядома. Яны спрабуюць разбурыць Міністэрства Магіі знутры з дапамогай чорнай магіі і захворвання дзёсен.

Гары пырснуў і выпадкова ўдыхнуў праз нос палову свайго мёда. Сапраўды, дзеля толькі гэтага трэба было прывесці сюды Луну! Гары, у мокрай адзежы, кашляючы, але ўсё роўна ўсміхаючыся, падняў вочы над кубкам – і ўбачыў нешта, што развесяліла яго яшчэ больш: Драка Малфоя, якога цягнуў за вуха Аргус Філч.

- Прафесар Слагхорн, - прахрыпеў Філч. Яго брылі трэсліся вытарашчаныя вочы маніякальна свяціліся; ён быў

шчаслівы, што выявіў непарадак. – Хлапчук шнарыў па калідоры наверсе. Сцвярджае, што запрошаны на вечар,толькі трохі прыпазніўся. Яму высылалі запрашэнне?

Малфой абурана вызваліўся і гнеўна выпаліў:

- Добра, добра, не высылалі! Я жадаў пралезці без запрашэння, задаволеныя?

- Ніколькі не задаволены! – адказаў Філч, але гэтае заява дрэнна ўзгаднялася з вар'яцкай радасцю, якая гарэла ў яго вачах. – Ты патрапіў, ясна? Няўжо не казаў, што без адмысловага дазволу швэндацца па начах забаронена?

- Усё дакладна, Аргус, усё дакладна, - замахнуў рукой Слагхорн. – Але сёння Каляды, а жаданне патрапіць на вечар – не злачынства. Давайце на гэты раз абыйдземся без пакарання; ты можаш застацца, Драка.

На твару Філча выказалася гаротнае расчараванне, і ў гэтым не было нічога дзіўнага, але чаму, здзіўляўся Гары, Малфой амаль гэтак жа засмучаны? І чаму Снэйп глядзіць на Малфоя з гневам і адначасова… ці магчыма?.... страхам?

Гары яшчэ не паспеў ні ў чым разабрацца, а Філч ужо павярнуўся і пайшоў да дзвярэй, шорхаючы і мармычучы нешта сабе пад нос. Малфой адлюстраваў усмешку і падзякаваў Слагхорна за велікадушнасць. Твар Снэйпа зноў стаў непранікальным.

- Дробязі, дробязі, - казаў Слагхорн, адмахваючыся ад Малфоя. – У выніку, я і праўда ведаў твайго дзеда…

- Ён заўсёды вельмі высока пра вас адклікаўся, сэр, - распяшаўся ўставіць Малфой. – Казаў, што не ведаў зеллероба лепш…

Гары ва ўсе вочы глядзеў на Малфоя, прычым заінтрыгавала яго зусім не імкненне падлізацца; той усё жыццё бессаромна выдыгаў перад Снэйпам. Справа была ў іншым: Малфой выглядаў зусім хворым. За доўгі час Гары ўпершыню ўбачыў яго так блізка і зараз звярнуў увагу на цёмныя кругі пад вачамі і пашарэлую скуру.

- Я жадаю пагаварыць з табой, Драка, - раптам абвясціў Снэйп.

- Сэверус, кінь, - Слагхорн зноў ікнуў, - зараз Каляды, не будзь такім строгім…

- Я завуч яго каледжа і сам вырашаю, якім быць, строгім або не, - адрэзаў Снэйп. – Драка, ідзі за мной.

Яны сышлі, Снэйп наперадзе, пакрыўджаны Малфой – ззаду. Гары пастаяў у нерашучасці, а потым сказаў:

- Я хутка вярнуся, Луна, я… у туалет.

- Добра, - весела адклікнулася тая і працягнула абмяркоўваць Карыескую змову з прафесарам Трэлані, якая праявіла да гэтай тэмы жывую цікавасць. Гары, хутка пабіраючыся да выхаду, некаторы час чуў зрыўкі іх гутаркі.

Выляцеўшы за дзверы. Гары змог без працы дастаць з кішэні і накінуць на сябе Плашч-Нябачнік: у калідоры нікога не было.

Складаней апынулася знайсці Снэйпа і Малфоя. Гары пабег наперад. Яго тупат заглушалі музыка і гучныя галасы з вечарынкі. Магчыма, Снэйп павёў Малфоя ў свой кабінет.. або ў агульную гасціную Слізэрына?… Але Гары ўсё такі прыціскаў вуха да ўсіх замочных дзірак і нарэшце, каля апошняга класа, здрыгануўся ад радасці, пачуўшы знаёмыя галасы:

- …нельга дапушчаць памылак, Драка, бо калі цябе выключаць…

- Я да гэтага адносін не маю, ясна?

- Спадзяюся, што так; усё атрымалася дурна і ненатуральна. Цябе і так падазраюць у дачыненні…

- Хто? – гнеўна ўскінуўся Малфой. – У апошні раз кажу: я не пры чым, зразумела? У гэтай дзяўчынкі, Бэл, мабыць ёсць ворагі, пра якіх ніхто не ведае…. Не трэба на мяне так глядзець! Я ведаю, што вы задумалі, не дурань! Толькі нічога не выйдзе – я не дазволю!

Услед рушыла паўза, а затым Снэйп вымавіў:

- А… Бачу, цётка Белатрыса навучыла нас аклюменцыі. Што за думкі ты спрабуеш схаваць ад свайго спадара, Драка?

- Ад яго я нічога не хаваю, я не жадаю, каб вы ўмешваліся!

Гары шчыльней прыціснуў вуха да замочнай дзіркі…. чаму гэта Малфой так размаўляе са Снэйпам, з якім заўсёды быў ветлівы і паважны?

- Дык вось чаму ты пазбягаеш мяне ўвесь семестр? Баішся майго ўмяшання? Ты ж разумееш, Драка, што калі бы я выклікаў да сабе ў кабінет кагосьці іншага, а ён упарта не прыходзіў…

- Так пакарайце мяне! Пажальцеся Дамблдору! – ашчэрыўся Малфой.

Пасля яшчэ адной паўзы Снэйп сказаў:

- Ты выдатна ведаеш, што я не зраблю ні таго, ні іншага.

- Тады перастаньце выклікаць мяне ў свой кабінет!

- Паслухай, - вымавіў Снэйп так ціха, што Гары прыйшлося яшчэ мацней прыціснуць вуха да дзвярэй. – Я жадаю табе дапамагчы. Я пакляўся тваёй маці абараняць цябе. Я даў Непарушны Зарок, Драка…

- Прыйдзецца яго парушыць, таму што мне не патрэбна ваша абарона! Гэта маё заданне, ён даў яго мне, і я яго выканаю. У мяне ёсць план, і ён спрацуе як трэба! Проста ён займае больш часу, чым я разлічваў!

- Што за план?

- Вас не дакранаецца!

- Калі распавядзеш, што збіраешся рабіць, я дапамагу…

- Дапамога ў мяне ёсць, дзякуй, я не адзін!

- Аднак сёння ты быў адзін, і гэта надзвычай дурна. Хадзіць па калідорах без падтрымкі! Самая элементарная памылка…

- Калі бы не ваша спагнанне, са мной былі бы Крэб і Гойл!

- Цішэй! – прыкрыкнуў Снэйп; ад узрушанасці Малфой вельмі падвысіў голас. – Калі твае таварышы маюць намер здаць экзамены па Абароне ад Цёмных мастацтваў, яны павінны працаваць лепш, чым зар…

- Ды якая розніца?! – ускрыкнуў Драка. – Абарона ад Цёмных Мастацтваў… гэта ж несмешка, крывадушнасць! Як быццам камусьці з нас трэба ад іх абараняцца…

- Гэтая крывадушнасць, жыццёва важная для нашага поспеху, - адказаў Снэйп. – Дзе, як ты думаеш, я правёў бы ўсе гэтыя гады, калі бы не ўмеў прыкідвацца? А цяпер

паслухай мяне! Ты выявіў крайнюю неасцярожнасць, калі выйшаў у калідор вечарам і да таго ж патрапіў у рукі Філча, і калі ты спадзяешся на такіх памочнікаў, як Крэб і Гойл…

-Не толькі, у мяне ёсць людзі лепей!

- Тады чаму ты не жадаеш мне даверыцца, я мог бы…

- Я ведаю, што вы задумалі! Вы жадаеце выкрасці маю славу!

Памаўчаўшы, Снэйп холадна вымавіў:

- Ты кажаш як дзіця. Я разумею, цябе знерваваў арышт бацькі, але…

У Гары была секунда на разважанне; учуўшы крокі Малфоя з іншага боку, ён адскочыў з дарогі літаральна за імгненне да таго, як адчыніліся дзверы. Малфой імкліва закрочыў па калідоры, прайшоў адчынены кабінет Слагхорна, павярнуў за кут і знік з выгляду.

Гары стаяў скурчыўшыся і ледзь адважваўся дыхаць. Снэйп павольна выйшаў з класа з невытлумачальным выразам на твару і неўзабаве вярнуўся на вечарынку. Гары застаўся на палу, пад Плашчом, ліхаманкава абдумваючы тое, што толькі што здарылася.

РАЗДЗЕЛ 16. ВЕЛЬМІ ХАЛОДНЫЯ КАЛЯДЫ

- Так Снэйп прапаноўваў яму дапамогу? Прама такі прапаноўваў?

- Яшчэ раз спытаеш, - працадзіў Гары, - І я засуну гэты парастак…

- Я толькі ўдакладняю! – ускрыкнуў Рон. Яны стаялі над кухоннай ракавінай і чысцілі шпараг для місіс Уізлі. Перад імі, за акном Нары, падаў снег.

- Так, Снэйп прапаноўваў яму сваю дапамогу! – адчаканіў Гары. – Сказаў, што абяцаў яго матулі, даў Непарушны Зарок або нешта такое…

- Непарушны зарок? – уразіўся Рон. – е можа быць… ты ўпэўнены?

- Так, упэўнены, - сказаў Гары. – А што?

- Ну, Непарушны зарок нельга парушыць…

- Ты будзеш смяяцца, але пра гэта я і сам здагадаўся. Так што жа будзе, калі яго ўсё такі парушыць?

- Адразу памрэш, - проста адказаў Рон. – Калі мне было гадоў пяць, Фрэд з Джорджам паспрабавалі ўзяць з мяне Непарушны зарок. Дарэчы, я ледзь не даў, мы з Фрэдам трымаліся за рукі і іншае, але тут нас застукаў тата. Ён жудасна ўзвар'яваўся, - вочы Рона зацягнуліся імглой настальгіі. – Амаль як маці! Я яго такім больш ніколі не бачыў. Фрэд гаворыць, у яго з тых часоў левая ягадзіца адрозніваецца ад правай.

- Добра, добра, але калі апусціць левую ягадзіцу Фрэда…

-Я перапрошваю, што апусціць? – раздаўся голас Фрэда. У кухню ўвайшлі двайняты.

- А-а-а, Джордж, ты толькі паглядзі; яны чысцяць спаржу нажамі! Бедныя малюткі.

- Праз два месяца з невялікім мне споўніцца семнаццаць, - пабарчаў Рон, - і тады я ўсё буду рабіць з дапамогай чараўніцтва!

- Але пакуль, - Джордж сеў за стол і палажыў на яго ногі, - іы іодам паглядзець, як правільна карыстацца ўсякімі... ой-ёй!

- Гэта ты вінаваты! – у сэрцах кінуў Рон і саўгануў у рот парэзаны вялікі палец. – Вось пачакай, будзе мне семнаццаць...

- І ты, я ўпэўнены, патрасеш свет дагэтуль невядомымі чараўніцкімі ўменнямі, - пазяхнуў Фрэд.

- Дарэчы пра дагэтуль невядомыя чараўніцкія ўменні, Рональд, - умяшаўся Джордж, - што гэта за гісторыя з табой і юнай прыгажуні па імі – калі наша інфармацыя дакладная – Лаванда Браўн?

Рон паружавеў і адвярнуўся да ракавіны, аднак выгляд у яго быў задаволены.

- Не твая справа.

- Вельмі дасціпны адказ, - сказаў Фрэд. – Яктолькі ты іх выдумляеш? Але мя проста жадалі пазнаць, што... з ёй здарылася?

- У сэнсе?

Яе цаглінай кантузіла або як?

- Чаго?

- Ну, адкуль гэтак шырокія мазавыя пашкоджанні? Э-гэй, асцярожней!

Рон шпурнуў у двайнят нажом, які Фрэд гультаяватым узмахам палачкі ператварыў у папяровы самалёцік. Тут у пакой ўвайшла місіс Уізіл.

- Рон! – абурана выклікнула яна. – Каб я больш не бачыла, як ты кідаешся нажамі!

- Добра, - буркнуў Рон і, адвярнуўшыся да спаржавай кучы, ціха дадаў: - не ўбачыш.

- Фрэд, Джордж, прабачце, шаноўныя, але сёння вечарам прыязджае Рэм, так што вым прыйдзецца прытуліць Біла!

- Без праблем, - сказаў Джордж.

- А пакольк Чарлі не паявіцца, то гарышча ў распараджэнні Гары з РОнам, і калі пакласці Флер у пакоі Джыні…

- …то Джыні забяспечаныя сапраўды шчаслівыя Каляды, - прамармытаў Фрэд.

- …то ўсім будзе добра і зручна. Ва ўсякім разе, знойдзецца дзе спаць, - з накалькі зацкаваным выглядам склала місіс Уізлі.

- Значыць, Персі свайго вырадлівага носіка дакладна не пакажа? – спытаў Фрэд.

Місіс Уізлі адвярнулася і толькі тады адказала:

- Не, ён, наколькі я разумею, заняты ў Міністрэрству.

- Або ён – самы вялікі казёл у свеце, - сказаў Фрэд, ледзь місіс Уізлі выйшла. – Адно з двух. Хм-м… Джордж, нам трэба адпраўляцца.

- Куды гэта? – запытаўся Рон.- Маглі бы, паміж іншым, дапамагчы. Што вам стоіць? Адзін узмах палачкай – і мы бы таксама вызваліліся!

- Не, наўрад ці мы маем на гэта права, - сур’ёзна прамовіў Фрэд. – Чыстка спаржы без чараўніцтва вельмі гартуе характар, дазваляе зразумець, як цяжка жывецца маглам і сквібам…

- …а калі ты, Рон, жадаеш, каб табе дапамагалі, - дадаў Джордж, кідаючы ў малодшага брата папяровым самалёцікам, - то я бы на тваім месцы не кідаўся ў людзей нажамі. Такая табе маленькая парада. Усё, мы адчальваем у вёску. Там ў газетным кіёску працуе аднп вельмі добранькая паненька, якой мае картачныя фокусы здаюцца зусім фантастычнымі… амаль чарадзейнымі…

- Вось бараны, - змрочна вымавіў Рон, гледзячы ў акно на заснежаны двор і двайнят, якія сыходзілі. – Усяго дзесяць секунд, і мы таксама маглі бы пайсці.

- Я –не, - запярэчыў Гары. – Я абяцаў Дамблдору нікуды адсюль не сыходзіць.

- Ах, так, - сказаў Рон. Ён пачысціў яшчэ пару сцяблінак і спытаў: - А ты распавядзеш Дамблдору пра Снэйпа і Малфоя?

- Ага, - адклікнуўся Гары. – Я бы распавёў усякаму, хто здольны гэта спыніць, а Дамблдор – першы ў спісу. Я бы, можа, і з тваім татам пагаварыў.

- Шкада, ты не чуў, што ўсё такі рабіў Малфой.

- Адкуль? Ён жа адмовіўся казаць Снэйпу.

Яны памаўчалі, а затым Рон пацікавіўся:

- Ты, вядома, ведаеш, што табе скажуць? Тата, Дамблдор і ўсе-усе? Яны скажуць: "Снэйп на самай справе не збіраўся дапамагаць Малфою, а проста жадаў высветліць, што той задумаў.

- Яны ж не чулі яго інтанацыю, - без выраза вымавіў Гары. – Ніхто бы не мог так праўдзіва згуляць, нават Снэйп.

- Ды я чаго… я проста так, - пацiснуў плячамі Рон.

Гары, нахмурыўшыся, павярнуўся да яго.

- Але ты ж сам мне верыш?

- Так, так! – сказаў Рон. – Сапраўды! Затое яны ўсе перакананыя, што Снэйп – член Ордэна.

Гары нічога не адказаў. Ён ужо думаў пра такія пярэчанні і нібы бы чуў голас Герміёны: "Гары, але ж відавочна, што ён прыкідваўся, быццам жадае дапамагчы, а сам жадаў вывудзіць з Малфоя, што той робіць"…

Але гэта толькі ва ўяўленні – яму не атрымалася распавесці Герміёне пра падслуханую гутарцу. Калі ён вярнуўся на вечарынку Слагхорна, яна ўжо сышла – так, прынамсі, сказаў раздражнёны МакЛаген, - і ў агульнай гасцінай яе таксама не было. А рана раніцай Гары з Ронам адпраўляліся ў Нару, і Гары ледзь паспеў пажадаць Герміёне шчаслівых Каляд і шапнуць, што пасля вакацый у яго ёсць вельмі важныя навіны. Праўда, незразумела, ці чула яна; у той жа самы час за яго спіной Рон развітваўся з Лавандай - зусім невербальна.

Адно, прынамсі, Герміёна сапраўды не можа адмаўляць: Малфой сапраўды задумвае нейкую поскудзь, і Снэйпу пра гэта вядома.

- Я ж казаў, - з поўным правам паўтараў Гары Рону.

На даль, яму пакуль не прадставілася магчымасць пагутарыць з містэрам Уізлі: той увесь час працаваў дапазна, нават у Каляды. Але да вечара ўсё семейства Уізлі і госці

сабраліся ў гасцінай. Джыні упрыгожыла яе так пышна, што яна здавалася эпіцэнтрам выбуху папяровых гірлянд. Веравіну елкі венчаў анёл, і ніхто, акрамя Фрэда, Джорджа, Гары і Рона, не ведаў, што на самай справе гэта садовы гном, які ўкусіў Фрэда за лодыжку, калі той выйшаў надраць морквы да каляднай вячэры. Яго аслупянелі, вымалявалі залатой фарбай, запхнулі ў мініятурны балетную пачку, прыляпілі на спіну маленькія крылцы, і цяпер на тых, хто сабраўся, злаcліва пазіраў самы выродлівы ў свеце анёл з вялікай лысай галавой-бульбачкай і вельмі валасатымі нагамі.

Усе слухалі па радыё святочны канцэрт любімай спявачкі місіс Уізлі, Мелясціны Уорбэк. З вялікага драўлянага прымача несліся меладычныя пошчакі. Флёр, відавочна, знаходзіла Селясціну невыносна сумнай і размаўляла, не паніжаючы голасу. Місіс Уізлі, гнеўна раздзімаючы ноздры, то і справа тыкала чарадзейнай палачкай у бок рэгулятара гучнасці, таму рулады гучалі ўсё магутней. Калі пачалася амаль джазавая кампазіцыя пад назвай “Кацёл, поўны моцнага і салодкага кахання”, Фрэд і Джордж рызыкнулі задумаць з Джыні гульню ў хлапушкі. Рон употай пазіраў на Біла і Флёр, нібы спадзяваўся набрацца досведу. Рэмус Люпін, худы і абарваны, як ніколі, сядзеў каля каміна і глядзеў у агонь, нібы не заўважаючы спевы Селясціны.

О. прыйдзі, ты прыйдзі, мой кацёл памяшай,
Калі зробіш гэта як трэба,
Я звару табе моцнага і салодкага кахання,
Што сагрэе цябе віхурнай ноччу.

- Мы танцавалі пад гэета, калі нам было васемнаццаць! – выклікнула місіс Уізлі, абціраючы вочы вязаннем. – Памятаеш, Артур?

- А-а? – схамянуўся містэр Уізлі. Ён чысціў мандарын і адчайна дзёўб носам. – Так-так… цудоўны матыў…

Ён з высілкам выпрастаў спіну і зарнкў на Гары, які сядзеў побач.

- Прабач, - сказаў ён, матнуўшы галавой у бок радыё. Да Селясціны далучыўся хор. – Гэта хутка скончыцца.

- Глупста. – усміхнуўся Гары. – Як у Міністэрству, спраў шмат?

- Вельмі, - адказаў містэр Уізлі. – Быў бы толк, я бы не пярэчыў, але…. тры арышта за два месяца і, падобна, ні аднаго сучаснага Пажыральніка Смерці… толькі нікому не кажы, - дадаў ён, раптам канчаткова прачнуўшыся.

- Няўжо Стэна Шэнпайка яшчэ не адпісцілі? – ашаламіўся Гары.

- На жаль, не, - прагаварыў містэр Уізлі. – Дамблдор, я ведаю, звяртаўся да Скрымджэра… гэта значыць, усе, хто дапытваў Стэна, аднадушна лічаць, што ён такі ж Пажыральнік Смерці, як гэты мандарын… але вышэйшым людзям трэба стварыць бачнасць бурнай дзейнасці, а “тры арышта” усё такі лепш, чым “тры хібных арышта з наступным вызваленнем”… але гэта таксама самы строгі сакрэт…

- Я нікому не скажу, - запэўніў Гары. Ён памаўчаў, разважаючы, з чаго бы пачаць, а Селясціна Уорбэк тым часам завяла баладу “Сваім чараўніцтвам ты выкраў маё сэрца”.

- Містэр Уізлі, памятаеце, што я казаў на вакзале перад ад’ездам у школу?

- Я правяраў, Гары, - тут жа адказаў містэр Уізлі. – Абшукаў хату Малфоеў. Мы не знайшлі нічога, ні пабітага, ні цэлага.чаму там быць не належыла.

- Так, ведаю, я чытаў у “Штодзённым Прароку”… але тут іншае… больш сур’ёзнае…

І Гары распавёў містэру Уізлі пра падслуханую гутарцу. Люпін павярнуў галаву ў іх бок, ўслухоўваючыся кожнаму слову. Калі Гары скончыў, наступіла маўчанне, толькі ціха буркавала Селясціна:

О, беднае сэрца знікла маё,
Яго чараўніцтва выкрала тваё…

- Гары, а табе не прыходзіла ў галаву, - пачаў містэр Уізлі, - што Снэйп проста…

- …прыкідваўся, прапаноўваючы дапамогу, а сам жадаў высветліць, што задумаў Малфой? – хутка скончыў за

яго Гары. – Я так і думаў, што вы гэта скажаце. Але ці можна ведаць напэўна?

- Ведаць – не наш клопат, - нечакана ўмяшаўся Люпін, які павярнуўся спіной да агню і глядзеў на Гары міма містэра Уізлі. – А Дамблдора. Ён давярае Сэверусу, і гэтага павінна быць досыць.

- Але дапусцім, - запярэчыў Гары, - толькі дапусцім… што Дамблдор памыляецца…

- Падобнае я чуў ужо шмат раз. Усё ж такі гэта пытанне даверу Дамблдору. Я яму давяраю; такім чынам, давяраю і Снэйпу.

- Але Дамблдор таксама можа памыляцца, - не сцішаўся Гары. – Ён сам так кажа. А вас…

Ён паглядзеў Люпіну прама ў вочы.

- … Снэйп таксама падабаецца?

- Я не выпрабоўваю да яго ні прыязнасці, ні варожасці, - сказаў Люпін. – Гэта праўда, - дадаў ён, заўважыўшы скептычны выраз на твару Гары. – Вядома, мы ніколі не станем добрымі сябрамі пасля ўсяго, што было паміж ім, Джэймсам і Сірыўсам; занадта шмат крыўд. Але ці можна забыцца, што пакуль я выкладаў у Хогвартсу, Сэверус кожнымесяц рыхтаваў мне аканітавае зелле, прычым абсалютна правільна, каб я не пакутаваў, як звычайна пры поўным месяцы.

- Але ён "выпадкова" прагаварыўся, што вы пярэварацень, і вам прыйшлося сысці! – злосна выклікнуў Гары.

Люпін пацiснуў плячамі.

- Гэта ўсё роўна стала бы вядома. Мы абодва ведалі, што ён пазначае на маё месца, і яму нічога не каштавала зрабіць мне вялікую шкоду, крышачку прыпсаваўшы зелле. А ён клапаціўся пра маё здароўе. Я павінен быць удзячны.

- Можа, ён проста не адважыўся махляваць з зеллем з-за Дамблдора! – кінуў Гары.

- Ты поўны нянавісці, Гары, - слаба ўсміхнуўся Люпін. – І я цябе разумею; Джыймс – твой бацька, Сірыўс – хросны, гэта ў цябе ў крыві. Ты можаш распавесці Дамблдору ўсё, што і нам з Артурам, але не чакай, што ён устане на твой бок

або хоць бы здзівіцца. Не выключана, што Снэйп дапытваў Драка па загадзе Дамблдора.

Цяпер, калі ты разарваў яго на часткі,
Вярні мне сэрца, я памру ад шчасця!

Селясціна скончыла спяваць на вельмі доўгай, высокай ноце. З радыёпрымача панесліся гучныя апладысменты, якія імпэтна падхапіла місіс Уізлі.

- Закончылась нагэшце? – гучна спытала Флёр. – Хвала ніябёсам, што за жудаснае…

- А ці не выпіць нам на ноч па шкляначцы? – гучна прапанаваў містэр Уізлі, ускокваючы крэсла. – Хто будзе егнаг?

Ён адправіўся за напоем; астатнія заварушыліся, прыняліся пацягвацца і перагаворвацца сябар з сябрам.

- А чым вы зараз займаецеся? – спытаў Гары Люпіна.

- Сяджу ў падполле, - адказаў Люпін,- Амаль літаральна. Таму я і не пісаў, Гары; адпраўляючы лісты, я мог выдаць сябе.

- Гэта значыць?

- Я жыў сярод сваіх суродзічаў, - сказаў Люпін і, убачыўшы, што Гары не разумее, растлумачыў: - Пярэваратняў. Яны амаль усе на боку Валан дэ Морта. Дамблдор вырашыў заслаць да іх выведніка і… вось ён я, гатовенькі.

У яго голасе прагучала гарката. Люпін, відаць, і сам гэта заўважыў, усміхнуўся значна цяплей і працягнуў:

- Я не жалюся; праца неабходная, а лепшага кандыдата, чым я, не знайсці. Але заваяваць іх давер было цяжка. Ці бачыш, па мне адразу відаць, што я жыў сярод чараўнікоў, а яны пазбягаюць нармальнага грамадства і здабываюць пражытак крадзяжом – або забойствам.

- А чым ім так спадабаўся Валан дэ Морт?

- Яны думаюць, што пры ім стануць жыць лепш, - сказаў Люпін. – Тут з Грэйбэкам не паспрачаешся…

- Хто такі Грэйбэк?

- Не ведаеш? – Люпін канвульсіўна сціснуў уласнае калена. – Фенрыр Грэйбэк, мабыць, самы дорсткі пярэварацень на святле. Яго жыццёвая місія – скусаць і

заразіць як мага больш людзей, каб пярэваратняў стала больш, чым чараўнікоў. У выплату за службу Валан дэ Морт абяцаў пастаўляць яму ахвяраў. Грэйбэк спецыялізуецца па дзецях... кажа, іх трэба кусаць у маленстве і выхоўваць удалечыні ад бацькоў, у нянавісці да нармальных чараўнікоў. Валан дэ Морт пагражае нацкаваць яго на нашу моладзь; звычайна такія пагрозы вельмі дзейсныя.

Люпін памаўчаў і дадаў:

- Гэта ён зрабіў мяне пярэваратнем.

- Як? – уразіўся Гары. – Калі... у дзяцінстве?

- Так. Мой бацька абразіў яго. Я вельмі доўга не ведаў, хто вінаваты ў маёй бядзе, і нават шкадаваў яго, лічачы, што небарака быў не ўладны сабой; да таго часу я добра ведаў, якая гэта пакута – ператварэнне. Але Грэйбэк не такі. У поўню ён загадзя падбіраецца бліжэй да вызначаных ахвяр і дзейнічае напэўна. Плануе ўсё загадзя. І такога гнюса Валан дэ Морт паставіў над усімі пярэваратнямі. Не буду прыкідвацца, што здольны са сваімі бездапаможнымі запэўніваннямі канкурыраваць з Грэйбэкам, які адкрыта заяўляе, што мы, пярэваратні, заслугоўваем крыві і павінны помсціць нармальным людзям.

- Але вы – нармальны! – горача запярэчыў Гары. – Проста ў вас... праблема.

Люпін разрагатаўся.

- Часам ты вельмі нагадваеш Джэймса. Той пры староннніх звычайна зваў гэта маёй “маленькай ваўнянай праблемай”. Усе думалі, што гаворка ідзе пра блага выгадаваным трусе.

Ён узяў з рук містэра Уізлі шклянку егнота, падзякаваў і трохі павесялеў. Затое Гары вельмі расхваляваўся, успомніўшы пры слове “Джэймс”, што даўно жадаў нешта спытаць у Люпіна.

- Вы калі-небудзь чулі пра Прынца-Паўкроўку?

- Якога прынцу?

- Паўкроўку, - паўтарыў Гары, уважліва сочачы за Люпіным.

- У чараўнікоў не бывае прынцаў, - усміхнуўся той. – Ты што, жадаеш узяць такі тытул? Мне здавалася, “Абранага” больш чым дастаткова.

- Пры чым тут я! – абурыўся Гары. – Прынц-Паўкроўка калісьці вучыўся ў Хогвартсу, мне дастаўся яго падручнік па зеллеварэнню. Ён пісаў на палях усякія заклёны, якія сам вынайшаў. Напрыклад Левікорпус…

- О, у мой час ён быў у вялікім ходу, - летуценна вымавіў Люпін. – На пятым курсу некалькі месяцаў кроку нельга было ступіць, каб цябе не задралі ў паветра за лодыжку.

- Мой тата ім карыстаўся. – сказаў Гары. – Я бачыў у Віры Памяці, як ён падняў у паветра Снэйпа.

Ён імкнуўся казаць нядбайна, быццам не надаючы адмысловага значэння сваім словам, але ледзь ці дасягнуў жаданага; занадта ўжо разумеючы ўсміхнуўся яго суразмоўцу.

- Так, - кіўнуў Люпін, - і не ён адзін. Як я сказаў, заклён карыстаўся рэдкай папулярнасцю… ведаеш, як гэта бывае, нешта ўсплывае, потым забываецца…

- Але падобна, што Прынц сам вынайшаў яго, калі вучыўся ў школе, - настойваў Гары.

- Не абавязкова, - запярэчыў Люпін. – Мода на заклёны пераменлівая, як усё астатняе. – Ён зазірнуў Гары ў твар і ціха прагаварыў: - Джэймс быў чыстакроўным чараўніком і, клянуся, ніколі не прасіў зваць яго Прынцам.

Гары адкінуў прытворства і спытаў:

- І гэта быў не Сірыўс? І не вы?

- Абсалютна дакладна, не.

- Ясна. – Гары ўтаропіўся ў агонь. – Проста я думаў… гэты Прынц вельмі дапамог мне з зеллеварэннем.

- А колькі гадоў твайму падручніку?

- Не ведаю, не высвятляў.

- А гэта б дапамагло бы зразумець, калі Прынц вучыўся ў Хогвартсу, - сказаў Люпін.

Флёр раптам вырашыла перадражніць Селясціну і зацягнула “Кацёл, поўны моцнага і салодкага каханя”, а астатнія, злавіўшы выраз твару місіс Уізлі, успрынялі гэта як

сігнал адбою. Гары і Рон улезлі па лесвіцы у пакой Рона на гарышча, дзе для Гары паставілі раскладанку.

Рон амаль адразу заснуў, а Гары спачатку парыўся ў сваім куфры, дастаў “Вышэйшае зелляварэнне” і толькі потым лёг. Ён гартаў кнігу, пакуль не знайшоў у самым пачатку дату яе выпуску. Падручніку было амаль пяцьдзесят год. Ні бацькі, ні яго сябраў у Хогвартсу тады яшчэ не было. Гары расчаравана шпурнуў кнігу зваротна ў куфар, выключыў лямпу і павярнуўся на бок. Ён думаў пра перэваратняў і Снэйпа, Стэна Шэнпайка і Прынца-Паўкроўку, і праз нейкі час праваліўся ў цяжкі сон, дзе яго праследавалі цені і крыкі ўкушаных дзяцей…

- Яна што, жартуе?

Гары здрыгануўся, прачнуўся і ўбачыў у нагах ложка разадзьмутая панчоха з падарункамі. Ён надзеў акуляры, агледзеўся. Маленечкае акно звонку амаль цалкам занесла снегам. На яго фоне ў пасцелі вельмі прама сядзеў Рон, разглядаючы тоўсты залаты ланцуг.

- Што гэта? – здзівіўся Гары.

- Ад Лаванды, - з агідай кінуў Рон. – Няўжо яна сур’ёзна думае, што я….

Гары прыгледзеўся ўважлівей і гучна хіхікнуў. З ланцуга звісалі вялікія залатыя літары, якія утваралі надпіс: “Мой каханы”.

- Міла, - сказаў ён. – Прышпільны. Ты абавязкова павінен гэта надзець. А галоўнае, паказаць Фрэду з Джорджам.

- Калі ты ім распавядзеш, - залепятаў Рон, засоўваючы ўпрыгожванне пад падушку, - то я… то я… то я…

- Абзаікаеш мяне да смерці? – ухмыльнуўся Гары. – Кінь, за каго ты мяне прымаеш?

- Але як яна магла падумаць, што я здольны напяліць такую штуковіну? – аслупянела гледзячы ў прастору, прашаптаў Рон.

- А ты падумай, успомні, - прапанаваў Гары. – Раптам ты выпадкова прагаварыўся, што марыш расхаджваць у нашыйніку з надпісам: “Мой каханы”?

- Ды мы з ёй… не вельмі ж і размаўлялі, - прызнаўся Рон, - усё больш…

- Цалаваліся, - падказаў Гары.

- Ну так, - кіўнуў Рон і, пахіснуўшыся імгненне, спытаў: - А Герміёна праўда сустракаецца з МакЛагенам?

- Пяняцця не маю, - сказаў Гары. – На вячэры ў Слагхорна яны сапраўды былі разам, але па-мойму, без адмысловага поспеху.

Рон падбадзёрыўся і зноў палез даследаваць змесціва сваёй панчохі. Гары атрымаў вязаны швэдар з вялікім залатым Снітчам на грудзі ад місіс Уізлі, вялікую скрынку ўсякай усячыны з "Узрушаючых Ультрафокусаў Уізлі" ад двайнят і сыраваты, пахкі цвіллю пакуначак з надпісам "Гаспадару ад Крычара".

Гары здзіўлена на яго паглядзеў.

- Як думаеш, адкрыць можна? – спытаў ён.

- Нічога небяспечнага там быць не можа, нашу пошту па-ранейшаму правяраюць у Міністэрству, - адказаў Рон, хоць таксама глядзеў на пакуначак з падазронам.

- А я і не ўспомніў пра Крычара! Што, на Каляды Дамавым эльфам прынята дарыць падарункі? – Гары падазрона патыкаў скрутак пальцам.

- Герміёна бы падарыла, - сказаў Рон. – Але ты пачакай мучыцца сумленнем, спачатку пазнай, што там.

Праз секунду Гары гучна закрычаў і ўзляцеў з раскладанкі; у скрутку апынуўся клубок мучных чарвякоў.

- Цудоўна, - скуголячы ад смеху, ледзь вымавіў Рон. – Які кранальны клопат.

- Усё лепш, чым ланцуг, - парыраваў Гары, адразу ацверазіўшы Рона.

Да ланчу ўсе спусціліся ў новых швэдрах. Выключэнне склалі Флёр (на якую, судзячы па ўсім, місіс Уізлі не пажадала марнаваь часу) і сама місіс Уізлі у новым, з іголачкі, чараўніцкім капялюшу колеру ночы, абсыпанай зорачкамі дыяментаў, і ўрушаючым залатым кальe.

- Фрэд і Джордж падарылі! Ну няўжо не прыгажсць?

- Ведаеш, мам, з тых часоў, як мы самі сціраем сабе шкарпэткі, мы шануем цябе ўсё больш і больш, - сказаў

Джордж, нядбайна адмахваючыся ад падзяк. – Пастарнака, Рэм?

- Гары, у цябе ў валасах чарвяк, - весела паведаміла Джыні і перахілілася праз стол, каб зняць яго; па шыі Гары пабеглі мурашкі, зусім не з-за чарвяка.

- Які кашмаг, - Флёр дэманстратыўна здрыганулася.

- Так, праўда, - горача падтрымаў Рон. –Яшчэ падліўкі, Флёр?

Шчыра жадаючы ўслужыць, ён перакуліў соўснік; Біл узмахнуў чарадзейнай палачкай; падліўка паднялася ў паветра і палухмяна вярнулася на месца.

- Ты н’е лепш, чым ваша Тонкс, - папракнула Флёр Рона, абсыпаўшы Біла ўдзячнымі пацалункамі. – Яна вечна усё апгакідвае…

- Я запрашала нашу выдатную Тонкс, - місіс Уізлі грукнула аб стол міскай з морквай і пранізала Флёр поглядам. – Але яна не захацела прыйсці. Ты не сустракаўся з ёй у апошні час, Рэмус?

- Не, я наогул мала з кім маю зносіны, - адказаў Люпін. – Але ў Тонкс жа свая сям’я, ёсць куды пайсці, няўжо не так?

- Хм-м-м-м, - працягнула місіс Уізлі. – Магчыма. Але ў мяне стварылася ўражанне, што небарака мае намер сустракаць Каляды адна.

Яна незадаволена паглядзела на Люпіна – так, быццам гэта ён вінаваты ў тым, што яна атрымае ў нявесткі Флёр, а не Тонкс. Гары падумаў, што бітва місіс Уізлі даўно прайграная. Пры гэтым ён успомніў, што жадаў нешта высветліць наконт Тонкс, і лепш за ўсё ў Люпіна, спецыяліста па Патронусам.

- У Тонкс змяніўся Патронус, - сказаў ён. – Ва ўсякім разе, па словах Снэйпа. Я не ведаў, што такое бывае. Чаму гэта?

Люпін не спяшаўся з адказам. Ён доўга жаваў індычку, потым нарэшце праглынуў і павольна вымавіў:

- Часам… ад вялікага ўзрушэння… пасля цяжкіх эмацыйных перажыванняў…

- Ён вялікі, з чатырма нагамі, - тут Гары раптам ахінула, і ён прашаптаў: - Слухайце… а гэта не можа быць…?

- Артур! – раптам ускрыкнула місіс Уізлі. Яна саскочыла с крэсла, прыціскаючы далонь да сэрца, і не адрываючыся глядзела ў кухоннае акно. – Артур… там Персі!

- Што?

Містэр Уізлі азірнуўся. Усе хутка павярнуліся да акна; Джыні устала, каб лепш бачыць. Сапраўды, па заснежаным двары крочыў Персі Уізлі, яго акуляры ў рагавой аправе зіхацелі на сонцы. Але ён быў не адзін.

- Артур, з ім… міністр!

І праўда, следам за Персі, ледзь накульгваючы, ішоў чалавек, фатаграфію каторага Гары бачыў у “Штодзённым Прароку”. Грыва сіваватых валасоў і чорны плашч былі прыпарошаныя снегам. У кухні ніхто не паспеў нічога сказаць, містэр і місіс Уізлі ледзь абмяняліся здзіўленымі поглядамі, а заднія дзверы ўжо адчыніліся, і на парозе з’явіўся Персі.

На імгненне павісла маўчанне. Затым Персі чапурыста вымавіў:

- Вясёлых Каляд, мама.

- О, Персі! – ускрыкнула місіс Уізлі і кінулася да сына.

Руфус Скрымджэр затрымаўся ў дзвярах, абапіраючыся на кій і з усмешкай пазіраў на рканальную сцэну.

- Прабачце за ўварванне, - сказаў ён, калі місіс Уізлі, ззяючы і абціраючы вочы, павярнулася да яго. – Мы з Персі былі паблізу – праца, ці ведаеце, - і ён не мог не зайсці і не пабачыцца з вамі.

Паміж тым, Персі не выказаў жадання павітаць каго-небудзь з сям’і, акрамяя маці. Ён стаяў, нібы аршын праглынуўшы, і ад няёмкасці глядзеў па-над галовамі прысутных. Містэр Уізлі і двайняты з каменнымі тварамі свідравалі яго вачамі.

- Прашу вас, уваходзьце. садзіцеся, міністр! – замітусілася місіс Уізлі,папраўляючы капялюш. – Частуйцеся: пындэйка, удынг… гэта значыць…

- Не-не, дарагая Моллі, - закруціў галавой Скрымджэр. Гары зразумеў, што ён пазнаў яе імя ў Персі на парозе, перш

чым увайсці ў хату. – Не жадаю навязвацца! Мяне бы наогул тут не было, калі бы Персі не дзёрся ўбачыцца з сям'ёй…

- О, Персі! – са слязамі ў голасу выклікнула місіс Уізлі і прыпаднялася на дыбачках, каб пацалаваць яго.

- … мы ўсяго на пяць хвілін, так што я, мабыць, прайдуся па двары, а вы пакуль пагутарыце з Персі. Не, не, запэўніваю вас, я не жадаю быць назойлівым! Ну-з, калі хто-небудзь пакажа мне ваш чароўны сад… а, вось малады чалавек як раз даеў! Чаму бы яму са мной не прагуляцца?

Атмасфера за сталом адчувальна змянілася. Усе перавялі погляд з Скрымджэра на Гары. Выкрут Міністра нікога не абурыў; нікому не здалося натуральным, што яго павінен суправаджаць менавіта Гары, хоць у Джыні, Флёр і Джорджа таксама чыстыя талеркі.

- Добра, добра, - сказаў Гары ў поўнай цішыні.

Ён таксама не паверыў. што Скрымджэр і Персі проста былі паблізу, і Персі раптам захацелася пабачыць родных. Ясна, што праўдзівая прычына візіту – жаданне Міністра пагаварыць з Гары сам-насам.

- Усё нармальна, - ледзь чутна вымавіў ён, праходзячы міма Люпіна; той прыўстаў з крэсла. – Нармальна, - паўтарыў Гары, заўважыўшы, што містэр Уізлі адкрыў рот і збіраецца нешта сказаць.

- Выдатна! – Скрымджэр збочыўся, прапускаючы Гары наперад. – Мы толькі абыйдзем сад, а потым мы з Персі адправімся далей. Прашу, не саромейцеся, працягвайце!

Гары пайшоў праз двор да заваленых снегам зараснікаў. Скрымджэр, злёгку накульгваючы, крочыў побач. Гары ведаў, што цяперашні міністр у свой час узначальваў кабінет Аўрораў; у яго быў выгляд суровага байца, і гэтым ён вельмі адрозніваўся ад мажнага Фаджа з яго кацялком.

- Чароўна, - прагаварыў Скрымджэр, спыняючыся каля агароджы саду і гледзячы на белае поле з неадметнымі пад снегам раслінамі. – Чароўна.

Гары маўчаў, адчуваючы, што Скрымджэр за ім назірае.

- Я даўно жадаў пагаварыць з табой, - праз некалькі імгненняяў сказаў той. – Ты ведаў пра гэта?

- Не, - сумленна адказаў Гары.

- Так-так, вельмі даўно. Але Дамблдо цябе ад усяго засцерагае, - працягваў Скрымджэр. – Суцэль натуральна, вядома, пасля ўсіх выпрабаванняў, якія выпалі на тваю долю…. асабліва ў Міністэрству…

Ён пачакаў, але Гары не злічыў патрэбным адказваць, і Мністр загаварў зноў:

- Уступіўшы ў пасаду, я ўвесь час чакаў часу, каб пагутарыць з табой, але Дамблдор перашкоджваў гэтаму – што, як я сказаў, цалкам зразумела.

Гары па-ранейшаму не раскрываў роту і чакаў.

- Гэтулькі слыхаў! – ціха выклікнуў Скрымджэр. – Вядома, мы абодва ведаем, як у нас умеюць усё пераблытаць… дзіўныя гутарцы пра прадказанне..пра тое, што ты- Абраны…

Вось гэта ўжо бліжэй да справы, падумаў Гары, вось чаму мы тут.

- …лісу, вы абмяркоўвалі гэта з Дамблдорам?

Гары напружана задумаўся, не ведаючы, зманіць ці не. Ён глядзеў на маленькія сляды гномаў на кветніках і разварушанае месца, дзе Фрэд злавіў цяперашняе ўпрыгожванне елкавай верхавіны. Нарэшце, Гары вырашыў сказаць праўды… або частку праўды.

- Так, абмяркоўвалі.

- Вось як, вось як… - замармытаў Скрымджэр. Гары бачыў кутком вока, што Міністр прыжмурыўся і ўважліва на яго глядзіць, а таму прыкінуўся, быццам дашчэнту зацікаўлены гномам, які высунуў галаву з-пад заледзянелага рададэндрона. – Што жа кажа Дамблдор? Прабачце, але гэта наша з ім тайна, - адказаў Гары.

Ён імкнуўся быць вельмі ветлівы, і Скрымжэр у адказ прагаварыў таксама вельмі лёгкім і прыязным тонам:

- Зразумела, зразумела, я і не жадаю, каб ты выдаваў… ні ў якім разе… і потым, няўжо гэта так важна, Абраны ты або не?

Гары ўважліва абдумаў яго слова і толькі потым вымавіў:

- Не разумею, што вы жадаеце сказаць, міністр.

- Гэта значыць, вядома ж, для цябе гэта надзвычай важна, - хіхікнуў Скрымжэр. - Але для чараўніцкай грамадкасці... справа ў эмоцыях, дакладна? У тым, у што людзі вераць.

Гары маўчаў. Ён пачаткаў смутна разумець, куды хіліць міністр, але не збіраўся дапамагаць яму падысці да ісцы. Гном рыўся ў каранёў рададэндрона, адшукваючы чарвякоў; Гары не адрываў ад яго погляду.

- Разумееш, людзі вераць, што ты - Абраны, - працягваў Скрымжэр. - Лічаць цябе героем... якім ты, абраны або не, несумнеўна, з'яўляешся! Колькі разоў ты ўжо процістаяў Сам-Ведаеш-Каго? Урэшце, усё роўна, - не чакаючы адказу, прыспешыўся міністр, - галоўнае, што для шматлікіх ты, Гары, знак надзеі. Нехта, каму, магчыма, самым лёсам прызначана знішчыць Сам-Ведаеш-Каго... гэта не можа не ўмацоўваць маральны дух. Я упэўнены, калі ты гэта зразумееш, то злічыш сваім, скажам так, абавязкам далучыцца да міністэрства і падняць грамадскі настрой.

Гном знайшоў чарвяка і цяпер цягнуў з усіх сіл, імкнучыся выцягнуць яго з мерзлай зямлі. Гары маўчаў так доўга, што Скрымжэр перавёў погляд на гнома і вымавіў:

- Пацешныя рабяты, так? Ну, што скажаш, Гары?

- Я не суцэль разумею, чаго вы жадаеце, - павольна загаварыў Гары. - "Далучыцца да міністэрства"... што гэта значыць?

- Нічога асоба цяжкага, запэўніваю цябе, - адказаў Скрымжэр. - Напрыклад, калі ты будзеш час ад часу паказвацца ў міністэрстве, гэта вырабіць належнае ўражанне. Дарэчы, там ў цябе будзе маса магчымасцяў пагутарыць з Гавейнам Рабардсам, які змяніў мяне ў кабінеце Аўрораў. Далорэс Амбрыдж кажа, ты марыш стаць Аўрорам. Што жа, гэта вельмі лёгка задаволіць...

Гары адчуў, як у душы імкліва закіпае лютасць: няўжо Далорэс Амбрыдж пакінулі ў Міністэрству?

- Гэта значыць, папросту кажучы, - сказаў ён такім тонам, нібы жадаў усяго толькі растлумачыць пару смутных момантаў, - вы жадаеце стварыць уражанне, быццам я працую ў міністэрстве?

- Гэта ўмацавала бы баявы дух нацыі, Гары, - у голасу Скрымжэра гучала відавочнае палягчэнне таму, што Гары так хутка пагадзіўся. - Абраны клапоціцца аб нас і ўсё такое іншае... народу патрэбна надзея, адчуванне, што справа робіцца...

- Але ж калі я буду мільгаць у міністэрству, - сказаў Гары, пакуль яшчэ ветліва, - людзі могуць вырашыць, што я ўхваляю вашу палітыку?

- Ну, - Скрымжэр злёгку нахмурыўся, - так; у прыватнасці, таму мы жадаем...

- Не, ці наўрад нешта атрымаецца, - міла ўсміхнуўся Гары. - Ці бачыце, мне жудасна не падабаюцца некаторыя вашы дзеянні. Напрыклад, арышт Стэна Шэнпайка.

Скрымжэр маўчаў, імгненна напружыўшыся.

- Я і не чакаў, што ты зразумееш, - вымавіў ён ледзь пачакаючы, хаваючы свой гнеў нашмат горш, чым Гары. - Суровыя часы патрабуюць суровых рашэнняў. Табе ўсяго шаснаццаць...

- Дамблдору нашмат больш, але і ён не лічыць, што Стэн павінен сядзець у Азкабану, - перабіў Гары. - Вы зрабілі Стэна казлом адпушчэння, а з мяне жадаеце зрабіць кудменем.

Яны доўга і сурова глядзелі сябар на сябра. Потым Скрымжэр вымавіў без ценю цеплыні:

- Ясна. Ты аддаеш перавагу - як твой герой Дамблдор - цалкам размежвацца з міністэрствам?

- Я не жадаю, каб мной карысталіся, - сказаў Гары.

- Іншы злічыў бы сваім абавязкам паслужыць міністэрству!

- Так, а хтосьці яшчэ злічыў бы вашым абавязкам саджаць у Азкабан толькі сапраўдных злачынцаў! - Абурэнне Гары нарастала з кожнай секундай. - Вы такой жа, як Барці Краўч. Няўжо міністэрства нічога не можа зрабіць як трэба? У вас альбо Фадж, які прыкідваўся, што ўсё цудоўна, пакуль

людзей не пачалі забіваць у яго пад носам, альбо вы, які кідае ў турму невінаватых і жадае адлюстраваць, быццам на яго працуе Абраны!

- Так ты не Абраны? - рэзка абарваў Скрымжэр.

- Здаецца, вы казалі, што гэта ўсё роўна? - горка засмяяўся Гары. - Вам, ва ўсякім разе.

- Так казаць не трэба было, - хутка сказаў Скрымжэр. - Гэта было бестактоўна…

- Не, усяго толькі сумленна, - запярэчыў Гары. - Адна з нешматлікіх праўдзівых рэчаў, якія я пачуў. Вам абыякава, памру я або выжыву, важна толькі, каб я дапамог пераканаць грамадскасць, быццам вы перамагаеце ў вайне з Валан дэ Мортам. Я не забыўся, міністр…

Ён падняў правы кулак. На тыльным боку халоднага запясця зіхацелі белыя шнары ад слоў, якія Далорэс Амбрыдж прымушала яго выразаць на ўласнай руцэ: "Я ніколі не павінен ілгаць".

- Не ўзгадаю, каб вы ўсталі на маю абарону, калі я спрабаваў давесці, што Валан дэ Морт вярнуўся. Летась міністэрства чамусьці не імкнулася са мной сябраваць.

Запанавала маўчанне, гэтак жа халоднае, як зямля ў іх пад нагамі. Гном выняў чарвяка і радасна абсасваў яго, прываліўшыся да ніжніх галінак рададэндрона.

- Што зараз робіць Дамблдор? - бесцырымонна запытаўся Скрымжэр. - Дзе бывае, калі яго няма ў Хогвартсу?

- Паняцця не маю, - адказаў Гары.

- А калі бы і ведаў, не сказаў, - працягнуў за яго Скрымжэр, - так жа?

- Не, не сказаў бы, - пацвердзіў Гары.

- Што ж, прыйдзецца паспрабаваць высвятляць самастойна.

- Паспрабуйце, - Гары раўнадушна паціснуў плячамі. - Але вы ж разумней Фаджа і, здавалася бы, павінны вучыцца на яго памылках. Ён спрабаваў умешвацца ў справы Хогвартсу. І цяпер, як вы, можа быць, заўважылі, ён больш не міністр. А Дамблдор застаецца дырэктарам. На вашым месцы я бы пакінуў Дамблдора ў супакоі.

Павісла доўгая паўза.

- Відаць, што, прынамсі, над табой ён хвалебна папрацаваў, - пасля доўгага маўчання холадна прагаварыў Скрымжэр, цвёрда гледзячы на Гары скрозь акуляры ў драцяной аправе. - Чалавек Дамблдора да мозгу костак, так, Потэр?

- Так, так, - сказаў Гары. - Рады, што мы гэта высветлілі.

Ён павярнуўся спіной да міністра і закрочыў да хаты.

РАЗДЗЕЛ 17.
ПРАВАЛЫ Ў ПАМЯЦІ

Хутка пасля Новага года, рана вечарам, Гары, Рон і Джыні сталі перад камінам, збіраючыся адправіцца ў Хогвартс – Міністэрства арганізавала аднаразовае падлучэнне да камiннай сеткі для хуткага і бяспечнага перакідання вучняў у школу. Праводзіла хлопцаў адна толькі місіс Уізлі: містэр Уізлі, Фрэд, Джордж, Біл і Флер былі на працы. Місіс Уізлі танула ў слязах. Урэшце, трэба прызнаць, апошнім часам яна амаль заўсёды плакала; з тых самых пор, калі ў калядны вечар Персі выляцеў з хаты ў акулярах, залепленых пюрэ з пастэрнака ("аўтарства" гэтага подзвігу прыпісвалі сабе Фрэд, Джордж і Джыні).

- Не плач, маці, - Джыні паляпвала па спіне місіс Уізлі, якая плакала ў яе на плячу. – Усё нармальна…

- Так, не хвалюйся пра нас, - сказаў Рон, дазваляючы маці захаваць на сваёй шчацэ вельмі і вельмі вільготны пацалунак, - а тым больш аб Персі. Ён такі дэбіл, што не вялікая страта, так?

Місіс Уізлі расплакалася яшчэ мацней і абняла Гары.

- Абяцай, што будзеш асцярожны… не палезеш на ражон…

- А ніколі не лезу, - адказаў Гары. – Вы жа мяне ведаеце, я люблю жыць ціха і спакойна.

Місіс Уізлі слязліва хіхікнула і адступіла назад.

- Добра, дарагія мае, будзьце разумніцамі…

Гары ступіў у ізумрудны агонь і крыкнуў: "Хогвартс!" Перад вачамі мільганулі напрыканцы куток кухні і мокры твар місіс Уізлі, а затым полымя асягнула яго цалкам. Гары закруціла; перад ім пранёсся размыты калейдаскоп чужога чараўніцкага жылля, але малюначкі знікалі раней, чым ён паспяваў штосьці разгледзець. Праз некалькі імгненняў рух замарудзіўся, і нарэшце рэзка спыніўся. Гары стаяў у каміне

кабінета прафесара МакГонагал, якая, калі ён стаў пералазіць праз камінную рашотку, на імгненне адарвалася ад сваёй працы і сказала:

- Добры вечар, Потэр. Паспрабуйце не выпэцкваць дыван.

- Што вы, прафесар.

Гары паправіў акуляры і прыгладзіў валасы. У каміну тым часам з'явіўся Рон. Пачакаўшы Джыні, усе трое выйшлі з кабінета МакГонагал і хутка накіраваліся ў грыфіндорскую вежу. Па дарозе Гары выглядаў у вокны. Сонца ўжо садзілася за сценамі замка, уся тэрыторыя якога была накрытая снежным дыванам, яшчэ больш шчыльным, чым у садзе Нары. Удалечыні, перад халупай, Хагрыд карміў Клювакрыла.

- Цацка, - упэўнена вымавіў Рон, падыходзячы да Поўнай цётцы. Яна была незвычайна бледная і паморшчылася ад яго гучнага голасу.

- Не, - сказала яна.

- Што значыць "не"?

- Пароль змянілі, - растлумачыла Поўная Цётка. – І ўмольваю цябе, не крычы.

- Нас не было, адкуль нам ведаць…?

- Гары! Джыні!

Да іх падляцела расчырванелая Герміёна ў мантыі, капелюшу і пальчатках.

- Я вярнулася гадзіны дзве назад, я толькі што ад Хагрыда і Клю… гэта значыць, Куракрыла, - на адзіным дыханні паведаміла яна. – Як Каляды, добра?

- Так, - ахвотна адклікнуўся Рон, - даволі бурна, Руфус Скрым…

- У мяне для цябе нешта ёсць, Гары, - сказала Герміёна, не гледзячы на Рона і быццам не заўважаючы яго. – Так, дарэчы – пароль. Устрыманне.

- Сапраўды, - слабым голасам прамовіла Поўная Цётка і кінулася наперад, адчыняючы дзіру за партрэтам.

- Што гэта з ёй? – спытаў Гары.

- Перашчыравала на святы, - закаціўшы вочы, адказала Герміёна і першай пралезла ў перапоўненую

агульную гасціную. – Яны з сяброўкай Віялетай выпілі ўсё віно ў п’яных манахаў, ведаеце, з той карціны ў калідоры каля кабінета заклёнаў… Добра, усё роўна…

Яна парылася ў кішэні і выцягнула пергаментны скрутак, падпісаны почыркам Дамблдора.

- Выдатна, - Гары адразу разгарнуў пасланне і пазнаў, што наступны індывідуальны занятак будзе заўтра вечрам. – Мне столькі ўсяго трэба яму распавесці – ды і табе таксама. Пайдзем сядзем…

Тут раздаўся гучны віск: “Вон-вон!”, і Лаванда Браўн, выскачыўшы невядома адкуль, кінулася на шыю Рона. Народ захіхікаў; Герміёна меладычна засмяялася і сказала:

- Вон столік… ты з намі, Джыні?

- Не, дзякуй, я абяцала знайсці дына, - ад усякага запалу, што Гары, зразумела, не мог не адзначыць. Рон і Лаванда стаялі, сашчапіўшыся ў барацьбітаўскім захопе. Пакінуўшы ім абдымацца, Гары павёў Герміёну да вольнага століка.

- А як твае Каляды?

- Нармальна, - яна паціснула плячамі. – Нічога асаблівага. А што было ў Вон-Вона?

- Зараз распавяду, - паабяцаў Гары. – Слухай, Герміёна, а ты не магла бы…?

- Не, не магла бы, - бескаляровым голасам адказала тая, - нават не прасі.

- Я думаў, што, можа, за вакацыі… ну, ты разумееш…

- Гэта Поўная цётка выпіла цыстэрну віна пяць стагоддзяў вытрымкі, Гары, а не я. Ну, кажы, што за важныя навіны ты жадаў паведаміць?

У яе быў настолькі люты выгляд, што Гары ўпадабаў забыцца пра Рона і пераказаў гутарку Малфоя і Снэйпа.

Калі ён скончыў, Герміёна трохі пасядзела ў роздумах і сказала:

- А ты не думаеш…?

- … што ён прыкідваўся, быццам жадае дапамагчы, каб выведаць у Малфоя яго намер?

- Ну.. так, - кіўнула Герміёна.

- Містэр Уізлі і Люпін таксама так думаюць, - незадаволена буркнуў Гары. – Але, значыць, Малфой сапраўды задумвае нейкую поскудзь, спадзяюся, ты не станеш адмаўляць…

- Не, не стану, - павольна вымавіла яна.

- І дзейнічае па загаду Валан дэ Морта, як я і казаў!

- Хм-м-м.. а гэтае імя прамаўлялася?

Гары нахмурыўся, узгадваючы.

- Не ўпэўнены… Снэйп сапраўды сказаў: “твой спадар”… хто ж яшчэ?

- Не ведаю, - Герміёна прыкусіла губу. – Можа, яго бацька?

Яна ўтаропілася ўдалячынь і так глыбока пагрузілася ў свае думак, што нават не заўважыла, як Лаванда лаская Рона.

- А як пажывае Люпін?

- Не вельмі добра, - прызнаў Гары і распавёў пра місію Люпіна і яго цяжкасці. – Ты наогул чула пра Фенрыра Грэйбэка?

- Так! – спалохана выклікнула Герміёна. – І ты таксама, Гары!

- Калі, на Гісторыі магіі? Ты выдатна ведаеш, што я ніколі не слухаю…

- Не, не, не на гісторыі магіі! Малфой пагражаў Борджыну гэтым самым Фенрырам! Ён сказаў, што Грэйбэк – стары сябар іх сям’і і што ён будзе сачыць за Борджынам!

Гары ўтаропіўся на яе, разявіўшы рот.

- Я забыўся! Але гэта даказвае, што Малфой – Пажыральнік Смерці! Як інакш ён можа звязвацца з Грэйбэкам і аддаваць распараджэнні?

- Усё гэта вельмі падазрона, - выдыхнула Герміёна, - калі толькі не…

- Я цябе ўмольваю! – у раздражэнні ўскрыкнуў Гары. – Тут спрачацца не пра што!

- Але… усё такі не выключна, што гэта была пустая пагроза.

- Неймаверны чалавек, - Гары патрос галавой. – Добра, убачым, хто меў рацыю… Ты, Герміёна, разам з

Міністэрствам, яшчэ папомніш мае словы. Так, дарэчы, я прымудрыўся пасварыцца з Руфусам Скрымджэрам…

Астатак вечара яны правялі суцэль мірны, лаючы міністэрства магіі – Герміёна, як і Рон, лічыла неверагодным нахабствам з іх боку прасіць Гары аб дапамозе пасля леташняга ганення.

Новы семестр пачаўся з прыемнай неспадзеўкі: раніцой на дошцы ў агульнай гасцінай з'явілася вялікая аб'ява:

ЗАНЯТКІ ПА ТЭХНІЦЫ АПАРЫРАВАННЯ

Усе, хто дасягнуў, або дасягне да 31 жніўня гэтага года ўлучна, сямнаццаціговддзя, могуць прайсці дванаццаціты-дзенны курс тэхнікі апарыравання з інструктарам з міністэрства магіі.

Просім жадаючых занесці сваё прозвішча ў спіс унізе.

Кошт: 12 галеонаў.

Гары і Рон улезлі ў натоўп каля аб'явы і па чарзе запісаліся ў спіс. Рон якраз вымаў пяро, калі Лаванда, якая падкралася ззаду, закрыла яму вочы рукамі і пранізліва праспявала:

- Адгадай хто, Вон-Вон?

Гары павярнуўся, убачыў Герміёну, якая рашуча аддалялася, і дагнаў яе, не маючы ні найменшага жадання заставацца з Ронам і Лавандай. Да яго здзіўлення, Рон параўняўся з імі амаль адразу за партрэтнай дзірой, вельмі незадаволены і з ярка-чырвонымі вушамі. Герміёна, не кажучы ні слова, паскорыла крок і сышла наперад, да Нэвіла.

- Значыць, аппарыраванне, - сказаў Рон. Па яго тону было абсалютна ясна, што абмяркоўваць тое, што здарылася, забараняецца. – павесялімся?

- Не ведаю, - працягнуў Гары. – Можа, калі сам аппарыруеш, яно і нічога, а разам з Дамблдорам мне не вельмі спадабалася.

- А я і забыўся, што ты ўжо аппарыраваў… Мне трэба здаць іспыт адразу, - з некаторай трывогай вымавіў Рон. – Фрэд з Джорджам здалі.

- Але Чарлі ж праваліўся?

- Так, але ён больш мяне, - Рон растапырыў рукі, як гарыла, - так што Фрэд з Джорджам не вельмі шмат выступалі… у вочы, прынамсі, не гаварылі…

- А калі трэба здаваць?

- Як толькі споўніцца семнаццаць. Гэта значыць, мне – ужо ў сакавіку!

- Так, але ты ж не зможаш аппарыраваць тут, у замку…

- Усё роўна, галоўнае, усе будуць ведаць, што я магу, калі захачу.

Заняткі хвалявалі не толькі Рона. Увесь дзень шасцікурснікі толькі пра гэта і казалі; магчымасць знікаць і з'яўляцца дзе жадаеш здавалася неацэннай перавагай.

- Вось будзе выдатна, калі мы зможам проста… - Сімус пстрыкнуў пальцамі, адлюстраваўшы знікненне. – Мой стрыечны брат Фергус увесь час мяне гэтым цвяліць. Але нічога, я яму адпомшчу… не дам ні хвіліны супакою…

Пагрузіўшыся ў шчаслівыя бачанні, ён занадтна моцна ўзмахнуў палачкай, і з яе замест зададзенага фантанчыка чыстай вады забіла моцная, нібы з брандспойта, бруя. Стукнуўшыся ў столь, яна абрынулася на прафесара Флітвіка, і той зваліўся тварам уніз. Пасля таго, як збянтэжаны Сімус атрымаў ад прафесара Флітвіка, які высушыўся ўзмахам чарадзейнай палачкі, заданне многа разоў напісаць: “Я чараўнік, а не бабуін, які размахвае дубцом”, Рон паведаміў яму:

- А Гары ўжо аппарыраваў! Дамб… э-э… адзін чалавек браў яго з сабой. Ну, ведаеш, раўналежнае аппарыраванне.

- Ух ты! - шэптам выклікнуў Сімус. Ён, Дын і Нэвіл наблізілі галовы да Гары, каб выслухаць яго ўражанні. Да канца дня Гары аблежвалі просьбамі апісаць, што выпрабоўваеш пры аппарыраванні. Пазнаўшы, наколькі гэта непрыемна, усе ўпадалі ў поўны глыбокай пашаны жах, але зусім не гублялі запалу, таму без дзесяці восем вечара Гары ўсё яшчэ раздзіралі бясконцымі роспытамі. Каб своечасова патрапіць на занятак, яму прыйшлося зманіць, што ён павінен тэрмінова вярнуць кнігу ў бібліятэку.

У кабінеце Дамблдора гарэлі лямпы; партрэты былых дырэктараў і дырэктрыс мірна спалі у сваіх рамах; Вір Памяці стаяў напагатове на пісьмовым стале. Рукі Дамблдора былі пахаваныя па баках чары, правая - чорная і асмаленая, як заўсёды. Чаму яна не вылечваецца? Гары ў соты раз задумаўся над тым, адкуль магла ўзяцца настолькі сур'ёзная рана, але пытаць не стаў; Дамблдор абяцаў у патрэбны час распавесці, і да таго ж, Гары жадаў абгаварыць зусім іншае. Але не паспеў ён загаварыць пра Снэйпа і Малфоя, як Дамблдор спытаў:

- Я чуў, на вакацыях ты сустракаўся з Міністрам Магіі?

- Сустракаўся, - пацвердзіў Гары. – Ён застаўся мною незадаволены.

- Так, - уздыхнуў Дамблдор, - мною таксама. Аднак, Гары, нам прыйдзецца перажыць гэтае няшчасце і жыць далей.

Гары хмыкнуў.

- Ён жадаў, каб я распавёў, якія яны ў Міністэрству малайчыны.

Дамблдор усміхнуўся.

- Ці бачыш, першапачаткова гэта ідэя Фаджа. У канцы ён адчайна спрабаваў захаваць свой пост і жадаў з табой сустрэцца ў надзеі на падтрымку…

- Пасля ўсіх яго леташніх подзвігаў?- узвіўся Гары. – Пасля Амбрыдж?

- Я казаў Карнэліўсу, што нічога не выйдзе, але нават з яго сыходам задумка не памерла. Ужо праз пару гадзін пасля прызначэння, Скрымджэр запатрабаваў у мяне сустрэчы з табою…

- Дык вось пра што вы паспрачаліся! – вырвалася ў Гары. – Гэта было ў “Штодзённным”.

- Што ж, іншы раз і там пішуць праўду, - сказаў Дамблдор, - хай нават выпадкова. Так, мы спрачаліся менавіта пра гэта. Такім чынам, Руфус знайшоў спосаб да цябе дабрацца.

- Ён абвінаваціў мяне ў тым, што я – “чалавек Дамблдора да мозгу костак”.

- Як грубіянска з яго боку.

- А я сказаў, так і ёсць.

Дамблдор адкрыў рот, збіраючыся нешта сказаць, і зноў закрыў яго. За спіной Гары фенікс Фоўкс выдаў ціхі, далікатны, меладычны крык. Гары раптам убачыў, што яркія блакітныя вочы Дамблдора завільгатнеліся, страшна збянтэжыўся і хутка ўткнуўся поглядам ва ўласныя калены. Аднак неўзабаве Дамблдор загаварыў, і яго голас быў зусім цвёрды.

- Я вельмі крануты, Гары.

- Скрымджэр жадаў ведаць, дзе вы бываеце, калі вас няма ў школе, - паведаміў Гары сваім каленам.

- Так, гэта выклікае яго жывую цікавасць, - Дамблдор відавочна павесялеў, і Гары вырашыўся падняць вочы. - Ён нават усталяваў за мной сачэнне. Смешна, на самай справе. Пасадзіў мне на хвост Доліша. Вельмі ліхі ўчынак. Як-то раз я быў змушаны навесці на Доліша псуту; цяпер, да найвялікшага шкадавання, прыйшлося прарабіць гэта зноў.

- А яны так і не пазналі, дзе вы бываеце? – пацікавіўся Гары, разлічваючы хоць як-небудзь растлумачыць гэтае таямнічае пытанне, але Дамблдор толькі ўсміхнуўся і зірнуў на Гары з-пад акуляр-паўмесяцаў

- Не, і табе пакуль таксама не трэба ведаць… А цяпер прапаноўваю прыступіць да занятку, каля няма іншых…

- Наогул-то ёсць, сэр, - сказаў Гары. – Гэта дакранаецца Малфоя і Снэйпа.

- Прафесара Снэйпа, Гары.

- Так, сэр. На вячэры ў Слагхорна я выпадкова… гэта значыць, на самай справе, я за імі прасачыў…

Дамблдор выслухаў Гары з абыякавым тварам. Нейкі час ён маўчаў, а пасля вымавіў:

- Дзякуй за звесткі, Гары, але… праваноўваю табе ўсё забыць. Гэта не так уж важна.

- Не так важна? – не верачы сваім вушам, паўтарыў Гары. – Прафесар, ды разумееце…?

- Так, Гары, фенаменальныя разумовыя здольнасці дазволілі мне зразумець усё, што ты распавёў, - даволі рэзка адказаў Дамблдор. – Не выключана нават верагоднасць, што я разумею трохі больш цябе. Паўтаруся: я рад, што ты са

мной падзяліўся, але, дазволь запэўніць, я не пачуў нічога, пра што трэба было турбавацца.

Гары моўчкі свідраваў дырэктара абураным поглядам. У чым справа? Дамблдор сапраўды загадаў Снэйпу высвятліць, што робіць Малфой, і даўно ведае пра ўсё ад Снэйпа? Або ён проста прыкідваецца, што зусім не ўстрывожаны?

- Значыць, сэр, - Гары спадзяваўся, што яго голас гучыць спакойна і ветліва, - вы па-ранейшаму давяраеце..?

- Я, здавецца, праявіў досыць памяркоўнасці, шмат разоў адказваючы на гэтае пытанне, - сказаў Дамблдор, цяпер ужо без намёку на памяркоўнасць. - Мой адказ нязменны.

- А як жа інакш, - раздаўся яхідны голас; відавочна, Фініўс Найджэлус толькі рабіў выгляд, што спіць. Дамблдор не звярнуў на яго ўвагі.

- Гары, я настойваю, каб мы прыступілі да заняткаў. Нам неабходна абгаварыць куды важнейшыя рэчы.

Гары асільвалі мяцежныя думкі. Што, калі ён не жадае змяняць тэму, а жадае казаць пра Малфоя, адстойваючы сваю пазіцыю? Нібы прачытаўшы яго думкі, Дамблдор пагушкаў галавой.

- Ах, Гары, Гары, як часта гэта здараецца, нават сярод лепшых сяброў! Кожны лічыць, што яго меркаванне значна важней усіх астатніх!

- Я не лічу ваша меркаванне няважным, сэр, - суха адказаў Гары.

- Ты маеш рацыю, яно вельмі важна, - лёгкім тонам адклікаўся Дамблдор. - Але сёння я павінен паказаць табе яшчэ два ўспаміна. Абодва здабытыя з найвялікшай працай, прычым другое, з майго пункта гледжання, самае істотнае з усіх, што мне атрымалася сабраць.

Гары нічога не адказаў; ён усё яшчэ злаваўся на тое, што Дамблдор занядбаў яго даверам, аднак выдатна разумеў, чаго можа дамагчыся, калі працягне спрачацца.

- Такім чынам, - звонка загаварыў Дамблдор, - мы працягваем аповяд пра Тома Рэддла, якога ў мінулы раз пакінулі літаральна на парозе "Хогвартса". Ты, зразумела,

памятаеш, з якім захапленнем Рэддл пазнаў аб тым, што ён чараўнік; як ён адмовіўся ад майго суправаджэння ў паездцы на Касы завулак і як я папярэдзіў яго, што ў "Хогвартсу" не трываюць крадзяжу.

- Пачаўся вучэбны год. Том Рэддл, ціхае дзіця ў падношанай адзежы, прыбыло ў школу і разам з іншымі выбудавалася ў чаргу на сартаванне. Яго залічылі ў "Слізэрын" практычна адразу, як толькі капялюш кранўў яго галавы, - Дамблдор узмахнуў счарнелай рукой, паказваючы на паліцу над галавой, дзе нерухома стаяла старажытны капялюш-сартыроўшчык. - Калі ён пазнаў, што знакаміты заснавальнік яго каледжа таксама ўмеў размаўляць са змеямі, не магу сказаць - магчыма, у той жа вечар. Але ўпэўнены, што гэта яшчэ больш узрадавала Рэддла і вельмі падвысіла яго самаацэнку.

- Не ведаю, ці спрабаваў ён палохаць або дзівіць савучняў сваім незвычайным дарам - да настаўнікаў такі слых не даходзіў. Рэддл не быў нахабным або агрэсіўным. Незвычайна адораны, вельмі прыгожы і да таго ж сірата, ён, натуральна, прыцягваў увагу і з першых дзён у школе карыстаўся сімпатыяй усіх настаўнікаў. Ён здаваўся спакойным, ветлівым, вельмі жадаў вучыцца і амаль на ўсіх вырабляў самае спрыяльнае ўражанне.

- А вы нікому не распавядалі пра вашу першую сустрэчу ў прытулку? - спытаў Гары.

- Не. Рэддл не выказваў ні найменшага раскаяння, але я не выняткоўваў, што ён сароміцца былых грахоў і жадае пачаць жыццё з чыстага ліста. Я вырашыў даць яму шанец.

Дамблдор замоўк і пытальна паглядзеў на Гары. Той адкрыў рот, збіраючыся загаварыць. Вось вам, калі ласка: насуперак разумнаму сэнсу Дамблдор гатоў выявіць ласку да ўсякага нягодніка! Але затым Гары сёе-тое ўспомніў.

- Але вы не давяралі яму па-сучаснаму, так? Ён сам казаў… Рэддл, які выйшаў з дзённіка… "Дамблдор ніколі не любіў мяне так, як усе астатнія настаўнікі".

- Ну, скажам… не безумоўна, - адказаў Дамблдор. - Як ты памятаеш, я вырашыў пасачыць за ім. Але, прызнаюся, спачатку мала што пазнаў. Том быў вельмі насцярожаны,

мабыць, разумеючы, што ў эйфарыі ад усведамлення сваёй праўдзівай сутнасці занадта са мной разгаварыўся. Ён імкнуўся больш нічога не выдаваць, аднак не мог забраць зваротна ні сваіх слоў, ні аповяду місіс Коўл. Урэшце, яму хапала розуму не спрабаваць мяне зачараваць, як ён гэта прарабліваў са шматлікімі маімі калегамі.

- За гады навучання ён сабраў вакол сябе групу адданых таварышаў; заву іх так за адсутнасцю лепшага азначэння - як я ўжо заўважыў, Рэддл не сілкаваў цёплых пачуццяў ні да аднаго з іх. Іх кампанія валодала злавесным, але панадным шармам. Гэта быў пярэсты збор; да Рэддла цягнуліся слабыя, якія шукалі абароны; амбіцыйныя, якія спадзяваліся падзяліць яго славу; агрэсіўныя, якія маюць патрэбу ў лідэру, здольным навучыць вышэйшай, вытанчанай жорсткасці. Іншымі словамі, падабенства яго цяперашняй гвардыі; сапраўды, пасля "Хогвартсу" некаторыя сталі першымі Пажыральнікамі Смерці.

- Рэддл цвёрда іх кантраляваў, і яны ніколі не здзяйснялі злачынстваў адкрыта, аднак тыя сем гадоў у Хогвартсу былі адзначаныя шматлікімі непрыемнымі інцыдэнтамі, хоць дачыненне асяроддзя Рэддла ніколі не атрымоўвалася ўсталяваць. Самым сур'ёзным злачынствам было, зразумела, адкрыццё Таемнага пакоя, якое прывяло да смерці дзяўчынкі. Як ты ведаеш, у гэтым хібна вінавацілі Хагрыда.

- Я сабраў зусім трохі звестак пра Рэддла ў Хогвартсу, - сказаў Дамблдор, паклаўшы зморшчаную руку на вір памяці. - Мала хто быў гатоў падзяліцца ўспамінамі; людзі занадта баяліся. Усё, што я ведаю, здабыта ўжо пасля таго, як ён скончыў Хогвартс, коштам шматлікіх высілкаў. Кагосьці я разгаварыў хітрасцю, нешта запазычыў з старых запісаў, нешта пазнаў з допытаў сведак, як маглаў, так і чараўнікоў.

- Тыя, каго я здолеў упрасіць што-небудзь распавесці, распавялі, што Рэддл быў апантаны пытаннем, хто яго бацькі. Суцэль вытлумачальна, вядома; ён вырас у прытулку і, натуральна, жадаў ведаць чаму. Ён дарэмна шукаў Тома Рэддла-старэйшага на таблічках у трафейнай, вывучаў спісы стараст у школьных архівах і нават штудзіраваў падручнікі чараўніцкай гісторыі. У выніку яму прыйшлося змірыцца і

прызнаць, што яго бацька ніколі не пераступаў парог Хогвартсу. Думаю, менавіта тады ён зрокся ад свайго імя, назваўся лордам Валан дэ Мортам і заняўся пошукамі перш пагарджанай сям'і маці - якая, з яго пункта гледжання, не магла быць чараўніцай, калі паддалася гэтак ганебнай чалавечай слабасці, як смерць.

- У прытулку яму паведамілі, што бацьку яго маці клікалі Нарвола; на гэта і прыходзілася абапірацца. Рэддл упарта праглядаў кнігі старажытных чараўніцкіх прозвішчаў, і нарэшце пазнаў пра існаванне нашчадкаў Слізэрыну. На шаснаццатым годзе жыцця, улетку, ён пакінуў прытулак, куды вяртаўся штогод, і адправіўся на пошукі сваіх сваякоў, Гонтаў. А зараз, Гары, калі ты ўстанеш…

Дамблдор падняўся з-за стала, і Гары ўбачыў у яго ў руках крыштальная бурбалку з перламутравымі ўспамінамі, якія весяла клубіліся ўнутры.

- Мне вельмі павезла, што я гэта дастаў, - сказаў Дамблдор, выліваючы субстанцыю з бутэлькі ў вір памяці. - Пасля ты ўсё зразумееш. Ну што, паехалі?

Гары ступіў да чашы і паслухмяна нахіліўся. Яго атвар крануў паверхні ўспамінаў; ён звыкла паляцеў у пустэчу і неўзабаве апусціўся на брудную каменную падлогу. Вакол была амаль поўная цемра.

Яму спатрэбілася некалькі секунд, каб пазнаць гэтае месца; Дамблдор паспеў прызямліцца побач. У хаце Гонтаў панавала няўяўнае запусценне; Гары ніколі не бачыў падобнага. З столі звісаў тоўсты пласт павуціння; пол пакрывала плёнка тоўстага пылу; на стале ўпярэмежку з лускаватым ад бруду посудам ляжала зацвілая, гнілая ежа. Адзінай крыніцай святла служыў недагарак, які стаяў каля ног мужчыны з настолькі доўгімі валасамі і барадой, што яны цалкам закрывалі яго вока і рот. Мужчына сядзеў у крэсле ў каміна, як-то дзіўна змякшы; Гары нават здалося, што ён мёртвы. Але тут раздаўся гучны грук у дзверы, і чалавек, здрыгануўшыся, прачнуўся. Ён пагрозліва ўзняў чарадзейную палачку правай рукой і кароткі нож - левай.

Дзверы зарыпалі, адчыніліся. На парозе, трымаючы старадаўнюю лямпу, стаяў юнак, якога Гары адразу пазнаў:

высокі, бледны, цёмнавалосы і вельмі прыгожы падлетак Том Рэддл.

Валан дэ Морт павольна абвёў вачамі халупу і спыніў погляд на чалавеку ў крэсле. Некалькі секунд яны глядзелі сябар на сябра, затым мужчына няслушным рухам падняўся, зваліўшы пустыя бутэлькі, якія мясціліся каля яго ног. Бутэлькі зазвінелі і пакаціліся па палу.

- ТЫ! - зароў ён. - ТЫ!

І п'яна пайшоў на Рэддла, выставіўшы наперад палачку і нож.

- Стой.

Гэта было сказана на змяінай мове. Чалавек уткнуўся ў стол, перакуліўшы на падлогу замшэлыя рондалі, і ўтаропіўся на Рэддла. Запанавала маўчанне, у працяг якога гаспадар і госць мералі адзін аднаго вачамі. Першым загаварыў мужчына.

- Ты ўмееш так казаць?

- Так, умею, - адказаў Рэддл і ўвайшоў у хату. Дзверы сама зачыніліся за ім. Гары мімаволі, хоць і з прыкрасцю, захапіўся – Валан дэ Морт відавочна нічога не баяўся. Яго твар выяўляў толькі агіду і, мабыць, расчараванне.

- Дзе Нарвола? - спытаў ён.

- Памёр, - рушыў услед адказ. - Ужо даўно, не ведаў?

Рэддл нахмурыўся.

- А ты хто?

- Я Морфін, не ведаў?

- Сын Нарвола?

- Вядома, а хто жа?

Морфін адкінуў зблытаныя кудлы з бруднага твара, каб лепей разгледзець Рэдлла, і Гары заўважыў на яго правай руцэ кольца Нарвола з чорным каменем.

- Я думаў, ты той магл, - прашаптаў Морфін. - Ты прам копія.

- Які магл? - выпаліў Рэддл.

- Які акруціў маю сястрыцу і жыве там, у вялікай хаце, - Морфін нечакана плюнуў пад ногі госцю. - Ты зусім як ён. Рэддл. Але ён жа, мабыць, пастарэў? Ён, як падумаеш, старэй цябе...

Морфін стаяў з атарапелым выглядам і злёгку калыхаўся, чапляючыся за стол для падтрымкі.

- Ён вярнуўся, ясна? - дурна дадаў ён.

Валан дэ Морт не зводзіў вачэй з Морфіна, нібы ацэньваючы пра сябе яго магчымасці. Цяпер ён падышоў бліжэй і ўдакладніў:

- Рэддл вярнуўся?

- Ага, кінуў яе, і заслужана, будзе ведаць, як выходзіць замуж за брыда! - Морфін ізноў плюнуў на падлогу. - Ды яшчэ і абкрала нас да ўцёкаў! Дзе медальён, а, дзе медальён Слізэрыну?

Валан дэ Морт маўчаў. Морфін хутка давёў сябе да ашалеласці; ён размахваў нажом і крычаў:

- Зганьбіла нас, маленькая шлюшка! А ты хто такі? Прыпёрся тут і распытвае! Усё забыта, ясна? Даўно забыта...

Ён пахіснуўся і выпадкова адвёў вочы. Валан дэ Морт шпурнуўся наперад. У тое ж імгненне на хату звалілася вельмі дзіўная цемра; яна загасіла лямпу Валан дэ Морта і свечку Морфіна, растварыла ўсё вакол...

Пальцы Дамблдора шчыльна стуліліся на руцэ Гары; яны ўзняліся і хутка вярнуліся ў сучаснасць. Пасля апраметнай цемры мяккае залатое святло ў кабінеце Дамблдора літаральна асляпіла Гары.

- Гэта ўсё? - адразу спытаў ён. - Што здарылася, чаму так пацямнела?

- Таму што далей Морфін нічога не памятаў, - адказаў Дамблдор, жэстам запрашаючы Гары сесці. - Раніцай ён ачуўся на палу, адзін. Кольца Нарвола знікла.

- Тым часам, па галоўнай вуліцы вёскі Малы Уісьльтан бегла прыслужніца. Яна крычала, што ў гасцінай вялікай

хаты ляжаць тры цела: Том Рэддл-старэйшы, яго маці і бацька.

- Улады маглаў былі ў поўным здзіўленні. Наколькі я ведаю, ім дагэтуль невядома, як памерлі Рэддлы: Авада Кедаўра не пакідае бачных пашкоджанняў... за адзіным выключэннем, якое я зараз бачу перад сабой, - Дамблдор кіўнуў на шнар Гары. - Затое ў Міністэрству Магіі адразу зразумелі, што гэтае чараўніцкае забойства. Акрамя таго, яны ведалі, што па іншым баку даліны жыве магла-ненавіснік, які сядзеў у турме за напад на аднаго з загінулых.

- Міністэрства вырабіла візіт Морфіну. Яго не прыйшлося дапытваць, не спатрэбіліся ні прызнаваліўм, ні легілеменцыя. Ён прызнаўся ў злачынстве адразу і паведаміў такія падрабязнасці, якія мог ведаць толькі забойца. Ён заявіў, што ганарыцца сваім учынкам, што шмат гадоў чакаў падыходнага выпадку. Потым пакорліва аддаў палачку - як адразу высвятлілася, прылада забойства - і без дужання адправіўся ў Азкабан. Яго турбавала толькі тое, што знікла кольца бацькі. "Я яго страціў, ён заб'е мяне", - паўтараў Морфін вартавым. - "Я страціў яго кольца, ён мяне заб'е". Відавочна, гэта былі яго апошнія словы ў жыцці. Астатак дзён ён правёў у Азкабане, аплакваючы страту спадчыны Нарвола, і пахаваны каля турмы побач з іншымі няшчаснымі, хто загас у яе сценах.

- Значыць, Валан дэ Морт выкраў палачку Морфіна і скарыстаўся ёю? - спытаў Гары і сеў ледзь прамей.

- Менавіта так, - пацвердзіў Дамблдор. - У нас няма ўспамінаў, якія б гэта даказвалі, але, думаю, можна з упэўненасцю сцвярджаць, што так і было. Валан дэ Морт наклаў замарочны заклён на свайго дзядзьку, забраў яго палачку і пайшоў праз даліну да "вялікай хаты". Там ён забіў магла, які кінуў яго ведзьму-маці, а заадно сваіх бабулю і дзядулю, вынішчыўшы тым самым ненадзейны род Рэддлаў і адпомсціўшы бацьку, якога ніколі яго не жадаў. Затым ён вярнуўся ў халупу Гонтаў, з дапамогай мудрагелістага чараўніцтва змясціў у прытомнасць дзядзькі ілжывыя

ўспаміны, паклаў палачку побач з яго нячулым целам, забраў пярсцёнак і схаваўся.

- А Морфін так і не зразумеў, што ён нікога не забіваў?

- Не, - пагушкаў галавой Дамблдор. - Як я сказаў, ён даў поўнае прызнанне і вельмі сабой ганарыўся.

- Але адначасова ў яго быў і гэты, сучаснасны, успамін!

- Так, але каб яго вывудзіць, спатрэбілася даволі складаная легіліменцыя, - сказаў Дамблдор. - А навошта камусьці пранікаць глыбока ў прытомнасць Морфіну, калі ён прызнаўся ў злачынстве? Але мне атрымалася дамагчыся спаткання з Морфінам у апошнія тыдні яго жыцця; да таго часу я ўжо пачаў збіраць звесткі пра мінулае Валан дэ Морта. Я ледзь выняў сучаснасны успамін і, убачыўшы, што ёно ўтрымоўвае, паспрабаваў выслабаніць Морфіна з Азкабана. Нажаль, ён памёр раней, чым міністэрства паспела прыняць рашэнне.

- Але чаму міністэрства не здагадалася, што гэтая справа рук Валан дэ Морта? - гнеўна выклікнуў Гары. - Ён жа быў непаўналетнім! Я лічыў, яны ўмеюць выяўляць такія выпадкі!

- Ты абсалютна маеш рацыю, умеюць, але толькі чараўніцтва, а не выканаўца: ты жа памятаеш, як цябе вінавацілі ў накладанні левітацыйнага заклёна, у якім на самай справе быў вінаваты…

- Доббі, - праварчаў Гары; несправядлівасць абвінавачвання дагэтуль паліла душу. - Значыць, калі ты непаўналетні і чаруеш у хаце дарослага ведзьмака або ведзьмы, міністэрства нічога не пазнае?

- Там безумоўна не змогуць сказаць, чыіх гэта рук дзела, - Дамблдор ледзь усміхнуўся пры выглядзе абуранасці Гары. - Яны належаць на бацькоў, лічачы, што ў сябе ў хаце тыя адказваюць за паслухмянства атожылкаў.

- Глупства, - адрэзаў Гары. - Глядзіце, што было тут, з Морфінам!

- Згодзен, - кіўнуў Дамблдор. - Якім бы ні быў Морфін, ён не заслужыў смерці ў турме, ды і абвінавачванні ў

забойстве, якога не здзяйсняў. Аднак становіцца позна, а я жадаю паказаць табе другі ўспамін…

Дамблдор выняў з унутранай кішэні яшчэ адну крыштальную бутэлечку, і Гары прыцішэў, успомніўшы аб тым, што гэты ўспамін - найважнейшы. Змесціва флакончыка нібы згуснула і не жадала пераліваццца ў вір памяці; няўжо ўспаміны таксама псуюцца?

- Гэта займе нядоўга, - сказаў Дамблдор, апаражніўшы нарэшце бутэлечку. - Не паспееш апамятацца, мы ўжо вернемся. Ну-з, палезлі зноўа…

Гары праляцеў скрозь серабрыстую імгу і гэтым разам апынуўся перад добра знаёмым чалавекам - маладым Гарацыем Слагхорнам. Гары настолькі абвык да яго лысіны, што прама збянтэжыўся, убачыўшы замест яе густыя і бліскучыя жаўтлявыя валасы, якія нагадвалі саламяны дах; урэшце, на верхавіне ўжо свяцілася праплешынка велічынёй з галеон. Вусы, не такія густыя, як зараз, адлівалі рудым колерам. Гэты Слагхорн быў значна меней круглым, чым цяперашні, але залатым гузікам багата вышыванай камізэлькі ўжо прыходзілася вытрымоўваць вызначаны напор. Ён сядзеў, зручна раскінуўшыся ў мяккім крэсле з шырокімі падлакотнікамі, паклаўшы маленькія ногі на аксамітны пуфік, і трымаў у адной руцэ маленькі куфель віна, а іншай рыўся ў скрынцы з ананасавымі цукатамі.

Гары павярнуў галаву - побач як раз прызямліўся Дамблдор - і зразумеў, што яны знаходзяцца ў кабінеце Слагхорна. Вакол на больш цвёрдых або нізкіх сядзеннях размясціліся з паўтузіна хлопчыкаў падлеткавага веку. Гары адразу пазнаў Рэддла; ён быў самы прыгожы і спакойны. Яго правая рука была пахаваная на ручцы крэсла; Гары, здрыгануўшыся, убачыў у яго на пальцу залатое кольца з чорным каменем: Рэддл ужо забіў свайго бацьку.

- Сэр, а праўда, што прафесар Вілкост сыходзіць на пенсію? - спытаў Рэддл.

- Том, Том, і ведаў бы, не сказаў, - Слагхорн дакорліва пагразіў Рэддлу белым ад цукру пальцам, але злёгку прыпсаваў уражанне, падміргнуўшы. - Цікава, адкуль ты

бярэш інфармацыю, дарагі хлопчык; часцяком табе вядома больш, чым настаўнікам.

Рэддл усміхнуўся; астатнія засмяяліся і захоплена паглядзелі на яго.

- З тваёй дзіўнай здольнасцю ведаць тое, што не трэба, і ўменнем дагадзіць патрэбным людзям - дарэчы, дзякуй за ананасы, ты цалкам маеш рацыю, гэта мае любімыя…

Сёй-той з хлопчыкаў захіхікаў, але тут здарылася неспадзяванае: пакой нечакана завалакло белай густой смугой, і Гары перастаў бачыць штосьці, акрамя твара Дамблдора. Затым з смугі данёсся ненатуральна гучны голас Слагхорна:

- … успомні мае словы, юнак, ты пайдзеш па дрэннай дарожцы!

Смуга рассеялася гэтак жа раптам, як і з'явілася, але ніхто і словам пра яе не абмовіўся; усё сядзелі з такім выглядам, нібы нічога асаблівага не здарылася. Гары здзіўлена агледзеўся па баках. Маленькія залатыя гадзіны на пісьмовым стале прабілі адзінаццаць.

- Святое неба, ужо так позна? - выклікнуў Слагхорн. - Час, рабяты, інакш нам усім уляцiць. Лэстрэйндж, заўтра раніцай я чакаю пісьмовую работу - або ты атрымаеш спагнанне. Тое ж дакранаецца Эйверы.

Хлопчыкі пацягнуліся да выхаду. Слагхорна грузна падняўся з крэсла і аднёс пусты куфель на пісьмовы стол. Рэддл марудзіў - знарок, каб застацца сам-насам з выкладчыкам. Слагхорн абгарнуўся, убачыў яго і сказаў:

- Будзь асцярожны, Том, ты жа не жадаеш, каб цябе злавілі па-за спальняй у такі час, ты ж ў нас стараста…

- Сэр, я жадаў вас сёе пра што спытаць.

- Тады пытай хутчэй, мой хлопчык, пытай…

- Сэр, мне цікава, ці ведаеце вы што-небудзь пра… хоркруксы?

Гэта здарылася зноў: шчыльная смуга напоўніла пакой, схаваўшы і Слагхорна, і Рэддла; толькі Дамблдор ціхамірна ўсміхаўся побач з Гары. Затым, зусім як у мінулы раз, гулка загучаў голас Слагхорна:

- Я нічога не ведаю пра хоркруксы, а калі бы і ведаў, не сказаў! А цяпер прочкі адсюль і каб я больш не чуў пра іх!

- Вось і ўсё, - мірна прагаварыў Дамблдор. - Нам час вяртацца.

Ногі Гары адарваліся ад падлогі і пару секунд праз апусціліся на кілімок перад пісьмовым сталом Дамблдора.

- Усё? - здзіўлена спытаў Гары.

І гэта - найважнейшы ўспамін? Што ў ім асаблівага? Смуга, вядома, дзіўная, як і тое, што яе ніхто не заўважыў, але больш-жа нічога… Падумаеш, Рэддл задаў пытанне і не атрымаў адказу…

- Ты, магчыма, заўважыў, - сказаў Дамблдор, усаджваючыся за стол, - што над гэтым успамінам злёгку папрацавалі.

- Папрацавалі? - перапытаў Гары і таксама сеў.

- Вызначана, - кіўнуў Дамблдор. - Прафесар Слагхорн сапсаваў свае ўспаміны.

- Але навошта?

- Затым, лічу, што ён іх сарамаціцца, - адказаў Дамблдор. - Ён жадаў прадставіць сябе ў лепшым святле і знішчыў тыя часткі, якія не жадаў мне паказваць. Праца, як ты сам бачыў, сякерная, але яно і да лепшага: значыць, пад змененым запісам па-ранейшаму знаходзіцца сапраўдная.

- Таму, Гары, я ўпершыню даю табе дамашнюю работу: пераканаць прафесара Слагхорна аддаць табе праўдзівыя ўспаміны, яны, без сумневу, самыя для нас істотныя.

Гары паглядзеў на яго і, наколькі мог паважна, сказаў:

- Але, сэр, тут я вам не патрэбен… скарыстайцеся легіліменцыяй… або сывараткай праўды …

- Прафесар Слагхорн вельмі дасведчаны чараўнік і ці наўрад баіцца такіх рэчаў, - вымавіў Дамблдор. - Ён выдасканалены ў аклюменцыі куды больш, чым няшчасны Морфін Гонт, і я быў бы ўзрушаны, пазнаўшы, што ён калі-небудзь раставаўся з проціяддзем да сывараткі праўды з тых самых часоў, як я выцягнуў у яго гэтую пародыю на ўспаміны.

- Не, спрабаваць вырваць праўду сілай было бы дурна і прынесла бы больш шкоды, чым карысці; я не жадаю, каб

Слагхорн пакінуў Хогвартс. Але ў яго, як у ўсіх нас, ёсць свае слабасці, і я ўпэўнены, што ты - адзіны, хто здольны прадзерці абарону. Нам вельмі важна атрымаць сучасны ўспамін, Гары… наколькі, мы пазнаем, толькі ўбачыўшы іх. Ну-з, поспехаў табе… і дабранач.

Злёгку ашаломлены раптоўным развітаннем, Гары хутка ўстаў.

- Дабранач, сэр.

Зачыняючы дзверы кабінета, ён выразна пачуў голас Фінеаса Найджэлуса:

- Не разумею, чаму хлапчук зробіць гэта лепш, чым ты, Дамблдор.

- Я і не чакаў, што ты зразумееш, Фініас, - адклікаўся Дамблдор. Фоўкс ізноў выдаў ціхі меладычны крык.

РАЗДЗЕЛ 18. СЮРПРЫЗЫ НА ДЗЕНЬ НАРАДЖЭННЯ

На наступны дзень Гары распавёў пра заданні Дамблдора Рону і Герміёне, праўда, па асобнасці: Герміёна па-ранейшаму не жадала знаходзіцца каля Рона даўжэй, чым патрабавалася для таго, каб абліць яго пагардлівым поглядам.

Рон лічыў, што з Слагхорнам не будзе ніякіх цяжкасцяў.

- Ён цябе любіць, - сказаў ён за снеданнем, нядбайна махнуўшы відэльцам з вялікім кавалкам яечні. – І ніў чым не адмовіць свайму любімаму Прынцу-Зеллеварэння. Дачакайся, пакуль усе разыдуцца пасля ўрокаў, папытай – і ўсё ў парадку.

Герміёна была наладжаная больш песімістычна.

- Судзячы па ўсім, Слагхорн цвёрда мае намер схаваць ісціну, раз нават Дамблдор не здолеў нічога выведаць, - панізіўшы голас, вымавіла яна. Быў перапынак; яны стаялі пасярод пустога, заснежанага двара. – Хоркруксы… Хоркруксы… ніколі не чула..

- Не?

Гары знерваваўся; ён спадзяваўся, што Герміёна хоць бы прыблізна ведае, што гэта такое.

- Мабыць, гэта з вышэйшай чорнай магіі, інакш навошта яны Валан дэ Морту? Так, Гары, здабыць інфармацыю будзе няпроста, з Слагхорнам трэба быць вельмі асцярожным, дбайна прадумаць стратэгію…

- Рон лічыць, трэба проста дачакацца, пакуль усе разыдуцца пасля ўроку, і…

- Выдатна! Калі ўжо сам Вон-Вон так лічыць, дзеёнічай! – момантам ўспыхнула Герміёна. – Ці было такое, каб Вон-Вон аказаўся няправы?

- Герміёна, няўжо ты не можаш…

- Не! – адрэзала яна і памчалася. Гары застаўся стаяць па калене ў снезе.

Урокі зеллеварэння ў апошні час былі цяжкім выпрабаваннем. – Гары, Рону і Герміёне прыходзілася сядзець за адным сталом. Сёння Герміёна перасунула свой кацёл як мага бліжэй да Эрні і дэманстратыўна ігнаравала не толькі Рона, але і Гары.

- Ты у чым жа правініўся? – амаль нячутна пацікавіўся Рон, гледзячы на напышлівы профіль Герміёны.

Гары не паспеў адказаць: Слагхорн, стоя ў пачатку класа, заклікаў усіх да маўчання.

- Селі, селі, сябры! Хуценька, сёння вельмі шмат працы! Такім чынам: трэці закон Галпаллота… хто скажа?… Ну вядома, міс Грэнджэр!

Герміёна з нечалавечай хуткасцю адказала:

- Трэці закон Галпалота абвяшчае, што антыдот да складанасастаўнога яду роўны больш, чым суме антыдотаў да кожнага з кампанентаў.

- Цалкам дакладна! - праззяў Слагхорн. - Дзесяць балаў "Грыфіндору"! А цяпер, калі прыняць трэці закон Галпалота за аксіёму…

Гары нічога іншага і не заставалася - ён зусім нічога не зразумеў. Наступных тлумачэнняў Слагхорна таксама не разумеў ніхто, акрамя Герміёны.

- …гэта, вядома ж, азначае наступнае - зразумела, пры ўмове, што мы ідэнтыфіцыруем інгрэдыенты зелля з дапамогай шукальніка інгрэдыентаў Скарпена - нашай першачарговай задачай становіцца не прымітыўны збор антыдотаў да інгрэдыентаў як такі, але пошук таго дадатковага кампанента, які амаль алхімічнай выявай трансфармуе несупаставімыя элементы…

Рон сядзеў побач з Гары, ледзь адкрыўшы рот, і безуважліва балакаў нешта на сваім новенькім "Вышэйшым зеллеварэннем". Ён кожны раз забываў, што больш не можа разлічваць на дапамогу Герміёны.

- …а таму, - скончыў Слагхорн, - я прашу вас падысці да майго стала, узяць па флакончыку з ядам і да канца ўроку

стварыць проціяддзе. Жадаю поспехаў! Так, і не забудзьцеся пра ахоўныя пальчаткі!

Герміёна ўстала і апынулася на паўдарогі да стала Слагхорна значна раней, чым іншыя паспелі апамятацца. Калі Гары, Рон і Эрні вярнуліся да стала, яна ўжо пераліла змесціва сваёй бутэлечкі ў кацёл і разводзіла пад ім агонь.

- На жаль, Гары, гэтым разам Прынц табе не дапаможа, - жыццярадасна сказала яна, выпроствaючы спіну. - Тут патрабуецца разумець прынцыпы. Не абжуліш!

Гары раздражнёна выдраў корак з свайго фіала, пераліў крыклiва-ружовую вадкасць у кацёл і развёў агонь. Ён не ўяўляў, што рабіць далей, і пакрывіўся на Рона. Той паўтарыў усе дзеянні Гары і стаяў з даволі-такі дурным выглядам.

- У Прынца сапраўды нічога няма? - паціху спытаў ён у Гары.

Гары дастаў "Вышэйшае зеллеварэнне", адкрыў раздзел "Антыдоты" і адразу ўбачыў трэці закон Галпалота - Герміёна працытавала яго слова ў слова. Аднак ніякіх зацемак Прынца, якія маглі бы праліць святло на ісціну злапомнага закона, не было. Відавочна, Прынц, як і Герміёна, разумеў яго без працы.

- Ні чорта, - хмурна канстатаваў Гары.

Герміёна бадзёра размахвала палачкай над сваім катлом. На жаль, паўтарыць яе заклён было немагчыма; яна дасягнула такіх поспехаў у невербальнасці, што ўжо нічога не прамаўляла ўслых. Эрні МакМілан, аднак, мармытаў: "Спецыяліс рэвеліё!" Гэта гучала вялікa, і Гары з Ронам паспяшаліся сказаць тое ж самае.

Гары не спатрэбілася і пяці хвілін, каб усвядоміць: яго рэпутацыя вялікага зеллероба трашчыць па ўсіх швах. Пры першым абыходзе падзямелля Слагхорн з надзеяй зазірнуў у яго кацёл, рыхтуючыся, як заўсёды, захоплена ахнуць, але замест гэтага адшмаргнуў галаву і закашляўся, калі яму ў нос стукнуў пах тухлых яек. Герміёна ледзь не лопалася ад яхіднасці; яе даўно абурала, што на зеллеварэнні яна ўвесь час апыняецца на другіх ролях. Цяпер яна ўжо падзяліла сваё зелле на дзесяць кампанентаў і разлівала іх па

крыштальных бутэлечках. Каб не бачыць гэтага абуральнага відовішча, Гары схіліўся над падручнікам Прынца-Паўкроўкі і з непатрэбнай сілай стаў гартаць старонкі.

Вось яно! Па-над доўгім спісам працяддзяў было надрапана:

Проста саўгануць у глотку безаар.

Пару секунд Гары нічога не разумеючы глядзеў на гэтую фразу. Здаецца, калісьці ён ужо чуў пра безаары. Няўжо не пра іх згадваў Снэйп на самым першым уроку? "Камень здабываецца з страўніка казла і можа вырартаваць ад большасці ядаў".

Гэта не вырашала задачу Голпаллота, і пры Снэйпе Гары ні завошта бы не адважыўся бы так паступіць, але сітуацыя патрабавала адчайных мер. Ён падбег да шафы і прыняўся раскідваць у розныя бакі рога аднарога і звязкі сушаных траў, пакуль не знайшоў у самай сцены маленькую кардонную скрыначку з надпісам: "Безаары".

Ён адкрыў яе ў той момант, калі Слагхорн прагукаў:

- Засталося дзве хвіліны!

Унутры ляжала шэсць зморшчаных карычневых каменьчыкаў, якія больш нагадвалі сушаныя чалавечыя ныркі. Гары схапіў адну штуку, саўгануў пушцы назад у шафу і своечасова вярнуўся да свайго катла.

- Час... ВЫЙШАЎ! - лагодна апавясціў Слагхорн. - Паглядзім на вашы поспехі! Блэйз... што ў цябе?

Слагхорн павольна ішоў па класе, уважліва вывучаючы працяддзі. Ніхто не паспеў скончыць заданне, хоць Герміёна і паспрабавала неўзаметку ўпіхнуць у сваю бутэлечку яшчэ некалькі інгрэдыентаў. Рон цалкам здаўся і толькі імкнуўся не ўдыхаць агідныя пары, якія вырываліся з яго катла. Гары стаяў і чакаў, хаваючы безаар у трохі спацелай руцэ.

Да іх стала Слагхорн падышоў у апошнюю чаргу. Ён панюхаў зелле Эрні і з грымасай перамясціўся да катла Рона. Там ён не затрымаўся ні секунды і адскочыў, душачы ванітавы позыў.

- Цяпер ты, Гары, - сказаў ён. - Што ты мне пакажаш?

Гары працягнуў яму на далоні безаар.

Слагхорн моўчкі глядзеў на яго секунд дзесяць, не менш. Гары ўжо спалохаўся, што настаўнік зараз на яго закрычыць, але Слагхорн адкінуў галаву назад і гучна разрагатаўся.

- Які, аднак! - прабразгаў ён, узяўшы безаар і паказваючы яго класу. - Ну проста вылітая маці... не, не магу на цябе сердаваць... безаар безумоўна служыць антыдотам да ўсіх гэтых зелляў!

Герміёна, з потным тварам і сажай на носу, раздулася ад абурэння. Нясконччанае проціяддзе, якое складалася з пяцідзесяці двух кампанентаў, уключаючы жмут яе ўласных валасоў, жэлеабразна пузырылася за спіной у Слагхорна, але той не заўважаў нічога, акрамя Гары.

- Сам дадумаўся, так, Гары? - скрозь зубы працадзіла Герміёна.

- Вось вам нетрывіяльны падыход праўдзівага зеллероба! - шчасліва выклікнуў Слагхорн, не чакаючы адказу Гары. - Зусім як Лілі... інтуітыўны нюх... нікуды не дзенешся, гены... так, Гары, так, калі ёсць безаар, гэта, вядома ж, вырашае справу.... Тым не менш, яны падыходзяць не для ўсяго і наогул вельмі рэдкія, таму ведаць, як рыхтуюцца проціяддзі, зусім не перашкодзіць...

Больш Герміёны злаваўся, мабыць, толькі Малфой, які, як зларадна адзначыў Гары, абліўся чымсьці накшталт кацiных ваніт. Аднак ні той, ні іншая не паспелі выказаць сваіх эмоцый, паколькі зазваніў звон.

- Час збірацца! - выклікнуў Слагхорн. - Дарэчы, дзесяць балаў "Грыфіндору" дадаткова - за звычайную дзёрзкасць!

Не перастаючы кудахтаць ад смеху і пераваљваючыся з боку на бок, ён накіраваўся ў пачатак падзямелля да свайго стала.

Гары марудзіў, няўяўна доўга складаючы рэчы ў заплечнік. Ні Рон, ні Герміёна, сыходзячы, не пажадалі яму поспехаў; у абодвух быў вельмі незадаволены выгляд. Нарэшце ў класе не засталося нікога, акрамя Гары і Слагхорна.

- Ну жа, Гары, спазнішся на наступны ўрок, - лагодна прагаварыў Слагхорн, зашчылваючы залатыя замочкі на партфелі з драконавай скуры.

- Сэр, - сказаў Гары, мімаволі нагадаўшы сам сабе Валан дэ Морта, - я жадаў вас сёе пра што спытаць.

- Тады пытай хутчэй, мой хлопчык, пытай…

- Сэр, мне цікава, ці ведаеце вы што-небудзь пра… Хоркруксы?

Слагхорн застыг. Яго круглыя шчокі нібы ўцягнулася ўнутр. Ён аблізаў вусны і хрыпла вымавіў:

- Што ты сказаў?

- Я спытаў, ці ведаеце вы што-небудзь пра Хоркруксы, сэр. Разумееце…

- Цябе Дамблдор падаслаў, - прашаптаў Слагхорн.

Яго голас зусім змяніўся і гучаў не дабратворна, як раней, а ўзрушана, спалохана. Слагхорн няслушнымі пальцамі палез у нагрудную кішэнь, дастаў насоўку і выцер спацелы лоб.

- Дамблдор паказаў табе… успамін, - сказаў ён. - А? Так жа?

- Так, - кіўнуў Гары, вырашыўшы, што лепш не хлусіць.

- Вядома, - ціха прамармытаў Слагхорн, не перастаючы змакаць збялелы твар. - Зразумела.. Што жа, Гары, калі ты бачыў успамін, то ведаеш, што пра Хоркруксы мне невядома нічога - нічога, - з сілай паўтарыў ён, схапіў драконавы партфель, саўгануў хустку ў кішэнь і рашуча накіраваўся да дзвярэй.

- Сэр, - у адчаі выклікнуў Гары, - я проста падумаў, можа, было нешта яшчэ…

- Вось як? – адклікнуўся Слагхорн. - Ну, так ты памыліўся, ясна? ПАМЫЛІЎСЯ!

Гары і пікнуць не паспеў, як настаўнік, грозна прароўшы апошняе слова, зачыніў за сабой дзверы падзямелля.

Пазнаўшы пра правал, ні Рон, ні Герміёна не выявілі ніякай спагады. Герміёна кіпела ад гневу з-за таго, што Гары ўславіўся дзякуючы гультайству, а Рон пакрыўдзіўся, што Гары не ўзяў безаар і для яго.

- Прадстаў, як дурна гэта бы выглядала, калі бы мы абодва раптам дадумаліся да такога! - раздражнёна ўскрыкнуў Гары. - Мне ж трэба было падлізацца да яго, каб распытаць пра Валан дэ Морта! І, слухай, вазьмі сябе ў рукі!

- дасадліва кінуў ён, убачыўшы, што Рон спалохана зморшчыўся.

Засмучаны няўдачай і крыўдамі сяброў, Гары наступныя некалькі дзён змрочна разважаў над тым, як пастуціць з Слагхорнам. І ў выніку вырашыў перад новым нападам усыпіць яго пільнасць, зрабіўшы выгляд, быццам начыста забыўся пра Хоркруксы.

Такім чынам, Гары стаіўся. Слагхорн зноў стаў ставіцца да яго ласкава і, падобна, выкінуў непрыемны інцыдэнт з галавы. Гары чакаў запрашэння на чарговую вечарынку, вырашыўшы, што гэтым разам прымет яго, нават калі прыйдзецца перанесці трэніроўку. На жаль, запрашэння не было. Гары пацікавіўся ў Герміёны і Джыні: тыя таксама нічога не атрымлівалі, як, па іх звесткам, і ўсё астатнія. Гары нехаця задумаўся: можа, Слагхорн зусім не так няпамятлівы, а проста хаваецца ад роспытаў?

Паміж тым, бібліятэка Хогвартса упершыню ў жыцці падвяла Герміёну. Гэта яе так патрэсла, што яна забылася пра сваю крыўду на Гары.

- Я не знайшла ніводнага згадвання пра тое, для чаго патрэбныя твае Хоркруксы! - абуралася яна. - Ніводнага! Я прaглядзела ўвесь забаронены аддзел! І уяўляеш, нават у самых кашмарных кнігах пра самыя жахлівыя зеллі - нічога! Знайшла толькі вось... у прадмове да "Самага Жахлівага Чараўніцтва”... слухай: "пра Хоркруксы, самых жахлівых з усіх чараўніцкіх выдумак, мы ні казаць, ні нават намякаць не станем"... Пытаецца, навошта наогул пісалі? - выклікнула яна і закрыла старадаўнюю кнігу; тая завыла, як прывід. - Ой, заткніся ты дзеля ўсяго святога, - прыкрыкнула Герміёна і саўганула кнігу ў заплечнік.

З прыходам лютага снег растаў, і маразы змяніліся пранізлівай волкасцю. Над замкам віселі цяжкія сера-фіялетавыя хмары; бесперапынныя ледзяныя дажджы цалкам размылі траўнікі. З-за ўсяго гэтага першы ўрок апарыравання, прызначаны на суботнюю раніцу, каб рабяты не прапускалі звычайных заняткаў, прайшоў не на вуліцы, а ў Вялікай зале.

З'явіўшыся туды, Гары і Герміёна (Рон суправаджаў Лаванду) убачылі, што сталы зніклі. Па высокіх вокнах хвасталі бруі дажджу; на зачараванай столі змрочна круціліся хмары. Шасцікласнікі выбудаваліся ў шэраг перад прафесарам МакГонагал, Снэйпам, Флітвікам, Спраўт - завучамі каледжаў - і маленькім ведзьмаком, мабыць, міністэрскім інструктарам апарыравання. Бескаляровы, з невялікай колькасцю валасоў і празрыстымі вейкамі, ён выглядаў настолькі нематэрыяльным, што пагражаў знікнуць з першым жа парывам ветра. Гары падумаў, што, мабыць, гэты чалавек нейкім чынам паменшыўся ад сталых знікненняў, хоць, магчыма, справа ішла прасцей: далікатнае складанне ідэальна падыходзіла для апарыравання. Калі ўсё пабудаваліся, і завучы дамагліся цішыні, міністэрскі вядзьмак загаварыў.

- Добрай раніцы, - сказаў ён. - Мяне клічуць Уілкі Тутытам. Дванаццаць тыдняў я буду вучыць вас апарыраванню і, спадзяюся, за гэты час здолею падрыхтаваць да іспыту…

- Малфой, стойце ціха і слухайце! - раўнула прафесар МакГонагал.

Усё павярнулі галовы да Малфоя. Ён блякла счырванеў і злаславіва адступіў ад Крэба, з якім, па ўсёй бачнасці, да гэтага люта спрачаўся. Гары хутка перавёў погляд на Снэйпа. Яго твар таксама выяўляла абуранасць, але, хутчэй за ўсё, не з-за благіх паводзін Малфоя, а таму, што МакГонагал адчытала яго падапечнага.

- …які шматлікія паспяхова здадуць з першага разу, - як ні ў чым не бывала працягваў Тутытам.

- Вы, верагодна, ведаеце, што звычайна на тэрыторыі "Хогвартса" апарыраваць немагчыма. Аднак дырэктар зняў заклён, усяго на адну гадзіну і ў межах Вялікай залы, каб вы маглі папрактыкавацца. Падкрэслю: пракрасціся за сцены залы нельга і з вашага боку было бы вельмі неразважна паспрабаваць гэта зрабіць.

- А зараз я бы папытаў вас разыйсціся - так, каб перад кожным апынулася футаў пяць пустой прасторы.

Рабяты зашумелі, заварушыліся, напіхваючыся сябар на сябра і ваюючы за месцы. Завучы расхаджвалі паміж вучнямі, перастаўлялі іх, сцішалі спрэчкі.

- Гары, куды гэта ты? - крыкнула Герміёна.

Гары не адказаў. Ён хутка прабіраўся скрозь шэрагі савучняў - міма прафесараў Флітвіка, які, нешта ціўкаючы, расстаўляў равенклаўцаў, якія змагаліся за месца наперадзе; міма прафесараў Спраўт, якая спрытна выстройвала хафлпафцаў у лінію. Нарэшце, абмінуўшы Эрні МакМілана, Гары апынуўся ззаду ўсіх, прама за Малфоем. Той, карыстаючыся ўсеагульнай мітуснёй, з ваяўнічым выглядам спрачаўся з Крэбам, які стаяў у пяці футах ад яго.

- Не ведаю, колькі яшчэ, ясна? - адгыркнуўся Малфой, не здагадваючыся, што ў яго за спіной стаіць Гары. - Усё ідзе павольней, чым я думаў.

Крэб адкрыў рот, але Малфой і так здагадаўся, што ён жадае сказаць.

- Навошта, цябе не дакранаецца, Крэб, вы з Гойлам павінны рабіць, што загадана! Стойце напагатове і ўсё!

- А я заўсёды тлумачу сябрам, чаму яны павінны стаяць напагатове, - сказаў Гары нягучна, але так, каб Малфой пачуў.

Малфой крутануўся на месцы, яго рука ўскінулася да чарадзейнай палачкі, але тут усе чацвёра завучаў закрычалі: "Ціха!", і ў зале запанавала цішыня. Малфой павольна павярнуўся тварам да інструктара.

- Дзякуй, - падзякаваў Тутытам. - А цяпер…

Ён узмахнуў палачкай, і на палу перад кожным школьнікам з'явіліся старамодныя драўляныя кольцы.

- Пры апарыраванні важна памятаць правіла трох "Н"! - абвясціў Тутытам. - Накірунак, настрой, няспешнасць!

- Крок першы: накіруйце ўсе думкі на месца, дзе жадаеце апынуцца, - сказаў інструктар. - У дадзеным выпадку, на ўнутраную частку кольца. Прашу вас, засяродзьцеся.

Усё ўпотай азірнуліся, правяраючы, чым занятыя астатнія, а потым утаропіліся на кольцы. Гары пільна глядзеў на пыльны круг падлогі ў драўлянай раме, з усіх сіл

спрабуючы не думаць ні пра што іншае. Высветлілася, што гэта немагчыма - ён не мог выкінуць з галавы думкі пра Малфоя і пра тое, навошта яму патрэбныя дазорцы.

- Крок другой, - працягнуў Тутытам. - Наладзьцеся на неабходнасць апынуцца ў тым месцы, якое ўяўляеце! Хай імкненне патрапіць туды перапоўніць ваш мозг і распаўсюдзіцца па ўсім целе!

Гары пакрывіўся па баках. Злева ад яго Эрні МакМілан так упіваўся вачамі ў кольца, што яго твар пабарвавеў; ён як быццам збіраўся знесці яйка памерам з Квафл. Гары здушыў смех і пахутчэй перавёў погляд на ўласнае кольца.

- Крок трэці, - пракрычаў Тутытам, - толькі па камандзе... павярніцеся на месцы, прачуйце шлях у нікуды і, галоўнае, рухайцеся павольна! Такім чынам, па камандзе... раз...

Гары яшчэ раз агледзеўся; шматлікія відавочна спалохаліся, што трэба так адразу апарыраваць.

- ...два...

Гары ізноў паспрабаваў сфакусавацца на кольцы; ён ужо забыўся, у чым складаецца правіла трох "Н".

- ТРЫ!

Гары крутануўся, страціў раўнавагу і ледзь не зваліўся. Але не ён адзін. У Вялікай зале ўсе раптам захісталіся; Невіл зваліўся ніц; затое Эрні МакМілан, здзейсніўшы недарэчны піруэт, ускочыў у кольца і некаторы час стаяў там з вельмі важным выглядам, пакуль не заўважыў Дына Томаса, які рагатаў.

- Нічога, нічога, - суха сказаў Тутытам, які, мабыць, нічога іншага не чакаў. - Папраўце кольцы, калі ласка, і вярніцеся на зыходную пазіцыю...

Другая спроба апынулася нічым не лепш першай. Трэцяя - таксама; нічога ўражлівага. На чацвёртай раптам раздаўся страшны крык. Усё ў жаху азірнуліся і ўбачылі, што С'юзан Боўнс з "Хафлпафа" так-сяк трымаецца ў кольцы, а яе левая нага ляжыць за пяць футаў ад яе, там, адкуль яна перамясцілася.

Завучы накіраваліся да яе; раздалася гучны воплеск, і вырас клуб фіялетавага дыму, які, рассеяўшыся, адкрыў

поглядам С’юзан, якая ўсхліпвала. Яе нага вярнулася на месца, але небарака была страшна напалоханая.

- Расчапленне, або аддзяленне якіх-небудзь частак цела, - абыякава вымавіў Уілкі Тутытам, - адбываецца пры адсутнасці належнага настрою. Вы павінны заўсёды памятаць пра накірунак, і рухацца не спяшаючыся, павольна... вось так.

Інструктар зрабіў крок наперад і грацыёзна павярнуўся, расставіўшы рукі. Ускінулася адзежа, і ён знік, тут жа з'явіўшыся ў задняй частцы залы.

- Памятайце правіла трох "Н", - сказаў ён, - і паспрабуйце яшчэ раз... адзін... два... тры...

Але і праз гадзіну расчапленне С’юзан заставалася самай цікавай падзеяй усяго занятку. Тутытама гэта нікольні не збянтэжыла. Зашпіліўшы плашч у горла, ён абыякава прамовіў:

- Да наступнай суботы, рабяты, і не забывайце: Накірунак, настрой, няспешнасць.

З гэтымі словамі ён узмахнуў палачкай, прыбраў кольцы і разам з прафесарам МакГонагал выйшаў з залы. Школьнікі адразу пайшлі да выхаду; у зале загудзелі галасы.

- У цябе атрымалася? - спытаў Рон, падбягаючы да Гары. - У апошні раз я, здаецца, нешта адчуў - у назе закалола.

- Мабыць, красоўкі ціснуць, Вон-Вон, - вымавіў голас у іх за спіной. Міма, адваротна хмылячыся, прайшла Герміёна.

- А я нічога не адчуў, - сказаў Гары, не звяртаючы на яе ўвагі. - Але мне гэта зараз абыякава...

- Што значыць "абыякава"? - не паверыў Рон. - Ты што, не жадаеш навучыцца апарыраваць?

- Ды ўжо не мару. Мне больш падабаецца лётаць, - прызнаўся Гары і азірнуўся праз плячо, адшукваючы поглядам Малфоя. Яны вышлі ў вестыбюль, і ён паскорыў крок. - Слухай, давай хутчэй, я жадаю нешта зрабіць...

Разам з здзіўленым Ронам ён амаль бегам вярнуўся ў грыфіндорскую вежу. На чацвёртым паверсе іх ненадоўга затрымаў Піўз, які заблакіраваў дзверы і адмаўляўся прапускаць школьнікаў, пакуль яны не падпаляць уласныя штаны, але Гары і Рон папросту павярнулі зваротна і прайшлі па адным з правераных кароткіх шляхоў. Меней чым праз пяць хвілін яны ўжо караскаліся ў дзіру за партрэтам.

- Ты калі-небудзь скажаш, што мы збіраемся рабіць? - ледзь затыхаючыся, спытаў Рон.

- Ідзі за мной, - замест адказу сказаў Гары, перасёк гасціную і накіраваўся да дзвярэй у спальню.

Там, як ён і спадзяваўся, было пуста. Гары расхінуў куфар і пачаткаў перабіраць рэчы. Рон нецярпліва сачыў за ім.

- Гары…

- Малфой выкарыстоўвае Крэба і Гойла як вартавых. Ён толькі што спрачаўся пра гэта з Крэбам. Я жадаю высвятліць… ага.

Ён знайшоў, што шукаў: складзены пергамент, на першы погляд цалкам чысты. Гары разгарнуў яго, разгладзіў і пастукаў па ім кончыкам чарадзейнай палачкі.

- Урачыста клянуся, што не надумваю нічога добрага… ва ўсякім разе, Малфой не надумвае.

На пергаменце паўстала Карта Марадзёраў з дэталёвым планам усіх паверхаў замка. Па ёй рухаліся чорныя кропачкі з імёнамі - насельнікі замка.

- Дапамажы адшукаць Малфоя, - папытаў Гары.

Ён паклаў карту на свой ложак, і яны з Ронам схіліліся над ёй.

- Вось! - сказаў Рон праз пару хвілін. - У слізэрынскай гасцінай, глядзі… Ён, Паркінсан, Забіні, Крэб і Гойл…

Гары паглядзеў на карту ў страшным расчараванні, але амаль адразу ўзяў сябе ў рукі.

- З сённяшняга дня я буду за ім сачыць, - абвясціў ён. - І як толькі ўбачу ў неналежным месцы з Крэбам і Гойлам на гадзінах, адразу пад плашч-нябачнік - высвятляць, што…

Гары замоўк: у спальню ўвайшоў Невіл. Ён прынёс з сабой востры пах гарэлага і палез у куфар за новымі штанамі.

Гары цвёрда нацэліўся злавіць Малфоя, аднак наступныя два тыдня яму рашуча не везла. Ён то і справа глядзеў на карту, іншы раз нават адпрошваўся з урокаў быццам бы ў туалет, але ні разу не заспеў Малфоя за чым-небудзь падазроным. Крэб і Гойл, сапраўды, часцей, чым звычайна хісталіся па замку і, бывала, нерухома стаялі ў пустых калідорах, але Малфоя не толькі не было побач, ён наогул знікаў з карты. Усё гэта здавалася вельмі загадкавым. Гары стаў думаць, што Малфой сапраўды пакідае тэрыторыю школы, але не мог зразумець, як такое магчыма пры новых, звышстрогіх, мерах бяспекі. Заставалася толькі выказаць здагадку, што ён губляе Малфоя сярод сотняў іншых кропак. Ну, а тое, што Малфой, Крэб і Гойл раней былі неразлучныя, а зараз займаюцца кожны сваімі справамі, гэта ж… здараецца з часам, журботна думаў Гары. Рон з Герміёнай - жывы таму доказ.

Набліжаўся сакавік. Надвор'е не змянялася, за адным выключэннем: стала не толькі волка, але і легкадумна. У агульных гасціных, да крайняга абурэння школьнікаў, развесілі аб'явы пра тое, што прагулка ў Хогсмід адмяняецца. Рон абураўся.

- У мой дзень нараджэння! - крычаў ён. - Я так чакаў!

- Увогуле ж, нічога дзіўна, - заўважыў Гары. - Пасля выпадку з Кэці.

Яна ўсё яшчэ ляжала ў лякарні. А "Штодзённы Прарок” паведамляў пра усё новыя знікненні - у тым ліку сваякоў навучэнцаў Хогвартса.

- Але цяпер застаецца чакаць толькі дурнога апарыравання! - бурчаў Рон. – Вось уж мне задавальненне…

Пасля трох заняткаў цяжкасці з апарыраваннем працягваліся, і яшчэ некалькі чалавек прымудрыліся расчапіцца. Расчараванне расло разам з ліхімі пачуццямі да Уілкі

Тутытаму і яго трох "Н", з-за якіх яму прысвоілі мноства мянушак. Самымі прыстойнымі былі Накакан і Гнаявая башка.

Раніцай першага сакавіка Гары абудзілі шумныя зборы Дына і Сімуса на сняданак.

- З днём нараджэння, Рон, - сказаў ён, ледзь тыя сышлі. - Атрымай падаруначак.

Ён шпурнуў скрутак Рону на ложак, у дадатак да невялікай кучкі, якую, як выказаў здагадку Гары, уначы прынеслі эльфы.

- Угу, - сонна буркнуў Рон і пачаткаў раздзіраць абгортку. Гары ўстаў і палез у куфар за Картай Марадзёраў; ён кожны раз яе хаваў. Перавярнуўшы палову куфара, ён выняў яе з-пад згорнутых шкарпэтак, у якіх захоўваў зелле поспеху – Фелікс Фелецыс. Гары аднёс карту ў ложак, пастукаў па ёй і ціха, каб не пачуў Невіл, які як раз праходзіў міма яго ложка, прамармытаў:

- Урачыста клянуся, што не надумваю нічога добрага.

- Прыгожыя, Гары! - захоплена крыкнуў Рон, размахваючы новымі квідышнымі пальчаткамі.

- Не трэба падзякі, - безуважліва адклікнуўся Гары, уважліва аглядаючы спальню "Слізэрыну". - Гэй... здаецца, яго няма ў пасцелі...

Рон не адказаў; ён быў занадта заняты падарункамі і ўвесь час захоплена ахкаў.

- Выдатны ўлоў сёлета! - абвясціў ён, паднімаючы над галавой цяжкі залаты гадзіннік з незразумелымі знакамі па баках і маленечкімі зорачкамі, якія рухаліся, замест стрэлак. - Бачыш, што мама з татам падарылі? Мабыць, трэба задаволіць паўналецце і на наступны год таксама...

- Правільна, - прамармытаў Гары, мімалётна паглядзеў на гадзіннік, і зноў утаропіўся на карту. Дзе ж Малфой? Ён не снедае ў Вялікай зале... яго няма ў Снэйпа, які сядзіць у сваім кабінеце... няма ні ў адным з туалетаў і ў лякарні...

- Жадаеш? - невыразна прамыкаў Рон, працягваючы Гары каробку шакаладных цукерак.

- Не, дзякуй, - Гары падняў вочы. - Малфой ізноў знік!

- Ніяк не мог, - паматаў галавой Рон, засунуў у рот другую цукерку, вылез з ложка і пачаў апранацца. - Давай-ка, паспяшайся, а то табе прыйдзецца апарыраваць на пусты страўнік... урэшце, можа, так лягчэй...

Рон задуменна ўтаропіўся на скрынку са ласункамі, пацісную плячамі і саўгануў у рот трэцюю цукерку.

Гары пастукаў па карце чарадзейнай палачкай са словамі: "Выхадка атрымалася", хоць гэта было зусім не так, і апрануўся, не перастаючы напружана разважаць. Ёсць жа тлумачэнне дзіўным знікненням Малфоя, толькі, на жаль, ён цалкам не ўяўляў, якое. Вядома, прасцей за ўсё было бы прасачыць за ім, але нават з плашчом-нябачнікам гэта практычна нерэальна; у яго ўрокі, трэніроўкі, дамашнія заданні, апарыраванне. А калі нешта прапусціць, яго адсутнасць абавязкова заўважаць.

- Гатовы? - спытаў ён Рона.

На паўдарогі да дзвярэй Гары зразумеў, што Рон нават не паварушыўся. Ён стаяў, абапіраючыся на стойку палогі, і дзіўна расфакусаваным поглядам глядзеў у залітае дажджом акно.

- Рон? Сняданак.

- Я не галодны.

Гары здзіўлена ўтаропіўся на яго.

- Ты жа толькі што казаў...?

- Добра, я спушчуся з табой, - уздыхнуў Рон, - але есці не буду.

Гары падазрона паглядзеў на сябра.

- Сажраў палову каробку цукерак??

- Не ў тым справа, - Рон ізноў уздыхнуў. - Ты... ты не зразумееш.

- Дзе ўжо мне, - адказаў парадкам заінтрыгаваны Гары і накіраваўся да дзвярэй.

- Гары! - раптам паклікаў Рон.

- Што?

- Я не магу гэтага стрываць!

- Стрываць чаго? - Гары пачаў хвалявацца. Рон быў бледны і выглядаў так, нібы яго зараз вырве.

- Не магу перастаць думаць аб ёй! - хрыпла выдушыў Рон.

Гары ў жаху на яго паглядзеў. Ён такога не чакаў і не жадаў гэтага слухаць. Яны, вядома, сябры, але калі Рон пачне зваць Лаванду "Лаў-Лаў", прыйдзецца правесці рысу.

- Гэта ж не мяшае снедаць, - сказаў Гары, каб надаць таму, што зараз адбывалася крыху разумнага сэнсу.

- Яна не ведае пра мае існаванне, - з адчайным жэстам вымавіў Рон.

- Ведае, і яшчэ як, - узрушана запярэчыў Гары. - Яна ўвесь час з табой цалуецца, забыўся?

Рон міргнуў.

- Ты пра каго?

- А ты пра каго? - спытаў Гары. Яму ўсё больш здавалася, што яны абодва здурэлі.

- Пра Рамільду Вейн, - прашаптаў Рон, і яго твар асвятліўся, нібы ад яркага сонца.

Хвіліну-іншую яны моўчкі глядзелі сябар на сябра. Потым Гары сказаў:

- Гэта жарт, так? Ты жартуеш.

- Гары, здаецца... я кахаю яе, - прызнаўся Рон здушаным голасам.

- Вельмі добра, - Гары падышоў да Рона і ўважлівей зазірнуў у яго ашклянелыя вочы і абяскроўлены твар. - Выдатна... скажы гэта яшчэ раз сур'ёзна.

- Я кахаю яе, - ледзь чуваць паўтарыў Рон. - Ты бачыў, якія ў яе валасы, чорныя, бліштчалыя, шаўкавістыя... а вочы? Вялікія чорныя вочы? А...

- Жудасна смешна і ўсё іншае, - нецярпліва перабіў Гары, - толькі жарт зацягнуўся. Годзе. Хопіць.

Ён паспеў зрабіць пару крокаў да дзвярэй, але раптам атрымаў магутны ўдар па правым вуху. Пахіснуўшыся, ён азірнуўся. Рон, з скажоным ад лютасці тварам, зноў адводзіў кулак назад, рыхтуючыся стукнуць яшчэ раз.

Рэакцыя Гары была інстыктыўнай; палачка быццам сама выляцела з кішэні, а ў мозгу прагучаў заклён:

-Левікорпус!

Рон закрычаў. Яго задрала за пятку; ён бездапаможна боўтаўся ў паветры ўверх нагамі, адзежа звісала ўніз.

-За што? - абурана зароў Гары.

-Ты абразіў яе! Назваў гэта жартам! - закрычаў Рон. Кроў прылівала да яго твару, і ён павольна барвавеў.

- Вар'яцтва нейкае! - выклікнуў Гары. - Што на цябе найшло?

Тут ён убачыў на ложку Рона адкрытую скрынку, і яго нібы троль па галаве трэснуў.

- Адкуль ты ўзяў цукеркі?!

- Гэта падарунак на дзень нараджэння! - выгукнуў Рон, спрабуючы вызваліцца і павольна бултыхаючыся у паветры. - Я табе прапаноўваў, не памятаеш?

- Ты падабраў іх з падлогі?

- Яны зваліліся з майго ложка, ясна? Адпусці!

- Яны не з ложка зваліліся, доўбня, не разумееш, ці што? Гэта ж мая скрынка, я выняў з куфара, калі шукаў карту. Мне Рамільда падарыла на Каляды! Яны жа нашпігаваныя зеллем кахання!

З усяго гэтага Рон пачуў толькі адно слова.

- Рамільда? - пралапатаў ён. - Ты сказаў "Рамільда"? Гары... ты яе ведаеш? А мяне можаш пазнаёміць?

Твар бултыхаючага ў паветры Рона асвяціўся вар'яцкай надзеяй. Гары глядзеў на яго, ледзь стрымліваючыся, каб не засмяяцца. Нейкая яго частка – самая блізкая да пульсавалага ад болю вуху - жудасна жадала спусціць Рона ўніз і паглядзець, што ён будзе рабіць, пакуль не выветрае зелле... але, з іншага боку, яны сябры, Рон быў не ў сабе, калі напаў на яго... Гары падумаў, што, дазволіўшы Рону абвясціць пра вечнае каханне Рамільдзе Вейн, заслужыў бы другі ўдар па вуху.

- Вядома, пазнаёмлю, - паабяцаў ён, ліхаманкава разважаючы. - Я зараз спушчу цябе ўніз, добра?

Ён з грукатам апусціў Рона на падлогу (усё такі вуха балела вельмі моцна), але Рон маментальна ўскочыў на ногі, усміхаючыся ва ўвесь рот.

- Яна ў кабінеце Слагхорна, - упэўнена сказаў Гары і пайшоў да дзвярэй.

- Навошта? - устрывожана спытаў Рон, спяшаючыся за ім.

- У яе… дадатковыя заняткі па зеллеварэнню, - на хаду зълажыў Гары.

- Можа, я таксама з ёй пазаймаюся? - летуценна вымавіў Рон.

- Выдатная думка, - пахваліў Гары.

У дзіры за партрэтам іх чакала неспадзяванае ўскладненне ў твару Лаванды.

- Спазняешся, Вон-Вон, - надзьмула губкі яна. - У мяне для цябе пада…

- Пакінь мяне ў супакоі, - нецярпліва адмахнуўся Рон. - Гары зараз пазнаёміць мяне з Рамільдай Вейн.

Нічога ёй больш не сказаўшы, Рон пралез у дзіру за партрэтам. Гары з выбачаючым выглядам паглядзеў на Лаванду, але той, відаць, здалося, што ён над ёй проста пацяшаецца, настолькі абражаным быў яе твар. Потым партрэт Поўнай Цёткі зачыніўся.

Гары асцерагаўся, як бы Слагхорн не сышоў снедаць, але той адкрыў дзверы пасля першага ж груку. На ім быў зялёны ізумрудны халат і падыходны начны каўпак. Ён сонна папляскаў вачамі і прамямліў:

- Гары… ты так рана… па суботах я звычайна сплю позна…

- Прафесар, мне жудасна шкада вас турбаваць, - як мага цішэй сказаў Гары, стрымліваючы Рона, які прыўздымаўся на дыбачках і спрабаваў зазірнуць за Слагхорна, у пакой, - але мой сябар Рон па памылцы праглынуў зелле кахання. Вы не можаце прыгатаваць проціяддзе? Я бы адвёў яго да мадам Помфры, але нам не дазваляюць трымаць тавары з "Узрушаючых Ультрафокусаў Уізлі” і… ну, вы разумееце… роспыты…

- Але ты і сам мог бы прыгатаваць лекі. Ты жа дасведчаны зеллероб, - прагаварыў Слагхорн.

- Э-м-м, - замыкаў Гары. Рон пхаў яго локцем пад рэбры, спрабуючы прадзерціся ў пакой, і гэта трохі адцягвала ад гутаркі. - Ці бачыце, сэр… я ніколі не рабіў

праціяддзя да зелля кахання… пакуль я ўсё прыгатую, Рон можа што-небудзь нарабіць…

Нібы ў пацверджанне яго слоў, Рон праенчыў:

- Я не бачу яе, Гары… ён што, яе хавае?

- А зелле выпадкова не пратэрмінавана? – Слагхорн паглядзеў на Рона ўжо з прафесійнай цікавасцю. - Бывае, з часам яны становяцца мацней.

- Гэта б шматлікае растлумачыла, - затыхаючыся, прагаварыў Гары. Яму прыходзілася літаральна дужацца з Ронам, каб той не збіў Слагхорна з ног. - У яго сёння дзень нараджэння, прафесар, - дадаў ён умольна.

- Добра, уваходзіце, - здаўся Слагхорн. - Усё неабходнае ў мяне ў кайстры, праціяддзе не складанае…

Рон уляцеў у дзверы горача натопленага, застаўленага рэчамі кабінета, спатыкнуўся аб упрыгожаную пэндзлікамі нізенькую зэдальку, з працай утрымаўся на нагах, схапіўшы Гары за шыю, і прамармытаў:

- Яна гэтага не бачыла, не?

- Яна яшчэ не прыйшла, - сказаў Гары, гледзячы на Слагхорн. Той адкрыў набор для падрыхтоўкі зелляў і прыняўся насыпаць па дробцы таго-сяго ў маленькі крыштальны флакончык.

- Гэта добра, - горача вымавіў Рон. - Як я выглядаю?

- Фантастычна, - абыякава запэўніў Слагхорн, працягваючы Рону шклянку з празрыстай вадкасцю. - Выпі, гэта танізавальнае, умацоўвае нервы… дапаможа супакоіцца перад яе прыходам, ну, сам разумееш.

- Выдатна, - узрадаваўся Рон і шумна праглынуў праціяддзе.

Гары і Слагхорн уважліва назіралі за ім. Імгненне Рон, ззяючы, глядзеў на іх; затым усмешка вельмі павольна сышла з яго твару, саступіўшы месцу крайняму жаху.

- Што, апамятаўся? - усміхнуўся Гары. Слагхорн хіхікнуў. - Дзякуй велізарны, прафесар.

- Няма за што, мой хлопчык, няма за што, - адклікнуўся Слагхорн. Рон з адчайным выглядам паваліўся ў самае блізкае крэсла, а Слагхорн паспяшаўся да століка, які быў застаўлены напоямі, са словамі: - Яму трэба што-небудзь

выпіць для ўзняцця настрою. Так, у мяне ёсць слівачнае піва, віно... апошняя бутэлька мёду, які настоены ў дубовых бочках... х-мм... жадаў падарыць Дамблдору на Каляды... а, добра... - Слагхорн паціснуў плячамі, - ён не ведае і не пакрыўдзіцца! Чаму бы нам не адкрыць яе і не адсвяткаваць дзень нараджэння містэра Уізлі? Нішто так не палягчае пакут непадзеленага кахання, як вытанчанае віно...

Ён закурлыкаў ад смеху, і Гары далучыўся да яго. З часу няўдалай спробы выцягнуць праўдзівы ўспамін яны ўпершыню зноў апынуліся практычна сам-насам. Калі добры настрой настаўніка захаваецца... калі яны вып'юць дастатковую колькасць дубовага мёду...

- Прашу, прашу, - Слагхорн працягнуў Гары і Рону куфлі, а пасля падняў свой. - Што ж, віншую, Ральф...

- Рон, - шапнуў Гары.

Той, здавалася, нават не чуў тоста, хутка перакуліў куфель і праглынуў віно.

Праз секунду, праз адзін удар сэрца, Гары ўсвядоміў, што здарылася нешта жудаснае, але Слагхорн пакуль яшчэ нічога не зразумеў.

- ...будзь здаровы і...

- Рон!

Рон выпусціў куфель, трохі прыўстаў з крэсла - і паваліўся, канвульсіўна тузаючы канечнасцямі. З рота пацякла пена, вочы вылезлі з арбіт.

- Прафесар! - загарлапаніў Гары. - Зрабіце штонебудзь!

Але Слагхорна нібы паралізавала. Рон уздрыгваў, душыўся; яго скура хутка сінела.

- Што... але... - лепятаў Слагхорн.

Гары пераскочыў праз нізенькі столік, падбег да набору для падрыхтоўкі зелляў і прыняўся выхопліваць розныя слоікі і мяшочкі. Рон выдаваў жудасныя гукі. Нарэшце Гары знайшоў тое, што трэба - зморшчаны, падобны на чалавечую нырку камень, які Слагхорн забраў у яго на зеллеварэнні.

Ён кінуўся да Рона, сілком раскрыў яму рот і саўгануў туды безаар. Рон жахліва здрыгануўся і перарывіста выдыхнуў, потым яго цела змякла і замерла ў нерухомасці.

РАЗДЗЕЛ 19.
ЭЛЬФІЙСКАЯ АГЕНТУРА

- Карацей, у цэлым, не самы ўдалы дзень нараджэння, - канстатаваў Фрэд.

Наступіў вечар. У палаце панавала цішыня, вокны былі занавешаны, лямпы запаленыя. Рон ляжаў тут адзін, побач сядзелі Гары, Герміёна і Джынні. Яны ўвесь дзень прастаялі за падвойнымі дзвярамі бальнічнага крыла, зазіраючы ўнутр, калі хтосьці ўваходзіў або выходзіў. Толькі ў восем вечара мадам Помфры дазволіла ім увайсці. Праз дзесяць хвілін з'явіліся Фрэд і Джордж.

- Не так мы сабе ўяўлялі ўручэнне падарункаў, - хмурна вымавіў Джордж. Ён паклаў на прыложкавы столік вялікі пакет ў падарункавым пакаванні і сеў побач з Джынні.

- Сапраўды, у нашым уяўленні ён быў у прытомнасці, - сказаў Фрэд.

- Сядзелі мы ў Хогсміду, збіраліся яго здзівіць... - працягваў Джордж.

- Вы былі ў Хогсміду? - падняўшы вочы, спытала Джынні.

- Мы падумвалі купіць магазін "Зонка", - маркотна растлумачыў Фрэд. - Адкрыць Хоксмідскае аддзяленне. Толькі ці шмат карысці, калі вас не будуць туды пускаць? Каму тады прадаваць тавар... зрэшты, добра, цяпер не аб гэтым.

Ён прысунуў крэсла бліжэй да Гары і паглядзеў на бледны твар Рона.

- Як жа гэта здарылася?

Гары паўтарыў гісторыю, якую распавядаў ужо раз сто - Дамблдору, МакГонагал, мадам Помфры, Герміёне, Джынні.

-...і тады я саўгануў яму ў горла безоар, ён задыхаў свабадней, Слагхорн кінуўся за дапамогай, прыбеглі МакГонагал і мадам Помфры і аднеслі Рона сюды. Яны

лічаць, ён паправіцца. Мадам Помфры кажа, ён праляжыць тут тыдзень або каля таго, будзе прымаць лекі...

- Божа, якое шчасце, што ты сцяміў наконт безоара, - ціха сказаў Джордж.

- Шчасце, што ён наогул тамака знайшоўся, - адклікаўся Гары, які халаднеў кожны раз, калі думаў аб тым, што магло здарыцца, калі бы гэтага каменьчыка пад рукой не апынулася.

Герміёна, якая цэлы дзень была на рэдкасць маўклівая, амаль нячутна ўсхліпнула. Раніцай яна, цалкам збялелая, прымчалася да дзвярэй лякарні і запатрабавала ў Гары справаздачы аб тым, што здарылася, але потым практычна не прымала ўдзел у гарачых спрэчках Гары і Джынні аб атручванні. Яна проста стаяла побач, спалохана сціснуўшы зубы, пакуль нарэшце іх не прапусцілі да хворага.

- Мама з татам ведаюць? - спытаў Фрэд у Джынні.

- Яны тут ужо былі, прыкладна гадзіну назад. Яны цяпер у кабінеце ў Дамблдора і хутка вернуцца...

Рон нешта прамармытаў у сне. Усё замоўклі і паглядзелі на яго.

- Значыць, яд быў у віне? - нягучна прагаварыў Фрэд.

- Так, - ахвотна пацвердзіў Гары; ён не мог уявіць нічога іншага і быў рады магчымасці яшчэ раз усё абгаварыць. - Слагхорн разліў яго і...

- А ён не мог неўзаметку ад цябе што-небудзь падсыпаць?

- Мог, - сказаў Гары, - але толькі навошта?

- Паняцця не маю, - Фрэд нахмурыўся. - Думаеш, што ён выпадкова пераблытаў куфлі? А атруціць збіраўся цябе?

- Навошта Слагхорну труціць Гары? - здзівілася Джынні.

- Не ведаю, - сказаў Фрэд, - напэўна жадаючых атруціць Гары зараз нямала. Ён жа Абраны і ўсё такое іншае.

- Думаеш, Слагхорн -Пажыральнік Смеці? - спытала Джынні.

- Не выключана, - змрочна адказаў Фрэд.

- Ён мог дзейнічаць пад заклёнам Імперыё, - вымавіў Джордж.

- А можа, ён увогуле тут не пры чым, - сказала Джынні. - Яд маглі наліць у бутэльку, і тады ён прызначаўся для самога Слагхорна.

- Каму трэба забіваць Слагхорна?

- Дамблдор лічыць, што Валан дэ Морт сам жадаў перацягнуць на свой бок Слагхорна, - умяшаўся Гары. - Да Хогвартса Слагхорн цэлы год хаваўся. Верагодна, што... - ён падумаў аб успаміне, які Дамблдору не атрымалася выцягнуць з Слізнарта - Валан дэ Морт жадае яго прыбраць, каб ён не прынёс карысці Дамблдору.

- Але ты казаў, што Слагхорн жадаў падарыць гэтую бутэльку Дамблдору на Раство Хрыстова, - нагадала Джынні. - Значыць, меркаванай ахвярай мог быць і Дамблдор.

- У такім разе атрутнік не занадта добра ведаў Слагхорна, - сказала Герміёна. Яна загаварыла ўпершыню за некалькі гадзін, і яе голас гучаў, як пры моцнай прастудзе. - Інакш сцяміў бы, што смачніну ён зберажэ для сябе.

- Ер-мо-на, - нечакана праенчыў Рон.

Усё прыцішэлі, накіраваўшы на яго трывожныя погляды, але Рон пралапатаў нешта неразборлівае і захроп.

Раптам расхінулася дзверы, і ўсё здрыгануліся ад спалоху. У палату шырачэннымі крокамі ўварваўся Хагрыд з арбалетам у руках і кропелькамі дажджу ў валасах, у мядзведжым футры. За ім заставаліся велізарныя, памерам з дэльфіна, брудныя сляды.

- Увесь дзень у лесе! - затыхаючыся, выпаліў ён. – Арагогу стала горш, я яму казкі чытаў... толькі-толькі прыйшоў на вячэру, а прафесар Сцябло мне ўсё і распавяла!... Як Рон?

- Нічога, - сказаў Гары. - Паправіцца.

- Не больш шасці наведвальнікаў за раз! - выклікнула мадам Помфры, выбягаючы са свайго кабінета.

- З Хагрыдом нас як раз шэсць, - заўважыў Джордж.

- А-а... так... - прабурчэла мадам Помфры. Мабыць, з-за неабсяжных памераў Хагрыда яна палічыла яго адразу за некалькіх чалавек і зараз, каб схаваць замяшанне, выхапіла чарадзейную палачку і прынялася паспешліва выдаляць мокрыя сляды.

- Прама паверыць не магу, - хрыпла прагаварыў Хагрыд, гледзячы на Рона і матаючы вялікай калматай галавой. - Не веру і ўсё тут... глядзіце... ляжыць... каму раптам спатрэбілася яго труціць?

- Менавіта гэта мы зараз і абмяркоўвалі, - сказаў Гары. - Незразумела.

- Можа, на грыфіндорскую каманду хтосьці зло затаіў? - занепакоена выказаў здагадку Хагрыд. - Спачатку Кэцці, зараз Рон..

- Каманду? - здзівіўся Джордж. - Ды каму гэта ў галаву зайдзе?

- Вуд забіў бы ўсіх слізэрынцаў, калі бы ведаў, што гэта сыдзе яму з рук, - справядліва заўважыў Фрэд.

- Ці наўрад справа ў квідыше, але, думаю, паміж замахамі ёсць сувязь, - ціха вымавіла Герміёна.

- З чаго ты ўзяла? - спытаў Фрэд.

- Па-першае, яны абодва не сталі смяротнымі толькі дзякуючы шчаслівай выпадковасці. А па-другое, ні яд, ні каралі, па ўсёй бачнасці, не патрапілі да меркаваных ахвяр. Вядома, гэта азначае, - дадала яна, разважаючы, - што злачынец небяспечней, чым мы думаем: яму абыякава, колькі людзей ён прыкончыць на шляху да мэты.

Не паспела прагучаць гэтае страшнае вяшчунства, як дзверы зноў адчынілася, і ў палату хутка ўвайшлі містэр і місіс Уізлі. У першы раз яны ўсяго толькі пераканаліся, што Рон паправіцца; цяпер місіс Уізлі абняла Гары і вельмі дужа прыцiснула яго да сабе.

- Дамблдор распавёў нам пра безоар, -шмыргаючы носам, вымавіла яна. - Гары, Гары, што тут сказаць? Ты выратаваў Джынні... потым Артура... а зараз вось - Рона...

- Не варта... я не... - ніякавата мармытаў Гары.

- Калі падумаць, палова нашай сям'і абавязаная табе жыццём, - прыдушаным голасам вымавіў містэр Уізлі. - Так, Гары... дзень, калі Рон вырашыў сесці ў купэ з табой ў "Хогвартс-экспрэсе", вызначана быў для ўсіх Уізлі вельмі шчаслівым.

Гары рашуча не ведаў, што на гэта адказаць, і амаль узрадаваўся, калі мадам Помфры яшчэ раз нагадала, што ў

пасцелі Рона павінна знаходзіцца не больш шасці наведвальнікаў. Ён і Герміёна адразу ўскочылі. Хагрыд таксама вырашыў сысці, каб пакінуць Рона з сям'ёй. Яны ўтрох пайшлі па калідоры да мармуровых усходаў.

- Страшная справа, - правуркатаў Хагрыд сабе ў бараду. - Гэтулькі новых мер, а на дзяцей усё роўна нападаюць... Дамблдор трывожыцца да смерці... нічога не кажа, але я ж бачу...

- А у яго няма ніякіх здагадак? - адчайным голасам спытала Герміёна.

- З яго-то мазгамі ў яго іх сотні, - адказаў верны Хагрыд. - Але толькі і ён не ведае, хто даслаў гэтыя каралі і хто віно атруціў, не то бы іх схапілі, дакладна? Я чаго хвалююся, - Хагрыд панізіў голас і азірнуўся праз плячо (Гары, для пэўнасці, пaглядзеў яшчэ і на столь: ці няма Піўза), - калі на дзетак і далей будуць нападаць, Хогвартс доўга не пратрымаецца. Гэта ж як з Таемным пакоем. Ізноў паніка, ізноў бацькі пачнуць забіраць дзяцей, не паспееш азірнуцца, як збяруць раду кіравання і...

Хагрыд замоўк, прапускаючы здань доўгавалосай жанчыны, якая ціхамірна праплыла міма, а потым працягнуў хрыплым шэптам:

- ...вырашаць зачыніць нас назаўжды.

- Няўжо гэта магчыма? - спалохалася Герміёна.

- А ты зірні з іхняга пункта гледжання, - змрочна вымавіў Хагрыд. - Пасылаць дзіця ў Хогвартс гэта ж наогул заўсёды рызыка, так? Калі гэтулькі малалетніх ведзьмакоў сядзяць пад замком у адным месцы, чакай непрыемнасцяў. Але спроба забойства, гэтая справа іншае. Ці мудрагеліста, што Дамблдор сярдуе на Снэ...

Хагрыд раптам устаў як укапаны. На яго асобе - прынамсі, той яго часткі, што віднелася над зблытанай чорнай барадой - з'явілася знаёмы вінаваты выраз.

- Што? - хутка перапытаў Гары. - Дамблдор сярдуе на Снэйпа?

- Я такога не казаў, - адказаў Хагрыд, запанікаваўшы і тым самым цалкам сябе выдаўшы. - Зірніце, колькі часу і, поўнач амаль, мне ўжо трэба...

- Хагрыд, чаму Дамблдор сярдуе на Снэйпа? - гучна паўтарыў Гары.

- Ш-ш-ш! - нервова і незадаволена адгукнуўся Хагрыд. - Няма чаго лямантаваць пра такое на ўсю акругу, ты чаго, жадаеш, каб мяне з працы пагналі? Хоць якое табе дзела, ты ж кінуў сыход за магічнымі…

- Не спрабуй мяне пасарамаціць, гэта не дапаможа! - напорыста сказаў Гары. - Што зрабіў Снэйп?

- Не ведаю, Гары, мне наогул гэтае слухаць не належыла! Я… ну, карацей, выйшаў учора ўвечар з лесу і раптам чую: гутарка… спрэчка, дакладней. Я не жадаў, каб мяне заўважылі. Крадуся сабе міма, імкнуся не слухаць, але яны так… гарачыліся, а вушы не затыкнеш …

- І што? - настойваў Гары. Хагрыд у замяшанні завозіў велізарнымі нагамі.

- Ну… Снэйп казаў, што Дамблдор занадта шмат прымае як належнае і што, можа быць, ён - Снэйп, гэта значыць - не жадае гэтым займацца…

- Чым?

- Не ведаю, Гары! Снэйп накшталт як заявіў, што перапрацаваў, вось і ўсё… а Дамблдор яму ў адказ: маўляў, пагадзіўся, значыць, выконвай. Вельмі так цвёрда. А потым яшчэ сказаў пра расследаванне, якое Снэйп вядзе на сваім факультэце, у Слізэрыне. Ну, у гэтым нічога дзіўнага няма! - выклікнуў Хагрыд, убачыўшы, што Гары і Герміёна абмяняліся шматзначнымі поглядамі. - Усім дэканам загадалі выведаць наконт караляў…

- Так, але з астатнімі Дамблдор не лаяўся, - заўважыў Гары.

- Слухай, Гары, - Хагрыд эбянтэжана прыняўся круціць у руках арбалет; раптам раздаўся трэск, і зброя разламалася напалам, - Я ведаю, што табе Снэйп папярок горла, і не жадаю, каб ты ўсякага напрыдумляў.

- Асцярожна, - сцісла папярэдзіла Герміёна.

Яны абгарнуліся - як раз своечасова, каб заўважыць велізарны цень Аргуса Філча, якая з'явілася на сцяне. Неўзабаве і сам ён выйшаў з-за кута, горбячыся і лязгаючы ад радаснага прадчування зубамі.

- Ага! - прасвістаў ён. - Так позна, а вы не ў ложках! За гэта - спагнанне!

- З якой радасці, Філч? - запярэчыў Хагрыд. - Яны ж са мной.

- Ну і што? - абразліва запытаўся Філч.

- Я - настаўнік, чорт мяне пабяры, ясна, сквіб ты снічлівы? - маментальна ўспыхнуў Хагрыд.

Філч надзьмуўся ад лютасці. Раздалося агіднае шыпенне, і невядома адкуль паўстала місіс Норыс. Выгнуўшыся, яна апавілася вакол худых лодыжак Філча.

- Тупайце адгэтуль, - сказаў Хагрыд кутком рота.

Гары не прыйшлося ўпрошваць; яны з Герміёной пусціліся прочкі. Услед несліся гучныя галасы Хагрыда і Філча. На павароце да грыфіндорской вежы ім сустрэўся Піўз, але ён радасна спяшаўся на крык, хіхікаючы і спяваючы:

Калі дзе сварацца людзі,
Гукні Піўза - бойка будзе!

Поўная Дама ўжо спала і разбурчэлася, што яе абудзілі, аднак прапусціла Гары і Герміёну ў агульную гасціную, дзе панавала бязлюддзе і блаславёная цішыня. Відаць, ніхто пакуль не ведаў пра Рона. Гары ўздыхнуў з палягчэннем: роспытаў на сёння было больш чым досыць. Герміёна, пажадаўшы яму дабранач, накіравалася да спальні дзяўчын, а Гары затрымаўся, сеў перад камінам і ўтаропіўся на згасаючыя вугольчыкі.

Значыць, Дамблдор лаяўся са Снэйпам, накрычаў на яго насуперак усім сваім заявам аб безумоўным даверы... Значыць, ён лічыць, што Снэйп нядосыць старанна дапытвае слізэрынцаў... а можа быць, аднаго слізэрынца - Малфоя?

Чаму жа Дамблдор прыкідваўся, быццам падазрэнні Гары цалкам неабгрунтаваныя? Баяўся, што Гары зробіць дурасць, палезе сам у гэтую справу? Суцэль верагодна. Але не выключана і іншае: Дамблдор не жадае, каб Гары адцягваўся ад заняткаў або ад "хатняга задання" з успамінам. Або Дамблдор не лічыць магчымым дзяліцца

падазронамі наконт аднаго з выкладчыкаў з шаснаццацігадовым хлапчуком…

- А, вось і ты, Потэр!

Гары спалохана ўскокнуў на ногі і выхапіў палачку. Ён быў абсалютна ўпэўнены, што ў агульнай гасцінай нікога няма, і не чакаў, што над дальнім крэслам раптам вырасце нейкая велізарная постаць. Прыгледзеўшыся, ён пазнаў Кормака МакЛагана.

- Я цябе чакаў, - сказаў МакЛаган, не заўважаючы нацэленай на яго чарадзейнай палачкі. -Мусіць, заснуў. Слухай, я бачыў, што Уізлі забралі ў лякарню. наўрад ці ён паправіцца да матчу. Гэта ж на наступным тыдні.

Гары спатрэбілася некалькі секунд, каб зразумець, пра што прамова.

- А… так… квідыш, - прамармытаў ён, засоўваючы палачку за рамень джынсаў і стомлена праводзячы рукой па валасах. - Сапраўды… можа і не паправіцца.

- Ну я магу ўстаць на вароты, правільна? - спытаў МакЛаган.

- Так, - сказаў Гары, - думаю, так…

Ён не мог знайсці пярэчанняў; у рэшце рэшт, МакЛаган быў другім па выніках адборачных выпрабаванняў.

- Выдатна, - узрадвана вымавіў МакЛаган. - Калі трэніроўка?

- Што? А… заўтра ўвечар.

- Добра. Слухай, Потэр, нам трэба загадзя сёе-тое абгаварыць. У мяне ёсць меркаванні наконт стратэгіі, яны могуць апынуцца карыснымі.

- Выдатна, - без запалу адказаў Гары. - Заўтра, добра? А то я парадкам стаміўся…

На наступны дзень навіна аб атручванні Рона хутка распаўсюдзілася па школе, але, у адрозненні ад нападу на Кэцці, не выклікала вялікай сенсацыі. Лічылася, што калі ўсё адбылося ў кабінеце выкладчыка зелляварэння, гэта мог быць няшчасны выпадак; да таго ж, Рону своечасова далі проціяддзе, і справа скончылася шчасна. У цэлым, грыфіндорцаў больш хваляваў матч з Хафлпафам; шматлікія жадалі ўбачыць, як Захарыя Сміт, паляўнічы хафлпафскай

каманды, панясе заслужанае пакаранне за свае гнюсныя каментары да першага матчу сезону.

А вось Гары яшчэ ніколі не цікавіўся квідышам так мала. Думкі пра Драка Малфоя хутка ператварыліся ў яго ў падабенства маніі. Пры кожным зручным выпадку правяраў Карту Марадзёраў і, бывала, адмыслова ішоў туды, дзе знаходзіўся Малфой, аднак ні разу не заспеў яго за чым-небудзь падазроным. І усё жа ён па-ранейшаму невытлумачальна знікаў з карты...

Нажаль, часу на абдумванне гэтай загадкі было зусім мала, улічваючы трэніроўкі, дамашнія заданні, ды яшчэ тую акалічнасць, што зараз, куды б ён ні накіроўвался, за ім неадступна рушылі МакЛаган і Лаванда Браўн.

Ён нават не ведаў, хто з іх надакучыў яму больш. МакЛаган бамбаваў яго намёкамі на тое, што як галкіпер ён куды лепш за Рона і што Гары, убачыўшы яго гульню, хутка сам у гэтым пераканаецца. Акрамя таго, МакЛаган ахвотна крытыкаваў іншых гульцоў і завальваў Гары дэталёвымі схемамі трэніровак, так што Гары не аднойчы прыходзілася нагадваць, хто з іх капітан.

Лаванда, у сваю чаргу, стала апынялася поруч Гары і адразу пачынала абмяркоўваць Рона, што было не меней стомна, чым спартыўныя лекцыі МакЛагана. Спачатку Лаванда крыўдавала на тое, што ніхто не здагадаўся паведаміць ёй пра няшчасце з Роном ("Усё-ткі я яго дзяўчына!"), але потым прабачыла Гары яго бестактоўнасць і вырашыла правесці з ім шэраг шчырых гутарак, прысвечаных пачуццям Рона, хоць Гары з радасцю бы адмовіўся ад такога прывілею.

- Слухай, чаму бы табе не спытаць самога Рона? - пацікавіўся Гары пасля асабліва доўгіх распытванняў Лаванды, якая ахапілі сабою ўсё, пачынальна з таго, ці спадабалася Рону яе новая парадная адзежа, сканчаючы тым, ці ўпэўнены Гары, што Рон лічыць свае адносіны з ёй "сур'ёзнымі".

- Я бы спытала, толькі, як ні прыйду, ён усё спіць! - засмучана выклікнула Лаванда.

- Так? - здзівіўся Гары. Яго Рон сустракаў суцэль бадзёра, з нецярпеннем чакаў навін аб Дамблдоры і Снэйпе і быў гатовы без стомы перамываць косткі МакЛагену.

- А Герміёна Грэнжер працягвае яго наведваць? - раптам пацікавілася Лаванда.

- Так, па-мойму. Яны жа сябры, - пачуваючыся няўтульна, адказаў Гары.

- Сябры, не смешыце мяне, - з кепікамі сказала Лаванда. - Калі мы пачалі сустракацца, яна з ім шмат тыдняў не размаўляла! А зараз, калі ён стаў такі цікавы, марыць змірыцца...

- Як ты можаш? Яго спрабавалі атруціць, што жа тут цікавага? - уразіўся Гары. - І наогул... Як бы там ні было, прабач, я павінен пайсці, ідзе МакЛаган, зноў прычэпіцца да мяне з размовамі пра квідыш, - паспешліва прамармытаў Гары, шаснуў убок, у дзверы, якая здавалася суцэльнай сцяной, і кароткім шляхам панёсся на зелляварэнне, дзе, да шчасця, ні Лаванда, ні МакЛаган не маглі яго дастаць.

Раніцай перад матчам супраць Хафлпафа Гары, перш чым адправіцца на стадыён, заскочыў у лякарню. Рон страшна хваляваўся; мадам Помфры не адпускала яго глядзець гульню, лічачы, што ён можа ператаміцца.

- Як поспехі МакЛагана? - нервова спытаў ён, мабыць, забыўшыся, што задаваў гэтае пытанне як мінімум двойчы.

- Я жа сказаў, - цярпліва паўтарыў Гары, - будзь ён хоць зорка сусветнага маштабу, я бы не пакінуў яго ў камандзе. Ён ён лезе да ўсіх з указаннямі,вучыць, што каму рабіць, і наогул лічыць сябе лепш за усіх. Я сплю і бачу, як бы ад яго адкараскацца. Дарэчы,- сказаў ён, паднімаючыся, і ўзяў у рукі "Пошуг", - можа, перастанеш прыкідвацца спячым перад Лавандай? А то яна мяне ўжо давяла да ручкі.

- А, - збянтэжана вымавіў Рон, - Так. Вядома.

- Не жадаеш больш сустракацца, так і скажы, - параіў Гары.

- Так... але... гэта не так проста, - прамармытаў Рон, памаўчаў і як бы няўзнак пацікавіўся: - А Герміёна зойдзе перад матчам?

- Не, яны з Джынні ўжо на стадыёне.

- Зразумела, - спахмурнеўшы, сказаў Рон. - Добра. Ну, жадаю поспехаў. Спадзяюся, ты разграміш МакЛаг… гэта значыць, Сміта.

- Паспрабую, - адказаў Гары І закінуў на плячо мятла. - Убачымся пасля матчу.

Ён хутка крочыў па спусцелых калідорах; уся школа была на вуліцы, альбо на стадыёне, альбо накіроўваліся да яго. Гары пазіраў у вокны, мяркуючы, наколькі моцны вецер, і раптам пачуў наперадзе шум. Насустрач ішоў Малфой з двума дзяўчынкамі; абедзве выглядалі жудасна незадаволенымі і пакрыўджана дзьмуліся.

Пры выглядзе Гары Малфой замер, затым сцісла, зларадна хохотнул і зрушыўся далей.

- Куды гэта ты? - спытаў Гары.

- Спяшаюся і падаю распавесці, Потэр, каму і ведаць, як не табе, - здзекліва працадзіў Малфой. - Паспяшайся лепш, людзі чакаюць Абранага Гульца, Хлопчыка, Які Заўсёды Перамагае, або як тамака цябе цяпер клічуць.

Адна з дзяўчынак супраць волі хіхікнула. Гары здзіўлена ўтаропіўся на яе. Яна счырванела. Малфой, закрануўшы Гары, мінуў міма. Дзяўчынкі затупалі за ім, і неўзабаве яны ўтраіх схавалася за кутом.

Гары сапраўды ўрос зямлю. Ён стаяў і не адрываючыся глядзеў ім услед. Вось бязладдзе; ён ледзь паспявае на матч, а тут Малфой! Накіраваўся па сваіх справах, калі ўся школа на вуліцы: выдатны шанец высвятліць, што жа ў яго на розуме. Хутка праляталі маўклівыя секунды, а Гары марудзіў, застыўшы ў нерухомасці і гледзячы на кут, за якім знік Малфой…

- Дзе знікаў? - незадаволена спытала Джынні, калі Гары ўляцеў у распранальню. Уся каманда ўжо перапранулася і падрыхтавалася да выхаду; Пікс і Кут, Адбівалы, нервова стукалі сябе па нагах бітамі.

- Я сустрэў Малфоя, - ціха адказаў Гары, нацягваючы праз галаву чырвоную адзежу.

- І што?

- Тое, што я жадаў высвятліць, чаму ён і нейкія дзве дзяўчынкі тырчаць у замку, калі ўсё астатнія на стадыёне…

- Гэта так важна менавіта цяпер?

- Зараз я ўжо ці наўрад пазнаю! - кінуў Гары, схапіў "Пошуг" і паправіў акуляры. - Усё, пайшлі!

Не сказаўшы больш ні слова, ён рашуча выйшаў на поле пад аглушальныя крыкі з трыбун. Ветра амаль не было, па небе плылі невялікія аблокі, час ад часу прагледжвала яркае сонца.

- Падступнае надвор'іца! - падбадзёрыў каманду МакЛаган. - Пікс, Кут, падлятайце з боку сонца, каб яны не бачылі вашага набліжэння…

- МакЛаган, капітан тут - я, хопіць раздаваць указанні, - раздражнёна спыніў яго Гары. - Ішоў бы ты лепш да тычак!

Незадаволены МакЛаган выдаліўся. Гары звярнуўся да Піксу і Куту і неахвотна сказаў:

- Падлятайце з боку сонца.

Ён абмяняўся поціскам рукі з хафлпафскім капітанам, а затым па свістку мадам Трук адапхнуўся ад зямлі, узняўся ў паветра, вышэй сваёй каманды, і стаў аблятаць поле ў пошуках Сніча. Калі злавіць яго хутчэй, то можна паспець вярнуцца ў замак, узяць Карту Марадзёраў і высвятліць, чым заняты Малфой…

- Квофл у руках Сміта з Хафлпафа, - рэхам разнёсся над стадыёнам летуценны голас. - Гэта ён у апошні раз каментаваў матч і Джынні Уізлі наляцела проста на яго, адмыслова, я думаю… ва ўсякім выпадку, так гэта выглядала. Сміт даволі грубіянска адклікаўся пра Грыфіндор, а зараз, калі гуляе супраць іх, мусіць, шкадуе аб гэтым… ой, глядзіце, Джынні адабрала ў яго мяч, яна мне падабаецца, такая добрая…

Гары здзіўлена паглядзеў уніз на пляцоўку каментатара. Няўжо хтосьці ў здаровым розуме і цвёрдай памяці пусціў туды Луну Лаўгуд? Але нават адгэтуль, з вышыні, нельга было не пазнаць доўгія бруднавата-белыя валасы і пробкавыя каралі… Прафесар МакГонагал стаяла побач з Лунай і выглядала некалькі збянтэжанай, нібы пачала сумнявацца ў правільнасці гэтага прызначэння.

- …але зараз вялікі хафлпафец адабраў у яе Квофл, не памятаю, як яго клічуць, нейкі Быкінс… Бугайні…

- Скоткінс! - гучна паправіла прафесар МакГонагал. Натоўп засмяялася.

Гары агледзеўся; Сніча не было відаць. Праз імгненне Скоткінс забіў гол. МакЛаган злasліва лямантаваў на Джынні за тое, што яна адпусціла Квофл Ён у выніку не заўважыў вялікага чырвонага мяча, які прасвістаў міма яго правага вуха.

- МакЛаган, можа, зоймешся сваёй справай, і пакінеш усіх астатніх у супакоі! - зароў Гары, разгортваючыся асобай да свайго Ахоўніка.

- Бяру прыклад з цябе! - абурана крыкнуў у адказ пачырванеўшы МакЛаган.

- Гары Потэр лаецца са сваім Ахоўнікам, - ціхамірна паведаміла Месяц. хафлпафцы і слізэрынцы на трыбунах здзекліва, радасна загаманілі. - Ці наўрад гэта дапаможа знайсці Сніч, але, магчыма, тут нейкая хітрасць...

Вылаяўшыся, Гары стромка разгарнуўся і ізноў паляцеў вакол стадыёна, уважліва аглядаючы ўсё вакол і спадзяючыся на з'яўленне малюсенькага крылатага залатога мячыка.

Джынні і Дэмельза забілі кожная па гале, чым пацешылі чырвона-залатых заўзятараў. Затым Груббакінс забіў, зраўнаваўшы становішча, але Луна гэтага не заўважыла; у яе цалкам адсутнічала цікавасць да такіх прызямлёных рэчаў, як галы. Затое яна спрабавала прыцягнуць увагу гледачоў да аблокаў мудрагелістай формы і выказала здагадку, што Захарыя Сміт, якому дагэтуль не атрымоўвалася ўтрымліваць Квофл даўжэй хвіліны, хварэе загадкавым "сіндромам няўдачніка".

- Семдзесят - сорак у карысць Хафлпафа! - раўнула прафесар МакГонагал у мегафон Луны.

- Праўда, ужо? - безуважліва здзівілася Луна. - Ой, глядзіце! Грыфіндорскі ахоўнік адабраў у адбівалы біту.

Гары рэзка звярнуўся. І праўда, МакЛаган па нейкіх таямнічых меркаваннях адабраў у Пікса біту і, здаецца, паказваў, як запусціць нападалу ў імкліва набліжаючагася Скоткінса.

- Неадкладна аддай біту і вярніся да тычак! - зароў Гары і кінуўся да МакЛагана. Той люта замахнуўся і ніякавата патрапіў па мячы.

Асляпляльны, ванітны боль... выбліск... падаленыя крыкі... і ўніз, уніз па доўгіаму, даўжэзнаму тунэлю...

У наступнае імгненне Гары адкрыў вочы ў дзіўна цёплай, зручнай пасцелі. Над ім была цёмная столь і круг залацістага святла. Ён з цяжкасцю адарваў галаву ад падушкі. Злева ляжаў нехта знаёмы - вяснушчаты і руды.

- Рад, што ты заскочыў да мяне, - сказаў Рон.

Гары міргнуў і агледзеўся па баках. Вядома: ён у лякарні. Неба за акном цёмна-сіняе з малінавымі пражылкамі. Матч даўным-даўно скончыўся... надзеі пасацыць за Малфем няма. Галава Гары здавалася дзіўна цяжкай. Ён падняў руку і абмацаў шчыльны цюрбан з бінтоў.

- Што здарылася?

- Расколіна ў чэрапе, - мадам Помфры хутка падышла і заставіла яго зноў адкінуцца на падушкі. - Турбавацца не пра што, я ўсё адразу загаіла, але ты застаешся на ноч. Некалькі гадзін табе нельга перанапружвацца.

- Я не жадаю на ноч, - абурыўся Гары, сеў і скінуў коўдру. - Я жадаю знайсці і забіць МакЛагана.

- Баюся, гэта і завецца "перанапружвацца", - сказала мадам Помфры, уладна вяртаючы яго ў пасцелю, і пагрозліва падняла палачку. - Ты застанешся тут, пакуль цябе не выпішуць, Потэр, або я паклічу дырэктара.

Яна рашуча выдалілася ў свой кабінет, а Гары, кіпячы ад абурэння, апусціўся на падушкі.

- Ты ведаеш, з якім рахункам мы прайгралі? - скрозь зубы спытаў ён Рона.

- Ведаю, - прабачальным тонам адказаў Рон. - Канчатковы рахунак трыста дваццаць- шэсцьдзесят.

- Пышна, - люта выплюнуў Гары. - Проста пышна! Ну, пачакай, МакЛаган, дабяруся я да цябе...

- Навошта табе гэты троль, - слушна заўважыў Рон. - Асабіста я лічу, што варта абдумаць варыянт з заклёнам Прынца, ад якога растуць пазногці. І наогул, раней, чым ты

адгэтуль выйдзеш, з ім разбярэцца каманда, яны відавочна не ў захапленні…

У голасе Рона гучала дрэнна ўтоеная весялосць; ён быў проста шчаслівы, што МакЛаган так аблажаўся. Гары ляжаў, утаропіўшыся ў круг святла на столі; нядаўна падгоены чэрап не то каб балеў, але набываў празмерную адчувальнасць.

- Мне адгэтуль было чуваць каментарыі, - сказаў Рон. У яго голасе звінеў смех. - Спадзяюся, Луна заўсёды будзе каментаваць… Сіндром няўдачніка…

Але Гары быў занадта злосны, каб ацаніць гумар сітуацыі, і пырханне Рона патроху заціхла.

- Дарэчы, пакуль ты быў без прытомнасці, Джыні прыходзіла, - пасля доўгага маўчання сказаў ён, і ўяўленне тут жа панесла Гары далёка-далёка, туды, дзе Джыні, рыдаючы над яго нячулым целам, прызнаецца яму ў сваіх глыбокіх пачуццях, а Рон іх бласлаўляе… - Яна сказла, ты ледзь паспеў на матч. Чаму гэта? Ты сышоў адсюль своечасова.

- А-а… - пралапатаў Гары. Сцэна перад яго ўнутраным поглядам скурчылася і знікла. - Так… Разумееш, я ўбачыў Малфоя, ён ішоў кудысьці з двумя дзяўчынкамі, па якіх было відаць, што іх гэта цалкам не цешыць, і гэта ўжо другі раз, калі ён прапускае матч па квідышу.На апошнім матчы яго таксама не было, памятаеш? - Гары ўздыхнуў. - Лепш бы я пайшоў за ім, чым трываць такую паразу…

- Не дуры, - рэзка абарваў Рон. - Прапускаць матч з-за нейкага Малфоя! Ты жа капітан!

- Я жадаю ведаць, чым ён заняты, - сказаў Гары. - І не кажы, што я ўсё выдумаў! Пасля яго гутаркі са Снэйпам…

- Я ніколі не казаў, што ты ўсё выдумаў, - Рон прыпадняўся на локці і, нахмурыўшыся, паглядзеў на Гары, - толькі няма такога правіла, што злыднем можа быць толькі адзін чалавек! Ты зусім звар'яцеў на Малфое, Гары. Жадаеш прапусціць матч, каб сачыць за ім…

- Я жадаю заспець яго на месцы злачынства! - засмучана кінуў Гары. - Высвятліць, куды ён ходзіць, калі знікае з карты?

- Не ведаю… у Хоксмід? - выказаў здагадку Рон, пазяхнуўшы.

- Я ні разу не бачыў яго на карце ў сакрэтных праходах. Іх, мусіць, зараз ахоўваюць?

- Тады я не ведаю, - сказаў Рон.

Запанавала маўчанне. Гары глядзеў у столь, на круг святла ад лямпы, і разважаў…

Калі бы ён валодаў уладай Руфуса Скрымджара, то ўсталяваў за Малфоем сачэнне, але, нажаль, у яго пад пачаткам няма цэлага кабінета аўрораў… Гары мімалётна падумаў аб А Д, але тут узнікала праблема прагулаў; што ні кажы, ва ўсіх вельмі шчыльны расклад…

З ложка Рона данёсся ціхі, гулкі храп. Потым мадам Помфры выйшла з свайго кабінета ў тоўстым халаце. Гары зразумеў, што прасцей за ўсё прыкінуцца спячым; ён звярнуўся на бок і стаў слухаць, як, падпарадкоўваючыся руху чарадзейнай палачкі, зачыняюцца запавесы. Лямпы самі сабой прытушылі святло, і фельчарка вярнулася да сабе; дзверы зашчапілася, і Гары зразумеў, што яна легла спаць.

Гэта ўжо трэцяе трапленне ў лякарню з-за квідышнай траўмы, думаў у цемры Гары. У апошні раз ён зваліўся з мятлы з-за дзяментараў, а да гэтага ў яго ў руцэ растварыліся ўсе косткі - дзякуй няшчаснаму няўмеху прафесару Локхарду… мабыць, тады было балючай за ўсё … страшная пакута, калі за адну ноч зноўку адрастаюць косткі… яго пакут не палегчыў нават нечаканы візіт пасярод…

Гары рэзка сеў. Сэрца моцна білася, цюрбан з бінтоў з'ехаў набок. Ён знайшоў рашэнне: ёсць усё-ткі спосаб сачыць за Малфоем! Як ён мог забыцца, чаму не падумаў аб гэтым раней?

Пытанне ў тым, як яго выклікаць? Што зрабіць?

Вельмі ціха, небяспечна, Гары сказаў у цемру:

- Крычар?

Раздаўся вельмі гучны хлапок. Цішыню пакоя прарэзаў жудасны віск і нейкая валтузня. Рон, ускрыкнуўшы, прачнуўся.

- Што такое…?

Гары спешна ткнуў палачкай у бок кабінета мадам Помфры і шапнуў: "Аглухні!", каб яна не прыбегла на шум. Затым перасунуўся на бок ложка, спадзяючыся разглядзець, што адбываецца.

У цэнтры пакоя каталіся па поле два дамавіка-эльфа, адзін у бардовым джэмперы і некалькіх ваўняных шапках, іншы - у старой і бруднай анучы на манер насцегнавой павязкі. Потым раздаўся яшчэ адзін хлапок, і ў паветры над якія б'юцца эльфамі паўстаў палтэргейст Піўз.

- Ад мяне не схаваешся, Поцці! - абурана сказаў ён Гары, паказваючы на бойку ўнізе, а затым заліўся гучным хехеканнем. - Глядзі, як казюлькі мутузяць адзін аднаго… бах-трах… кусь-кусь…

- Крычар не смее абражаць Гары Потэра ў прысутнасці Доббі, не смее, або Доббі затыкне Крычару яго гідкую пашчу! - тонкім голасам крычаў Доббі.

- Хрась-дрась! - радасна лямантаваў Піўз, шпуляючы ў эльфаў кавалачкамі мелу, каб раззлаваць іх яшчэ больш. - шчып-шчып!

- Крычар будзе казаць пра гаспадара што захоча, так-так, і што ў яго за гаспадар, подлы сябар бруднакроўкі, ах, што бы сказала бедная спадарыня…

Што менавіта сказала б бедная спадарыня, пазнаць не атрымалася, таму што Доббі ткнуў у рот Крычару гузаваты маленькі кулачок і выбіў палову зубоў. Гары і Рон ускочылі з ложкаў і расцягнулі эльфаў, зрэшты, тыя па-ранейшаму спрабавалі дастаць адзін аднаго.Ды яшчэ іх распальваў Піўз, які насіўся вакол лямпы і галасіў:

- Пальцы ў нос, язык далоў, ды і вушы з галавой!

Гары нацэліў на Піўза чарадзейную палачку і сказаў: "Замаўчы!" Піўз пачаткаў душыцца, схапіўся за горла і выляцеў з пакоя - з непрыстойнымі жэстамі, але не ў сілах вымавіць ні гуку, паколькі яго язык прыляпіўся да нёба.

- Выдатна, - ухваліў Рон і падняў Доббі у паветра, каб той не мог дацягнуцца да Крычара. - Яшчэ адзін фокус Прынца?

- Так, - кіўнуў Гары, выкручваючы маршчыністую ручаньку Крычара. - Так, усё… забараняю дзерціся!

Зразумеў, Крычар, табе забараняецца дзерціся з Доббі. Доббі, я ведаю, што не магу табе загадваць…

- Доббі - вольны домавы эльф і можа падпарадкоўвацца каму жадае! Доббі зробіць усё, што загадае Гары Потэр! - адчаканіў Доббі. Па зморшчаным маленькім тварыку проста на джэмпер пацяклі слёзы.

- Вельмі добра, - сказаў Гары, і яны з Ронам адпусцілі эльфаў. Тыя зваліліся на падлогу, але дзерціся ўжо не спрабавалі.

- Гаспадар клікаў мяне? - прокаркаў Крычар, схіляючыся ў нізкім паклоне, але акінуў Гары поглядам, у якім ясна чыталася пажаданне хутчэйшай і пакутлівай смерці.

- Так, клікаў, - адказаў Гары і зірнуў на дзверы кабінета мадам Помфры, правяраючы, ці захоўвае моц загавор; па ўсёй бачнасці, яна не чула бойкі. - Для цябе ёсць праца.

- Крычар зробіць усё, што загадае гаспадар, - эльф сагнуўся так нізка, што яго губы ледзь не дакраналіся каравых пальцаў ног, - таму што ў Крычара няма выбару, але ён саромаціцца такога спадара, так-так…

- Доббі усё зробіць, Гары Потэр! - піснуў Доббі; вялікія, як тэнісныя мячы, вочы ўсе яшчэ былі поўныя слёз. - Доббі палічыць за гонар дапамагчы Гары Потэру!

- Калі падумаць, вы абодва спатрэбіцеся, - сказаў Гары. - Значыць… я жадаю, каб вы прасачылі за Драка Малфоем.

Наўмысна не заўважаючы здзіўленні і прыкрасці Рона, Гары працягваў:

- Мне трэба ведаць, дзе ён бывае, з кім сустракаецца і што робіць. Я жадаю, каб за ім сачылі круглыя суткі.

- Так, Гары Потэр! - тут жа адгукнуўся Доббі. Яго велізарныя вочы ўсхвалявана заблішчалі. - А калі Доббі памыліцца, Гары Потэр, ён кінецца з самой высокай вежы!

- Гэтага не трэба, - паспяшаўся запэўніць Гары.

- Гаспадар жадае, каб я сачыў за малодшым Малфоем? - прахрыпеў Крычар. - Шпіёніў за чыстакроўным унучатым пляменнікам маёй былой спадарыні?

- Цалкам дакладна, - сказаў Гары. Ён своечасова здагадаўся аб вялікай небяспецы і вырашыў неадкладна

прадухіліць яе. - І табе, Крычар, забараняецца нават намякаць яму аб гэтым, паказваць яму, чым ты займаешся, размаўляць з ім, пісаць цыдулкі... і... наогул з ім кантактаваць, ясна?

Ён бачыў, як Крычар адчайна спрабуе знайсці шчыліну ў атрыманых загадах, і чакаў. Праз хвіліну-іншую, да задавальнення Гары, Крычар ізноў нізка пакланіўся і з вялікай крыўдай вымавіў:

- Гаспадар усё прадумаў, і Крычар павінен яму падпарадкоўвацца, хоць ён упадабаў бы служыць юнаму Малфою, так-так...

- Значыць, вырашанае, - сказаў Гары. - Мне патрэбныя рэгулярныя справаздачы, але, перш чым з'явіцца, пераканаецеся, што поруч мяне нікога няма. Рон і Герміёна не ў рахунак. І не кажаце нікому, чым займаецеся. Проста прыліпніце да Малфою, як парачка лазневых лістоў.

РАЗДЗЕЛ 20.
ХАДАЙНІЦТВА ЛОРДА ВАЛАН ДЭ МОРТА

У панядзелак раніцай Гары і Рона выпісалі з лякарні. Дзякуючы стараннім мадам Пофры яны цалкам паправіліся і цяпер маглі бесперашкодна атрымліваць асалоду ад усімі прывілеямі пацярпелых. Самым жа прыемным было тое, што Герміёна пагадзілася з Ронам і нават прыйшла праводзіць яго і Гары на сняданак. Яна прынесла з сабою навіну:аказваецца, Джыні палаялася з Дынам. Пачвара, якая драмала ў грудзі Гары, задрала галаву і з надзеяй панюхала паветра.

- А з-за чаго? – спытаў Гары наколькі мог абыякава. Яны як раз павярнулі ў калідор сёмага паверху, які быў цалкам пусты, калі не лічыць адной вельмі маленькай дзяўчынкі, якая разглядала габелен з тролямі ў балетных спаднічках. Пры выглядзе шасцікласнікаў, якія падыходзілі ўсё бліжэй, яна так спалохалася, што выпусціла з рук цяжкія медныя шалі.

- Нічога страшнага! – ласкава супакоіла яе Герміёна, кідаючыся на дапамогу. – Трымай… - Яна пастукала па пабітых шалях чарадзейнай палачкай і сказала: - Рэпара.

Дзяўчынка нават не сказала дзякуй. Яна нібы ўрасла ў зямлю і не адрываючыся глядзела ім услед. Рон павярнуўся.

- З кожным годам яны становяцца менш і менш, - прагаварыў ён.

- Ну і добра, - з лёгкім нецярпеннем адклікнуўся Гары. – Герміёна, ак чаму Джыні палаялася з Дынам?

- Дын смяяўся, калі МакЛаген патрапіў у цябе Бладжэрам, - адказала Герміёна.

- Мабыць, гэта і сапраўды было смешна, - слушна заўважыў Рон.

- Зусім не! – горача запярэчыла Герміёна. – Гэта было жудасна! Калі б Пікс і Проўстак не падхапілі Гары, ён бы разбіўся!

- Вядома, але Джыні і Дыну не трэба было з-за гэтага пасварыцца, сказаў Гары, па-ранейшаму адлюстроўваючы незацікаўленасць. – Ці яны не раставаліся?

- Не – але чаму гэта цябе так цікавіць? – Герміёна пільна паглядзела на Гары.

Проста не жадаю, каб у камандзе ўсё зноў пайшло кулём! – паспяшаўся растлумачыць ён, але Герміёна не зводзіла з яго падазронага погляду, і Гары страшна ўзрадаваўся, калі яго паклікалі ззаду, даўшы тым самым падставу павярнуцца ад Герміёны спіной.

- А, Луна, прывітанне!

- Я хадзіла да вас у лякарню, - паведаміла Луна, рыючыся ў сваім заплечніку. – Але там сказалі, што вас ужо выпісалі…

Яна саўганула ў рукі Рону нешта, што нагадвала зялёную цыбуліну, вялікі мухамор і нешта накшталт жменькі кацінай кодлы, а потым нарэшце выняла патрапаны пергаментны скрутак і працягнула яго Гары.

- … вось, прасілі табе перадаць.

Гары зразумеў, што гэта запрашэнне на індывідуальны занятак з Дамблдорам, разгарнуў яго і тут жа сказаў Рону і Герміёне:

- Сёння вечарам.

- А ты вельмі выдатна каментыравала! – пахваліў Рон Луну, калі тая стала забіраць у яго цыбуліну, мухамор і каціную кодлу. Луна нявызначана ўсміхнулася.

- Здзекуешся, так? Усе кажуць, гэта было жудасна.

- Не, я сур’ёзна! – запэўніў Рон. – Даўно не атрымліваў такога задавальнення! Дарэчы, што гэта? – пацікавіўся ён, паднімаючы ўверх цыбуліну.

- О, гэта карнепалох, - сказала Луна, запіхваючы каціную кодлу з мухаморам зваротна ў заплечнік. – Калі жадаеш, можаш пакінуць сабе. У мяне іх навалам. Выдатна адганяюць зажыруючых загланцаў.

Яна сышла. Рон, душачыся ад смеху, стаяў з карнепалохам у руках. Затым яны пайшлі далей, у накірунку да Вялікай Залы.

- Ведаеце, а яна мне ўсё больш падабаецца, гэта Луна, - вымавіў Рон. – Яна, вядома, дурнаватая, але ў добрым…

Ён раптам асёкся. У падножжа мармуровай лесвіцы з грозным выглядам стаяла Лаванда Браўн.

- Прывітанне, - нервова пралапатаў Рон.

- Змываемся, - прамармытаў Гары, звяртаючыся да Герміёны, і яны прашмыгнулі міма, але зсё роўна пачулі словы Лаванды: - Чаму ты не сказаў, што цябе сёння выпісваюць? І з якой гэта прычыны яна з табой?

Рон з'явіўся за сталом праз паўгадзіны з надзьмутым, раздражнёным выглядам. Ён сеў з Лавандай, але, наколькі мог бачыць Гары, за ўвесь сняданак не абмяняўся з ёй ніводным словам. Герміёна паводзіла сябе так, быццам яе гэта цалкам не дакранаецца, але раз або два Гары лавіў на яе твару невытлумачальна задаволеную ўсмешку. У той дзень яна наогул знаходзілася ў прыпаднятым настроі, а вечарам нават пажадала праверыць (інакш кажучы, дапісаць) сачыненне Гары па гербалогіі - бо раней рашуча адмаўлялася гэта рабіць, ведаючы, што Гары дае спісваць Рону.

- Дзякуй табе вялікае, - падзякаваў Гары, злёгеньку пляснуўшы Герміёну па спіне. Ён зірнуў на гадзіннік і зразумеў, што ўжо амаль восем. - Слухай, мне час ісці, а то спазнюся да Дамблдора…

Яна не адказала, толькі з стомленым выглядам выкрасліла з яго тэксту яшчэ некалькі няўдалых прапаноў. Гары, усміхаючыся, вылез праз дзіру за партрэтам і пабег да кабінета дырэктара. Пры згадванні пра шакаладныя эклеры гаргулля адскочыла ў бок. Гары, пераскокваючы праз дзве прыступкі, падняўся па шрубавай лесвіцы і пастукаў у дзверы роўна ў тую хвіліну, калі гадзіннік за ёй прабілі восем.

- Увайдзіце, - раздаўся голас Дамблдора, але, толькі Гары працягнуў руку да дзвярэй, як хтосьці рыўком адчыніў яе знутры. Гэта была прафесар Трэлані.

- Ага! - закрычала яна, тэатральна паказваючы на Гары пальцам, і ўтаропілася на яго скрозь велізарныя акуляры, часта лыпаючы. - Вось з-за каго мяне беспардонна вышпурнулі з кабінета!

- Мая дарагая Сібіла, - з лёгкім раздражненнем адказаў Дамблдор, - ніхто вас ніадкуль не вышпурляе, тым больш беспардонна. Проста ў Гары заняткі, а мы, здаецца, ужо ўсё абгаварылі...

- Пышна, - абражана вымавіла яна. - Вы не жадаеце прыбраць гэтую бездапаможную клячу, гэтага ўзурпатара! Хай... можа быць, у іншай школе мае таленты ацэняць па вартасці...

Прафесар Трэлані імкліва прайшла міма Гары і схавалася з выгляду на шрубавай лесвіцы; было чуваць, як яна спатыкнулася, відавочна, наступіўшы на адну з шаляў, якія валачыліся па палу.

- Калі ласка, зачыні дзверы і садзіся, Гары, - стомлена сказаў Дамблдор.

Гары выканаў просьбу і заняў сваё звычайнае месца каля пісьмовага стала, дзе ўжо стаяў Вір Памяці і дзве малюсенькія крыштальныя бутэлечкі з ўспамінамі.

- Прафесар Трэлані так і не змірылася з Фірэнсам? - спытаў Гары.

- Не, - адказаў Дамблдор. - Прадказанне дастаўляе куды больш клопатаў, чым я мог прадбачыць; мне о не давялося вывучаць гэты прадмет. Прасіць Фірэнса вярнуцца ў лес нельга, ён там лічыцца адшчапенцам; прасіць сысці Сібілу Трэлані таксама недапушчальна. Паміж намі кажучы, яна не мае ні найменшага падання, якая небяспека падцікоўвае яе за межамі замка. Ці бачыш, Сібіла не ведае - і было бы вельмі неразважна яе адукоўваць, - што прадказанне пра табе і Валан дэ Морту зроблена ёю.

Дамблдор глыбока ўздыхнуў, а потым вымавіў:

- Аднак не забівай сабе галаву маёй службовай бязладзіцай. Нам трэба абгаварыць куды важнейшыя пытанні. Па-першае - ці атрымалася табе выканаць тое, пра што я папытаў цябе ў канцы апошняга занятка?

- Ой, - вырвалася ў Гары. З-за курсаў апарыравання, квідыша, атручвання Рона, уласнага трэснутага чэрапа і спроб высветліць, што робіць Малфой, ён амаль забыўся пра заданні Дамблдора... - Разумееце, сэр, я пытаў у прафесара Слагхорна пасля ўроку зеллеварэння, але ён не захацеў нічога распавядаць...

Павісла невялікая паўза.

- Ясна, - ледзь пачакаючы прамовіў Дамблдор. Ён прыглядзеўся ў Гары па-над акулярамі-паўмесяцамі, выклікаўшы ў таго знаёмае адчуванне, быццам яго прасвечваюць рэнгенаўскімі промнямі. - І цяпер ты лічыш, што зрабіў усё магчымае? Увёў усе свае незвычайныя здольнасці? Выпрабаваў усе мажлівыя хітрасці?

- Разумееце, - Гары затаптаўся, не ведаючы, што і сказаць. Адзіная спроба ўзяць ўспамін нечакана здалася ганебна бездапаможнай. - Калі Рон па памылцы праглынуў зелле кахання, я павёў яго да прафесара Слагхорна. Я думаў, што, можа, калі ён будзе ў добрым настроі...

- Атрымалася? - спытаў Дамблдор.

- Э-м-м... не, сэр, Рон выпіў яд...

- ...і табе, натуральна, стала не да ўспаміну. Сапраўды, твой лепшы сябар быў у небяспецы; нічога іншага я і не чакаў. Але калі высветліліся, што містэр Уізлі паправіцца, я разлічваў, што ты вернешся да выканання задання. Мне здавалася, я ясна растлумачыў, наколькі гэта важна; зрабіў усё, што ў маіх сілах, каб ты зразумеў: гэты ўспамін - найважнейшы, без яго мы толькі дарма страцім час.

Пякучы сорам папоўз ад верхавіны Гары ўніз па ўсім целе. Дамблдор не падвышаў галасу, у яго словах не чулася гневу, але лепш бы ён крычаў; цяжка было прадставіць нешта горш гэтага халоднага расчаравання.

- Сэр, - з адчаем прагаварыў ён, - гэта не таму, што я не імкнуўся, проста ў мяне былі іншыя... іншыя...

- Рэчы на розуме, - скончыў за яго Дамблдор. - Разумею.

Зноў павісла маўчанне; такое няспраўнае, якога яшчэ не было паміж ім і Дамблдорам; яно доўжылася і доўжылася, а парушалася толькі ціхім пасопваннем Арманда Дыпета,

партрэт якога вісеў над галавой Дамблдора. Гары здавалася, што з моманту прыходу ён як-то дзіўна паменшыўся, сеў, нібы швэдар.

Ён адчуў, што ўжо не ў сілах гэтага пераносіць, і сказаў:

- Прафесар Дамблдор, мне вельмі, вельмі шкада. Мне трэба было зрабіць больш… зразумець, што вы бы не прасілі, калі бы гэта не было настолькі важна.

- Дзякуй, што ты так кажаш, Гары, - ціха адказаў Дамблдор. - Стала быць, я магу спадзявацца, што з сённяшняга дня гэтая справа стане для цябе галоўнай? Без успаміну Слагхорна нашы ўрокі становяцца бессэнсоўнымі.

- Я абяцаю, сэр, што атрымаю іх, - сур'ёзна паабяцаў Гары.

- Тады забудземся пакуль пра гэта, - мякчэючы, вымавіў Дамблдор, - і вернемся да нашай гісторыі. Ты памятаеш, на чым мы спыніліся?

- Так, сэр, - не разважаючы, адказаў Гары. - Валан дэ Морт забіў бацьку і бабулю з дзядуляй і падставіў свайго дзядзьку Морфіна. Потым вярнуўся ў Хогвартс і стаў пытаць.. у прафесара Слагхорна пра хоркруксы, - са збянтэжаным выглядам прамямліў ён.

- Вельмі добра, - пахваліў Дамблдор. - Спадзяюся, ты памятаеш, як я сказаў у самым пачатку нашых заняткаў, што ў нейкі момант нам трэба будзе пусціцца ў нетры самых адважных здагадак?

- Так, сэр.

- Думаю, ты пагодзішся, што дагэтуль мы бачылі суцэль пэўныя пацверджанні маіх высноў пра жыццё Валан дэ Морта да семнаццаці гадоў?

Гары кіўнуў.

- З гэтага часу жа, Гары, - працягваў Дамблдор, - усё становіцца нашмат імглісцей. Калі знайсці сведчанні пра хлопчыка Рэддла было цяжка, то адшукаць людзей, гатовых падзяліцца ўспамінамі пра дарослага Валан дэ Морта, апынулася амаль немагчыма. Сумняваюся, што ёсць хоць адна жывая душа, акрамя яго самога, каму дакладна вядомыя падрабязнасці яго жыцця пасля Хогвартса. Але ў

мяне ёсць яшчэ два апошніх успаміну, якія мне бы жадалася з табой абгаварыць. - Дамблдор паказаў на маленькія крыштальныя бутэлечкі, якія, блішча, стаялі побач з Вірам Памяці. - З радасцю выслухаю тваё меркаванне пра тое, наколькі дакладнымі здаюцца табе мае высновы.

Дамблдор так высока шануе яго меркаванне? Гары яшчэ больш засаромеўся, што не здолеў атрымаць ўспамін пра хоркруксы, і вінавата закруціўся на месцы. Дамблдор тым часам вывучаў на святло змесціва першай бутэлечкі.

- Спадзяюся, табе яшчэ не надакучыла акунацца ў чужыя ўспаміны? Тое, што ўтрымоўваецца тут, даволі забаўна, - сказаў ён, - і прыналежыць старой Хокі, дамавому эльфу. Але, перш чым прыступіць да прагляду, я павінен сцісла распавесці пра жыццё лорда Валан дэ Морта пасля Хогвартса.

- Сёмы клас ён, як ты здагадваешся, скончыў з выдатнымі адзнакамі па ўсіх прадметах. Усе яго савучні думалі пра тое, чым будуць займацца пасля школы. Ад Тома Рэддла, старасты, лепшага вучня, уладальніка адмысловай узнагароды за заслугі перад школай, чакалі чагосьці асаблівага. Сёй-той з настаўнікаў, у тым ліку прафесар Слагхорн, прапаноўвалі яму пайсці ў міністэрства магіі, дамовіцца аб гутарцы, пазнаёміць з патрэбнымі людзьмі. Ён ад усяго адмовіўся. Неўзабаве стала вядома, што Валан дэ Морт паступіў да “Борджына і Баркса”.

- “Борджына і Баркса"? - уразіўся Гары.

- Менавіта, - спакойна пацвердзіў Дамблдор. - Думаю, калі мы патрапім ва ўспаміны Хокі, ты зразумееш, чым яго так прыцягнула гэтае месца. Але спачатку Валан дэ Морт абраў іншае. Амаль ніхто не ведаў - я быў адным з нешматлікіх, каму дырэктар даверыўся - што ён сустракаўся з прафесарам Дыпетам і прасіў дазволу застацца ў Хогвартсу настаўнікам.

- Ён жадаў застацца ў школе? Навошта? - яшчэ больш ашаламіўся Гары.

- Лічу, на то было некалькі прычын, ні адну з якіх ён не раскрыў прафесару Дыпету, - сказаў Дамблдор. - Па-першае, што найважнейшае, Валан дэ Морт прывязаўся да школы

больш, чым да якога-небудзь чалавека ў сваім жыцці. У Хогвартсу ён быў шчаслівы; гэта першае і адзінае месца, дзе ён адчуваў сябе, як дома.

Гары зрабілася не па сабе: ён і сам ставіўся да Хогвартсу гэтак жа.

- Па-другое, наш замак - цытадэль старажытнай магіі. Несумнеўна, Валан дэ Морт разгадаў вялікае мноства сакрэтаў, невядомых большасці тых, хто сюды пападае, але ён напэўна разумеў, што шматлікае застаецца не раскрытым, што з гэтай скарбніцы яшчэ чэрпаць і чэрпаць.

- Нарэшце, па-трэцяе, стаўшы настаўнікам, ён атрымаў бы вялікую ўладу над розумамі юных чараўнікоў і чараўніц. Думаю, Валан дэ Морт зразумеў гэта, цесна маючы зносіны з прафесарам Слагхорнам; яго прыклад наглядна паказваў, якая вялікая роля настаўніка. Я ні на секунду не веру, што Валан дэ Морт збіраўся на ўсё жыццё застацца ў Хогвартсу, але, відаць, расцэньваў школу як прызыўны пункт, месца вербавання сваёй будучай гвардыі.

- Але ён не атрымаў месца, сэр?

- Не, не атрымаў. Прафесар Дыпет сказаў, што яму толькі васемнаццаць і ён яшчэ занадта малады, і папрасіў прыйсці праз некалькі гадоў, калі не раздумаецца.

- А як вы да гэтага паставіліся, сэр? - няўпэўнена спытаў Гары.

- З вялікім падазронам, - адказаў Дамблдор. - Я асцярог Арманда Дыпета ад падобнага прызначэння - не тлумачачы прычын, як тлумачу табе, бо прафесар Дыпет любіў Валан дэ Морта і не сумняваўся ў яго шчырасці. Мне вельмі не жадалася, каб лорд Валан дэ Морт вяртаўся ў Хогвартс і тым больш здабываў такі статут.

- А на якую пасаду ён прэтэндаваў, сэр? Чаму жадаў вучыць?

У сутнасці, ён ужо ведаў адказ, калі пачуў яго ад Дамблдора:

- Абарону ад Цёмных Мастацтваў. У той час яе выкладала пажылая дама па імі Галатэя Патэшанс; яна прапрацавала ў Хогвартсу амаль пяцьдзесят гадоў.

- Такім чынам, Валан дэ Морт уладкаваўся да Борджыну і Баркса, і ўсе настаўнікі Хогвартса, якія так захапляліся ім, пачалі руйнавацца, што такі здольны малады вядзьмак дарма растрачвае свае таленты за прылаўкам. Аднак Валан дэ Морт не быў простым прыганятым. Ветлівы, прыгожы, разумны, ён неўзабаве стаў выконваць адмысловыя даручэнні сваіх гаспадароў, якія, як табе вядома, спецыялізуюцца на рэчах вельмі своеасаблівых, якія валодаюць моцнымі і небяспечнымі ўласцівасцямі. Валан дэ Морта пасылалі ўгаворваць кліентаў растацца са сваімі скарбамі, і ён рабіў гэта на рэдкасць вынаходліва ва ўсіх сэнсах слова.

- Уяўляю сабе, - не стрымаўшы эмоцый, сказаў Гары.

- Вось менавіта, - з лёгкай усмешкай адказаў Дамблдор, - А цяпер час выслухаць Хокі, прыслужніцу вельмі старой і вельмі багатай ведзьмы па імі Хэпзіба Сміт.

Дамблдор пастукаў чарадзейнай палачкай па крыштальнай бутэлечцы і, як толькі выляцеў корак, выліў ўспамін у Вір Памяці са словамі:

- Прашу наперад, Гары.

Гары ўстаў і звыкла схіліўся над каменнай чарай. Яго твар крануў серабрыстую зыбкую паверхню; ён праваліўся скрозь чорную цемру і апынуўся ў незнаёмай гасцінай перад неверагодна тоўстай старой у мудрагелістым рудым парыку і атрутна-ружовым адзенні, якое калыхалася і рабіла яе падобнай на торт-марозіва, які трохі раставаў. Старая глядзелася ў маленькае з дыяментамі люстрачка і вялікай пухаўкай румяніла і без таго пунсовыя шчокі, у той час як самы малюсенькі і самы стары дамавы эльф, якіх толькі даводзілася бачыць Гары, уціскаў мясістыя ступні гаспадыні ў цесныя атласныя туфлікі.

- Паспяшайся, Хокі, - па-царскі вымавіла Хэпзіба. - Ён абяцаў прыйсці ў чатыры, пры гэтым ён ніколі не спазняецца, а засталася ўсяго пару хвілін!

Хокі распрасталася, а Хэпзіба схавала пухаўку. Прыслужніца ледзь даставала верхавінай да сядзення крэсла, а яе пергаментная скура вісела зусім як

накрухмаленая ільняная прасціна, у якую яна была загорнутая на манер тогі.

- Як я выглядаю? - спытала Хэпзіба, круцячы галавой і любуючыся сваім адлюстраваннем пад рознымі кутамі.

- Чароўна, мадам, - піснула Хокі.

Гары вырашыў, што, мабыць, у кантракце Хокі абумоўлена абавязанне нахабна лгаць пры адказе на гэтае пытанне - па яго меркаванню, у Хэпзібы Сміт не было нічога чароўнага.

Празвінеў дзвярны званок; спадарыня і прыслужніца здрыгануліся.

- Хутчэй, хутчэй, Хокі, ён тут! - закрычала Хэпзіба, і эльф выскачыў з пакоя, які быў настолькі застаўлены, што заставалася толькі здагадвацца, як тут можна хадзіць, не зваліўшы пры гэтым з дзесятак рэчаў. Тут былі і шафы з лакаванымі скрыначкамі, і стэлажы з раскошнымі кнігамі, і паліцы з крыштальнымі шарамі і глобусамі неба зорак, а яшчэ мноства пышных раслін у медных вазах: па ісце, пакой нагадвала мешанку чараўніцкай антыкварнай крамы з аранжарэяй.

Хокі вярнулася праз некалькі хвілін. Следам за ёй ішоў малады чалавек, у якім Гары адразу пазнаў Валан дэ Морта. Ён быў апрануты ў просты чорны касцюм; валасы адраслі трохі больш, шчокі злёгку ўваліліся, але ўсё гэта ішло яму: ён стаў яшчэ прыгажэй, чым раней. Упэўнена лавіруючы паміж мэбляй - было відаць, што становішча яму добра знаёмае - ён прабраўся да Хэпзібы, схіліўся над яе маленькай пухлай ручкай і злёгеньку мазнуў па ёй вуснамі.

- Я прынёс вам кветкі, - спакойна сказаў ён, здабываючы невядома адкуль букет руж.

- Распуснік, навошта гэта! - завішчала старая дама, але Гары заўважыў, што на століку каля яе адмыслова пастаўленая пустая ваза. - Вы цалкам распесціце старую, Том… садзіцеся, садзіцеся… дзе жа Хокі… ах…

Прыслужніца ўбегла ў пакой з падносам малюсенькіх піражных і паставіла яго каля локця гаспадыні.

- Частуйцеся, мой хлопчык, - прапанавала Хэпзіба. - Я ж ведаю, вы любіце мае піражныя. Распавядайце, як вашы

справы? Вы чамусьці бледны. Вас неміласэрна эксплуатуюць у гэтай вашай краме, я сто разоў гэта казала…

Валан дэ Морт механічна ўсміхнуўся. Хэпзіба затрымцела вейкамі і, манернічаючы, спытала:

- Ну-з, якая ж ў вас сёння падстава для візіту?

- Містэр Баркс жадае зрабіць вам больш павабную прапанову адносна гоблінскіх даспехаў, - адказаў Валан дэ Морт. - Пяцьсот галеонаў. Па яго меркаванню, гэта вельмі выгадна…

- Цішэй, цішэй, не так хутка, а то я падумаю, што вы тут толькі дзеля маіх цацанак! - надзьмула губкі Хэпзіба.

- Я тут сапраўды з-за іх, па распараджэнні начальства, - ціха прагаварыў Валан дэ Морт. - Я ўсяго толькі бедны паслугач, мадам, і павінен рабіць, што загадана. Містэр Баркс прасіў мяне пацікавіцца ў вас…

- О-О-О, містэр Баркс, пфуй! - махнула ручкай Хэпзіба. - Я пакажу вам нешта такое, Том, чаго ніколі не паказвала яму! Вы ўмееце захоўваць сакрэты? Абяцаеце не распавядаць містэру Барксу пра мой скарб? Ён мне супакою не дасць, калі пазнае пра гэта, а я ж не маю намер нічога прадаваць! Але вы, Том, вы ацэніце гісторыю гэтай рэчы, а не то, колькі галеонаў можна за яе атрымаць…

- Я з задавальненнем пагляджу ўсё, што пакажа міс Хэпзіба, - абыякава адклікнуся Валан дэ Морт. Хэпзіба падзявоцку хіхікнула.

- Я папытаю прынесці… Хокі, куды ты дзелася? Я жадаю паказаць містэру Рэддлу наш самы дарагі скарб… а наогул… нясі абодва, раз уж ты…

- Калі ласка, мадам, - піскнула Хокі, і Гары ўбачыў, як дзве скураныя скрыначкі, пастаўленыя адна на другую, самі сабой рухаюцца па пакоі. Зразумела, ён разумеў, што гэта маленечкі дамавы эльф нясе іх на галаве, з працай прабіраючыся паміж столікамі, пуфікамі і зэдалькамі для ног.

- Такім чынам, - радасна сказала Хэпзіба, узяўшы скрыначкі, паставіўшы іх да сабе на калены і прыгатаваўшыся адкрыць верхнюю, - спадзяюся, вам спадабаецца, Том… О, калі б мая сям'я ведала, што я вам

паказваю… яны так даўно мараць накласці на гэта свае рукі!

Яна адкрыла скрыначку. Гары перамясціўся наперад, каб зазірнуць унутр, і ўбачыў маленькую залатую чару з двума хупава выгнутымі ручкамі.

- Цікава, Том, ці ведаеце вы, што гэта? Вазьміце, разгледзіце як след! - прашаптала Хэпзіба. Валан дэ Морт працягнуў доўгаўпалую далонь і за адну ручку выняў чару з утульнага шоўкавага гнязда. Гары здалося, што ў яго цёмных вачах бліснуў чырвоны водбліск. На твару Хэпзібы гуляў той жа прагны выраз, толькі яе маленечкія вочкі былі прыкаваныя да прыгожага твару Валан дэ Морта.

- Барсук, - прамармытаў Валан дэ Морт, разглядаючы гравіроўку на чары. - Так гэта…?

- Прыналежала Хельзе Хафлпаф, як вы самі здагадаліся, разумненькі мой хлопчык! - выклікнула Хэпзіба, нахілілася наперад, гучна рыпаючы гарсэтам, і ўскубнула госця за запалую шчаку. - Няўжо я не казала, што яна – мая сваячка? Гэтая рэч перадаецца ў маёй сям'і з пакалення ў пакаленне. Чароўна, ці не праўда? Прычым усе магічныя ўласцівасці, як пакладзена, я, праўда, толкам не правярала, проста захоўваю ў надзейным месцы…

Яна зняла чару з доўгага паказальнага пальца Валан дэ Морта і стала прыбіраць у скрыначку, настолькі засяроджана, што не заўважыла змрочнага ценю, які праслізнуў па твару Валан дэ Морта пры растанні з чарай.

- Ну-з, - шчасліва вымавіла Хэпзіба, - дзе ж Хокі? А… вось і ты… на-ка… аднясі на месца…

Хокі паслухмяна забрала скрыначку з чарай, і Хэпзіба пераключылася на значна больш плоскую скрынку.

- Гэта спадабаецца вам яшчэ больш, Том, - зашаптала яна. - Нахіліцеся бліжэй, дарагі хлопчык, паглядзіце… Баркс, зразумела, ведае - набыта ў яго… думаю, не памылюся, калі скажу, што ён марыць гэта вярнуць, калі мяне не стане…

Яна расшпіліла хупавы, філіграннай працы замочак і адкінула вечка скрынкі. Унутры на роўным малінавым аксаміце ляжаў цяжкі залаты медальён.

На гэты раз Валан дэ Морт працягнуў руку, не чакаючы запрашэння, і падняў медальён да святла. Ён не адрываў вока ад старадаўняй рэчы і ціха прагаварыў:

- Знак Слізэрыну, - любуючыся гульнёй святла на змеепадобнай літары "S".

- Цалкам дакладна! - ускрыкнула Хэпзіба; поўнае здранцвенне Валан дэ Морта выклікала ў яе бязмерную весялосць. - Я заплаціла цэлы стан, але падобную рэч нельга выпускаць, што вы, такі скарб, і не ў маёй калекцыі. Баркс, здаецца, купіў яго ў нейкай жабрачкі, а тая напэўна выкрала, не разумеючы праўдзівай каштоўнасці…

Памылкі быць не магло: вочы Валан дэ Морта бліснулі чырвоным, косткі пальцаў на руцэ, у якой ён сціскаў ланцуг медальёна, збялелі.

- Трэба лічыць, Баркс заплаціў ёй зусім трохі, але… як бачыце… краса, праўда? І зноў жа, усе чарадзейныя ўласцівасці, хоць я проста захоўваю яго ў сябе і…

Яна пацягнулася за медальёнам. Гары на імгненне здалося, што Валан дэ Морт не аддасць яго, але потым медальён выслізнуў з яго пальцаў і вярнуўся на аксамітнае чырвонае ложа.

- Так вось, Том! Спадзяюся, вы не нудзіліся?

Яна паглядзела яму прама ў твар, і яе дурная ўсмешка ўпершыню за ўвесь час трохі загасла.

- Мілы мой, вы добра сябе адчуваеце?

- О, так, - ледзь чутна адказаў Валан дэ Морт, - вельмі добра…

- Мне здалося… зман зроку, лічу… - трохі спалохана сказала Хэпзіба, і Гары здагадаўся, што яна таксама бачыла чырвоны выбліск у вачах Валан дэ Морта. - Хокі, забяры і схавай пад замок… са ўсімі звычайнымі заклёнамі…

- Гары, нам трэба ісці, - ціха прагаварыў голас Дамблдора. Скрынка, падскокваючы на галаве дамавога эльфа, паплыла проч, а Дамблдор узяў Гары за руку ледзь вышэй локця, яны разам узняліся ўверх і, праляцеўшы праз пустэчу, вярнуліся ў кабінет.

- Хэпзіба Сміт памерла праз два дня пасля гэтай цудоўнай сустрэчы, - паведаміў Дамблдор, садзячыся за стол

і жэстам паказваючы Гары зрабіць тое ж самае. – Хокі абвінавачылі ў тым, што яна выпадкова ўсыпала яд у вячэрні какава гаспадыні.

- Не можа быць! - гнеўна выклікнуў Гары.

- Бачу, што тут нашы меркаванні супадаюць, - сказаў Дамблдор. - Паміж акалічнасцямі смерці Хэпзібы і згубай Рэддлаў падазронага шмат агульнага. У абодвух выпадках віна падала на трэціх асоб, якія, паміж тым, ясна памяталі, што забілі…

- Хокі прызналася?

- Яна памятала, як паклала нешта ў какава гаспадыні - і гэта апынуўся не цукар, а малавядомы смяротны яд, - адказаў Дамблдор. - Вердыкт суду абвяшчаў, што яна зрабіла гэта ненаўмысна, а па старэчай дурасці…

- Валан дэ Морт змяніў яе памяць, як у Марфіну!

- Так, я таксама прыйшоў да такой высновы, - кіўнуў Дамблдор. - І, як у выпадку з Морфінам, Міністэрства паставілася да Хокі прадузята…

- …таму што яна дамавы эльф, - перабіў Гары, пранікаючыся выключнай сімпатыяй да Г.А.Ў.Н.Э., грамадству абароны эльфаў, якое заснавала Герміёна.

- Менавіта так, - сказаў Дамблдор. - Яна была вельмі старая, прызналася, што ўсыпала нейкае рэчыва ў напой гаспадыні, нікому ў Міністэрству і ў галаву не прыйшло працягнуць расследаванне. Потым я адшукаў небараку і ўзяў ў яе ўспамін, але яна, падобна няшчаснаму Морфіну, была ўжо на боку дола - да таго ж, успамін даказвае толькі тое, што Валан дэ Морт ведаў пра існаванне чары і медальёна.

- Да часу, калі Хокі асудзілі, сям'я Хэпзібы выявіла згубу двух самых каштоўных скарбаў памерлай. Яны не адразу ў гэта паверылі; бо ў Хэпзібы, якая дбайна ахоўвала свае багацці, было мноства схованак. У іх яшчэ заставаліся сумневы ў знікненні чары і медальёна, а малады прыганяты з "Борджына і Баркса", які так часта наведваў Хэпзібу і так моцна яе паланіў, пакінуў працу і схаваўся. Яго гаспадары дзівіліся не менш астатніх і рашуча не ўяўлялі, куды ён мог дзецца. Вельмі доўгі час пра Тома Рэддла не было ні слыху ні дыху.

- А цяпер, - працягваў Дамблдор, - калі ты, Гары, не супраць, я жадаю прыцягнуць тваю ўвагу да некаторых акалічнасцяў нашай гісторыі. Валан дэ Морт здзейсніў чарговае забойства; першае пасля Рэддлаў або не, не ведаю; думаю, што так. Як ты сам бачыў, у гэты раз ён забіў не з-за помсты, а дзеля выгады, каб прысвоіць дзве знакамітых рэчы, якія паказала яму няшчасная, зачараваная ім жанчына. Калісьці ён абрабаваў дзяцей з свайго прытулку, потым выкраў кольца Морфіна, а зараз сапраўды гэтак жа збег з чарай і медальёнам Хэпзібы.

- Але, - нахмурыўся Гары, - гэта нейкая ўтрапёнасць… рызыкаваць усім, працай, дзеля нейкіх…

- Для цябе, магчыма, і ўтрапёнасць, але для Валан дэ Морта - не, - кіўнуў галавой Дамблдор. - Спадзяюся, ты з часам зразумееш, што значылі для яго гэтыя каштоўнасці, але і цяпер ты не можаш не прызнаць, што ён меў некаторае права лічыць медальён сваім.

- Медальён, можа быць, - пагадзіўся Гары, - але чару?

- Яна прыналежала адной з заснавальніц Хогвартса, - сказаў Дамблдор. - Думаю, яго тады так моцна цягнула ў школу, што ён не змог процістаяць спакусе прысвоіць прадмет, цесна звязаны з гісторыяй Хогвартса. Але, лічу, былі і іншыя прычыны… спадзяюся, што праз некаторы час усё табе пакажу…

- А зараз пяройдзем да самога апошняга ўспаміна, ва ўсякім разе, на сённяшні дзень - пакуль ты не разбярэшся з прафесарам Слагхорнам. Такім чынам, са смерці Хепзібы прайшло дзесяць гадоў, і нам застаецца толькі здагадвацца, чым займаўся ўвесь гэты час лорд Валан дэ Морт…

Дамблдор выліў змесціва пакінутай бутэлечкі ў Вір Памяці. Гары ўстаў.

- А чый гэты ўспамін? - спытаў ён.

- Мой, - адказаў Дамблдор. Гары нырнуў услед за ім у серабрыстую субстанцыю, якая клубілася, і апынуўся ў тым жа кабінеце. Фоўкс ціха драмаў на тычцы, а за сталом сядзеў Дамблдор, вельмі падобны на таго, што стаяў каля Гары,

толькі твар быў трохі меней маршчыністым, а абедзве рукі здаровыя. Кабінеты, гэты і сучасны, адрозніваліся толькі надвор'ем за акном: ва ўспаміне ішоў снег; у цемры за шклом праплывалі блакітнаватыя сняжынкі, паступова зашпуляючы падваконнік.

Малады Дамблдор, здавалася, чагосьці чакаў; сапраўды, неўзабаве раздаўся грук у дзверы, і ён сказаў:

- Увайдзіце.

Гары, не ўтрымаўшыся, войкнуў і адразу здушыў выкрык. У пакой увайшоў Валан дэ Морт. Яго твар яшчэ не быў такім, які амаль два года назад з'явілася на вачах у Гары з вялікага каменнага катла; ён не здабыў праўдзівага змеепадабенства і не так пахадзіла на маску, а вочы не настолькі свяціліся чырвоным, і ўсё жа ад прыгажуна Тома не засталося практычна нічога. Яго рысы нібы абгарэлі і адначасова расплыліся; яны былі дзіўна скажоныя і здаваліся васковымі, у бялках вачэй з'явіліся крывавыя прожылкі, праўда, зрэнкі яшчэ не ператварыліся ў шчылінкі, як гэта здарылася пазней. Ён з'явіўся ў доўгім чорным плашчы, твар дзівіў бледнасцю. На плячах бліскацеў снег.

Дамблдор за сталом не выявіў ні найменшага здзіўлення. Падобна, візіт не быў нечаканым.

- Добры вечар, Том, - сказаў Дамблдор. - Не жадаеш прысесці?

- Дзякую вас, - прамовіў Валан дэ Морт, садзячыся на паказанае крэсла - відавочна, тое самае з якога ў сучаснасці толькі што ўстаў Гары. - Я пазнаў, што вас назначылі дырэктарам, - працягнуў ён. Яго голас гучаў вышэй і халадней, чым раней. - Годны выбар.

- Рады, што ты ўхваляеш, - усміхнуўся Дамблдор. - Дазволь прапанаваць табе што-небудзь выпіць.

Дамблдор устаў і хутка прайшоў да шафкі, дзе зараз захоўваўся Вір Памяці, але тады стаяла мноства бутэлек. Дамблдор працягнуў Валан дэ Морту кубак з вінам, наліў сабе і вярнуўся на сваё месца.

- Такім чынам, Том… чым абавязаны?

Валан дэ Морт не адказаў адразу; ён сядзеў, пацягваючы віно.

- Я больш не Том, - сказаў ён ледзь пачакаўшы. - Цяпер я вядомы як…

- Мне вядома тваё цяперашняе імя, - з ветлівай усмешкай адказаў Дамблдор. - Але баюся, для мяне ты назаўжды застанешся Томам Рэддлам. Адно з непрыемных якасцяў старых настаўнікаў - яны ніколі не забываюць, як пачыналі іх падапечныя.

Ён падняў куфель, нібы прапаноўваючы тост у гонар Валан дэ Морта. Твар таго застаўся абыякавы. Тым не менш, Гары адчуў, што атмасфера ў пакоі няўлоўна змянілася: адмовіўшыся зваць госця новым імем, Дамблдор не дазволіў яму дыктаваць умовы сустрэчы, і Гары бачыў, што Валан дэ Морт гэта выдатна разумее.

- Дзіўна, вы тут так доўга, - памаўчаўшы, вымавіў Валан дэ Морт. - Я заўсёды дзівіўся, чаму такі чараўнік, як вы, не жадае сысці з школы кудысьці яшчэ.

- Ці бачыш, - па-ранейшаму ўсміхаючыся, адгукнуўся Дамблдор, - для такога чараўніка, як я, няма нічога важней, чым перадаваць старажытныя чараўніцкія навыкі юным пакаленням. І, калі не памыляюся, калісьці настаўніцкая дзейнасць прыцягвала і цябе.

- Дагэтуль прыцягвае, - сказаў Валан дэ Морт. - Але я ўсё роўна не разумею, чаму вы - чалавек, з якім часта раіцца міністэрства, якому, здаецца, двойчы прапаноўвалі заняць пост міністра…

- Па апошніх падліках, тройчы, - удакладніў Дамблдор. - Але кар'ера ў Міністэрству ніколі мяне не прыцягвала. І гэта, ізноў жа, тое, што, па-мойму, нас аб'ядноўвае.

Валан дэ Морт сур'ёзна кіўнуў і адпіў яшчэ трохі віна. Паўстала маўчанне. Дамблдор сядзеў з прыемным выглядам і чакаў, пакуль загаворыць Валан дэ Морт.

- Я прыйшоў, - нарэшце пачаў той, - магчыма, трохі пазней, чым разлічваў прафесар Дыпет… але ўсё ж прыйшоў ізноў папытаць аб тым, для чаго, па яго словам, раней быў занадта малады. Я прашу дазволіць мне вярнуцца сюды настаўнікам. Лічу, вы ведаеце, што пасля заканчэння школы я шматлікім займаўся і шматлікае пабачыў. Я магу навучыць такому, чаго нельга пазнаць ні ад каго іншага.

Дамблдор доўга, уважліва глядзеў на Валан дэ Морта па-над сваім кубкам, а пасля ціха сказаў:

- Безумоўна, я ведаю, што ты шматлікім займаўся і шматлікае пабачыў. Слых пра тваю дзейнасць, Том, дайшоў да тваёй старой школы. І я быў бы вельмі засмучаны, калі хоць бы палова апынулася праўдай.

Валан дэ Морт абыякава адказаў:

- Веліч спараджае зайздрасць, зайздрасць узбуджае злосць, злосць плодзіць хлусню. Вам, Дамблдор, гэта павінна быць вядома.

- Ты завеш гэта "велічча", тое, чым ты займаўся? - далікатна запытаўся Дамблдор.

- Безумоўна, - пацвердзіў Валан дэ Морт, і яго вочы загарэліся чырвоным. - Я праводзіў эксперыменты, я рассунуў межы магіі шырэй, чым хто-небудзь да мяне…

- Межы некаторых выглядаў магіі, - спакойна паправіў Дамблдор. - Толькі некаторых. Іншых ты… прабач мяне… ігнарыруеш.

Валан дэ Морт упершыню за ўвесь час усміхнуўся, але яго нацягнуты, зласлівы ашчэр быў страшней адкрытай лютасці.

- Старая песня, - ліслівa прагаварыў ён. - Толькі нішто з убачанага мной у гэтым свеце, Дамблдор, не пацвярджае вашых знакамітых заяў пра тое, што каханне мацней усякага чараўніцтва.

- Можа быць, ты не там глядзеў, - выказаў здагадку Дамблдор.

- Тады дзе жа і пачынаць новыя пошукі, як не ў Хогвартсу? - спытаў Валан дэ Морт. - Вы дазволіце мне вярнуцца? Перадаць мае веды школьнікам? Я маю таленты і цалкам у вашым распараджэнні. Камандуйце мною.

Дамблдор падняў бровы.

- А як жа тыя, кім камандуеш ты? Тыя, хто - па слыху - мянуюць сябе Пажыральнікамі Смерці?

Гары бачыў: Валан дэ Морт не чакаў, што Дамблдору вядома гэта назва; вочы былога Тома Рэддла зноў шуганулі чырвоным, вузкія прарэзы ноздраў раздуліся.

- Упэўнены, мае сябры, - пасля хвіліннага разважання працадзіў ён, - выдатна пражывуць без мяне.

- Рады чуць, што ты лічыш іх сябрамі, - сказаў Дамблдор. - У мяне стварылася ўражанне, што яны, хутчэй, служкі.

- Вы памыліліся, - сцісла адказаў Валан дэ Морт.

- Значыць, калі сёння вечарам я апынуся ў "Кабан'ю галаву", то знайду там кампанію - Нота, Раз'е, Мульчыбера, Долахава – якія чакаюць твайго вяртання? І праўда, толькі праўдзівыя сябры здольныя правандраваць за кампанію ў такую снежную ноч, затым толькі, каб пажадаць поспехаў прыяцелю, які дамагаецца месца настаўніка.

Падобная дасведчанасць Дамблдора відавочна ашаламіла Валан дэ Морта; тым не менш, ён амаль адразу ўзяў сябе ў рукі.

- Вы, як заўсёды, усё ведаеце, Дамблдор.

- О не, усяго толькі сябрую з мясцовым бармэнам, - лёгка адклікнуўся Дамблдор. - А цяпер, Том…

Дамблдор адставіў пусты куфель і прамей сеў у крэсле, характэрным жэстам стуліўшы кончыкі пальцаў.

- …будзем казаць адкрыта. Навошта ты з'явіўся тут са сваёй світай, навошта просіш працу, якой, як мы абодва ведаем, не цікавішся?

Валан дэ Морт адлюстраваў халоднае здзіўленне.

- Не цікаўлюся? Наадварот, Дамблдор, вельмі цікаўлюся.

- Без сумневу, ты жадаеш вярнуцца ў Хогвартс, але толькі не выкладаць. Гэта захапляе цябе не больш, чым у васемнаццаць гадоў. Якія твае праўдзівыя мэты, Том? Чаму бы табе не распавесці?

Валан дэ Морт усміхнуўся.

- Калі вы не жадаеце даваць мне працу…

- Зразумела, не жадаю, - сказаў Дамблдор. - І ні на секунду не веру, што ты на гэта разлічваў. Тым не менш, ты з'явіўся прасіць; на гэта павінна быць прычына.

Валан дэ Морт устаў. Ён ніколі яшчэ не быў так не падобны на Тома Рэдла; ён увесь пылаў ад лютасці.

- Гэтае ваша апошняе слова?

- Так, - кіўнуў Дамблдор.

- Тады нам больш няма чаго сказаць адзін аднаму.

- Няма чаго, - пацвердзіў Дамблдор, і яго твар напоўніўся вялікім смуткам. - Часы, калі я мог напалохаць цябе падпаленай шафай і прымусіць выправіць зробленае, даўно мінулі. А шкада, Том… вельмі шкада…

Гары ледзь было не выгукнуў бессэнсоўную засцярогу: ён сапраўды бачыў, што рука Валан дэ Морта пацягнулася да кішэні з чарадзейнай палачкай, аднак вельмі хутка Валан дэ Морт адвярнуўся, дзверы зачыніліся, і ён сышоў.

Пальцы Дамблдора ахапілі локаць Гары. Праз пару секунд яны разам перанесліся ў тое ж самае месца, толькі на падваконніку не было снягі, а рука Дамблдора зноў стала чорнай і знежывелай.

- Навошта? - адразу спытаў Гары, паднімаючы вочы. - Навошта ён вярнуўся? Вам атрымалася пазнаць?

- У мяне ёсць такія-сякія меркаванні, - сказаў Дамблдор, - але не больш таго.

- Якія меркаванні, сэр?

- Распавяду, калі ты выстараешся ўспамін прафесара Слагхорна, - паабяцаў Дамблдор. - З гэтым апошнім кавалачкам галаваломка, спадзяюся, складзецца… для нас абодвух.

Гары паліла цікаўнасць, і ён, нягледзячы на тое, што Дамблдор прайшоў да дзвярэй і адчыніў іх, спачатку нават не паварушыўся.

- Ён ізноў дамагаўся месца настаўніка абароны ад сіл зла, сэр? Ён не сказаў…

- О, вядома ж, ён жадаў выкладаць абарону ад сіл зла, - адказаў Дамблдор. - І наступствы нашай сустрэчы гэта даказваюць. Ці бачыш, з тых часоў, як я адмовіў лорду Валан дэ Морту, нікому не атрымалася пратрымацца на гэтым месцы больш года.

РАЗДЗЕЛ 21.
НЕДАСЯГЛЫ ПАКОЙ

Увесь наступны тыдзень Гары ламаў галаву над тым, як пераканаць Слагхорна падзяліцца праўдзівымі ўспамінамі, але прыдумаць нічога не мог і, як заўсёды, вырашыў пашукаць рады на палях "Вышэйшага зеллеварэння”, паколькі ўжо абвык лічыць гэтую кнігу лекамі на ўсе выпадкі жыцця.

- Тут ты нічога не знойдзеш, - цвёрда сказала Герміёна позна ўвечар у нядзелю.

- Ой, толькі не пачынай, - незадаволена адклікнўся Гары. - Калі бы не Прынц, Рона бы цяпер з намі не было.

- Быў бы, калі бы ў першым класе ты як след слухаў Снэйпа, - адрэзала Герміёна.

Гары прапусціў яе слова міма вушэй. Ён як раз натыкнуўся на загавор Сектумсемпра, надрапанае па-над інтрыгуючым надпісам: "Для ворагаў", і адразу жа захацеў яго выпрабаваць, але пабаяўся рабіць гэта пры Герміёне і толькі ўпотай захіліў куток старонкі.

Яны сядзелі перад камінам у агульнай гасцінай, дзе цяпер засталіся адны толькі шасцікурснікі. Яшчэ нядаўна тут панавала мітусня: пасля вячэры рабяты выявілі на дошцы аб'яву, якая паведамляла, што першы іспыт на трансгрэссію адбудзецца дваццаць першага красавіка. Тым, хто да гэтага часу дасягне паўналецця, прапаноўвалася запісацца на дадатковыя практычныя заняткі, якія павінны былі праводзіцца ў Хоксмідзе пры захаванні найстражйшых мер бяспекі.

Рон, прачытаўшы аб'яву, запанікаваў; у яго пакуль нічога не атрымлівалася і ён баяўся, што не паспее падрыхтавацца да іспыту. Герміёна двойчы паспяхова

трансгрэссіравала і пачувалася больш упэўнена, а Гары да сямнаццаціgоддзя заставалася цэлых чатыры месяцы, і яго ўся гэтая гісторыя не дакраналася.

- Ты хоць бы ўжо ўсё ўмееш, - здушаным голасам сказаў Рон. - І у ліпені спакойна здасі!

- У мяне атрымалася ўсяго адзін раз, - нагадаў Гары; на мінулым занятку ён здолеў нарэшце знікнуць і зноўку матэрыялізавацца ў кольцы.

Рон забіў кучу часу на гучныя жальбы аб уласнай бесталковасці і зараз, страшна мучачыся, паспешліва дапісваў надзвычай цяжкае сачыненне для Снэйпа, з якім Гары і Герміёна ўжо разрабіліся. Гары не чакаў нічога, акрамя самой нізкай адзнакі - яны са Снэйпам цалкам расхадзіліся ў меркаваннях адносна таго, як лепш дужацца з дзяментарамі. Зрэшты, цяпер яго гэта не хвалявала; значна важней был ўспамін Слагхорна.

- Кажу табе, Гары, твой ідыёцкі Прынц не дапаможа! - яшчэ гучней выклікнула Герміёна. - Прымусіць чалавека дзейнічаць па сваёй указцы можна толькі заклёнам Імперыё, а яго ўжываць забаронена...

- Дзякуй, я ў курсе, - кінуў Гары, не адрываючы вока ад падручніка, - таму і адшукваю нешта яшчэ. Дамблдор кажа, сыроватка праўды не падыходзіць, але, можа, ёсць якое-небудзь зелле або загавор...

- Ты ўзяўся за справу не з таго канца, - перабіла Герміёна. - Дамблдор сказаў, што падарацца да яго памяці можаш толькі ты. Гэта значыць, ты валодаеш такім уплывам на Слагхорна, якога няма ў іншых. І значыць, яму не зелле трэба падсоўваць, гэта ўсякі дурань зможа, а...

- Як пішацца "агрэсіўны "? - спытаў Рон, гледзячы ў свой тэкст, і моцна падтрос пяро. - Бо не мжожа ж яно пачынацца з У- Г- Р...

- Не, - сказала Герміёна, прысоўваючы да сабе складанне Рона. - І не " прыдвасце", а "прадвесце ". Што ў цябе за пяро?

- З крамы Фрэда і Джорджа, з праверкай арфаграфіі... толькі, па-мойму, чары ўжо скончыліся...

- Ды ўжо, відавочна, - Герміёна ткнула ў загаловак, - бо нас прасілі напісаць, як спраўляцца з дзяментарамі, а не "дэмымрамі", і потым, я не памятаю, каб ты мянял імя на "Руніл Уэзліб".

- О не ! - ускрыкнуў Рон, у жаху ўтаропіўшыся на пергамент. - Толькі не кажаце, што прыйдзецца зноўку перапісваць!

- Нічога страшнага, цяпер мы ўсё паправім, - Герміёна пасунула сачыненне да сабе і дастала чарадзейную палачку.

- Герміёна, я цябе каха... люблю, - сказаў Рон, адкідваючыся ў крэсле і стомлена праціраючы вочы.

Герміёна ледзь счырванела, але адказала толькі:

- Галоўнае, не кажы гэтага пры Лавандзе.

- Не скажу, - буркнуў Рон сабе ў далоні. - Або, наадварот, скажу... і хай яна мяне кіне...

- Чаму бы табе самому гэтага не зрабіць, калі табе так жадаецца? - пацікавіўся Гары.

- Ты нябось нікога не кідаў, - адклікаўся Рон. - Вы з Чу проста...

- Проста ўзялі і разыйшліся, так, - пагадзіўся Гары.

- Вось бы і мне з Лавандой так, - змрочна вымавіў Рон, назіраючы, як Герміёна моўчкі пастуквае кончыкам чарадзейнай палачкі па няправільна напісаных словах, а тыя самі сабой выпраўляюцца. - Але чым больш я намякаю, што жадаю завязаць, тым мацней яна за мяне чапляецца. Прама гіганцкі кальмар нейкі.

- Трымай, - хвілін праз дваццаць сказала Герміёна, працягваючы Рону сачыненне.

- Дзякуй вялікі-прывялікі, - падзякаваў Рон. - Можна, я скончу тваім пяром?

Гары, так і не выявіўшы ў нататках Прынца-Паўкроўкі нічога карыснага, агледзеўся па баках. Яны засталіся ў гасцінай адны; Сімус толькі што адправіўся спаць, на чым свет праклінаючы Снэйпа разам з яго сачыненнем. Было ціха, толькі ў каміне патрэскваў агонь і Рон шастаў пяром Герміёны, дапісваючы работу. Гары зачыніў падручнік, пазяхнуў, і раптам...

Лясь.

Герміёна ціха войкнула, Рон праліў на пергамент чарніла, а Гары выклікнуў:

- Крычар!

Дамавы эльф сагнуўся ў нізкім паклоне і загаварыў, звяртаючыся да ўласных ног:

- Гаспадар загадаў рэгулярна дакладваць аб тым, чым займаецца малодшы Малфой, і Крычар прыйшоў паведаміць…

Лясь.

Побач са Крычарам паўстаў Доббі у чахле для імбрычка, які з'ехаў набакір .

- Доббі таксама дапамагаў Гары Потэру! - пісклíва ўскрыкнуў ён, пакрыўджана пакрывіўшыся на другога эльфа. - А Крычар абавязаны папярэджваць Доббі, калі адпраўляецца да Гары Потэру, каб рапартаваць разам!

- Што гэта? - спытала Герміёна, дашчэнту ўзрушаная нечаканым нашэсцем эльфаў. - Гары, у чым справа?

Гары нерашуча маўчаў: ён не казаў Герміёне, што даручыў Крычару і Доббі назіранне за Малфоем, але ведаў, што дамавікі эльфы для яе - хворае пытанне.

- Яны… сочаць за Малфоем па маім даручэнні, - прызнаўся ён нарэшце.

- Днём і ўначы, - прокаркал Крычар.

- Доббі не спал цэлы тыдзень, Гары Потэр! - ганарліва паведаміў Доббі і злёгку пахіснуўся.

Герміёна прыйшла ў абурэнне.

- Ты не спаў, Доббі? Гары, ты бо не мог загадаць, каб…

- Вядома, не, - паспяшаўся запэўніць Гары. - Доббі, спаць можна, зразумеў? Але вы хоць што-небудзь высвятлілі? - хутка, пакуль зноў не ўмяшалася Герміёна, спытаў ён.

- Спадар Малфой ідзе высакародна, як належыць персоне яго паходжання, - адразу зарыпаў Крычар. - Рысамі ён нагадвае маёй гаспадыню, а манерамі….

- Драко Малфой - дрэнны хлапчук! - гнеўна піскнуў Доббі. - Дрэнны хлапчук, які… які…

Ён здрыгануўся, увесь, ад пэндзліка чахольчыка да кончыкаў шкарпэтак, і рынуўся да каміна, відавочна збіраючыся кінуцца ў агонь. Гары, якому такія паводзіны

было не ў навінку, схапіў эльфа папярок тулавы і падняў у паветра. Доббі заторгаўся, спрабуючы вырвацца, потым нямогла змяк.

- Дзякуй, Гары Потэр, - перарывіста выдыхнуў ён. - Доббі пакуль цяжка дрэнна казаць аб былых гаспадарах…

Гары адпусціў яго; Доббі паправіў капялюш-чахольчык і з выклікам звярнуўся да Крычару:

- Але Крычар усё роўна павінен ведаць, што Драко Малфой - дрэнны спадар для дамавіка-эльфа!

- Так, нам зусім нецікава слухаць, як ты любіш Малфоя, - сказаў Гары Крычару. - Таму апусцім прызнанні ў любві і пяройдзем да таго, чым ён займаецца.

Крычар з абураным выглядам зноў адвесіў паклон і забубніў:

- Спадар Малфой есць у Вялікай зале, спіць у спальні, наведвае заняткі па розных…

- Доббі, распавядзі ты, - абарваў Гары. - Ён хадзіў у якое-небудзь недазволенае месца?

- Гары Потэр, сэр, - заппішчаў Доббі, у велізарных вачах якога паблісквалі водбліскі каміна, - Доббі ні разу не заспеў юнага Малфоя за парушэннем правіл, але відаць, што ён баіцца атрымаць спагнанне. Ён рэгулярна ходзіць на сёмы паверх з рознымі іншымі школьнікамі, і тыя вартуюць, пакуль ён сядзіць у…

- У Патрэбным пакоі! - Гары трэснуў сябе па ілбе "Вышэйшым зеллеварэннем". Герміёна і Рон здзіўлена на Яго глядзелі. - Дык вось куды ён швэндаецца! Вось дзе ён… займаецца сваімі справункамі! Вось чаму знікае з карты - калі ўдумацца, я ніколі не бачыў тамака Патрэбнага пакоя!

- Можа, Марадзёры не ведалі аб яе існаванні, - заўважыў Рон.

- Думаю, гэта частка яе магічных уласцівасцяў, - сказала Герміёна. - Калі трэба, каб яе нельга было ўбачыць на карце, яе і не відаць.

- Доббі, а табе не атрымалася падглядзець, чым ён тамака займаецца? - з прагнай цікаўнасцю спытаў Гары.

- Не, Гары Потэр, гэта немагчыма, - адказаў Доббі.

- Дурасці, - адрэзаў Гары. - Малфой летась пракраўся ў нашу штаб-кватэру, вось і я таксама праймуся туды і падгледжу за ім, без праблем.

- Сумняваюся, Гары, - павольна вымавіла Герміёна - Малфой ведаў, для чаго мы карысталіся гэтым пакоем, таму што дурніца Марыетта прагаварылася. Яму было трэба, каб Пакой была штаб-кватэрай А Д, і яна ёю сталася. А ты не ведаеш, чым яна з'яўляецца для Малфоя, і не ведаеш, чаго прасіць.

- Нічога, што-небудзь прыдумаю, - адмёў усе пярэчанні Гары. - Доббі, ты малайчына!

- Крычар таксама разумніца, - ласкава пахваліла Герміёна. Крычар, аднак, не выказаў і цені падзякі, а толькі адвёў у бок велічэзныя, у чырвоных прожылках вочы і скрыпуча забурчэў у столь: - Бруднакроўка звяртаецца да Крычара, Крычар прыкінецца, быццам не чуе ...

- Пшэл прэч, - рыкнуў Гары. Крычар, адвесіўшы напрыканцы нізкі паклон,трансгрэссіраваў. - Табе таксама лепш пайсці паспаць, Доббі.

- Дзякуй, Гары Потэр, сэр! - шчасліва піснуў Доббі і таксама выпарыўся.

Ледзь эльфы зніклі, Гары звярнуўся да Рона і Герміёны і з запалам спытаў:

- Ну, як вам гэта? Мы ведаем, дзе бывае Малфой! Зараз ён у нас у руках!

-Выдатна, - хмурна буркнуў Рон, спрабуючы змакрэць чарнільную кашу, якая яшчэ нядаўна была амаль скончаным складаннем. Герміёна падцягнула пергамент да сабе і стала збіраць чарнілы чарадзейнай палачкай.

- А што гэта ён казаў пра "розных іншых школьнікаў"? - успомніла Герміёна. - Колькі ў Малфоя памагатых? Па ідэі, ён не павінен давяраць свой сакрэт усім і кожнаму…

- Так, дзіўна, - нахмурыўся Гары. - Я чуў, як ён казаў Крэбу: цябе, маўляў, мае справы не датыкаюцца… і калі ён распавядае ўсім гэтым… усім гэтым…

Гары замоўк і ўтаропіўся ў агонь.

- Які жа я дурань, - ціха прагаварыў ён. - Усё цалкам відавочна! У падзямелле цэлы чан гэтага дабра ... ён мог сцягнуць трохі тады на ўроку…

- Што сцягнуць? - не зразумеў Рон.

- Зваротнае зелле. На самім першым уроку Слагхорн паказваў яго нам, і Малфой трохі выкраў… На варце ніякія не розныя школьнікі… а Крэб і Гойл, як звычайна… так-так, усё сходзіцца! - Гары ўскочыў і прыняўся расхаджваць перад камінам. - Гэтыя балваны зробяць для яго што заўгодна, нават калі ён не растлумачыць, навошта… але ён не жадае, каб іх бачылі побач з Патрэбным пакоем, вось і прымушае змяняць аблічча… тыя дзве дзяўчынкі, якіх я бачыў з ім, калі ён прапусціў квідышны матч… Ха! Крэб і Гойл!

- Ты жадаеш сказаць, - вельмі ціха вымавіла Герміёна, - што тая маленькая дзяўчынка, якой я паправіла шалі …

- Вядома! - гучна выклікнуў Гары, гледзячы на яе шырока расхінутымі вачамі. - Вядома! Мабыць, Малфой якраз быў у Патрэбным пакоі, і яна - цьфу, што я кажу! - ён выпусціў шалі, каб папярэдзіць Малфоя: не выходзь, тут чужыя! А дзяўчынка, якая выпусціла жабіну ікру, памятаеце? Мы ўвесь час хадзілі побач, самі таго не разумеючы!

- Ён ператварае Крэб і Гойла ў дзяўчынак? - грубіянска хіхітнуў Рон. - Ну і ну… нядзіўна, што ў апошні час яны такія няшчасныя… як гэта яны яго яшчэ не паслалі….

- І не пашлюць, калі бачылі Чорную метку , - сказаў Гары.

- Хм-м-м…Чорная метка, у існаванні якой мы далёка не ўпэўненыя, - скептычна заўважыла Герміёна. Яна згарнула ў люлечку высмаглае сачыненне Рона, пакуль з ім не здарылася яшчэ якая-небудзь пошасць, і перадала Рону.

-Паглядзім, - упэўнена заявіў Гары.

- Паглядзім, - пагадзілася Герміёна, устала з крэсла і пацягнулася. - Толькі, Гары, не сходзі з розуму раней часу, мне ўсё-ткі здаецца, што ты не зможаш патрапіць у Патрэбны пакой, не ведаючы, што ён там робіць. І не забывай, - яна ўскінула на плячо свой цяжкі заплечнік і

вельмі сур'ёзна паглядзела на Гары, - па розуме табе вынікала бы засяродзіцца на ўспаміне Слагхорна. Дабранач.

Гары праводзіў яе незадаволеным поглядам і, як толькі дзверы ў спальню дзяўчынак зачынілася, звярнуўся да Рону:

- Што скажаш?

- Вось бы ўмець трансгрэссіраваць, як дамавый эльф, - вымавіў Рон, летуценна гледзячы на месца, адкуль нядаўна знік Доббі. - Тады выпрабаванні былі б ў мяне ў кішэні.

Ноч Гары правёў дрэнна. Ён, як яму здалося, шмат гадзін праляжаў без сну, варожачы, для чаго Малфою запатрабавалася Патрэбны пакой і што ён, Гары, убачыць тамака заўтра. Бо, нягледзячы на асцярогі Герміёны, Гары быў упэўнены: калі Малфой смог патрапіць у штаб-кватэру А Д, то і ён патрапіць… але куды? Што гэта можа быць? Пакой для сустрэч? Сховішча? Майстэрня? Мазгі Гары гудзелі, а яго сны, калі ён нарэшце заснуў, былі абрывачныя і неспакойныя: Малфой ператвараўся ў Слагхорна, той, у сваю чаргу, станавіўся Снэйпам…

Раніцай за сняданкам Гары дрыжаў ад нецярпення; ён цвёрда вырашыў выдаткаваць вольны час перад Абаронай ад сіл зла на то, каб паспрабаваць пракрасціся ў Патрэбны пакой, і цяпер шэптам распавядаў Рону аб сваіх задумах. Герміёна знарок не выяўляла да гэтага ніякай цікавасці, і Гары сердаваў, лічачы, што яна магла бы моцна дапамагчы яму, калі бы толькі захацела.

-Слухай, - ціха сказаў ён, нахіляючыся наперад і накрываючы далонню свежы нумар "Прарока", каб не даць Герміёне схавацца за газетай. - Я не забыўся пра Слагхорна, але не ўяўляю, як вывудзіць у яго ўспамін. А пакуль мяне не ахіне, чаму бы не пасачыць за Малфоем?

- Я жа сказала, ты павінен угаварыць Слагхорна, - адказала Герміёна. - А не абхітрыць або зачараваць, інакш Дамблдор і сам бы даўно гэта зрабіў, прычым у дзве секунды. Таму табе трэба не пхацца ў Патрэбнага пакоя, - яна выдрала "Прарок" з-пад рукі Гары і разгарнула яго на першай старонцы, - а шукаць Слагхорна і заклікаць да лепшага боку яго натуры.

Яна прынялася праглядаць загалоўкі.

- Хто-небудзь з знаёмых...? - спытаў Рон.

- Так! - выклікнула Герміёна. Гары і Рон ледзь не папярхнуліся. - Не-не, усё ў парадку, ніхто не памёр - тут пра Мундугнуса. Яго арыштавалі і адправілі ў Азкабан! Судзячы па ўсім, ён жадаў кагосьці абкрасці і прыкінуўся інферналам... Яшчэ знік нейкі Актавіўс Перэтс... А яшчэ, які жах, арыштавалі дзевяцігадовага хлопчыка! Ён спрабаваў забіць бабулю з дзядулем, накшталт бы пад праклёнам Імперыё...

Яны даелі сняданак у маўчанні. Затым Герміёна пайшла на старажытныя руны, Рон - у агульную гасцінную дапісваць працу пра дзяментараў, а Гары - у калідор на сёмым паверсе, да габелена, на якім Барнабас Бязвежавы навучаў тралей балету.

У першым жа пустым пераходзе Гары надзеў плашч-нябачанку, але ён дарма турбаваўся: у габелена нікога не было. Гары не ведаў, як прасцей патрапіць у Пакой - калі Малфой унутры або, наадварот, калі яго тамака няма, але ўзрадаваўся, што на першы раз пад нагамі хоць бы не будуць блытацца Крэб і Гойл у аблічча адзінаццацігадовых дзяўчынак.

Перад патаемнай дзвярамі ў Патрэбны пакой Гары зачыніў вочы. Ён добра памятаў, што трэба рабіць; летась паспеў выдатна натрэніравацца. Засяродзіўшы ўсю волю на сваім жаданні, ён паўтараў пра сябе: "Мне трэба ўбачыць, чым тамака, усярэдзіне, займаецца Малфой... Мне трэба ўбачыць, чым тамака, усярэдзіне, займаецца Малфой... Мне трэба ўбачыць, чым тамака, усярэдзіне, займаецца Малфой"...

Ён тры разу мінуў міма дзвярэй, а затым, з сэрцам, якое гучна білася, звярнуўся да яе тварам, адкрыў вочы і ўпёрся поглядам у абсалютна гладкую сцяну.

Гары ступіў наперад і паспрабаваў яе пхнуць. Сцяна засталася каменнай і непадатлівай.

- Добра, - услых прагаварыў Гары, - добра... я не то думаў...

Трохі памеркаваўшы, ён ізноў захадзіў з зачыненымі вачамі, старанна канцэнтруючыся на думкі:

Мне трэба ўбачыць месца, дзе таемна бывае Малфой… Мне трэба ўбачыць месца, дзе таемна бывае Малфой…

Пасля трох праходаў ён з надзеяй адкрыў вочы.

Дзверэй не было.

- Слухай, не дуры, - незадаволена сказаў ён сцяне. - Я жа ясна выказаўся… ну, добра…

Гары на пару хвілін задумаўся, а потым закрочыў зноў.

Мне трэба, каб ты стала тым, чым становішся для Драко Малфоя…

Ён замёр з зачыненымі вачамі і прыслухаўся, нібы спадзяючыся ўлавіць момант, калі ў сцяне ўтворыцца дзверы. Аднак нічога не пачуў, акрамя падаленага цвыркання птушак на вуліцы, і рашуча расхінуў вочы.

Дзверы не было.

Гары вылаяўся. Хтосьці завішчаў. Гары азірнуўся і ўбачыў зграйку першаклашак, у якія страху ўцякалі за кут; яны, відавочна, вырашылі, што сустрэлі вельмі нявыхаваны прывід.

Мінула гадзіна. Гары перакаштаваў усе мажлівыя варыяцыі на тэму "мне трэба ўбачыць, што робіць усярэдзіне Драко Малфой", але ў выніку з неахвотай прызнаў, што Герміёна, верагодна, права і пакой папросту не жадае перад ім адчыняцца. Стомлены і раззлаваны, Гары пайшоў на Абарону ад сіл зла. Па дарозе ён сцягнуў з сябе плашч-нябачанку і саўгануў яго ў заплечнік.

- Ізноў спазняемся, Потэр, - халодна вымавіў Снэйп, ледзь Гары ўбег у асветлены свечкамі клас. - Мінус дзесяць балаў Грыфіндору.

Гары з нянавісцю паглядзеў на Снэйпа і плюхнуўся побач з Роном. Палова класа яшчэ не пасела, усё даставалі падручнікі і раскладвалі рэчы; ён прыйшоў ненашмат пазней астатніх.

- Першым чынам я жадаю сабраць вашы працы па дзяментарам, - сказаў Снэйп і нядбайна ўзмахнуў чарадзейнай палачкай. Дваццаць пяць пергаментных скруткаў накіраваліся да яго па паветры і акуратнай стопкай скаліся на стале. - Дзеля вашай жа выгоды спадзяюся, што яны апынуцца лепш таго глупства, які мне

прыйшлося чытаць аб супраціве заклёну Імперыё. А зараз, калі вы павінны адкрыць падручнікі на старонцы... у чым справа, містэр Фініган?

- Сэр, - загаварыў Сімус, - скажыце, а як адрозніць інфернала ад прывіда? У "Прароку" пісалі пра інфернала...

- Нічога падобнага, - нудна запярэчыў Снэйп.

- Але, сэр, кажуць...

- Калі бы вы ўважліва прачыталі газету, містэр Фініган, то ведалі бы, што так званы інфернал апынуўся не кім іншым, як бездапаможным зладзюжкай па імі Мундугнус Флетчар.

- Я лічыў, Снэйп і Мундугнус на адным боку? - шапнуў Гары Рону і Герміёне. - Ён бы павінен хвалявацца, што Мундугнуса арышта...

- Здаецца, Потэру ёсць чым з намі падзяліцца, - Снэйп нечакана паказаў у канец класа і ўпіўся ў Гары сваімі чорнымі вачамі. - Давайце спытаем у яго, як жа адрозніць інфернала ад прывіда.

Усё азірнуліся да Гары, і ён стаў спешна ўспамінаць, што казаў Дамблдор, калі яны наведвалі Слагхорна.

- Э-э... м-м... прывіды... празрыстыя... - прамямліў ён.

- Геніяльна, - здзекліва захапіўся Снэйп, перакрыўляючы вусны ва ўсмешцы. - Адразу відаць, што шэсць гадоў навучання не мінулі для вас дарма. Прывіды празрыстыя.

Пэнсі Паркінсан пранізліва хіхікнула, іншыя кпліва зморшчылі насы. Гары зрабіў глыбокі ўдых і, хоць усярэдзіне ў яго ўсё кіпела, спакойна працягнуў:

- Так, прывіды празрыстыя, а інферналы - трупы, так? Значыць, яны цвёрдыя...

- Гэта мог бы распавесці і пяцігадовы, - ашчэрыўся Снэйп. - Інфернал - труп, уваскрэшаны загаворам чорнага чараўніка. Інферналы не жывыя істоты, яны дзейнічаюць па волі ведзьмака падобна марыянеткам. Прывід жа, як усім вядома, іста, адбітак спачылай душы, пакінуты на зямлі... празрысты, па справядлівай заўвагу шматмудрага Потэра.

- Тое, што сказаў Гары, і ёсць самае каштоўнае! А як іх яшчэ адрозніць? - умяшаўся Рон. - Сустрэнешся з такім у

цёмным завулку,і застанецца толькі зразумець, цвёрды ён або не! Не пытаць жа: "Выбачайце, вы выпадкова не адбітак спачылай душы?"

Па класе пабег хахаток, хутка сціхлы пад поглядам Снэйпа.

- Яшчэ мінус дзесяць балаў Грыфіндору, - сказаў ён. - Вельмі разумна, Рональд Уізлі. Зрэшты, чаго і чакаць ад чалавека, які настолькі цвёрды, што не ў стане трансгрэссіраваць ні на адну цалю.

Гары абурана адкрыў рот, але Герміёна схапіла яго за руку і шэптам выклікнула:

- Не трэба, перастань! Які сэнс, толькі запрацуеш чарговае спагнанне і ўсё!

- Такім чынам, адкрыйце падручнікі на старонцы дзвесце трынаццаць, - неўзаметку ўсміхаючыся, загадаў Снэйп, - і прачытайце першыя два абзаца аб катавальным праклёне...

Рон увесь урок падушана маўчаў. Калі празваніў звон, Лаванда падышла да яго і Гары (заўважыўшы яе набліжэнне, Герміёна містычнай выявай знікла) і прынялася абурацца бестактоўнасцю Снэйпа, але толькі мацней раззлавала Рона; каб адкараскацца ад яе, ён услед за Гары схаваўся ў мужчынскім туалеце.

- Пагадзіся, што Снэйп мае рацыю, - сказаў Рон, пару хвілін моўчкі прастаяўшы перад якое трэснула люстэркам. - Нават не ведаю, ці варта здаваць іспыт. Нічога ў мяне не атрымаецца трансгрэссіяй...

- Але можаш дадаткова пазаймацца ў Хоксмідзе і паглядзець, што атрымаецца, - слушна заўважыў Гары. - Так або інакш, гэта цікавей, чым заскакваць у ідыёцкае кола. А ужо потым, калі табе здасца, што ты ўсё роўна... як бы гэта... не настолькі добра парыхтаваны , як жадалася бы, то можаш адкласці іспыт і здаць улетку са мно.... Міртл, тут мужчынскі туалет!

З унітаза суседняга адсека выляцела прывіда дзяўчынкі і прынялося плаваць пад столлю, разглядаючы іх скрозь тоўстыя, белыя, круглыя ачкі.

- А-а, - змрочна прабурчэла яна. - Гэта вы.

- А ты каго чакала? - спытаў Рон, гледзячы на яе ў люстэрка.

- Нікога, - хмурна адрэзала Міртл, калупаючы вугор на падбародку. - Ён сказаў, што вернецца да мяне... але ты таксама так казаў... - яна пакрыўджана пакрывілася на Гары, - а сам не прыходзіў шмат месяцаў. Я даўно зразумела: хлапчукам нельга давяраць.

- Мне здавалася, ты жывеш у іншым туалеце, - сказаў Гары, які вось ужо некалькі гадоў старанна абыходзіў яго бокам.

- Так і ёсць, - Міртл незадаволена тузанула плячом, - але гэта не значыць, што мне нельга адтуль выходзіць. Я калісьці бачыла цябе ў ваннай, памятаеш?

- Вельмі жыва, - адказаў Гары.

- Я думала, я яму падабаюся, - пажалілася Міртл. - Можа, калі вы сыдзеце, ён з'явіцца? У нас гэтулькі агульнага... я ўпэўненая, ён гэта таксама адчуў...

Яна з надзеяй паглядзела на дзверы.

- Шмат агульнага? - перапытаў павесялеўшы Рон. - У сэнсе, ён таксама жыве у каналізацыйнай трубе?

- Не! - з выклікам кінула Міртл. Па старым, выкладзеным кафляй пакоі разляцелася гучнае рэха. - Ён таксама вельмі адчувальны і яго таксама крыўдзяць, яму самотна і не з кім пагаварыць, і ён не саромеецца плакаць!

- Тут хтосьці плакаў? - зацікавіўся Гары. - Хто? Маленькі хлопчык?

- Не тваё справа! - адрэзала Міртл, утаропіўшы маленькія слезлівыя вочкі на Рона, які адкрвта ўсміхаўся ў увесь рот. - Я абяцала нікому не казаць і панясу яго сакрэт з сабой у...

- ...ужо сапраўды не ў дол? - чмыхнуў Рон. - У адстойнік, яшчэ можа быць...

Міртл люта завыла і нырнула зваротна ва ўнітаз, расплюхаўшы ваду на падлогу. У Рона пасля пікіроўкі з ёй, падобна, адкрылася другое дыханне.

- Ты маеш рацыю, Гары, - сказаў ён, ўскідваючы на плячо заплечнік, - трэба спачатку патрэніравацца, а ўжо потым вырашаць, здаваць іспыт або не.

Такім чынам, у найбліжэйшыя выходныя Рон, Герміёна і іншыя шасцікурснікі, якім у пакінутыя да іспыту два тыдні выконвалася семнаццаць, адпраўляліся ў Хоксмід. Гары з зайздрасцю глядзеў, як яны рыхтуюцца да выхаду; ён нудзіўся па паходах у вёску, да таго ж дзень быў нейкі асабліва прыемны, і неба ўпершыню за доўгі час расчысцілася. Але Гары жадаў выкарыстаць вольны час для таго, каб яшчэ разок паспрабаваць узяць прыступам Патрэбны пакой. Выпраўляючы Рона і Герміёну, ён у вестыбюлі падзяліўся з імі сваімі планамі.

- Лепш бы, - адказала Герміёна, - ты пайшоў у кабінет Слагхорна і паспрабаваў выстарацца ўспамін.

- Я спрабую! - з прыкрасцю выклікнуў Гары, і гэта была праўдзівая праўда. На мінулым тыдні ён затрымваўся пасля кожнага ўроку зеллеварэння, разлічваючы пагаварыць з Слагхорном сам-насам, але той заўсёды так хутка ўцякаў з класа, што Гары не паспяваў яго перахапіць. Двойчы Гары падыходзіў да яго кабінета, стукаў, але не атрымліваў адказу, хоць у другі раз выразна ўчуў шамаценне старога грамафона, якое, зрэшты, імгненнасціхала.

- Ён не жадае са мной размаўляць! Бачыць, што мне трэба, але ўвільвае!

- Значыць, спрабуй яшчэ.

Кароткая чарга да Філча - ён, як звычайна, правяраў тых, хто якія сыходзіць, тыкаючы ў іх сэнсарам сакрэтнасці, - прасунулася на некалькі крокаў, і Гары не адказаў, асцерагаючыся, што наглядчык яго пачуе. Ён пажадаў сябрам поспеху і адправіўся да Патрэбнага пакоя. Гадзіну-другую ён ёй усё-ткі прысвяціць, што бы ні казала Герміёна.

Пераканаўшыся, што яго не відаць з вестыбюля, Гары дастаў з заплечніка Карту Марадзёраў і плашч-нябачанку. Атуліўшыся, ён пастукаў па карце, прамармытаў: "Урачыста клянуся, што не надумваю нічога добрага" і стаў уважліва вывучаць схему, якая з'явілася.

Натуральна, нядзельнай раніцай амаль усё сядзелі ў агульных гасцiных; Грыфіндорцы ў адной вежы, равенклаўцы ў іншай, слізэрынцы ў падзямеллі, хафлпафцы побач з кухняй. Асобныя асобы знаходзіліся каля бібліятэкі

або ў калідорах… некалькі чалавек шпацыравалі ў двары… а ў калідоры сёмага паверха стаяў Грэгары Гойл. Патрэбнага пакоя на карце не было, але Гары ніколькі не турбаваўся; раз Гойл там тырчыць, значыць пакой адчынены, ведае аб гэтым карта або не. Гары пабег уверх па ўсходах і замарудзіў крок толькі ў павароту, адкуль пачаткаў паволі падкрадацца да той самой маленькай дзяўчынкі, якой Герміёна ветліва дапамагла два тыдня назад. Ён падабраўся да яе ззаду, вельмі нізка нахіліўся і прашаптаў:

- Прывітанне… ты вельмі добранькая, ведаеш?

Гойл завішчаў ад жаху, адшпурнуў шалі да столі і памчаўся, знікшы з выгляду значна раней, чым сціхла рэха ад звону ваг, якія пабіліся. Гары, смяючыся, звярнуўся да сцяны і задуменна паглядзеў на яе гладкую паверхню. Ён не сумняваўся, што па іншым боку ў страху застыг Драко Малфой; ведае, што звонку староннія, і не адважваецца выйсці. Гары, у эйфарыі ад уласнай магутнасці, стаў думаць, як яшчэ можна папытаць пакой адкрыцца.

Нажаль, яго радасць доўжылася нядоўга; мінула паўгадзіны, ён выпрабаваў сотні варыяцый, а дзверы так і не з'явілася. Гары смяротна раззлаваўся: Малфой у двух кроках, а чым ён займаецца, па-ранейшаму незразумела! Канчаткова страціўшы цярпенне, Гары падбег да сцяны і штурхнуў па ёй нагой.

- ОЙ!

Няўжо зламаў вялікі палец? Ён заціснуў яго рукой і заскакаў на адной назе; плашч-нябачанка саслізнуў на падлогу.

- Гары?

Ён стромка разгарнуўся на адной назе, зваліўся і з здзіўленнем убачыў Тонкс, якая ішла да яго з такім выглядам, нібы ўсё жыццё толькі і рабіла, што шпацыравала тут.

- Што ты тут робіш? - спытаў Гары, паднімаючыся. Ну чаму трэба вечна з'яўляцца, калі ён валяецца на падлозе?

- Жадала сустрэцца з Дамблдорам, - адказала Тонкс.

Гары ўразіла, да чаго дрэнна яна выглядае; схуднелая як шкілет, мышыныя валасы павіслі лядзякамі.

- Яго кабінет не тут, - сказаў Гары, - ён у іншым боку замка, за гаргулляй…

- Ведаю, - адклікнулася Тонкс. - Яго няма ў школе. Іноў кудысьці адправіўся.

- Так? - Гары асцярожна паставіў выцятую нагу на падлогу. - Слухай… а ты выпадкова не ведаеш, дзе ён бывае?

- Не, - пагушкала галавой Тонкс.

- А навошта табе да яго?

- Так, нічога асаблівага, - Тонкс, сама таго не заўважаючы, стала церабіць свой рукаў. -Проста падумала, раптам ён ведае, у чым справа… ходзяць слых… пра няшчасныя выпадкі…

- Так, сапраўды, было ў газеце, - сказаў Гары. - Нейкі хлапчук спрабаваў забіць сваіх…

- "Прарок" часта позніцца з навінамі, - перабіла Тонкс, мабыць, не слухаючы. - Табе ніхто з Ордэна не пісаў у апошні час?

- З Ордэна мне больш ніхто не піша, - адказаў Гары, - з тых часоў, як Сірыўс…

Ён убачыў, што яе вочы напоўніліся слёзамі.

- Прабач, - ніякавата прамармытаў ён. - Я толькі жадаў сказаць… мне яго таксама вельмі не хапае…

- Што? - нібы нічога не разумеючы, перапытала Тонкс. - Добра… убачымся, Гары…

Яна рэзка разгарнулася і пайшла па калідоры ў зваротны бок. Гары стаяў, гледзячы ёй услед. Праз хвіліну-іншую ён ізноў надзел плашч-нябачанку і заняўся Патрэбным пакоем, але ўжо без ранейшага запалу. Нарэшце ў яго засмактала пад лыжачкай. Ведаючы, што Рон з Герміёной павінны вярнуцца да абеду, Гары вырашыў супакоіцца і падаць калідор у распараджэнне Малфоя - які, трэба спадзявацца, яшчэ некалькі гадзін праседзіць у пакоі.

Рона і Герміёну ён заспеў у Вялікай зале. Яны прыйшлі рана і паспелі з'есці амаль палову абеду.

- У мяне атрымалася… амаль! - радасна паведаміў Рон, ледзь згледзеўшы Гары. - Трэба было перамясціцца з гарбатнай мадам Паддзіфут на вуліцу, а я кропельку

перабраў і апынуўся каля Піссаро, але, ва ўсякім разе, трансгрэссіраваў!

- Малайчына, - ухваліў Гары. - А ты як, Герміёна?

- Ідэальна, як жа яшчэ, - адгукнуўся Рон, не даўшы Герміёне вымавіць ні словы. - Усё ідэальна, і наскок, і настырнасць, і няўцямнасць... або як тамака... Пасля заняткаў мы ўсё зашлі ў "Тры мятлы", так ты бы чуў, якія песні спяваў пра яе Двуххрэст- не здзіўлюся, калі ў самы найблізкі час ён зробіць ёй прапанову...

Герміёна, не звяртаючы ўвагі на яго слова, спытала Гары:

- А як твае справы? Увесь час пратырчаў у Патрэбнага пакоя?

- Угу, - кіўнуў Гары. - І адгадайце, каго я тамака сустрэў? Тонкс!

- Тонкс? - дружна здзівіліся Рон і Герміёна.

- Так, яна сказала, што жадала пабачыць Дамблдора...

- Калі вам цікава маё меркаванне, - заявіў Рон, як толькі Гары перадаў сваю гутарку з Тонкс, - яна стала крышачку таго. Паехала мазгамі пасля гісторыі ў Міністэрстве.

- Усё-ткі дзіўна, - прагаварыла Герміёна, якую чамусьці вельмі заклапаціў аповяд аб Тонкс. - Яе паставілі ахоўваць замак, а яна раптам кідае пост, каб пабачыць Дамблдора, і тым больш калі яго няма ў школе?

- Я вось падумаў, - нясмела вымавіў Гары. Яму было ніякавата выказваць сваю думку; падобныя тэмы ён лічыў епархіяй Герміёны. - Вам не здаецца, што яна была... ну, ведаеце... закаханая ў Сірыўса?

Герміёна вытарашчыла вочы.

- З чаго ты ўзяў?

- Не ведаю, - Гары пацiснуў плячамі, - толькі яна ледзь не заплакала, калі я назваў яго імя... і Патронус у яе зараз з чатырма лапамі... вось я і падумаў, не ці ператварыўся ён... ну, карацей... у яго.

- Гэта думка, - павольна сказала Герміёна. - Але я ўсё роўна не разумею, навошта ўрывацца ў замак да Дамблдора, калі, вядома, яна і напраўду да яго...

- Усё сходзіцца, - абвясціў Рон, хутка набіваючы рот бульбяным пюрэ. – Небарака тошкі звар'яцела. Зламалася. Жанчыны! - з мудрым выглядам кіўнуў ён Гары. – Іх так лёгка знерваваць.

- Тым не менш, - заявіла Герміёна, выходзячы з задуменнасці, - сумняваюся, каб жанчына цэлых паўгадзіны пакутавала з-за таго, што мадам Размерта не стала смяяцца з анекдота пра вядзьмарку, знахара і Мімбулус мімблетанію.

Рон надзьмуўся.

РАЗДЗЕЛ 22.
ПАСЛЯ ПАХАВАННЯ

У хмарным небе над вежамі замка ўсё гушчару з'яўляліся ярка-блакітныя прагалы, але гэтыя прыкметы набліжэння лета цалкам не цешылі Гары. У яго нічога не атрымлівалася - ні асачыць Малфоя, ні выклікаць Слагхорнаа на даверную гутарку гутарку і прымусіць падзяліцца ўспамінам, якое той хаваў некалькі дзесяцігоддзяў.

- Апошні раз кажу, забудзься аб Малфою, - рашуча запатрабавала Герміёна.

Яны, паабедаўшы, сядзелі ў двары і грэліся на сонейку. Рон і Герміёна трымалі ў руках міністэрскую брашурку "Апарыраванне: распаўсюджаныя памылкі і спосабы іх пазбегнуць" - сёння ў іх быў іспыт. Падобна, аднак, што брашурка дрэнна дзейнічала на нервы: каштавала з-за кута з'явіцца нейкі дзяўчынцы, як Рон здрыгануўся і палез хавацца за Герміёнай.

- Гэта не Лаванда, - стомлена сказала Герміёна.

- А, добра, - супакоіўся Рон.

- Гары Потэр? - загаварыла дзяўчынка. - Мяне прасілі перадаць вось гэта.

- Дзякуй…

Гары з упалым сэрцам узяў у рукі маленькі пяргаментны скрутак. Дачакаўшыся, калі дзяўчынка адыдзе далей, ён сказаў:

- Дамблдор казаў, што, пакуль я не выстараюся ўспамін, заняткаў больш не будзе.

- Можа, ён жадае пазнаць, як твае поспехі, - выказала здагадку Герміёна. Гары разгарнуў пасланне, але замест вузкага касога почырку Дамблдора ўбачыў няроўныя

крамзолі, вельмі непераборлівыя - пергамент быў моцна закапаны, і чарнілы месцамі расплыліся.

Дарагія Гары, Рон і Герміёна!

Арагог уначы сканаў. Гары і Рон, вы яго ведалі і падушыце, які ён быў незвычайны. Герміёна, па-мойму, табе ён таксама падабаўся. Пахаванні ўвечар, з вашага боку будзе вельмі ветліва, калі вы прыйдзеце. Думаю, лепш за ўсё на заходзе, гэта яго каханы час сутак. Ведаю, вам нельга позна выходзіць на вуліцу, але вы можаце ўзяць плашч. Я бы не прасіў, але аднаму мне не вытрымаць.

Хагрыд

- Прачытай, - Гары саўгануў цыдулку Герміёне.

- Аб, я вас умольваю! - выклікнула яна, хутка прабегшы ліст вачамі і перадаўшы Рону. Той, прачытаўшы, літаральна здранцвеў ад абурэння.

- Зусім з глузду з'ехаў - выгукнуў ён. - Ды гэтая яго цудзіна аддала нас з Гары сваім суродзічам на з'ядзенне! Маўляў, частуйцеся, рабяты! А зараз, значыць, мы павінны рыдаць над яго гідкім валасатым трупам?

- Справа не толькі ў гэтым, - сказала Герміёна. - Ён просіць нас позна ўвечар выйсці з замка, хоць выдатна ведае, што меры бяспекі сталі ў мільён разоў стражэй і што будзе, калі нас зловяць.

- Мы і раней хадзілі да яго ў гасцюй па вечарах, - запярэчыў Гары.

- Так, але дзеля такога? - адклікалася Герміёна. - Калі Хагрыд сапраўды патрабаваўся ў дапамогі, мы шматлікім рызыкавалі, але... у выніку... Арагог памёр. Калі бы гаворка ішла аб яго выратаванні...

- То я бы сапраўды не пайшоў, - цвёрда заявіў Рон. - Герміёна, ты яго не бачыла. Павер, смерць яму вельмі на карысць.

Гары забралаў у яго цыдулку і паглядзеў на якія расплыліся чарнільныя плямы. Відаць было, што слёзы ліліся на пергамент ці ледзь не раўчуком...

- Гары, спадзяюся, ты не збіраешся ісці? - спытала Герміёна. - Каб атрымаць спагнанне з-за такой дурасці?

Гары ўздыхнуў.

- Ведаю, ведаю, - сказаў ён. - Хагрыд спакойна пахавае Арагога і без нас.

- Вось менавіта, - з відавочным палягчэннем адказала Герміёна. - Слухай, сёння днём на зеллеварэнні амаль нікога не будзе, у нас жа іспыт... паспрабуй як-небудзь улагодзіць Слагхорна!

- Думаеш, на пяцьдзесят сёмай разоў мне нарэшце ўсміхнецца поспех? - горка ўсміхнуўся Гары.

- Поспех! - раптам выклікнуў Рон. - Гары, вось яно - поспех!

- Гэта значыць?

- Скарыстайся зеллем поспеху!

- Рон, сапраўды... сапраўды! - узрушана ўскрыкнула Герміёна. - Вядома! Як я сама не дадумалася?

Гары ўтаропіўся на сваіх сяброў.

- Фелікс Фелецыс? Не ведаю... я жадаў яе пашанаваць...

- Для чаго? - здзіўлена спытаў Рон.

- Што можа быць важней гэтага ўспаміну? - падтрымала Герміёна.

Гары не адказаў. Думка аб каштоўнай маленькай бутэлечцы даўно ўтойвалася ў глыбінях яго прытомнасці; у ім спелі смутныя, смутныя летуценні: Джыні парывае з Дынам, Рон чамусьці цешыцца, што яна зараз сустракаецца з Гары... Ён сам сабе не прызнаваўся ў гэтым, няўжо што ў сне або на мяжы паміж сном і явай...

- Гары? Дзе ты лунаеш? - паклікала Герміёна.

- Што?... А, так, вядома, - сказаў ён, прыходзячы ў сябе. - Так... добра. Калі мне цяпер не атрымаецца разгаварыць Слагхорна, то ўвечар я прыму трохі фартуны і паспрабую яшчэ раз.

- Вырашанае, - бадзёра вымавіла Герміёна, устала і выканала грацыёзны піруэт. - Кірунак... настрой... - прамармытала яна.

- Спыні, - узмаліўся Рон, - мяне і так ванітуе.... Ой, хутчэй, хавайце мяне!

У дзвары з'явіліся яшчэ дзве дзяўчынкі, і Рон нырнуў за спіну да Герміёны.

- Гэта не Лаванда, - дасадна сказала яна.

- Выдатна, - Рон асцярожна вызірнуў з-за пляча Герміёны. - Чорт, глядзіце, яны нейкая журботныя.

- Гэта сёстры Мантгамеры і, натуральна, яны журботныя, няўжо ты не чуў пра іх малодшага брата? - здзівілася Герміёна.

- Сапраўды кажучы, я ўжо не паспяваю сачыць, што ў каго адбываецца з сваякамі, - адказаў Рон.

- На яго напаў пярэварацень. Кажуць, іх мама адмовілася дапамагаць Пажыральнікамі Смерці. Як бы тамака ні было, хлопчыку было ўсяго пяць і ён памёр у св. Лапіку, яго не змаглі выратаваць.

- Памёр? - узрушана паўтарыў Гары. - Але бо ад гэтага не паміраюць, проста ты таксама ператвараешся ў пярэваратня?

- Часам паміраюць, - з незвычайнай суровасцю сказаў Рон. - Я чуў, такое бывае, калі пярэварацень занадта захапляецца.

- А хто гэта быў? - хутка спытаў Гары.

- Кажуць, Фенрыр, - адказала Герміёна.

- Я так і ведаў - маньяк, які палюе за дзецьмі, той, аб кім распавядаў Лубін! - гнеўна выклікнуў Гары.

Герміёна маркотна паглядзела на яго і сказала:

- Гары, ты павінен выстарацца ўспамін. Каб спыніць Валана дэ морт. Бо ўвесь гэты кашмар з-за яго…

Наверсе стукнуў звон. Рон і Герміёна з перапуджаным выглядам ускочылі.

- Усё будзе добра, - запэўніў іх Гары. Яны пайшлі да вестыбюля, дзе збіраліся тыя, хто сёння здаваў апарыраванне. - Поспехі.

- Табе таксама! - Герміёна шматзначна паглядзела на Гары, які ўжо звярнуў да падзямелля.

У той дзень на зеллеварэнні вучняў было ўсяго трое: Гары, Эрні і Дракa Малфой.

- Занадта юныя для іспыту? - лагодна хахатнуў Слагхорн. - Нават семнаццаці няма?

Яны паматалі галовамі.

- Ну і нічога страшнага, - весяла працягваў Слагхорн, - раз нас так мала, давайце бавіцца. Хай кожны прыгатуе мне што-небудзь цікавенькага!

- Выдатная ідэя, сэр, - лісліва сказаў Эрні, паціраючы рукі. Але Малфой нават не ўсміхнуўся.

- У якім сэнсе "цікавенькага"? - змрочна запытаўся ён.

- Здзівіце мяне чым-небудзь, - легкадумна адклікаўся Слагхорн.

Малфой, падціснуўшы вусны, адкрыў "Вышэйшае зелляварэнне". Было ясней яснага, што ён лічыць гэты ўрок пустой стратай часу і шкадуе, што яго нельга правесці ў Патрэбным пакоі. Усё зразумела, думаў Гары, назіраючы за ім па-над сваім падручнікам.

Цікава, яму здаецца або Малфой схуднеў, як і Бамс? І ужо сапраўды збляднеў; скура па-ранейшаму шараватая, мусіць, таму, што ў апошні час ён рэдка выходзіць на вуліцу. І у ім зусім не засталося нахабствы, ажыўленасці, фанабэрыстасці; нічога ад той фанабэрыстай развязнасці, з якой ён у "Хогварц-экспрэсе" выхваляўся місіяй, ускладзенай на яго Валанам дэ морт… і тут магчыма толькі адно тлумачэнне: якая бы ні была місія, справы Малфоя ідуць дрэнна.

Гэтая думка вельмі ўзбадзёрыла Гары. Ён пагартаў "Вышэйшае зелляварэнне" і знайшоў моцна скрэмзаныя інструкцыі да падрыхтоўкі эйфарычнага эліксіра. Выдатна: падобнае зелле не толькі падыходзіць для задання, але і можа (сэрца Гары прапусціла ўдар) прывесці Слагхорна ў добры настрой. Калі ўгаварыць настаўніка паспрабаваць эліксір, то не выключана, што ён вырашыцца аддаць успамін…

- Што ж, выглядае ўзрушаюча, - пляснуўшы ручкамі і склаўшы разам далоні, сказаў Слагхорн паўтара гадзіны праз. Ён уважліва разглядаў сонечна-жоўтае змесціва катла Гары. - Эйфарыя, наколькі я разумею? А што за водар? М-м-м-м…. дробка перачнай мяты, дакладна? Не па навуцы, вядома, але… думка выдатная і вельмі арыгінальная. Зразумела: выдатная процівага зрэдку якія ўзнікаюць пабочным эфектам накшталт несуцішнага спеву… Прама не

ведаю, дзе ты чэрпаеш натхненне, мой хлопчык.... калі толькі гэта не...

Гары нагой глыбей запхнуў у заплечнік падручнік Прынца-паўкроўкі.

- ...гены тваёй маці!

- Аб... так, мусіць, - супакоіўся Гары.

Эрні быў незадаволены; разлічваючы перасягнуць Гары, ён вельмі неабдумана заняўся вынаходствам уласнага зелля, але яно згуснула і ператварылася ў нейкую фіялетавую клёцку. Малфой з кіслай асобай збіраў рэчы; Слагхорн абвясціў яго адрыжны адвар усяго толькі "ніштаватым".

Празвінеў звон. Малфой і Эрні адразу сышлі.

- Сэр, - пачаткаў Гары, але Слагхорн хутка паглядзеў яму за спіну, убачыў, што кабінет спусцеў, і паспяшаўся прочкі.

- Прафесар... прафесар, не жадаеце паспрабаваць маё зя...? - у адчай крыкнуў яму ўслед Гары.

Але той ужо схаваўся. Засмучаны Гары выліў эліксір, сабраў свае рэчы, выйшаў з класа і павольна паплёўся ўверх па ўсходах у агульную гасціную.

Рон і Герміёна вярнуліся толькі да вечара.

- Гары! - выгукнула Герміёна, з'яўляючыся ў адтуліне за партрэтам. - Гары, я здала!

- Малайчына! - пахваліў ён. - А Рон?

- Рон... праваліўся з-за поўнага глупства, - шэптам паведаміла Герміёна. З'явіўся Рон, пануры і вельмі пануры. - Жудасна не павезла, такая дробязь, пакінуў палоўку брыва, а экзаменатар заўважыў... Як з Слагхорнам?

- Пацешыць няма чым, - сказаў Гары. Рон падышоў да іх. - Вось не павезла! Нічога, абавязкова здасі ў наступны раз - разам са мной.

- Мусіць, - прабурчаў Рон. - Але... палоўка брыва! Вялікая важнасць!

- Так, так, - спагадліва заківала Герміёна, - гэта ўжо занадта...

За вячэрай яны толькі і рабілі, што лаялі жорсткага экзаменатара, і ў выніку Рон крышачку павесялеў. Па дарозе

ў агульную гасціную яны ўжо абмяркоўвалі які не паддаецца Слагхорна і яго ўспамін.

- Так што, Гары, будзеш прымаць Фелікс Феліцыс або як? - патрабавальна спытаў Рон.

- Мабыць, лепш прыняць, - адказаў Гары. - Вядома, не цэлы флакон на дванаццаць гадзін, гэта ж не на ўсю ноч… прыму глыточак. Двух або трох гадзін павінна хапіць.

- Адчуванні ўзрушаючыя, - летуценна вымавіў Рон. - Здаецца, што і кроку не можаш ступіць няправільна.

- Пра што ты? - засмяялася Герміёна. - Ты ж ніколі яго не прымаў!

- Але думаў, што прыняў, - сказаў Рон такім тонам, нібы тлумачыў відавочную рэч. - Якая розніца…

Яны бачылі, што Слагхорн зусім нядаўна прыйшоў у Вялікую залу, і ведалі, што ён кахае ёсць не спяшаючыся, таму вырашылі трохі пасядзець у агульнай гасцінай. План іх быў такі: даць настаўніку час вярнуцца ў свой кабінет, а ўжо пасля адправіць туды Гары. Калі сонца спусцілася да верхавін дрэў Забароненага лесу, яны злічылі, што час нетутэйша, пераканаліся, што Нэвіл, Дын і Сімус знаходзяцца ў гасцінай, і крадком падняліся ў спальню хлопчыкаў.

Гары выняў са дна куфара згорнутыя шкарпэткі і дастаў з іх маленечкую зіготкую бутэлечку.

- Добра, паехалі, - сказаў ён, паднёс бутэлечку да вуснаў і асцярожна глынуў.

- Ну, як? - шэптам спытала Герміёна.

Гары адказаў не адразу. Неўзабаве, павольна, але дакладна, яго ахапіла вясёлая перакананасць ва ўласнай усемагутнасці; ён адчуваў, што яму падуладна ўсё, рашуча ўсё… а ўжо вытрасці з Слагхорна ўспамін - лёгкая справа!

Ён падняўся, усміхаючыся, поўны ўпэўненасці ў сабе, і сказаў:

- Выдатна. Проста выдатна. Увогуле… я пайшоў да Хагрыда.

- Што?! - у поўным жаху выклікнулі Рон і Герміёна.

- Няма жа, Гары… табе трэба ісці да Слагхорна, забыўся?

- Нічога падобнага, - без ценю сумневу запярэчыў Гары. - Я іду да Хагрыда, мне здаецца, гэта будзе добра.

- Што добра? Закопваць гіганцкага павука? - здзіўлена спытаў Рон.

- Так, - пацвердзіў Гары, выцягваючы з заплечніка плашч-нябачніка. - Я адчуваю, што сёння павінен быць менавіта тамака, разумееце, што я маю ў выглядзе?

- Не, - палаца адказалі Рон і Герміёна. Яны відавочна ўстрывожыліся.

- А гэта сапраўды Фелікс Фелецым? - занепакоілася Герміёна, падносячы бутэлечку да святла. - У цябе не было іншага флакона з... нават не ведаю...

- Адварам тупасці? - выказаў здагадку Рон.

Гары, апранаўшы плашч, засмяяўся. Рон і Герміёна ўстрывожыліся яшчэ больш.

- Даверцеся мне, - сказаў Гары. - Я ведаю, што раблю... або, ва ўсякім разе... - ён упэўнена пайшоў да дзвярэй, - зелле ведае.

Ён зачыніўся плашчом з галавой і пайшоў уніз. Рон і Герміёна паспяшаліся за ім. Дзверы ў падножжа ўсходаў была адчыненая, і Гары праслізнуў туды.

- Што гэта ты тут робіш з ёй? - завішчала Лаванда Браўн, гледзячы скрозь Гары на Рона і Герміёну, якія выскачылі з спальні хлопчыкаў. Рон ледзь не здушыўся слінай. Гары неўзаметку шмыгнуў міма.

Выйсці з агульнай гасцінай апынулася проста: у партрэтную дзюру як раз залазілі Джыні і Дын; Гары праціснуўся паміж імі, выпадкова закрануўшы Джыні.

- Не трэба мяне падсаджваць, Дын, - з лёгкім раздражненнем кінула яна. - Вечна ты са сваёй дапамогай, я выдатна магу сама...

Партрэт, кіўнуўшыся, зачыніўся, але Гары ўсёткі пачуў, як адгыркнуўся Дын... Яшчэ больш узрадаваўшыся, Гары лёгка закрочыў па замку. Ніхто не сустракаўся яму на шляхі і хавацца не прыходзілася, але ён нікольки не дзівіўся: сёння ён быў самым удачлівым чалавекам у "Хогварцы".

Чаму абавязкова трэба ісці да Хагрыда, ён і паняцці не меў. Здавалася, зелле асвятляе яго шлях усяго на некалькі

крокаў наперад: канчатковага пункта не відаць і калі з'явіцца Слагхорн, невядома, затое ясна, што ўзнагародай будзе ўспамін. У вестыбюлі Гары ўбачыў, што Філч забыўся замкнуць уваходную дзверы, і, праззяўшы, расхінуў яе. Пару імгненняў ён проста стаяў, атрымліваючы асалоду ад пахамі травы і вячэрняй свежасці, а потым спусціўся з ганка насустрач змяркканню.

На ніжняй прыступцы ён раптам усвядоміў, што да Хагрыда прыемней усяго ісці праз агарод. Гэта было не зусім па шляху, але Гары ведаў, што павінен падпарадкоўвацца свайму капрызу, і накіраваўся наўпрост да градак, дзе ўбачыў Слагхорна, гутарылага з прафесарам Спраўт. Ён узрадаваўся, не выпрабоўваючы, зрэшты, адмысловага здзіўлення, шаснуў за нізкую каменную агароджу і, пачуваючыся ў ладу са ўсім мірам, стаў слухаць іх гутарка.

- ...велізарнае дзякуй, што выдаткавалі на мяне гэтулькі часу, Памона, - цырымонна дзякаваў Слагхорн. - Большасць прызнаных аўтарытэтаў сходзяцца ў тым, што яны найболей дзейсныя, калі сабраныя ў змярканні.

- Цалкам згодна, - горача падтрымала прафесар Спраўт. - Гэтага досыць?

- Суцэль, суцэль, - паківаў Слагхорн. Гары ўбачыў у яго ў руках бярэмя нейкіх сцеблаў. - Тут па некалькі лісця на кожнага трэцякласніка плюс яшчэ трохі, калі хтосьці іх перапарыць... ну-з, добрага вам вечара і яшчэ раз велізарнае дзякуй!

Прафесар Спраўт сышла ў цемру да сваіх цяпліц, а Слагхорн накіраваў ступні туды, дзе стаяў нябачны Гары.

Падпарадкоўваючыся раптоўнаму парыву, Гары хупавым рухам сарваў з сябе плашч.

- Добры вечар, прафесар.

- Мэрлінава барада, як ты мяне напалохаў, - сказаў Слагхорн, застываючы на месцы. Ён падазрона паглядзеў на Гары. - Як ты выйшаў з замка?

- Па-мойму, Філч забыўся замкнуць дзверы, - весяла адказаў Гары і з радасцю ўбачыў, што Слагхорн нахмурыўся.

- Здаецца, прыйдзецца на яго заявіць; калі табе цікава маё меркаванне, гэтага чалавека больш хвалюе смецце, чым уласна бяспека… Аднак навошта ты тут, Гары?

- Ці бачыце, сэр, справа ў Хагрыду, - Гары цалкам сапраўды ведаў, што цяпер самае правільнае - казаць праўду. - Ён жудасна засмучаны… але… вы нікому не скажаце, прафесар? Я не жадаю, каб у яго былі непрыемнасці…

Яму атрымалася абудзіць цікаўнасць Слагхорна.

- Не абяцаю, - прабуркаў той. - Але я ведаю, што Дамблдор цалкам давярае Хагрыду, і ўпэўнены, што ён не мог здзейсніць нічога жудаснага…

- Разумееце… у Хагрыда шмат гадоў быў гіганцкі павук… ён жыл у Забароненым лесе… умеў размаўляць і ўсё такое…

- Мне казалі, што ў лесе насяляюць акрамантулы, - ціха вымавіў Слагхорн, аглядаючыся на сцяну чорных дрэў. - Значыць, гэта праўда?

- Так, - кіўнуў Гары. - Але першы, Арагог, якога выгадаваў Хагрыд, учора ўначы памёр. Хагрыд цалкам пабіты і прасіў, каб хтосьці быў з ім на пахаваннях. Я абяцаў прыйсці.

- Як кранальна, - безуважліва прагаварыў Слагхорн, утаропіўшы вялікія маркотныя вочы на далёкія агеньчыкі ў халупе Хагрыда. - М-так… аднак… яд акрамантула надзвычай каштоўны… раз жывёла толькі што памерла, ён, магчыма, яшчэ не высах… я, вядома, чалавек не бяздушны, і калі Хагрыд так засмучаны… але калі можна выняць хоць колькі-та… што ні кажы, ад жывой акрамантулы яду не выстараешся…

Здавалася, Слагхорн размаўляе не з Гары, а з самім сабой.

- …не сабраць было бы недаравальна… сотня галеонаў за пінту… у мяне, адкрыта кажучы, не такое вялікае дараванне…

Гары раптам ясна зразумеў, што трэба рабіць.

- Ведаеце, - з вельмі пераканаўчай нерашучасцю сказаў ён, - калі бы вы захацелі прыйсці на пахаванні, Хагрыд бы вельмі ўзрадаваўся… ганаровей для Арагога, разумееце…

- Вядома, вядома, - у вачах Слагхорна ўспыхнуў запал. - Вось што, Гары, сустрэнемся тамака… я вазьму бутэлечку-іншую… вып'ем за… у сэнсе, успомнім няшчаснае жывёлу… праводжаны з гонарам… І трэба змяніць гальштук, гэты залішне яркі для такога выпадку…

Ён прыспешыўся ў замак, а Гары, у поўным захапленні ад самога сябе, пабег да Хагрыда.

- Прыйшоў, - прахрыпеў Хагрыд, калі адкрыў дзверы і ўбачыў Гары, які з'явіўся з-пад плашча-нябачнікі.

- Так… а вось Рон з Герміёнай не змаглі, - сказаў Гары. - Яны прасілі перапрасіць.

- Нява… усё роўна… усё роўна, Гары, яму было бы вельмі прыемна…

Хагрыд гучна ўсхліпнуў. Яго вочы счырванелі, на рукаве была надзетая чорная павязка, зробленая, падобна, з анучы, прасякнутай гуталінам. Гары уцешліва папляскаў волата па локці - вышэй дацягнуцца не атрымалася.

- Дзе мы яго пахаваем? - спытаў ён. - У лесе?

- Ты што, не! - выклікнуў Хагрыд, змакаючы бясконцы струмень слёз падолам кашулі. - Як Арагог памёр, іншыя павукі мяне і блізка не падпускаюць. Апыняецца, яны мяне не елі толькі па яго загаду! Можаш сабе такое прадставіць, Гары?

Сумленным адказам было бы "так"; Гары дзіўна жыва памятаў страшную сцэну, калі яны з Ронам сапхнуліся асобай да асобы з акрамантуламі і вельмі добрае зразумелі, што Хагрыд жыўшы толькі дзякуючы Арагогу.

- Каб у лесе было месца, куды мне нельга зайсці! - Хагрыд неверачы паматаў галавой. - Ведаў бы ты, як я забіраў у іх Арагога… яны бо, разумееш, сваіх мерцвякоў з'ядаюць… а я жадаў схаваць гонар па гонары… як пакладзена…

Небарака расплакаўся. Гары зноў папляскаў яго па локці, прагаварыўшы пры гэтым (зелле падказвала, што рабіць):

- Я па дарозе сустрэў прафесара Слагхорна.

- Непрыемнасцяў-то ў цябе не будзе, не? - занепакоіўся Хагрыд. - Вам жа нельга выходзіць з замка так позна, гэта я вінаваты…

- Не, не, калі ён пазнаў, навошта я іду, то сказаў, што таксама жадае аддаць Арагогу апошні абавязак, - сказаў Гары. - Ён пайшоў перапрануцца ў што-небудзь падыходнае… і абяцаў прынесці віны, каб успомніць Арагога…

- Праўда? - Хагрыд быў узрушаны і адначасова крануты. - Гэта… гэта… вельмі ветліва з яго боку, вельмі… і цябе не выдаў, глядзі-ка. Я раней з Гарацыем Слагхорнам асоба спраў не меў… прыйдзе праводзіць Арагога, трэба жа… так… даўніне Арагогу гэта спадабалася бы…

Гары падумаў, што ў Слагхорнзе даўніне Арагогу больш за ўсё спадабалася бы багацце мяса, але пакінуў сваё меркаванне пры сабе і адышоў да задняга акенца халупы. Адтуль адчынялася вельмі непрыемнае відовішча: велізарны мёртвы павук, які ляжаў на спіне, падціснуўшы перапутаныя паміж сабой лапішчы.

- Так мы яго тут пахаваем, у тваім садзе?

- Я вырашыў, прама за гарбузовай градкай, - адказаў Хагрыд. - Я ужо і… гэта… магілку выкапаў…. Проста, думаю, трэба ж над ім слова якія-небудзь вымавіць добрыя… успомніць што-небудзь радаснае, як водзіцца…

Яго голас завагаўся; ён замоўк. Тут раздаўся грук у дзверы, і Хагрыд пайшоў адчыняць. Слагхорн, у строгім чорным гальштуку і з бярэмем бутэлек у руках, паспешліва пераступіў парог.

- Хагрыд, - трагічным тонам вымавіў ён, - спачуваю вашай страце.

- Дзякую, што дашлі, - сказаў Хагрыд. - Велізарнае дзякуй. І дзякуй, што не наклалі спагнанні на Гары…

- Што вы, як мага! - выклікнуў Слагхорн. - Гаротны дзень, гаротны дзень… а дзе жа няшчаснае стварэнне?

- Тамака, на вуліцы, - надтрэснута адклікаўся Хагрыд. - Можа… ужо пайдзем?

Яны вышлі на задні двор. Над дрэвамі вісела месяц; у яе бледных прамянях, смешваючыхся са святлом з вокнаў халупы, быў бачны Арагог. Ён ляжаў на боку велізарнай ямы,

поруч якой узвышаўся дзесяціфутавы груд сважавыкапанай зямлі.

- Пышна, - вымавіў Слагхорн, падыходзячы да павука. Восем малочна-белых вачэй мёртва глядзелі ў неба, а ў двух велічэзных выгнутых жвалах нерухома адлюстроўвалася месяц. Слагхорн схіліўся, разглядаючы велізарную валасатую галаву, і Гары здалося, што ён чуе бразгат бутэлек.

- Не ўсё разумеюць, якія яны прыгожыя, - сказаў Хагрыд, звяртаючыся да спіны Слагхорна. Слёзы цяклі з куткоў яго вачэй, акружаных дробнымі маршчынкамі. - Я і не ведаў, Гарацый, што вы цікавіцеся такімі істотамі.

- Цікаўлюся? Мой дарагі Хагрыд, я іх абагаўляю! - выклікнуў Слагхорн, адыходзячы ад Арагога і хаваючы пад мантыяй бутэльку - Гары бачыў, як бліснула шкло. Хагрыд змакаў вочы і нічога не заўважыў. - Але... не ці сітавіна прыступіць да пахаванняў?

Хагрыд кіўнуў і ступіў наперад. Ён з высілкам прыпадняў гіганцкае цела і, аглушальна кракнуў, пераваліў яго ў цёмную яму. Знізу данёсся агіднае храбусценне. Хагрыд зноў расплакаўся.

- Вядома, вам, блізкаму чалавеку, цяжэй усяго, - прагаварыў Слагхорн. Ён папляскаў Хагрыда па локці, да якога, як і Гары, толькі і мог дацягнуцца. - Дазвольце мне сказаць некалькі слоў?

Павінна быць, узяў мора хвацкага яду, падумаў Гары, гледзячы, з якой задаволенай ухмылкай Слагхорн ступіў на бок дола і ціха, вяліка загаварыў:

- Бывай, Арагог, цар арахнідаў, даўні і дакладны сябар! Тыя, хто ведаў цябе, ніколі цябе не забудуцца! Цела тваё спарахнее, але душа назаўжды застанецца жыць у зацішных, аббэрсаных павуціннем кутках Забароненага лесу, які стаў табе хатай. Хай вечна квітнеюць твае многавокія нашчадкі, і хай знойдуць у гэтым суцяшэнне людзі, твае сябры, якіх спасцігла гэтак незаменная згуба.

- Цудоўная... цудоўная прамова! - завыў Хагрыд і, адчайна рыдаючы, паваліўся на кампостную кучу.

- Ну-ну-ну, - спагадліва замармытаў Слагхорн, узмахваючы чарадзейнай палачкай. Гара зямлі паднялася ў

паветра, павісела імгненне і з глухім шумам звалілася на мёртвага павука, утварыўшы гладкую горку. - Давайце мінуем у хату і ўспомнім нябожчыка. Гары, зайдзі-ка з іншага боку... вось так... устаем, устаем, Хагрыд... вось малайчына...

Яны пасадзілі Хагрыда ў крэсла за сталом. Ікол, які падчас пахаванняў хаваўся ў сваім кошыку, падцерушыў да іх на мяккіх лапах і, як звычайна, пляснуў цяжкую галаву Гары на калены. Слагхорн адкаркаваў бутэльку.

- Я праверыў, яду няма, - запэўніў ён Гары, выліваючы вялікую частку віна ў велічэзную кружку і перадаючы яе Хагрыду. - Пасля выпадку з тваім бедным сябрам Рупертам я загадаў дамавіку эльфу адпіць патроху з усіх бутэлек.

Гары прадставіў сабе выраз асобы Герміёны, давядзіся ёй пачуць аб падобным, і вырашыў нічога ёй не распавядаць.

- Гэта Гары, - прагаварыў Слагхорн, разліваючы змесціва другой бутэлькі па двух кружкам, - ...а гэта мне. Ну-з, - ён высока падняў кружку, - за Арагога.

- За Арагога, - палаца паўтарылі Гары і Хагрыд.

Слагхорн і Хагрыд адразу выпілі шмат. Але Гары, накіроўваны Фелікс Феліцысам, ведаў, што не павінен піць, таму толькі прыкінуўся, быццам зрабіў глыток, і паставіў кружку на стол.

- Я ведаў яго яшчэ яйкам, - маркотна вымавіў Хагрыд. - А калі ён вылупіўся, быў вось такусенькі дробка. Не больш пекінеса.

- Краса, - сказаў Слагхорн.

- Я трымаў яго ў шафе ў школе, пакуль... ну...

Хагрыда пацямнеў асобай, і Гары ведаў чаму: у свой час з-за інтрыг Тома Рэддля Хагрыда абвінавацілі ў тым, што ён адкрыў Пакой Сакрэтаў, і вышпурнулі з школы. Але Слагхорн, здавалася, нічога не чуў; ён глядзеў на столь, адкуль звісалі медныя патэльні і доўгі пук асляпляльна-белых, шаўкавістых валасоў.

- Няўжо поўсць аднарога?

- А-а, так, - раўнадушна кінуў Хагрыд. - Увесь час яе збіраю, яны, разумееце, чапляюцца хвастамі за галінкі і ўсякае такое іншае ў лесе…

- Але, мой дарагі сябар, ці ведаеце вы, наколькі гэта каштоўна?

- Я яе пускаю на бінты, перавязваю параненых звяроў, - пацісну́ў плечамі Хагрыд. - Яна запал якая гаючая… вельмі моцны сродак, разумееце.

Слагхорн адпіў яшчэ з сваёй кружкі, зараз ужо вельмі ўважліва аглядаючы халупу, вышукваючы, як зразумеў Гары, іншыя скарбы, якія можна звярнуць у запасы мёда з дубовых бочак, ананасавыя цукаты і аксамітныя смокінгі. Ён зноўку напоўніў кружкі, Хагрыда і сваю, і прыняўся распытваць, хто яшчэ насяляе цяпер у лесе, дзівячыся, як гэта Хагрыд паспявае за ўсім сачыць. Той, паслабіўшыся ад віна і пахвальнай увагі, перастаў змакаць вочы і з радасцю пусціўся ў доўгія развагі аб гадоўлі лечурак.

Тут Фелікс Фелецыс злёгку падапхнула Гары, і ён заўважыў, што запасы спіртнога, прынесенага Слагхорнам, хутка падыходзяць да канца. Гары яшчэ ні разу не накладваў далівальны заклён невербальна, але сёння смешна было і падумаць аб няўдачы. І сапраўды, Гары толькі ухмыльнулся, калі, неўзаметку для Хагрыда і Слагхорна (яны абменьваліся гісторыямі пра нелегальныя ўгоды з яйкамі цмокаў), паказаў пад сталом палачкай на пустеючыя бутэлькі, і тыя неадкладна зноўку напоўніліся віном.

Праз гадзіну або каля таго, Хагрыд і Слагхорн пачалі абвяшчаць усякія недарэчныя тосты: за "Хогварц", за Дамблдора, за эльфійскае віно, за…

- Гары Потэра! - зароў Хагрыд, перакульваючы ў рот чатырнаццатую кружку і праліваючы частку віна на падбародак.

- Сапраўды, сапраўды, - невыразна выгукнуў Слагхорн, - За Пары Готэра, абранага хлопчыка, які… або… ну… нешта ў гэтым духу, - прамямліў ён і таксама асушыў сваю кружку.

Услед за тым Хагрыд ізноў запаў у слязлівасць і ўсунуў Слагхорну хвост аднарога. Той стаў запіхваць яго ў кішэнь з крыкамі:

- За сяброўства! За шчодрасць! За дзесяць галеонаў валасінка!

Яшчэ ледзь пазней Хагрыд і Слагхорн паселі побач, абняліся і прыняліся спяваць доўгую маркотную песню аб смерці ведзьмака Ода.

- А-а-а-а, самыя лепшыя паміраюць маладымі, - прамармытаў Хагрыд, у якога вока трохі з'ехалі да носу, і выпусціў галаву на рукі. Слагхорн працягваў руладзіць. - Мой татка, да прыкладу… або твае мамка з тэчкай, Гары…

Буйныя слёзы папаўзлі з маршчыністых вачэй Хагрыда; ён схапіў Гары за руку і моцна патрос яе.

- …лепш ведзьмакоў я не ведаў… жах… жах…

Слагхорн жаласна галасіў:

І Ода-героя дадому прынеслі,
Дзе ведалі яго хлопцам,
Перад смерцю ён ляжыць бяздыхан,
Каўпак навыварат на ім.
Чарадзейная палачка хрусць,
Аб жах, аб гары, аб сум!

- …жах, - у апошні раз шумна ўздыхнуў Хагрыд. Яго вялікая кудлатая галава скацілася набок, і ён гучна захроп.

- Перапрошваю, - ікнуўшы, сказаў Слагхорн. - Забіце, не магу выцягнуць матыў.

- Хагрыд казаў не аб вашым спеве, - ціха растлумачыў Гары. - А аб смерці маіх бацькоў.

- Аб, - выклікнуў Слагхорн, душачы моцную адрыжку. - Ой, мама… Так, гэта… сапраўды жах. Жах… жах…

Ён відавочна не ведаў, што яшчэ сказаць, і здаволіцца тым, што зноўку напоўніў кружкі.

- Лічу, ты… нічога не памятаеш, Гары? - ніякавата пацікавіўся ён.

- Не… мне жа быў усяго год, - адказаў Гары, гледзячы на полымя свечак, колышучаеся ад храпу Хагрыда. - Але зараз я ведаю даволі шмат з таго, што тады здарылася. Тата памёр першым, вы ведалі?

- Я? Не, - глуха адгукнуўся Слагхорн.

- Так… Валан дэ морт забіў яго, пераступіў праз труп і накіраваўся да мамы, - распавёў Гары.

Слагхорн здрыгануўся, але не мог адарваць узрушанага погляду ад асобы Гары.

- Ён загадаў ёй адысці ў бок, - бязлітасна працягваў Гары. - Ён мне казаў, што ёй няма чаго было паміраць. Яго цікавіў толькі я. Яна магла ўцячы.

- Святое неба, - выдыхнуў Слагхорн. - Яна магла... ёй было няма чаго... які кашмар...

- Так, праўда? - амаль шэптам вымавіў Гары. - А яна нават не зварухнулася. Тата ўжо памёр, але яна не жадала, каб я таксама загінуў. Яна ўмольвала Валан дэ морта... а ён смяяўся...

- Годзе! - нечакана выгукнуў Слагхорн, выстаўляючы наперад якая калоціцца руку. - Праўда, мой хлопчык, даволі... я стары чалавек... я не магу... не жадаю слухаць...

- Я зусім забыўся, - зманіў Гары, удахнаўлёнsocial Фелікс Феліцысам, - бо яна вам падабалася, дакладна?

- Падабалася? - паўтарыў Слагхорн, і яго вока напоўніліся слёзамі. - Ды я не магу прадставіць, каб хтосьці яе не кахаў... такая адважная... такая вясёлая... усё гэта такі жах...

- А вы не жадаеце дапамагчы яе сыну, - папракнуў Гары. - Яна аддала мне жыццё, а вам шкада ўспаміны.

Халупу напоўніў ракочучы храп Хагрыда. Гары не адрываючыся глядзеў у вільготныя вочы Слагхорна. Той, здавалася, не мог адвесці пагляду.

- Не кажы так, - прашаптаў ён. - Гэта не таму... калі бы гэта магло дапамагчы, вядома... але нічога не зменіцца...

- Зменіцца, - выразна і ясна сказаў Гары. - Дамблдору патрэбна інфармацыя. Мне патрэбна інфармацыя.

Ён казаў цалкам спакойна: Фелікс Фелецыс абяцаў, што раніцай Слагхорн нічога не ўспомніць. Гледзячы настаўніку прама ў вочы, Гары ледзь падаўся наперад.

- Я - Абраны. Я павінен яго забіць. Мне трэба ваш успамін.

Слагхорн страшна збляднеў; яго гладкі ілоб выбліснуў ад поту.

- Ты - Абраны?

- Вядома, - спакойна пацвердзіў Гары.

- Але тады… мой дарагі хлопчык… ты просіш аб многім… па ісце, ты просіш дапамагчы знішчыць…

- Вы не жадаеце пазбавіць мір ад ведзьмака, які забіў Лілі Эванс?

- Гары, Гары, вядома, жадаю, але…

- Баіцеся, што ён пазнае аб вашым удзеле?

Слагхорн маўчаў; ён быў смяротна напалоханы.

- Будзьце адважным, як мая мама, прафесар…

Слагхорн падняў пухлую ручку і прыціснуў да вуснаў якія калоцяцца пальцы; ён нагадваў моцна павялічанага немаўля.

- Я зусім не ганаруся… - скрозь пальцы прашаптаў ён. - Наадварот, сарамачуся таго, што… паказвае ўспамін… у той дзень я здзейсніў страшнае…

- Вы ўсё выправіце, калі перадасце ўспамін мне, - сказаў Гары. - Гэта будзе вельмі адважны і высакародны ўчынак.

Хагрыд здрыгануўся ў сне і захроп зноў. Слагхорн і Гары глядзелі сябар на сябра па-над догараючай свечкай. Маўчанне доўжылася і доўжылася, але Фелікс Фелецыс загадала Гары не перарываць яго, чакаць.

Нарэшце, Слагхорн вельмі павольна паднёс руку да кішэні і дастаў чарадзейную палачку. Потым саўгануў іншую руку пад мантыю і выбавіў маленькую пустую бутэлечку. Затым, па-ранейшаму не зводзячы вачэй з Гары, крануў кончыкам палачкі сваёй скроні, выцягнуў доўгую серабрыстую нітку ўспамінаў і апусціў яе ў бутэлечку. Яно згарнулася колцам на дні, але неўзабаве, круцячыся, разпаўзлося па ўсёй пасудзіне. Слагхорн дрыготкай рукой затыкнуў бутэлечку коркам і перадаў праз стол Гары.

- Вялікае дзякуй, прафесар.

- Ты добры хлопчык, - сказаў прафесар Слагхорн. Слёзы каціліся па яго тоўстых шчокам прама ў густыя вусы. - І у цябе яе вочы… не думай аб мне занадта дрэнна, калі ўсё ўбачыш…

Тут ён, зусім як Хагрыд, выпусціў галаву на рукі, выдаў глыбокі ўздых і заснуў.

РАЗДЗЕЛ 23. ХОРКРУКСЫ

Гары пракраўся зваротна ў замак, адчуваючы, як ветрыцца Фелікс Фелецыс. Уваходныя дзверы папаранейшаму былі адчыненыя, але на трэцім паверсе ён ледзь не сапхнуўся з Піўзам і здолеў пазбегнуць спагнання толькі дзякуючы таму, што своечасова шмыгнуў у знаёмы сакрэтны праход. Таму, зняўшы Плашч-нябачнік перад партрэтам Поўнай цёткі, ён ніколькі не здзівіўся самай халоднай сустрэчы.

- Ну, і колькі, па-твойму, часу?

- Прабачыце, калі ласка… мне прыйшлося выйсці па вельмі важнай справе…

- А пароль апоўначы змяніўся! Будзеш спаць у калідоры!

- Вы жартуеце? - ускрыкнуў Гары. – Чаму гэта яму змяняцца апоўначы?

- Так трэба, - буркнула Поўная цётка. - Калі ты незадаволены, ідзі да дырэктара, узмацненне мер бяспекі - яго загад.

- Выдатна, - горка сказаў Гары, гледзячы на цвёрдую падлогу. - Проста пышна. Я бы з радасцю пайшоў да Дамблдора, калі бы ён быў у школе, гэта ж ён жадаў, каб я…

- Ён у школе, - вымавіў нечы голас за спіной у Гары. - Прафесар Дамблдор вярнуўся каля гадзіны назад.

Да Гары, слізгаючы па паветры, набліжаўся Амаль Безгаловы Нік. Галава яго, як заўсёды, хістка матлялася над гафрыраваным каўняром.

- Я ведаю ад Крывавага барона, ён сам бачыў, - распавёў Нік. - Кажа, Дамблдор у добрым настроі, толькі трохі стаміўся.

- Дзе ён? - спытаў Гары; яго сэрца так і падскочыла ў грудзі.

- Ён? Скуголіць і трасе ланцугамі ў астранамічнай вежы, гэта яго любімы занятак…

- Ды не барон, Дамблдор!

- О!… Ён у сваім кабінеце, - сказаў Нік. - Судзячы па словах барона, у яго яшчэ перад сном нейкая важнае справа…

- Ды ўжо, гэта сапраўды! - Гары ледзь не лопаўся ад захаплення, прадчуваючы, як распавядзе Дамблдору пра знойдзены ўспамін. Ён павярнуўся і пабег назад па калідоры, не звяртаючы ўвагі на крыкі Поўная цёткі:

- Вярніся! Усё нармалёва, я пажартавала! Проста раззлавалася, што ты мяне абудзіў! Пароль той жа: "саліцёр"!

Але Гары і след прастыў. Літаральна праз некалькі хвілін ён ужо сказаў "шакаладны эклер" гаргуллі Дамблдора, і тая адскочыла ўбок, прапусціўшы яго да шрубавай лесвіцы.

- Увайдзіце, - раздаўся ў адказ на грук Гары голас Дамблдора, які быў вельмі і вельмі стомлены.

Гары пхнуў дзверы і ўвайшоў у кабінет, абсалютна такі ж, як заўсёды, можа толькі за вокнамі стаяла цемра, і ў небе зіхацелі зоркі.

- Памілуй, Гары, - здзівіўся Дамблдор. - у гонар чаго гэтак позні візіт? Чаму абавязаны задавальненнем?

- Сэр… я дастаў яго! Успамін Слагхорна.

Гары паказаў Дамблдору маленькую шкляную бутэлечку. Некалькі імгненняў дырэктар узрушана маўчаў. Затым яго губы разпаўзліся ў шырокай усмешцы.

- Узрушаючая навіна, Гары! Ты проста разумнік! Я ведаў, што ў цябе ўсё атрымаецца! - выклікнуў ён і, больш не турбуючыся пра позны час, паспешліва выйшаў з-за пісьмовага стала, узяў здаровай рукой бутэлечку з успамінам і накіраваўся да шафкі, дзе захоўваўся Вір Памяці.

- А цяпер, - сказаў Дамблдор, паставіўшы каменную чару на стол і выліўшы туды змесціва бутэлечкі, - мы, нарэшце, убачым… Гары, хутчэй…

Гары паслухмяна схіліўся над Вірам Памяці і адчуў, што яго ногі адрываюцца ад падлогі… ён, як заўсёды, праляцеў скрозь цемру і перанёсся на шмат гадоў раней, у кабінет Гарацыя Слагхорна.

Той, значна маладзей, чым зараз, рыжавусы, з густымі і блішчалымі саламянымі валасамі, як і ў мінулы раз, сядзеў у зручным высокім крэсле, паклаўшы ногі на аксамітны пуфік. У адной руцэ ён трымаў невялікі куфель віна, а іншы рыўся ў скрынцы з ананасавымі цукатамі. Вакол сядзела некалькі хлопчыкаў-падлеткаў, і ў цэнтры - Том Рэддл, на пальцу якога зіхацела залатое кольца Марвола з чорным каменем.

Дамблдор апусціўся побач з Гары як раз у той момант, калі Рэддл спытаў:

- Сэр, а праўда, што прафесар Пацешанс сыходзіць на пенсію?

- Том, Том, і ведаў бы, не сказаў, - Слагхорн дакорліва пагразіў Рэддлу белым ад цукру пальцам, але адначасова з гэтым падміргнуў. - Цікава, адкуль ты бярэш інфармацыю, дарагі хлопчык; часцяком табе вядома больш, чым настаўнікам.

Рэддл усміхнуўся; астатнія засмяяліся і захоплена паглядзелі на яго.

- З тваёй дзіўнай здольнасцю ведаць тое, што не трэба, і ўменнем дагадзіць патрэбным людзям - дарэчы, дзякуй за ананасы, ты цалкам маеш рацыю, гэта мае любімыя…

Некаторыя з хлопчыкаў зноў захіхікалі.

- …не здзіўлюся, калі праз дваццаць гадоў ты станеш Міністрам магіі. Пятнаццаць, калі будзеш працягваць дасылаць ананасы: у мяне выдатныя сувязі ў міністэрстве.

Усё разрагаталіся, а Том Рэддл толькі злёгку ўсміхнуўся. Хоць ён быў зусім не самы старэйшы, на яго відавочна глядзелі як на лідэра.

- Не ўпэўнены, сэр, што цікаўлюся палітыкай, - сказаў ён, калі смех спыніўся. - А акрамя таго, у мяне сумнеўнае паходжанне.

Двое або трое з рабят з усмешкай пераглянуліся. Стала зразумела, што ў іх кругу існуе нейкі жарт пра шляхецкае паходжанне іх правадыра - відавочна, яны нешта ведалі або падазравалі.

- Глупства, - легкадумна адмахнуўся Слагхорн, - усім вядома, што ты родам з прыстойнай чараўніцкай сям'і; пры

тваіх-то здольнасцях. Не, Том, ты далёка пойдзеш, тут я яшчэ ніколі не памыляўся.

Маленькі залаты гадзіннік на пісьмовым стале прабіў адзінаццаць; настаўнік паглядзеў назад.

- Святое неба, ужо так позна? Час надышоў, рабяты, інакш нам усім уляціць. Лэнстрэйндж, заўтра раніцай я чакаю сачыненне - або ты атрымаеш спагнанне. Тое ж датычыцца Эйверы.

Хлопчыкі пацягнуліся да выхаду. Слагхорн грузна падняўся з крэсла і аднёс пусты куфель на пісьмовы стол. Шоргат за спіной прымусіў яго павярнуцца; там стаяў Рэддл.

- Будзь асцярожны, Том, ты ж не жадаеш, каб цябе злавілі па-за спальняй у такі час, ты ж у нас стараста…

- Сэр, я жадаў вас сёе пра што спытаць.

- Тады пытай хутчэй, мой хлопчык, пытай…

- Сэр, мне цікава, ці ведаеце вы што-небудзь пра… Хоркруксы?

Слагхорн утаропіўся на яго, безуважліва пагладжваючы тоўстымі пальцамі ножку куфля.

- Заданне па абароне ад сіл зла?

Аднак ён, па-за ўсякім сумневам, выдатна разумеў, што пытанне не мела адносін да вучобы.

- Не зусім, сэр, - адказаў Рэддл. - Проста… наткнуўся ў кнізе і не вельмі зразумеў, што гэта такое.

- Т-так… зразумела… трэба моцна паспрабаваць, каб знайсці ў Хогвартсу кнігу пра сутнасць Хоркруксаў. Гэта з вобласці самай цёмнай магіі, самай-самай цёмнай, Том, - сказаў Слагхорн.

- Але вы ж пра іх усё ведаеце, так, сэр? У сэнсе, чараўнік такога маштабу… зразумела, калі вы не можаце распавесці, то, вядома… проста каму і ведаць, як не вам… вось я і падумаў, дай спытаю…

Пышна згуляна, мімаволі захапіўся Гары; нерашучасць, нядбайная цікаўнасць, асцярожная ліслівасць - усё ў меру. Гары самому часта прыходзілася выпытваць розныя звесткі ў людзей, якія не жадалі імі дзяліцца, і ён не мог не ацаніць майстэрства Рэддла. Было відаць, што адказ на пытанне

патрэбен яму вельмі, і магчыма, ён даўным-даўно чакаў падыходнага моманту.

- Што ж, - прагаварыў Слагхорн, не гледзячы на Рэддла і пагульваючы стужачкай, якая ўпрыгожвала вечка скрынкі з ананасавымі цукатамі, - кароткая даведка, вядома, не пашкодзіць. Для агульнага развіцця. Хоркрукс - прадмет, у якім чалавек хавае частку сваёй душы.

- Як гэта? Я не зусім разумею, сэр, - сказаў Рэддл.

Ён выдатна валодаў голасам, але Гары ўсё роўна адчуваў яго хваляванне.

- Уяві сябе: ты расшчапляеш душу, - растлумачыў Слагхорн, - і змяшчаеш адну з частак у нейкі прадмет па-за сваім целам. Тады, нават калі цела як-небудзь папакутуе або будзе знішчана, на зямлі застанецца непашкоджаная частка душы. Але, вядома, існаваць у такім выглядзе…

Слагхорн паморшчыўся, а Гары мімаволі ўспомніў словы, якія чуў амаль два года назад: "Я страціў сувязь са сваім целам, я стаў менш чым дух, менш чым здань… і тым не менш, я быў жывы".

- … жадалі б нешматлікія, Том, вельмі нешматлікія. Смерць куды пераважней.

Але прагная цікаўнасць Рэддла стала цяпер відавочна; яго вочы гарэлі прагным агнём, ён больш не мог хаваць сваёй цікавасці.

- А як расшчапіць душу?

- Ці бачыш, - збянтэжана адказаў Слагхорн, - трэба разумець, што наогул душа павінна заставацца адзінай і непадзельнай. А расшчапленне яе - акт гвалтоўны і ненатуральны.

- Але як гэта робіцца?

- З дапамогай злачынства, самага страшнага – забойства. Яно раздзірае душу на часткі, чым і карыстаюцца для стварэння Хоркруксаў: адарваную частку душы змяшчаюць…

- Змяшчаюць? Але як…?

- Ёсць нейкі заклён, не пытай, я не ведаю! - ускрыкнуў Слагхорн, матаючы галавой, як слон, якога адолелі маскіты. -

Я што, падобны на чалавека, які спрабаваў гэтым займацца - на забойцу?

- Што вы, сэр, вядома, не, - паспешна запэўніў Рэддл. - Прабачце… не жадаў вас пакрыўдзіць…

- Добра, добра, я не пакрыўдзіўся, - праварчаў Слагхорн. - Такія рэчы натуральна выклікаюць цікаўнасць… чараўнікоў вызначанага калібра заўсёды хваляваў гэты аспект магіі…

- Так, сэр, - пагадзіўся Рэддл. - Але я ўсё роўна не разумею… проста цікаўна… якая карысць ад аднаго Хоркрукса? Душу можна расшчапіць толькі раз? Ці не лепей, не надзейней, расшчапіць душу на большую колькасць частак? Напрыклад, сем - самая магутная чарадзейная лічба, ці не будзе сем…?

- Мерлінава барада, Том! - завішчаў Слагхорн. - Сем! Адно забойства і то дрэнна! І наогул… разарваць душу ўжо злачынства… але на сем частак…

Слагхорн вельмі расхваляваўся і глядзеў на Рэддла так, нібы ніколі яго раней не бачыў, відавочна шкадуючы, што наогул пагадзіўся на гутарку.

- Наша дыскусія, вядома, - прамармытаў ён, - носіць чыста гіпатэтычны характар, так жа? Навуковы…

- Так, сэр, зразумела, - хутка адказаў Рэддл.

- І усё такі, Том… калі ласка, маўчы пра нашу размову… ці наўрад камусьці спадабаецца, што мы абмяркоўвалі Хоркруксы. Ці бачыш, у Хогвартсу гэта тэма пад забаронай… Дамблдор тут асабліва строгі…

- Я буду нямы як рыба, сэр, - паабяцаў Рэддл і сышоў, але Гары паспеў убачыць яго твар, які выказваў вар'яцкае шчасце - зусім як у тое імгненне, калі ён пазнаў пра свае чараўніцкія здольнасці; шчасце, якое чамусьці не фарбавала яго выдатных рыс, але, наадварот, рабіла іх меней чалавечымі…

- Дзякуй, Гары, - ціха вымавіў Дамблдор. - Пойдзем…

Калі Гары вярнуўся ў яго кабінет, дырэктар ужо сядзеў за пісьмовым сталом. Гары таксама сеў і стаў чакаць, што скажа Дамблдор.

- Я даўно марыў здабыць гэтае сведчанне, - нарэшце загаварыў той. - Яно пацвярджае, што я маю рацыю - але таксама паказвае, колькі нам яшчэ трэба быць зрабіць…

Гары раптам заўважыў, што былыя дырэктары і дырэктрысы ўсё да адзінага прачнуліся і прыслухваюцца да іх размовы; адзін з іх, тоўсты чырвонаносы вядзьмак, нават выцягнуў слыхавы ражок.

- Такім чынам, Гары, - працягваў Дамблдор. - Ты, вядома, разумееш усё значэнне таго, што мы чулі. Ужо ў тваім узросце Том Рэддл гатовы быў зрабіць усё мажлівае і неймавернае для забеспячэння ўласнай неўміручасці.

- Сэр, так вы лічыце, што яму гэта атрымалася? - спытаў Гары. - Ён стварыў Хоркрукс? Таму ён не памёр, калі спрабаваў забіць мяне? Дзесьці ў яго быў схаваны Хоркрукс? І частка яго душы захавалася?

- Частка… або больш, - прагаварыў Дамблдор. - Ты ж чуў: Валан дэ Морт асабліва імкнуўся пазнаць, што бывае з чараўнікамі, якія ствараюць больш аднаго Хоркрукса; з тымі, хто так жадае пазбегнуць смерці, што гатовы здзейсніць шмат забойстваў, разарваць душу на шмат частак і захаваць іх у розных, асобна схаваных Хоркруксах. Наколькі мне вядома - упэўнены, што і Валан дэ Морта пра гэта ведаў - ніхто ніколі не падзяляў уласную душу больш, чым на дзве часткі.

Дамблдор памаўчаў імгненне, разважаючы, а затым вымавіў:

- Чатыры гады назад я атрымаў вызначаны доказ таго, што Валан дэ Морт расшчапіў сваю душу.

- Дзе? - уразіўся Гары. - Як?

- Яго падаў мне ты, - адказаў Дамблдор. - Гэта дзённік Рэддла, з-за якога зноў адчыніўся Таемны Пакой.

- Я не разумею, сэр, - сказаў Гары.

- Хоць я і не бачыў Рэддла, які выйшаў з дзённіка, але па тваім апісанні зразумеў, што гэта - феномен, перш мною не бачаны. Каб звычайны ўспамін думаў і дзейнічаў па ўласнай волі? Высмоктваў жыццё з дзяўчынкі, у рукі якой патрапіў? Не, у тым дзённіку відавочна ўтойвалася нешта вельмі злавеснае… частка расшчэпленай душы, я амаль не

сумняваўся ў гэтым. Дзённік быў Хоркруксам. Але пытанняў па-ранейшаму было не менш, чым адказаў. А больш за ўсё мяне хвалявала і трывожыла, што дзённік, падобна, задумваўся не толькі як сховішча, але і як прылада.

- Усё роўна нічога не разумею, - сказаў Гары.

- Ён дзейнічаў так, як пакладзена Хоркруксу - іншымі словамі, надзейна захоўваў частку душы ўладальніка і, без сумневу, перашкаджаў яго смерці. У той жа час было відавочна: Рэддл жадаў, каб дзённік быў прачытаны і частка яго душы завалодала іншым чалавекам, а пачвара Слізэрыну выйшла на волю.

- Мабыць, каб яго справа не знікла дарма, - выказаў здагадку Гары. - Яму жадалася паказаць, што ён - спадчыннік Слізэрыну, а ў то час як яшчэ ён гэта мог зрабіць?

- Цалкам дакладна, - кіўнуў Дамблдор. - Але няўжо ты не разумееш, Гары: Валан дэ Морт адмыслова прызначаў свой дзённік для нейкага будучага вучня Хогвартса, а значыць, з выдатнай абыякавасцю ставіўся да каштоўнай часцінкі ўласнай душы, схаванай у тым сшытку. Бо прафесар Слагхорн растлумачыў: Хоркрукс патрэбен, каб захоўваць частку душы ў таемным і бяспечным месцы. Яго нельга кідаць дзе патрапіла, паколькі яго могуць знішчыць - што ў выніку і адбылося: дзякуючы табе аднаго фрагмента душы Валан дэ Морта больш не існуе.

- Нядбайнае стаўленне Валан дэ Морта да гэтага Хоркрукса здалося мне вельмі злавесным. Гэта азначала, што ён стварыў - або жадаў стварыць - некалькі Хоркруксаў, тады страта аднаго ўжо не была бы пагібельнай. Я не жадаў у гэта верыць, але інакш усё губляла сэнс.

- Затым, праз два года, ты паведаміў мне, што ў ноч, калі Валан дэ Морт вярнуў сабе сваё цела, ён сказаў сваім “сябрам” нешта вельмі істотнае і страшнае: "я, далей іншых зайшоў па дарозе, вядучай да неўміручасці". Так ты перадаў яго слова. "Далей іншых". Мне здалося, што я, у адрозненне ад Пажыральнікаў Смерці, разумею іх сэнс. Ён меў у выглядзе Хоркруксы, у множным ліку, Гары, чым, па маіх звестках, не мог пахваліцца ні адзін чараўнік да яго. Тым не

менш, гэта ўпісвалася ў маю тэорыю: бо з гадамі лорд Валан дэ Морт усё больш губляў чалавечае аблічча, а падобнае ператварэнне магло тлумачыцца толькі тым, што ён пера-круціў сваю душу звыш меж, умоўна кажучы, дапушчальнага зла...

- Гэта значыць, забіваючы іншых, ён стаў непара-жальны? - спытаў Гары. - А чаму, раз ужо ён так імкнуўся да неўміручасці, нельга было стварыць або выкрасці філасофскі камень?

- Менавіта гэта, як мы ведаем, ён і спрабаваў зрабіць пяць гадоў назад, - адказаў Дамблдор. - Лічу, аднак, што па шэрагу прычын філасофскі камень здаваўся лорду Валан дэ Морту куды меней прывабнай альтэрнатывай, чым Хоркруксы.

- Эліксір жыцця сапраўды падаўжае існаванне, але піць яго трэба рэгулярна; вечна, калі гаворка ідзе аб неўміручасці. Такім чынам, Валан дэ Морт цалкам залежыў бы ад эліксіра, і калі бы той скончыўся або яго атруцілі, або выкралі філасофскі камень, Цёмны Лорд памёр бы, як самы звычайны чалавек. Падумай, ён - адзіночка. Думаю, што любая залежнасць, хай нават ад эліксіра, для яго невыносная. Зразумела, каб вырвацца з таго кашмарнага паўіснавання на якое ён вырак сябе, паспрабаваўшы цябе забіць, Валан дэ Морт быў гатовы піць што заўгодна, але толькі дзеля вяртання свайго цела. Пасля гэтага, я перакананы, ён ускладаў надзею на Хоркруксы: яму патрабавалася толькі здабыць чалавечае аблічча. Разумееш, ён ужо быў несмяротны... або блізкі да неўміручасці, наколькі гэта наогул магчыма для чалавека.

- Але цяпер, калі ў нас - дзякуючы табе, Гары! - з'явіўся прынцыпова важны ўспамін, мы бліжэй, чым хто-небудзь раней, падышлі да разгадкі непаражальнасці лорда Валан дэ Морта. Ты чуў яго словы: "Ці не лепш, не надзейней, расшчапіць душу на большую колькасць частак? Напрыклад, сем - самая магутная чарадзейная лічба, ці не будзе сем...?" Сем - самая магутная чарадзейная лічба. Так, лічу, думка пра душу, падзеленай на сем частак, вельмі прыцягвала Валан дэ Морта.

- Ён стварыў сем Хоркруксаў? - узрушана прагаварыў Гары. Некаторыя партрэты заахкалі ад жаху і абурэння. - Але ж яны могуць быць схаваныя па ўсім святле… закапаныя… нябачныя…

- Рады, што ты ўсвядоміш усю сур'ёзнасць задачы, якая стаіць перад намі, - спакойна адклікнуўся Дамблдор. - Але, Гары, Хоркруксаў не сем, а шэсць. Сёмая частка душы, хай дашчэнту знявечаная, жыве ў адроджаным целе Валан дэ Морта. Дзякуючы ёй доўжылася яго зманлівае існаванне падчас выгнання; без яе ён бы папросту пазбавіўся свайго "я". Гэты аскепак - яго апошняя апора; менавіта ў яго павінен цэліць той, хто жадае забіць лорда Валан дэ Морта.

- Добра, няхай шэсць Хоркруксаў, - сказаў Гары, хоць ужо і не з такім адчаем, - усё роўна, дзе іх шукаць?

- Ты забываеш… адзін ты ўжо знішчыў. А я знішчыў другі.

- Праўда? - радасна спытаў Гары.

- Абсалютна так, - адказаў Дамблдор і падняў счарнелую руку. - Кольца, Гары. Кольца Нарвола. Павінен табе сказаць, на ім ляжаў жахлівы праклён. Калі бы не мае - прабач за нясціпласць - выбітныя таленты і не своечасовая дапамога прафесара Снэйпа, якую ён аказаў мне, калі я вярнуўся ў Хогвартс са страшнай ранай, я бы зараз не распавядаў табе гэтую гісторыю. І усё ж, высмаглая рука не здаецца мне празмерным поплаткам за сёмую частку душы Валан дэ Морта. Кольца больш не Хоркрукс.

- Але як вы яго знайшлі?

- Ты ж ведаеш, што я ўжо вельмі даўно задаўся мэтай высветліць як мага больш пра мінулае Валан дэ Морта. Я шмат падарожнічаў па месцах, дзе ён калісьці хадзіў, а на кольца натыкнуўся сярод развалін хаты Гонтаў. Відавочна, Валан дэ Морту атрымалася запячатаць у пярсцёнак частку сваёй душы, ён больш не жадаў насіць яго на пальцу і, абараніўшы мноствам самых моцных заклёнаў, схаваў у халупе, дзе калісьці жылі яго продкі (праўда, Морфіна пад канец пераправілі ў Азкабан). Ён жа не падазраваў, што ў адзін выдатны дзень я прыйду да напаўразваленай хаткі і пачну шукаць магічныя схованкі.

- Але святкаваць перамогу рана. Ты знішчыў дзённік, я - кольца, аднак, калі наша тэорыя пра сем частках дакладная, застаецца яшчэ чатыры Хоркрукса.

- Якія могуць быць чым заўгодна? - удакладніў Гары. - Старымі кансервавымі слоікамі або, я не ведаю, бутэлькамі з-пад зелляў…?

- Ты зараз кажаш пра портключы, Гары, гэта іх належыць маскіраваць пад звычайныя, якія не прываблівають увагі прадметы. Але каб лорд Валан дэ Морт захоўваў у кансервавым слоіку сваю каштоўную душу? Ты забыўся, што я табе паказваў. Валан дэ Морт заўсёды любіў трафеі і шанаваў рэчы з вялікім магічным мінулым. Яго ганарыстасць, вера ва ўласную перавагу, цвёрдая рашучасць заняць выбітнае месца ў чараўніцкай гісторыі - усё гэта наводзіла на думку, што да выбару Хоркруксаў ён падыдзе з асаблівым намаганнем і абярэ прадметы, якія выклікають паважную глыбокую павагу.

- У дзённіку не было нічога асаблівага.

- Дзённік, як ты сам сказаў, служыў доказам таго, што Валан дэ Морт - спадчыннік Слізэрыну; упэўнены, яму надавалася каласальнае значэнне.

- Добра, сэр, а іншыя Хоркруксы? - спытаў Гары. - Вы ўяўляеце, што гэта можа быць?

- Магу толькі здагадвацца, - адказаў Дамблдор. - Па ўжо названым прычынам я пахілены лічыць, што лорд Валан дэ Морт павінен быў упадабаць рэчы, якія самі па сабе валодають вядомай веліччу. Таму я паспрабаваў вярнуцца ў мінулае Валан дэ Морта і знайсці сведчанне існавання артэфактаў, знікненне якіх звязваюць з яго імем.

- Медальён! - гучна выклікнуў Гары. - Кубак Хельгі Хафлпаф!

- Цалкам дакладна, - усміхаючыся, кіўнуў Дамблдор. - Я мог бы даць на адсячэнне… калі не другую руку, то ўжо парачку пальцаў сапраўды, што менавіта яны сталі Хоркруксамі нумар тры і чатыры. З астатнімі двума - тут мы зноў зыходзім з здагадкі, што ўсяго іх створана шэсць - справа ідзе складаней, аднак я рызыкнуў бы выказаць наступную здагадку: займеўшы рэчы Хафлпаф і Слізэрыну,

Валан дэ Морт памкнуўся адшукаць нешта, пакінутае ад Грыфіндора і Равенкла. Па рэлікваі ад кожнага з заснавальнікаў школы; для Валан дэ Морта гэтая ідэя несумнеўна была вельмі панадная. Не ведаю, ці знайшоў ён што-небудзь, што належыла Равенкла, але адзіны прадмет, што захаваўся пасля Грыфіндора, знаходзіцца ў цэласці і захаванасці.

Дамблдор паказаў знявечанай рукой сабе за спіну, на шкляны куфар, дзе захоўваўся інкруставаны рубінамі меч.

- Вы лічыце, сэр, ён таму жадаў вярнуцца ў Хогвартс? - спытаў Гары. - Каб знайсці рэч, якая належыла камусьці з заснавальнікаў?

- Менавіта, - пацвердзіў Дамблдор. - Але, на жаль, гэта нас нікуды не вядзе, таму што, атрымаўшы адмову, ён пазбавіўся магчымасці абшукаць школу - так я, ва ўсякім разе, думаю. А таму змушана прыходжу да высновы, што Валан дэ Морт не змог рэалізаваць сваю славалюбівую мару і сабраць па адной рэчы ад кожнага з заснавальнікаў Хогвартсу. Ён вызначана знайшоў дзве - максімум, тры рэлікваі - вось усё, што можна з упэўненасцю сцвярджаць.

- Нават калі ён знайшоў нешта, што належыла Равенкла або Грыфіндору, усё роўна застаецца шосты Хоркрукс, - сказаў Гары, падлічваючы на пальцах. - Або яму атрымалася дастаць і то, і іншае?

- Ці наўрад, - адказаў Дамблдор. - Мне здаецца, я ведаю, што ўяўляе з сябе шосты Хоркрукс. Цікава, як ты адрэагуеш, калі я прызнаюся, што ўжо даўно даглядаюся да яго дзіўнай змяі, Нагіні?

- Да змяі? - уразіўся Гары. - А няўжо жывёлы таксама могуць быць Хоркруксамі?

- Так, хоць гэта непажадана, - сказаў Дамблдор. - Давяраць частку сваёй душы істоце, якое здольна думаць і рухацца самастойна, вельмі рызыкоўная задума. Але, калі мае вылічэнні дакладныя, то калі Валан дэ Морт з'явіўся ў хату тваіх бацькоў, каб забіць цябе, яму ўсё яшчэ не хапала па меншай меры аднаго Хоркрукса.

- Судзячы па ўсім, ён імкнуўся прымеркаваць стварэнне Хоркруксаў да нейкіх лёсавызначальных

забойстваў. Тваё, безумоўна, стала б менавіта такім. Валан дэ Морт верыў, што пазбавіцца ад небяспецы, прадказанай прадказаннем, і зробіць сябе непаражальным. Упэўнены, што свой апошні Хоркрукс ён жадаў стварыць у момант тваёй смерці.

- Як мы ведаем, яго план праваліўся. Але потым, праз шмат гадоў, калі ён з дапамогай Нагіні забіў старога-магла, яму магло прыйсці ў галаву зрабіць апошнім Хоркруксам змею. Гэта сімвалізавала б яго сваяцтва са Слізэрынам і пагаршала містыцызм імя лорда Валан дэ Морта. Думаю, ён ні да чаго так не прывязаны, як да яе; ён вызначана імкнецца трымаць яе побач і падобна, валодае над ёй незвычайнай - нават для змееўста - уладай.

- Значыць, - сказаў Гары, - дзённік знішчылі, кольца таксама. Засталіся чара, медальён, змяя і яшчэ адзін Хоркрукс, па вашым меркаванні, рэч, якая належыла Равенкла або Грыфіндору?

- Цудоўна кароткае і ёмістае рэзюмэ, - кіўнуў галавой Дамблдор.

- Атрымліваецца, сэр… вы працягваеце іх шукаць? І таму вас часта не бывае ў школе?

- Цалкам дакладна, - пацвердзіў Дамблдор. - Шукаю і ўжо даўно. А цяпер… магчыма… мне атрымалася падабрацца да аднаго з Хоркрукса даволі блізка. Ёсць абнадзейлівыя прыкметы.

-А раз так, - выпаліў Гары, - то можна і мне з вамі? Я б дапамог яго знішчыць.

Дамблдор пільна паглядзеў на Гары і прамовіў:

- Можна.

- Сапраўды? - Гары быў цалкам узрушаны.

- О так, - злёгку ўсміхнуўся Дамблдор. - Думаю, гэта права ты заслужыў.

Гары акрыяў духам: прыемна для разнастайнасці пачуць замест звычайных навучанняў і засцярог нешта разумнае. Аднак былыя дырэктары і дырэктрысы ўспрынялі рашэнне Дамблдора з куды маладшай ухвалой; сёй-той запампаваў галовамі, а адзін гучна чмыхнуў.

- Сэр, а Валан дэ Морт ведае, калі знішчаюць яго Хоркруксы? Адчувае? - спытаў Гары, не звяртаючы ўвагі на партрэты.

- Вельмі цікавае пытанне. Думаю, не. Па-мойму, Валан дэ Морт так заграз у зле і так даўно адрынуў важныя складовыя часткі сваёй душы, што яго пачуцці вельмі адрозніваюцца ад нашых. Не выключана, што ў момант смерці ён усвядоміць страту… Але не ведаў жа ён, напрыклад, пра знішчэнне дзённіка, пакуль не дамогся прызнання ў Люцыўса Малфоя. А калі пазнаў, што дзённіка няма і яго чары разбураныя, то, кажуць, прыйшоў у такое шаленства, што страшна прадставіць.

- А я думаў, ён сам загадаў Люцыўсу Малфою пераправіць дзённік у Хогвартс.

- Сапраўды, загадаў - калі быў упэўнены, што зможа стварыць іншыя Хоркруксы. Але ўсё ж Люцыўсу трэба было дачакацца сігналу ад Валан дэ Морту, якога так і не паступіла: неўзабаве пасля перадачы дзённіка Цёмны Лорд знік. Ён, відавочна, лічыў, што Люцыўс стане берагчы Хоркрукс як зрэнку вока і не адважыцца штосьці з ім зрабіць, але пераацаніў страх Люцыўса перад спадаром, які знік на шмат гадоў і лічыўся загінулым. Зразумела, Люцыўс не здагадваўся, чым на самай справе з'яўляецца дзённік. Наколькі я разумею, Валан дэ Морт сказаў, што дзённік, дзякуючы мудрагелістаму чараўніцтву, можа зноў адкрыць Таемны Пакой. Калі б Люцыўс ведаў, што трымае ў руках часцінку душы свайго спадара, то, несумнеўна, паставіўся бы да дзённіка з большай павагай - а так вырашыў самастойна прывесці ў дзеянне стары план. Падкінуўшы дзённік дачцэ Артура Уізлі, ён спадзяваўся адным махам дыскрэдытаваць Артура, дамагчыся майго звальнення з Хогвартса і адкараскацца ад небяспечнай рэчы. Няшчасны Люцыўс… Валан дэ Морт так угневаны на яго з-за Хоркрукса і леташняга фіяска ў міністэрстве…Небарака, мабыць, употай рады, што сядзіць зараз у Азкабане.

Гары трохі падумаў, а затым спытаў:

- Значыць, калі знішчыць усе Хоркруксы, Валан дэ Морта можна забіць?

- Лічу, так, - адказаў Дамблдор. - Без Хоркруксаў ён будзе простым смяротным з вельмі недасканалай душой. Урэшце, не трэба забываць, што, хоць душа яго пакаелчана звыш усякіх меж, мозг і чараўніцкія здольнасці застаюцца ранейшымі. Каб забіць такога чарадзея, як Валан дэ Морта, хай нават пазбаўленага Хоркруксаў, патрабуецца незвычайны талент і чараўніцкая магутнасць.

- У мяне няма ні таго, ні іншага, - не разважаючы, заявіў Гары.

- Не, ёсць, - рашуча запярэчыў Дамблдор. - У цябе ёсць то, чаго ніколі не было ў Валан дэ Морта. Ты ўмееш…

- Ведаю, ведаю! - з прыкрасцю выклікнуў Гары. - Я умею кахаць! - Ён з велізарнай працай утрымаўся, каб не дадаць: - Вялікая справа!

- Так, ты ўмееш кахаць, - Дамблдор вымавіў гэта так, нібы прачытаў думкі Гары. - А гэта, улічваючы гісторыю твайго жыцця, само па сабе дзіўна. Ты пакуль яшчэ занадта юны, Гары, і не разумееш, якая ты незвычайная асоба.

- Гэта значыць, словы прадказання пра маю "сілу, пра якую невядома Цёмнаму Лорду" разумеюць усяго толькі … каханне? - спытаў Гары, пачуваючыся ашуканым.

- Так, усяго толькі каханне, - пацвердзіў Дамблдор. - Але ўлічы: прадказанне важна толькі таму, што ў яго верыць Валан дэ Морт. Я ужо казаў пра гэта летась. Валан дэ Морт вырашыў лічыць, што ты - самы небяспечны для яго чалавек, і ў выніку зрабіў цябе такім!

- Але гэта жа адно і…

- Нічога падобнага! - з лёгкім нецярпеннем выклікнуў Дамблдор і, паказваючы на Гары счарнелай рукой, вымавіў: - Ты надаеш прадказанню занадта вялікае значэнне!

- Але, - ледзь не захлынуўся Гары, - вы ж самі сказалі, што прадказанне азначае…

- А калі б Валан дэ Морт ніколі яго не чуў, яно б выканалася або не? Азначала б хоць што-небудзь? Зразумела, не! Думаеш, усё, што захоўваецца ў Зале прадказанняў, абавязкова выконваецца?

- Але, - узрушана вымавіў Гары, - летась вы казалі, што адзін з нас павінен будзе забіць іншага…

- Гары, Гары, таму толькі, што Валан дэ Морт здзейсніў велічэзную памылку і стаў дзейнічаць, узгоднячыся з прадказаннем прафесара Трэлані! Не забі ён твайго бацьку, няўжо ў тваёй душы пасялілася б гэтак адчайная смага помсты? Не! А калі б тваёй маці не прыйшлося памерці дзеля цябе, няўжо Валан дэ Морт даў бы табе магічную абарону, якую цяпер сам не можа разбурыць? Не, не і не, Гары! Няўжо ты не бачыш? Валан дэ Морт, як спрадвеку ўсе тыраны, сам стварыў горшага свайго ворага! Ці ўяўляеш ты, да якой ступені тыраны баяцца тых, каго прыгнятаюць? Яны разумеюць, што аднойчы сярод шматлікіх прыгнечаных знойдзецца чалавек, які падніме галаву і вырабіць зваротны ўдар! Валан дэ Морт не выключэнне! Ён заўсёды быў напагатове, асцерагаючыся з'яўлення годнага саперніка, а пачуўшы прадказанне, тут жа пачаў дзейнічаць - і ў выніку не толькі сам абраў чалавека, які здольны з ім пакончыць, але і асабіста забяспечыў яго ўнікальнай, смяротнай для сябе зброяй!

- Але...

- Вельмі важна, каб ты зразумеў! - Дамблдор устаў і закрочыў па пакоі; блякла мігатлівая адзежа, шастаючы, раздзімалася ззаду. Гары ніколі яшчэ не бачыў яго такім усхваляваным. - Паспрабаваўшы забіць цябе, Валан дэ Морт не толькі сам абраў сабе ў саперніку выбітнага чалавека, які сядзіць зараз перад мною, але і даў яму ў рукі сродку для дужання! Ён сам вінаваты, што ты здольны пранікаць у яго думкі і адгадваць яго намеры, што ты разумееш змяіную мову, на якой ён аддае загады! Пры ўсім тым, Гары, цябе, нягледзячы на гэты прывілей (за які, дарэчы, любы Пажыральнік Смерці пайшоў бы на забойства), ніколі не прыцягнула цёмная магія, ты ніколі, ні на секунду, не выказваў жадання далучыцца да Валан дэ Морта!

- Вядома, не! - абурана выклікнуў Гары. - Ён забіў маіх бацькоў!

- Адным словам, цябе абараняе твая здольнасць кахаць! - гучна сказаў Дамблдор. - Адзінае, што можа працістаяць сіле Валан дэ Морта! Насуперак усім спакусам, усім пакутам ты захаваў чысціню сэрца адзінаццацігадовага дзіцяці.

Памятаеш, ты глядзеў у люстэрка, якое паказвала тваё самае патаемнае жаданне? То было не неўміручасць або незлічоныя багацці, не - толькі імкненне знішчыць Валан дэ Морта. Ці ведаеш ты, Гары, як мала на святле людзей, якія бачылі ў тым люстэрку нешта падобнае? Валан дэ Морту ўжо тады трэба было здагадацца, з кім ён мае справу, але ён не зразумеў!

- Цяпер, аднак, яму ўсё вядома. Ты пранікаў у яго прытомнасць без шкоды для сябе, а ён, як высветлілася ў міністэрстве, не мог пракрасціся ў тваю, не выпрабаваўшы страшных пакут. Ці ледзь ён разумее, чаму, Гары; ён так спяшаўся знявечыць уласную душу, што не паспеў задумацца аб непараўнальнай сіле душы суцэльнай, непашкоджанай.

- Але, сэр, - асцярожна сказаў Гары, так, каб Дамблдор не падумаў, быццам ён спрачаецца, - так або інакш усё зводзіцца да аднаго, дакладна? Я павінен паспрабаваць забіць яго або…

- Павінен? - выклікнуў Дамблдор. - Вядома, павінен! Але не з-за прадказання! А таму, што ты не будзеш ведаць супакою, пакуль не паспрабуеш гэта зрабіць! Нам абодвум гэта ясна! Прадстаў, калі ласка, на хвілiначку, што ты не чуў ніякага прадказання! Што б ты тады адчуваў да Валан дэ Морту? Падумай!

Гары глядзеў на Дамблдора, які хадзіў па пакою, і думаў. Ён думаў пра маці, пра бацьку, пра Сірыўса. Пра Сэдрыка Дыгары. Пра ўсе злачынствы лорда Валан дэ Морта. І у яго грудзей успыхнула полымя, якое хутка падступіла да горла.

- Я жадаў бы яго прыкончыць, - ціха вымавіў ён. - Сам.

- Вядома! - ускрыкнуў Дамблдор. - Разумееш, з прадказання не вынікае, што ты павінен нешта рабіць! Але з-за яго лорд Валан дэ Морт адзначыў цябе як роўнага… Вядома, ты маеш права ісці сваёй дарогай і не думаць пра прадказанне! Але Валан дэ Морт дзейнічае, і жыве ім, і будзе працягваць паляваць за табой… а гэта, зразумела, азначае, што…

- Калі-небудзь адзін з нас заб'е іншага, - скончыў за яго Гары. - Так.

Але ён нарэшце зразумеў, што спрабуе данесці да яго Дамблдор. Што адна справа, калі цябе выштурхваюць на арэну на смяротную бітву, і зусім іншае, калі ты выходзіш сам з ганарліва паднятай галавой. Хтосьці, верагодна, скажа, што розніца невялікая, але Дамблдор - і я, з лютым гонарам падумаў Гары, і мае бацькі - ведаем: яна велізарная.

РАЗДЗЕЛ 24. СЕКТУМСЕМПРА

Раніцай на ўроку Загавораў Гары, сонны, але вельмі задаволены сваімі здзяйсненнямі, з дапамогай "Аглухні" адключыў слых у тых, хто сядзелў побач і распавёў Рону і Герміёне аб апошніх падзеях. Тыя выявілі належнае захапленне спрытам, з якой ён вывудзіў у Слагхорна ўспамін, і трапяталі, слухаючы аб хоркрусах Валан дэ Морта і абяцанні Дамблдора ўзяць Гары з сабой, калі адзін з таямнічых прадметаў знойдзецца.

- Ух ты, - сказаў Рон, калі захапляльнае апавяданне падышло да канца. Ён бяздумна круціў чарадзейнай палачкай, накіраваўшы яе ў столь і цалкам не заўважаючы таго, што робіць. - Ух ты. Значыць, Дамблдор возьме цябе з сабой… каб паспрабаваць знішчыць… ух ты.

- Рон, ты сыплеш снегам, - Герміёна з анёльскім цярпеннем узяла яго за руку і адвяла чарадзейную палачку ад столі, з якога, сапраўды, падалкі вялікія белыя шматкі. Лаванда Браўн, якая сядзела непадалёк, пранізала Герміёну зласлівым, заплаканым поглядам. Герміёна імгненна адпусціла руку Рона.

- І праўда, - Рон з безуважлівым здзіўленнем агледзеў свае плечы. - Прашу прабачэння… Атрымалася, як быццам у нас у ўсіх жудасная перхаць…

Ён змахнуў з пляча Герміёны некалькі штучных сняжынак. Лаванда расплакалася. Рон з вельмі вінаватым выглядам звярнуўся да яе спіной.

- Мы расталіся, - кутком рота паведаміў ён Гары. - Учора ўвечар. Яна засекла нас з Герміёной на выхадзе з спальні. Цябе яна не бачыць не магла, вось і вырашыла, што мы былі ўдваіх.

- А, - сказаў Гары. - Ну… ты рады, што ўсё скончылася?

- Так, - прызнаўся Рон. - Яна жудасна на мяне накрычала, затое не прыйшлося нічога самому тлумачыць.

- Баязлівец, - канстатавала Герміёна, зрэшты, не без задавальнення. - Для закаханых учора наогул быў няўдалы дзень. Ведаеш, Гары, Джынні з Дынам таксама расталіся.

І яна, як здалося Гары, вельмі шматзначна на яго ўтаропілася, хоць ніяк не магла ведаць, што ўсё яго ўнутранасці раптам затанцавалі конгу. Ён, са ўсёй мажлівай абыякавасцю, спытаў:

- З чаго гэта раптам?

- З-за найпоўнага глупства... Джынні абвінаваціла яго ў тым, быццам ён заўсёды спрабуе яе падсадзіць у адтуліну за партрэтам, нібы яна сама не можа... Зрэшты, у іх даўно не ўсё гладка.

Гары паглядзеў у іншы канец класа, на Дына. Той сядзеў з нясчасным выглядам.

- А перад табой, вядома ж, устае дылема, - сказала Герміёна.

- Пра што гэта ты? - занадта паспешна спытаў Гары.

- Наконт каманды, - растлумачыла Герміёна. - Бо калі Джынні з Дынам не будуць размаўляць...

- А! Так, - сцяміў Гары.

- Флітвік, - папярэдзіў Рон. Да іх, падскокваючы на ходу, набліжаўся малюсенькі выкладчык загавораў, а ператварыць воцат у віно паспела адна толькі Герміёна; вадкасць у яе шкляной колбе набыла цёмна-малінавы колер, паміж тым як у Гары і Рона заставалася брудна-карычневай.

- Ну-ка, ну-ка, рабяты, - дакорліва пропішчал прафесар Флітвік. - Менш слоў, больш справы.... дайце я пагляджу, што вы робіце...

Гары і Рон разам паднялі чарадзейныя палачкі і, сканцэнтраваўшы волю, накіравалі іх на колбы. Воцат Гары ператварыўся ў лёд; колба Рона падарвалася.

- М-так... такім чынам,заданне на дом, - вымавіў прафесар Флітвік, выбіраючыся з-пад стала і збіраючы аскепкі ў капялюш, -практыка і яшчэ раз практыка.

Пасля загавораў у Гары, Рона і Герміёны, па рэдкім супадзенні, быў вольны час, і яны накіраваліся ў агульную

гасціную. Рон, здавалася, цалкам не хваляваўся з-за парыву з Лавандай; Герміёна таксама была вясёлая, хоць на пытанне, чаму яна ўсміхаецца, проста адказвала: "Дзень сёння добры". Ніхто, падобна, не заўважаў, якая страшная бітва разгортваецца ў душы Гары:

"Яна сястра Рона.

Але яна кінула Дына!

І усё роўна яна сястра Рона.

А я яго лепшы сябар!

Ад гэтага толькі горш.

Калі я спачатку пагавару з ім…

Ён дасць табе па фізіяноміі.

А калі мне абыякава?

Ён твой лепшы сябар!"

Гары амаль не заўважыў, як яны пралезлі ў залітую сонцам агульную гасціную, і ледзь звярнуў увагу на групку сямікласнікаў, якія сабраліся ў гурток, але Герміёна раптам закрычала:

-Кэці! Ты вярнулася! Як ты?

Гары прыглядзеўся і, сапраўды, убачыў Кэці Бэл, акружаную радаснымі сябрамі і суцэль здаровую.

- Я ў поўным парадку! - радасна адказала яна. - Мяне выпісалі з лякарні святога Мунга ў панядзелак, пару дзён я была дома з мамай і татам, а сёння раніцай вярнулася ў Хогвартс. Гары, Ліанна як раз распавядала мне пра апошні матч і МакЛагана…

- Ясна, - кіўнуў Гары. - Добра, раз ты вярнулася і Рон у форме, мы яшчэ размажам равенклаўцаў і падужаемся за кубак. Слухай, Кэці…

Ён не мог не высвятліць гэтага; ён нават на час забыўся пра Джынні. Сябры Кэці прыняліся збіраць рэчы, здаецца, яны спазняліся на трансфігурацыю, а Гары, панізіўшы голас, спытаў:

-…наконт тых караляў… ты ўспомніла, хто яго табе даў?

- Не, - журботна пагушкала галавой Кэці. - Усё пытаюць, а я і паняцця не маю. Памятаю толькі, як уваходжу ў жаночы туалет у "Трох мётлах".

- А ты сапраўды ўвайшла ўнутр? - пацікавілася Герміёна.

- Я сапраўды адкрыла дзверы, - сказала Кэці. - Атрымліваецца, той, хто наклаў на мяне Імперыё, стаяў за ёй. А далей - поўны правал у памяці, і толькі потым апошнія дзве тыдня ў святым Мунга ... Слухайце, я пабягу, а то МакГонагал не паглядзіць, што я першы дзень у школе, прымусіць сто разоў пісаць якое-небудзь глупства...

Яна падхапіла кайстру і падручнікі і пабегла за сваімі сябрамі. Гары, Рон і Герміёна селі за столік у акна і прыняліся разважаць над аповядам Кэці.

- Выходзіць, каралі магла даць толькі дзяўчына або жанчына, - прагаварыла Герміёна, - раз усё адбылося ў жаночым туалеце.

- Або чалавек у жаночым аблічча, - удакладніў Гары. - Не забывай, у школе цэлы кацёл Зваротнага зелля, і мы ведаем, што трохі знікла...

Перад ім разумовым поглядам дружна прамаршавала доўгая працэсія з Крэбаў і Гойлаў, якія ператварыліся ў дзяўчынак.

- Мабыць, трэба прыняць яшчэ трохі "Фелікса", - сказаў ён, - і зноў папытаць шчасця з Патрэбным пакоем.

- Марнае марнаванне зелля, - катэгарычна заявіла Герміёна, паклаўшы на стол "Слоўнік чарадзея", які толькі што дастала з заплечніка. - Поспех, Гары, яшчэ не ўсё. Са Слагхорном - іншая справа; ты заўсёды ўмеў на яго ўплываць, таму было досыць толькі трошачкі падшпіліць лёс. Але супраць наймоцнага загавору адной удачлівасці замала. Так што не марнуй астатак зелля! Бо калі, - яна панізіла голас да шэпту, - Дамблдор возьме цябе з сабой, поспех ой як спатрэбіцца....

- А нельга прыгатаваць яшчэ? - спытаў Рон у Гары, не звяртаючы ўвагі на Герміёну. -Назапасіцца як след... Вось было бы выдатна. Зазірні ў свой падручнік...

Гары дастаў "Вышэйшае зеллеварэнне" і знайшоў "Фелікс Феліцыс".- Чорт, апыняецца, гэта дзіка складана, - сказаў ён, прабегшы вачамі спіс інгрэдыентаў. - да таго ж, займае шэсць месяцаў... яго трэба доўга настойваць...

- Вось так заўсёды, - уздыхнуў Рон.

Гары жадаў прыбраць падручнік, але раптам заўважыў загнуты куток і, адкрыўшы кнігу на гэтай старонцы, убачыў загавор Сектумсемпра, якое адзначыў некалькі тыдняў назад. Па-над было напісана: "Для ворагаў". Гары пакуль не высвятліў, як яно дзейнічае, у асноўным таму, што не жадаў выпрабоўваць яго пры Герміёне, аднак намерваўся пры першым зручным выпадку выпрабаваць на МакЛагане.

Шчыра цешыцца акрыянню Кэці Бэл не мог адзін толькі Дын Томас, які замяняў яе ў камандзе. Калі Гары паведаміў Дыну, што яму прыйдзецца саступіць месца, той прыняў удар па-стаічнаму, толькі буркнуў нешта і пацiснуў плечамі, але сыходзячы, Гары выразна чуў, як Дын і Сімус абурана шэпчуцца за яго спіной.

Ніколі за ўвесь час капітанства Гары яго каманда не лётала так добра, як у наступныя два тыдня; усё настолькі цешыліся збавенню ад МакЛагана і вяртанню Кэці, што выкладваліся па поўнай.

Джынні не засмучалася з-за растання з Дынам, наадварот, была сэрцам і душой каманды і стала ўсіх бавіла. Яна то перадражнівала Рона, які, згледзеўшы квафл, пачынаў скакаць у тычак, быццам паплавок, то адлюстроўвала, як Гары, нема прагукаўшы нешта МакЛагану, падае на зямлю і губляе прытомнасць. Гары смяяўся разам са ўсімі, цешачыся нявіннай падставе палюбавацца Джынні, і, паколькі яго думкі былі занятыя зусім не гульнёй, ён некалькі разоў даволі сур'ёзна папакутаваў ад udараў мячоў.

У яго галаве па-ранейшаму ішло бітву: Джынні або Рон? Часам яму здавалася, што пасля Лаванды Рон не павінен моцна пярэчыць жаданню Гары сустракацца з Джынні… але потым ён успамінаў, як Рон глядзеў на Джынні і Дына, якія цалаваліся, і разумеў, што, толькі кранууўшы рукі Джынні, адразу будзе абвешчаны падступным здраднікам…

І усё ж ён не мог прымусіць сябе не размаўляць з Джынні, не смяяцца з ёй, не вяртацца разам пасля трэніровак; нягледзячы на згрызоты сумлення, ён толькі і думаў аб тым, каб апынуцца з ёй сам-насам. Вось бы

Слагхорн задумаў чарговую вечарынку, куды Рона не запрашаюць - але, нажаль, Слагхорн, падобна, паставіў на гэтым крыж. Гары ледзь было не папытаў дапамогі ў Герміёны, але раздумаўся; баяўся не вытрымаць яе ўсеазумеюага погляду, які ўжо лавіў на сабе пару разоў, калі яна заўважала, як ён глядзіць на Джынні і смяецца яе жартам. А у давяршэнне да ўсяго яго раздзіраў страх, што калі ён не запросіць Джынні на спатканне, то гэта вельмі хутка зробіць хтосьці іншы: яны з Роном нарэшце-то сышліся ў меркаванні, што празмерная папулярнасць не давядзе Джынні да дабра.

Спакуса выпіць глоточэк "Фелікс Феліцыс"расло з кожным днём: няўжо гэта не той самы выпадак, калі трэба, па выразе Герміёны, "трошачкі падшпіліць лёс"? Цёплыя, далікатныя травеньскія дні ляцелі вельмі хутка, а пры з'яўленні Джынні Рон кожны раз апыняўся побач. Гары ўвесь час лавіў сябе на марах аб неком шчаслівым збегу акалічнасцяў, дзякуючы якому Рон раптам горача захоча злучыць лёсы сястры і лепшага сябра і пакіне іх сам-насам хоць бы на тры секунды. Але нажаль… набліжаўся фінальны матч сезону, і Рон жадаў аднаго: абмяркоўваць з Гары тактыку гульні.

Зрэшты, у гэтым не было нічога дзіўнага; уся школа толькі і казала, што аб матчы Грыфіндор - Равенкла, яму мелася стаць вырашальным, паколькі пытанне аб чэмпіёнстве заставалася адчыненым. Калі Грыфіндор пераможа з перавагай як мінімум у трыста ачкоў (моцная заяўка, і ўсё жа каманда Гары ніколі яшчэ не лётала так добра), то выйдзе на першае месца. Пры перамозе з меншай перавагай яны зоймуць другое - пасля Равенкла; пры пройгрышы ў сто ачкоў стануць трэцімі, ізноў жа за Равенкла, або ўжо зоймуць чацвёртае месца. "І тады", - думаў Гары, - "ніхто, ніколі і ні завошта не дасць мне забыцца, што менавіта я быў капітанам каманды Грыффіндора, калі яна ўпершыню за апошнія дзвесце гадоў патрывала такое разгромнае паражэнне".

Рыхтаваліся да лёсавызначальнага матчу як звычайна: навучэнцы факультэтаў-супернікаў задзіралі адзін аднаго ў

калідорах; асобных удзельнікаў будучай гульні даводзілі адмыслова складзенымі здзеклівымі рэчэўкамі; гульцы альбо ганарліва расхаджвалі па школе, атрымліваючы асалоду ад усеагульнай увагай, альбо пакутвалі нервовымі ванітамі і на перарывах імчаліся ў туалет. Гары чамусьці напроста звязваў лёс сваіх адносін з Джынні з будучыняй поспехам або паражэннем. Ён шчыра верыў, што выйгрыш з перавагай у трыста ачкоў, усеагульная эйфарыя і шумная вечарынка ў гонар перамогі падзейнічаюць не горш, чым добры глыток "Фелікса".

Аднак сярод усіх клопатаў Гары не забываў і аб іншай задачы: шпегаванні Малфоя. Ён па-ранейшаму часта правяраў Карту Марадзёраў і, паколькі Малфоя на ёй часта не апынялася, прыйшоў да высновы, што той, як і раней, праводзіць шмат часу ў Патрэбным пакоі. Гары амаль ужо страціў надзею туды пракрасціся і тым не менш кожны раз, праходзячы міма, прадпрымаў чарговую спробу - але, як бы ні змянялася яго просьба, дзверы ў сцяне ўпарта не жадалі з'яўляцца.

За некалькі дзён да матчу з Равенкла Гары ішоў на вячэру адзін; Рона ізноў занудзіла, і ён зайшоў у найбліжкі туалет, а Герміёна пабегла да прафесара Вектар абгаварыць памылку, якую, як ёй здавалася, яна дапусціла ў апошняй працы па нумералогіі. Гары без адмысловага жадання, хутчэй па звычцы, павярнуў у калідор сёмага паверху, правяраючы па дарозе Карту Марадзёраў. Спачатку ён не знайшоў Малфоя і вырашыў, што той па сваім звычаі знікае ў Патрэбным пакоі, але затым каля мужчынскага туалета паверхам ніжэй убачыў малюсенькую кропку з пазнакай "Малфой" і побач з ёй зусім не Крэба або Гойла, а Плаксу Міртл.

Гары здзіўлена глядзеў на гэтую ні з чым не адпаведную пару і адарваў ад іх погляд толькі тады, калі ўвайшоў наўпрост у рыцарскія даспехі. Грукат вывяў яго з забыцця; ён панёсся прочкі, ратуючыся ад Філча, які суцэль мог з'явіцца на месца здарэння. Ён бегам спусціўся на адзін паверх па мармуровых сходах і прыпусціў па калідоры.

Апынуўшыся ў туалета, ён прыціснуў вуха да дзвярэй, але нічога не пачуў. Гары вельмі ціха адчыніў дзверы.

Драка Малфой стаяў да яго спіной, учапіўшыся ў боку ракавіны і нізка нахіліўшы светлавалосую галаву.

- Не трэба, - буркаваў голас Плаксы Міртл аднекуль з кабінак. - Не плач... распавядзі, у чым справа... я табе дапамагу ...

- Мне ніхто не дапаможа, - адклікаўся Малфой, уздрыгваючы ўсім целам. - Я не магу гэтага зрабіць... не магу... нічога не атрымаецца... а калі не зраблю, і вельмі хутка... то ён сказаў, што заб'е мяне...

Тут Гары, з неверагодным узрушэннем, літаральна прыгвоздзіўшім яго да паў, зразумеў, што Малфой плача - па-натуральнаму плача. Слёзы сцякалі па ім бледным твары капалі у брудную ракавіну. Ён выдаў сутаргавы ўздых, гучна праглынуў, затым, моцна здрыгануўшыся, падняў вочы да надтрэснутага люстэрка - і ўбачыў ззаду сябе Гары, які не зводзіў з яго здзіўленага погляду.

Малфой рэзка звярнуўся, выхапіўшы чарадзейную палачку. Гары інстыктыўна выхапіў сваю. Заклён Малфоя цудам не зачапіў Гары і разбіў лямпу на сцяне; Гары адскочыў у бок, падумаў: "Левікорпус!" і ўзмахнуў палачкай; Малфой, блакаваўшы заклён, падняў руку, каб яшчэ раз выпаліць свій.

- Не! Не! Спыніце! - лямантавала Міртл. Яе голас гулкім рэхам разносіўся па выкладзеным кафляй памяшканню. - Стоп! СТОП!

Раздаўся аглушальны грукат. Смеццевае вядро, якое стаяла за спіной у Гары, падарвалася; ён паслаў абязножываючы праклён, але ён праляцеў міма уха Малфоя, адбіўся ад сцяны і размалаціў бачок ззаду Плаксы Міртл. Тая гучна закрычала; паўсюль разлілася вада. Гары паслізнуўся і зваліўся. Малфой, з перакошаным ад гневу тварам, крыкнуў:

- Круцы...

- СЕКТУМСЕМПРА! - зароў Гары з падлогі, ашалела размахваючы палачкай.

Кроў лінула з твару і грудзяў Малфоя, нібы яго пасяклі нябачным мячом. Ён захістаўся, адступіў назад і з гучным

воплескам паваліўся ў лужыну на падлозе. Чарадзейная палачка выпала з яго змяклай рукі.

- Не… - хрыпла выдыхнуў Гары.

Ліпеючы на саслабелых нагах, ён устаў і кінуўся да свайго суперніка, чыя пунсовая асоба вільготна бліскацела, а збялелыя рукі драпалі скрываўленыя грудзі.

- Не, не… я не жадаў…

Гары не разумеў, што кажа; ён зваліўся на калены побач з Малфоем, які безупынна дрыжаў, лежачы ў лужыне ўласнай крыві. Плакса Міртл аглушальна залямантавала:

- ЗАБОЙСТВА! ЗАБОЙСТВА! ЗАБОЙСТВА Ў ТУАЛЕЦЕ!

Дзверы з шумам расхінулася. Гары падняў вочы і ахнуў ад жаху: у туалет убег звар'яцелы ад лютасці Снэйп. Грубіянска адапхнуўшы Гары, ён апусціўся на калены каля Малфоя, дастаў чарадзейную палачку і правёў ёю па глыбокіх ранах, нанесеным праклёнам; пры гэтым ён мармытаў загавор, які гучаў амаль як песня. Струмень крыві саслабеў; Снэйп сцёр яе астаткі з асобы Малфоя і паўтарыў загавор. Раны пачалі зацягвацца.

Гары глядзеў на іх з жахам ад таго, што нарабіў, ледзь заўважаючы, што і яго адзежа да ніткі прасякнутая крывёй і вадой. Плакса Міртл ўсхліпывала і скуголіла пад столлю. Снэйп у трэці раз вымавіў заклён, а затым дапамог Малфою падняцца і ўстаць на ногі.

- Табе трэба ў лякарню. Не выключана, што застануцца шнары, але калі неадкладна прыняць ясенец белы, гэтага можна пазбегнуць… ідзем…

Снэйп павёў Малфоя да вынахаду, звярнуўся ад дзвярэй і сказаў з ледзяной нянавісцю:

- А ты, Потэр… ты чакай мяне тут.

Гары ў галаву не прыйшло не паслухацца. Дрыжачы ўсім целам, ён павольна падняўся і зірнуў на падлогу; тамака, у вадзе, плавалі плямы крыві, падобныя на пунсовыя кветкі. У яго не было сіл нават на то, каб папытаць замоўкнуць Міртл, якая выла і екатала са ўсё нарастальнай асалодай.

Снэйп вярнуўся праз дзесяць хвілін. Ён увайшоў у туалет і зачыніў за сабой дзверы.

- Прочкі, - загадаў ён Міртл. Тая рыбкай нырнула ва ўнітаз, і ў пакоі запанавала цішыня.

- Я не жадаў, каб так атрымалася, - адразу сказаў Гары. Яго словы рэхам разнесліся па халоднаму, залітаму вадой памяшканню. - Я нічога не ведаў, як дзейнічае гэты загавор.

Снэйп, не звяртаючы ўвагі на яго лопат, ціха прагаварыў:

- Здаецца, Потэр, я вас недаацэньваў. Хто бы ведаў, што вы валодаеце прыёмамі самой чорнай магіі? Адкуль вы пазналі аб такім праклёне?

- Я… дзесьці прачытаў.

- Дзе?

- Па-мойму… у бібліятэчнай кнізе, - ліхаманкава складаў Гары. - Не памятаю назвы…

- Ілгун, - кінуў Снэйп. У Гары перасохла ў горле. Ён ведаў, што збіраецца зрабіць выкладчык, і ніяк не мог гэтаму перашкодзіць…

Усё вакол засцілася; Гары імкнуўся ні пра што не думаць, аднак падручнік Прынца-мяшанцы, зманлівы і размыты, як-то сам сабой выплыў на паверхню прытомнасці…

І вось ён ужо ізноў стаяў у спустошаным, затопленым туалеце і неадрыўна глядзеў у чорныя вочы Снэйпа, насуперак разумнаму сэнсу спадзяючыся, што яго страхі марныя і той не бачыў злапомнай кнігі, але…

- Прынясі свой заплечнік, - ліслівым голасам загадаў Снэйп, - і падручнікі. Усё да адзінага. Сюды. Хутка!

Спрачацца было бессэнсова. Гары хутка разгарнуўся і, пляскаючы па вадзе, выскачыў з туалета. Ледзь апынуўшыся за дзвярамі, ён пусціўся бегам у грыфіндорскую вежу. Большасць рабят ішло яму насустрач; усё здзіўлена вытарэшчваліся на Гары, мокрага і ў крыві, выкрыквалі нейкія пытанні, але ён нікому не адказваў і бег далей.

Ён быў цалкам узрушаны - так, нібы любімы хатні гадаванец раптам ператварыўся ў дзікага звера. Пра што толькі думаў Прынц, калі пісаў у падручніку такі загавор? І што будзе, калі гэта ўбачыць Снэйп? Ці распавядзе ён

Слагхорну - тут у Гары скруціла жывот - каму Гары абавязаны дзіўнымі поспехамі ў зеллеварэнні? Ці адбярэ, ці знішчыць кнігу, якая гэтак шматлікаму навучыла Гары… стала чымсьці накшталт сябра і настаўніка? Нельга дапусціць, каб гэта здарылася… ніяк нельга…

- Куды ты…? Чаму ты мокры…? Гэта што, кроў?

Рон стаяў на вяршыні ўсходаў і ошарашэнно глядзеў на Гары.

- Мне патрэбен твой падручнік, - затыхаючыся, сказаў Гары, - па зеллям. Хутчэй… давай сюды…

- Але як жа Прынц-паў…?

- Потым растлумачу!

Рон выбавіў з заплечніка "Вышэйшае зеллеварэнне" і працягнуў Гары; той праскочыў міма яго, нырнуў у агульную гасціную і, не звяртаючы ўвагі на здзіўленыя погляды тых нешматлікіх, хто паспеў вярнуцца з вячэры, схапіў свой заплечнік. Затым выскачыў у партрэтную дзюру і панёсся назад праз калідор на сёмым паверсе.

У габелена з танцуючымі тролямі ён рэзка затармазіў і, закрыўшы вочы, прымусіў сябе ісці павольна.

"Мне трэба месца, каб схаваць падручнік"… "Мне трэба месца, каб схаваць падручнік"… "Мне трэба месца, каб схаваць падручнік…"

Ён тройчы мінуў туды-назад уздоўж роўнай сцяны. Адкрыў вочы. Нарэшце - дзверы! Гары расхінуў яе і, шаснуўшы ўнутр, зачыніў за сабой.

І адразу жа памлеў. Убачанае вылікала здзіўленне і страх, нягледзячы на тое, што ён быў у паніцы, спяшаўся і вельмі баяўся гутаркі са Снэйпам. Гары апынуўся ў пакоі, велізарным як сабор. Святло э высокіх вокнаў падала на цэлы горад разнастайных прадметаў, схаваных шматлікімі і шматлікімі пакаленнямі вучняў Хогвартса. У гэтым горадзе меліся вуліцы і завулкі, пракладзеныя сярод хісткіх пірамід зламанай мэблі, якую саўганулі сюды ці то няўмелыя ведзьмакі, ці то дамавікі-эльфы, пекушчыеся аб прыгажосці замка. Тут былі тысячы кніг, трэба лічыць, забароненых, размаляваных або крадзеных; крылатыя катапульты, кусачыя талеркі - у некаторых яшчэ цяплілася жыццё, і яны

няўпэўнена парылі над горамі іншых кантрабандных рэчаў; трэснутыя бутлі з застылым зеллем; капялюшы, упрыгожванні, мантыі; шкарлупіна, мабыць, ад драконавых яйкаў; пасудзіны, заткнутыя коркамі і напоўненыя злавесна мігатлівымі вадкасцямі; іржавыя мячы і цяжкі, заплямлены крывёй сякера.

Гары паспешліва нырнуў на адну з "вуліц", пракладзеных паміж скарбамі, згарнуў направа за гіганцкім пудзілам троля, прабег па кароткім праходзе, узяў налева перад пабітым знікаючай шафай, дзе летась страціўся Монтэгю, і нарэшце спыніўся ў вялікага буфета, калісьці, мабыць, аблітага кіслатой - яго паверхня ўся пакрылася бурбалкамі. Гары адкрыў скрыпучыя дзверцы: на паліцы хтосьці ўжо схаваў клетку незразумела з кім; істота даўным-даўно памерла, а ў шкілета было пяць ног. Гары саўгануў падручнік Прынца-паўкроўкі за клетку, зачыніў дзверцы і трохі пастаяў, імкнучыся суняць ашалела бьюшчэеся сэрца... Ці зможа ён зноў знайсці буфет пасярод гэтага сборышча халусця? Ён схапіў з найбліжэйшага кошыка надколаты бюст выродлівага старога ведуна, узняў яго на буфет, сталы схованкай кнігі, нахлабучыў для пэўнасці на галаву статуі пыльны парык і пацьмянелую дыядэму і як мага хутчэй пабег зваротна, да выхаду ў калідор. Тамака ён зачыніў за сабой дзверы, і тыя неадкладна зліліся са сцяной.

Гары са ўсіх ног панёсся на шосты паверх, па дарозе засоўваючы ў заплечнік "Вышэйшае зелляварэнне" Рона, і праз хвіліну ўжо стаяў перад Снэйпам. Той моўчкі працягнуў руку за заплечнікам Гары. Той аддаў яго і стаў чакаць сваёй долі; ён моцна затыхаўся; грудзі раздзіралася ад болю.

Адну за іншы Снэйп даставаў кнігі Гары і ўважліва іх аглядаў. Нарэшце застаўся толькі падручнік па зельедэлію. Снэйп вывучыў яго вельмі дбайна, а пасля загаварыў:

- Гэта тваё "Вышэйшае зелляварэнне", Потэр?

- Так, - адказаў Гары, які ніяк не мог адсапціся.

- Упэўнены?

- Так, - паўтарыў Гары з ледзь большым нахабствам.

- Гэта падручнік, які ты набыў у "Флорыш і Блотс"?

- Так, - цвёрда адказаў Гары.

- Тады чаму, - запытаўся Снэйп, - на першай старонцы напісана "Руніл Уэзліб"?

Сэрца Гары прапусціла ўдар.

- Гэтая мая мянушка, - сказаў ён.

- Твая мянушка, - паўтарыў Снэйп.

- Так.… Так мяне завуць сябры.

- Я ведаю, што такая мянушка, - вымавіў Снэйп. Лядоўні чорныя вочы ўпіліся ў вочы Гары; той імкнуўся адвесці погляд. Блакуй свае думкі… блакуй свае думкі… але ён так і не навучыўся гэтаму як след…

- Ведаеш, што я думаю, Потэр? - вельмі ціха прагаварыў Снэйп. - Я думаю, што ты заўзяты ілгун і заслугоўваеш спагнання. Будзеш прыходзіць да мяне кожную суботу да самога канца семестра. Што скажаш, Потэр?

- Я… не згодзен, сэр, - адказаў Гары, па-ранейшаму не гледзячы на Снэйпа.

- Паглядзім, што ты скажаш пасля адпрацоўкі, - сказаў той. - У суботу ў дзесяць раніцы, Потэр. У мяне ў кабінеце.

- Але, сэр… - пралапатаў Гары, у адчай паднімаючы вочы. - Квідыш… апошняя гульня сезону…

- У дзесяць раніцы, - прашаптаў Снэйп з усмешкай, обнажыўшай жоўтыя зубы. - Няшчасны Грыфіндор… Баюся, сёлета яму свеціць чацвёртае месца…

І, не прамовіўшы больш ні слова, выкладчык выйшаў з туалета. Гары застаўся стаяць, тужліва гледзячы ў надтрэснутае люстэрка і мучачыся такой млоснасцю, якая, ён быў проста ўпэўнены, нават не снілася Рону.

- Не буду казаць: "я жа казала", - сказала Герміёна праз гадзіну у агульнай гасцінай.

- Слухай, адстань, - злосна кінуў Рон.

Гары не пайшоў на вячэру, начыста пазбавіўшыся апетыту. Ён толькі што скончыў распавядаць Рону, Герміёне і Джынні аб тым, што здарылася, хоць патрэбы ў гэтым не было. Навіна распаўсюдзілася па школе з узрушаючай хуткасцю - відавочна, Плакса Міртл паспела абляцець усе туалеты замка і ад душы напляткарыцца. Пэнсі Паркінсан наведала Малфоя ў лякарні і зараз паўсюль панасіла Гары, а

Снэйп не прамінуў перадаць астатнім выкладчыкам усе падрабязнасці здарэння. Гары ўжо выклікалі з агульнай гасцінай у калідор, дзе ён на працягу пятнаццаці вельмі непрыемных хвілін выслухоўваў натацыі МакГонагал. Яна доўга тлумачыла, як яму павезла, што яго не выключылі, а напрыканцы абвясціла, што цалкам падтрымлівае рашэнне прафесара Снэйпа аб строгім спагнанні.

- Я жа казала, што з тваім Прынцам нешта не так, - усёткі не стрымалася Герміёна. - І, пагадзіся, апынулася права.

-Не, не пагаджуся, - упарта адказаў Гары.

Яму было моташна і без яе папрокаў; тое, што ён убачыў на тварах сваёй каманды, калі паведаміў, што не зможа гуляць у суботу, было самым горшым пакараннем. Ён і цяпер адчуваў на сабе погляд Джынні, але не жадаў сустракацца з ёй вачамі, асцерагаючыся прачытаць у іх гнеў або расчараванне. Пару хвілін назад ён сказаў ёй, што ў суботу яна будзе гуляць за Лаўца, а Дын часова зойме яе месца Паляўнічага. А калі Грффіндор выйграе, то ў весялосці пасля матчу Джынні і Дын могуць зміріцца… Гэтая думка ледзяным нажом пранізала сэрца Гары…

- Гары! - выклікнула Герміёна. - Як ты можаш абараняць свой падручнік, калі…

- Можа, годзе нудзіць пра падручнік? - адгыркнуўся Гары. - Прынц усяго толькі выпісаў аднекуль загавор! Ён не раіў яго ўжываць! Адкуль мы ведаем, можа, ён запісаў загавор, якое ўжылі супраць яго!

- Не веру сваім вушам, - вымавіла Герміёна. - Ты апраўдваеш…

- Сябе я зусім не апраўдваю! - паспяшаўся ўдакладніць Гары. - Я шкадую аб тым, што зрабіў, і не толькі з-за спагнання. Ты выдатна ведаеш, што я не стаў бы выкарыстаць падобны загавор нават супраць Малфоя, але Прынц тут не пры чым, ён жа не пісаў: "Абавязкова паспрабуйце, гэта клёва" - ён рабіў запісы для сябе, а не для кагосьці…

- Гэта значыць, ты жадаеш сказаць, - вымавіла Герміёна, - што мае намер вярнуць…

- Падручнік? Так, - з сілай сказаў Гары. - Без Прынца я бы не выйграў "Фелікс Феліцыс", не ведаў бы, як выратаваць Рона ад атручвання, і ніколі бы…

- Не набыў незаслужанай рэпутацыі лепшага майсты зеллеварэння, - агідным голасам дамовіла за яго Герміёна.

- Герміёна, можа, пакінеш яго ў супакоі? - умяшалася Джынні. Гары здзіўлена і ўдзячна падняў на яе вочы. - Як я разумею, Малфой збіраўся ўжыць недаравальны праклён; лепш цешся, што ў Гары знайшоўся годны адказ!

- Зразумела, я радая, што Гары не праклялі! - адказала відавочна ўражаная Герміёна, - але ў гэтай Сектумсемпры, Джынні, няма нічога годнага, паглядзі, куды яна яго завяла! І я яшчэ думаю, што, раз гэта так паўплывала на шанцы каманды…

- Толькі не рабі выгляд, нібы што-небудзь разумееш у квідышы, - скрывілась Джынні, - зганьбішся і нічога больш.

Гары і Рон здзіўлена глядзеліна дзяўчынак ва ўсі вочы : Герміёна і Джынні, якія заўсёды былі ў выдатных адносінах, сядзелі адна супраць адной, гнеўна перакрыжаваўшы рукі на грудзі і гледзячы ў розныя бакі. Рон спалохана паглядзеў на Гары, схапіў першую кнігу, якая трапіла ў рукі, і хутка за ёй схаваўся. А Гары, ведаючы, што нічым гэтага не заслужыў, раптам перапоўніўся небывалай радасцю, хоць больш за ўвесь вечар ніхто з іх не абмовіўся ні словам.

Нажаль, яго шчасце было нядоўгім: назаўтра прыйшлося трываць здзекаванні слізерынцаў і, яшчэ горш, гнеў грыфіндорцаў, абураных тым, што іх капітан па ўласнай дурасці пазбавіўся права ўдзельнічаць у фінальнай гульні сезону. Сам Гары, што бы ён ні казаў Герміёне, у суботу раніцай ён выразна разумеў адно: што аддаў бы ўвесь "Фелікс Феліцыс" свету, абы апынуцца на квідышным полі разам з Ронам, Джынні і іншымі рабятамі. Было невыносна ўсведамляць, што ўсё надзенуць разеткі і капялюшы і, размахваючы сцягамі і шалікамі, жмурачыся на яркім сонцы, пайдуць на стадыён, а яму прыйдзецца спусціцца па каменных сходах у падзямелле - туды, дзе не чуваць ні падаленага шуму натоўпу, ні каментароў, ні радасных крыкаў, ні расчараваных стогнаў.

- А, Потэр, - сказаў Снэйп, калі Гары, пастукаўшы ў дзверы, увайшоў у маркотна знаёмы кабінет. Снэйп, хоць і выкладаў зараз некалькімі паверхамі вышэй, не адмовіўся ад свайго старога пакоя; тут, як заўсёды, гарэла бляклае святло, а па сценах стаялі ўсе тыя жа слоікі са слізкімі стварэннямі, заспіртаванымі ў featureshakaляровых зеллях. На стале, відавочна, прызначаным для Гары, грувасціліся старыя, зацягнутыя павуціннем скрынкі, адным сваім выглядам якія абяцалі цяжкую, нудную і бессэнсоўную працу.

- Містэр Філч даўно жадаў, каб хто-небудзь разабраўся ў старых тэчках, - ліслівa вымавіў Снэйп. - Тут сабраныя запісы аб парушальніках школьнай дысцыпліны і атрыманых імі пакараннях. Нам бы жадалася, каб ты зноўку перапісаў карткі выцвілыя і пацярпелыя ад мышэй, потым пасартаваў іх у алфавітным парадку і зноўку склаў у скрынкі. Без вядзьмарства.

- Ясна, прафесар, - адказаў Гары, паспрабаваўшы ўкласці ў апошняе слова як мага больш пагарды.

- А для пачатку, - з мсцівай усмешкай працадзіў Снэйп, - вазьмі скрынкі з тысяча дванаццатай па тысячы пяцьдзесят шостую. Тамака ты сустрэнеш знаёмыя імёны, гэта надасць цікавасць заданню. Вось, паглядзі…

Ён саўгануў руку ў адну з верхніх скрынак, хупавым рухам выняў адтуль картку і прачытаў: "Джэймс Потэр і Сірыўс Блэк. Затрыманыя за накладанне забароненага заклёну на Бяртрама Обры. Галава Обры разадзьмутая ўдвая супраць звычайнага. Падвойнае спагнанне". - Снэйп ухмыльнуўся. - Прыемна: саміх даўно няма, а запісы аб вялікіх здзяйсненнях цэлыя…

У Гары звыкла закіпела ў грудзях. Ён прыкусіў язык, каб не адказваць, сел за стол і пацягнуў да сабе адну з скрынак.

Праца, як і меркаваў Гары, апынулася бескарысная і сумнай, пры гэтым (чаго, мабыць, і дамагаўся Снэйп) яго сэрца рэгулярна пранізвала боль - калі ён наторкаўся на прозвішчы свайго бацькі і Сірыўсу. Звычайна яны трапляліся разам за розныя дробныя хуліганствы, часам з

Рэмусам Люпінам або Пітарам Петцігру. Але, перапісваючы звесткі аб разнастайных злачынствах і пакараннях, ён не пераставаў думаць аб тым, што адбываецца на вуліцы… матч ужо павінен пачацца … Джынні гуляе за Лаўца супраць Чу…

Гары зноў і зноў паднімаў вочы да вялікага гадзіннніка, гучна цікаўшым на сцяне. Здавалася, ён ішоў ў два разы павольней, чым заўсёды; можа, Снэйп адмыслова зачараваў яго? Ці наўрад ён сядзіць тут усяго паўгадзіны… гадзіна… паўтары…

У палове першага ў Гары завуркатала ў жываце. Снэйп, які пасля выдачы задання не вымавіў ні слова, падняў вочы ў дзесяць хвілін другога.

- Мабыць, на сёння досыць, - халодна кінуў ён. - Адзначце, дзе спыніліся. Працягнеце у дзесяць раніцы ў наступную суботу.

- Так, сэр.

Гары саўгануў пагнутую картку ў першую скрынку, якая трапіла, і хутчэй выйшаў з кабінета - пакуль Снэйп не раздумаўся. Потым імкліва ўзляцеў па ўсходах, напружваючы слых і спрабуючы зразумець, што адбываецца на стадыёне. Цішыня… значыць, усё кончана…

Ён нерашуча патаптаўся перад Вялікай залай, дзе было досыць народа, а затым пабег уверх па мармуровых усходах усё-ткі і святкаваць перамогу, і перажываць паражэнне ў каманды было прынята ў агульнай гасцінай.

- Quid agis ? - нясмела спытаў ён у Поўнай Дамы, варожачы, што адбываецца ўнутры.

Тая з цалкам непранікальнай асобай адказала:

- Убачыш.

І адступіла ў бок.

З адтуліны за партрэтам лінуў пераможны роў. Гары толькі войкнуў, калі да яго накіраваўся цэлы струмень людзей; некалькі рук увалаклі яго ў пакой.

- Мы перамаглі! - загарлапаніў Рон, выскокваючы з натоўпу і трасучы срэбным кубкам. - Перамаглі! Чатырыста пяцьдзесят - сто сорак! Мы перамаглі!

Тут раптам Гары ўбачыў Джынні, якая ляцела да яго з агністай рашучасцю ў вачах. Яна абхапіла яго рукамі.І Гары без ваганняў, без сумневаў, нікольки не клапоцячыся аб тым, што на іх глядзіць пяцьдзесят чалавек, горача пацалаваў яе.

Мінула некалькі доўгіх імгненняў - а можа быць, паўгадзіны - або нават пару сонечных дзён - і яны адарваліся адзін ададнаго. У гасцінай было вельмі-вельмі ціха. Затым раздаліся асцярожныя свісткі і нервовае хіхіканне. Гары падняў вочы і, па-над галовой Джынні, убачыў Дына Томаса з раздушаным куфлем у руцэ і Рамільду Вейн, якой відавочна жадалася чым-небудзь у яго запусціць. Герміёна ззяла, але Гары шукаў вачамі Рона - і нарэшце знайшоў. Той па-ранейшаму трымаў над галавой кубак, але па яго твару можна было падумаць, што яго як след смальнулі дубцом па цемечку. Нейкую дзель секунды яны глядзелі адзін аднаму ў вочы, а потым Рон ледзь прыкметна матнуў галавой, нібы кажучы: "Ну, раз такое справа..."

Пачвара ў грудзях Гары пераможна зараўло. Ён усміхнуўся Джынні і моўчкі павёў рукой у бок партрэта: ім абодвум настойліва патрабавалася доўгі шпацыр вакол замка. Верагодна, яны нават абгаворацць матч - калі на гэта застанецца час.

РАЗДЗЕЛ 25. ПАДСЛУХАНАЯ ПРАДРАКАЛЬНІЦА

Раман Гары і Джыні стаў прадметам жывой цікавасці шматлікіх – галоўным чынам, дзяўчынак, - затое сам Гары з прыемным здзіўленнем выявіў, што зрабіўся абсалютна неўспрымальны да слыхаў. Апынулася, што гэта нават прыемна - калі пра табе, для разнастайнасці, гутараць не з-за якой-небудзь цёмнай гісторыі, а таму, што ты шчаслівы як ніколі ў жыцці.

- Можна падумаць, ім больш не пра што казаць, - сказала Джыні. Яна сядзела на падлозе ў агульнай гасцінай, прываляючыся спіной да ног Гары, і чытала "Штодзённы Прарок". - Тры напады дзяментараў за тыдзень, а Рамільду Вейн цікавіць адно: ці праўда, што ў цябе на грудзі выкалаты гіпагрыф.

Рон з Герміёнай гучна разрагаталіся.

- І што ты адказала?

- Што не гіпагрыф, а венгерскі хвастарог, - Джыні гультаявата перавярнула старонку. - Як у сучаснага мачо.

- Дзякуй, - усміхнуўся Гары. - Ну, а ў Рона што?

- Карузлікавая Пухлянятка - я, вядома, не сказала, дзе.

Герміёна пакацілася са смеху, а Рон нахмурыўся.

- Глядзіце ў мяне, - ён строга пагразіў пальцам Гары і Джыні. - А то раздумаюся і забяру дазвол…

- Дазвол, - кпліва паўтарыла Джыні. - З якіх гэта часоў мне патрабуецца твой дазвол? І наогул, ты сказаў, што лепш ужо Гары, чым Дын або Майкл.

- Была справа, - неахвотна прызнаў Рон. - Але яшчэ да таго, як вы пачалі лізацца ў усіх навідавоку…

- Гнюсны крывадушнік! А самі з Лавандай? Ліпнулі адзін да аднаго, як пара вугроў, дзе толькі можна! - абурылася Джыні.

Урэшце, наступіў чэрвень, і цярпенню Рона не пагражалі занадта цяжкія выпрабаванні. Гары і Джыні праводзілі разам значна менш часу, чым раней: набліжаліся іспыты па С.А.Ч., і Джыні прыходзілася дапазна займацца. Як-то ўвечар, калі яна пайшла ў бібліятэку, Гары сядзеў каля акна ў агульнай гасцінай і нібы дарабляў дамашняе заданне па гербалогіі, а ў рэчаіснасці зноў перажываў адну асабліва шчаслівую гадзіну, які яны з Джыні замест абеду правялі на беразе возера. Раптам паміж ім і Ронам плюхнулася Герміёна, суровая і рашучая.

- Гары, мне трэба з табой пагаварыць.

- Пра што? - адразу насцярожыўся Гары. Не раней як учора яна лаяла яго за тое, што ён адцягвае Джыні ад падрыхтоўкі да іспытаў.

- Пра так званага Прынца-Паўкроўку.

- Ізноў дваццаць пяць, - праенчыў ён. - Забудзься ты пра гэта нарэшце!

Ён баяўся вяртацца ў Патрабавальны Пакой за падручнікам Прынца, і на зелляварэнні ўжо не бліскаў (Слагхорн, якому вельмі падабалася Джыні, пакуль толькі жартаваў: мо, небарака, зусім страціў галаву ад кахання). Але Гары быў упэўнены, што Снэйп спіць і бачыць, як бы накласці лапы на падручнік, і вырашыў да лепшых часоў пакінуць кнігу там, дзе яна ёсць.

- Не забудуся, - цвёрда сказала Герміёна, - пакуль ты мяне не выслухаеш. Увогуле, так: я паспрабавала высветліць, хто мог у якасці хобі вынаходзіць чорныя заклёны…

- Ды не было ў яго такога хобі…

- У яго, у яго… а хто сказаў, што гэта менавіта ён?

- Ужо абмяркоўвалі, - незадаволена кінуў Гары. - Прынц, Герміёна, Прынц!

На шчоках Герміёны запалалі чырвоныя плямы.

- Менавіта! - выкрыкнула яна, дастала з кішэні вельмі старую газетную выразку і кінула на стол перад Гары. - Вось, паглядзі! На здымку!

Гары ўзяў у рукі мятую выразку і паглядзеў на малюнак, які рухаўся; Рон таксама з цікаўнасцю пацягнуўся да яго. З жоўклай ад часу фатаграфіі глядзела худасочная дзяўчына гадоў пятнаццаці, зусім не прыгажуня - панурая, з бледным выцягнутым тварам і густымі бровамі. Подпіс унізе абвяшчаў: "Эйлін Прынц, капітан каманды Хогвартса па гульні ў пабракушы.

- І што? - спытаў Гары, хутка прабегшы вачамі кароткую і сумную нататку пра школьнае спаборніцтва.

- Яе клікалі Эйлін Прынц. Прынц, Гары.

Яны паглядзелі адзін на другога, і Гары зразумеў, што мае ў выглядзе Герміёна. Ён засмяяўся.

- Ніколі!

- Што?

- Думаеш, яна - Прынц-Паўкроўка...? Кінь.

- А чаму не? Гары, у чараўніцкім свеце няма сапраўдных прынцаў! Значыць, гэтая альбо мянушка, выдуманы тытул, якім хтосьці вырашыў сябе ўзнагародзіць, альбо сучасснае імя, так? Не, ты паслухай! Можа, яе бацька быў чараўнік па прозвішчы Прынц, а маці - нечараўніца, вось і атрымліваецца, што яна напалову Прынц!

- Так, так, проста геніяльна...

- Не, праўда! Можа, яна ганарылася сваім прозвішчам!

- Слухай, Герміёна, я сапраўды ведаю: ён - не дзяўчынка. Проста ведаю і ўсё.

- Проста ты занізкага меркаванні аб дзяўчынках, - атрутна сказала Герміёна.

- Вядома, цэлых пяць гадоў маю зносіны з табой і лічу дзяўчынак дурненькімі, - абразіўся Гары. - Не, разумееш... то, як ён піша... Я упэўнены, што Прынц - хлопчык, я адчуваю! А твая Эйлін тут зусім не пры чым. І наогул, дзе ты яе адкапала?

- У бібліятэцы, - рушыў услед суцэль прадказальны адказ. - Там велізарная падборка старых нумароў "Штодзённага"... Добра, паспрабую даведацца пра яе пабольш.

- Ага, поспехаў, - раздражнёна пажадаў Гары.

- Дзякуй, - абыякава адказала Герміёна. - І перш за ўсё, - кінула яна ўжо ад партрэтнай дзюры, - я прагледжу архіўныя запісы аб узнагародах за поспехі ў зеллеварэнні!

Гары хмурна паглядзеў ёй услед, а затым вярнуўся да сузірання неба за акном, якое цямнела.

- Ніяк не можа прабачыць, што ты яе ў чымсьці абышоў, - прамармытаў Рон, зноў апускаючыся ў чытанне "Тысячы чарадзейных траў і грыбоў".

- Ты-ж, спадзяюся, не лічыш мяне прыдуркам за тое, што я жадаю вярнуць падручнік?

- Не, вядома! - з гарачнасцю выклікнуў Рон. - Ён геній, твой Прынц... калі бы не яго падказка пра безаар... - ён шматзначна шоргнуў пальцам па сваім горле, - я бы з табой зараз не размаўляў. У сэнсе, я не кажу, што заклён, які ты выкарыстаў супраць Малфоя, добры...

- Я таксама, - хутка ўставіў Гары.

- Але ён жа паправіўся, так? Як новенькі, без праблем.

- Так, - кіўнуў Гары; гэта было сапраўды так, але сумленне яго ўсё роўна мучыла. - Дзякуй Снэйпу...

- У суботу зноў пойдзеш адпрацоўваць? - спытаў Рон.

- Так, і ў наступную таксама, і потым, - уздыхнуў Гары. - А яшчэ ён намякае, што да канца года мне са ўсімі скрынкамі не разабрацца і прыйдзецца працягнуць у сёмым класе.

Цяпер адпрацоўкі яго асабліва злавалі, паколькі адымалі каштоўны час, які можна было б правесці з Джыні. Гары нярэдка здавалася, што Снэйп гэта выдатна разумее - з кожным разам ён затрымоўваў яго ўсё даўжэй і да таго ж адпускаў шматзначныя рэплікі: мо, выпускаеш добрае надвор'е і іншыя задавальненні.

Ад горкіх разважанняў Гары адцягнула з'яўленне Джымі Пікса з пергаментным скруткам у руках.

- Дзякуй, Джымі... О, гэта ж ад Дамблдора! - усхвалявана выклікнуў Гары, разгортваючы пасланне і прабягаючы яго вачамі. - Ён просіць як мага хутчэй прыйсці да яго ў кабінет!

Яны з Ронам утаропіліся адзін на аднаго.

- Чорт, - прашаптаў Рон. - Ты ж не думаеш… што ён знайшоў…?

- Пабягу пазнаю, - Гары ўскочыў з крэсла.

Ён выскачыў з агульнай гасцінай і паспешліва пабег па сёмым паверсе. Па дарозе ён не сустрэў нікога, акрамя Піўза, які ляцеў насустрач. Той млява, па звычцы, закідаў Гары мелам і з гучным хіхіканнем увярцеўся ад яго псуты. Як толькі Піўз схаваўся, на паверсе запанавала маўчанне; да адбоя заставалася пятнаццаць хвілін, амаль усё ўжо разышліся па агульных гасціных.

Раптам Гары пачуў крык і нейкі грукат. Ён замёр, прыслухваючыся.

- Ды як… ты… смееш… а-а-а-а-а-а!

Крык даносіўся з блізкага калідора. Гары кінуўся туды, трымаючы напагатове чарадзейную палачку, імкліва загарнуў за кут і ўбачыў прафесара Трэлані, якая ляжала на падлозе. Шаль загарнулася ёй на галаву; побач валяліся бутэлькі з херасам, адна з іх разбілася.

- Прафесар…

Гары хутка падышоў да настаўніцы, каб дапамагчы ёй падняцца. Некалькі нітак незлічоных зіготкіх караляў учапіліся за яе акуляры. Яна гучна ікнула, прыгладзіла валасы, узялася за працягнутую руку Гары і ўстала.

- Што адбылося, прафесар?

- Ты яшчэ пытаеш! - пранізліва завішчала яна. - Я ішла па калідоры, гаротна разважаючы пра змрочныя прадвесці, якія мне адкрыліся…

Але Гары амаль не слухаў. Ён толькі зараз заўважыў, дзе яны знаходзяцца: справа вісеў габелен з танцуючымі тролямі, а злева цягнулася абсалютна роўная каменная сцяна, за якой…

- Прафесар, вы што, спрабавалі пракрасціся ў Патрабавальны Пакой?

- …і знаках, якія… што?

Яе вочы раптам забегалі.

- У Патрабавальны Пакой, - паўтарыў Гары. - Вы спрабавалі туды пракрасціся?

- Я… трэба ж… не ведала, што школьнікам вядома…

- Далёка не ўсім, - сказаў Гары. – Усё такі, што здарылася? Вы крычалі… вас хтосьці пакрыўдзіў?

- Мяне… ці бачыш, - прафесар Трэлані, нібы абараняючыся, шчыльней захінула шаль і падняла на Гары вочы, вельмі павялічаныя лінзамі акуляраў. - Я жадала… э-э… схаваць такія-сякія… э-м-м… асабістыя рэчы… - І яна невыразна замармытала пра "зласлівыя паклёпы".

- Ясна, - кіўнуў Гары, паглядзеўшы на бутэлькі з херасам. - Але вам не атрымалася ўвайсці?

Гэта здалося яму вельмі дзіўным; бо пакой адчыніўся, калі спатрэбілася схаваць падручнік Прынца-Паўкроўкі.

- Увайсці ж я ўвайшла, - прафесар Трэлані гнеўна паглядзела на сцяну. - Але ўнутры ўжо хтосьці быў.

- Быў? Хто? - патрабавальна спытаў Гары. - Хто там быў?

- Паняцця не маю, - адказала прафесар Трэлані, трохі збянтэжыўшыся ад настойлівасці Гары. - Я увайшла і пачула голас, у той час як за ўсе гады, што я хаваю… гэта значыць, карыстаюся пакоем… такога ні разу не здаралася.

- Голас? Што ён казаў?

- Што казаў? Нічога не казаў, - сказала прафесар Трэлані. - Ён хутчэй… крычаў.

- Крычаў?

- Ад радасці, - удакладніла яна.

Гары ўпіўся ў яе вачамі.

- Мужчынскі ці жаночы?

- Магу толькі здагадвацца, але, мабыць, мужчынскі, - прагаварыла прафесар Трэлані.

- І ён чаму-то цешыўся?

- Як вар'ят, - пагардліва адказала прафесар Трэлані.

- Нібы нешта святкаваў?

- Мабыць, так.

- А потым…?

- Я крыкнула: "Хто тут?"

- А проста так вы не маглі зразумець, хто гэта? - расчаравана пацікавіўся Гары.

- Маё ўнутранае вока, - з вартасцю адказала прафесар Трэлані, папраўляючы шалі і зіготкія каралі, - было

накіравана на матэрыі, змешчаныя далёка за межамі зямных рэалій.

- Ясна, - кіўнуў Гары; пра ўнутранае вока прафесара Трэлані ён чуў не раз і не два. - І ён назваўся?

- Не! - выклікнула яна. - У вачах у мяне стала чорным-чорна, і я вылецела з пакоя галавой наперад!

- Вы што, не маглі гэтага прадбачыць? - не ўтрымаўся Гары.

- Не, я ж сказала, усё счарнела... - Яна замоўкла і падазрона ўтаропілася на яго.

- Я думаю, вам трэба пра ўсё распавесці прафесару Дамблдору, - сказаў Гары. - Ён павінен ведаць, што Малфой святкаваў... у сэнсе, што вас вышпурнулі з пакоя.

Да яго здзіўлення, прафесар Трэлані ганарліва выпрастала спіну і холадна вымавіла:

- Дырэктар даў мне зразумець, што жадае скараціць нашы зносіны, а я не з тых, хто навязвае сваё грамадства людзям, якія мяне не шануюць. Калі Дамблдор аддае перавагу не звяртаць увагі на засцярогі карт...

Нечакана яе кашчавыя пальцы ўпіліся ў запясце Гары.

- Зноў і зноў, як ні раскладвай...

Яна драматычна выхапіла з-пад шалі карту і прашаптала:

- ...вежа, паражаная маланкай. Катастрофа. Няшчасце. І з кожным разам усё бліжэй...

- Ясна, - у чарговы раз кіўнуў Гары. - Увогуле... я ўсё ж думаю, што вам лепш распавесці Дамблдору пра голас. І як усё пацямнела, а вас вышпурнула з пакоя...

- Думаеш? - Прафесар Трэлані задумалася, але Гары бачыў, што ёй вельмі жадаецца распавесці каму-небудзь аб сваёй прыгодзе.

- Я як раз іду да яго, - паведаміў Гары. - У мяне з ім сустрэча. Можам пайсці разам.

- Раз так, добра,- усміхнулася прафесар Трэлані. Яна нахілілася, падхапіла бутэлькі і без лішніх роздумаў кінула іх у вялікую сіне-белую вазу, якая стаяла побач у нішы сцяны.

- Як мне не хапае цябе на ўроках, Гары, - шчыра вымавіла яна, выкрочваючы побач з ім. - Вядома, ты ніколі толкам не Бачыў… але затое быў выдатным Аб'ектам…

Гары не адказаў; у свой час яму страшна не падабалася быць Аб'ектам бясконцых трагічных прадказанняў.

- Баюся, - працягвала прафесар Трэлані, - што наш каняжына… прабач, кентаўр… поўны дурань у картачнай варажбе. Я пытала яго - як празорца празорцу – ці не адчувае ён таксама падаленых вібрацый будучай бяды? Але ён літаральна падняў мяне на смех. На смех!

Яна істэрычна падвысіла голас, і на Гары адчувальна павеяла херасам, хоць бутэлькі засталіся далёка ззаду.

- Мабыць, дурны конь чуў гутаркі пра тое, быццам я не ўспадкавала дарунак маёй прапрабабкі. Зайздроснікі, дарагі хлопчык, вакол зайздроснікі… Ведаеш, што я адказваю такім людзям, Гары? Няўжо Дамблдор даў бы мне месца педагога ў нашай выдатнай школе, няўжо давяраў бы мне так доўгія гады, калі бы я не давяла сваёй карыснасці?

Гары прамямліў нешта нявызначанае.

- Я добра памятаю нашу з ім першую сустрэчу, - грудным голасам працягвала прафесар Трэані. - Ён быў так узрушаны, так узрушаны… Я спынілася ў "Башцы парсюка"… Дарэчы, не рэкамендую - блашчыцы, мой хлопчык… але кошты разумныя… так… Дамблдор аказаў мне гонар і наведаў мяне ў маёй сціплай мясціне… задаў мноства пытанняў… прызнаюся, спачатку мне здалося, што ён не занадта высокага меркавання аб прадраканні… і раптам, памятаю, я адчула сябе як-то дзіўна, я мала ела ў той дзень… а потым…

І тут Гары стаў слухаць вельмі ўважліва. Ён ведаў, што было далей: Трэлані вымавіла прадказанне, якое змяніла ўвесь ход яго жыцця – прадказанне пра яго і Валан дэ Морту.

- …нам самай беспардоннай выявай перашкодзіў Сэверус Снэйп!

- Што?

- Так; за дзвярамі раздаўся шум, яны расхінуліся, і мы ўбачылі на парозе тамтэйшага нябрытага бармену, а з ім

Снэйпа. Ён панёс нейкае глупства: нібы яны падняліся не па той лесвіцы… Але я ж адразу зразумела, што яму жадалася падслухаць маю гутарку з Дамблдорам - разумееш, Снэйп і сам тады шукаў працу і, відавочна, разлічваў пазнаць штонебудзь каштоўнае! І ведаеш, пасля гэтага здарэння Дамблдор раптам змяніўся да мяне і ўзяў на працу! Па-мойму, Гары, нахабства і дакучлівасць маладога чалавека, які не саромецца падслухоўваннем у замочнай свідравіны, так ашаламляльна канстрастыравала з маёй сціпласцю, маёй непрыкметнай здольнасцю, што Дамблдор… Гары, хлопчык мой?

Яна азірнулася, толькі цяпер сцяміўшы, што Гары няма побач; ён спыніўся, і яна паспела адысці ад яго футаў на дзесяць.

- Гары? - няўпэўнена паўтарыла прафесар Трэлані.

Яе твар выяўляў спалоханую заклапочанасць: мабыць, ён вельмі збялеў. Ён стаяў абсалютна нерухома, адчуваючы, як жахлівае ўзрушэнне хваляй за хваляй абвальваецца на яго, вымываючы з галавы ўсе думкі, акрамя адной… як жа доўга ад яго хавалі…

Дык вось хто падслухаў прадказанне! Вось хто распавёў пра яго Валан дэ Морту! Снэйп і Піцер Петыгру разам навялі Валан дэ Морта на след Лілі, Джэймса і іх сына…

Усё астатняе раптам страціла сэнс.

- Гары? - яшчэ раз паклікала прафесар Трэлані. - Гары… я думала, мы ідзем да Дамблдора.

- Стойце тут, - знямелымі вуснамі вымавіў Гары.

- Але, дарогі мой… я жадала распавесці, як мяне абразілі ў…

- Стойце тут! - гнеўна паўтарыў Гары.

Яна аслупянела ад спалоху, а ён, прамчаўшыся міма яе, зграрнуў за кут, у калідор, дзе несла варту самотная гаргулля. Гары выгукнуў пароль і, скачучы праз тры прыступкі, узбег па шрубавай лесвіцы. Ён не пастукаў у дзверы, а забарабаніў; калі спакойны голас адказаў: "Увайдзіце", Гары ўжо ўляцеў у пакой.

Фенікс Фоўкс павярнуў галаву; яркія чорныя вочкі пабліскваλі золатам, адлюстроўваючы святло заходу. Дамблдор, з чорнай дарожнай мантыяй у руках, стаяў каля акна і глядзеў на вуліцу.

- Ну, Гары, я абяцаў узяць цябе з сабой.

Спачатку Гары нічога не зразумеў; з-за аповеду Трэлані ў яго ўсё вылецела з галавы, і мазгі, здавалася, ледзь вярнуліся.

- Узяць…? З вамі…?

- Зразумела, калі ты жадаеш.

- Калі я…

Тут ён раптам успомніў, навошта так спяшаўся да Дамблдора.

- Вы знайшлі? Знайшлі Хоркрукс?

- Думаю, так.

Гнеў і крыўда дужаліся з узрушэннем і рызыкам; Гары нават не мог казаць.

- Ты спалоханы, але гэта суцэль натуральна, - сказаў Дамблдор.

- Зусім я не спалоханы! - выпаліў Гары, і гэта была праўдзівая праўда; чаго-чаго, а страху ў яго не было зусім. - Які гэта Хоркрукс? Дзе ён?

- Я не зусім упэўнены, які - урэшце, змяю, лічу, можна выключыць - але не сумняваюся, што ён схаваны за шмат міль адсюль, у пячоры каля мора, якую я так даўно шукаў: тую, дзе Том Рэддл калісьці здзекаваўся над двума малянятамі з свайго прытулку. Памятаеш, на штогадовым загарадным шпацыры?

- Так, - кіўнуў Гары. - А як ён абаронены?

- Не ведаю; у мяне ёсць падазроны, але яны могуць апынуцца няслушнымі. - Дамблдор памаўчаў у нерашучасці, а затым дадаў: - Гары, я абяцаў узяць цябе з сабой і стрымаю слова, аднак я проста абавязаны папярэдзіць, што вандраванне будзе вельмі небяспечным.

- Я з вамі, - заявіў Гары, ці ледзь не раней, чым Дамблдор паспеў дамовіць. Яго літаральна раздзірала ад нянавісці да Снэйпу, і за апошнія некалькі хвілін жаданне здзейсніць нешта рызыкоўнае і адчайнае стала раз у дзесяць

мацней. Судзячы па ўсім, гэта адлюстроўвалася на яго твару: Дамблдор адышоў ад акна і ўважліва прыгледзеўся ў Гары. Паміж срэбнымі бровамі дырэктара пралегла маршчынка.

- Што з табой здарылася?

- Нічога, - не разважаючы, зманіў Гары.

- Што цябе засмуціла?

- Нічога.

- Гары, ты ніколі не адрозніваўся поспехамі ў аклюменцыі.

Апошняе слова апынулася іскрай, якая васпаліла лютасць Гары.

- Снэйп! - кінуў ён, так гучна, што Фоўкс за яго спіной ціха ўскрыкнуў. - Вось што здарылася! Гэта ён данёс Валан дэ Морту пра прадказанне, гэта ён, ён падслухоўваў пад дзвярамі, мне Трэлані распавяла!

Твар Дамблдора застаўся абыякавы, аднак Гары здалося, што ён збялеў, хоць на ім і ляжаў крывавы водбліск заходу сонца. Пасля даволі доўгага маўчання Дамблдор спытаў:

- Калі ты пазнаў?

- Толькі што! - Гары прыкладаў усе высілкі, каб не раскрычацца, і раптам, нечакана, яго прадзерла: - І ВЫ УЗЯЛІ ЯГО НАСТАЎНІКАМ! КАЛІ ЁН ПАДАСЛАЎ ВАЛАН ДЭ МОРТА ДА МАІХ БАЦЬКОЎ?

Ён адвярнуўся ад Дамблдора, які дагэтуль не павёў і брывом, і прыняўся расхаджваць узад-наперад па кабінеце. Ён дыхаў цяжка, быццам пасля бойкі, і паціраў косткі пальцаў, з апошніх сіл стрымліваючыся, каб не пачаць разбураць усё вакол. Яму жадалася шалець, гарлапаніць на Дамблдора, але жаданне адправіцца за Хоркруксам было не меней вялікае; ледзь не выпаліўшы, што толькі стары дурань мог столькі гадоў давяраць Снэйпу, Гары спалохаўся: калі ён не ўправіцца са сваім гневам, дырэктар не возьме яго з сабой…

- Гары, - ціха вымавіў Дамблдор. - Калі ласка, выслухай мяне.

Перастаць хадзіць было цяжка - амаль гэтак жа, як стрымліваць крык. Гары закусіў губу, спыніўся і зірнуў у маршчыністы твар Дамблдора.

- Прафесар Снэйп здзейсніў жудасную…

- Толькі не кажыце, што гэта памылка, сэр, ён падслухоўваў пад дзвярамі!

- Калі ласка, дазволь мне скончыць. - Дамблдор дачакаўся, пакуль Гары кіўне, і працягнуў: - Прафесар Снэйп здзейсніў жудасную памылку. Калі ён пачуў першую палову прадказання, ён яшчэ быў на службе ў лорда Валан дэ Морта. Натуральна, ён паспяшаўся да свайго спадара і распавёў пра пачутае, бо таго гэта напроста дакраналася. Але прафесар Снэйп не ведаў - не мог ведаць - за кім з хлопчыкаў пачне паляваць Валан дэ Морт, не ведаў, што ў сваёй страшнай пагоні ён знішчыць бацькоў дзіцяці і што гэта апынуцца знаёмыя яму людзі, твае бацька і маці…

Гары выдаў невясёлы смяшок, які прагучаў амаль як выкрык.

- Ён ненавідзеў майго бацьку не менш, чым Сірыўса! А няўжо вы не заўважылі, прафесар, што людзі, якіх Снэйп ненавідзіць, чамусьці абавязкова паміраюць?

- Ты не ўяўляеш, Гары, наколькі вялікае было раскаянне прафесара Снэйпа, калі ён зразумеў, як лорд Валан дэ Морт вытлумачыў прадказнне. Думаю, што гэта самы вялікі грэх яго жыцця, з-за яго ён, уласна, і вярнуўся…

- Але э ён вельмі добра валодае аклюменцыяй, ці не праўда, сэр? - Гары так імкнуўся казаць спакойна, што яго голас дрыжаў. - А Валан дэ Морт па-ранейшаму ўпэўнены, што Снэйп на яго боку. Прафесар… адкуль вы ведаеце, што Снэйп - наш?

Дамблдор памаўчаў, нібы нешта для сябе вырашаючы, і нарэшце вымавіў:

- Ведаю. Я цалкам давяраю Сэверусу Снэйпу.

Гары некалькі разоў глыбока ўдыхнуў, спрабуючы ўправіцца з сабой. Яму гэта не атрымалася.

- Ну, а я - не! - гучна выгукнуў ён. - Яны і зараз нешта ладзяць з Драка Малфоем, прама ў вас пад носам, а вы…

- Мы гэта ўжо абмяркоўвалі, Гары, - у голасе Дамблдора загучалі суровыя ноткі. - Я растлумачыў табе свой пункт гледжання.

- Сёння вас не будзе ў школе, а вы, я гатовы паспрачацца, нават не падумалі, што Снэйп і Малфой могуць...

- Што? - спытаў Дамблдор, падымаючы бровы. - У чым пэўна ты іх падазраеш?

- Я... яны нешта задумалі! - выклікнуў Гары, і яго рукі самі сабою сціснуліся ў кулакі. - Прафесар Трэлані заходзіла ў Патрабавальны Пакой, жадала схаваць бутэлькі з херасам, і чула, як Малфой нешта святкуе і крычыць ад радасці! Ён правіў там нешта небяспечнае і, па-мойму, нарэшце-то паправіў, а вы жадаеце пакінуць школу без...

- Досыць, - сказаў Дамблдор суцэль спакойна, і тым не менш Гары адразу ўмоўк; ён зразумеў, што перайшоў нейкую нябачную мяжу. - Ты думаеш, што падчас маіх адлучак я пакідаю школу без нагляду? Нічога падобнага. Сёння таксама абавязкова будзе ўключаная дадатковая абарона. Калі ласка, не думай, што я несур'ёзна стаўлюся да бяспецы школьнікаў.

- Я не... - спалохана замямліў Гары, але Дамблдор яго перабіў:

- Я больш не жадаю абмяркоўваць гэтую тэму.

Гары прыкусіў язык, баючыся, што зайшоў занадта далёка і выпусціў шанец суправаджаць Дамблдора, аднак той спытаў:

- Так ты жадаеш адправіцца са мной сёння?

- Так, - не разважаючы адказаў Гары.

- Што ж, вельмі добра, тады слухай.

Дамблдор выпрастаўся ва ўвесь рост.

- Я бяру цябе на адной умове: беспярэчна падпарадкоўвацца маім загадам, адразу і без абмеркаванняў.

- Вядома.

- Спадзяюся, ты зразумеў мяне, Гары: нават такім загадам, як "бяжы", "хавайся" і "вяртайся назад". Даеш слова?

- Я... так, вядома.

- Калі я загадаю схавацца, ты падпарадкуешся?

- Так.

- Калі загадаю бегчы, пабяжыш?

- Так.

- Калі загадаю кінуць мяне і ратавацца, ты зробіш, як я сказаў?

- Я...

- Гары?

Імгненне яны глядзелі сябар на сябра.

- Так, сэр.

- Выдатна. Тады я папытаю цябе схадзіць за Плашчом-Нябачнікам і праз пяць хвілін чакаць мяне ў вестыбюлі.

Дамблдор адвярнуўся да агністага акна; ад сонца засталася толькі бляклая зіготкая лалава-чырвоная палоска над гарызонтам. Гары хутка выйшаў з кабінета і спусціўся па шрубавай лесвіцы. У галаве нечакана выпагадзілася. Ён цяпер ведаў, што рабіць.

Рон і Герміёна сядзелі ў агульнай гасцінай.

- Што жадаў Дамблдор? – пачала было Герміёна, але тут жа ўстрывожана спытала: - Гары, што з табой?

- Усё нармальна, - на хаду кінуў Гары. Ён узляцеў па лесвіцы ў спальню, адкінуў вечка куфара і дастаў Карту Марадзёраў і пару згорнутых шкарпэтак. Затым збег уніз і рэзка спыніўся перад ашаломленымі Ронам і Герміёнай.

- У мяне мала часу, - цяжка дыхаючы, прагаварыў Гары, - Дамблдор паслаў за Плашчом. Слухайце...

Ён сцісла распавёў, куды адпраўляецца, і навошта. Ён не звяртаў увагі ні на охі і ахі Герміёны, ні на пытанні Рона; у іх яшчэ будзе час усё абгаварыць.

- ...увогуле, вы разумееце, што гэта значыць? - ледзь не захлёбваючыся, скончыў Гары. - Дамблдора ўвесь вечар не будзе, і Малфой зможа вельмі спакойна заняцца сваімі справамі. Не, паслухайце! - гнеўна сыкнуў ён, убачыўшы, што Рон з Герміёнай адкрылі роты. - Я ведаю, што гэта менавіта ён крычаў ад радасці. На-ка... - Ён саўгануў Герміёне ў руку Карту Марадзёраў. - Вы павінны сачыць за ім і Снэйпам. Прыцягніце ўсіх, каго знойдзеце, з А. Д. Герміёна, кантактныя галеоны яшчэ працуюць, так?

Дамблдор кажа, што ўсталяваў дадатковую абарону, але, калі ў справу замяшаны Снэйп, то ён у курсе, у чым яна складаецца і як яе абыйсці - але не ведае, што будзе ў вас пад каўпаком, дакладна?

- Гары... - пачала Герміёна з велізарнымі ад жаху вачамі.

- На спрэчкі няма часу, - адрэзаў Гары. - Вазьміце яшчэ вось гэта, - ён пхнуў Рону шкарпэткі.

- Дзякуй, - падзякаваў Рон. - Але... э-э... навошта мне шкарпэткі?

- Не шкарпэткі, а тое, што ў іх загорнута: гэта Фелікс Фелецыс. Падзеліце паміж сабой і Джыні таксама дайце. Развітайцеся з ёй за мяне. Мне час ісці, Дамблдор чакае...

- Не! - выклікнула Герміёна, калі Рон поўна глыбокай пашаны выняў на святло маленечкую бутэлечку з залацістым зеллем. - Нам не трэба, лепш ты вазьмі, хто ведае, што цябе чакае?

- Са мной усё будзе добра, я ж з Дамблдорам, - адказаў Гары. - Але я жадаю быць упэўнены, што і ў вас усё ў парадку... Не глядзі так, Герміёна, мы яшчэ ўбачымся...

Ён выскачыў у дзюру за партрэтам і панёсся да вестыбюля.

Дамблдор стаяў у дубовых дзвярэй і адразу павярнуўся да Гары, ледзь той, затыхаючыся, знемагаючы ад жахлівай рэзі ў боку, выбег на каменны ганак.

- Надзень плашч, калі ласка, - папытаў Дамблдор, дачакаўся, пакуль Гары стане нябачным, і сказаў: - Вельмі добра. Пойдзем? - Ён адразу пачаткаў спускацца па каменных прыступках; летні вечар быў такі спакойны, што дарожная мантыя Дамблдора нават не калыхалася. Гары пад Плашчом-Нябачнікам спяшаўся следам, ён па-ранейшаму затыхаўся і даволі моцна пацеў.

- Але што падумаюць людзі, калі ўбачаць, што вы зноў пакідаеце школу, прафесар? - спытаў Гары, не ў сілах выкінуць з галавы думкі пра Снэйпа і Малфое.

- Вырашаць, што я пайшоў у Хогсмід прапусціць шкляначку, - легкадумна адклікнуўся Дамблдор. - Я ж часам наношу візіт Размерце, а не то наведваю "Башку парсюка"...

прынамсі, усім так здаецца. Самы лепшы спосаб адвесці падазроны.

Яны закрочылі па пад'язной алеі. Насоўваліся змярканне, у паветры луналі пахі нагрэтай травы, азёрнай вады, падпаленых паленаў з халупы Хагрыда. Цяжка было паверыць, што ў іх будзе страшнае і небяспечнае вандраванне.

- Прафесар, - ціха сказаў Гары, згледзеўшы вароты, - мы будзем апарыраваць?

- Так, - кіўнуў Дамблдор. - Ты, на маю думку, гэта ўжо асвоіў?

- Асвоіў, - пацвердзіў Гары, - але ў мяне пакуль няма правоў.

Лепш было сказаць праўду, а то раптам ён усё сапсуе, апынуўшыся за сотні міль ад патрэбнага месца?

- Глупства, - адмахнуўся Дамблдор, - я табе дапамагу.

Яны выйшлі з варот на пустынную, ледзь бачную ў змярканні дарогу, якая вяла ў Хогсмід. Цемра згушчалася імкліва; калі яны дабраліся да Высокай вуліцы, ужо наступіла ноч. У вокнах над крамамі мігацелі агеньчыкі. На падыходзе да "Трох мёцел" яны пачулі сіплы крык.

- ...і больш сюды не хадзі! - надрывалася мадам Размерта, выштурхваючы з сваёй установы нейкага мурзатага чараўніка. - О дабрыдзень, Альбус... нешта позна вы...

- Добры вечар, Размерта, добры вечар... прабач, я сёння ў "Башку парсюка"... не крыўдзіся; нешта раптам захацелася цішыні...

Праз хвіліну яны павярнулі за кут, да "Башцы парсюка". Шыльда над барам паскрыпвала, хоць ветра зусім не адчувалася. Унутры, у адрозненне ад "Трох мёцел", амаль нікога не было.

- Захадзіць не абавязкова, - прамармытаў Дамблдор, аглядаючыся па баках. - Калі хутка ніхто нас не бачыў... Пакладзі далонь мне на руку, Гары. Не трэба моцна хапацца, я буду толькі накіроўваць цябе. На тры... раз... два... тры...

Гары павярнуўся на месцы. І адразу адчуў, быццам яго працягваюць скрозь пруткую гумовую трубу; ён не мог

дыхаць, цела сціскала са ўсіх бакоў. Але неўзабаве, калі ён адчуў, што больш не ў сілах гэтага выносіць і цяпер задушыцца, нябачныя абручы лопнулі, і Гары выявіў, што стаіць ў цемры, прагна ўдыхаючы свежае, халоднае марское паветра.

РАЗДЗЕЛ 26. ПЯЧОРА

Гары адчуваў пах солі, чуў шоргат хваль; халаднаваты ветрык кудлаціў яму валасы; наперадзе распасціралася месячная дарожка, неба стракацела зоркамі. Ён стаяў на высокай скале, пад нагамі бурлілі і пеніліся хвалі. Гары азірнуўся. За спіной узвышалася гара, стромая, чорная, безаблічная. Ад яе, мабыць, і адшчапіліся калісьці вялічэзныя камяні, якія ляжалі вакол, на якіх апынуліся Гары і Дамблдор. Краявід быў суровы, безрадасны: мора ды камяні – ні дрэўца, ні травы, ні пяску.

- Што скажаш? – спытаў Дамблдор так, нібы, цікавіўся ў Гары, ці падыдзе гэты ўчастак для пікніка.

- І сюды прывозілі дзяцей з прытулку? – цяжка было прадставіць меней прыдатнае месца для прагулкі.

- Не зусім сюды, - растлумачыў Дамблдор. – Там, наверсе, дзесьці на сярэдзіне гары, ёсць вёсачка. Думаю, менавіта там сіроты дыхалі марскім паветрам і любаваліся хвалямі. А сюды не захадзіў ніхто, акрамя Тома Рэддла і яго малалетніх ахвяр. Да гэтых скал не падбярэцца ні адзін магл, няўжо што дасведчаны альпініст, і на лодцы таксама не пад'едзеш; занадта небяспечна. Я думаю, што Рэддл слез з гары - чараўніцтва куды надзейней вяровак. Ён прывёў з сабой двух дзяцей, відавочна, каб задаволіцца і як след напалохаць іх. Па-мойму, для гэтага хапіла бы аднаго толькі спуску, як ты лічыш?

Гары паглядзеў на гару. Па яго спіне пабеглі мурашкі.

- Але канчатковая мэта Рэддла - і наша - знаходзіцца трохі далей. Ідзём.

Дамблдор павёў Гары да абрыву. Мноства невялікіх выступаў унізе, якія ўтваралі падабенства лесвіцы і напалову выступалі з вады, вялі да валуноў пад скалой. Спуск

апынуўся падступным; Дамблдор з-за хворай рукі рухаўся вельмі павольна. Камяні ў ніжняй частцы ўступа былі мокрымі і слізкімі. Гары адчуваў на шчоках салёныя з'едлівыя пыркі.

- *Люмас*, - сказаў Дамблдор, дабраўшыся да самага блізкага да абрыву каменя і апускаючыся на кукішкі. На цёмнай паверхні мора зазіхацелі тысячы залатых кропак; чорная скала за спіной Дамблдора таксама асвятлілася.

- Бачыш? - ціха спытаў Дамблдор, паднімаючы палачку ледзь вышэй. Гары заўважыў у скале расколіну, дзе бурліла чорная вада.

- Не баішся трохі змокнуць?

- Не, - адказаў Гары.

- Тады знімі Плашч-Нябачнік - ён зараз не патрэбен - і ныраў.

З быстрынёй, нечаканай для гэтак немаладога чалавека, Дамблдор саслізнуў з валуна ў мора і бездакорным брасам паплыў да расколіны, якая зіхацела. Чарадзейную палачку, што свяцілася, ён трымаў у зубах. Гары зняў Плашч, саўгануў яго ў кішэнь і рушыў услед за Дамблдорам.

Вада была ледзяная; мокрая адзежа мяшала рухацца і цягнула ўніз. Глыбока і мерна дыхаючы - у ноздры біў востры пах солі і марскога багавіння, - Гары плыў на мігатлівы агеньчык, які прасоваўся ўнутр скалы, становячыся ўсё менш і менш.

Расколіна хутка ператварылася ў тунель, які падчас прыліву, відавочна, запаўняецца вадой. Шырынёй ён быў фута тры, не больш; сцены, пакрытыя слізззю, бліскацелі ад святла чарадзейнай палачкі, як сапраўды мокры гудрон. Трохі далей тунель паварочваў налева і сыходзіў глыбока ў скалу. Гары засяроджана плыў за Дамблдорам, то і справа дакранаючыся кончыкамі пальцаў грубіянскай паверхні каменя.

Нарэшце Дамблдор падняўся з вады. Серабрыстыя валасы і доўгая адзежа вільготна бліскацелі ў цемры. Якалі Гары падплыў да яго, ён ўбачыў прыступкі, якія вялі ў вялікую пячору. Ён так-сяк ускараскаўся па іх, адчуваючы,

як з адзежы бруямі сцякае вада. Паветра было спакойнае і вельмі халоднае; Гары латашыла дрыготка.

Дамблдор стаяў пасярод пячоры і, высока трымаючы палачку, павольна круціўся на месцы, аглядаючы сцены і столь.

- Так, гэта тут, - вымавіў ён.

- Адкуль вы ведаеце? - шэптам спытаў Гары.

- Калісьці тут было здзейснена чараўніцтва, - проста растлумачыў Дамблдор.

Гары ўжо не разумеў, чаму дрыжыць - ад холаду або ад прысутнасці чарадзейных чар - і ўважліва сачыў за Дамблдорам. Той задуменна круціўся вакол сваёй восі, услухоўваючыся у штосьці, зусім не даступнае Гары.

- Гэта ўсяго толькі вестыбюль, - сказаў Дамблдор ледзь пачакаючы. - Нам жа трэба пракрасціся ўнутр… і цяпер нас чакаюць перашкоды, створаныя не прыродай, а Лордам *Вала дэ Мортам…*

Дамблдор падышоў да сцяны і асцярожна правёў па ёй кончыкамі счарнелых пальцаў, мармычучы словы на дзіўнай мове, якой Гары не разумеў. Затым стары чараўнік два разы абыйшоў пячору па перыметры, часта дакранаючыся рукой каменных сцен, часам замiраючы на імгненне і праводзячы пальцамі па якім-небудзь месцу. Нарэшце ён спыніўся, плоска прыціснуўшы далонь да сцяны.

- Тут, - абвясціў ён. - Мы пройдзем тут. Уваход запячатаны.

Гары не стаў пытаць, адкуль Дамблдор гэта ведае. Ён ніколі не бачыў, каб вядзьмарылі вось так, поглядам і дакрананнем; урэшце, яму даўно было зразумела, што дым і грукат - спадарожнікі няўмельства, а не майстэрства.

Дамблдор адступіў ад сцяны і паказаў на яе палачкай. На імгненне ў камені *праступіў* контур аркі, які ўспыхнуў белым агнём - так, нібы з іншага боку ўключылі магутны пражэктар.

- У у-вас а-атрымалася, - вымавіў Гары, стукаючы зубамі, але, перш чым словы зляцелі з яго вуснаў, контур знік. Дамблдор азірнуўся.

- Гары, прабач, я зусім забыўся, - сказаў ён і павёў палачкай у бок Гары, чыя адзежа адразу стала сухой і цёплай, быццам яе высушылі перад гарачым камінам.

- Дзякуй! - удзячна выклікнуў Гары, але Дамблдор ужо адвярнуўся да гладкай сцяны пячоры. Ён больш не спрабаваў вядзьмарыць, проста стаяў і пільна ўзіраўся ў яе, нібы чытаў нешта неверагодна цікавае. Гары чакаў, затаіўшы дыханне; ён не жадаў адцягваць Дамблдора.

Пасля двух хвілін вельмі напружанага маўчання Дамблдор ледзь чуваць прагаварыў:

- Не, не можа быць. Як грубіянска.

- Што, прафесар?

- У мяне ёсць вялікія падазроны, - Дамблдор саўгануў здаровую руку ва ўнутраную кішэнь і дастаў адтуль кароткі срэбны ножык; Гары звычайна здрабнеў такім кампаненты зелляў, - што нам прыйдзецца заплаціць за ўваход.

- Заплаціць? - здзівіўся Гары. - Даць што-небудзь дзверы?

- Менавіта, - пацвердзіў Дамблдор. - Кроў, калі я не вельмі памыляюся.

- Кроў?

- Я ж кажу, грубіянска, - сказаў Дамблдор з расчараванай пагардай у голасе; відавочна, *Валан дэ Морт* не апраўдаў яго чаканняў. - Фокус, як ты несумнеўна здагадаўся, складаецца ў тым, што вораг не можа ўвайсці, не прыслабіўшы сябе. Як звычайна, Лорд *Валан дэ Морт* выпусціў з выгляду, што ёсць рэчы больш страшныя фізічнага калецтва.

- Так, але ўсё роўна, калі гэтага можна пазбегнуць… - прамармытаў Гары. Ён выпрабаваў у жыцці нямала *болю* і зусім не імкнуўся да новых выпрабаванняў.

- На жаль, часам пакуты непазбежныя, - адклікнуўся Дамблдор, адкінуў рукаў, вызваляючы пашкоджаную руку, і занёс над ёй нож.

- Прафесар! - крыкнуў Гары і падбег да яго. - Лепш мне, усё ж я…

Ён не ведаў, што жадаў сказаць - маладзей, мацней? Дамблдор толькі ўсміхнуўся. Бліснула срэбнае лязо, і забіў

пунсовы фантанчык; сцяну густа абрасілі цёмныя, блякла зіготкія кропачкі.

- Ты вельмі добры, Гары, - сказаў Дамблдор і правёў кончыкам чарадзейнай палачкі над глыбокім парэзам. Рана на яго руцэ імгненна зацягнулася; сапраўды гэтак жа Снэйп загаіў раны *Малфоя*. - Але твая кроў значна каштоўней маёй. Ага, здаецца, спрацавала…

*К*онтур аркі паўстаў зноў, і гэтым разам не знік; камень усярэдзіне аркі, апырсканы крывёй, выпарыўся, утварыўшы праём, за якім панавала непранікальная цемра.

- Мабыць, я пайду першым, - вырашыў Дамблдор і прайшоў у арку. Гары паспешліва рушыў услед за ім, засвяціўшы на хаду палачку.

Ім адкрылася цалкам нерэальнае відовішча: неабсяжная пячора, такая высокая, што было смутна, ці ёсць у яе столь, і велізарнае чорнае возера без канца. З глыбіні дзесьці пасярэдзіне зыходзіла імглістае зеленявае святленне, якая адлюстроўвалася ў абсалютна гладкай водная паверхні. Гэтае дзіўнае святло і прамяні чарадзейных палачак толькі ледзь-ледзь разрэджвалі непранікальную аксаміцістую цемру і не пранікалі далёка. Цемра тут чамусьці была трохі шчыльней звычайнай.

- Пойдзем, - спакойна сказаў Дамблдор. - І асцярожна, не крані воды. Трымайся бліжэй да мяне.

Ён пайшоў уздоўж берага; Гары пайшоў следам, амаль надыходзячы яму на пяткі. Іх крокі гулкім, звонкім рэхам адлюстроўваліся ад вузкай паласы камянёў, якія нібы агароджвалі возера. Яны ішлі і ішлі, але пейзаж не мяняўся: з аднаго боку - грубіянская сцяна пячоры, з іншай - бязмежная чорная люстраная роўнядзь, з самага сэрца якой зыходзіла загадкавае зеленявае святленне. Гэтае жудаснае месца, злавесная цішыня вакол палохалі і душылі Гары.

- Прафесар, - нарэшце не вытрымаў ён. - Па-вашаму, Хоркрукс тут?

- О, так! – адклікнуўся Дамблдор. - Я упэўнены. Пытанне толькі ў тым, як да яго падабрацца.

- А нельга… скарыстацца заклёнам Акцыё? - спытаў Гары, разумеючы, што пытанне дурное, але… ён нават сабе

баяўся прызнацца, наколькі моцна яму жадаецца ўйсці адсюль - прычым як мага хутчэй.

- Зразумела, можна, - сказаў Дамблдор і спыніўся так рэзка, што Гары ледзь не ўткнуўся ў яго. - Чаму бы табе не паспрабаваць?

- Мне? Э-э… добра…

Гары не чакаў падобнай прапановы, аднак кашлянуў, і, падняўшы чарадзейную палачку, гучна вымавіў:

- Акцыё Хоркрукс!

З шумам, які нагадваў выбух, над цёмнай вадой футах у дваццаці ад берага ўзвілося нешта вялікае і бледнае; Гары не паспеў яго разгледзець, і яно з гучным воплескам знікла. Па вадзе пабеглі вялікія, глыбокія кругі. Гары ў страху адскочыў назад і стукнуўся аб сцяну пячоры. Ён звярнуўся да Дамблдора.

- Што гэта было?

- Лічу, нешта, гатовае абараняць Хоркрукс.

Гары паглядзеў на ваду. Чорная паверхня возера зноў зрабілася гладкай і зіготкай, як шкло; хвалі ўляглiся ненатуральна хутка. Сэрца Гары ўсё яшчэ латашылася як ашалелае.

- Вы чакалі такога, сэр?

- Я чакаў чагосьці ў адказ на відавочную спробу дабрацца да Хоркрукса. Дарэчы, выдатная думка, Гары; мы вельмі проста высветлілі, што нам пагражае.

- Але мы ж не ведаем, што гэта была за штука, - запярэчыў Гары, аглядаючы спакойную водную роўнядзь.

- Штукі, ты жадаеш сказаць, - паправіў Дамблдор. - Я моцна сумняваюся, што яна там адна. Ідзем далей?

- Прафесар…

- Так, Гары?

- Думаеце, нам прыйдзецца лезці ў возера?

- У возера? Толькі калі вельмі-вельмі не павязе.

- Хоркрукс не на дне?

- Не… хутчэй, ён у цэнтры.

Дамблдор паказаў на імглістае зеляняваеe святленне ў сярэдзіне возера.

- Значыць, прыйдзецца плыць па возеры?

- Думаю, так.

Гары замоўк. Яго цалкам паглынулі думкі пра вадзяныя пачвары, гіганцкія змеі, дэманы і іншыя поскуддзі…

- Так, - Дамблдор ізноў спыніўся, і на гэты раз Гары наткнуўся на яго; ён захістаўся, ледзь утрымліваючыся на абзе каля чорнай вады. Дамблдор здаровай рукой схапіў яго за локаць і пацягнуў назад. - Прабач, Гары, мне трэба было папярэдзіць цябе. Устань, калі ласка, каля сцяны; здаецца, я знайшоў месца.

Гары паняцця не меў, пра што кажа яго спадарожнік; гэты ўчастак на беразе нічым не адрозніваўся ад астатніх, але Дамблдор, мабыць, пачуў тут нешта асаблівае. Толькі цяпер ён правёў рукой не па каменнай сцяне, а па паветры, нібы спадзяваўся схапіць нейкі нябачны прадмет.

- Ага! - радасна выклікнуў Дамблдор праз дзве секунды і схапіў нешта, што Гары не бачыў. Стары чараўнік ушчыльную наблізіўся да вады; Гары нервова сачыў за тым, як шкарпэткі чаравікоў з спражкамі балансуюць на камяністым боку возера. Дамблдор, выцягваючы перад сабой кулак, іншай рукой падняў чарадзейную палачку і пастукаў яе кончыкам па сваёй сціснутай далоні.

І адразу немаведама адкуль з'явіўся тоўсты трохі зялёны медны ланцуг, які цягнуўся з вады прама да кулака Дамблдора. Ён пастукаў па яму, і ланцуг, нібы змяя, заслізгаў скрозь яго руку. З гучным ляскам, які рэхам адлюстроўваўся ад каменных сцен, ланцуг клаўся на зямлю і звіваўся ў кольцы, адначасова выцягваючы нешта са дна возера. Гары хрыпла войкнуў: з вады здаўся нос зманлівай лодкі, таксама пазелянелай, як і ланцуг. Лодка ўсплыла і, амаль не трывожачы ваду, накіравалася да Гары і Дамблдора.

- Як вы пазналі, што яна там? - здзіўлена спытаў Гары.

- Магія заўсёды пакідае след, - адказаў Дамблдор. Лодка з ціхім грукам прытарнавала да берага. - Часам вельмі ясны. Я сам вучыў Тома Рэддла і ведаю яго стыль.

- А яна… не страшная?

- Не, думаю, не. Валан дэ Морту быў неабходны сродак, каб пераплысці возера, не трывожачы тых, каго ён пасяліў у

ім - на выпадак, калі спатрэбіцца наведаць або забраць Хоркрукс.

- Значыць, водныя істоты нічога нам не зробяць, калі мы паплывем у яго лодцы?

- У нейкі момант яны напэўна ўсвядомяць, што мы - не лорд Валан дэ Морт, і тут ужо нічога не паробіш. Урэшце, пакуль усё ішло гладка. Яны падалі нам лодку.

- Але чаму? - спытаў Гары. Ён ніяк не мог адагнаць ад сябе бачанне: гідкія шчупальцы, якія ўстануць над чорнай вадой, як толькі бераг знікне з выгляду.

- Валан дэ Морт ведаў, што адшукаць лодку, а тым больш дабрацца да яго Хоркрукса здольны толькі вельмі моцны чараўнік, - растлумачыў Дамблдор. - Таму вырашыўся пайсці на рызык, з яго пункта гледжання, практычна нулявы. Да таго ж ён лічыў, што яму аднаму пад сілу пераадолець наступныя перашкоды. Цяпер мы праверым, ці так гэта.

Гары паглядзеў уніз, на лодку: такая маленькая!

- Яна відавочна не прызначаная для дваіх. Вытрымае яна нас абодвух? Або мы занадта цяжкія?

Дамблдор усміхнуўся.

- Упэўнены, Валан дэ Морт прымаў у разлік не вагу, а аб'ём чараўніцкай сілы. Я пахілены думаць, што чары накладзеныя так, каб лодка вытрымоўвала толькі аднаго чараўніка.

- Але тады...?

- Ці наўрад цябе трэба прымаць у разлік, Гары: ты непаўналетні і без дыплома. Валан дэ Морт не думаў, што сюды патрапіць шаснаццацігадовы юнак; хутчэй за ўсё, побач са мной твая чараўніцкая сіла зусім не будзе заўважаная.

Такія словы зусім не ўмацавалі баявы дух Гары; мабыць, Дамблдор гэта зразумеў, паколькі дадаў:

- Валан дэ Морт памыліўся, Гары, памыліўся... Дарослыя дурныя і непамятлівыя, а таму схільныя недаацэньваць магчымасці юнацкасці... А цяпер, мабыць, ты першы. І будзь асцярожны, не дакранайся да вады.

Дамблдор адступіў у бок, і Гары асцярожна перабраўся ў лодку. Дамблдор рушыў услед за ім, кольцамі абклаўшы на дно ланцуг. Было вельмі цесна; Гары не мог нармалёва сядзець і ўвесь сціснуўся, упіраючыся каленамі ў борт лодкі; тая адразу адплыла ад берага. Вакол не раздавалася ні гуку, акрамя нежнага шоргату, з якім нос лодкі разрэзаў ваду; яна плыла да цэнтра возера сама, нібы яе прыцягвала нябачная вяроўка. Неўзабаве сцены пячоры зніклі ўдалечыні; здавалася, што вакол мора, толькі без хваль.

Гары паглядзеў уніз. Па чорнай паверхні вады, пабліскваючы, слізгаў залаты праменьчык, адлюстроўвальны ад яго палачкі. Ад носу лодкі па вадзе расходзіліся глыбокія разоры, якія нагадваюць драпіны на цёмным люстэрку…

Раптам Гары ўбачыў у глыбіні нешта мармурова-белае.

- Прафесар! - усхвалявана крыкнуў ён, і яго голас гулкім рэхам разнёсся над цішынёй возера.

- Гары?

- У вадзе рука - чалавечая!

- Натуральна, - спакойна адклікаўся Дамблдор.

Гары ўтаропіўся ў ваду, вышукваючы поглядам зніклую руку, адчуваючы, як да горла падступае млоснасць.

- Так гэтая штука, якая выскачыла з вады…?

Не паспеў Дамблдор раскрыць рот, як Гары атрымаў адказ на сваё пытанне; праменьчык чарадзейнай палачкі выхапіў з цямрэчы чалавечае цела, якое плавала асобай уверх у некалькіх цалях ад паверхні возера. Адкрытыя вочы мерцвяка былі зацягнутыя плёнкай, валасы і адзежа віліся вакол яго, быццам дым.

- Там трупы! - не сваім голасам завішчаў Гары.

- Так, - ціхамірна адклікаўся Дамблдор, - але зараз аб іх можна не турбавацца.

- Зараз? - паўтарыў Гары, адрываючы погляд ад вады і перакладаючы яго на Дамблдора.

- Пакуль яны мірна плаваюць унізе, - растлумачыў Дамблдор. - Трупаў наогул баяцца не трэба, як і цемры. Зразумела, лорд Валан дэ Морт, які ўпотай баіцца і таго, і іншага, са мной бы не пагадзіўся. Але гэта, ізноў жа, ад

недахопу розуму. Бо ў смерці і цемры палохае, уласна, невядомасць.

Гары маўчаў, не жадаючы спрачацца, але думка аб шматлікіх трупах зусім побач прыводзіла яго ў жах, да таго ж, ён не верыў, што яны настолькі бяскрыўдныя.

- Але адзін з іх выскачыў, - сказаў ён, спрабуючы захоўваць спакой. - Калі я заклікаў Хоркрукс, з возера выскачыў мярцвяк.

- Так, - пагадзіўся Дамблдор. - Упэўнены, калі мы забярэм Хоркрукс, яны стануць больш ваяўнічыя. Да шчасця, тыя, хто жыве ў холадзе і цемры, звычайна баяцца цеплыні і святла. Такім чынам, яго мы і заклічам на дапамогу, здарся такая галеча. Агонь, Гары, - з усмешкай растлумачыў Дамблдор у адказ на крайняе здзіўленне, якое адбілася на твару Гары.

- А... так... - слаба адклікнуўся той і, павярнуўшы галаву, зірнуў на зелянявае святленне, да якога няўмольна вабіла лодку. Адлюстроўваць бясстрашнасць больш не атрымлівалася. Бязмежнае возера, якое кішыць мерцвякамі... Гары здавалася, што прайшло ўжо шмат гадзін з тых часоў, як ён сустрэў прафесара Трэлані, аддаў Рону з Герміёнай Фелікс Фелецыс... І чаму ён не развітаўся з імі як след... не пабачыўся з Джыні...

- Амаль прыплылі, - весела паведаміў Дамблдор.

Сапраўды, зелянявае святленне раптам апынулася побач, і праз некалькі хвілін лодка мякка ўткнулася ў нешта. Гары падняў чарадзейную палачку, якая свяцілася, вышэй і ўбачыў, што яны праплылі да астраўка, які ўяўляў сабой плоскую каменную пляцоўку ў сярэдзіне возера.

- Асцярожней, не дакраніся вады, - нагадаў Дамблдор, калі Гары выбіраўся з лодкі.

Па памеры астравок ці ледзь пераўзыходзіў кабінет Дамблдора; на гладкім і цёмным камені не было нічога, акрамя крыніцы зелянявага святлення, якое бліжэй здавалася нашмат ярчэй. Гары прыжмурыўся, дагледзеўся і спачатку вырашыў, што гэта лямпа, але затым зразумеў: святло зыходзіць ад каменнай чары накшталт Віра Памяці, якая стаяла на пастаменце.

Дамблдор накіраваўся да чары; Гары рушыў услед за ім. Яны ўсталі бок аб бок, зазірнулі ўнутр і ўбачылі смарагдавую вадкасць, якая выпускала флюарэсцэнтнае ззянне.

- Што гэта? - ціха спытаў Гары.

- Сапраўды не ведаю, - адказаў Дамблдор. - Але гэта відавочна небяспечней, чым кроў і трупы.

Дамблдор адсунуў рукаў і кончыкамі асмаленых пальцаў пацягнуўся да зелля.

- Не, сэр, не чапайце!...

- Ды я і не магу, - слаба ўсміхнуўся Дамблдор. - Бачыш? Не атрымліваецца. Паспрабуй ты.

Гары, у страху гледзячы на зелле, паспрабаваў да яго дакрануцца і адчуў нябачны бар'ер, які мяшаў паднесці руку бліжэй, чым на цалю. Ён пхнуў мацней, яшчэ мацней, але пальцы нічога не адчувалі, толькі паветра, чамусьці вельмі шчыльнае, непранікальнае.

- Адыдзі, калі ласка, Гары, - сказаў Дамблдор.

Ён узняў палачку і, амаль нячутна мармычучы, прарабіў над чарай нейкія мудрагелістыя рухі. Нічога не адбылося, хоць зелле, мабыць, засвяцілася ярчэй. Гары маўчаў, але, ледзь Дамблдор апусціў палачку, адразу загаварыў.

- Вы думаеце, Хоркрукс унутры, сэр?

- О так. - Дамблдор прыгледзеўся ўглыб чары. Гары ўбачыў на гладкай зялёнай паверхні яго перавернуты твар. - Толькі як да яго дабрацца? У зелле не атрымоўваецца пагрузіць руку, яго нельга выпарыць, прымусіць расступіцца, сабраць, уцягнуць у палачку, а таксама зачараваць, трансфармаваць або нейкай іншай выявай змяніць яго прыроду.

Дамблдор амаль бяздумна крутануў палачкай і злавіў крыштальны кубак, які стварыў з паветра.

- Магу толькі скласці, што зелле трэба выпіць.

- Што? - выклікнуў Гары. - Не!

- Мабыць, так: толькі выпіўшы зелле, можна спустошыць чару і ўбачыць, што ляжыць на дні.

- Але калі... калі яно заб'е вас?

- Сумняваюся, - бесклапотна адклікаўся Дамблдор. - Ці ледзь лорд Валан дэ Морт жадаў забіць чалавека, які дабраўся да гэтай выспы.

Гары не верыў уласным вушам. Што гэта - чарговы прыклад вар'яцкага імкнення Дамблдора ва ўсім і ўся бачыць толькі дабро?

- Сэр, - вымавіў Гары, - мы кажам пра Валан дэ Морту…

- Прабач, Гары; трэба было сказаць, што ён не жадаў забіваць яго адразу, - паправіўся Дамблдор. - Не, ён трымаў бы яго жывым датуль, пакуль не пазнае, як той здолеў прайсці скрозь яго заслоны і, галоўнае, чаму жадае спустошыць чару. Не забывай, лорд Валан дэ Морт упэўнены, што, акрамя яго, ніхто нічога не ведае пра Хоркруксы.

Гары жадаў нешта сказаць, але Дамблдор падняў руку, заклікаючы да маўчання, і, злёгку нахмурачыся, паглядзеў на чару. Пасля напружаных разважанняў ён вымавіў:

- Без сумневу, зелле павінна перашкодзіць мне ўзяць Хоркрукс. Яно можа паралізаваць мяне, прымусіць забыцца, для чаго я тут, выклікаць такі боль, што мне стане не да чары, альбо яшчэ як-то перашкодзіць маім намерам. Калі так, Гары, твая задача - прасачыць, каб я ўсё выпіў, нават калі табе прыйдзецца мяне прымушаць. Ты зразумеў?

Іх вочы сустрэліся над чарай; бледныя твары былі падсветленыя зялёным. Гары маўчаў. Дык вось навошта ён тут - каб сілком уліваць у Дамблдора зелле, якое можа прычыніць невыносны боль?

- Ты памятаеш, - сказаў Дамблдор, - на якіх умовах я ўзяў цябе з сабой?

Гары нерашуча паглядзеў у блакітныя вочы старога чараўніка, якія сталі зялёнымі ў святле чары.

- Але што калі…?

- Ты пакляўся, ці не так, падпарадкоўвацца маім загадам?

- Так, але…

- Я папярэджваў, што вандраванне можа быць небяспечным?

- Так, - адказваў Гары, - але...

- Што ж, у такім разе, - сказаў Дамблдор, зноў адсоўваючы рукаў і паднімаючы пусты кубак, - ты чуў мой загад.

- Чаму я не магу выпіць зелле? - у адчай выклікнуў Гары.

- Таму што я трохі старэй за цябе і разумней і пры гэтым не такі каштоўны, - адказаў Дамблдор. - Раз і назаўжды, Гары: даеш слова зрабіць усё, што ў тваіх сілах, каб я выпіў зелле да канца?

- А нельга...?

- Даеш?

- Але...

- Дай слова, Гары.

- Я... добра, але...

Перш чым ён паспеў вымавіць яшчэ хоць слова пратэсту, Дамблдор апусціў крыштальны кубак у чару. У Гары яшчэ заставалася надзея, што кубак не зможа крануць зеллі, аднак крышталь пагрузіўся туды з лёгкасцю. Калі кубак напоўніўся да бакоў, Дамблдор паднёс яго да рота.

- Тваё здароўе, Гары.

І выпіў да дна. Гары ў жаху сачыў за ім, учапіўшыся ў бок чары так, што здранцвелі кончыкі пальцаў.

- Прафесар! - устрывожана паклікаў ён, ледзь Дамблдор апусціў кубак. - Як вы сябе адчуваеце?

Дамблдор патрос галавой. Ён шчыльна сціскаў павекі. "Так больна?" - спалохаўся Гары. Дамблдор не гледзячы саўгануў кубак у чару, зноў напоўніў яго і выпіў яшчэ раз.

У поўным маўчанні ён выпіў тры кубка, а на сярэдзіне чацвёртага пахіснуўся і зваліўся наперад, на чару. Ён паранейшаму не адкрываў вачэй і вельмі цяжка дыхаў.

- Прафесар Дамблдор! - трывожна выклікнуў Гары. - Вы мяне чуеце?

Дамблдор не адказваў. Яго твар паторгваўся, як быццам ён вельмі глыбока спаў і бачыў кашмар. Рука, якая трымала зелле, саслабела; пітво вось-вось магло выліцца. Гары пацягнуўся і выраўняў крыштальны кубак.

- Прафесар, вы мяне чуеце? - гучна паўтарыў ён, і яго словы гулка разляцеліся па пячоры.

Дамблдор часта і цяжка дыхаў. Потым ён загаварыў, і Гары не пазнаў яго голасу; раней Дамблдор ніколі не выказваў пры ім страху.

- Я не жадаю… не прымушай мяне…

Гары глядзеў на збялелы твар, такі знаёмы, на кручкаваты нос і акуляры ў форме паўмесяца, і не разумеў, што рабіць.

- Мне не падабаецца… я больш не жадаю… - енчыў Дамблдор.

- Трэба… трэба, прафесар, - цвёрда сказаў Гары. - Трэба ўсё выпіць, памятаеце? Вы загадалі прымушаць вас піць. Вось…

Гары, выпрабоўваючы пякучую нянавісць да сабе, рашуча падапхнуў кубак да рта Дамблдора і нахіліў яго. Дамблдор пакорліва выпіў астаткі зелля.

- Не… - пралапатаў ён, калі Гары зноў напоўніў кубак. - Я не жадаю… не жадаю… адпусці мяне…

- Нічога, нічога, прафесар, - сказаў Гары. Яго рука адчайна дрыжала. - Нічога, я з вамі…

- Хай гэта спыніцца, хай спыніцца… - плакаў Дамблдор.

- Так… так, выпіце яшчэ і ўсё спыніцца, - зманіў Гары і выліў зелле ў адкрыты рот Дамблдора.

Той закрычаў; крык рэхам разнёсся па велізарнай пячоры, над мёртвай чорнай вадой.

- Не, не, не… не… не магу… не магу, не прымушай мяне, я не жадаю…

- Усё добра, прафесар, усё добра! - выклікнуў Гары. Яго рукі так моцна трэсліся, што ён ледзь здолеў у шосты раз зачэрпаць зелле; чара спусцела напалову. - З вамі нічога не здарыцца, гэта бяспечна, не па-сучаснасці, праўда, не па-сучаснасці… вось, піце, піце…

Дамблдор паслухмяна выпіў, быццам атрымаўшы проціяддзе, але, ледзь спустошыўшы кубак, паваліўся на калены. Ён дрыжаў дробнай дрыготкай, рыдаючы:

- Прабачыце мяне, я больш не буду, не буду! Калі ласка, спыніце, я ведаю, што паступіў дрэнна, але, калі ласка, хай гэта спыніцца, і я больш ніколі, ніколі…

- Выпіце, і ўсё спыніцца, прафесар, - пакутуючы, паабяцаў Гары і выліў у рот Дамблдору сёмы кубак.

Бедны стары скурчыўся, нібы абараняючыся ад нябачных катаў, выпадкова махнуў рукой і ледзь не выбіў з рук Гары новы кубак зелля, якочучы:

- Не мучайце іх, не мучайце, калі ласка, калі ласка, гэта я вінаваты, вазьміце мяне…

- Выпіце, выпіце, вам стане лепш, - ашалела маліў Гары, і зноў Дамблдор падпарадкоўваўся і адкрыў рот, хоць не адкрываў вачэй і дрыжаў з галавы да ног.

Потым ён паваліўся на зямлю, зноў рыдаючы і стукаючы кулакамі па зямлі. Гары зноў напоўніў кубак.

- Калі ласка, калі ласка, калі ласка, не… не гэта, толькі не гэта, я ўсё зраблю…

- Проста выпіце, прафесар, выпіце…

Дамблдор выпіў, як дзіця, якое памірае ад смагі, і тут жа закрычаў, нібы яму абпаліла ўсе вантробы:

- Усё, усё, калі ласка, больш не магу…

Гары ў дзесяты раз зачэрпаў зелле і адчуў, што крышталь шкрабануў па дне чары.

- Ужо амаль усё, прафесар, піце, піце…

Ён падтрымаў Дамблдора за плечы, і той асушыў кубак; Гары ўстаў за новай порцыяй, і раптам Дамблдор закрычаў у смяротнай пакуце:

- Я жадаю памерці! Жадаю памерці! Спыні гэта, спыні, я жадаю памерці!

- Піце, прафесар, піце…

Дамблдор падпарадкоўваўся, але, не дапіўшы, узмаліўся:

- ЗАБІ МЯНЕ!

- Вось… гэта заб'е! - у жаху выдыхнуў Гары. - Проста выпіце… і ўсё скончыцца… скончыцца!

Дамблдор, гучна глынаючы, выпіў зелле да апошняй кроплі, выдаў адчайны, перарывісты стогн і зваліўся на зямлю тварам уніз.

- Не! - выгукнуў Гары, які ўстаў за чарговай порцыяй; ён выпусціў кубак у чару, кінуўся да Дамблдора і з цяжкасцю перавярнуў яго на спіну. Акуляры старога чараўніка перакасіліся, павекі былі закрытыя, рот адкрыты. - Не, - Гары затрос Дамблдора, - вы не можаце памерці, вы самі сказалі, што гэта не яд, ачуйцеся, ачуйцеся… *Рэннервейт*! - ускрыкнуў ён, паказваючы палачкай на грудзі Дамблдора. Успыхнула чырвонае святло, але нічога не адбылося. - *Рэннервейт*… сэр… калі ласка…

Павекі Дамблдора завагаліся; сэрца Гары з надзеяй прыскокнула ў грудзі.

- Сэр, вы…?

- Вады, - хрыпла праенчыў Дамблдор.

- Ваоды, - выдыхнуў Гары, - так…

Ён ускочыў і выхапіў з чары кубак, амаль не звярнуўшы ўвагі на залаты медальён, які ляжаў пад ім.

- *Агуаменці*! - пракрычаў ён, тыкаючы ў кубак чарадзейнай палачкай.

Той напоўніўся чыстай вадой; Гары зваліўся на калены каля Дамблдора, падняў яго галаву і паднёс кубак да вуснаў

- але там было пуста. Дамблдор застагнаў і пачаткаў затыхацца.

- Была ж … пачакаеце… Агуаменці! - загадаў Гары. На секунду ў кубку зазіхацела вада, але, толькі Гары паднёс яго да рта Дамблдора, як вада зноў знікла.

- Сэр, я імкнуся, імкнуся! - у адчаі выклікнуў Гары, але Дамблдор ці наўрад яго чуў; ён перакаціўся на бок і дыхаў перарывіста, як у агоніі. - Агуаменці… агуаменці… АГУАМЕНЦІ!

Кубак у трэці раз напоўніўся і спусцеў. Дыханне Дамблдора спынялася. Мозг Гары ліхаманкава працаваў, і ён раптам здагадаўся, дзе, па задумцы Валан дэ Морта, трэба ўзяць ваду…

Ён кінуўся да боку каменнай пляцоўкі і хутка апусціў кубак у возера, да бакоў напоўніўшы яго ледзяной вадой. Яна не знікла.

- Сэр… вось! - загарлапаніў Гары і, ніякавата кінуўшыся да Дамблдора, выплюхнуў ваду яму на твар.

Больш ён нічога не паспеў зрабіць; па яго вольнай руцэ папоўз холад, і зусім не з-за ледзяной вады. Нечая слізкая белая канечнасць, ухапіўшы Гары за запясце, павольна цягнула яго назад, да возера, паверхня якога ўжо не была люстраной; вада завіравала, і адусюль, куды ні кінь погляд, выныралі бледныя рукі і галовы, мужчынскія, жаночыя, дзіцячыя. Да астраўка, паўстаўшы з чарноцця, няўмольна набліжалася войска мерцвякоў з невідушчымі запалымі вачамі.

- Петрыфікус таталус! – закрычаў Гары, з усіх сіл чапляючыся за гладкі і мокры камень і адначасова тыкаючы палачкай у інфернія, які схапіў яго за руку. Труп расціснуў хватку, перакуліўся назад і з гучным воплескам паваліўся зваротна ў возера. Гары так-сяк падняўся, але на камень ужо залазілі іншыя інферніі; кашчавыя пальцы ўпіваліся ў слізкую абзу сушы, пустыя, зацягнутыя плёнкай вочы слепа глядзелі на Гары, з лахманоў сцякала вада.

- Петрыфікус таталус! - зароў Гары, адыходзячы і размахваючы палачкай; шэсць або сем трупаў зваліліся, але за імі надыходзіла мноства іншых. - Імпедымента! Інкарсерус!

Некаторыя інферні спатыкнуліся, аднаго або двух аблыталі вяроўкі, але ідучыя следам проста пераступалі праз ляжалыя целы. Гары ўпарта размахваў палачкай, крычучы:

- Сектумсэмпра! СЕКТУМСЭМПРА!

Але скрозь разрэзы на мокрым рыззі і ледзяной скуры мерцвякоў не пралівалася ні кроплі крыві: яны ішлі і ішлі, як ні ў чым не бывала, і цягнулі да яго сваі рукі. Гары адступіў далей - і адчуў, што ззаду яго таксама хапаюць рукі, тонкія, страціўшыя целы, халодныя, як сама смерць. Яго адарвалі ад зямлі, падхапілі і павольна, але няўхільна пацягнулі да вады. І Гары зразумеў, што яму ўжо не вырвацца, што ён патоне і таксама стане мёртвым захавальнікам часцінкі знявечанай душы Валан дэ Морта…

Раптам цемру прарэзаў агонь, малінава-залаты; ён кольцам атачыў каменную выспу, і інферніі, якія чэпка трымалі Гары, завагаліся і захісталіся; яны не адважваліся прайсці скрозь агонь да вады. Яны выпусцілі Гары; ён стукнуўся аб зямлю, адразу паспрабаваў устаць, але паслізнуўся і зваліўся, да крыві абадраўшы рукі аб камень; потым усёткі падняўся і, трымаючы чарадзейную палачку напагатове, агледзеўся па баках.

Дамблдор ачуўся і ўстаў. Ён быў бледны, падобна інферніям, але грозна ўзвышаўся над усімі; у яго вачах танцаваў агонь. Ён трымаў чарадзейную палачку як паходня, і полымя, якое ірвалося з яе, велізарным смажанінам ласо ўвінала выспу.

Інферніі пачалі слепа тыкацца сябар у сябра, спрабуючы ўцячы ад агню…

Дамблдор схапіў са дна чары медальён і схаваў яго ва ўнутраную кішэнь, потым жэстам падклікаў Гары. Інферніі, здавалася, нават не заўважылі, што выпусцілі здабычу. Дамблдор павёў Гары да лодкі; агністае кольца рухалася

разам з імі. Інферніі аслупянела дайшлі да боку возера і з палягчэннем слізганулі ў цёмную ваду.

Гары дрыжаў з галавы да ног. Ён падумаў, што Дамблдору можа не хапіць сіл перабрацца ў лодку; сапраўды, той хістаўся; уся яго энергія сыходзіла на падтрыманне агністага кольца. Гары падхапіў Дамблдора і дапамог яму сесці. Толькі яны ўвайшлі ў лодку, як яна паплыла ад выспы, які ўсё яшчэ акружала кольца полымя; інферніі кішэлі ўнізе, але не адважваліся высунуцца.

- Сэр, - выдыхнуў Гары, - сэр, я зусім забыўся… пра агонь… яны надыходзілі, я запанікаваў…

- Не дзіўна, - прамармытаў Дамблдор. Гары спалохаўся - настолькі глуха гучаў яго голас.

Лодка лёгка ткнулася ў бераг. Гары выскачыў з яе і адразу павярнуўся, каб дапамагчы Дамблдору. Ледзь ступіўшы на бераг, той у знямозе выпусціў руку і выпусціў з пальцаў чарадзейную палачку; агністае кольца знікла, але інферніі больш не паказваліся. Лодка сышла пад ваду; ланцугі, бомкаючы і бразгаючы, таксама выслізнулі на глыбіню. Дамблдор гучна ўздыхнуў і адкінуўся на сцяну пячоры.

- Я так стаміўся… - пажаліўся ён.

- Не турбуйцеся, сэр, - адклікнуўся Гары, вельмі спалоханы смяротнай бледнасцю Дамблдора. - Я адвяду вас у Хогвартс… абапрыцеся на мяне…

Ён паклаў здаровую руку Дамблдора сабе на плечы і, прагінаючыся пад яго вагай, павёў вакол возера.

- Увогуле і цэлым… абарона апынулася… вельмі мудрагелістай, - ціха вымавіў Дамблдор. - Адзін чалавек не зладзіўся бы… ты малайчына, Гары, малайчына…

- Лепш нічога не гаварыце зараз, - невыразны голас і няцвёрдая хада Дамблдора выклікалі ў Гары вялікую трывогу, - захоўвайце сілы, сэр… хутка мы абярэмся адсюль…

- Арка будзе закрытая… мой нож…

- Не трэба, я парэзаўся аб камень, - цвёрда сказаў Гары, - вы толькі пакажыце, дзе...

- Тут...

Гары правёў скрываўленай рукой па сцяне пячоры; арачны праём, атрымаўшы крывавы поплатак, адразу адкрыўся. Яны перасеклі вонкавую пячору, і Гары дапамог Дамблдору спусціцца ў ледзяную ваду, якая напаўняла расколіну ў скале.

- Усё будзе добра, сэр, - зноў і зноў паўтараў Гары, якога маўчанне Дамблдора палохала нашмат больш, чым яго абцяжараная прамова. - Мы амаль дашлі... я вам дапамагу апарыраваць зваротна... не бойцеся...

- Я і не баюся, Гары, - адказаў Дамблдор. Яго голас злёгку адужэў, нягледзячы на тое, што вада была ледзяная. - Я ж з табой.

РАЗДЗЕЛ 27. ВЕЖА МАЛАНАК

Нарэшце над галавою зноў паказаліся зоркі. Гары ўвалок Дамблдора на вяршыню самага блізкага валуна і дапамог яму ўстаць на ногі. Гары страшна змок, і дрыжэў ад холаду; ён згінаўся пад цяжарам Дамблдора, аднак сабраў апошнія сілы і засяродзіўся на сваёй мэце -Хосміду. Ён сціснуў павекі, сашчаміў руку свайго спадарожніка і ступіў наперад, у знаёмую пустэчу.

Не паспеўшы адкрыць вочы, ён ужо зразумеў, што падарожжа прайшло паспяхова: запах солі і лёгкі марскі брыз зніклі. Яны з Дамблдорам стаялі пасярод неасветленай Высокай вуліцы; з іх ручаямі сцякала вада, яны дрыжалі з галавы да пят. На адно жудаснае імгненне ўяўленне Гары намалявала інфэрній, якія напаўзалі са ўсіх бакоў, але ён міргнуў і ўбачыў, што вакол усё ціха і цемра стаіць абсалютная, калі не лічыць некалькіх ліхтароў і вокнаў, з якіх лілося святло ў верхніх паверхах крам.

- Атрымалася, прафесар! - знясіленым шэптам выклікнуў Гары, толькі цяпер адчуўшы жудасную рэзь у грудзях. - Атрымалася! Мы здабылі Хоркрукс!

Дамблдор пахіснуўся і прываліўся да яго. Спачатку Гары падумаў, што з-за яго няўмелага апарыравання ў прафесара закруцілася галава, але потым зазірнуў яму ў твар і жахнуўся: ён быў пакрыты потам і нават у бляклым святле ліхтароў дзівіў сваёй бледнасцю.

- Сэр, як вы сябе адчуваеце?

- Было і лепей, - слабым голасам адказаў Дамблдор. Куткі яго вуснаў завагаліся ў ледзь прыкметнай усмешцы. - Гэтае зелле… танізавальным не назавеш…

Тут, да поўнага адчаю Гары, Дамблдор апусціўся на зямлю.

- Сэр… не хвалюйцеся, сэр, вам зараз стане лепш, не бойцеся…

Ён у паніцы агледзеўся, разлічваючы знайсці хоць нейкую дапамогу, але нідзе нікога не было, а Гары разумеў толькі адно: што неабходна любым спосабам хутка даставіць Дамблдора ў лякарню.

- Трэба адвесці вас у школу, сэр… да мадам Помфры..

- Не, - запярэчыў Дамблдор. - Патрэбен … прафесар Снэйп… але я… ці наўрад смогу дайсці…

- Так… сэр, паслухайце… я зараз пастукаю ў дзверы, знайду, дзе вам перадыхнуць… а сам збегаю і прывяду мадам…

- Сэвераса, - ясна сказаў Дамблдор. - Патрэбен Сэверус…

- Добра, няхай… але мне ўсё роўна прыйдзецца пакінуць вас ненадоўга, каб…

Але, не паспеў Гары паварушыцца, як пачуў, што да іх хтосьці бяжыць. Яго сэрца радасна падскочыла: іх заўважылі, зразумелі, што патрабуецца дапамога! Ён азірнуўся: да іх спяшалася мадам Размерта ў пухнатых шлапаках на высокіх абцасах і шаўковым халаце з цмокамі.

- Я закрывала фіранкі ў спальні - і раптам вы! Хвала нябёсам, хвала нябёсам, я не ведала, што і… але што гэта з Альбусам?

Яна рэзка спынілася і, часта дыхаючы, шырока расплюшчытымі вачамі ўтаропілася на Дамблдора.

- Ён паранены, - растлумачыў Гары. - Мадам Размерта, можна яму пабыць у "Трох мётлах", пакуль я збегаю ў школу за дапамогай?

- Табе нельга туды аднаму! Ты што, не разумееш?… Няўжо вы не бачылі?…

- Калі вы дапаможаце яго падняць, - не слухаючы, працягваў Гары, - то мы адвядзем яго ўнутр…

- У чым справа? - спытаў Дамблдор. - Размерта, што здарылася?

- Смя…. Смяротная Пазнака, Альбус.

І яна паказала ў неба над Хогвартсам. Ад яе слоў Гары ахапіў жывёльны страх… ён павярнуўся, паглядзеў…

Над школай вісеў зялёны чэрап са змяіным языком, пазнака Пажыральнікаў Смерці… тая, якую яны пакідаюць над будынкамі… калі забіваюць кагосьці…

- Даўно яна з'явілася? - спытаў Дамблдор. Яго рука балюча ўчапілася Гары ў плячо - прафесар з працай пачаў падымацца з зямлі.

- Літаральна пару хвілін назад; калі я выпускала кошку, яго яшчэ не было, а калі паднялася наверх…

- Мы павінны неадкладна вярнуцца ў замак, - сказаў Дамблдор. Яго хістала, але голас гучаў уладна. - Размерта, нам запатрабуецца транспарт… мётлы…

- У мяне ёсць парачка за барам, - з спалоханым выглядам пралапатала тая. - Збегаць прынесці?

- Не, Гары сам прынясе.

Гары ахвотна падняў чарадзейную палачку:

- Акцыё мётлы Размерты.

Праз секунду з паба з грукатам вырваліся дзве мятлы. Яны вокамгненна падляцелі да Гары і, ледзь прыкметна вібруючы, замерлі на ўзроўні яго пояса.

- Размерта, пайшлі, калі ласка, паведамленне ў Міністэрства, - распарадзіўся Дамблдор, садзячыся на мятлу. - У Хогвартсу, магчыма, яшчэ не зразумелі… Гары, надзень Плашч-Нябачнік.

Гары дастаў з кішэні Плашч, накінуў яго на сябе і толькі потым сеў на мятлу. Мадам Размерта на сваіх высокіх абцасах пабегла да паба, а Гары з Дамблдорам адапхнуліся ад зямлі, узняліся ў паветра і накіраваліся да замка. Гары касіўся на свайго спадарожніка, каб, калі той пачне падаць, своечасова яго падхапіць, аднак выгляд Смяротнага Пазнакі, падобна, надаваў Дамблдору сіл: ён прымкнуў да мятлы і ляцеў, не зводзячы вачэй з зялёнага чэрапа; доўгія серабрыстыя валасы і барада раздзімаліся ззаду, ярка вылучаючыся на фоне чорнага неба. Гары таксама глядзеў на жудасную пазнаку, і па яго жылам, нібы атрута, разбегаўся жах, не даючы дыхаць і прымушаючы забыцца пра ўсе іншыя непрыемнасці…

Колькі часу яны адсутнічалі? Зелле Поспеху ў Рона, Герміёны і Джыні? Няўжо хтосьці з іх загінуў? Або гэта Нэвіл, Луна, хто-небудзь з А.Д..? А калі так… бо патруляваць калідоры, выйсці з бяспечных спальняў загадаў ім ён, Гары… Няўжо ён ізноў апынецца вінаваты ў смерці сябра?

Унізе здалася звілістая пад'язная алея. У вушах Гары гучна свістаў вецер, але ён усё роўна пачуў, што Дамблдор зноў мармыча нешта незразумелае. Неўзабаве, над сцяной замка, мятла Гары нечакана моцна завібрыравала, і тады ён зразумеў: Дамблдор здымаў свае ж ахоўныя заклёны, каб уляцець на тэрыторыю, не зніжаючы хуткасці. Смяротная пазнака зіхацела прама над астранамічнай вежай, самай высокай у школе. Ці значыць гэтае, што забойства адбылося менавіта там?

Дамблдор праляцеў над зубчастай агароджай вежы і ўжо злазіў з мятлы; Гары прызямліўся побач літаральна на секунду пазней і агледзеўся па баках.

Нікога, нічога. Дзверы на шрубавую лесвіцу, якая вядзе ў замак, зачыненыя. Вакол ні слядоў дужання, ні цела.

- Што гэта значыць? - спытаў Гары, паднімаючы вочы на зялёны чэрап са змяіны языком, які злавесна пабліскваў у вышыні. - Гэта сапраўдны знак? Кагосьці сапраўды… прафесар?

У каламутным асвятленні знака Гары ўбачыў, што Дамблдор знявечанай рукой схапіўся за грудзі.

- Ідзі за Сэверусам, - слабым, але выразным голасам вымавіў Дамблдор. - Распавядзі пра ўсё і прывядзі да мяне. Больш нічога не прадпрымай, ні з кім не размаўляй і не здымай Плашча. Я буду чакаць тут.

- Але…

- Ты пакляўся мяне слухацца, Гары - ідзі!

Гары паспяшаўся да дзвярэй на лесвіцу, але, ледзь схапіўшыся за жалезнае кольца, пачуў з іншага боку нечыя хуткія крокі. Ён азірнуўся на Дамблдора. Той жэстам загадаў яму адысці. Гары адступіў, вымаючы чарадзейную палачку.

Дзверы расхінуліся, і хтосьці вылецеў на пляцоўку вежы з крыкам:

- Экспеліармус!

Цела Гары закасцянела. Ён, нібы статуя, наперакос паваліўся на сцяну, ды так і застаўся стаяць; ён не мог ні паварушыцца, ні загаварыць і цалкам не разумеў, як гэта атрымалася: бо Экспелліармус не той заклён, які замарожвае...

Затым ён убачыў чарадзейную палачку Дамблдора, якая імклівай дугой уляцела за агароджа вежы, і ўсё зразумеў... Дамблдор моўчкі пазбавіў яго рухомасці і, выдаткаваўшы на гэта каштоўную секунду, не змог абараніцца сам.

Дамблдор стаяў каля сцяны. Яго твар быў зусім белым, але ён не выказваў ні панікі, ні нават турботы. Ён толькі паглядзеў на таго, хто яго абяззброіў, і абыякава вымавіў:

- Добры вечар, Драка.

Малфой адступіў назад і паспешліва агледзеўся па баках, правяраючы, ці няма ў Дамблдора абаронцаў. Ён паглядзеў на другую мятлу.

- Хто тут яшчэ?

- Тое ж самае магу спытаць у цябе. Або ты дзейнічаеш у адзіночку?

Бледныя вочы Малфоя шпурнуліся да Дамблдора.

- Не, - сказаў ён. - Да мяне прыйшло падмацаванне. Сёння ў вас у школе Пажыральнікі Смерці.

- Так, так, - прагаварыў Дамблдор такім тонам, нібы Малфой паказваў яму выдатна выкананую дамашнюю работу. - Вельмі добра. Значыць, ты знайшоў спосаб іх упусціць?

- Так, - адклікнуўся Малфой. Ён вельмі затыхаўся. - Прама ў вас пад носам, а вы нават не заўважылі!

- Фенаменальна, - захапіўся Дамблдор. - І усё ж... ты ўжо прабач... дзе яны зараз? Тваіх прыхільнікаў нешта не відаць.

- Ім перашкодзіла ваша ахова. Яны ваююць там, унізе. Гэта ненадоўга... я пайшоў наперад. я... мне трэба выканаць загад.

- Што ж, мой хлопчык, дзейнічай, выконвай, - ласкава сказаў Дамблдор.

Павісла маўчанне. Гары, зачынены ў клетцы свайго паралізаванага цела, сачыў за імі ва ўсе вочы і пакутліва напружваў слых, спадзеючыся ўлавіць шум падаленага дужання. Драка Малфой бяздзейнічаў і толькі глядзеў на Альбуса Дамблдора, які - проста неспасціжна! - усміхаўся.

- Драка, Драка, ты не забойца.

- Гэта чаму гэта? - ускрыкнуў Малфой.

Здаецца, ён і сам зразумеў, наколькі па-дзіцячаму гэта прагучала; нават у смутным святле знака Гары ўбачыў, як успыхнулі шчокі Малфоя.

- Вы не ведаеце, на што я здольны, - напорыста абвясціў Малфой, - і не ўяўляеце, што я ўжо зрабіў!

- Чаму, уяўляю, - мякка запярэчыў Дамблдор. - Ты ледзь не забіў Кэці Бэл і Рональда Уізлі. Ты цэлы год адчайна імкнуўся забіць мяне. Прабач мяне, Драка, але твае спробы былі непераканаўчыя... да такой ступені, што я, адкрыта кажучы, стаў сумнявацца, ці сапраўды табе гэта трэба...

- Трэба! Яшчэ як! - апантана ўскрыкнуў Малфой. - Я увесь год працаваў, і сёння...

Аднекуль з замка данёсся прыглушаны крык. Малфой напружыўся і азірнуўся праз плячо.

- Хтосьці аказвае мужны супраціў, - свецкім тонам заўважыў Дамблдор. - Але ты казаў... ах так, табе атрымалася правесці ў школу Пажыральнікаў Смерці. Прызнаюся, я лічыў гэта немагчымым... як табе атрымалася?

Але Малфой не адказаў: ён прыслухваўся да таго, што адбывалася ўнізе і, здавалася, таксама не мог парухацца.

- Ці не прыступіць табе да справы самастойна? - прапанаваў Дамблдор. - Раптам тваіх памагатых затрымала мая ахова? Ты, магчыма, зразумеў, што сёння тут яшчэ і члены Ордэна Фенікса. Ды і дапамога табе, шчыра кажучы, не патрэбна... чарадзейнай палачкі ў мяне няма... абараніцца няма чым...

Малфой моўчкі глядзеў на яго.

- Зразумела, - добразычліва ўсміхнуўся Дамблдор, не дачакаўшыся адказу. - Адзін баішся.

- Нічога я не баюся! - адгыркнуўся Малфой, па-ранейшаму нічога не робячы. - Гэта вам трэба баяцца!

- Але чаму? Я сумняваюся, што ты зможаш забіць мяне, Драка. Гэта зусім не так проста, як лічаць нявінныя... ну добра, пакуль мы чакаем тваіх сяброў, скажы мне... як ты правёў іх сюды? Я думаю, табе спатрэбілася нямала часу?

Здавалася, Малфой з працай душыць крык або ваніты. Люта свідруючы Дамблдора поглядам і накіроўваючы палачку прама яму ў сэрца, ён сутаргава праглынуў сліну, зрабіў некалькі глыбокіх удыхаў, а затым, нібы супраць волі, сказаў:

- Я паправіў Знікаючую Шафу, якой даўным-даўно ніхто не карыстаўся. Дзе летась страціўся Мантэгʼю.

- А-а-а.

Гэта прагучала амаль як стогн. Дамблдор на імгненне заплюшчыў вочы.

- Вельмі разумна... наколькі я разумею, да яго ёсць пара?

- Так, у краме "Борджына і Баркса", - пацвердзіў Малфой, - а паміж імі нешта накшталт праходу. Мантэгʼю распавядаў, што, пакуль ён сядзеў у Знікаючай Шафе ў Хогвартсу, ён увогуле быў без прытомнасці, але ўсё такі часам чуў, што адбываецца ў школе, а часам - у краме, нібы Знікаючая Шафа перамяшчаліся паміж імі... Але яму ніяк не атрымоўвалася дабіцца, каб яго пачулі... у выніку ён здолеў апарыраваць з Шафы, хоць правоў у яго яшчэ не было. Ён ад гэтага ледзь не памёр. Усе слухалі і толькі роты адкрывалі, а я адзін здагадаўся, у чым там справа - нават Борджын не ведаў! - я адзіны зразумеў, што з дапамогай гэтых шаф, калі паправіць зламаны, можна пранікаць у Хогвартс.

- Выдатна, - прамармытаў Дамблдор. - Стала быць, Пажыральнікі Смерці праз краму "Борджына і Баркса" пракраліся ў школу, каб дапамагчы табе... хітра, вельмі хітра... да таго ж, як ты сам кажаш, прама ў мяне пад носам...

- Так, - кіўнуў Малфой, самай парадаксальнай выявай акрылены хвалой Дамблдора. - Вельмі!

- Паміж тым, часам, - працягваў Дамблдор, - ты думаў, што паправіць Знікаючую Шафу не атрымаецца? І тады ты пачынаў дзейнічаць грубіянска і непрадумана. Напрыклад,

паслаў мне зачараваныя каралі, якія проста не маглі не патрапіць у чужыя рукі... атруціў медавуху, выпіць якую я мог толькі па неверагоднай выпадковасці...

- Так, а вы так і не зразумелі, хто за гэтым стаіць, - ашчэрыўся Малфой. Дамблдор споўз ледзь ніжэй па сцяне: мабыць, у яго паступова слабелі ногі. Знямелы Гары дарэмна дужаўся з заклёнам, які скаваў яго па руках і нагам.

- Наогул-то, зразумеў, - сказаў Дамблдор. - Я быў упэўнены, што гэта ты.

- Што ж вы мяне не спынілі? - з выклікам кінуў Малфой.

- Я спрабаваў, Драка. Прафесар Снэйп сачыў за табой па маім загадзе...

- Нічога не па вашым, ён абяцаў маёй маці...

- Так ён казаў табе, Драка, а на самай...

- Ён двайны агент, стары вы ідыёт, і працуе зусім не на вас, гэта толькі вы так думалі!

- Тут, Драка, мы расходзімся ў меркаваннях, і табе прыйдзецца з гэтым змірыцца. Ці бачыш, я цалкам давяраю прафесару Снэйпу...

- І значыць, зусім страцілі хватку! - хмылячыся, выклікнуў Малфой. - Ён увесь час прапаноўваў мне дапамогу... думаў займець усю славу... жадаў дзейнічаць... "Што ты робіш? Каралі - тваіх рук дзела? Якая дурасць, ты мог усё сапсаваць"... Але я яму не сказаў, чым займаўся ў Патрабавальным Пакоі... Вось заўтра ён прачнецца, а ўсё ўжо скончана, і ён больш не любімчык Цёмнага Лорда... у параўнанні са мной ён будзе нішто, нішто!

- Годная ўзнагарода за працу, - мякка вымавіў Дамблдор. - Зразумела, усе любяць, калі іх працу ацэньваюць па заслугах... і ўсё ж... ці ледзь ты абыйшоўся без дапаможніка... мабыць, гэта хтосьці ў Хогсміду, той, хто мог перадаць Кэці... а-а-а...

Дамблдор зноў заплюшчыў вочы, нібы засынаючы, і кіўнуў.

- Ну, вядома... Размерта. Як даўно яна пад праклёнам Імперыўс?

- Дайшло, нарэшце? - здзекліва ўсміхнуўся Малфой.

Унізе зноў закрычалі, куды гучней, чым у мінулы раз. Малфой нервова зірнуў назад і зноў павярнуўся да Дамблдора. Той працягваў:

- Значыць, беднай Размерце прыйшлося таптацца ва ўласным туалеце, чакаючы, калі можна будзе перадаць каралі той вучаніцы Хогвартса, якая зойдзе адна? А атручаны мёд... зразумела, Размерта спакойна магла па тваім загадзе падсыпаць яду ў бутэльку і адправіць яе Слагхорну, ведаючы, што ён збіраецца падарыць яе мне на Каляды... так, спрытна... спрытна... беднаму містэру Філчу, натуральна, у галаву бы не прыйшло правяраць бутэльку ад Размерты... скажы, як вы з ёй звязваліся? Я лічыў, што ўсе камунікацыі з вонкавым мірам у нас пад кантролем.

- Зачараваныя манеты, - растлумачыў Малфой быццам бы праз сілу; рука, у якой ён трымаў чарадзейную палачку, адчайна дрыжала. - Адна была ў мяне, а другая - у яе, і мы абменьваліся паведамленнямі...

- Ці не гэты метад выкарыстала летась група, якая называла сябе Арміяй Дамблдора? - нязмушана пацікавіўся Дамблдор, але пры гэтым, як заўважыў Гары, споўз па сцяне яшчэ на цалю.

- Так, я запазычыў ідэю ў іх, - крыва ўсміхнуўся Малфой. - А думка атруціць мёд - у бруднакроўкі Грэнжэр, я чуў, як яна ў бібліятэцы казала, што Філч не здольны адрозніць адно зелле ад іншага...

- Прашу цябе ўстрымацца ад такіх слоў у маёй прысутнасці, - вымавіў Дамблдор.

Малфой грубіянска разрагатаўся.

- Я тут збіраюся яго забіць, а ён хвалюецца з-за нядобрага слова!

- Так, хвалююся, - цвёрда сказаў Дамблдор, і Гары ўбачыў, што яго ногі зашкрабалі па падлозе ў спробе захаваць раўнавагу. - Што ж дакранаецца забойства, Драка, то ў цябе было досыць часу. Мы зусім адны. Я абсалютна безабаронны - думаю, ты не адважны і спадзявацца заспець мяне ў такім становішчы...

Малфой скрывіўся, як быццам з'еў нешта вельмі горкае.

- Дарэчы, наконт сённяшняга вечара, - працягваў Дамблдор. - Я ў здзіўленні: як жа так атрымалася… адкуль ты ведаў, што мяне няма ў школе? А, зразумела, - адказаў ён на сваё ж пытанне, - мяне бачыла Размерта, яна і паведаміла з дапамогай вашых мудрагелістых манет…

- Менавіта, - пацвердзіў Малфой. - Толькі яна сказала, што вы пайшлі выпіць і хутка вернецеся…

- А, так, так! Я сапраўды выпіў… і… так або інакш… вярнуўся, - прамармытаў Дамблдор. - А ты здагадаўся зрабіць мне пастку?

- Мы вырашылі павесіць над вежай Смяротную Пазнаку, каб вы адразу паспяшаліся сюды, пазнаць, каго забілі, - сказаў Малфой. - І гэта спрацавала!

- Як паглядзець… і так і не, - працягнуў Дамблдор. - Аднак… з тваіх слоў вынікае, што забойства не было?

- Кагосьці ўсёткі прыкончылі, - на гэтых словах голас Малфоя падвысіўся на цэлую актаву. - Аднаго з вашых… не ведаю каго, там было цёмна.. я праз яго пераступіў… мне загадалі чакаць вас наверсе, а гэтыя вашы феніксы з Ордэна так і лезлі пад ногі…

- Так, гэта ім уласціва, - адказаў Дамблдор.

Знізу данесліся грукат, крыкі, яшчэ гучней, чым перш; відавочна, бітва ішла на шрубавай лесвіцы, зусім побач… Сэрца Гары нячутна латашылася ў нябачных грудзях… хтосьці загінуў… Малфой пераступіў праз цела… чыё?

- Як бы там ні было, час падціскае, - сказаў Дамблдор. - Таму давай абгаворым, якія ў цябе ёсць варыянты, Драка.

- У мяне - варыянты?! - выклікнуў Малфой. - У мяне палачка… і я вас зараз заб'ю…

- Мой дарагі хлопчык, час пакінуць прытворства. Калі б ты сапраўды жадаў забіць, то зрабіў бы гэта, як толькі раззброіў мяне, а не адкладаў бы і не размаўляў пра адно, пра іншае.

- У мяне няма ніякіх варыянтаў! - ускрыкнуў Малфой і раптам збялеў, зусім як Дамблдор. - Я павінен гэта зрабіць! Ён мяне заб'е! Ён заб'е ўсю маю сям'ю!

- Я разумею ўсю цяжкасць твайго становішча, - кіўнуў Дамблдор. - Чаму, як ты думаеш, я не спыніў тваю дзейнасць

раней? Таму што ведаў: калі лорд Валан дэ Морт здагадаецца пра мае падазроны, ён цябе заб'е.

Малфой здрыгануўся пры гуку жудаснага імя.

- Я ведаў пра ўскладзеную на цябе місію, але не вырашаўся загаварыць з табой з асцярогі, што ён скарыстаецца легаліменцыяй, - працягваў Дамблдор. - Але цяпер мы нарэшце можам пагаварыць адкрыта… Дагэтуль, Драка, ты нічога дрэннага не зрабіў, нікому не зрабіў шкоды, хоць табе вельмі павезла, што твае выпадковыя ахвяры выжылі… і я магу табе дапамагчы.

- Не, не можаце, - сказаў Малфой. Палачка ў яго руцэ хадзіла ходырам. - Ніхто не можа. Ён загадаў мне гэта зрабіць - а інакш ён мяне заб'е. У мяне няма выбару.

- Пераходзь на наш бок, Драка, і мы схаваем цябе так надзейна, як табе і не снілася! Больш таго, я зараз жа пашлю членаў Ордэна за тваёй маці, і яе таксама схаваюць. Твой бацька на дадзены момант у бяспецы, у Азкабану… але калі прыйдзе час, мы і яго абаронім… пераходзь да нас, Драка… ты не забойца…

Малфой пашыранымі вачамі глядзеў на Дамблдора.

- Але я ўжо так далёка зайшоў, - павольна прагаварыў ён. - Усе думалі, я памру, спрабуючы гэта зрабіць, а я жывы… вы ў маёй уладзе… палачка ў мяне… вам засталося разлічваць толькі на маю літасць…

-Не, Драка, - ціха запярэчыў Дамблдор. - Гаворка ідзе не пра тваю літасць, а пра маю.

Малфой маўчаў. Ён стаяў з адкрытым ротам, палачка ў руцэ вельмі дрыжала. Гары здалося, што ён трохі апусціў яе…

Але тут па лесвіцы загрукаталі нечыя крокі. Праз секунду у дзверы ўварваліся чацвёра ў чорнай адзежы, змялі з дарогі Малфоя і выскачылі на пляцоўку вежы. Паралізаваны Гары, з расплюшчытымі вачамі, з жахам глядзеў на незнаёмцаў: здаецца, Пажыральнікі Смерці перамаглі.

Грузны чараўнік з дзіўаватай крывой усмешкай атдышліва захіхікаў.

- Дамблдорчыка прыперлі да сценачкі! - прасюсюкаў ён, паварочваючыся да прысадзістай чараўніцы, судзячы па выгляду, яго сястры, якая таксама радасна хмылілася. - Дамблдорык без палачкі, Дамблдорчык адзін! Разумніца, Драка, разумніца!

- Добры вечар, Амікус, - спакойна прывітаўся Дамблдор, нібы прывітаючы госця, які зайшоў на гарбату. - І Алекта тут… як міла…

Жанчына злосна хмыкнула.

- Думаеш, перад смерцю табе дапамогуць ідыёцкія жарты? - ашчэрылася яна.

- Жартачкі? Што вы, гэта проста ветлівасць, - адказаў Дамблдор.

- Давай ужо, - перабіў незнаёмец, які стаяў бліжэй усяго да Гары; вялікі сухарлявы чалавек з вусамі і шэрымі кудламі ў відавочна вельмі цеснай чорнай адзежы Пажыральніка Смерці. Гары ніколі не чуў такога голасу: ён больш нагадваў хрыплы брэх. Ад незнаёмца жудасна несла брудам, потам і, зусім беспамылкова, крывёй; у яго былі вельмі брудныя рукі і доўгія жоўтыя пазногці.

- Гэта ты, Фэнрыр? - спытаў Дамблдор.

- Так сапраўды, - прахрыпеў той. - Рады мяне бачыць, Дамблдор?

- Не, не сказаў бы…

Фэнрыр Грэйбэк драпежна ўсміхнуўся, паказаўшы вострыя зубы. Па яго падбародку сцякала кроў; ён павольна, непрыстойна аблізнуўся.

- Але ты ж ведаеш, як я люблю дзяцей.

- Няўжо ты стаў нападаць на людзей не толькі пры поўным месяцы? Вельмі незвычайна… настолькі рассмакаваўся, што аднаго разу ў месяц ужо нядосыць?

- Вось менавіта, - сказаў Грэйбэк. - Што, Дамблдор, я цябе агаломшыў? Напалохаў?

- Не буду прыкідвацца, што гэта не выклікае мне агіды, - адказаў Дамблдор. - І я сапраўды ўзрушаны, што Драка запрасіў цябе ў школу, дзе жывуць яго сябры… Падумаць, з усіх людзей…

- Я яго не запрашаў, - ледзь чуваць выдыхнуў Малфой. Ён не глядзеў на Грэйбэка, баяўся нават пакрывіцца ў яго бок. - Я не ведаў, што ён будзе…

- Хто ж адмовіцца ад візіту ў Хогвартс, - прасіпеў Грэйбэк. – Столькі цудоўных смачных глоткаў… у-м-м, цуд…

Ён выскаліўся ва ўсмешцы і пакалупаў у перадпакоях зубах агідным жоўтым пазногцем.

- А цябе, Дамблдор, я з'ем на закуску …

- Не, - рэзка запярэчыў чацвёрты Пажыральнік Смерці. У яго быў грубіянскі і жорсткі твар. - Ёсць загад. Гэта павінен зрабіць Драка. Давай ужо, Драка, прыступай.

Але ў Малфоя зусім не засталося рашучасці. Ён у страху глядзеў на белы твар Дамблдора, які быў нязвыкла нізка - настолькі той споўз па сцяне.

- Ды ён і так доўга не працягне! - выклікнуў крывароты чараўнік пад акампанемент хіхікання сваёй сястры. – Паглядзіце-ка на яго на яго… што з табой, Дамбі?

- Нічога асаблівага, Амікус: паніжаная супраціўляльнасць, запаволеная рэакцыя, - адказаў Дамблдор. - Старасць, адным словам… калі-небудзь яна прыйдзе і да цябе… калі павязе, вядома…

- Пра што гэта ты, пра што гэта? - нечакана ўзвар’яваўся Пажыральнік Смерці. - Вечна адно і тое ж, Дамбі, суцэльная балбатня і ніякай справы, ніякага, я нават не ведаю, навошта Цёмнаму Лорду наогул цябе забіваць, толькі сілы марнаваць! Валяй, Драка, канчай з ім!

Але тут унізе зноў забегалі, і нечы голас пракрычаў:

- Яны перакрылі лесвіцу… Рэдукта! РЭДУКТА!

Сэрца Гары радасна падскочыла: значыць, гэтыя чацвёра не цалкам здушыла супраціў, а толькі прадзерліся на вяршыню вежы, паставіўшы за сабой перашкоду…

- Драка, хутка! - раздражнёна выклікнуў мужчына з жорсткім тварам.

Але рука Малфоя так моцна трэслася, што ён ледзь мог прыцэліцца.

- Дайце я, - рыкнуў Грэйбэк і пайшоў на Дамблдора, працягваючы наперад рукі і шчэрачы зубы.

- Я сказаў, не! - крыкнуў жорсткатвары. Шугануў выбліск, і пярэваратня адкінула ў бок; ён стукнуўся аб сцяну і застаўся стаяць, хістаючыся і абурана зіхоцячы вачамі. Сэрца Гары латашылася так моцна, што ён дзівіўся, чаму ніхто гэтага не чуе і не заўважае яго… калі бы толькі ён мог рухацца, запусціць у іх заклёнам з-пад плашча…

- Драка, прыступай або адыдзі, каб мы самі… - пранізліва завішчала жанчына, але ў гэтае імгненне дзверы зноў расхінулася, і на парозе вырас Снэйп з чарадзейнай палачкай у руцэ. Яго чорныя вочы імгненнем увабралі ў сябе ўсю сцэну: Дамблдора, які без сіл прываліўся да сцяны, трох Пажыральнікаў Смерці, раз'юшанага пярэваратня, Малфоя.

- У нас бяда, Снэйп, - паведаміў азызлы Амікус, не зводзячы вачэй і чарадзейнай палачкі з Дамблдора, - хлапчук, падобна, здрэйфіў…

Раптам хтосьці яшчэ паклікаў Снэйп па імі, вельмі-вельмі ціха:

- Сэверус…

За ўвесь сённяшні вечар Гары яшчэ ні разу так не палохаўся. Упершыню Дамблдор умольваў.

Снэйп не адказаў, але прайшоў наперад, бесцырымонна адапхнуўшы Малфоя. Трое Пажыральнікаў Смерці адступілі. Нават пярэварацень трохі прыцішэў.

Снэйп глядзеў на Дамблдора, і яго твар працякаў нянавісцю і агідай.

- Сэверус… калі ласка…

Але той узняў палачку і накіраваў яе на Дамблдора.

- Авада Кэдаўра!

Зялёны сноп полымя стукнуў Дамблдора прама ў грудзі. Лямант жаху і нуды не зляцеў з вуснаў нерухомага Гары, і ён не мог адвесці вачэй ад кашмарнага відовішча. Дамблдора падкінула ў паветра, на імгненне ён завіс пад чэрапам, які бліскацеў, затым, як вялікая трапічная лялька, павольна пераваліўся праз агароджа вежы - і яго не стала.

РАЗДЗЕЛ 28. УЦЁКІ ПРЫНЦА-ПАЎКРОЎКІ

Гары здавалася, што і ён таксама ляціць кудысьці ў прастору; гэтага не было… не было…

- Сыходзім адсюль, хутка. – загадаў Снэйп.

Ён схапіў Малфоя за каўнер і выштурхаў у дзверы наперадзе астатніх; Уолк і каржакаваты брат з сястрой ішлі следам, прычым чараўніца захоплена сапла. Яны схаваліся за дзвярамі, і Гары ўсвядоміў, што зноў можа рухацца; у недарэчнай паставе ў сцяны яго цяпер утрымліваў не заклён, а жахлівы шок. Калі жосткатвары, які заходзіў апошнім, ужо знікаў у дзвярах, Гары апамятаўся і скінуў Плашч-Нябачнік.

- Петрыфікус таталус!

Пажыральніка Смерці нібы стукнулі ў спіну. Ён выгнуўся назад і, застыгшы нібы васковая фігура, зваліўся на пол. Гары адразу пералез праз яго і пабег уніз па цёмнай лесвіцы.

Агорнуты жахам, ён разумеў адно: што павінен як мага хутчэй дабрацца да Дамблдора і адначасова злавіць Снэйпа… чамусьці гэта было звязанв… калі звесці іх разам, усё яшчэ можна паправіць… Дамблдор не мог памерці…

Ён пераскочыў праз апошнія дзесяць прыступак шрубавай лесвіцы, прызямліўся і замёр, выставіўшы перад сабой чарадзейную палачку. У блякла асветленым калідоры ішла лютая бітва; усё было ў пылу, столь напалову правалілася. Гары спрабаваў зразумець, хто з кім дужаецца, і раптам пачуў ненавісны голас, які пракрычаў: "Справа зроблена, сыходзім!" Снэйп павярнуў за кут у далёкім канцы калідора; ім з Малфоем атрымалася бесперашкодна перасекчы поле бою. Гары кінуўся следам. Раптам ад клубка

тых, хто зараз біўся, хтосьці адарваўся і кінуўся на яго: гэта быў пярэварацень, Грэйбэк. Гары не паспеў нават падняць палачку, як пярэварацень паваліў яго на спіну. На твар Гары зваліліся брудныя валасы, нос і рот напоўніліся крывавым і потным смуродам, у горла палілося гарачае прагнае дыханне…

- Петрыфікус таталус!

Грэйбэк усім цяжарам паваліўся на Гары; той каласальным высілкам сапхнуў з сябе пярэваратня, цудам увярцеўся ад падляцеўшага ў яго зялёнага выбліску, ускочыў і галавой наперад рынуўся ў гушчу бітвы. Але адразу патрапіў нагамі ў нешта мяккае, слізкае і ледзь не зваліўся зноў: на пол тварам уніз, у лужыне крыві, ляжалі два цела. Высвятляць, хто гэта, часу не было - перад Гары нечакана заскакала полымя рудых валасоў. Джыні дзерлася з азызлым Амікусам, які шпурляў у яе праклён за праклёнам. Яна спрытна ўварочвалася, а прысадзісты Пажыральнік Смерці хіхікаў, відавочна атрымліваючы асалоду ад займальным змаганнем:

- Круцыё… круцыё… ты не зможаш танцаваць вечна, прыгажуня…

- Імпедымента! - загарлапаніў Гары.

Яго заклён стукнуў Амікуса ў грудзі. Той завішчаў як свіння, узляцеў на паветра, стукнуўся аб процілеглую сцяну, споўз на пол, і яго не стала відаць за Ронам, прафесарам МакГонагал і Люпіным. Кожны з іх дзёрся са сваім Пажыральнікам Смерці, трохі далей Тонкс ваявала з велічэзным светлавалосым чараўнікам, які біў заклёнамі ва ўсе бакі; сцены вакол парэпаліся, блізкае акно разбілася…

- Гары, адкуль ты ўзяўся? - крыкнула Джыні, але адказваць было некалі. Гары прыхіліў галаву і кінуўся наперад, цудам пазбегшы заклёны, які падарваўся ў яго над галавой і засыпаў ўсіх каменнай дробкай. Снэйп не павінен сысці, яго трэба злавіць…

- Атрымай, гадзіна! - раўнула прафесар МакГонагал. Гары бокам вока заўважыў Алекта; тая ўцякала па калідоры, затуляючы галаву рукамі, яе брат імкнуўся не адставаць. Гары пабег за імі, але яго чаравік дзесьці затрымаўся, і ў

наступны момант ён ужо ляжаў папярок нечай ногі - павярнуўшы галаву, Гары ўбачыў бледны, круглы твар Нэвіла, які ляжаў на палу.

- Нэвіл, з табой…?

- У парадку, - прамармытаў Нэвіл, трымаючыся за жывот, - Гары… Малфой і Снэйп… пабеглі туды…

- Ведаю, я за імі! - адказаў Гары. Ён прыцэліўся з падлогі і запусціў заклёнам у велічэзнага бландзіна, самога несуцішнага і небяспечнага з сапернікаў; заклён патрапіў яму ў твар. Той завыў ад болю, рэзка павярнуўся, захістаўся - і пабег за нізенькімі братам і сястрой.

Гары так-сяк падняўся і панёсся па калідоры, не звяртаючы ўвагі ні на грукат за спіной, ні на заклікі вярнуцца, ні на нямы кліч нерухомых цел, чый лёс быў пакуль невядомы…

Ён імкліва павярнуў за кут - падэшвы красовак слізгалі ад крыві. Снэйп атрымаў велізарную фору… раптам ён ужо пракраўся ў Патрабавальны Пакой? Або Ордэн усё такі паспеў яе запячатаць і адрэзаць Пажыральнікам Смерці хоць бы гэты шлях да адступу? Гары не чуў нічога, акрамя груку ўласных крокаў і грукату свайго сэрца, але раптам заўважыў на палу крывавыя адбіткі - значыць, як мінімум адзін Пажыральнік Смерці бяжыць да параднага ўваходу… Верагодна, Патрабавальны пакой і на самай справе заблакаваны…

Гары, не зніжаючы хуткасці, яшчэ раз павярнуў за кут. У яго паляцеў заклён; ён нырнуў за рыцарскія даспехі; тыя адразу падарваліся. Гары ўбачыў наперадзе Амікуса і Алекта, якія ўбягалі па мармуровай лесвіцы, і запусціў у іх заклёнам, але толькі распужаў чараўніц у парыках з партрэта на драбінчастай пляцоўцы - тыя з віскам разбегліся па суседніх карцінах. Гары пераскочыў праз абломкі даспехаў. Да яго даносіліся ўсхваляваныя крыкі; падобна, насельнікі замка пачалі прачынацца…

Ён панёсся кароткім шляхам, спадзеючыся абагнаць брата і сястру і нагнаць Снэйпа з Малфоем, якія напэўна ўжо ў двары; ён не забыўся пераскочыць праз знікаючую прыступку пасярод таемнай лесвіцы, прадзёрся скрозь

габелен у яе падножжа і вылецеў у калідор. Там стаяла групка хафлпафцаў у піжамах, якія нічога не разумелі.

- Гары! Мы пачулі шум, кажуць, там Смяротная Пазнака… - пачаў Эрні МакМілан.

- З дарогі! - прароў Гары, адкінуў у бок двух хлопчыкаў, кінуўся да драбінчастай пляцоўкі і збег па мармуровай лесвіцы ў вестыбюль. Дубовыя дзверы былі расхінутыя; на брукаваным палу віднеліся плямы крыві; некалькі да смерці перапуджаных школьнікаў ціснуліся па сценах, прычым некаторыя ўсё яшчэ закрывалі твары рукамі; гіганцкія пясочныя гадзіны "Грыфіндора" разбіліся, ізумруды з гучным грукам сыпаліся на падлогу…

Гары куляй праляцеў праз вестыбюль і выскачыў у чарноцце двара. Па накірунку да варот хутка ішлі тры ледзь адрозныя постаці. Выйдучы за тэрыторыю, яны змогуць апарырываць - судзячы па ўсім, гэта велізарны бландзін і, ледзь наперадзе, Снэйп з Малфоем…

Халоднае начное паветра літаральна раздзірала лёгкія Гары, але ён зрабіў рывок і панёсся хутчэй. У аддаленні нешта ўспыхнула, на імгненне асвяціўшы тых, каго пераследавалі; Гары не ведаў, што гэта было, а проста бег, бег, аднак ніяк не мог наблізіцца настолькі, каб як след прыцэліцца і пасласць заклён.

Зноў выбліск, крыкі, зваротныя снапы полымя. Гары зразумеў: гэта Хагрыд выскачыў з сваёй халупы і спрабуе затрымаць Пажыральнікаў Смерці. І, хоць кожны ўдых раздзіраў яго лёгкія, а ў грудзі быццам усадзілі агністы кол, Гары працягваў бегчы. Няпрошаны голас у яго галаве паўтараў: няўжо яшчэ і Хагрыда… няўжо яшчэ і Хагрыда…

Нешта балюча стукнула Гары ў паясніцу, і ён зваліўся тварам у зямлю. З ноздраў лінула кроў. Перакочваючыся на спіну з палачкай напагатове, ён ужо ведаў, што яго даганяюць брат з сястрой, якіх атрымалася апярэдзіць дзякуючы сакрэтнаму праходу.

- Імпедымента! - ускрыкнуў ён, зноў перакочваючыся на жывот і прыціскаючыся да травы. Заклён цудоўнай выявай патрапіў ў кагосьці з іх, той пахіснуўся і зваліўся,

валіўшы з ног другога; Гары ўскочыў і зноў пабег за Снэйпам…

Наперадзе, у святле паўмесяца, які нечакана выйшаў з-за аблокаў, вырас велізарны сілуэт Хагрыда. Светлавалосы Пажыральнік Смерці шпурляў у яго заклён за заклёнам, але незвычайная сіла Хагрыда і грубіянская скура, якая была успадкаваная ад маці-волата добра яго абаранялі. Снэйп і Малфой, паміж тым, выслізгвалі; хутка яны апынуцца за варотамі і апарыруюць…

Гары прамчаўся міма Хагрыда і яго саперніка, прыцэліўся ў спіну Снэйпа і выкрыкнуў:

- Ступефай!

Ён прамахнуўся; чырвоны выбліск прасвістаў міма галавы Снэйпа; той крыкнуў:

- Бяжы, Драка! - і павярнуўся; іх з Гары падзяляла дваццаць футаў. Яны паглядзелі адзін на другога і адначасова ўскінулі палачкі.

- Круц…

Снэйп папярэдзіў удар і збіў Гары з ног, не даўшы дамовіць; Гары зваліўся на спіну, перавярнуўся і хутка ўскочыў. Велізарны бландзін за яго спіной тым часам прароў:

- Інсендыё!

Раздаўся гучны выбух, і ўсё вакол заліло аранжавым святлом: гэта загарэлася халупа Хагрыда.

- Там жа Клык, злаславая ты гадзі…! - зароў Хагрыд.

- Круц.. - у другі раз закрычаў Гары, цаляючы ў Снэйпа, які быў падсветлены танцуючым полымем пажару, але той зноў блакаваў праклён; Гары бачыў, як ён хмыліцца.

- Непапраўныя заклёны не для цябе, Потэр! - пагардліва кінуў ён, перакрыкваючы румз агню, крыкі Хагрыда і выццё зачыненага Клыка. - Табе не хопіць ні духу, ні ўмення…

- Інкарс… - пачаў Гары, але Снэйп спыніў яго гультаяватым узмахам палачкі.

- Ваюй са мной! - выкрыкнуў Гары. - Ваюй, баязлівая…

- Ты завеш мяне баязліўцам, Потэр? – адказаў Снэйп. - Твой татка не вырашаўся напасці на мяне інакш як чатыры на аднаго... Цікава, як бы ты назваў яго?

- Ступе...

- Я буду спыняць цябе зноў, зноў і зноў, пакуль ты не навучышся трымаць рот на замку, а думкі пры сабе, Потэр! - ашчэрыўся Снэйп, у чарговы раз лёгка спыняючы заклён. - А цяпер сыходзім! - крыкнуў ён, звяртаючыся да велізарнага бландзіна. - Час, пакуль міністэрскія не падаспелі...

- Імпеды...

Ён не паспеў дамовіць. Нечалавечы боль пранізаў цела; Гары зваліўся на траву. Хтосьці крычаў ад болю; усё ясна, ён памрэ; Снэйп закатуе яго да смерці або да вар'яцтва...

- Не! - ускрыкнуў голас Снэйпа. Боль спыніўся раптам, як і пачаўся; Гары ляжаў на траве, згарнуўшыся клубком, сутаргава ўчапіўшыся ў палачку і затыхаючыся. Дзесьці зверху Снэйп крычаў: - Вы што, забыліся загад? Потэр прыналежыць Цёмнаму Лорду - мы павінны яго пакінуць! Сыходзім! Сыходзім!

Гары шчакой адчуў, як задрыжала зямля – Амікус, Алекта і велізарны бландын падпарадкоўваліся і пабеглі да варот. Гары завыў ад лютасці. Яму цяпер было ўсё роўна, жыць або памерці; ён з працай падняўся і, слепа хістаючыся, пайшоў на Снэйпа, якога ненавідзеў гэтак жа, як самога Валан дэ Морта...

- Сектум...

Злей махнуў палачкай і адбіў праклён, але Гары быў цяпер блізка і ясна бачыў яго твар. З яго знікла ўхмылка; полымя пажарышча асвятляла рысы, цалкам скажоныя шаленствам. Сабраўшы ўсю волю, Гары падумаў: "Леві..."

- Не, Потэр! - ускрыкнуў Злей. Раздаўся грукат, Гары адляцеў назад і зноў балюча стукнуўся спіной аб зямлю; палачка выпала з яго рукі. Гары ляжаў цалкам безабаронны, як нядаўна Дамблдор; у яго вушах звінелі крыкі Хагрыда і выццё Клыка. Раптам над ім навіс бледны твар Снэйпа. У смажаніне водбліску пажару ён шугаў нянавісцю - зусім як тады, калі ён забіваў Дамблдора.

- І ты, Потэр, адважваешся звяртаць супраць мяне мае ўласныя заклёны? Гэта я іх прыдумаў... я, Прынц-Паўкроўка! Жадаеш узяць мяне маім жа вынаходствам, як твой гідкі татка? Не ўжо... не выйдзе!

Гары шпурнуўся за сваёй палачкай; Снэйп выпусціў у яе заклён, яна адляцела далёка ўбок і знікла з выгляду.

- Ну, так забі мяне, - прахрыпеў Гары. Ён не адчуваў страху, толькі гнеў і пагарду. - Забі мяне, як забіў яго, баязлівец пага...

- НЕ СМЕЦЬ, - завішчаў Снэйп, нечакана ашалеўшы, і яго твар сказіўся нечалавечай пакутай, сапраўды ён пакутаваў не менш, чым сабака, які скуголіў і завываў ў абхопленай пажарам халупе, - ЗВАЦЬ МЯНЕ БАЯЗЛІЎЦАМ!

Ён хвастануў палачкай па паветры. Нібы распаленая пуга стукнула Гары па твару і шпурнула яго спіной аб зямлю; з вачэй пасыпаліся іскры, з лёгкіх выйшла усё паветра. Раптам наверсе зашамацелі крылы, і нешта велізарнае закрыла сабой зоркі: на Снэйпа ляцеў Клювакрыл. Снэйп адхіснуўся, ратуючыся ад вострых як брытва кіпцюроў. Гары з працай сеў - у вачах усё плыла - і ўбачыў, што Снэйп уцякае са ўсіх ног, а велічэзная жывёла, пляскаючы крыламі, нясецца за ім з пранізлівым, жудасным крыкам, якога Гары яшчэ ніколі не чуў...

Гары з працай падняўся і каламутным поглядам агледзеўся па баках, спадзеючыся адшукаць палачку іаднавіць пераслед. Яго пальцы мацалі па траве, адкідаючы нейкія галінкі, але ён ужо ведаў, што прайшло занадта шмат часу. Сапраўды, калі ён знайшоў палачку і павярнуўся да варот, то ўбачыў толькі гіпагрыфа, які кружыў над імі; Снэйп паспеў апарырываць.

- Хагрыд, - паклікаў Гары, усё яшчэ аглушаны, і закруціў галавой. – ХАГРЫД!

Ён, хістаючыся, паплёўся да падпаленай хаткі. Адтуль выскачыла велізарная постаць з Клыком на спіне. Гары з удзячным крыкам апусціўся на калены; яго трэсла з галавы да ног, усё цела страшна балела, перарывістае дыханне з болем вырывалася з грудзей.

- Ты як, Гары? У парадку? Гары? Скажы што-небудзь...

Гіганцкая валасатая фізіяномія плавала над Гары, засланяючы неба. Вакол лунаў пах гарэлага дрэва і смаленай поўсці; Гары працягнуў руку і адчуў побач абнадзейліва цёплага, жывога Клыка.

- Я нармальна, - выдыхнуў Гары. - Ты таксама?

- Яс'справа... каб мяне прыкончыць, такога глупства замала.

Хагрыд саўгануў далоні падпахі Гары і тузануў уверх з такой сілай, што яго ступні на імгненне адарваліся ад зямлі. Калі яго паставілі на ногі, ён заўважыў на шчацэ Хагрыда кроў, якая бегла з глыбокай раны пад вокам, якое імкліва апухала.

- Трэба патушыць тваю хату, - сказаў Гары, - заклён "Агуаменці"...

- Я памятаў, што чагосьці ў гэтым родзе, - прамармытаў Хагрыд, падняў ружовы ў кветачку парасонік, ад якога ішоў дым, і выгукнуў: - Агуаменці!

З парасоніка забіла вада. Гары падняў палачку - яна здалася свінцовай - і ледзь чуваць пралапатаў:

- Агуаменці!

Яны з Хагрыдам разам залівалі хату вадой, пакуль не патухлі апошнія вугольчыкі.

- Усё не так страшна, - радасна вымавіў Хагрыд праз некалькі хвілін, абводзячы поглядам дымлівыя разваліны. - Дробязі, Дамблдор за некалькі секунд паправіць...

Пачуўшы гэта, Гары здрыгануўся ад пакутлівага болю ў жываце. Цяпер, калі вакол запанавала цішыня, ён раптам асабліва востра адчуў гора, якое абвалілася на яго.

- Хагрыд...

- Уяўляеш, сяджу, бінтую ножкі лечуркам і раптам чую: ідуць, - Хагрыд журботна пагушкаў галавой, гледзячы на сваё знявечанае жыллё. - Нябось абгарэлі да галавешак, небарачкі...

- Хагрыд...

- Але што там здарылася, Гары? Я толькі бачыў, як яны ўцякалі з замка, але на які чорт Снэйп пайшоў з імі? Куды ён...? Лавіць, ці што?

- Ён… - Гары кашлянуў; горла перасохла ад дыму і страху. - Хагрыд, ён забіў…

- Забіў? - гучна перапытаў Хагрыд, гледзячы ўніз, на Гары. - Снэйп? Каго? Пра што гэта ты?

- Дамблдора, - дамовіў Гары. – Снэйп забіў… Дамблдора.

Хагрыд пляскаў вачыма. Тая невялікая частка яго твару, што не была закрыта валасамі, выяўляла поўнае неразуменне.

- Чаго Дамблдора? А, Гары?

- Дамблдор памёр. Снэйп яго забіў …

- Не кажы так, - па-грубіянску перабіў Хагрыд. -Снэйп забіў Дамблдора!… Не дуры, Гары. Навошта ты так кажаш?

- Я сам бачыў.

Хагрыд паматаў галавой, быццам не верыў, але спагадліва, відавочна лічачы, што Гары не ў сабе з-за заклёна або пасля ўдару па галаве…

- Там, мабыць, вось што атрымалася: Дамблдор загадаў Снэйпу ісці з імі, з Пажыральнікамі Смерці, - упэўнена сказаў Хагрыд. - Для выгляду, Гары. Я так думаю. Слухай, давай-ка адвядзем цябе ў школу. Пайшлі-ка, пайшлі…

Гары нават не спрабаваў спрачацца. Яго ўсё яшчэ калаціла дрыготка. Хагрыд сам усё пазнае, і вельмі хутка… Яны накіроўваліся да замка. У шматлікіх вокнах гарэла святло. Гары выразна ўяўляў, як унутры яго бегаюць з пакоя ў пакой, распавядаючы адзін другому пра Пажыральнікаў Смерці, пра Смяротную Пазнаку, пра тое, што кагосьці, мабыць, забілі…

Расхінутыя дубовыя дзверы пралівалі святло на пад'язную дарогу і газон. Павольна, няўпэўнена на ганак выходзілі людзі ў піжамах і халатах. Яны асцярожна спускаліся па прыступках і нервова ўзіраліся ў цемру, выглядваючы Пажыральнікаў Смерці, якія зніклі ў ночы. Але погляд Гары быў прыкаваны да падножжа самай высокай вежы замка, і яму здавалася, што ён бачыць у траве невялікае чорнае ўзвышэнне - хоць на самай справе з такой адлегласці не мог нічога разглядзець. Пакуль ён моўчкі

глядзеў туды, дзе, па яго разлікам, ляжала цела Дамблдора, да вежы стаў сцякацца народ.

- Што яны там выглядваюць? - спытаў Хагрыд, калі яны з Гары падышлі да замка. Клык ціснуўся да іх ног. - Што гэта там ў траве? - пранізліва ўскрыкнуў ён і кінуўся да паспеўшага памкнуцца невялікаму натоўпу. - Бачыш, Гары? Прама пад сцяной? Дзе пазнака… чорт… думаеш, кагосьці скінулі…?

Хагрыд замоўк, відавочна, асцерагаючыся выказаць жудасную думку, якая прыйшла яму ў галаву. Гары крочыў побач з ім. Твар і ногі, па якіх за апошнія паўгадзіны стукнула столькі разнастайных заклёнаў, моцна шчымелі, але Гары ў нейкай дзіўнай адхіленасці не адчуваў сваё цела… Рэальны, непазбытны быў толькі боль у грудзі…

Яны з Хагрыдам як у сне прайшлі скрозь натоўп, які ціха штосьці мармытаў - да мяжы, якую знямелыя школьнікі і настаўнікі не адважваліся перасекчы.

Хагрыд застагнаў ад гора і ўзрушэння, але Гары не спыніўся; ён павольна паплёўся наперад, падышоў да Дамблдора прысеў побач з ім.

Што надзеі няма, Гары зразумеў, калі заклён Дамблдора перастаў дзейнічаць - такое магло адбыцца толькі са смерцю чалавека, які налажыў заклён. І усё жа ён не быў гатовы да такога страшнага відовішчу: пабітае цела, рукі і ногі, распасцёртыя ў розныя бакі… найвялікшы чараўнік эпохі…

Вочы Дамблдора былі закрытыя; калі бы не дзіўна выгнутыя рукі і ногі, здавалася бы, што ён спіць. Гары працягнуў руку, паправіў на кручкаватым носу акуляры са шкламі ў форме паўмесяца, сцёр рукавом струменьчык крыві, які выцек з кутка рота. А потым стаў проста глядзець на мудры стары твар, імкнучыся зразумець кашмарную, немагчымую праўду: Дамблдор больш ніколі не загаворыць з ім, ніколі не прыйдзе на дапамогу…

За спіной Гары раздавалася ціхае мармытанне. Прайшло вельмі шмат часу, перш чым ён, нарэшце, усвядоміў, што ўпіраецца каленам у нешта цвёрдае, і паглядзеў уніз.

Медальён, які яны здабылі так даўно, выпаў з кішэні Дамблдора і адкрыўся, верагодна, ад удару аб зямлю. І хоць Гары быў ужо за межамі ўсіх эмоцый, ён, падбіраючы медальён, падумаў: нешта не так...

Ён пакруціў каштоўнасць у руках. Медальён здаваўся менш, чым ва ўспаміне, і на ім не было ні ўпрыгожванняў, ні мудрагелістай літары "S", знака Слізэрыну. Унутры таксама не было нічога, акрамя згорнутага жмутка пергаменту замест партрэта.

Гары аўтаматычна, не аддаючы сабе справаздачы ў сваіх дзеяннях, выцягнуў паперку, разгарнуў і пры святле мноства палачак, якія паспелі запаліцца ў яго за спіной, прачытаў:

Цёмнаму Лорду:

Я ведаю, што памру раней, чым ты прачытаеш маё пасланне, але жадаю, каб ты ведаў: гэта я адкрыў твой сакрэт. Я выкраў сапраўдны Хоркрукс і маю намер знішчыць яго, як толькі змагу. Я сустракаю смерць у надзеі, што калі ты сустрэнеш саперніка, роўнага табе па сіле, ты зноў будзеш простым смяротным.

Р.А.Б.

Што гэта? Гары не разумеў і не жадаў разумець. Важна было толькі адно: гэта не Хоркрукс. Дамблдор дарма выпіў тое страшнае зелле і страціў сілы. Гары згамтаў пергамент, і ў яго вачах закіпелі пякучыя слёзы. Клык завыў.

РАЗДЗЕЛ 29. ПЛАЧ ФЕНІКСА

- Пойдзем, Гары.

- Не.

- Нельга тут заставацца, Гары. ... Пайшлі...

- Не.

Ён не жадаў пакідаць Дамблдора, ён не жадаў, куды - небудзь ісці. Рука Хагрыда на яго плячы дрыгацела. Тады іншы голас сказаў:

- Гарры, пайшлі.

Нашмат меншая і цёплая рука ўзяла яго і пацягнула. Не думаючы, ён падпарадкаваўся гэтаму высілку. Джыні вяла яго назад у замак, і ён слепа рухаўся праз натоўп, ідучы ўслед за прыемным кветачным водарам у паветры. Дзіўныя галасы былі вакол яго, плач і крыкі праймалі ноч, але Гары і Джыні ішлі да вестыбюля. Па старонах ад Гары праплывалі твары. Яны глядзелі на яго, шапталіся, дзівіліся, і Грыфіндорскія рубіны бліскацелі на падлозе як кроплі крыві, пракладаючы шлях да гранітнай лесвіцы.

- Мы ідзем у бальнічнае крыло, - сказала Джыні.

- Я не паранены, - адказаў Гары

- Гэта загад Макгонагал, - сказала Джыні. - Усе там: Рон і Герміёна і Лупін і ўсе...

У грудзях Гары ізноў падняўся страх: ён забыўся пра нерухомыя фігуры, застаўшыеся ззаду.

- Джыні, хто-небудзь яшчэ загінуў?

- Не турбуйся, ніхто з нас.

- Але Цёмная метка, Малфой сказаў, што перашагнуў праз цела.

- Ён перашагнуў цераз Біла, але з ім усё ў парадку, ён жывы.

Нешта дзіўнае было ў яе голасе.

- Ты упэўнена?

- Вядома, я упэўнена… ён… проста паранены, гэта ўсё. Грэйбэк напаў на яго. Мадам Памфры сказала, што ён не будзе такім як раней .

Голас Джыні трохі дрыгацеў.

- Мы дакладна не ведаем, якія могуць быць вынікі – я маю на ўвазе, Грэйбэк пярэварацень, але з ім яшчэ не было ніякіх змяненняў

- Але астатнія… Там былі яшчэ целы на зямлі .

- Нэвіл і прафесар Флітвік абодва паранены, але мадам Памфры сказала, што з імі ўсё будзе добра. І мёртвы пажыральнік смерці, у яго патрапіў смяротны праклён, якім вялікі бландын страляў паўсюль. Гары, калі б у нас не было твайго Фелікса, я думаю, мы б усе былі мёртвыя, але ўсё заклёны праносіліся міма нас.

Яны дабраліся да бальнічнага крыла. Адчыніўшы дзверы, Гары убачыў ляжачага Нэвіла, верагодна спячага, на ложку ля дзвярэй. Рон, Герміёна, Луна, Тонкс і Люпін памкнуліся ля іншага ложка недалёка ад канца бальнічнай палаты. Яны ўсе адвярнуліся на гук адчыняемых двярэй. Герміёна падбегла да Гары і абняла яго; устрывожаны Люпін падышоў вельмі хутка.

- З табой усё ў парадку, Гары?

- Усё добра. Як Біл?

Ніхто не адказаў. Гары паглядзеў праз плячо Герміёны і ўбачыў, што Біл з непазнаваемым тварам ляжаў на падушцы, так жудасна разрэзаны і разадраны. Гэта выглядала страшна. Мадам Памфры намазывала яго рану нейкай зялёнай смуроднай маззю. Гары памятаў, як Снэйп сваёй палачкай лёгка загаіў рану ад Sectumsempra ў Малфоя.

- Вы не можаце загаіць гэта з дапамогай заклёну або чаго-небудзь яшчэ ? - папытаў ён яе.

- Тут заклёны не працуюць, - адказала Мадам Памфры.

- Я ўсё сапсаваў, Гары, - вінавата сказаў Рон. – Мы зрабілі ўсе, як ты сказаў : мы праверылі Карту, але не бачылі Малфоя на ёй, таму мы вырашылі, што ён, павінна быць, у пакоі Неабходнасці, таму я, Джыні і Нэвіл пайшлі сачыць за ёй… Але Малфой прабраўся міма нас.

- Ён выйшаў з пакоя прыблізна праз гадзіну пасля таго, як сталі сачыць за гадзіннікам,--сказала Джыні.--Ён быў адзін і сціскаў нешта жудасна высушанай рукой.

- Яго Рука Славы,- сказаў Рон,-свеціць толькі ўладальніку, памятаеш?

- У любым выпадку ,-- працягнула Джыні,-- Ён павінен быў праверыць ці свабодны шлях для пажыраceляў смерці, таму, убачыўшы нас, ён кінуў нешта у паветра і ўсюды стала цёмна.

- Перуанскі Імгненны Парашок Цемры,- з гаркатой сказаў Рон. - Фрэд і Джордж. Я збіраюся паразмаўляць з імі. Каму яны дазваляюць купляць сваю прадукцыю?

- Мы спрабавалі ўсе: Lumos, Incendio, - сказала Джыні. - Ніштo не прабілася скрозь цемру; мы ўсе шукалі выхад з карыдора- гэта ўсе, што мы маглі зрабіць, і тым часам чулі, як людзі прабягаюць міма нас. Відавочна, Малфой мог бачыць з-за той штукі на руцэ, ён кіраваў імі. Мы не маглі скарыстацца якім-небудзь праклёнам або чым – небудзь іншым, бо маглі патрапіць у адзін аднога, а калі мы нарэшце вылезлі з карыдора - яны сыйшлі.

- Да шчасця, - дзяркатa сказаў Люпін, - Рон, Джыні, і Нэвіл сутыкнуліся з намі амаль у той жа час і расказалі нам аб тым, што здарылася. Мы знайшлі Пажыраceляў смерці, якія рухаліся ў напрамку да Вежы Астраноміі. Малфой відавочна не чакаў вялікай колькасці людзей, ва ўсякім разе, ён, здаецца, выкарыстаў усе свае запасы парашка цемры. Мы пачалі іх пераследваць. Адзін з іх, Гібон, адхінуўся і пачаў узнімацца па лесвіцы вежы.

- Каб зрабіць Смяротны знак? - папытаў Гары.

- Хутчэй усяго, што так. Яны, павінна быць, дамовіліся перш, чым пакінулі Пакой неабходнасці, - сказаў Люпін. - Але я не думаю, што Гібону спадабалася ідэя быць там адному, чакаючы Дамблдора, таму што ён тут жа збег уніз, каб далучыцца да сваіх.

- Так, Рон наглядаў за Пакоем неабходнасці з Джыні і Нэвілам, - сказаў Гары, паварочваючыся да Герміёны, - А ты?

- Ля пакоя Снэйпа, - шаптала Герміёна з вачамі, зіхацячымі ад слёз, - з Луной. Мы хадзілі вакол цэлую вечнасць, і нічога не адбывалася.... Мы не ведалі, што адбывалася наверсе - Рон узяў карту. Была амаль поўнач, калі прафесар Флітвік прыбег уніз у цямніцы. Ён крычаў аб Пажырацелях смерці ў замку, я не думаю, што ён убачыў нас, і пабег у пакой Снэйпа, і мы чулі яго, ён гаварыў, каб Снэйп пайшоў з ім і дапамог і затым мы пачулі гучны ўдар, і Снэйп выскачыў са свайго пакоя, і ён бачыў нас і, і....

- Што? – папытаў Гары.

- Я была такая бязглуздая, Гары! - сказала Герміёна высокім шэптам. - Ён сказаў, што прафесар Флітвік знепрытомнеў і што мы павінны ісці і клапаціцца аб ім, у то час як ён пайшоў дапамагаць змагацца з Пажырацелямі Смерці, - яна закрыла твар, і працягнула гаварыць скрозь пальцы прыглушаным голасам. - Мы ўвайшлі ў яго пакой, каб паглядзець, чым мы можам дапамагчы прафесару Флітвіку і знайшлі яго без прытомнасці на падлозе... і ах, зараз гэта настолькі відавочна, Снэйп, павінна быць, закляў Флітвіка, але мы не зразумелі, мы не зразумелі, што дазволілі Снэйпу сыйсці.

- Гэта - не вашая памылка, - сказаў Люпін цвёрда. - Герміёна, калі б вы не падпарадкаваліся Снэйпу, ён б забіў бы цябе і Луну.

- Так, калі ён падняўся, - перад вачамі Гары стаяў Снэйп, падымаючыся па лесвіцы ў сваёй чорнай мантыі, выцягваючы з яе чарадзейную палачку... - ён знайшоў, дзе вы ўсе змагаліся.

- У нас былі непрыемнасці, мы прайгравалі, - сказала Тонкс нізкім голасам. - Гібон быў унізе, але астатняя частка Пажырацелў смерці здавалася гатовай змагацца да смерці. Нэвіл быў траўміраваны, Біл быў збіты Грэйбэкам... Вакол цемра, паўсюль лётаюць праклёны..... Малфой знік- ён, павінна быць, сыйшоў уверх па лесвіцы ..., потым большасць Пажырацеляў пабегла за ім, але адзін з іх блакаваў прыступку ззаду нейкім праклёнам.... Нэвіл пабег туды і яго адкінула...

- Ні адзін з нас не мог прарвацца, - сказаў Рон. – І той велізарны Пажырацель Смерці слаў на нас праклён за праклёнам, яны адбіваліся ад сценаў і ледзь не пападалі у нас…

- А потым з'явіўся Снэйп, - сказала Тонкс, - а потым ён кудысьці знік…

- Я убачыла, як ён бяжыць да нас, але заклён таго Пажыральніка смерці толькі праляцеў міма мяне, я адскочыла убок і страціла лік усяму, што адбываецца, - дадала Джыні.

- А я бачыў, як ён з лёгкасцю прабег міма чароўнага бар'ера, як быццам яго там і не было, - сказаў Люпін. – Я спрабаваў пайсці за ім, але мяне адшпурнула, як і Нэвіла.

- Мусіць, ён ведаў заклён, які не ведалі мы, - прашаптала МакГонагал. – Усёткі ён быў настаўнікам па Ахове ад Цёмных Сілаў…Я думала, што ён проста прыспешваў дагнаць тых Пажырацеляў Смерці, якія падняліся на вежу…

- Вядома, - сказаў Гары, - але каб дапамагчы ім, а не каб іх спыніць…Я магу паклясца чым заўгодна, што трэба было мець Чорную Метку, каб прайсці скрозь бар'ер. А што здарылася, калі ён вярнуўся?

- Ну, гэты велізарны Пажырацель Смерці толькі выпусціў нейкі заклён, які абваліў палову сталявання, і выпадкова зняў заклён з лесвіцы, - сказаў Люпін, - мы пабеглі наперад – ну, тыя з нас, хто яшчэ мог хадзіць, а потым Снэйп і гэты хлопчык з'явіліся з смугі. Мы, вядома, нават і не думалі нападаць на іх…

- Мы прапусцілі іх, - журботна сказала Тонкс. – Мы думалі, што іх пераследваюць Пажырацеля Смерці, але потым астатнія Пажырацелі Смерці і Грэйбэк вярнуліся, і мы ізноў пачалі біцца…Я думаю, я чула, як Снэйп нешта крычаў, але я не разабрала што…

- Ён крычаў, што ўсё кончана, - сказаў Гары. – Ён зрабіў тое, што павінен быў зрабіць.

Усе замоўклі. Песня Фоўкса ўсё яшчэ аддавалася эхам па цёмных абшарах па-за замкам. Пакуль музыка вібрыравала ў паветры, прыкрыя думкі прыйшлі Гары на

розум… А яны забралі ужо цела Дамблдора ад падножжа вежы? Што будзе далей? Дзе ён будзе пахаваны? Ён моцна сціснуў кулакі ў кішэнях і адчуў, як касцяшкі пальцаў наткнуліся на фальшывы Хоркрукс.

Дзверы лякарні раптам адчыніліся, і ўсё аж прыскокнулі : Містэр і Місіс Уізлі прыспешвалі да Біла, Флёр ішла побач з спалоханым выражэннем на яе прыгожым твары.

- Молі, Артур… - прафесар Макгонагал паднялася і павітала іх. – Мне так шкада…

- Біл, - прашаптала місіс Уізлі, прайшоўшы міма прафесара Макгонагал і ўбачыўшы пакалечаны твар Біла. – Ах, Біл!

Люпін і Тонкс таксама паспешліва падняліся і пасунуліся, каб містэр і місіс Уізлі маглі бліжэй падысці да ложка. Місіс Уізлі нахілілася над сваім сынам і даткнулася вуснамі да яго акрываўленага лэба.

- Вы кажаце, што Грэйбэк напаў на яго? – рассеяно папытаў містэр Уізлі прафесара Макгонагал, - Але ён не ператварыўся…? Што гэта значыць? Што будзе з Білам?

- Мы яшчэ не ведаем, - прафесар Макгонагал адчайна паглядзела на Люпіна.

- Магчыма, ён яшчэ заразіцца, Артур, - сказаў Люпін. – гэта дзіўны выпадак, хутчэй усяго ўнікальны…Мы не ведаем, як ён будзе сябе паводзіць, калі прачнецца…

Місіс Уізлі узяла жудасна пахнучую мазь у Мадам Памфры і пачала уціраць яе ў раны Біла.

- А Дамблдор…, - вымавіў Містэр Уізлі, - Мінерва, гэта праўда…ён сапраўды…?

Калі прафесар Макгонагал кіўнула, Гары адчуў, як Джыні заварушылася побач з ім, і паглядзеў на яе. Яе трохі звужаныя вочы былі зафіксаваны прама на Флёр, якая разглядала Біла з зацэпенеўшым выразам на твары.

- Дамблдор сыйшоў, - прашаптаў містэр Уізлі, але місіс Уізлі не магла адхіліць погляду ад свайго старэйшага сына. Яна пачала ўсхліпываць, яе слёзы капалі на бледны твар Біла.

- Вядома, не мае значэнне, як ён выглядае…Гэта н-нават не важна…але ён быў такім прыгожым…заўсёды быў такім прыгожым…і ён павінен быў ажаніцца!

- Што вы жадаеце гэтым сказаць? – неспадзявана гучна папытала Флёр, - што вы маеце на ўвазе пад «ён павінен быў ажаніцца»?

Місіс Уізлі спалохана падняла свой заплаканы твар :

-Ну, толькі тое, што…

- Вы думаеце, што Біл не захоча больш не мне ажаніцца? – папытала Флёр. – Вы думаеце, што з-за ўсіх гэтых пакусаў, ён не будзе мяне кахаць?

- Не, не гэта я мела…

- Таму што я буду! – Флёр паднялася ў поўны рост, адкінуўшы назад свае срэбныя валасы, - Ніякі ваўкалак не можа прымусіць Біла перастаць кахаць мяне!

- Так, так, я ўпэўнена, - сказала місіс Уізлі, - але я думала, што, магчыма, з-за гэтых акалічнасцяў…ну…

- Вы думаеце, што я не захачу на ім ажаніцца? Або магчыма, вы спадзяваліся на гэта? – ноздры Флёр раздуліся. – Чаму мяне павінна хваляваць, як ён выглядае? Маёй прыгажосці хопіць на дваіх. А гэтыя шрамы даводзяць, што мой муж мужны! І я гэта зраблю, - сярдзіта дадала яна, адапхнуўшы місіс Уізлі ў бок і забраўшы у яе мазь.

Місіс Уізлі звалілася на свайго мужа і глядзела, як Флёр змочвае раны Біла з вельмі дзіўным выглядам твару. Усе маўчалі, Гары не мог нават паварушыцца. Як і ўсе астатнія, ён чакаў нейкага выбуха.

- У нашай працётачкі Мурыэль, - пасля доўгай паўзы сказала місіс Уізлі, - ёсць вельмі прыгожая тыяра, яе гобліны зрабілі. Я упэўнена, што змагу папрасіць пазычыць яе нам на вяселле. Яна вельмі кахае Біла, і гэтая тыяра вельмі падыдзе да тваіх валасоў.

- Дзякуй, - міла прамармытала Флёр. – Гэта было б цудоўна

А потым - Гары нават не зразумеў, як гэта здарылася- абедзве жанчыны плакалі і абдымалі адна адну. Падумаўшы, што магчыма ўвесь мір з'ехаў з глузду, ён агляну́ўся : Рон

таксама быў здзіўлены, а Джыні і Герміёна абменьваліся здзіўленымі поглядамі.

- Вось бачыш! – Тонкс паглядзела на Люпіна. – Яна ўсё яшчэ жадае на ім ажаніцца, нават калі яго і пакусалі! Ёй усё роўна!

- Гэта іншае, - Люпін ледзь варушыў вуснамі, - Біл не будзе поўнасцю пярэваратнем. Нашыя выпадкі поўнасцю…

- Але мне таксама ўсё роўна, мне ўсё роўна! – Тонкс пацерушыла мантыю Люпіна. – Я табе тысячу раз казала…

І значэнне Патронуса Тонкс, і яе валасы мышынага колеру, і тое, чаму яна пабегла за Дамблдорам, калі пачула, што на кагосьці напаў Грэйбэк – усё гэта тут жа стала ясным для Гары. Тонкс кахала не Сірыуса.

- Я казаў табе тысячу раз, - Люпін адмаўляўся сустракацца з ёй поглядам, унурыўшыся ў падлогу. - Я вельмі стары для цябе, задужа бедны…задужа небяспечны…

- Я табе гаварыла, што ты вельмі бязглузда сябе вядзеш, Рэмус, - сказала місіс Уізлі над плячом Флёр, папляскаўшы яе па спіне.

- Я не бязглузды, - упёрся Люпін. – Тонкс заслугоўвае кагосьці маладога і здаровага…

- Але ёй патрэбны ты! – усміхнуўся Містэр Уізлі, - І ўсёткі, Рэмус, маладыя і здаровыя мужчыны не заўсёды застаюцца такімі…

Ён маркотна паказаў на свайго сына, які ляжаў між імі.

- Зараз не самы прыдатны момант, каб гэта абмяркоўваць, - Люпін імкнуўся ні на каго не глядзець, - Дамблдор памёр…

- Дамблдор быў бы шчаслівейшы чым хто, даведаўшыся, што ў свеце ёсць яшчэ крыху больш кахання, - спакойна вымавіла прафесар Макгонагал, калі дзверы ізноў адчыніліся і зайшоў Хагрыд.

Тая маленькая частка яго твару, на якой не было валасоў або барады, была ўся спухлая і мокрая. Ён судрагаўся ад слёз, трымаючы ў руцэ сваю велізарную запэцканую насоўку.

- Я…я зрабіў гэта, прафесар, - усхліпнуў ён. – Я аднёс яго. Прафесар Спраўт уклала дзяцей назад ў ложкі, прафесар Флітвік ляжыць, але гаворыць, што хутка будзе ў парадку, а прафесар Слізнерог кажа, што Міністэрству ўжо паведамілі…

- Дзякуй, Хагрыд, - прафесар Макгонагал тут жа паднялася і звярнулася да групы вакол ложка Біла. – Мне трэба сустрэць прадстаўнікоў Міністэрства, калі яны прыедуць. Хагрыд, паведамі Главам Факультэтаў – Слізнерог будзе прадстаўляць Слізэрын– я жадаю іх бачыць у хуткім часе ў маім кабінеце. Я б жадала, каб ты таксама да нас далучыўся.

Калі Хагрыд кіўнуў, развярнуўся і выйшаў з пакоя, яна паглядзела на Гары :

- Перад тым, як я сустрэнуся з імі, я б жадала перакінуцца некалькімі словамі з табой, Гары…Калі ты пойдзеш са мною…

Гары падняўся і , прамармытаўшы «Хутка ўбачымся» Рону, Герміёне і Джыні, пайшоў услед за прафесарам Макгонагал. Карыдоры былі пустыя, толькі ўдалечыні гучаў голас песні фенікса. Праз некалькі хвілін Гары зразумеў, што яны ідуць не ў кабінет прафесара Макгонагал, а ў кабінет Дамблдора, і яшчэ некалькі секундаў пасля ён зразумеў, што, раз яна была замдырэктара…Значыць, зараз яна стала новым дырэктарам…Кабінет за гаргулляй быў зараз яе…

У цішыні яны падняліся па спіральнай лесвіцы і апынуліся ў круглым кабінеце. Ён не ведаў, што ён чакаў тут убачыць : поўнасцю чорны пакой, мёртвае цела Дамблдора…. А фактычна ўсё выглядала гэтак жа, як і было тады, калі ён і Дамблдор выйшлі адгэтуль некалькі гадзін таму назад : срэбраныя прылады гулі і пыхкалі на сталах, меч Грыфіндора ў сваім шкляным футляры бліскацеў у месяцовым свеце, Шапка-размеркавальніца ляжала на полцы за сталом, толькі насест Фоўкса быў пустым - ён усё яшчэ спяваў сваю песню ў ваколіцах замка. І новы партрэт далучыўся да рада мёртвых дырэктараў і дырэктрыс : Дамблдор драмаў у залатой рамцы над сталом, яго акуляры

з'ехалі на яго крывы нос. Ён выглядаў улагоджаным і спакойным.

Паглядзеўшы на гэты партрэт, прафесар Макгонагал зрабіла дзіўны рух, нібы гартуючы сябе, а потым абышла стол і напружана паглядзела на Гары:

- Гары, - яна сказала. – Я жадала б знаць, чым вы займаліся з прафесарам Дамблдорам гэтай ноччу, калі выйшлі з школы.

- Я не магу вам гэтага сказаць, прафесар , - сказў Гары. Ён чакаў гэтае пытанне, і ўжо нават прыгатаваў адказ. Менавіта тут, у гэтым самым пакоі, Дамблдор сказаў яму, каб ён не распавядаў аб іх занятках нікаму, акрамя Рона і Герміёны.

- Гары, магчыма, гэта важна, - сказала прафесар Макгонагал.

Прафесар Макгоннагал уважліва на яго паглядзела. – Потэр, - Гары адзначыў, як па-новаму выкарыстаецца яго прозвішча, - у свеце смерці Дамблдора, я думаю, што ты павінен зразумець, што сітуацыя некалькі...

- Я так не думаю, - Гары паціснуў плечамі, - прафесар Дамблдор ніколі не гаварыў мне, што я павінен перастаць слухацца яго наказаў, калі ён памрэ. Але...вы павінен знаць яшчэ адно перад тым, як міністэрства будзе тут. Мадам Размерта была пад заклёнам Імперыус, яна дапамагала Малфою і Пажырацелям Смерці, вось як каралі і атручаны хмель...

- Размерта? – здзівілася прафесар Макгонагал, але перад тым, як яна змагла працягнуць, у дзверы пагрукалі, і прафесары Спраўт, Флітвік і Слагхорн зайшлі ў пакой, а за імі і Хагрыд, усё яшчэ ўсхліпываючы, яго твар уздрагіваў ад гора.

- Снэйп! – усклікнуў Слагхорн, які выглядаў найбольш узрушаным, бледным і потным. – Снэйп! Я вучыў яго! Я думаў, што ведаю яго!

Але перад тым, як хто-небудзь змог адказаць на гэтую рэпліку, цвёрды голас пачуўся з сцяны : чараўнік з балесным выглядам і кароткім чорным чубком толькі што вярнуўся ў сваю пустую рамку : «Мінерва, Міністр будзе тут праз

некалькі секунд, ён толькі што Дэзапарыраваў з Міністэрства»

- Дзякуй, Эверард, - прафесар Макгонагал хутка павярнуляся да настаўнікаў.- Я б жадала паразмаўляць з вамі аб тым, што адбываецца ў Хогвартсе да таго, як яны тут будуць. Па-праўдзе кажучы, я не ўпэўнена, што школе дзверы адчыняцца ў наступным годзе. Смерць дырэктара ад рукі аднога з нашых калегаў ставіць жудасную пляму на гісторыі Хогвартса. Гэта жудасна.

- Я шпэўнены, што Дамблдор жадаў бы, каб школа была адчыненай, - сказала прафесар Спраўт. – Я думаю, што калі хаця б адзін вучань захоча вярнуцца, школа павінна быць адчыненай для гэтага вучня.

- А ці будзе ў нас хоць адзін вучань пасля гэтага? – Слізнерог праціраў потны лэб шаўковай насоўкай. – Бацькі захочуць трымаць дзяцей дома, і я не буду іх вінаваціць. Асабіста я не думаю, што яны ў Хогвартсе знаходзяцца ў большай небяспецы, чым дзесьці ў іншым месцы, але не думайце, што з гэтым пагодзяцца мамы. Яны захочуць, каб сям'я была разам, і гэта зразумела.

- Я згодна, - сказала прафесар Макгонагал. – У любым выпадку, нельга сказаць, што Дамблдор ніколі не быў блізкі да сітуацыі, калі Хогвартс мог бы зачыніцца. Калі адчыніўся Таемны Пакой, ён думаў аб зачыненні школы, але я павінна сказаць, што забойства прафесара Дамблдора хвалюе мяне нашмат больш, чым думка пра пачвару Слізэрына, які жыў у замку…

- Мы павінны парадзіцца з уладамі, - прапішчэў прафесар Флітвік. У яго быў сіняк на лэбе, але акрамя гэтага ён выглядаў здаровым, нягледзячы на інцыдэнт у кабінеце Снэйпа. – Нам трэба прайсці неабходныя працэдуры. Мы не можам так хутка прымаць такое рашэнне.

- Хагрыд, ты яшчэ нічога не сказаў, - прамовіла прафесар Макгонагал, - Як ты думаеш, ці павінен Хогвартс быць адчыненым?

Хагрыд, які смаркаўся ў сваю вялізную запэцканую насоўку на працягу ўсёй размовы, зараз падняў свае апухшыя чырвоныя вочы :

-Я не ведаю, прафесар ...Гэта павінны вырашаць Главы Факультэтаў і дырэктрыса...

- Прафесар Дамблдор заўсёды давяраў твайму меркаванню, - далікатна сказала прафесар Макгонагал, - як і я.

- Я застаюся, - слёзы Хагрыда ўсё яшчэ цяклі з вугалкоў яго вачэй і падалі уніз на яго бараду. – Гэта мой дом, гэта мой дом з трынаццаці гадоў. І калі будуць дзеці, якія захочуць, каб я іх вучыў, я буду гэта рабіць. Але...Я не ведаю...Хогвартс без Дамблдора... - Ён уздыхнуў і ізноў знік за сваёй насоўкай.

Усе замоўклі.

- Выдатна, - прафесар Макгонагал паглядзела на двор з акна, правяраючы, дзе Міністр.– Тады я павінна пагадзіцца з Філіўсам- мы павінны парадзіцца з уладамі па дадзенаму пытанню. Яны і вынесуць канчатковы вердыкт.

- А зараз адносна таго, як мы даставім студэнтаў дадому...Чым хутчэй мы гэта зробім, тым лепш. Мы маглі б адправіць іх на Хогвартс Экспрэсе хоць заўтра...

- А калі будзе пахаванне Дамблдора? – нарэшце папытаў Гары.

- Ну, - прафесар Макгоннагал страціла крыху сваёй упэўненасці, яе голас дрогнуў, - Я...я ведаю, што Дамблдор жадаў бы застацца тут, у Хогвартсе...

- Тады так і будзе, ці не так? – сярдзіта папытаў Гары.

- Калі Міністэрства палічыць гэта нармальным, - сказала прафесар Макгонагал, - ні адзін дырэктар або дырэктрыса ніколі...

- Ні адзін дырэктар або дырэктрыса не зрабіла гэтулькі для школы, - буркнуў Хагрыд.

- Хогвартс павінен стаць канчатковым месцам пачывання Дамблдора, - падхапіў прафесар Флітвік.

- Сапраўды, - сказала прафесар Спраўт

- І ў любым выпадку, - працягваў Гары, - вам не варта адпраўляць студэнтаў дадому да пахаванняў. Яны захочуць...

Апошняе слова завязнула ў яго горлу, але прафесар Спраўт скончыла сказ за яго :

-Развітацца.

- Вельмі добра сказана, - прапішчэў прафесар Флітвік, - вельмі добра! Вядома, студэнты павінны аддаць даніну. Мы можам арганізаваць транспарт і на больш позні час.

- Вырашана! - раўкнула прафесар Спраўт.

- Так, я думаю...так, - сказаў Слізнерог досыць усхвалёваным тонам, пакуль Хагрыд выдаў усхліп згоды.

- Ён набліжаецца, - прафесар Макгонагал паглядзела ўніз на наваколле. – Міністар...і здаецца, што з ім цэлая дэлегацыя..

- Можна мне ісці? – тут жа папытаў Гары.

У яго не было ні мізэрнай ахвоты бачыць або размаўляць з Руфусам Скрымджэрам.

- Ты можаш, - сказала прафесар Макгонагал, - І хутка.

Яна падыйшла да дзвярэй і адчыніла іх для яго. Ён збег па спіральнай лесвіцы, а потым прабегся па пустому карыдору. Ён пакінуў свой мантыю -невідзімку на астранамічнай вежы, але зараз гэта ўжо было не важна, нікога не было ў калідорах, нават Філча, Місіс Норыс або Піўза. Ён не сустрэў ні душы, пакуль не зайшоў у карыдор, які вёў да супольнага пакоя Грыфіндора.

- Гэта праўда? – прашаптала Поўная Дама, калі ён падышоў да яе. – Гэта сапраўды праўда? Дамблдор – памёр?

- Так, - сказаў Гары.

Яна пачала галасіць, і, не чакаючы пароля, адчыніла дзверы перад ім.

Як і чакаў Гары, у агульным пакоі было шматлюдна. Пакой раптам заціх, калі ён увайшоў скрозь дзюру ў партрэце. Ён убачыў, як Дын і Сімус сядзяць у гуртку недалёка. Гэта азначала, што ў спальні нікога няма, або амаль нікога. Ні з кім не размаўляючы і не гледзячы ні на каго, Гары прайшоў праз пакой у спальню для хлопчыкаў.

Як ён і чакаў, Рон чакаў яго, усё яшчэ поўнасцю апрануты, на ложку. Гары сеў на свой, і некалькі хвілінаў яны проста глядзелі адзін на другога.

- Яны размаўляюць пра зачыненне школы, - сказаў Гары.

- Люпін сказаў, што так і будзе, - сказаў Рон.

Была паўза.

- І што? – вельмі ціха сказаў Рон, нібы мэбля магла іх падслухаць, - вы знайшлі яго? Вы дасталі яго? Х…хоркрукс?

Гары пакачаў галавой. Усё тое, што здарылася вакол таго чорнага возера, здавалася зараз старым кошмаром. Ці сапраўды гэта адбылося некалькі гадзін тому назад?

- Вы не дасталі яго? – засмучана папытаў Рон. – Яго там не было?

- Не, - сказаў Гары. – Хтосьці ўжо ўзяў яго і падкінуў падробку на яго месца.

- Ужо ўзяў?

Не гаворачы ні словы, Гары дастаў падробны медальён з сваёй кішэні, адчыніў яго і перадаў Рону. Дэталёвае апавяданне магло пачакаць…сёння яно ўжо не мела значэння…нішто не мела значэнне, акрамя канца іх бязглуздай прыгоды, канца жыцця Дамблдора.

- Р.А.Б – прашаптаў Рон, - хто гэта яшчэ такі?

- Хто яго ведае, - поўнасцю апрануты Гары разлёгся на сваім ложку, унурачыся ў столь. Ён не адчуваў ні мізэрнай цікаўнасці адносна гэтага Р.А.Б. Ён нават сумняваўся, што яшчэ зможа калі-небудзь адчуваць цікаўнасць. Пакуль ён ляжаў, ён зразумеў, што ўсё апусцілася ў цішыню, Фоўкс больш не спяваў. І ён ведаў, нават не ўсведамляючы, адкуль ён гэта зразумеў, што фенікс пакінуў Хогвартс гэтак жа, як і Дамблдор пакінуў школу, пакінуў свет…пакінуў Гары.

РАЗДЗЕЛ 30. БЕЛАЕ НАДМАГІЛЛЕ

Усе заняткі былі спыненыя, а іспыты адкладзеныя. Частку школьнікаў спешна забралі з Хогвартса бацькі - раніцай пасля смерці Дамблдора, яшчэ да сняданку, з'ехалі блізняты Пацiл, а Захарыю Сміта звёз выпраменьваючы пагарду бацька. Сімус Фініган наадварот катэгарычна адмовіўся суправаджаць маму дадому: яны ўстроілі гучны слоўны паядынак ля Галоўнага ўваходу,які скончыўся рашэннем адкласці паездку да канца пахавання. Місіс Фініган з цяжкасцю знайшла сабе месца для начлега ў Хогсмідзе, паколькі, як расказаў сябрам Сімус, чараўнікі і чараўніцы запоўнілі вёску, збіраючыся аддаць даніну павагі Альбусу Дамблдору.

Вучні малодшых класаў усхвалявана назіралі, як блакітная карэта велічынёй з дом, суправаджаемая дзюжынай гігантаў, з'явілася ў небе перад пахаваннем і прызямлілася ля края Забароненага лесу. Гары бачыў з акна: высокая жанчына з цемнымі валасамі і аліўкавага колеру скурай сыйшла па прыступкам карэты і апынулася заключанай у абдымкі чакаючага яе Хагрыда. Тым часам афіцыйная дэлегацыя з Міністрам Магіі на чале ўжо знаходзілася ў замку. Гары рупліва засцерагаўся ад кантактаў з любым прадстаўніком, паколькі быў перакананы: рана ці позна яго абавязкова папытаюць ізноў аб мэтах апошняга падарожжа Дамблдора з Хогвартса.

Гары, Рон, Герміёна і Джыні зараз не разлучаліся. Выдатнае надвор'е нібы смяялася над імі. Гары прадстаўляў сабе, як усё магло выглядаць, калі б Дамблдор не загінуў. Яны праводзілі б гэты час разам у самым канцы навучальнага года. Іспыты ў Джыні завершаныя, хатняй работы больш няма… І гадзіна за гадзінай ён адмахіваўся тым, што гаварыў тое, што павінен быў сказаць, рабіў тое,

што было правільна, паколькі апынулася занадта складаным пазбавіцца лепшай крыніцы абароны.

Яны наведвалі бальнічнае крыло двойчы ў дзень: Нэвіла ўжо выпісалі, але Біл заставаўся пад наглядам мадам Памфры. Яго шрамы выглядалі горш, чым калі. Фактычна, ён зараз быў падобны на Вар'яцкае Вока Грума, але з абоімі рукамі і з вачамі. У астатнім ж падабенства было дзіўным. Адзінае змяненне - зараз ён праяўляў адмысловую сімпатыю да недасмажаных біўштэксаў.

-...Як добра, што ён ажэніцца на мне, - радасна адзначала Флёр. - Бо брытанцы перрасмажываюць мяса. Я заўсёды гэта гаварыла.

- Відаць, мне прыйдзецца ўсёткі асвядоміць: ён, на самай справе, збіраецца ўзяць яе ў жонкі, - той жа вечар уздыхнула Джыні, углядаючыся разам з сябрамі праз адчыненае акно гасцёўні, як сумрак апускаецца на зямлю.

- Яна не такая ўжо дрэнная, - сказаў Гары. - Але сварлівая, - хутка дадаў ён, заўважыўшы здзіўленне Джыні. Дзяўчына неахвотна ўсміхнулася.

- Добра. Думаю, калі мама вытрымае гэта - я таксама змагу.

- Хтосьці яшчэ з знаёмых загінуў? - пацікавіўся Рон у Герміёны, уважліва парглядаўшай "Вечаровы прарок".

Дзяўчына ўздрыгнула ад рэзкасці яго голасу.

- Не, - адказала яна, зварачваючы газету. - Яны ўсё яшчэ шукаюць Снэйпа, але ніякіх слядоў...

- Вядома, іх няма, - абурыўся Гары, які злаваўся кожны раз, калі абмяркоўвалі дадзенае пытанне, - Яны не знойдуць яго, пакуль не вызначаць дзе Валан дэ Морт. А судзячы па таму, што ў іх яшчэ не атрымоўвалася гэта зрабіць...

- Я пайду лягу, - пазяхнула Джыні. - Я не была ў спальні з...э...з...Увогуле, ужо пара.

Яна пацалавала Гары (Рон дэманстратыўна адвярнуўся), памахала астатнім і накіравалася ў пакой для дзяўчынак. Як толькі дзверы зачыніліся за ёй, Герміёна нахілілася да Гары з тыповым выразам усёведкі.

- Гары, я выявіла сёння раніцай сёе-тое ў бібліятэцы.

- Аб "Р.А.Б."? - выпрастаўся ён.

Ён не адчуваў сябе, як раней усваляваным, здзіўленым, гатовым апусціцца ў бездань таямніцаў, а проста разумеў - трэба высветліць праўду аб сучаснасці Хоркрукса, а ўжо затым рухацца далей да мораку па шляху, на які яны з Дамблдорам уступілі разам, але па якім зараз прыйдзецца прайсці аднаму. Дзесьці яшчэ існавалі чатыры Хоркруксы, і кожны з іх неабходна знайсці і знішчыць, перш чым з'явіцца хоць нейкі шанец перамагчы Валан дэ Морта. Ён вывучыў напамяць іх назвы: "медальён…келіх…змяя…нешта ад Грыфіндора або Кагтэўран…медальён…келіх…змея…нешта ад Грыфіндора або Кагтэўран…"

Гэтая мантра пульсавала ў галаве Гары, калі ён засынаў. І яго сны былі напоўнены келіхамі, медальёнамі і таямнічымі аб'ектамі, якія ён не мог дастаць. Але Дамблдор прапанаваў Гары вяровачную лесвіцу - тая ператварылася ў змяяў, як толькі ён вырашыў па ёй падняцца.

Ён паказаў Герміёне занатоўку з медальёна раніцай пасля смерці Дамблдора, і яна не змагла адразу распазнаць ініцыялы, успамінаючы вядомых чараўнікоў. І зараз праводзіла ў бібліятэцы трохі больш часу, чым гэта патрэбна не маючым хатняй работы вучням.

- Не, - адказала яна маркотна. - Я імкнуся, Гары, але не атрымліваецца…Ёсць два вядомых чараўніка з такімі ініцыяламі - Разалінд Антыгон Бангс і Руперт "Аксебангер" Брукстантон… Але яны не падыходзяць ва ўсім. Судзячы па гэтай занатоўцы, той, хто ўкраў Хоркрукс, ведаў Валан дэ Морта, а я не змагла выявіць нешта агульнае між ім і Бангс або Аксебангерам… Не, у сапраўднасці, я аб… Снэйпе.

Яна нярвова азірнулася, вымаўляючы яго імя ізноў.

- І што з ім? - панура папытаў Гары, адкідваючыся на спінку фатэля.

- Я высветліла праўду аб справах Прынца-Паўкроўкі.

- Ты ізноў аб ім, Герміёна? Як, па-твайму, я павінен адчуваць сябе зараз?

-Не, не, Гары, я не гэта мела на ўвазе! - спешна сказала яна, правяраючы, ці не падслухоўвае іх хтосьці побач. - Я проста была права: Эйлін Прынц валодала калісьці кнігай. Разумееш, яна была маці Снэйпа!

- Я думаў, яна не больш чым назіральнік, - заўважыў Рон, але Герміёна праігнаравала яго.

- Я праглядзела старыя газеты і знайшла невялікую аб'яву: Эйлін Прынц выйшла замуж за чалавека, якога звалі Тобіас Снэйп. Пазней напісалі, што яна нарадзіла…

- Забойцу, - пагардліва скончыў Гары.

- Э…Так, - пагадзілася Герміёна. - Увогуле, я вызначыла правільна. Снэйп, павінна быць, ганарыўся гэтым - ён "Прынц-Паўкроўка". У нататцы сказана: у Тобіаса Снэйпа маглаўскае паходжанне.

- Так, усё супадае, - згадзіўся Гары. - Ён рупліва прыкідваўся чыстакроўным, таму змог далучыцца да Люцыўса Малфоя і астатніх…Ён як Валан дэ Морт. З чыстакроўнай маці і бацькам-маглам…Саромеецца свайго паходжання, імкнецца прымусіць людзей баяцца, выкарыстаючы Цёмныя мастацтвы, даў сабе уражваючае новае імя - Лорд Валан дэ Морт - Прынц-Паўкроўка - і як ж Дамблдор гэтага не заўважыў?

Ён замоўк, гледзячы ў акно. Ён не мог забыцца пра незразумелы давер Дамблдора да Снэйпа…Але, як ненаўмысна напомніла Герміёна, ён, Гары, паступаў гэтак жа… Нягледзячы на ўзрастаючую небяспеку тых надрапаных заклёнаў, ён адмаўляўся пераставаць верыць хлопчыку, які быў настолькі разумным і так шмат яму дапамагаў…

Дапамагаў яму… Гэта самая невыносная думка зараз…

- Я усёткі не магу зразумець, чаму ён не западозрыў цябе ў выкарыстанні той кнігі, - здзіўляўся Рон. - Ён павінен быў ведаць, адкуль ты ўсё гэта бярэш.

- Ён ведаў, - горка сказаў Гары. - Ён даведаўся, калі я выкарыстаў Сектумсемпру. І яму не патрабавалася легіліменцыя… Магчыма, ён даведаўся гэта яшчэ раней, калі Слагхорн гаварыў аб маіх поспехах у Зелльеварэнні…Яму не трэба было пакідаць старую кнігу ў глыбіні шафы, ці не так?

- Чаму ён цябе не выдаў?

- Наўрадці ён жадаў паказаць сваю сувязь з той кнігай, - выказала здагадку Герміёна. - Я сумняваюся, што Дамблдору б гэта спадабалася. І нават калі б Снэйп

прыкінуўся, Слагхорн мог вызначыць яго па почырку. У любым выпадку, кнігу пакінулі ў старым кабінеце Снэйпа, І я трымаю пары: Дамблдор ведаў, чыім імем з'яўлялася "Прынц".

- Я павінен быў аднесці кнігу Дамблдору, - заявіў Гары. - Ён заўсёды паказваў мне: якім злым быў Валан дэ Морт, нават у школе, і зараз я магу давесці: Снэйп такі ж…

- Злы - моцнае слова, - ціха вымавіла Герміёна.

- Ты адзіная гаварыла наколькі небяспечная гэтая кніга!

- Я спрабую сказаць табе, Гары: ты бярэш задужа шмат віны на сябе. Я думала: у Прынца дрэннае пачуццё гумара, але не падазравала, што ён патэнцыяльны забойца…

- Ніхто не мог выказаць здагадку, што Снэйп здзейсніць… Вы ведаеце, - вымавіў Рон.

У пакоі увацарылася цішыня, усе апусціліся ў свае думкі, але Гары быў перакананы: кожны думае аб наступнай раніцы, калі цела Дамблдора пакладуць у дол. Гары ніколі не прысутнічаў на пахаваннях, не ведаў чаго чакаць, і трохі хваляваўся. Яго цікавіла адно: ці стане страта Дамблдора для яго больш рэальнай пасля пахаванняў. І, нягледзячы на тое, што ніхто ва ўсім замку не гаварыў аб чым-небудзь сябрам, яму ўсё яшчэ было цяжка паверыць: Дамблдора больш няма. Аднак ён не спрабаваў, як у выпадку з Сірыўсам, знайсці шчыліну, па якой дырэктар б вярнуўся… Ён адчуваў у кішэні зімны ланцуг фальшывага Хоркрукса, які насіў заўсёды з сабой, але не як талісман, а як напамін: што яму гэта каштавала, і што яшчэ трэба зрабіць.

На наступную раніцу Гары ўстаў рана, каб сабраць рэчы: Хогвартс-экспрэс адпраўляўся праз гадзіну пасля пахаванняў. Настрой вучняў у Вялікай зале быў прыгнечаны. Усе апрануліся ў парадныя мантыі, і не адзін не адчуваў сябе вельмі галодным. Прафесар Макгонагал пакінула фатэль дырэктара пустым. Месца Хагрыда таксама апынулася не занятым - Гары выказаў здагадку: ён не жадае снедаць, а вось на крэсла Снэйпа бесцырымонна апусціўся Руфус Скрымжэр. Гары імкнуўся не трапляцца яму на вочы. У хлопчыка было прыкрае пачуцце: Скрымжэр шукае яго.

Сярод акружэння міністра, ён разглядзеў рудыя валасы і акуляры ў рагавой аправе Персі Уізлі. Рон не паказаў, што заўважыў яго, толькі люта размінаў кавалачкі рыбы.

За сталом Слізэрына Крэб і Гойл аб чымсці барматалі. Яны выглядалі вельмі адзінокімі без высокай бледнай фігуры Малфоя, што раней кіраваў імі. Гары мала думаў аб Малфоі. Ён ненавідзеў Снэйпа, але не мог забыць страх у голасе Драка на вежы, ні таксама той факт, што ён апусціў палачку раней, чым прыбылі астатнія Пажыральнікі смерці. Ён пагарджаў Малфоем за сляпое захапленне Цёмнымі мастацтвамі, але зараз кропля жалю дадалася да яго антыпатыі. Гары цікавіла: дзе зараз слізэрынец, і што Валан дэ Морт прымушае яго рабіць пад страхам смерці бацькоў.

Ад роздумаў хлопчыка адцягнула Джыні. Прафесар Макгонагал устала, і траўрны шум у зале знік.

- Час прыйшоў, - аб'явіла яна. - Калі ласка, ідзіце ўслед з вашымі дэканамі да выхаду. Грыфіндорцы, за мною.

Яны ўсталі са сваіх зэдляў у абсалютнай цішыні. Гары бачыў Слагхорна на чале слізэрынскай калоны, апранутай у доўгія зялёныя мантыі з срэбрам. І ніколі раней не заўважаў прафесара Стэбль такой чыстай, без адзінай плямкі на капялюшы, а калі вучні падышлі да галоўнага ўваходу, то выявілі мадам Пінс, якая стаяла за Філчам. Яна была ў шчыльным чорным вэлюме да каленаў, ён - у старым чорным гарнітуры і пагрызеным маллю гальштуку.

Усе ішлі, як заўважыў Гары, выйшаўшы на каменныя прыступкі ля дзвярэй, прама да возера. Сонечныя прамяні сугравалі яго твар, калі яны моўчкі ішлі за прафесарам Макгонагал да месца, дзе сотні крэслаў расставілі радамі. У цэнтры знаходзіўся мармурны стол. Гэта быў выдатны летні дзень.

Палову месцаў ужо занялі самыя розныя людзі: жаласныя і шыкоўныя, пажылыя і маладыя. Большасць незнаёмцаў, але некаторых Гары ведаў, у тым ліку па Ордэну Фенікса: Кінгслі Бруствер, Грознае Вока Грум, Тонкс - яе валасы дзіўным вобразам ізноў набылі ружовы колер; Рымус Люпін, якога яна трымала за руку; містэр і місіс Уізлі, Біл, у суправаджэнні Флёр, а таксама Фрэд і Джордж у куртках з

чорнай драконавай скуры. Яшчэ мадам Максім, заняўшая два з паловай крэсла; Том, гаспадар "Дзіравага катла", Арабэла Фіг, суседка-сквіб; барабаншчык з групы "Вядунні"; Эрні, кіроўца аўтобуса "Начны рыцар"; мадам Малкін, гаспадыня крамы мантый у Касым завулку, і некалькі чалавек, якіх Гары мелькам бачыў - накшталт бармэна "Кабанячай галавы" і чараўніцы, развозячай пачастункі у Хогвартс-экспрэсе. Прывіды з замка таксама прысутнічалі тут, практычна нябачныя ў сонечным свеце і заўважныя толькі падчас руху.

Гары, Рон, Герміёна і Джыні селі ў канцы раду ля самога возера. Сабраўшыеся перашэптваліся між сабой, нібы вецер у траве, але птушкі спявалі значна гучней. Колькасць людзей большала; Гары з велізарнай удзячнасцю наглядаў, як Луна дапамагала сесці Нэвілу. Яны адзіныя з АД азваліся на заклік Герміёны ў ноч гібелі Дамблдора. І Гары ведаў, чаму: ім больш усяго бракавала АД, і яны правяралі манеты заўсёды ў спадзяванні на новы збор…

Журботны Карнэліўс Фадж прайшоў да першага рада, цяробячы свой зялены кацялок, як звычайна; за ім ішла ўслед Рыта Скітэр з нататнікам у руцэ, а за ёй з раз'юшанасцю Гары выявіў Далорас Амбрыдж з непераканаўчым выразам смутку на твары і чорным аксамітавым бантам на валасах. Пры выглядзе кентаўра Фларэнца, які стаяў падобна вартавому ля края вады, яна спешна вырашыла перамясціцца куды-небудзь далей.

Нарэшце, усе выкладчыкі прыйшлі. Гары бачыў панурага і вялікаснага Скрымжэра радам з Макгонагал. Яго цікавіла толькі адно: у ці самым справе Скрымжэру і астатнім важным людзям шкада Дамблдора. Але ў наступнае імгненне ён забыўся аб нелюбові да Міністэрства. Многія аглядаліся ў пошуках крыніцы трывогі.

- Гэта там, - прашаптала Джыні Гары на вуха.

І ён убачыў іх у чыстай, асветленай сонцам вадзе, у некалькіх цалі ад паверхні, што нагадала яму аб Інферы; хор русалак спяваў на дзіўнай невядомай мове, іх валасы струменіліся вакол, а твары бляднелі ў возеры. Ад музыкі кроў стыла ў жылах, але гэта не было прыкрым. У ёй

гаварылася аб страце і адчаі. Зірнуўшы ў дзікія твары выканаўцаў, Гары адчуў: ім, прынамсі, на самай справе шкада Дамблдора. Затым Джыні ізноў пхнула яго, і ён агляднуўся.

Хагрыд марудна ўзнімаўся па мармуровым прыстыпкам. Ён ціха плакаў, твар бліскацеў ад слёз, а на руках, абверчанае ў пурпурны аксаміт з залатымі зоркамі, знаходзілася цела Дамблдора. Востры боль працяў сэрца Гары ад убачанага: на імгненне дзіўная музыка і ўсведамленне, што цела Дамблдлора так блізка, нібы забралі усю цеплыню гэтага дня. Рон збляднеў і выглядаў шакаваным. Джыні і Герміёна глыталі слёзы.

Яны дрэнна зразумелі, што адбылося потым. Хагрыд здаеццца паклаў цела на стол. Зараз жа ён сыходзіў па прыступкам, гучна ўсхліпваючы і выклікаючы тым самым абураныя погляды ад некаторых, накшталт Далорэс Амбрыдж. Гары пастараўся па-сяброўску падтрымаць яго, але вочы велікана так распухлі, што заставалася толькі дзівіцца як ён бачыць, куды ісці. Гары паглядзеў на апошні рад, куды накіроўваўся Хагрыд, і ўбачыў хто суправаджаў яго - апрануты ў жылет і куртку памерам з невялікі шацёр гігант Грох. Яго велізарная выродлівая валунападобная галаваківала, разумеючы, па-людску. Хагрыд сеў побач са стрыечным братам і Грох пагладзіў яго па галаве так, што ў крэсла зламаліся ножкі. Гары нават усміхнуўся на імгненне. Але музыка сціхла, і ён ізноў паглядзеў наперад.

Маленькі чалавечак у чорнай мантыі падышоў да цела Дамблдора. Гары не чуў, аб чым ён гаварыў. Толькі некаторыя словы, накшталт: "веліч душы", "інтэлектуальнае садзейнічанне" і "велізарнае сэрца" - не задужа важна, вельмі малая частка таго, што Гары ведаў аб дырэктары. Ён раптам прыпомніў яго ідэю аб некалькіх словах: "лапух", "бурбалка", "рэштка", "выкрут", і ізноў яны выклікалі ўсмешку. Што ж гэта ўсё для яго значыла?

Пачуўся ўсплеск злева ад яго - русалкі з'явіліся на паверхні паслухаць. Ён памятаў, як Дамблдор схіліўся да вады два года назад непадалёк адгэтуль і размаўляў з русалкамі на іх мове. Гары здзіўляўся, дзе дырэктар вывучыў

яе. Было так шмат, аб чым ён ніколі не пытаў у яго, і што ён павінен быў расказаць яму…

І затым, без папярэджання, прыйшло разуменне - страшная праўда, больш поўная і бяспрэчная, чым калі-небудзь. Дамблдор памёр, сыйшоў… Хлопчык да болю сціснуў у руцэ ледзяны медальён, але не змог спыніць гарачыя слёзы, што пакаціліся з яго вачэй.

Ён адвярнуўся ад Джыні і астатніх да возера, леса, а чалавек у чорным працягваў манатонна гаварыць… Сярод дрэваў пачаўся нейкі рух - кентаўры таксама прыйшлі аддаць даніну павагі Альбусу Дамблдору. Яны не выходзілі на адкрыы абшар, але Гары іх бачыў: стаячыя вельмі ціха ў цені, назіраючыя за чараўнікамі. І ён прыпомніў сваё першае жахлівае падарожжа ў Забаронены лес, як ён упершыню даведаўся, што там быў Валан дэ Морт, і першую сустрэчу з ім, і як яны з Дамблдорам абмяркоўвалі потым бітву. Гэта вельмі важна, гаварыў дырэктар, ваяваць ізноў і ізноў, працягваць змагацца і толькі тады зло засне, але не знікне назаўжды…

І Гары бачыў вельмі выразна: пад гарачымі сонечнымі прамянямі адзін за адным перад ім з'яўляліся людзі - яго мама, бацька, хросны і, нарэшце, Дамблдор, - яны імкнуліся абараніць яго, але зараз усё скончылася. Ён не дазволіць больш нікаму ўстаць між ім і Валан дэ Мортам; павінен пазбавіцца ад ілюзіі: шчыт з бацькоў зможа яго абараніць. Больш не будзе абуджэння ад начнога жаху і супакойваючага шэпту ў цемры, што ён у бяспецы - гэта было толькі ў яго ўяўленні. Апошні і найвялікшы з яго абаронцаў загінуў, і ён зараз больш адзінокі, чым калі-небудзь.

Маленькі чалавек у чорным перастаў гаварыць і адправіўся да свайго месца. Гары чакаў: хто-небудзь яшчэ ўстане, магчыма, з Міністэрства, але ніхто не рухаўся.

Некалькі чалавек ускрыкнулі. Яркае белае полымя ахапіла цела Дамблдора і пастамент, на якім яно ляжала, і ускінулася да нябёсаў. Усё вышэй і вышэй, яно набывала дзіўныя формы. Гары падумаў на адно імгненне: ён бачыць фенікса, які радасна ляціць да неба, але ў наступную

секунду агонь знік. На яго месцы з'явілася белая мармуровая надмагілле, схаваўшы цела дырэктара і стол, на якім яно знаходзілася.

Прычуліся выгукі здзіўлення - дождж з стрэл узнікнуў у паветры, але яны падалі побач з людзмі. Гэта быў, Гары ведаў, дарунак кентаўраў. Яны развярнуліся і зніклі сярод дрэваў. Русалкі таксама марудна апусціліся ў зялёную ваду і схаваліся з віду.

Хлопчык паглядзеў на сваіх сяброў: Рон зажмурыўся, нібы ад яркага сонца, твар Герміёны заліты слязамі, а вось Джыні больш не плакала. Яна адказала яму тым жа цвёрдым і лютым поглядам, як пасля выйгрыша кубка па квідычу без яго ўдзелу. І ў гэты момант яны выдатна зразумелі адзін аднога. І Гарры ведаў, што калі ён распавядзе ёй аб сваіх намерах, яна не скажа: "Будзь асцярожны" або "Не рабі гэтага", - паколькі яна не чакае чагосьці іншага. І ён прымусіў сябе сказаць тое, што павінен быў яшчэ са смерці Дамблдора:

- Джыні, паслухай, - пачаў ён вельмі ціха, а шум ад размоваў вакол іх нарастаў, так як людзі ўзнімаліся. - Я не магу больш ублытваць цябе. Нам трэба перастаць бачыцца. Мы не можам быць разам.

Яна адказала з крывой усмешкай:

- Гэта па нейкаму ідыётскаму чынніку, ці не так?

- Гэта нібы... Нібы нешта з нечага жыцця. Апошнія некалькі тыдняў з табой... Але я не магу...Мы не можам... З тым-сім я павінен разабрацца адзін.

Яна не плакала, а проста глядзела на яго.

- Валан дэ Морт выкарыстоўвае блізкіх сваіх ворагаў. Ён ужо выкарыстаў цябе, як прыладу, паколькі ты сястра майго лепшага сябра. Падумай, якая небяспека табе пагражае, калі мы працягнем. Ён даведаецца, выявіць. Ён паспрабуе дабрацца да мяне праз цябе.

- А што, калі мне ўсё роўна? - люта пацікавілася Джыні.

- Мне не ўсё роўна. Падумай, як б я адчуваў сябе, калі б гэта было тваё пахаванне... Па маёй віне...

Яна адвярнулася да возера.

- Я ніколі не пакідала цябе. Не. Я заўсёды спадзявалася. Герміёна раіла мне працягваць жыць, магчыма, знайсці кагосьці, трохі паслабіцца, калі ты побач. Я ж не магла гаварыць у тваёй прысутнасці, памятаеш? І яна думала, ты праявіш больш увагі, калі я буду сабой.

- Разумная дзяўчына гэтая Герміёна, - паспрабаваў усміхнуцца Гары. - Шкада, я не папрасіў цябе раней. У нас мог быць час…месяцы…нават гады…

- Але ты апынуўся такім занятым, ратуючы чароўны мір. Добра… Не магу сказаць: я здзіўлена. Я ведала: так здарыцца. Ты не станеш шчаслівым, пакуль на цябе палюе Валан дэ Морт. Верагодна, за гэта я і кахаю цябе так моцна.

Гары не мог больш чуць падобнае і не збіраўся змяняць сваё рашэнне. Рон зараз абдымаў Герміёну, разгладжваючы яе валасы, пакуль яна ўсхліпвала яму ў плячо, слёзы капалі і з яго доўгага носу. Гары устаў, адвярнуўся ад Джыні і магілы Дамблдора і накіраваўся вакол возера. Рухацца лягчэй, чым сядзець, і памкнуцца хутчэй за астатнімі Хоркруксамі, забіць Валан дэ Морта лягчэй, чым чакаць гэтага.

- Гары!

Ён павярнуўся. Руфус Скрымжэр даганяў яго, апіраючася на кій.

- Я спадзяваўся паразмаўляць з табой…Ты не супраць, калі трохі пройдзем разам?

- Не, - абыякава адказаў Гары і рушыў услед далей.

- Гары, адбылася жудасная трагедыя, - ціха пачаў Скрымжэр. - Я не магу перадаць, як усхваляваля мяне вестка. Дамблдор быў вялікім чараўнікам. Мы не ва ўсім сходзіліся ва меркаваннях, ты ведаеш, але ніхто не ведаў лепш мяне…

- Што вы жадаеце? - роўна папытаў Гары.

Скрымжэр выглядаў раздакучана, але хутка змяніў выраз твару на разумеючы.

- Ты, вядома, засмучаны. Я ведаю, вы былі вельмі блізкія з Дамблдорам. Я думаю, ён лічыў цябе любімым вучнем. Сувязь між вамі…

- Што вы жадаеце? - паўтарыў Гары, спыняючыся.

Скрымжэр таксама спыніўся, пільна паглядзеў на вучня.

- Гаворацць, ты быў з ім, калі ён пакінуў школу ў ноч перад смерцю

- Хто гаворыць?

- Хтосьці паралізаваў Пажырацеля на вяршыні вежы пасля смерці Дамблдора. Там ж знайшлі дзве мятлы. Міністэрства можа скласці два і два, Гары.

- Прыемна чуць. Добра, куды мы хадзілі з Дамблдорам і чым займаліся - гэта мая справа. Ён не жадаў, каб людзі ведалі.

- Такая прыхіснасць заслугоўвае павагі, безумоўна, - сказаў Скрымжэр, з цяжкасцю стрымліваючы раздржненне. - Але Дамблдора няма, Гары. Яго няма!

- Ён не сыйдзе са школы, пакуль у ёй застаецца хоць адзін чалавек, які будзе яму давяраць, - запярэчыў Гары, праз сілу усміхнуўшыся.

- Мой дарагі хлопчык... Нават Дамблдор не можа вярнуцца з...

- Я не гавару: ён можа. Вы не зразумееце. Мне больш няма чаго вам сказаць.

Скрымжэр вагаўся, затым далікатным, па яго меркаванню, тонам сказаў:

- Міністэрства можа даць табе любую абарону, Гары. Я б з задавальненнем адправіў табе пару аўрораў...

Гары засмяўся.

- Валан дэ Морт асабіста жадае забіць мяне, і яны яго не спыняць. Таму дзякуй за прапанову, але не.

- І так, - пачаў Скрымжэр ледзяным голасам. - Прапанова, аб якой я гаварыў на ражаство...

- Якая прапанова? Ах так... У якім я гавару свету, якую велізарную работу вы праводзіце, замест...

- Замест узнімаеш маральны дух кожнага!

Гары разглядаў яго некаторы час.

- Аслабанілі Стэна Шанпайка ўжо?

Твар Скрымжэра набыў барвянае адценне, надзвычай нагадаўшы Дзядзьку Вернана.

- Я бачу, ты...

- Чалавек Дамблдора ва ўсіх дачыненнях. Гэта правільна.

Скрымжэр яшчэ раз зірнуў на яго, затым развярнуўся і моўчкі сыйшоў. Гары бачыў чакаючую яго Персі і астатнюю дэлегацыю, з асцярогай паглядваючую ў бок усхліпваючых Хагрыда і Гроха. Рон і Герміёна паспяшаліся да яго. Гары развярнуўся і марудна пайшоў да іх. Яны сустрэліся ў цені букавага дрэва, пад якім так часта сядзелі ў лепшыя часы.

- Што жадаў Скрымжэр? - прашаптала Герміёна.

- Тое ж, што і на ражаство, - пацісннуў плячамі Гары. - Я павінен расказаць яму ўсё аб Дамблдоры і стаць новым міністэрскім хлопчыкам на пасылках.

Нейкі час Рон змагаўся з сабой, затым гучна звярнуўся да Герміёны:

- Слухай, дазволь мне вярнуцца і стукнуць Персі!

- Не, - цвёрда адказала яна, узяўшы яго за руку.

- Я адчую сябе лепш!

Гары засмяяўся. Нават Герміёна ўсміхнулася, але толькі на імгненне - дзяўчына паглядзела ў бок замка:

- Мне невыносная самая думка аб тым, што нам больш сюды не вярнуцца, - ціха вымавіла яна. - Як можна зачыніць Хогвартс?

- Верагодна, і не прыйдзецца, - выказаў здагадку Рон. - Наўрадці нам пагражае тут большая небяспека, чым дома. Зараз усюды аднолькава. Я б нават сказаў: Хогвартс бяспечней, у ім больш чараўнікоў для абароны. А ты як думаеш, Гары?

- Я не вярнуся, нават калі яго адчыняць, - адказаў сябар.

Рон здзіўлена зірнуў на яго, але Герміёна маркотна прагаварыла:

- Я ведала: ты гэта скажаш. Але што ты збіраешся рабіць?

- Я меў намер вярнуцца да Дурсляў - так жадаў Дамблдор, - пачаў Гары. - Але візіт будзе вельмі кароткім. Затым я сыйду.

- Але куды ты накіруешся, калі не ў школу? - папытаў Рон.

- Магчыма, у Годрыкаву лагчыну, - прамармытаў хлопчык. Гэтая ідэя ўзнікнула ў яго ў ноч смерці Дамблдора. - Для мяне ўсё пачалося там. Зусім усё. Я проста адчуваю, што павінен пайсці туды. І можна будзе ўбачыць магілы маіх бацькоў. Я б жадаў гэтага...

- І што потым? - выпытываў Рон.

- Затым я пачну шукаць сляды астатніх Хоркруксаў, - адказаў Гары, разглядаючы адлюстраванне белага надмагілля ў вадзе на іншым канцу возера. - Гэта тое, што ён жадаў, каб я зрабіў. Таму ён расказаў мне ўсё аб іх. Калі Дамблдор меў рацыю - а я не сумняваюся ў гэтым - існуюць яшчэ чатыры Хоркрукса. Я знайду іх, знішчу, а затым дабяруся да сёмай часцінкі душы Валан дэ Морта, заключанай у ім самым. І я той, хто збіраецца яго забіць. І калі я сустрэчу на сваім шляху Северуса Снэйпа... Што ж, тым лепш для мяне і горш для яго.

Доўгае маўчанне.

- Мы будзем там, Гары, - паведаміў Рон.

- Што?

- У доме тваіх дзядзькі і цёткі. Затым мы пойдзем з табой, куды б ты не накіраваўся.

- Не, - хутка адказаў Гары. Ён меў на ўвазе зусім іншае, жадаў даць зразумець, што збіраецца ў гэткае небяспечнае вандраванне адзін.

- Калісьці ты сказаў нам, - ціха напомніла Герміёна. - "ёсць час вярнуцца, калі захочаце". У нас быў гэты час.

- Мы з табой, што б не здарылася, - падтрымаў Рон. - Але сябра, ты наведаеш дом маіх бацькоў, перш чым зробіш нешта яшчэ. Нават Годрыкава Лагчына пачакае.

- Чаму?

- Біл і Флёр ажэняцца, не забыўся?

Гары здзіўлена зірнуў на яго. Думка аб тым, што ўсё ў парадку, калі вяселле ўсё роўна не адмяняюць, была дзіўнай і цудоўнай.

- Так, гэта мы не прапусцім, - нарэшце, пагадзіўся ён.

Яго рука аўтаматычна стулілася над фальшывым Хоркруксам. Але нягледзячы ні на што, нягледзячы ні на цёмны выхілясты шлях, які чакае яго наперадзе, ні на

фінальную бітву з Валан дэ Мортам, якая абавязкова адбудзецца - можа, праз месяц, год або дзесяць гадоў, - ён адчуў, як лёгка стала на сэрцы ад усведамлення: заставаўся яшчэ адзін, апошні, залаты дзень міру, каб атрымліваць асалоду ад яго разам з Ронам і Герміёнай.

………………………..

Калі вы знойдзеце памылкі ў перакладзе, калі ласка напішыце пра іх на мой электронны адрас: andrei92@tut.by

Зробім якасны пераклад разам!